

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ŞEYTANLAR

"Şeytani bir hikâye,
habis bir cazibe."
PIERCE BROWN

JOE

"Kanlı, zarif ve inanılmaz
derecede büyüleyici!"
HILDUR KNÚTSÐÓTTIR

ABERCROMBIE

Çeviren
Cihan Karamancı

Kutsal işler bazen kutsal olmayan eylemler gerektirir.

Diaz Birader kendisine büyük övgüler ve önemli görevler verileceğinden emin bir şekilde Kutsal Şehir'e çağrıldığında hiç beklemediği bir ortamla karşılaşır. Yeni cemaati, tövbe-kâr olmayan katillerden, korkunç büyülerin uygulayıcılarından ve düpedüz canavarlardan oluşmaktadır. Üstelik verilen görev de, doğru görünen bir amacı gerçekleştirmek için hepsinin kanlı işler yapmasını gerektiriyordur.

Eller sınırdan pusuya yatmış, ete aç; açgözlü yöneticiler ise yalnızca kendi hırsları ve konforlarıyla ilgileniyor. Önünde cehennem gibi bir yolculuk uzanırken, Diaz Birader'in yanında Şeytanların bulunması en büyük şansı!

"Lezzetli derecede kötücül, şaşırtıcı biçimde dokunaklı. Karizmatik bir vampir, ölümsüz bir şövalye, baş edilmez bir kütüphaneci ve fantastik edebiyattaki en azgın, en ölümcül, en eğlenceli kurtkadin ekiplerindeki sefil bir hırsız imparatorluk tahtına taşımak için el ele veriyor. Abercrombie'nin bugüne kadarki en iyi işi. Dikkat edin!"

—Christopher Buchlman

"Şeytanlar inanılmaz eğlenceli, inanılmaz aksiyon dolu ve sonunda inanılmaz derecede dokunaklı bir kitap. Beni yerle bir etti."

—Tamsyn Muir

Joe Abercrombie, 1974, Lancaster doğumlu olan Joe Abercrombie, Manchester Üniversitesi'nde psikoloji eğitimi almıştır. Bir süre bağımsız film editörlüğü yapan Abercrombie, 2002 yılında yazmaya başladığı *Bıçağın Kendisi*'nden itibaren Kadim Kanunlar evreninde geçen sekiz kitap daha yazdı. Var olmayan yerlerin haritalarını çizme hobisi olan yazar, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere, Bath'de yaşamakta ve yeni fantastik kitaplar üzerine çalışmaktadır.

ŞEYTANLAR

JOE ABERCROMBIE

Çeviren

Cihan Karamancı

Düzenleme

N.Y. Özlem

Ninova

**2006'dan beri
fantastik kurguyu
yerlerde sürükleyen
Gillian'a**

BİRİNCİ BÖLÜM

Gelmiş Geçmiş En Berbat Prenses

Aziz Aelfric Günü

Tarih, Sadakat ayının on beşiydi ve Diaz Birader, Papa Cenapları'yla yapacağı görüşmeye geç kalmıştı.

“Lanet olsun,” diye yakındı, aheste aheste ilerleyen faytonu feryat figan bir çileci kafilesi tarafından sarılırken. Sırtları kan revan içinde kalmış, yüzleri mest gözyaşlarıyla ıslanmış adamlar yalnızca “Tövbe et” yazan bir bayrağın altında kendi kendilerini kırbaçlıyorlardı. Neye tövbe edileceğiye belirtilmiyordu.*

Herkesin kafayı taktığı bir şey oluyordu, değil mi?

“Lanet olsun.” Bu On İki Fazilet arasında yer almasa bile Diaz Birader oldu olası dakikliğiyle gurur duymuştu. Kaldığı handan bu görüşmeye gitmek için tam beş saat erken yola çıkarken, bu sürenin Semavi Saray önündeki üst düzey azizlere ait heykelleri dindarca incelemek için kendisine en az iki saat tanıyacağından emindi. Ne de olsa, Kutsal Şehir'deki tüm yolların oraya çıktığı söylenirdi.

Ancak o sırada Kutsal Şehir'deki tüm yollar akıl almaz bir hacı, fahişe, hayalperest, entrikacı, kutsal emanet alıcısı, zevk taciri, mucize arayıcı, vaiz, yobaz, üçkâğıtçı, dolandırıcı, fahişe, hırsız, tüccar, tefeci, asker, haydut, hayret verici miktarda toynaklı besi hayvanı, kötürüm, fahişe ve kötürüm fahişe yoğunluğuyla tıklım tıklımdı. Fahişe demiş miydi? Sayıları rahiplerinkinden yirmi kat kadar daha fazlaydı. Cırtlak sesleriyle gelip geçenlere kur yapan ve umursamaz soğukta tüyleri diken diken olmuş uzuvlarını sergileyen kadınların Kilise'nin mukaddes kalbindeki göze batan varlıkları elbette ki çok edici, hiç kuşkusuz utanç vericiydi. Fakat aynı zamanda, Diaz Birader'de çoktan gömüldüklerini umduğu arzular uyandırdıkları da kesindi. Öyle ki Diaz kendini tulumuna çekidüzen vermeye ve gözlerini göğe –veya en azından faytonunun sarsıntılı tavanına– dikmeye mecbur hissetmişti.

Zaten daha en başta bu tür şeyler yüzünden başı belaya girmişti.

“Lanet olsun!” Camı indirip başını dondurucu havaya çıkardı.

İlahilerin ve ricaların, pazarlıkların ve af yakarışlarının kakofonisi –ayrıca odun dumanı, ucuz tütüsü ve yakınlardaki balık pazarının kokuları– derhal üçe katlandı. Diaz sürücüye bağırırken kulaklarını mı, yoksa burnunu mu kapatacağını bilemedi. “Geç kalacağım!”

“Hiç şaşırmam.” Umursamaz bir yayanın bezgin teslimiyetiyle konuştu adam, Diaz Birader’i hayatının en önemli randevusuna götürmek için fahiş bir ücret almıyormuşçasına. “Bugün Aziz Aelfric Günü, Birader.”

“Ne olmuş yani?”

“Azizin kutsal emanetleri muhtaçlara sergilenmek için Pirüpak Teskin Kilisesi’nin çan kulesine asıldı. Söylentilere göre gut hastalığını iyileştiriyorlarmış.”

Demek kalabalıklardaki onca topalın, bastonlunun ve tekerlekli sandalyelinin sebebi buydu. Kutsal emanetler sıracayı, geçmeyen hıçkırığı veya hastaları kendilerini hızla yaklaşan bir faytonun önünden atabilecek hâlde bırakan başka bir illeti iyileştirse olmaz mıydı?

“Başka bir güzergâh yok mu?” diye uğultunun arasında böğürdü Diaz Birader.

“Yüzlerce.” Sürücü tıklım tıklım kalabalığa doğru gevşekçe omuz silkti. “Ama bugün her yerdede Aziz Aelfric Günü.”

Öğle duasının çanları şehirde yankılanmaya başlıyor, yol kenarı türbelerinden gelişigüzel bir-iki şingirtıyla başlayan gürültü her bir türbe, kilise ve katedral hacıları kapılarından geçirip banklarına, oradan da bağış çanaklarına çekme gayretiyle kendi telaşlı çınılamalarını ekledikçe ahenksiz bir tantanaya dönüşüyordu.

Fayton bir sarsıntıyla hareketlenerek Diaz Birader’in yüreğine su serpti, hemen sonra yine bir sarsıntıyla durup onu ümitsizliğe sevk etti. Yakınlarda birbirine rakip dilenci tarikatlardan iki rahip teleskobik minberlerle yerden yükseltilmişti. Eziyetli düzenek gıcırtilarıyla kalabalıkların üzerinde sağa sola sallanan adamlar, ağızlarından tükürükler saçarak Kurtarıcı’nın edep tembihinin anlamı hakkında kıran kırana bir tartışma içindeydi.

“*Lanet olsun!*” Manastırdaki biraderlerini baltalamak için yürüttüğü onca çalışma. Başkeşişin metreslerinin birbirinden haberdar olmalarını önlemek için katlandığı onca derd. Kutsal Şehir’e çağrıldığına, özel biri olarak başkalarından ayrı tutulduğuna, kendisini harika bir geleceğin beklediğine dair yaptığı onca böbürlenme.

Hırslarının yok olacağı yer işte burasıydı. Kimsenin adını sanı-
nı duymadığı bir azizin ismi verilmiş, bir buzhane kadar soğuk, bir
mezbaha kadar yoğun ve bir kenef kadar virane, daracık bir mey-
dandaki insan bataklığına, lisanslı dilencilerle kaynayan badanalı
bir ağıl ile üstünde bir dizi çocuğun samandan elf tasvirleri yaktığı
umumi cezalandırmalara ayrılmış ıhlamur ağacından bir platformun
arasında gömüleceklerdi.

Diaz Birader seyirciler hoşgörüyü alkış tutarken çocukların sivri
kulaklı, sivri dişli kuklaları döverek etrafa kıvılcımlar saçmalarını
izledi. Elfler elbette elfti ve yakılmaları muhakkak ki yakılmamala-
rından iyiydi. Fakat küçük çocukların vahşice bir neşeyle parlayan
o tombul, minik suratlarının rahatsız edici bir tarafı da yok değildi.
Teoloji Diaz'ın başlıca becerileri arasında hiç yer almamıştı ama yine
de Kurtarıcı'nın merhamet hakkında epey konuşmuş olduğundan
emin sayılırdı.

Tutumluluk kesinlikle On İki Fazilet'ten biriydi ve Diaz Birader
manastır kapısının önündeki dilencilerden uzak dururken bunu ha-
tırlamaya hep özen gösterirdi. Fakat bazen kâr elde etmek için ya-
tırım yapmak gerekirdi. Camdan dışarı sarkarak sürücüyü bir kez
daha bağırdı. "Beni Semavi Saray'a vaktinde ulaştırmaya söz verersen
iki kat ücret öderim!"

"Burası Kutsal Şehir, Birader." Sürücü omuz silkmeye bile zah-
met etmedi. "Burada yalnızca deliler söz verir."

Gözleri yaşlardan yanan Diaz Birader başını tekrar içeri soktu.
Koltuğundan inip diz çöktü ve boynuna asılı şişeciği eline aldı. Şi-
şeciğin antika gümüş yüzeyi atalarının tenine dege dege âdeta cila-
lanmıştı. "Ey Mübarek Aziz Beatrix," diye mırıldandı kolyeyi can
havliyle sıkarak, "kutsal şehit ve Kurtarıcımızın çağının koruyu-
cusu, senden tek bir ricam var: Beni Papa'yla yapacağım sıçtığımin
görüşmesine vaktinde ulaştır!"

Dua ederken sövdüğüne derhal pişman oldu ve göğsünde çember
işareti yaptı. Fakat kefarete babında çemberin merkezini çimdikleme-
ye yaklaşmışken, Aziz Beatrix hoşnutsuzluğunu belli etti.

Tavandan müthiş bir gümbürtü geldi. Fayton sallandı ve Diaz
Birader şiddetle ileri fırladı. Ağzını önündeki koltuğa çarpmasıyla
panik ciyaklaması yarım kaldı.

Bu Hep Böyle

Pencereden faytonun tepesine yaptığı atlayışı başarıyla tamamlayan Alex akıcı bir hareketle takla attı ve dimdik ayağa kalktı. Fakat faytondan yere yaptığı çok daha kolay atlayışı yüzüne gözüne bulaştırıp bileğini burktu ve kalabalığın içinde yalpaladı. Bir eşegin dışkı bulaşmış sağırsına ağzını çarptıktan sonra lağım hendegine kapaklandı.

Eşek durumdan rahatsız, sahibi ondan bile kızgındı. Alex oradan geçen bazı tövbekârların feryatları arasında adamın ne bağırduğundan emin olamadı ama söylenenler hiç de övücü değildi.

“Siktir git!” diye haykırdı adama. Faytondaki bir keşiş kanlı ağzı bir karış açık vaziyette ve turistlerin Kutsal Şehir’deyken takındıkları o terli panik ifadesiyle ona bön bön baktı. Dolayısıyla Alex ona da haykırdı. “Sen de siktir git! Gidin birbirinizi becerin,” diye gönulsüzce ekleyip oradan topallayarak uzaklaştı.

Küfretmek nasılsa bedavaydı.

Oradaki bir tüccar başka tarafa bakarken adamın tezgâhından bir dua bezi* kapı –Alex’e göre bu yaptığı hırsızlıktan ziyade iyi refleksler demekti– ve bezi eşarp gibi başına sardı. Ardından en acınası iniltisini koyverip tövbekârların arasına karıştı. Bacağından yukarı doğru zonklayan acı ve ensesini karıncalandıran tehlike hissi sebebiyle bunda hiç zorlanmadı. Ellerini uyumsuz çatıların arasındaki zikzaklı mavi şeride doğru kaldırıp ağzından buharlar çıkararak bir kurtuluş duası etti. Üstelik bu sefer duasında neredeyse samimiydi.

Zaten bu hep böyleydi. Akşama eğlence arayarak başlardın, sabahı af dileyerek sonlandırırdın.

Tannı aşkına, kendisini kötü hissediyordu. Midesi bulanıyor, boğazı ağrıyordu. Dahası, aşağı kısımlarında da sorun çıkacağı benziyordu. Sebep belki dün gece yediği kötü et veya bu sabahki kötü gidişattı. Belki kaybettiği, belki de borçlu olduğu paraydı. Hatta bel-

* Üstünde dualar yazan küçük bir kumaş parçası. –çn

ki dudaklarına yapışmış az biraz dışkıydı. Kutsal Şehir'e yaptıkları uzun yolculukta yıkanmaları yasak olan hacıların feci kokusunun da işleri kolaylaştırdığı söylenemezdi. Alex dua bezinin bir köşesini ağzına kapatarak başını çevirdi ve göğе kalkmış kol ormanının arasından arkasına göz gezdirdi...

“İşte orada!”

Zaten ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla doğru düzgün uyum sağlayamazdı. Gözleri bağlı bir hacıyı dirsekledi, kabuk tutmuş dizlerinin üstünde emekleyen bir diğerini itip geçti ve burkulmuş bir bileğin elverdiği süratle sokakta ilerledi. O sürat hiç de istediği düzeyde değildi. Birinin bakır sikkeler karşılığında okuduğu ilahilere rağmen arkasında kargaşa çıktığını işitti. Şanslıysa gürültünün kaynağı bir kavgaydı. Yüce Tanrı'nın lütfuyla aralarına girersen, o tövbekârlar epey hırçınlaşabilirlerdi.

Solgun Bacılar'ın gölgesindeki balık pazarının bir köşesinden döndü. Yüz tezgâh, bin müşteri, asabi pazarlıkların yaygarası, soluk kış güneşinin ışığında sabahki mahsulün tuzlu deniz kokusu.

Gözüne bir kıpırtı ilişen Alex refleks gereği kendini yere attı. Uzanan bir el serbest kalmış bir saç telini kafasından koparıırken bir yük arabasının altına girdi. İnip kalkan at toynakları altında ezilmekten kıl payı kurtulan genç kadın takla atarak birinin bacakları arasından geçti ve tezgâhların altındaki buz gibi bağırsak, kılçık ve posa yığınlarının arasında emekledi.

“Seni şimdi yakaladım!”

Ayak bileğine bir el kenetlendi ve ışığa çekilirken tırnakları balık bulamacında eğri bûğrû izler bıraktı. Onu tutan kişi Bostro'nun haydutlarından biri, üç köşeli şapkasıyla başarısız bir korsana benzeyen adamdı. Genç kadın kalkarken bir yumruk savurdu ve eli adam için değil de kendisi için endişelenmesine yol açan, mide bulandırıcı bir çatırtıyla adamın yanağına isabet etti. Haydut onun bileğini yakalayıp yana çekti. Alex rakibinin gözüne tükürerek adamı irkiltti, kasığına attığı tekmeyle sendeletti ve boştaki eliyle etrafı yokladı. Yere devrilse bile kimse onu orada tutamazdı. Parmakları nihayet bir şey buldu ve haykırarak o şeyi –ağır bir tava– savurdu. Tava akşam duası için çalman çanlara benzer bir sesle korsanın yanağına çarptı, kafasındaki aptal şapkayı fırlatıp döne döne uçurdu ve adamı boy lu boyunca yere serdi. Tavadaki sıcak yağ dört bir tarafa saçılırken müşteriler apar topar kaçıştılar.

Balıġa bulanmış saçları gözlerine yapışan Alex hızla arkasına döndü. Suratlar ona bakıyor, parmaklar doğrultuluyor, figürler kalabalıġı yarararak üstüne geliyordu. Genç kadın en yakınındaki tezgāhın üstüne sıçradı ve kalasları destekleri üstünde esneterek okyanusun nimetlerini yardı. Balıklar çırpındı, yengeçler tırdadı, tüccarlar sövüp saydı. Bir sonraki tezgāha atlayan Alex iri bir alabalıġa bastı ve telaşlı bir yalpalamanın ardından omzunun üstüne devrilip kabuklu deniz hayvanı yağmuru altında yere serildi. Nefes nefese ayaġa fırladı, p dolu bir ara sokaġa kadar topalladı ve daha dört adım atmışken sokaġın çıkılmaz olduğunu anladı.

Orada öylece dururken dehşet içinde çömelip karşı uçtaki düz duvara baktı, ellerini çaresizce açıp kapadı. Yavaşça arkasına döndü.

Sokaġın ağzında Bostro vardı. Beline dayalı iri yumruklarıyla ve ne çıkmış kocaman çenesiyle bir gzdaġı abidesinden farksızdı. Dilini şaklatarak ağır ağır ayıplar bir nida çıkardı.

Kovalamacadan tıknefes olmuş haydutlarından biri gidip onun yanında durdu ve kahverengi dişlerle dolu bir sırtış takındı. Tanrı aşkına, tam bir manzaraydı. Böyle bir sırtışın varsa, en azından dişlerini temizleyebilirdin. Veya yle dişlere sahipsen, en azından sırtıtmayabilirdin.

“Bostro!” Alex soluk soluğayken yapabildiġi en iyi tebessümü sergiledi. Söz konusu tebessüm kendi standartlarına göre bile hiç iyi değildi. “Peşimdekinin *sen* olduğunu bilmiyordum.”

Adamın i çekişi de diğer her şeyi kadar ağırdı. Yıllardır Collini Baba adına para toplardı ve hayal edilebilecek her türlü hileyi, yalanı, bahaneyi ve acıklı hikāyeyi duymuş olmalıydı; tabii hayal dahi edilemeyecekleri de. Alex’in sözünden etkilenmediġi belliydi.

“Vakit doldu, Alex,” dedi. “Baba parasını istiyor.”

“Hakkıdır.” Genç kadın şişkin kesesini uzattı. “İşte borcun tamamı.”

Keseyi Bostro’ya attı, sonra da attıġı yere doğru fırladı. Fakat adamlar buna hazırlıklıydı. Bostro keseyi havada kaparken bok dişli dostu da Alex’i kolundan yakalayıp duvara savurdu. Başını tuğlalara çarpan genç kadın çöplerin arasına yuvarlandı.

Bostro keseyi açıp iine göz attı. “Aman ne şaşırdım.” Keseyi ters çevirmesiyle yere toprak yağdı. “Kesen de senin gibi bok dolu.”

Korsan zentisi suratında pembe bir tava iziyle partiye katıldı. “Aman dikkat,” diye homurdandı, balıġa bulanmış şapkasını dzel-

terek. “Köşeye sıkıştığında pek hırçın oluyor. Aç kalmış bir sansar gibi.”

Alex daha kötü yakıştırmalar da duymuştu. “Ağır olun,” diye boğuk bir sesle konuşarak ayağa kalkarken omzunun kırılıp kırılmadığını merak etti, ardından orayı yoklamaya çalıştığında elinin kırılıp kırılmadığını merak etti. “Baba’ya parasını ödeyeceğim. Ödeyebilirim!”

“Nasıl?” diye sordu Bostro.

Alex cebinden tortop edilmiş bir paçavra çıkardı ve münasip bir hürmetle açtı. “İşte Aziz Lucius’un tırnakları...”

Şapkalı haydut bir tokatla paçavrayı genç kadının elinden düşürdü. “Köpek ayağı gördük mü anlırsın, seni gidi üçkâğıtçı kaltak.” Adamın bu yaptığı, hayvanın tırnaklarını törpülemek için harcadığı onca çabadan sonra Alex için sinir bozucuydu.

“Ağır olun,” diyen Alex hırpalanmış, zonklayan, balıklı ellerini kaldırarak geri çekildi ama çıkmaz sokağın sonu hızla yaklaşmaktaydı. “Bana biraz daha zaman lazım, hepsi bu!”

“Baba sana zaman tanıdı,” diyen Bostro genç kadını geriletmeye devam etti. “O zaman doldu.”

“Borç benim bile değil!” diye sızlandı Alex. Deddiği doğrudu ama bir o kadar da konuyla ilgisizdi.

“Baba seni borçlanmaman için uyardı, değil mi? Ama sen bildiğini okudun.” Bu da doğrudu ve konuyla son derece ilgiliydi.

“Altından kalkabilirim!” Sesi giderek tizleşiyordu. “Bana güvenebilirsin!”

“Kalkamazsın ve güvenemem. İkimiz de bunu biliyoruz.”

“Bir dostuma başvururum.”

“Hiç dostun yok ki.”

“Bir yolunu bulurum. Her seferinde bir yolunu bulurum!”

“Ama bulamadın. O yüzden buradayız. Tut şunu.”

Alex sağlam eliyle Bok Dişli’ye bir yumruk indirse de adam darbeyi umursamadı bile. O genç kadının bir kolunu yakalarken korsan da diğerini kavradı. Alex tekmeler savurup çırpındı, saldırıya uğrayan bir rahibe gibi bağırdı. Yere serilse bile kimse onu orada...

Bostro karnına bir yumruk attı.

Bir seyis yamağı ıslak bir eyeri yere düşürmüşçesine ses çıktı ve genç kadının direnecek dermanı kalmadı. Gözleri yaşardı, dizleri gevşedi. Elinden sadece iki haydudun kolları arasından sarmak ve

kusacakmış gibi hırıltılı nefesler almak geldi. Belki de yerden hiç kalkmasaydı daha iyiydi.

Senden iki kat iri birinden karnına yumruk yemenin romantik bir yanı yoktu; özellikle de gelecekte tek beklentin aynı şeyin tekrarlanmasıysa. Bostro kocaman ellerinden biriyle genç kadını boğazından kavradı ve hırıltılarını boğuk bir gurultuyla sınırladı. Ardından pensesini çıkardı.

Pense demirdendi. Sık sık kullanılmaktan cilalanmış gibiydi.

Bostro yaptığından memnun gözükme de cayacak değildi.

“Hangisi olsun?” diye homurdandı. “Dişler mi, parmaklar mı?”

“Ağır ol,” dedi Alex salyalar akıtarak. Konuşurken neredeyse dilini yutacaktı. Ne kadar zaman kazanmaya çalışmıştı? Bir-iki hafta daha. Bir-iki saat daha. Şimdiyse saniyeler kazanma çabasındaydı. “Ağır ol...”

“Seç,” diye hırıldayan Bostro, pensesini Alex’in yüzüne öyle çok yaklaştırdı ki, genç kadın ona bakayım derken şaşı oldu. “Yoksa biliyorsun, ikisi birden...”

“Bir dakika!” diye cınladı sert ve buyurgan bir ses. Herkes derhal o tarafa döndü. Bostro, haydutlar, hatta Alex de; en azından o hâldeyken yapabildiği kadar.

Çıkmaz sokağın ağzında uzun boylu, yakışıklı bir adam duruyordu. Alex’in mesleğinde kimin ne kadar zengin olduğunu ilk bakışta anlamak öğrenilirdi. Kimin dolandırılmaya değecek, kimin çıkacak sorunlara değmeyecek kadar zengin olduğunu. Bu adam çok zengindi. Kaftanının etekleri yıpranmışsa bile kaliteli ipeğine altın ipliğinden ejderhalar dikilmişti.

“Ben Nicaea Dükü Michael.” Adamın sesinde kısıtlı bir Doğu aksam olduğu doğrudu. Alnı ter içinde kalmış kel biri koşarak gelip yanında durdu. “Bu da uşağım Eusebius.”

Herkes bu şaşırtıcı gelişmeyi değerlendirdi. Sözde dükün gözleri Alex’e çevriliydi. Yüzü Alex’e şefkatli geldi ama kime sorulsa söyleyeceği gibi kendisi de hırsız kaltağın teki olmasına rağmen çok şefkatli bir yüz ifadesi takınabilirdi. “Anladığım kadarıyla ismin Alex?”

“Doğru anlamışsın,” diye homurdandı Bostro.

“Ve kulağının arkasında bir doğum lekesi var, değil mi?”

Bostro başparmağını oynattı ve boynun açığa çıkan kısmını görünce kaşlarını kaldırdı. “Var.”

“Tüm azizler aşkına...” Dük Michael gözlerini yumup çok derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında ağlayacakmış gibi bir hali vardı. “Yaşıyorsun.”

Bostro'nun parmakları Alex'in ıslıgımsı nefesler almasına yetecek kadar gevşemişti. “Şimdilik.” Genç kadın da diğer herkes kadar şaşkındı ama ancak şaşkınlığını en çabuk atlatıp çıkarın nerede olduğunu görebilenler kazanırdı.

“Beyler!” dedi dük. “Bu kız Majesteleri Prenses Alexia Pyrogennetos'tan, yani İmparatoriçe Irene'in çoktandır kayıp kızından ve Truva'nın Yılan Tahtı'nın meşru vârisinden başkası değil.”

Bostro hayal edilebilecek her türlü hileyi, yalanı, bahaneyi ve acıklı hikâyeyi duymuş olmalıydı ama bu seferki ona bile kaşlarını kaldırttı. Birisi ona az önce bir keçinin kıcından düştüğünü gördüğü bokun aslında bir altın parçası olduğunu söylemişçesine gözlerini kısarak Alex'e baktı.

Genç kadın omuzlarını kaldırabildiği kadar silkmekten fazlasını yapamadı. Kendisine dolandırıcı, ıtnakçı, hilebaz, hırsız, kaltak, hırsız kaltak, gelincik bozuntusu, yalancı çakal denmişti ve bunlar sadece iltifat kabul ettikleriydi. Lakin hatırlayabildiği kadarıyla kendisine daha önce hiç prenses denmemiştir. En bayat esprilerde bile.

Bok Dişli suratını öyle bir buruşturdu ki, arkalarda kalan daha bile boktan dişleri gözüktü. “Ne dedin, ne dedin?”

Dük Michael geleneksel dövülmesi yarım bırakılmış ucuz bir hali gibi haydutların arasında asılı duran Alex'i inceledi. “Pek de... prenses gibi görünmediğini itiraf etmeliyim. Ama durum bu ve bunu kabullenmekten başka çaremiz yok. Dolayısıyla kraliyet mensubundan elinizi çekmenizde ısrar etmeliyim.”

“Elimizi çekmek mi?” diye sordu korsan özentisi.

“Onu bırakın.” Dükün nazik tavrı bir nebze azaldı ve Alex altta daha sert bir şey görür gibi oldu. “Derhal.”

Bostro kaşlarını çatı. “Bu yalancı çakal, patronumuza borçlu.”

Korsan kanlı ağzındaki dişlerden birini çekip çıkardı. “Gelincik bozuntusu dişimi kırdı!”

“Çok yazık.” Dük dişe bakarak kaşlarını kaldırdı. “Epey güzel bir dişe benziyor.”

Adam dişini öfkeyle fırlatıp attı. “Eh, ben memnundum.”

“Bir miktar zorluk yaşamış olduğunuzu görebiliyorum.” Dük

Michael elini altın iplikli kaftanının bir cebine soktu. “Tanrı biliyor ya, prenseslerin ne denli zorluk yaşatabileceklerine aşınayım. O yüzden...” Bir miktar sikkelyi ışığa tuttu. “İşte size bir şeyler...” Sikkelerden birkaçını tekrar cebine koydu, ardından geri kalanı kirli kaldırım taşlarına attı. “Zahmetinize karşılık.”

Bostro yere bakarken, Alex’in kesesinden çıkan topraktan ne kadar etkilendiyse sikkelerden de o kadar etkilenmiş gibiydi. “Kızın kahrolası bir prenses olduğunu sanıyordum.”

“Bir teşrifatçı tarafından duyurulurken genellikle *kahrolası* sözcüğü kullanılmaz ama evet.”

“Peki canının değeri bu kadar mı?”

“Ah, hayır,” dedi Dük Michael. Yanındaki uşığı zarifçe diz çöktü, pardösüsünü açtı ve iri bir kılıç çıkardı. Silahın lekeli kını parlak telle sarılıydı. Uşak aşınmış altın topuzu efendisine doğru eğdi. Dük işaretparmağının ucunu oraya koydu. “Sizin canlarınızın değeri bu kadar.”

Düzenleme

N.Y.ozlem

On Üçüncü Fazilet

“Ben...”

Diaz Birader kendi düğününe geç kalmış kaygılı bir gelin misali dizlerinin etrafına çekmek zorunda kaldığı tulumunun eteklerini bıraktı. Ayak seslerinin patırtısı aynalar kadar parlak mermerlerden yankılanırken Semavi Saray’ın labirentimsi koridorlarında giderek yükselen, terli bir panikle koşuşturmak kolay olmamıştı.

“Ben...” Üst düzey bir tövbekârlar grubunun zemini yaladığı yerde taze bir salya birikintisine basıp kayınca, kendi kendine apışarasında bir hınzırlık ettiğini sanmıştı. Başına gelenler, meziyetlerinin nihayet kabul görmesi için bu mukaddes koridorlarda endam ederken sergileyeceğini düşlediği muazzam asaletten çok uzaktı. Tanrı aşkına, başı nasıl da dönüyordu. Yoksa bayılıyor muydu? Ölüyor muydu?

“Birader Eduardo Diaz?” dedi upuzun boylu sekreter.

İsim Diaz’ın kulağına tanıdık geldi. “Galiba...” Her iki yumruğunu masaya dayayıp soluklanmaya ve Kilise hiyerarşisinin ortalarındaki saygın bir makama layık görünmeye gayret etti. “Geç kaldığım için... çok özür... dilerim.” Kahramanca bir çabayla kendini kusmaktan alıkoydu. “Aziz Aelfric Günü yüzünden sokaklar gut hastası kalabalığıyla tıklım tıklımdı! Üstelik sürücünün...”

“Erkencisiniz.”

“...en ufak bir yardımı dokunmadı ve... Ne?”

Sekreter omuz silkti. “Burası Kutsal Şehir, Diaz Birader. Her gün en az bir azizin günüdür ve herkes daima geç kalır. Bunu hesaba katarak tüm randevuları kaydırınız.”

Yüreğine su serpilen Diaz gevşedi. Demek ki sevgili Aziz Beatrice yardımını esirgememişti! Diaz bir daha asla kalkamayacağından korkmasaydı, oracıkta diz çöküp minnetle ağlayabilirdi.

“Ama korkmayın.” Sekreter çok yüksek olması gereken bir tabureden inerek şaşırtıcı derecede kısa boylu olduğunu gösterdi. “Kar-

dinal Zizka programında yer açtı ve gelir gelmez yanına getirilmenizi istedi.” Kadın bunun ardından bir şovmen edasıyla kapılardan birini işaret etti.

Kapının yanındaki bir bankta belki de kendi mülakatını bekleyen iriyarı, sert yüzlü ve parmakları çarpık bir adam oturuyordu. Gri gözleri Diaz Birader'e çevrili adam öylesine hareketsizdi ki, sanki Semavi Saray etrafına inşa edilmişti. Demir grisi kırılmış saçlarının arasından iki, yine aynı renkteki kırılmış sakalındansa en az üç kocaman yara izi geçiyordu ve gri kaşları bir alından ziyade bir diğer yara izinden fıskınıyordu. Adam son yarım asrı bir dağdan aşağı yuvarlanarak geçirmişe benziyordu. Hem de baltalardan yapılmış bir dağdan.

“Bir dakika,” diye mırıldandı Diaz Birader. “Kardinal Zizka mı?”

“Evet.”

“Papa Cenapları'yla görüşeceğimi sanıyordum. Bir papazlık görevine atanmak için...”

“Hayır.”

İşler iyiye gidiyor olabilir miydi? Papa, Kilise'nin Kalbi olabilirdi ama her gün birbirinden önemsiz rahipler, keşişler ve rahibeler sırasına birbirinden önemsiz binlerce makam, görev ve takdis dağıtır, muhtemelen bunu üzüm toplayan bir bağcının her bir üzüme gösterdiği ilgiyle yapardı.

Kardinal Zizka'yla, yani Dünyevi Kurya* başkanıyla yapılacak bir görüşme ise bambaşka bir meseleydi. Zizka, Kilise'nin çetrefilli bürokrasisinin ve muazzam gelirlerinin tartışmasız efendisiydi. O sadece dikkate değer kimselere ilgi gösterirdi. Üstüne üstlük *programında yer açmıştı...*

“Eh, madem öyle...” Diaz Birader alnındaki teri sildi, mendilini dolgun dudaklarına bastırdı, yamulmuş tulumunu çekti ve Kut-sal Şehir'e girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. Sevgili Aziz Beatrix âdeta kendini aşmış gibi görünmeye başlıyordu. “Hay hay öyleyse geldiğimi haber ver!”

Dini gücün zirvesini temsil ettiği düşünülürse, Kardinal Zizka'nın ofisi biraz hayal kırıklığı yaratıyordu. Bir taşra keşişinin standartlarına göre mekân devasaydı ama püsküllerle, damgalarla ve mühürlerle bezeli baş döndürücü evrak yığınları nedeniyle resmen sıkış tepiş görüldüğü söylenebilirdi. Söz konusu yığınlar, sa-

* Kilise'nin merkezi yönetim organı. —çn

vaşmak üzere olan rakip orduların nizamıyla her iki yandaki banklara bırakılmıştı. Diaz Birader oraya gelirken ihtişam beklemişti; her açıyı dolduran yaldızlı melek motifleri ile freskler, kadifeler, mermerler. Fakat o çifte bürokrasi dağlarının arasındaki zemin şeridine sıkıştırılmış mobilyalar ancak yalın ve işlevsel olarak tarif edilebilirdi. Çıplak bir taş düzlemden ibaret olan arka duvar ne gariptir ki eriyip akmış, sonra da katılaşmışçasına dalgalıydı. Herhalde Semavi Saray'ın üstüne inşa edildiği kadim harabelerin bir kalıntısıydı. Yegâne dekorasyon, Aziz Barnabus'un Kamçılanması'nı tasvir eden küçük ve hayli şiddetli bir tabloydu.

Açıkçası Kardinal Zizka da ilk bakışta hayal kırıklığı yaratıyordu. Bir tutam grimsi saça sahip gürbüz bir kadın olan Zizka solundaki yığından kâğıtlar alma, hüsranı yol açacak kadar özensiz bir elyazısıyla imzalama, sonra da sağındaki yığına ekleme işiyle meşguldü. Görüldüğü kadarıyla altın makam zincirini sandalyesinin arkasındaki çıkıntılardan birine asmıştı ve kırmızı kaftanının önü onun yerine kırıntılarla süslüydü.

Çalışma masasında baş aşağı duran kırmızı kardinal şapkası olmasaydı, bir ziyaretçi burayı stajyer kâtiplere has tekdüze işlerle meşgul bir stajyer kâtibin ofisi zannedebilirdi. Yine de, Diaz Birader'in annesinin de diyeceği gibi, bu durum kendi standartlarını aşağı çekmek için bir bahane değildi.

"Ekselansları," dedi Diaz gür bir sesle, en iyi resmi reveransını yaparak.

Reveransı kıpır kıpır tüy kaleminden başını bile kaldırmayan kardinal karşısında heba oldu. "Diaz Birader," dedi kadın hırıltılı bir sesle. "Kutsal Şehir'den memnun kaldın mı?"

"Burası..." Diaz kibarca boğazını temizledi. "Dikkate şayan bir maneviyat mekânı."

"Ah, ona ne şüphe. İnsan başka nerede birbirinden birer kilometre uzaktaki üç farklı işporta tezgâhından Aziz Eustace'ın kurumuş çükünün bir parçasını satın alabilir ki?"

Bu yoruma espri mi, yoksa yakıcı bir itham gözüyle mi bakacağına kararsız kalan Diaz Birader hem sırtıp hem de başını sağa sola sallayarak ikisini birden yapmaya çabaladı. "Sahiden de bir mucize..." diye mırıldandı.

‘Neyse ki kardinal kafasını hâla kaldırmamıştı. “Başkeşişin senden övgüyle bahsediyor.” Diaz Birader’in ona geçtiği yığınla kıyağın ardından öyle bahsetse iyi olurdu. “Senin yıllardır manastırında gördüğü en ümit vadeden yönetici olduğunu söylüyor.”

“Beni gereğinden fazla onore ediyor, ekselansları.” Diaz Birader bahsi geçen manastırın boğucu sınırlarını aşip layık olduğu ne varsa elde etmenin düşüncesiyle dudaklarını yaladı. “Ama size ve Cenap’a arzu ettiğiniz her alanda yeteneklerimin elverdiği kadar hizmet etmeyi...”

Arkasındaki kapının çarparak kapanmasıyla yerinden sıçrayan Diaz o tarafa döndüğünde, dışarıdaki bankta oturan o yara izli, kırçıl adamın kardinalin ofisine girdiğini gördü. Yabancı aşınmış dişlerini göstererek kardinalin çalışma masasının önündeki tahta sandalyelerden birine oturdu.

“Elverdiği kadar hizmet etmeyi...” diye kararsızca azmetti Diaz Birader. “Vazife bilirim...”

“Bak, bu içimi rahatlattı.” Ekselansları nihayet tüy kalemini elinden bıraktı, en son belgeyi ait olduğu yığının üstüne dikkatle koydu, mürekkepli işaretparmağını mürekkepli başparmağına sürttü ve başını kaldırdı.

Diaz Birader yutkundu. Kardinal Zizka bir stajyer kâtibin banal ofisine, yalın mobilyalarına ve lekeli parmaklarına sahip olabilirdi ama gözleri bir ejderhanınkiler gibiydi. Ahmaklığa müsamaha etmeyen, bilhassa yaman bir ejderhanınkiler.

“Bu Thornlu Jakob,” diyen kadın başıyla yeni geleni işaret etti. Doğrama kütüğüne benzeyen o surat koridorda endişe vericiydi ama Diaz Birader’in birebir mülakatına karıştığında düpedüz huzur kaçırıcıydı. Tıpkı evinin kapısı önünde bir dilenciye rastlamak yalnızca nahoşken öyle birini yatağında bulmanın hatırı sayılır bir telaşa yol açacağı gibi.

“Kendisi Cenap’ın emrindeki yeminli bir tapınak şövalyesidi*,” dedi Kardinal Zizka. Sözleri bir açıklamadan, özellikle de teselliden çok uzaktı. “Engin bir tecrübeye sahiptir.”

“Engin.” Şövalyenin kıpırtısız ağzından hırıltı şeklinde çıkan söz-

* Orj. *Knights Templar*: Kilise’nin emrinde faaliyet gösteren ve kuruluşu 12. yüzyıla dayanan askeri bir tarikat. –çn

cük, yeni takılmış değirmen tekerlerinin arasından geçen bir avuç çakıl taşı gibiydi.

“Rehberliğinin ve öğütlerinin yanı sıra kılıcı da senin için paha biçilmez olacak.”

“Şey... kılıcı mı?” Diaz Birader bu görüşmenin kendisini nereye götürdüğünden artık emin değildi ama oraya vardığında bir kılıca ihtiyaç duyabilecek olması hiç içine sinmedi.

Kardinal Zizka gözlerini hafifçe kıstı. “Tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyoruz,” dedi.

“Yaşıyor muyuz?” diye sordu Diaz Birader, ardından biraz düşünüp sorusunu üzgün bir gözleme çevirdi. “Yaşıyoruz.” Bunu vahim bir tasdik izledi. “Yaşıyoruz.” Elbette ki onun durumunda şahsen değil.

Diaz deniz manzaralı, küçük ama –şimdi durup düşününce– hayli rahat bir hücrede yaşar, esinti yılın bu zamanında hücresinin pencerelerinden içeri yoğun bir ardıç kokusu getirirdi. Kardinalin kastettiği tehlikeler arasında ardıç kokusunun yer almadığına yönelik bir kuşku duymuyor değildi. O kuşkunun doğrulanması da uzun sürmedi.

“Doğu ve Batı Kiliseleri hizipleşmiş durumda.” Ekselanslarının bakışları Diaz Birader’in başından geçip giderek tehditlerle dolu uzak bir noktaya bakar gibiydi.

“Anladığım kadarıyla On Beşinci Büyük Ekümenik Konsey mevcut sorunları çözmede pek ilerleme kaydedememiş,” diye dert yandı Diaz Birader, hem güncel olaylar hem de teoloji hakkında bilgisiyle iyi bir izlenim bırakmayı umarak. Doğu Kilisesi’nin erkek bir ruhbanlığı olduğunu, sembol olarak çemberi değil de tekeri benimsediklerini, Paskalya’nın tarihine dair aralarında bazı hararetli tartışmalar yaşandığını biliyordu ama açıkçası daha derin ayrılıklarla ilgili hemen hemen hiç bilgisi yoktu. Zaten şu günlerde bilen kişilerin sayısı çok azdı.

“Avrupa’nın pek çok açgözlü prensi kutsal vazifesini ihmal edip dünyevi güç uğruna birbiriyle didişiyor.”

Diaz Birader dindar bir tavırla gözlerini devirdi. “Hepsi de öbür dünyada hesap verecek.”

“Ondan çok daha önce hesap vermelerini yeğlerim,” dedi Kardinal Zizka; sesinde Diaz’ın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir tınıyla. “Aynı zamanda da muhtelif canavarlar, impler, troller, cadılar, efsuncular ve Kara Sanat’ın diğer pek çok çirkin yüzüyle meşgul diğer uygulayıcılar tarafından âdeta istila altındayız.”

Geçici olarak nutku tutulan Diaz Birader göğsünde çember işareti yapmakla yetindi.

“Dünyanın ötesindeki ebedi ve yabanıl geceden yaradılışın mahvını tezgâhlayan daha da şeytani güçlere değinmiyorum bile.”

“İblisler mi, ekselansları?” diye fısıldayan Diaz Birader bu sefer çemberi daha da büyük bir hevesle çizdi.

“Tabii bir de elflerin kıyamet tehdidi söz konusu. Kutsal Topraklarda ebediyen kalacak değiller. Tanrı’nın düşmanları o menfur ateşlerini, murdar zehirlerini ve *melun iştahlarını* da beraberlerinde getirerek doğudan yine akın akın gelecekler.”

“Hepsine lanet olsun,” diye fısıldayan Diaz Birader, tulumunun önünde çember şeklinde bir yırtık açmak üzereydi. “Bu kesin kes olacak mı, ekselansları?”

“Semavi Koro Kâhinlerine danışıldı ve tüm şüpheler ortadan kalktı. Kilisemizin yegâne ışık noktası, insanlığın tek umudu olduğu, karanlığa batmış bir dünyada yaşıyoruz. Biz erdemliler o ışığın söndürülmesine katlanabilir miyiz?”

İşte bu kolay bir soruydu. “Kesinlikle hayır, ekselansları,” dedi Diaz Birader, başını hararetle iki yana sallayarak.

“Ancak *kötü* diye tarif edilebilecek bir düşmana karşı ancak iyi diye tarif edilebilecek bu savaşta yenilgi düşünülemez bile.”

“Kesinlikle öyle, ekselansları,” dedi Diaz Birader, başını hararetle aşağı yukarı sallayarak.

“Tanrı’nın eseri ve o eserin içerdği her can tehlikeyken itidal delilik olur. İtidal kutsal vazifemizin korkakça ihmali olur. İtidal *günah* olur.”

Diaz Birader nedense kovaladığı tavşanların peşinden bir gölün yarı donmuş yüzeyine çıkan sakar bir ayı gibi, sallantılı bir teolojik zemine adım attığına yönelik gitgide artan bir kuşkuya kapıldı. “Şey...”

“Tehlikenin o kadar büyük olduğu bir an gelir çatar ki, ahlaki itirazlar başlı başına ahlaksızlık hâline gelir.”

“Öyle mi? Demek istediğim... O hâle mi gelirler? Yani... gelirler tabii. Değil mi?”

Kardinal Zizka gülümsedi. Tebessümü her nasılsa kaş çatışından bile daha endişe vericiydi. “Kutsal Menfaat Şapeli’ne aşına mısın?”

“Ben... sanırım değilim...”

“Semavi Saray’daki on üç şapelden biridir. Hatta en eskilerdendir. Kilise’nin kendisi kadar eskidir.”

“Anladığım kadarıyla On İki Fazilet’in her biri için toplamda on iki şapel varmış...”

“Bazen kimi üzücü hususların önüne perde çekmek gerekir. Fakat burada, Kilise’nin kalbinde faziletin *görünümünün* ötesine bakmalıyız. Elimizdeki aletleri kullanarak dünyayla olduğu gibi başa çıkmalıyız.”

Bu bir tür imtihan mıydı? Tanrı aşkına, Diaz Birader öyle olduğunu umuyordu. Fakat öyleyse bile o imtihanı nasıl geçeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. “Ben... ııı...”

“Kilise elbette ki Kurtarıcımızın öğretilerine bağlı kalmalı. Fakat üstlenilmesi gereken görevler de var, kullanılması gereken yöntemler... inançlıların ve kuşku edilemeyecek kişilerin... pek de uygun olmadığı.”

Diaz Birader, insan kendini gerçekten zorlarsa böyle bir iddiada bulunabileceği fikrindeydi ama şahsen kendisi o iddianın yakınlarında yer almak istemezdi. Thornlu Jakob’a şöyle bir baksa da ondan en ufak bir yardım gelmedi. Jakob kullandığı yöntemler *son derece* kuşkulanılabılır birine benziyordu. “Tam olarak anladığımdan emin...”

“Kutsal Menfaat Şapeli’nin cemaati işte o yöntemleri kullanarak o görevleri üstlenir.”

“Cemaat mi?”

“Şapel vikarının* yönlendirmesi altında.” Zizka bunu söylerken kaşlarını önemli ölçüde kaldırdı.

Diaz Birader kendi kaşlarının da onunkilerle uyumlu olarak kalkmasına engel olamadı. İşaretparmağının ucunu tereddütle göğsüne değdirdi.

“Cenap bu onur için seni seçti. Baptiste seni hizmetlilerine takdim edecek.”

İkinci kez arkasına dönen Diaz Birader kollarını göğsünde kavuşturup o taraftaki duvara yaslanmış bir kadın gördü. Kadının odaya sessizce mi girdiğini, yoksa bunca zamandır orada mı dikildiğini bilmediği gibi her iki ihtimal de içine sinmedi. Kadının nereli olduğunu

* (Vicar) Üst düzey bir Kilise yetkilisinin yerel temsilcisi olarak görev yapan din görevlisi. —çn

kestirmek zordu –Diaz’ın tahminince Akdeniz’in pek çok kıyısından birindendi– ve her bakımdan Thornlu Jakob kadar belalı görünmesine rağmen bunu zıt bir açıdan yapıyordu. Jakob’un kıyafeti ne kadar pejmürdeyse, kadının kiler o kadar cıfcaflıydı; Jakob’un suratı ne kadar asıksa, onunkisi o kadar ifadeliydi. Kadının da yara izleri vardı. Biri dudaklarından geçiyor, göz kenarının altından başlayan bir diğeriye Diaz’a bir gözyaşı damlasını hatırlatıyordu. İkinci iz, ne gariptir ki, kadının ağzının kenarından hiç ayrılmayan keyifli tebessümle çelişiyordu.

Kadın altın püsküllü şapkasını çıkarıp siyah bukleleri yer fayanslarını süpürecek kadar eğilerek selam verdi, ardından altın tokalı çizmelerinden birini diğerinin üstüne atıp arkasına yaslanarak Diaz Birader’in gitgide artan panığı karşısında hakarete varan bir kayıtsızlık sergiledi.

“O da... sürümden* biri mi?” diye kekeledi Diaz.

O tebessüm bir sırıtışa dönüştü. “Meeeeee,” dedi kadın.

“Baptiste’e şapelin eşsiz bağlamı dahilinde bir...” Kardinal Zizka kısa süreliğine duraksayarak kadını değerlendirdi. “Bir sivil vaiz denebilir.”

Thornlu Jakob’tan tuhaf bir homurtu yükseldi. Ses başka bir surattan çıksaydı, Diaz Birader bunu bir kıkırdama olarak kabul edebilirdi.

“Din görevliliğine en fazla yaklaştığım dönem bir rahibe manastırında birkaç hafta yaşamak olmuştu.” Baptiste birkaç başıboş lüleyi sarkar hâlde bırakarak serkeş saçlarını tekrar şapkasına soktu. “Rahibelerin işine gelmedi ama paraya ihtiyaçları vardı.”

“Rahibeler mi?” diye sordu Diaz Birader.

“Rahibelerin de diğer herkes gibi içmeleri gerekir, Birader. Hatta belki başkalarından biraz daha fazla. Selefin de dahil şapelin önceki bazı vikarlarına yardım etmek benim için bir *onurdu*.”

“Nasıl yardım etmek?” diye sordu Diaz Birader, alacağı yanıtı bir hayli korkarak.

Baptiste’in sırıtışı bir tebessüm hâlini aldı. Ağzından geçen yara izinin arkasında biri üstte, diğeri altta iki altın diş vardı. “Menfaatleri neyi gerektiriyorsa.”

“Kafan karışmış gibi görünüyorsun,” dedi ekselansları.

Diaz’ın kafasının karıştığını söylemek hafif kalırdı. Neye bulaştığından emin olmadığı gibi o şeye nasıl bulaştığı daha bile büyük

* (Flock) Hristiyanlıkta bir din görevlisinin cemaati. –çn

bir muammaydı. Fakat o şeyden çıkmak istediğine ve bunu yakında yapmazsa çok geç kalacağına yönelik güçlü bir hisse kapılmaya başlamıştı. “Şey, bilirsiniz... Benim asıl uzmanlık alanım... çoğunlukla... bürokrasidir.” Kardinal Zizka’nın arkasındaki penceresiz duvar bir hapisane hücresinin görünümünü kazanıyor gibiydi. “Kitapları yeniden tertitledim. Kütüphanede. Manastırdakinde. Benim büyük... katkım buydu.” Aylarca abarta abarta göklere çıkardığı başarılarını küçümsemeye çabaladı. “Hesaplar. Evrak işleri. Otlatma hakları üstünde ufak tefek pazarlıklar vesaire. Mürekkepli parmaklar.” Gevrek gevrek gülse de başka hiç kimse bunu yapmadı ve gülüşü neredeyse duvardaki yalın çerçevesinde duran Aziz Barnabus’unki kadar acı dolu bir ölümle sonlandı: “O yüzden, ııı...” deyip elini Thornlu Jakob’a doğru salladı. “Şövalyeler ve...” Bu sefer de Baptiste’i işaret etti. “Şey...” Kadına ne diyeceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark edip vazgeçti. “Ve dünyanın ötesindeki yabancı gecenin şeytanları...”

“Evet?” diye sordu Kardinal Zizka, artan sabırsızlanma belirtileri göstererek.

“Hepsi de... tecrübelerimin biraz dışında kalıyor.”

“Aziz Evariste on beş yaşındayken babasının mızrağını kapıp elflere karşı Üçüncü Cihat’a öncülük ettiğinde tecrübeli miydi?”

“Ama o biraz...” Diaz Birader yüzünü ekşitti. “Diri diri yenmemiş miydi?”

Kardinalin alnı kırıştı. “İnsafsız düşmanlar karşısında varoluşumuzun ta kendisi uğruna savaşıyoruz. Bir savaşı kazanmak için bazen düşmanın silahlarından yararlanmak gerekir. Ateşle savaşırken ateş kullanmaya hazır olmalısın.”,

Diaz Birader’in ekşimiş yüzü daha da buruştu. “Ama öyleyse, ek-selansları, şeytanlarla savaşmak isteyen birinin... şeytanları kullanmaya hazır olması gerekmez mi?”

Thornlu Jakob dişlerini göstererek ağırlığını öne verdi ve sert bir hareketle ayağa kalktı. “Kafan basıyor,” dedi.

“Bu müthiş bir fırsat. Kendi yükselişin için. Kilise’nin çıkarlarının korunması için. En önemlisi de...” Kardinal Zizka doğrulup zincirini sandalyenin arkalığından aldı ve yamuk bir açıyla omuzlarına astı. Pırlantalı çember ileri geri sallandı. “İyilik yapmak için.” Şapkasını da başına geçirerek görüşmenin sonlandığını ve sonucun artık değiştirilemeyeceğini her türlü kuşkunun, her türlü umudun ötesinde ima etti. “Zaten hepimiz Kilise’ye bunun için katılmadık mı?”

Şansın Böylesi

Pencerenin önünde duran Alex yanağında serin bir esinti ve arkasında sıcak bir ateşle sargılı parmak eklemelerini ovuşturuyor, bir yandan da Kutsal Şehir'e tepeden bakıyordu.

İçinde ezilmektense çok yukarısına çıkıldığında kent farklı, hatta düpedüz güzel bir yer gibi görünüyordu. Tepe zirvelerinde kalkan duvarlarına melek heykelleri dikilmiş bahçeler ve solgun saraylar. Yamaçlarda görkemli sokaklar ve yüksek evler, İman Çemberi'yle taçlandırılmış düzinelerce kilise kulesi ve türbe. Tüm bunlar vadilerde az önce dinmiş soğuk bir sulusepkenin ardından ıslak ıslak parlayan, varoş damlarından oluşan gelişigüzel bir labirente karışıyordu. Şehrin üstüne, etrafına, içine inşa edildiği harabeler kolayca görülebiliyordu: upuzun bloklar, biçimsiz yığınlar, sarmaşık kaplı yıkık duvarlar, dev bir leşin kemikleri gibi kent kütlesinden çıkıntı yapan devrik imparatorluğun kalıntıları. Solgun Bacılar birer parmak gibi yükseliyor, kocaman bir tapınaktan kalma bu iki virane kolonun tepesine kurulmuş birer yapı dikkat çekiyordu. Bir dizi kurnaz rahip oralara şehrin çok yukarısında kalan ve her dua vaktinde annelerinin ilgisi için avazları çıktığı kadar ağlamayı huy edinmiş ikiz bebeklere benzeyen iki rakip çan kulesi kurmuştu.

Bu kadar yüksekten bakıldığında, o kulelerin uzun gölgelerinde süregiden ihtilafı ve mücadeleyi tahmin etmek mümkün değildi. Oralarda ferahlatıcı bir esinti hissetme şansı, bir elfin cenneti hissetme şansı kadardı. Çöpleri andıran insanlar, yuvalarındaki karıncalar gibi birbirlerinin üstüne çıkıyorlar, sırf bir adım önde kalabilmek için her türlü yalanı söyleyerek koşuşturuyorlar, türlü türlü acılara katlanıyorlardı. İlahiler ve işportacıların bağrıışları soğuk rüzgârda zayıflayarak kesik kesik geliyor, iman ve hışım yaygaraları artık Alex'i hiç ilgilendirmiyormuşçasına aradaki mesafeyle boguklaşıyordu.

Bir dizi rahibe onu yıkamış, kurulamış, üstüne gümüş ipliği-

le aziz ehrelerinin dikildiği bir bornozla sarmalamıştı. Bornozun yakasındaki krk o kadar sıcak tutuyordu ki, yanaklarına değdikçe genç kadının ağlayası geliyordu. Aynada kendi yüzünü tanımakta zorlanıyordu. Yenmiş tırnaklarının altındaki kirlerin kazınması sonrasında elleri kendisine yabancı geliyordu. Daha önce hiç böylesine temiz olduğunu sanmıyordu ve bu durumun hoşuna gidip gitmediğinden emin olamıyordu. Bin farklı düğümü kesilerek zlmş ve parlayıncaya dek taranmış saçlarının yarattığı hissiyat Alex'i pusuya düşürüp duruyordu.

Rahibeler tarağı geride bırakmışlardı. Gümüş eşyanın sapında kehribar vardı. Alex ikide bir Keseci Gal'ın tarağa ne kadar paha bileceğini ve gerçek değerinin o pahadan ne kadar daha yüksek olduğunu merak ediyor, işaretparmağını pencere pervazında pırdatarak elini oraya doğru yavaş yavaş kaydırıyordu. Kenara atılmış bir şeyi almak genç kadının kitabında hırsızlık olmazdı.

Tarağının alınmasını istemiyorsan, onu bir hırsızla yalnız bırakmamalıydın...

Kapının *tak tak* diye alınmasıyla elini hızla geri çeken, kalbi ansızın gümbürdeyen Alex neredeyse pencereden dışarı kaçıp bir drenaj borusundan aşağı kayacaktı. Kafasındaki telaşlı ses bir dolandırıcılığa hedef olduğunu ve yakında bunun cefasını çekeceğini haykırıyordu.

Fakat tüm bu olup bitenlerden güzel bir taraktan fazlasını –ok daha fazlasını– koparabileceğini fısıldayan daha soğuk, daha yumuşak bir ses de mevcuttu. Yapması gereken tek şey bir yalan satmak ki zaten yalancı değil miydi? Hayatı boyunca o kadar fazla rol oynamıştı ki, artık onlardan hangisinin gerçek kişiliği olduğundan bile emin değildi. O sadece kabuklardan oluşan ve merkezinde hiçbir şey bulunmayan bir soğandı.

Bu nedenle yavaş bir nefes aldı, yumruklarını atı ve her zamanki gerginliğinden sıyrılıp oraya aitmiş gibi görünmeye çalıştı. Bir prensesin yapacağı gibi, “Kim o?” diye cıvıldamaya da çalıştı ama *kim* sözcüğünü tercesine uzatırken *o* kısmında tam aksini yaptı ve neticede domuza dönüşen bir güvercin sesi çıkardı. Kendi gafına surat ekşitirken kapı açıldı.

Gelen, beklenmedik kurtarıcısı, kendinden menkul Dk

Michael'dı. Adamın yüzünde ona güvenmiyormuşçasına mahcup bir tebessüm vardı. Bu da sağduyulu biri olduğunun kanıtıydı zira, kime sorulsa söyleyeceği gibi, Alex bir sıçan kadar güvenilmezdi.

“Eee,” dedi adam, “böylesi daha iyi, değil mi?”

Alex alımlı görünme niyetiyle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ama alımlı olmanın neye benzediği şöyle dursun ne anlama geldiğini dahi bildiği söylenemezdi. “Kafamdaki balığı temizledim,” dedi.

“Sana iyi muamele ediyorlar mı?”

“Pazardaki o üç hergeleden daha iyi ettikleri kesin. Hepsini gebertip paranı kendine saklamalıydım.” Veya daha da iyisi, Alex'e vermeliydi.

“Kutsal metni doğru hatırlıyorsam, Kadir-i Mutlak can almaya karşıdır.”

“Ama görebildiğim kadarıyla türlü türlü istisnalar yapmaktan geri durmuyor.”

“Tanrı öyle bir lükse sahiptir. Bir balık pazarında bıçaklanma ihtimali düşüktür.”

“Kılıcın vardı.”

“Kılıç kullandığım onca yıl boyunca tek bir şey öğrendiysem, o da kılıçlı adamların en az diğerleri kadar kolayca ve genellikle çok daha çabuk öldükleridir. Hem zaten Eusebius'u riske atamazdım. Tek bir sözle yeni dükler yaratılabilir ama iyi uşaklar nadir hazinelerdir. Girebilir miyim?”

Alex bu sorunun kendisine daha önce sorulduğundan emin değildi. Kendine ait bir yeri hiç olmamıştı. O ve muhatap olduğu kimseler izin istemekle uğraşmazlardı. Bu yüzden kurumlu bir baş sallamayla, “Girebilirsin,” demeden önce kısa bir duraksamanın keyfini çıkardı.

“Herhalde... bazı soruların olacaktır.” Dük Michael odaya adım attı.

“Bir-iki tane var.” Alex profesyonel bir bakışla gözlerini adamın kilere dikti. “Öncelikle, tüm bunlar cinsel bir şey mi?”

Michael kahkahayı bastı. “Hayır, Tanrım, hayır. Katiyen.”

“Pekâlâ. Güzel.” Alex ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Bu cinsel bir şey *olsaydı* aklından geçirdiği şartları tartışmaya gerek kalmamıştı.

“Ben senin dayınım, Alex. Seni uzun zamandır arıyordum.” Dük bir adım yaklaştı. “Artık güvendesin.”

“Güvende,” diye mırıldanan genç kadın bir adım geri çekilmek için kendini zor tuttu. *Güvende* karşısında ne yapacağı konusunda, *girebilir miyim* sorusunda olduğundan bile daha az emindi. Zengin dayısı birdenbire ortaya çıkıp ona ne kadar özel biri olduğunu söylüyordu. Gerçek olamayacak kadar güzel deyimi böyle bir durumu tarif etmekte yetersiz kalırdı. “Sahiden bir dük müsün?”

“Evet, ama... halihazırda bir dukalığım yok.”

“Biraz pervasızca. Yani bir dukalığı kaybetmek.”

“Benden çalındı.” Michael ona doğru bir adım daha attı. “Doğu İmparatorluğu’nun siyaseti hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

Alex ona varoşların siyasetini güzelce özetleyebilirdi ama Doğu İmparatorluğu hep epeyce uzak gözüküyordu. “Eğitimimde birkaç boşluk olabilir...”

“Mübarek İmparatoriçe Theodosia’yı hiç duydun mu?”

“Doğal olarak,” diye yalan söyledi Alex.

“Üç çocuğu vardı. Irene, Eudoxia ve... ben.”

“Annem bir imparatoriçe miydi?”

“Senin *büyükannen* bir imparatoriçeydi. Hem de yüce bir imparatoriçe. Öldüğünde tacın ablam Irene’e geçmesi gerekiyordu ama küçük kız kardeşim Eudoxia...” Sesi çatlayan Dük Michael yüzünü öteye çevirdi. “Eudoxia onu öldürüp tahtı gaspetti. İç savaş çıktı.” Gözlerini ateşe dikip başını hüzünlerle doluymuşçasına sağa sola salladı. “Savaş, kıtlık ve Doğu ile Batı kiliseleri arasında hizipleşme yaşandı. Dahası, ulu kale şehri Truva içten içe çürüdü. Irene’in hizmetkârları hanımlarının bebek kızını Kutsal Şehir’e, Papa’nın himayesine kaçırdılar. Fakat bebek yolda kayboldu. Uzun bir süre öldürüldüğünü sandım.” Dönüp genç kadına baktı. “Adı Alexia’ydı.”

“Ve sen onun... ben olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sen olduğunu biliyorum. Boynundaki doğum lekesinden. Bir de taktığın zincirden...” Michael kaliteli kürk yakanın altından gözükken birkaç halkayı işaret etti.

Alex bornozu sıkıca üstüne çekti. “Hiçbir değeri yok.”

“Yanılıyorsun. Acaba üstünde yarım bir sikke var mı?”

Alex kolyeyi çok yavaşça çıkardı. Zincirin ucundan sarkan bakır yarım disk yıllar boyunca cildine sürtüne sürtüne âdeta cilalanmıştı. Zikzak şeklindeki kırık kenarı parlıyordu. “Nereden bildin?”

Adam elini yakasına sokup kendine ait bir zincir çıkardı ve Alex

zincirin ucundaki başka bir yarım sikkeye bakakaldı. Michael kendisininkini havada tutarak yaklaştı ve tırtıklı kenarların birbirine kumsuzca oturduğunu gören Alex'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. İki yarım, tek bir sikkede birleşiyordu.

"Bu sana Truva'dan ayrıldığın gün verildi. O yüzden kim olduğuna hiç kuşku yok. Ama zaten seni görür görmez gerçeği anladım." Dük gülümsedi. Az önceki mahcubiyetinden eser kalmamıştı. Tebesümünü öyle sıcak, öyle içtendi ki Alex'i neredeyse kandıracaktı. "Saçlarındaki balığa ve boğazını sıkan yumruğa rağmen. Annene tıpatıp benziyorsun."

"Ben..." Alex yutkundu. "Onu hatırlamıyorum..."

"Irene içimizde en iyisiydi. Daima öyle cesurdu ki. Öylesine *kendinden emin*." Michael kızın hem sağlam hem de sargılı elini kendisinininkilerin arasına aldı. Elleri iri, sıcak ve kuvvetliydi. Alex geri çekilip kendini kurtarma içgüdüsünü bastırmasının ardından o ellerin dokunuşunda tuhaf bir güvence hissetti.

"Bak," diye mırıldandı, "ben bir... prenses olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum..."

"Senden," dedi adam, "tek isteğim... kendin olman."

Alex kendisini daha iyi tanısaydı dükün böyle bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyordu. Fakat Keseci Gal hep şöyle derdi: *Hedefin hata yaparken ona engel olma*. Hem Michael o sırada kaşlarını çatıp gözlerini yere dikmişti, bu yüzden Alex adamın sözünü kesmedi.

"Birkaç hafta önce kız kardeşim Eudoxia'nın öldüğünü öğrendim. Arkasından kimsenin gözyaşı dökmediği belliydi. Kimileri sebebin zehir olduğunu söylüyor. Kimileriye ters gitmiş bir deney... fütursuzca yapılan son bir sihir eylemi..."

"Sihir mi?" diye kuşkuyla mırıldandı Alex.

"Sebep her ne olursa olsun tahtı artık boş!" Michael'ın gözleri yukarı çevrilip Alex'inkilerle buluştu. "Geri dönme vaktin geldi."

Alex'in kaşları daha da kalktı. "Bir tahta mı?"

"Truva'nın Yılan Tahtı'na."

Michael ilk karşılaşmalarında onu bir prenses ilan etmişti. İkincisindeyse masaya bir imparatoriçe koyuyordu. Bu gidişle Alex çay saatine kadar melek, hava karardığındaysa tanrıça olup çıkacaktı.

"Onu *görmek* için sabırsızlanıyorum, Alex!" dedi adam, gözleri parlayarak. "Kadim Kartaca'nın Cadı Mühendisleri tarafından dikilmiş Sütun, şehre tepeden bakarak tüm limana gölgesini düşürür! Te-

pesindeki ünlü Asma Bahçeler hayal edebileceğinden daha güzeldir ve Büyük Su Kemerî'nin taşıdığı dağ membalarıyla sulanır.”

Dük genç kadını bir omzundan tuttu ve bahsettiği manzara önlerine serilmişçesine boştaki elini ileri uzattı.

“Yeşilliklerin arasından yükselen İlahi Ziyaret Bazilikası şanlı ci-hatların kutsal emanetlerini görmeye gelen hacılarla dolup taşar! Tabii saray da. Avrupa'daki en büyük fener kulesi olan Pharos'un zirvesindeki Aziz Natalia Alevi yıldız gibi parlayarak Truva'nın oğullarına ve kızlarına vatanın yolunu gösterir!” Michael yeğenine döndü ve diğer omzunu da kavrayıp onu kol mesafesinde tuttu. “Vatanımızın, Alex!”

Alex adama gözlerini kırıştırtarak baktı. Uzun yıllar pek çok zorlu yoldan edinilmiş her içgüdüğü ona duyduklarını yalan kabul etmesini söylüyordu. Hem bundan daha gülünç bir dizi zırva olması mümkün müydü?

Lakin şimdi işte burada, Semavi Saray'daydı. Haftalardır ilk kez ısınmıştı. Ellerinden daha değerli bir tırağı, kellesinden daha değerli bir bornozu vardı. Üstelik karşısındaki hergele öylesine inandırıcıydı ki. Alex adamın sahiden de olduğunu söylediği kişi olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Hatta kendisinin de onun tarafından olduğu söylenen kişi olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Dük Michael ne yaptığını fark etmiş gibi gözüküp ellerini geri çekti. “Bütün bunları... kabullenmenin zor olabileceğini biliyorum. Korkutucu olabileceğini de. Ama yol boyunca her adımda yanında olacağım.”

“Benim hiç... ailem olmadı...” Alex doğruyu mu söylediğini, yoksa rol mü yaptığını artık bilmiyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. En iyi yalanlar öyle akıl edilirdi.

“Çok üzgünüm, Alex. Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için. Uzun yıllar boyunca... umudumu yitirdim. İzin ver, her şeyi yoluna koyayım. İzin ver, artık sana yardım edeyim.” Michael'm gözleri biraz nemlenmişti. Genç kadın kendisinin de aynı şeyi yapmasının uygun olacağına karar verdi. Nasılsa hüznü anılar bulmakta zorlanacak değildi.

“Deneyebilirim.” Burnunu çekip yaşlı gözlerini kırıştırdı ve utangaç bir tebessüm takındı. Sergilediği performanstan epey memnun kaldı.

“Bundan daha fazlasını isteyemem.” Dük gözlerini bileğiyle sildi. “Yapacak öyle çok iş var ki. Kardinal Zizka'yla tanışmalısın! O bize yardım edebilir. Yakında ait olduğumuz yere döneceğiz, Alex!”

Adam bu sefer en ufak bir mahcubiyet duymaksızın gülümsedi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Nereye ait olduğu Alex'e birkaç kez söylenmişti. Sorulan kişiye bağılı olarak hapishaneye. Lağıma. Sığ bir mezara. Hatta cehenneme. Bu kadar büyük bir şansın bir yerlerine jilet gizlenmiş olmalıydı ama seçenekleri nelerdi?

Collini Baba'ya kendi değerinin iki katını borçluydu; tabii değeri belirlenirken son derece cömert davranılırsa. Üstelik borçları bununla sınırlı değildi. Hile yaparak Küçük Suze'u kâğıt oyununda yenebilmek için Sinek Kızı'ndan çok yüklü bir faizle borç para almıştı ama rakibi Alex'ten daha iyi bir hilebaz çıktığı için oyunun sonunda o Suze'a borçlu kalmıştı. Suze alacağına karşılık Alex'in burnunu, Sinek Kızı ise dizkapaklarını kesip alırdı. Hâlâ borçlu kalacağı Collini Baba birkaç diş ve parmak koparır, *akabinde* –diğer iki borcu öğrenince– muhtemelen genç kadının gözlerine de el koyardı.

Çok teşekkürler ama yok, sikerler.

Alex'in kuşkuları ne olursa olsun, tüm bu prenseslik meselesinin zamanlaması mükemmeldi. Rolünü oynayıp koparabileceğini koparacaktı. Başır derde girecekmiş gibi olduğunda da sözde dayısını Truva'ya giden dolambaçlı yolun bir yerlerinde sepetleyip yeni bir isim benimseyecek, yeni bir yere yerleşecekti.

*İnsanlara portakalmış gibi muamele etmelisin, derdi Keseci Gal da-
ima. Hergeleleri sıkabildiğin kadar sık, sonra da buruşmuş kabukları
atarken boşu boşuna üzölme.* İnsanlara basamak taşıymış gibi muamele etmek gerekiyordu. Veya merdivenindeki tutamaklarmış gibi. Yoksa günün birinde uyanır ve kendi sırtında bir çift pabuç izinden başka bir şey bulamazdın.

Alex yüzüne bir tebessümün yayılmasını engelleyemedi. Bunlardan birini denemeyeli bayağı zaman geçmişti ve kapıldığı his hoşuna gitti. Dük Michael'ın güzel bir yere çıkan bir basamak taşı olabileceğini düşünmeye başlıyordu. O güzel yerin neresi olduğundan pek emin sayılmazdı. Kimbilir ne zamandır bir sonraki öğününün ötesine kafa yormamıştı. Fakat yol aldıkça kafayı çalıştırırdı. Ne de olsa, kime sorulsa söyleyeceği gibi, pratik zekâlıydı.

Dirseklerini pencere pervazına dayayıp yanaklarındaki serin esintiyle ve sırtındaki sıcacık ateşle varoşlara doğru sırtıttı. Gözlerini iyice kısarsan oradaki insanları görmek mümkündü. Ama hepsi de o kadar aşağılardaydı ki. Alex o güzelim kürkü tekrar yüzüne sürtmekten kendini alamadı ve hafifçe kıkırdadı.

Ardından tarağı yenine sakladı.

Tedbirli davranmakta fayda vardı.

Kara Koyun Sürüsü

Kendi ekseninde ağır ağır dönen Diaz Birader'in başı geriye yatık, ağzı bir karış açıktı. Kapıldığı huşuyla sersemlemiş gibiydi.

"Ne kadar güzel..."

Kutsal Menfaat Şapeli'nin yüksekliği genişliğinin yaklaşık dört katıydı. Çok yukarılardaki bir kümbetten giren ilahi ışık huzmelerinin aydınlattığı yankılı kuyu rengârenk mermerlerle kaplıydı. Oymalı nişlerde insan formunu almış Faziletlerin heykelleri varken, duvarlar önde gelen yetmiş yedi azizin tablolarıyla ve daha ufak çaplıların baş döndürücü bir koleksiyonuyla kaplıydı. Porfir taşından yapılma minber, bir katedrale baştacı edilse hayal kırıklığı yaratmazdı. Kürsüye kutsal metnin pırlantalarla bezeli bir kopyası açılmıştı.

Diaz onun *kendi* kürsüsü olduğunu anladı ve huşu, içini ısıtan bir memnuniyet coşkusu altında erimeye başladı. *Kendi* şapelindeki *kendi* minberi. Açıkçası asla matah bir vaiz olagelmemişti. Ama böyle bir yerde? Bir yolunu bulurdu.

"Güzeldir." Baptiste aşırı samimi bir tavırla kolunu Diaz'ın omuzlarına attı ve tablolardan birini işaret etti. "Şuradaki Aziz Stefan'ı yapan Havarazza."

"Sahi mi?"

"Aslına bakarsan onu tanırdım."

"Aziz Stefan'ı mı?"

"Havarazza'yı." Baptiste yüzüne düşen başıboş bir bukleyi teva-zuyla savurup attı ve saç tutamı derhal eski yerini aldı. "Bir keresinde beni de çizmişti."

"Öyle mi?"

"O sırada boştaydım. Sicilya kraliçesine nedimelik ediyordum."

"Sen... ne?"

"Havarazza gündüzleri onu çiziyordu. Ben de akşamları model-lik yapıyordum." Kadın eğilerek fısıldadı. "Tablomu çıplak yapmak istiyordu."

“İn...”

“Ama ben giysilerini çıkarmamasında ısrarcıydım!” Baptiste kahkahayı bastı. Daha sonra kahkahası kıkırdama hâlini aldı ve kıkırdamalar da seyrelerek gergin bir sessizliğe karıştı. Gözlerini sildi. “Frengiden öldü.”

“Havarazza mı?”

“Çok geçmeden de Sicilya kraliçesi. Bundan nasıl istersen öyle sonuç çıkar. Sanırım tablo şu an Milano dükünde.”

“Sicilya kraliçesininki mi?”

“Hayır, benimki. Çok hoş bir adamdı.”

“Milano dükü mü?”

“İyy, hayır. O tam bir alçaktır. Havarazza’yı kastettim.” Baptiste hayaları kıpkırmızı pensellerle ezilirken dişlek elflere keyifle gülümseyen Aziz Stefan’ın tablosunu süzdü. “Havarazza zaman zaman denk geldiğin, o gerçekten saf ruhlu kimselerden biriydi.”

“Bunu... duyduğuma üzüldüm. Yani ölümüne, saf ruhlu olmasına değil...” Diaz Birader fırsattan istifade edip Baptiste’in kolunun altından sıyrıldı. Uzun yıllardır bir kadınla bu kadar yakın temas kurmamıştı ve önceki hadise hiç de mutlu sonuçlanmamıştı. Boyunun en az iki katı uzunluğundaki ve bir ağaç gövdesi kalınlığındaki birkaç düzine dev adak mumundan birine beğeniyle elini koyarken maliyetini merak etmekten kendini alamadı. Memleketindeki mumcuyla pazarlık yapıp manastırı adına yeni bir anlaşma imzalayarak teşekkürsüz bir zafer kazandığı için makul bir fikri vardı. “Burası sahiden de çok güzel bir şapel...”

On İki Erdem’in arasında gurur yoktu ama uzun zaman utanç içinde yaşadktan sonra manastır yemekhanesinde haberi alınca sözde kardeşlerinin yüzlerinde belirecek ifadeleri hayal etmemek Diaz’ın elinde değildi. Vikar? Gösterişli ve münhasır bir şapel? *Semavi Saray içindeki bir tanesi?* Annesinin sınır tanımaz bôbürlenişini, gerçek kardeşlerinin önemsiz başarılarının bir kenara atılışını, onlar yemek artıkları uğruna didişmeden önce tabakların önce kendisine sunuluşunu düşündükçe...

Thornlu Jakob’un hırıltılı sesi gündüz düşlerini tek vuruşta yere serdi. “Burada fazla vakit geçirmeyeceğiz.”

“Öyle mi?”

Bir elini kürsünün altına sokan şövalye yüzünü buruşturarak bir

şey arıyordu. Bir takırtı oldu, çarklar döndü ve minber kayarak aşağıya doğru gözden kaybolan gizli bir merdiveni açığa çıkardı.

“Sürün aşağıda.”

Diaz Birader şapelin altındaki zifiri karanlığa bakarak yutkundu. Kardinal Zizka'nın yaradılış ötesindeki yabancı geceye dair sözlerini hatırlayınca ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Neden aşağıda?”

“Kısmen kendi güvenlikleri için.”

“Daha ziyade diğer herkesinki için,” diyen Baptiste üç titrek mumun takılı olduğu bir şamdanı eline aldı.

Diaz Birader ancak onu merdivende takip ederken kadının üstünde taşıdığı hançerleri fark etti. Sağ uyluğuna bağlanmış büyük hançeri ve bir tokayla soluna tutturulmuş daha küçüğünü gözden kaçırmak zordu ama Diaz artık kadının kemerinin arkasında kıvrık bir tane daha olduğunu görebiliyordu. Ayrıca Baptiste'in uzun çizmelerinden birinin tepesinde bir sap topuzu ışıltısıyla kendini ele veriyordu ve... Aziz Beatrix aşkına, diğer çizmesinde iki tane daha göze çarpıyordu.

“Amma da çok bıçağın varmış,” diye mırıldandı.

“İhtiyaç ânında bıçaksız kalmanın kötü bir fikir olduğunu keşfettim.” Mumlar Baptiste'in gözlerine sohbet konusuyla çelişen muzip bir parlıltı katıyordu. “Öyle bir durumda karşımdakini nasıl bıçaklayabilirim?”

“Birilerini... sıklıkla bıçaklar mısın?”

“Sayıyı asgaride tutmaya çalışırım. Düsturum asla çıkıntılık yapmadır.” Kadın iç geçirdi. “Ama güzel yaşanan bir hayat mecburen bazı pişmanlıklar içerir.”

“Mecburen,” diye lüzumsuzca mırıldandı Diaz Birader. Arkasındaki Thornlu Jakob ayağını sürterek attığı her adımda belli belirsiz bir acı homurtusu çıkarıyordu.

Onlar inerken duvarlar değişti. İşlenmiş taş işçiliğinin yerini temellerin özensizce harçlanmış tuğlaları, bunun yerini de Zizka'nın ofisinin arka duvarındaki gibi tuhafa kaçacak kadar aralıksız bir gri taş aldı. Mum ışığı taştaki tümseklere ve dalgalara garip gölgeler düşürür oldu. Diaz Birader uzanıp parmak uçlarını yüzeye hafifçe sürüttü. Son derece pürüzsüz, sert ve soğuktu.

“Antik şehrin kalıntıları,” dedi Thornlu Jakob.

“Yer üstünde ondan geriye fazla bir şey kalmadı,” dedi Baptiste omzu üzerinden, “ama altta kilometrelerce uzunlukta tüneller var. Hiç kimse ne kadar derine indiklerini bilmez. Hepsi de Kartaca’nın Cadı Mühendislerince inşa edilmiş.”

Diaz Birader parmaklarını hızla geri çekip Aziz Beatrix şişeciğinin tulumunda yarattığı çıkıntıya değdirdi. Bir canavarın midesine girmekte olduğu yönündeki mantıksız histen bir türlü kurtulamıyordu.

“Aslında ne kadar ironik.” Baptiste gevrek gevrek güldü. “Burası Kutsal Şehir olmadan çok önce... eh...” Şamdanın ışığı demir çivili ağır bir kapıya vurdu. Alevlerle kavrulmuş gibi gözükten tahta yüzeye iç içe geçmiş pek çok rün halkası oyulmuştu. “Murdar bir şehirdi mi demeliyim?” Kadın omzu üzerinden sırtarak parmak eklemleriyle kapıyı çaldı.

Kilitler takırdarken ve kapı savrularak açılırken Diaz Birader kendini meçhul dehşetlerle karşılaşmaya hazırladı fakat ötede altı üstü bir şömine ile yemek kazanı, birkaç kasa ile fıçı, çanak çömlek ile çatal bıçak dizili raflar ve de bir balina yağı lambası taşıyan iriyarı, kel bir adam vardı.

Baptiste ilkinden daha bile ağır ve daha çok sayıda rünle bezeli başka bir kapıya doğru kaş çattı. “Ortalık تنها mı?”

“Sihirbaz yemeğinden yakındı,” diye koyu bir aksanla yanıt veren iriyarı adam bir masaya oturdu ve eline çok küçük bir kitap aldı. “Ama onun dışında evet. Bu yeni rahibimiz mi?”

“Diaz Birader,” diye homurdandı Jakob.

“Ah, bir Kastilyalı ha?”

“Leonlu...” Gerçi aradaki ayırmada ısrar etmek bu şartlar altında absürd geliyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Hobb. Şeytanlara göz kulak oluyorum.”

Diaz Birader yutkundu. “Nelere nelere?”

“Kardinal Zizka sana nutkunu atmadı mı?”

“Attı,” dedi Thornlu Jakob.

“Gerçekten şeytan değiller.” Baptiste en az bir düzine ağır anahtarın asılı olduğu uzun rafa gitmişti. “En azından *teoride*.”

“Amma çok anahtarınız varmış,” diye mırıldandı Diaz Birader.

“Olacak tabii, Birader,” diye karşılık veren Baptiste, anahtar hal-

kalarından birini alıp anahtarları elden geçirmeye başladı. “Kilidimiz de çok.”

Hobb güldü. “Merak etme, her şey yolunda gidecek. Parmaklıklardan... uzak dur yeter.”

“Neyden uzak durayım neyden?” diye mırıldanan Diaz Birader, kadının kilitleri birbiri ardına açmaya başlamasını seyretti.

“Parmaklıklardan uzak dur, tedbiri elden bırakma, söyleyecekleri hiçbir şeye güvenme. Bunları yaparsan, eminim ki selefinden daha uzun yaşarsın.”

“Ne?”

“Hah, şöyle,” diyen Hobb bir çizmesini masaya dayayıp ilgisini tekrar kitabına yöneltti. “Bir de çıkıntılık yapma, tamam mı, Baptiste?”

“Asla.” Kadın nihayet okkalı iki sürgüyü çekti ve ikinci kapıyı omuz atarak açtı. Öteden serin bir hava akımı geldi.

“Şeytanlara göz kulak olurmuş,” dedi Diaz Birader, sızlanmaya yakın bir sesle.

“Ama o İngiliz.” Thornlu Jakob onu itekleyerek eşikten geçirdi. “Oradaki herkes şeytandır.”

Alacakaranlığa doğru uzanıp giden koridorun duvarları ve tavanı o erimiş görünümlü kayadan teşkil tek bir yarı dairesel kubbe oluşturuyordu. Yegâne ışık paslı apliklerde meşumca titreşen üç mumdan geliyor, sol taraftaki duvarda bulunan bir dizi kemere vuruyordu. Açıklıkları tıkayan ızgaralar olmasaydı, mekân bir şarap mahzeni zannedilebilirdi. Diaz Birader’in bileği kalınlığındaki siyah demir çubuklar daha başka ağır kilitlerle sıkıca sağlama alınmıştı.

Diaz yutkundü. “Bunlar... hücre mi?” Göründüğü kadarıyla hepsi de çok eskiydi. “Kartaca’nın Cadı Mühendisleri ne tür mahkûmlar barındırıyorlardı?”

“Erdemli olanları?” Baptiste omuz silkti. “Veya *sahiden* erdemsiz olanları?”

“İşte onlardan nefret ederlerdi,” dedi Jakob. “Onlardan korkarlardı.”

“Bu yüzden de onları *anlayamazlardı*.” En yakındaki hücreden bir zincir şingirtisi geldi. “Ve o konuda fazla bir değişiklik yaşanmadı.” Bir adam ayak sürüyerek gölgelerden çıktı. “Belki yeni *gardianlar*...” Azametli bir figüre sahip adam belki de Kuzey Afrikalı bir asilzadeydi. Siyah saçlarına ve sakalına kır düşmüştü. “Ama dar

görüŖlü adaletsizlik, ikiyeüzölölük ve baskı *ebedidir*.” Kızgın ağırbaŖlılıđı, göz ardı edilmesi imkânsız iki husus tarafından baltalanmaktaydı: Ayak bileklerine siyah demirden ağır bir zincir takılıydı ve adam cırılçılplaktı.

Baptiste kemere kaygısızca yaslandı. “Küçük ailemizin en yeni üyesini tanıtmak isterim. Adı Balthazar...” Anahtar halkasını parmak ucunda Ŗıngırdatarak hücreye çevrili gözlerini kısıtı. “Geri kalanını unuttum.”

“Balthazar Sham Ivam Draxi.” Adamın burun delikleri büyük bir ihtiŖamla genişleyip daraldı. “Ve bu ad *tarih* boyunca yankılanacak!”

“Bu bir yankı için biraz fazla uzun değil mi?” diyen Baptiste başını çevirip Diaz Birader’e göz kırptı. “Ah, bu efsuncular ve adları...”

“Ben *sihirbazım*, seni ahmak.”

“Evet, ben mankafayken sen de dâhisin.” Baptiste tebessümünü genişleterek altın dişlerini ıŖıldattı. “O yüzden de sen bir kafeste çıplakken ben kafesin anahtarını elimde tutuyorum.”

“Gülebilirken gül bakalım!” Sihirbaz yüzünü parmaklıklara bastırarak Diaz Birader’i temkinli bir adımla gerilemeye zorladı. “Ama hiçbir zincir beni zaptedemez! Hiçbir büyü beni bağlayamaz! Kendimi kurtaracağım ve o zaman intikamım *efsanelere* konu olacak!”

Adam yumruğunu sallayarak kendini öfkenin daha bile yüksek zirvelerine taşıdı ve öyle yaptıkça çükü sağa sola sallandı. O organı görmek gibi bir arzusu olmasa da Diaz Birader nedense kendini ona bakmaktan alıkoyamadı ve bir eliyle gözlerini örtmek zorunda kaldı. “İlla çıplak kalması mı gerekiyor?”

“Hücresinin köşelerinden toprak kazıyıp onunla gömleğine bir Ŗeyler yazıyordu,” dedi Baptiste.

“Yazması kötü bir Ŗey mi?”

“Çok kötü sonuçlar doğurabilirdi,” dedi Jakob.

“Balthazar kötü Ŗöhretli bir Kara Sanat kullanıcısıdır,” dedi Baptiste. “Cadı Avcıları tarafından dokuz yıl kovalandı ve Semavi Mahkeme tarafından son derece suçlu bulundu.”

“Onlar suçlu bulduklarını... birazcık...” Diaz Birader boğazını temizledi. “Yakmazlar mı?”

“Nadiren mahkûma ömür boyu Cenap’a hizmet ederek aklanma Ŗansı tanınır.”

“Aklanma mı?” diye hırıldadı Balthazar Sham Ivam Draxi. “Hah! Kara ile Ak sanatlar arasındaki ayrım kasıtlı *cehaletten* doğan tescilli

bir düzmecedir. İkisi de tek bir kuyudan gelir. Hatta aynı kovayı doldurur! Sonra siz taş kafalılar o kovaya iki bardak daldırırsınız ve dar görüşlü önyargılarınıza uyana Ak, acınası idrak kabiliyetinizi aşanaysa *Kara* dersiniz. Oysaki ikisi de birbirinin aynı olup...”

“Dans eden cesetler mevzusunu unutma,” dedi Thornlu Jakob dişlerini sıkarak.

“İblislerle edilen pazarlığı da,” diye ekledi Baptiste.

Balthazar ellerini bezgince kaldırdı. “Bir iblisle pazarlık etmeye-gör. Kimsenin dilinden düşmüyorsun!”

“Oturmam lazım,” diye mırıldandı Diaz Birader ama etrafta bir sandalye göremedi.

Bir sonraki hücre güzelce toplanmış dar bir yatakla, iki soluk kilimle ve kitapların dizili olduğu bir rafla döşenmişti. Kitaplara, kutsal metnin kaliteli bir kopyası da dahildi. Fakat içeride kimse yok gibiydi.

“Sunny?” Baptiste taktığı erkek mühür yüzüğüyle parmaklıklardan birine vurdu. “Ortaya çıkabilirsin.”

Hücredeki kadın gölgelerden fırlamadı veya bir anda görünür olmadı. Baştan beri orada, gözler önünde dikiliyor olmalıydı. Fakat Diaz Birader açıklama getiremeyeceği bir sebepten, ancak kadın uzun bir iç çekerek kendisine doğru dönünce onu fark etti.

Aksi hâlde o çehreyi gözden kaçırmak mümkün değildi. Kadınsılığı hemen anlaşılan surat son derece sıradan çillerle bezeliyse de bir karnaval aynasından yansır gibiydi: Çenesi mümkün olamayacak kadar darken çıkık yanakları mümkün olamayacak kadar genişti; burun fazlasıyla küçük, kırılmayan gözlerse çok ama çok iriydi.

“Kurtarıcı bizi korusun,” diye fısıldayan Diaz göğsünün üstüne çember işareti çizdi. Sanki az önceki sihirbaz yeteri kadar kötü değildi. “Bu bir elf.”

Kadın öne çıkıp uzun parmaklarını demir çubuklara birer örümcek gibi sardı. “Yeni rahip mi?” Bir Tanrı düşmanının şeytani bir tıslamayla konuşması beklenebilirdi. Elfin pes, tiz ve normal sesi o bakımdan epeyce hayal kırıcıydı.

“Bu Diaz Birader,” dedi Thornlu Jakob.

Elf bir kertenkele gibi gözlerini hiç kırpmadan onu inceledi. “Memnun oldum,” dedi ve gözden kayboldu.

“Neden...” diye fısıldayan Diaz Birader’in dili öyle bir tutulmuştu ki, kelimeleri güçlkle söyleyebiliyordu. “Semavi Saray’ın altında neden bir elf var?”

Baptiste elini bir sonraki parmaklık sırasına doğru salladı. "Sema-vi Saray'ın altında bir vampir olmasıyla aynı sebepten."

Bu hücrede Diaz Birader'in ömrü boyunca karşılaştığı en yaşlı görünen adam kalıyordu. Mahkûmun vücudu kambur, suratı pörsük bir maskeydi. Boynu sarkık bir gerdandan, saçlarıysa buruşuk kafasına zar zor tutunan birkaç telden ibaretti. Fakat sesi kültür ve zarafet doluydu.

"Üst kattakilerin tefekkür etmeyecekleri meşakkatler yüklenmek için. Ben Baron Rikard. Bu sefil hâlim için özürlerimi kabul edin." Çarpık, titrek eliyle yaslandığı bastonuna göz attı. "Sizi eğilerek selamlamak isterdim ama korkarım ki öyle yaparsam sırtımdaki tutukluktan dolayı bir daha doğrulamam..."

"Aman zahmet etmeyin!" Diaz Birader bir baronla hiç tanışmamıştı ve yaşlı adamın Avrupa'nın labirentimsi aristokrasisindeki kademesine dair en ufak bir fikri yoktu. Yine de elinden geldiğince saygılı davranma gereği hissetti. "Sizinle tanışmak benim için bir..."

Tam parmaklıklara doğru bir adım atacakken Thornlu Jakob kolunu uzatıp onu durdurdu. "Mesafenin korusan iyi edersin."

"Jakob'un ziyadesiyle usandırıcı olabileceğini hiç kuşkusuz fark etmişsinizdir." Bir tebessüm çakan baron topallayarak yaklaştı. Dişleri onun yaşındaki birine göre muhteşemdi; zarıfçe sivrilen dişler o kadar inci beyazıydı ki, Diaz Birader'in onları daha yakından inceleyesi geldi. "İyi bir sohbetin yanı sıra ruhani talimatlara hasret kaldım. Selefiniz o tür mevzularda en ufak bir bilgi sahibi olmayıp..."

Thornlu Jakob'un hırıltılı sesi araya girdi. "Parmaklıklara fazla yaklaşma." Diaz Birader neredeyse farkına bile varmadan kafese doğru bir adım attığını şaşırarak gördü.

"Açıkcısı, Jakob, çok az kimse sağlıklı ve genç bir adamın ne kadar kan ihtiva ettiğini senden daha iyi bilir. Hepimiz de bir-iki pint bağışlayabileceğinin farkındayız, öyle değil mi, Diaz Birader?" Yaşlı adamın gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve Diaz kendini kırdamaktan alamadı. Bu ihtiyar beyefendi ne kadar da şen ve eğlenceliydi! Annesi Diaz'ın bu makamda bir dostu olduğunu öğrense kimbilir ne kadar gururlanırdı! Ne demeye bir kafeste tutuluyordu ki? Diaz'ın içinden anahtarları Baptiste'in elinden çekip almak ve kilidi açmak geliyordu...

Jakob'un sesi bir ikaz bağırsıydı: "Kafesten uzaklaş!"

Diaz Birader ızgaranın dibine kadar geldiğini ve kolunu parmak-

lıkların arasından baronun pörsük suratına doğru uzatmak üzere olduğunu fark edip hayrete kapıldı. Kolunu ateşe sokmuşçasına aniden geri çekti.

Baron Rikard dilini sivri dişlerinden birinin etrafına sardı ve kırılgın bir emme sesiyle geri çekti. “Eh, insanı sırf denedi diye suçlayamazsın.”

“Az önce beni büyüledin mi?” diye soran Diaz bir eliyle diğerini tutup göğsüne bastırdı. “O bir büyüleme miydi?”

“Bu grubun içindeyken adabın büyü gibi görünmesi çok doğal,” diye söylendi vampir. “İkisi bazı kimselerin inanmayı yeğleyeceği kadar birbirinden uzak değil. O bakımdan daha çok iyilik ile kötülük gibiler.”

Diaz Birader gücenik bir nida çıkardı. “Masumların kanıyla ziyafet çekmenin kötülüğe daha yakın olduğunda muhtemelen hemfikir olabiliriz!”

“Uzmanlığınızın önünde eğiliyorum. Daha doğrusu, sırtım müsaade etseydi eğilirdim.” Baron hırıltılı bir iç çekişle arkasına döndü. “Ne de olsa, vampirler sağduyulu hükümler verebilselerdi dünya rahiplere neden ihtiyaç duysundu ki?”

Bir sonraki hücrede yalnızca kirli samanlar, bir kova, birkaç dizi endişe verici çizik ve Diaz Birader’e bir keresinde Aviles’teki bir mezbahaya yapıp derhal pişman olduğu ziyareti hatırlatan bir koku vardı.

“Sürümüzün son mensubunu daha güvenli bir meskene yerleştirmemiz gerekti çünkü...” Baptiste doğru kelimeleri ararcasına boğazını kaşıdı. Diaz Birader onun kadar çok konuşan birinde bu davranışı hayra yoramadı.

“Kabul edilemez davranışlarda bulunuyordu,” dedi Jakob.

“En hafif tabiriyle. Bazen daha çok, bazen de daha az sayıda hizmetlimiz olur. Kutsal Menfaat Şapeli’ne verilen görev belirli bir...”

“Çalkantı yaratır,” dedi Jakob.

Diaz Birader’in söyleyecek sözü yoktu. Hatta bulunduğu yerde nefes almakta bile zorlanıyordu. Başını dönüyor, yer ansızın yarılacakmış gibi geliyordu. Tekrar yakalığını gevşetmeye uğraştı. Tek istediği günlük güneşlik bir yerde rahat bir yaşam sürmektir. Hoppalar tarafından ciddiye alınmak, akılsızlar tarafından akıllı kabul edilmek ve de önemsizler tarafından önemli görülme. Bunun yerine idrak edemediği sebeplerden ötürü kendini üstü başı yara izleriyle kaplı şövalyelerle ve yarı zamanlı ressam modelleriyle muhatap olup yaradılışı tehdit ede-

cek kadar vahim düzeydeki tanımlanmamış tehlikelerle yüzleşirken, bir yandan da içlerinde cemaatinin tutulduğu kafeslere fazla yaklaşmamaya çalışırken bulmuştu.

“Bir manastırda uzun yıllar geçirdim,” dedi sızlanırcasına, belirli birine hitap etmeksizin. “Her şeyden uzakta, genellikle bir kütüphanede. Ufak tefek hesap işleriyle uğraşır, bazen de şifalı bitki bahçesinde yabancı ot ayıklardım...” Tanrı yardımcısı olsun, hâlâ orada olmadığına hayıflanmaya başlıyordu. “Benim 'gerçekten... böyle şeylerde...” Diaz Birader bir el hareketiyle çıplak sihirbazı, ortadan kaybolan elfi, ihtiyarlamış vampiri ve böyle yaratıklarla aynı yerde tutulamayacak kadar haylaz her neyse onu barındıran Cadı Mühendisler zindanını işaret etti. “En ufak bir tecrübem yok.”

“Selefinin vardı,” dedi Thornlu Jakob.

“Ondan daha tecrübelerini bulamazdın,” dedi Baptiste, anahtarlarını bir parmağının ucunda kederle sallayarak.

“Ona ne oldu?” diye sordu Diaz Birader, çok karanlıkmiş gibi gelmeye başlayan bir tünelin ucunda ışık görme ümidiyle. “Başka bir göreve mi atandı?”

Baptiste yüzünü buruşturdu. “Ferrara Ana çok... *katı* bir kadındı. Yüreği iman doluydu. Şevk doluydu.”

“Hıh,” diye homurdandı Jakob.

“Ama katı şeyler... aşırı basınç altında... kırılmaya yatkındır.”

“Aşırı,” diye tekrarladı Diaz Birader, “basınç mı?”

“Kafan basıyor.” Baptiste bir elini onun omzuna koydu. Amacı güven vermekse, tamamen başarısız oluyordu. “Kutsal Menfaat Şapeli... basmakalıp davranılacak bir yer değildir.”

“Hımm,” diye homurdandı Jakob.

“Tecrübelerime göre, bu arada bilmem söyledim mi ama...” diyen Baptiste istenmemiş bir sarılışla kolunu Diaz Birader'in omuzlarına atarken çok sayıdaki bıçaklarından birinin sapı adamın böğrünü dürttü. “... o tecrübeler *hatırı sayılır* miktardadır. Her şeye bir kavga muamelesi edersen erken veya geç, ki muhtemelen erkenden...”

“Birini kaybedersin,” diye gürledi Jakob, vahametle gölgelere bakarak.

Diaz Birader boğazını temizledi. Normalde bunu yapmaya hiç ihtiyaç duymazdı ama son zamanlarda her cümleden önce yapması gerekiyordu. “Tecrübelerinizin enginliğine karşı çıkmayı aklımdan bile geçirmem...”

“Öyleyse gül gibi geçinip gideceğiz!” dedi Baptiste.

“...ama selefimin başına tam olarak ne geldiğini henüz açıklamış değilsiniz.”

Jakob sanki onun orada olduğunu daha yeni hatırlamışçasına gri gözlerini tekrar Diaz’a çevirdi. “Öldü.” Sonra da topallayarak geldikleri tarafa geri gitmeye başladı.

“Öldü mü?” diye fısıldadı Diaz Birader.

“Hafif kalır.” Baptiste adamın omuzlarını veda mahiyetinde sıktı. “Öldü demek hafif kalır.”

Alevde Doğmuş

“Kimsenin kuşkusu yok,” dedi uzun boylu ve sevecen olsa da aklı hep başka yerdeymiş gibi görünen Kardinal Bock. “Adı neydi?”

“Alex,” dedi Dük Michael.

“Kimsenin kuşkusu yok, Alex.”

Kimsenin kuşkusunun olmadığını söylemek pek doğru değildi. Alex'in kafasında bir dolu kuşku vardı. Hatta kuşkudan başka bir şeyi yoktu. Çoktandır kayıp bir prensesi değil de pisliğin tekini bulduklarını her an anlayabilirlerdi. Fakat Keseci Gal hep, *Yalandan asla vazgeçme*, derdi. Doğruyu itiraf edersen boku yerdin. Lakin yalana bağlı kalırsan işlerin nasıl gideceği belli olmazdı. İdam sehpasına kadar yalan söyle, urgan boynuna geçirilirken yalan söyle; bırak yalancı cesedin anlattığı öyküye bağlı kalarak gömülsün. *Hakikat senin gibilerin karşılayamayacağı bir lükstür.*

“İşte yarım sikken,” dedi Semavi Saray'ın ayaz labirentinde müt-hiş bir tempoyla başı çeken Kardinal Bock. “Doğum leken de cabası. Ayrıca dayın tümüyle ikna olmuş...”

“Tümüyle,” dedi Dük Michael, Alex'e minnettar kaldığı bir tebesüm ederek.

“...o yüzden buradaki hiç kimsenin kuşkusu yok. Fakat Truva'ya gittiğinde... Truva'ya gidersen... kesinkes emin olmak isteyeceklerdir. İstemeleri de doğal. Sonuçta ninenin mandırasını devralmıyorsun, değil mi ya?”

“Hayır,” diyen Alex sesinde hafif bir eskârla kıkırdadı. Bir mandıra hoş olurdu. Mandırayla başa çıkabileceğini tahmin ediyordu. Böyle bir yerin yönetimi ona uygun seviyede bir sorumluluktu.

“Dolayısıyla buradaki amaç, azıcık fazladan *katiyete* kavuşmak. Çöreğin üstüne sürülen krema gibi.” Bock düşünceli bir edayla karnını sıvazladı, sonra da peşlerinden koşan suskun rahiplerden birine göz attı. “Stefanu Bacı, gidip bana bir çörek getirmeyi not düşer misin? Bahsi geçince canım çekti. Başka kim ister? Çörek?” Alex'in

yiyecekleri asla geri çevirmemek gibi bir kuralı vardı ama evet demesine fırsat kalmadan Kardinal Bock iki yanında zırhlı muhafızların beklediği okkalı bir kapının önünde aniden durdu. “İşte geldik.”

Elini sağa sola sallamaya başladı. “Azul saz karga, bu asayla bu yağla bu iradeyle bu sözle kapıyı takdis ederim. *Droz nox karga*, içi fesat hiç kimsenin geçmesine izin vermem, âmin. Kilitler lütfen.”

Muhafızlardan her biri bir çarkı çevirdi ve dişli sürgüler yanlara kayarken bir gıcirtı yükseldi. Mekanizmanın dışarıya kurulmuş olması komikti. Sanki amaç bir şeyi içeride tutmaktı. Kapı kaçan havanın tıslamasıyla açıldı ve Bock eşiği aştı. Alex ister Ak Sanat, ister Kara Sanat isterse de bir deste kâğıda sahip sırttan bir yalancı olsun, sihirden hiç mi hiç hoşlanmazdı. Efsuncunun birinden bir kitap çalması için tutulduğunda ortalık epey karışmış, sonuç hiç iyi olmamıştı. Buysa çok daha büyük ve ciddi bir işe benziyor, genç kadının vücudundaki tüyler diken diken oluyordu. Fakat dönüp baktığı Dük Michael yine o tebessümünü ediyordu. Adamın ifadesi öyle cesaretlendiriciydi ki, sanki kahrolası budala herif Alex’e gerçekten inanıyordu ve genç kadın kaçıp giderse onu hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissediyordu. İçeri girmekten başka seçenek yoktu.

Girer girmez öyle yaptığına pişman oldu. Öbür taraftaki oda kocaman, yuvarlak ve kubbeliydi. Beyaza boyalı duvarlar o kadar parlaktı ki, koridorların loşluğundan sonra neredeyse acı vericiydi. Cilalı zemine karmakarışık çemberlerle, çizgilerle ve sembollerle kaplı parlak metal plakalar döşenmişti. Dokuz keşiş eşit aralıklarla duvarların önünde dikiliyor, her biri kavuşturduğu ellerinde bir şey tutuyordu: bir mum, orak, bir demet ot. Her bir surat boncuk boncuk terle kaplı olup her bir dudak devamlı oynuyor, aralıksız duaların yankılı fısıltıları ağır havayı dolduruyordu. Çarparak kapanan kapı Alex’i irkiltti. Diğer taraftaki sürgüler yine gıcırdayarak yerlerine oturdu.

Hiç durmadan kaçmayı düşünen biri için Alex’in her fırsatı kaçırabilmesi hayret vericiydi.

Daha şimdiden sihirli zemini katetmekte olan Kardinal Bock, portatif masada oturan son derecede tedirgin görünümlü bir kâtibin önünden geçti ve yayla gibi boşluğun ortalarına yakın bir noktada diz çöken kafası kazınmış bir rahibe doğru yürüdü. Bücktüğü kolunda açık bir defter tutan kadın bir bezle yerleri parlatıyor, sonra beze hohlayıp cilalamaya devam ediyordu.

“Harika,” diye mırıldandı Bock. “Harika, harika, güzel güzel güzel... Tüm mühürler üç defa kontrol edildi mi?”

Apar topar doğrulan rahip bezi cüppesine tıktırdı. “Hem de iki defa, ekselansları.” Ardından Bock’a bir sapın ucuna takılı bir tür kristal uzattı.

“Başka bir *hadise* ihtimaline karşı maltızlar dolu mu?”

“Bu sefer bizi atlatamayacaklar, ekselansları.”

Bock bir gözünü kapatıp diğeriyle kristalin arkasından odaya baktı. “Unutma, o hergeleler daima aralardaki dikişleri çekştirirler. *Daima.*”

Kafası kazınmış rahip sertçe yutkundu. Alex kadının kaşlarının da kazınmış olduğunu fark etti. “İnsan nasıl unuttur ki, ekselansları?”

“Güzel, harika, *fevkalade.*” Kardinal Bock eliyle Alex’i yanına çağırdı. “Tasalanma, burada yanlış cevap diye bir şey yoktur.”

Alex gülümsemeye çalıştı. Tecrübelerine göre yanlış cevaplar hep vardı ve çok büyük ihtimalle yakında onları art arda verecekti.

“Başlamadan önce bir şey var...” Bock kızı omuzlarından tuttu ve içine sininceye dek birkaç adım ilerletti. “Çemberin içinde kal.” Aşağı bakan Alex severek giydiği ödünç pabuçlarının tam merkezdeki pirinç bir çemberin içinde durduklarını gördü. “Çemberden sakın çıkma.” Bock defterli rahibe doğru gerileyip Dük Michael’ı eliyle yanına çağırdı. “Rica etsem bana katılır mısınız, beyim. Doğal olarak müvekkilin güneyinde durmalıyız. Sakın endişelenme... adı neydi?”

“Alex,” dedi Dük Michael.

“Sakin endişelenme, Alex. Tüm bunlar tamamen standart. Tabii standart yine de muazzam riskler içeriyor, orası ayrı. Hepimiz de risklerin *pekâlâ* farkındayız...”

Alex yutkundu. “İn...”

“Çemberin içinde kal yeter. *Her ne olursa olsun.* Artık onları getirebilirsiniz!”

Salonun birbirine zıt taraflarında bulunan iki kapı açıldı ve dörder kişilik iki muhafız ekibi içeri girdi. Ekipler sırtıkların ucuna takılı birer sandalye taşıyordu. Alex’e salondaki dokuz keşiş daha fazla terlemeye, daha fazla dua etmeye, hiç olmadığı kadar sıkıntılı görünmeye başlamış gibi geliyordu.

Sandalyelerde beyaz içlikler giyen, gözleri bağlı, el ve ayak bilekleri zincirli iki kişi oturuyordu. Alex’e biri erkek, diğeri kadınmış gibi gözükse de emin olmak zordu; ikisi de açlıktan bir deri bir ke-

mik kalmıştı. Üstelik söz konusu deri hiç de sağlıklı görünmüyordu; yabancıların pörsük dudakları bile kabuk tutmuştu. Her ikisi de bir bez bebek kadar gevşekçe oturuyor, sandalyeler hareket ettikçe kafaları ileri geri sallanıyordu. Bu halleriyle yoksulların cesetlerine benziyorlardı. Alex böyle insanlarla hiç istemediğı kadar iç içe yaşamış, hatta onlarla aynı duruma düşmeye hiç istemediğı kadar yaklaşmıştı.

Muhafızlar sandalyeleri Alex'in iki yanına bıraktılar ve aceleyle gerilediler. Sanki iki fıçı yağ getirmişlerdi ve Alex de kıvılcımdı. Birbirinden yaman sekiz adamın hepsi de dehşete düşmüş gibiydi.

"İl..." diye mırıldanan Alex etrafına göz gezdirerek bir çıkış yolu aradı. Ama bilirsiniz işte. Kilitler dışarıdaydı.

"Başlayın," dedi Bock.

Gözleri bağı adam ile kadın aynı anda zincirlerini şingırdatarak sandalyelerinde ileri atıldılar ve Alex'in ellerini sıkıca kavradılar. İrkilen genç kadın geri çekilecek gibi oldu ama öyle yaparsa çemberden çıkabileceğini fark edip yerinden kıpırdamadı.

Kadın cınlayan bir sesle konuştu. "Elfler görüyorum!"

"Elfler geliyor!" diye feryat etti adam. "Kör deli aç tanrıları geliyor!"

"Tanrı bizi korusun, elfler geliyor!" diye çığlık atan kadın Alex'in elini acı verecek kadar sıktı. "Açlar, açlar, açlar, gülüyorlar."

Alex başını çevirip panikle Bock'a baktı ama yaşlı kardinal geçirircesine el salladı. "Endişelenme. Hep aynı lafı ederler."

"Peki bu iyi bir şey mi?" diye ciyakladı Alex.

Bock bir parmağını kırmızı takkesinin altına sokup başını kaşıdı. "Uzun vadede *hesinlikle* endişe verici ama şimdilik..."

"Muazzam bir bina görüyorum!" Segiren beyazlı kadın başını bir o yana bir bu yana yatırdı. "Üstünde ve çevresinde binalar olan kadim bir bina, ayakları denizde başı bulutlarda; gökteki cennet bahçelerinde nehirler görüyorum."

"Truva Sütunu," diyen Kardinal Bock, Dük Michael'a imalı bir bakış attı. Kadın rahip kulağının arkasından güdük bir kurşunkalem çıkarmış ve defterine harıl harıl bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Zorluklar, sıkıntılar görüyorum," diye fısıldadı adam, kâğıt hışırtısına benzeyen bir sesle. "Sınamalar ve imtihanlar görüyorum."

Duydukları Alex'in pek hoşuna gitmedi. Fakat bu pörsük hayaletler pasta hakkında konuşsalar da o bile meşum bir hissiyat verirdi.

"Bir kule yüksek bir kule en yüksek kule ve bir ışık yanıyor

inançlılara yol gösteren bir ışık sahte bir ışık doğru bir ışık yansıyan bir ışık.”

Kardinal Bock çakılların arasında altın arayan bir madenci gibi gözlerini dikkatle kıstı.

“İçeride bir av dışarıda bir av eğri bir patika denizin yanında bir toprak.”

“Dişler görüyorum,” dedi adam.

“Dişler görüyorum,” dedi kadın. İçerisi ısınıyor muydu? Alex terliyordu. “Bir keşiş ve bir şövalye ve boyalı bir kurt görüyorum, ölüm ve yaşam görüyorum kan görüyorum bir çember görüyorum.”

“Bir teker görüyorum.”

“Alev görüyorum!” diye bağırان kadın Alex’in sıçramasına yol açtı. “Ateş görüyorum ateş görüyorum arındırıcı ateş görüyorum kızın sonunda ateş görüyorum.”

“Kızın başlangıcında ateş görüyorum,” dedi adam, yüksekliği gide-rek artan fısıllularla edilen duaların arasında duyulması zor bir sesle.

“Başlangıcında ateş.” Bock ile Dük Michael tekrar bakıştılar. “Alevlerde doğan...”

“Pyrogennetos...” Dük Michael gülümsemeye başladı.

“Elfler!” diye feryat eden adam Alex’i daha sertçe sıktı. Tanrı aş-kına, elleri sanki yanıyordu. Alex dudağını ısırarak zorunda kaldı. Adamın gözbağından dumanlar tütüyor, gözlerinin üstünde kahve-rengi yanık lekeleri yayılıyordu. “Elfler geliyor!”

“Yeter!” diye çıkıştı Bock. Kâhinlerin parmakları derhal açılıp geri çekildi. Yüzleri gevşedi, başları arkaya devrildi. Yine açlıktan ölmüş iki ceset hâline geldiler. Müritler ellerinde kovalarla ileri fırlayıp zemine su döktüler ve suyun metale değdiği yerlerden tıslamalarla buharlar yükseldi. Kafası kazınmış rahip pusulaya benzer bir cismi kontrol edip defterine bir not daha düştü, ardından yanaklarını şişirerek iç çekip Bock’a kafa salladı.

“Güzel, güzel!” Ekselansları uzaklardaki tavanı düşünceli gözlerle süzdü. “Harika... öyleyse... Sadakat ayının bu yirmi birinci gününde...” Kâtibin tüy kalemi kâğıdı çiziktirmeye başladı. “Kara Sanat veya şeytani güçler vesaire vesaire tarafından kirletilmemiş tescilli sağlıklı aklımla ben, Kardinal Bock, adayın çiftleşik Semavi Koro Kâhinleri tarafından dokuz mühür altındaki arıtılmış bir soluk oda-da incelendiğini teyit ederim. Kahretsin!” diye dönüp seslendi. “Adı neydi demiştin?”

“Alex,” dedi Dük Michael.

“Artık çemberden çıkabilirsin, Alex. Burada işimiz bitti!”

Alex ellerini tedirgince ovuşturarak gevşeyip kalmış Kâhinlerden geri geri uzaklaştı. İkilinin dokunuşlarındaki ısı nedeniyle parmaklarının pembeliği ve karıncalanması henüz geçmemişti.

“İyi iş çıkardın.” Dük Michael gülümseyerek omzunu sıktı.

“Tek yaptığım öylece dikilmektir.”

“Bu dediğin bir imparatoriçenin yaptıklarının onda dokuzudur.”

Dük onu portatif masaya doğru yankılı zeminde yürüttü.

“Pyrogennetos nedir?” diye fısıldadı Alex.

“Truva Pharosu’nun yükseklerinde, Aziz Natalia Alevi’nin tam altında bulunan İmparatorluk Yatak Odası’nda doğmuş kraliyet çocuklarına verilen unvan. Yalnızca imparatoriçelerin ve onların en büyük kızlarının orada doğum yapmalarına izin verilir. Meşruluğun en büyük işaretidir.”

Bock kâtibin yanında eğilerek bir elini masaya koymuştu ve sözlerini dikte etmeyi sürdürüyordu. “...dolayısıyla kardinaller heyetinin tam yetkisiyle donatılmış olan, Papalık beratına ve kutsal kitaba göre Tanrı’nın dünyadaki kutsanmış sesi olarak konuşan vesaire vesaire Papa Cenapları Birinci Benedicta, alevde doğmuş Prenses Alexia Pyrogennetos’un, Theodosia’nın en büyük evladı Irene’in en büyük evladı ve Truva’nın Yılan Tahtı’nın tek haklı ve meşru vârisi olduğunu ilan eder.”

Bock’un, kalemi kâtibin elinden kapıp gösterişli bir imza karalamasını seyreden Alex gözlerini kırptırdı.

“İşte... bu...” Kardinal tûy kalemi mürekkep okkasının içine atarak kâtibin üstüne başına siyah benekler sıçrattı ve Alex’e neşeli bir tebessüm etti. “Git.”

“Peki.” Alex yutkundu. “Siktir.”

“Hepimizi yiyecekler...” diye fısıldadı Kâhinlerden biri, sandalyede taşınarak onların yanından geçirilirken. Kadının kavrulmuş gözbağının altından gözyaşları sızıyor, çökük yanaklarından aşağı akıyordu.

Alex yüzünü tabağının yakınında tutuyor ve çatalını ikisinin arasında yapabildiği kadar süratle götürüp getiriyordu. Yemekler çataldan düşüp durduğu için parmaklarını kullanmayı çok istese de boğa-

zından aşağı bir şeyler yollayabildiği müddetçe sorun yoktu. Dük Michael masanın karşı tarafından biraz sıkıntılı gözlerle onu seyrediyordu. Muhtemelen bu prenseslere yakışmayan bir yeme tarzıydı. Fakat gerçekten aç kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsan, sana yiyecek sunulduğunda sunanın fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı önüne koyulanları bir an önce silip süpürürdün.

“Elfler yeniden ortaya çıkacaklar,” diyordu Kardinal Zizka, masanın başındaki büyük sandalyeden. “Bu hep beraber yüzleşmek zorunda olduğumuz feci bir kaçınılmazlık. O amansız, doyumsuz, murdar düşman karşısında Avrupa omuz omuza durmalı. Yoksa illebet karanlığa gömülürüz.”

“İh,” diye homurdandı Alex, ağzına tıktığı son lokmanın arasından. Elflerin tam birer hergele olduklarına kuşkusu yoktu. Zaten hergele olmayan kim vardı? Fakat elfler bir hayli uzak geliyordu. Daha geçen gün penseyi Alex’in burnunun dibine kadar sokan onlar değillerdi.

“Tek isteğim –Cenap’ın tek isteği– büyük hizipleşmeyi kapatıp o koca yarayı iyileştirmek ve Doğu İmparatorluğu’nu Kilise Ana’nın sevgi dolu bağrına geri getirmek.”

Hizipleşme, Kilise, falan filan. Bütün bunlar Alex’in zerre kadar umurunda değildi ama bunu dile getirmeyecek kadar da akıllıydı. Kutsal kıçların asırlarca otura otura parlattıkları yemek odasındaki büyük, koyu mobilyalardan şu Zizka’nın üst seviye bir makamda olduğu belliydi. Yüksek mi yüksek duvarlarda dindarca eziyet çeken şehitlerin anlı şanlı tablolarından da. Tabaklardan, çatal bıçaklardan, şamdanlardan ve üzerlerindeki mumlardan da. Keseci Gal burayı görse muhtemelen altına işerdi. Tabii bir de kardinalin oturduğu sandalyenin arkalıgına umursamazca astığı mücevherli çemberi olan altın zincir vardı.

Böyle şeylere sahip olabilmek için zengin olmak gerekirdi. Ama üstüne bir de onları umursamamak? İşte bu güç anlamına gelirdi.

Alex oradaki birkaç parçayı araklamak isterdi. Öyle bir davranış onun kitabında hiç mi hiç hırsızlık olmazdı; yeniden dağıtıma yönelik soylu bir çaba anlamına gelirdi, hepsi bu. Fakat ne yazık ki üstüne giydirdikleri elbise, yeniden dağıtımdan çok kıpırdamadan oturup gülümsemek için tasarlanmıştı. Üstüne üstlük yenleri de daracıkta.

Belki tatlılar getirildiğinde bir-iki kaşık aşırma fırsatı yakalardı.

“Kurtarılmışlar Tanrı’nın düşmanlarına karşı birlik olmalılar,”

diye lakırdı etmeyi sürdürüyordu kardinal. “Kurtarıcı’nın sancağı altında. Papa’nın sancağı altında. İlahi borazanlar yeni bir cihadı müdelediklerinde hep beraber tek bir yönde yürümeye hazır olmalıyız ki elfleri içinden çıktıkları abise geri gönderebilelim!” Dönüp sen bir bakış atarak çatalını ağzına götürmekte olan Alex’i duraklattı. Çataldaki lokmadan tabağa uzun bir yemek suyu damladı.

Kardinalin Alex’e bakış tarzı genç kadını tüm bunların sahiden de cinsel amaçlı olabileceğine dair kaygılandırır cinstendi. Rahiplerin düzüşmeleri yasak olabilirdi ama bu yasak içlerinden bazılarını o yönde cesaretlendirmekten başka bir işe yaramaz gibiydi. Bir uşak ikide bir arkadan yaklaşıp şarapları tazeliyordu ve içme konusunda yemeyle aynı ilkelere sahip Alex çoktan birkaç kadeh yuvarlamıştı. Artık oda hafifçe dönüyor, kulaklarına sıcak basıyordu. Burnunun ucunda biriken çiy damlasına benzer terleri yeninin arkasıyla sık sık silmesi gerekiyordu.

“Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım,” diye mırıldandı genç kadın, bir yandan lokmasını çiğnerken. Güçlü kimselerle hemfikir olup sonradan yan çizmek, onları daha en başta sinirlendirmekten çok daha iyiydi. “Cihatlara falan...”

Kardinal bir kaşını kaldırdı. “Kilise’nin gayesine olan bağlılığın mükâfatlandırılacak. Hem bu dünyada hem de ötekinde.”

Yutmaya çalıştığı lokma büyük gelince öksüren Alex göğsüne vurmak, ardından biraz şarap höpürdeterek ağzındakini yumuşatmak zorunda kaldı. “İlahi mükâfatları erteleyebilirsiniz,” dedi sırıtarak. “Yeter ki dünyevi olanlara bir an önce kavuşabileyim, ha? Ha?” Kimse gülmedi.

Tanrı aşkına, kafayı bulmuştu. Çözümün daha da içmek olabileceğini düşünen genç kadın kadehini bitirdi.

“Bir an önce Truva’ya doğru yola çıkmalıyız,” diyordu Dük Michael. “Yakın dostum Leydi Severa iç savaşın ardından kentte kaldı ve Eudoxia’nın Meclis Vasisi olarak görev yaptı.” Katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı. “O zamandan beri beni bilgilendirmek uğruna her şeyi riske attı.” Akabinde Alex’in korktuğu şeyi yaparak kâğıdı ona uzattı.

“Leydi Severa,” diye mırıldandı Alex. “Çok iyi. Çok iyi.” Kâğıdı silkeleyerek açtı ve kutsal kitaplardaki yazılara kaş çatarken gördüğü rahipler gibi kâğıtta yazanlara kaş çattı. Yazılar pek düzgün ve özenli

görünse de bunun Alex için güvercin bokunun pencere pervazında bıraktığı desenlerden pek farkı yoktu. “Hımmm. Hımm.”

Dük Michael hafiften dertli bir ifadeyle biraz eğilip mektubu kızın elinden aldı ve okuyabilmek için kâğıdı ters çevirdi. “Bana Eudoxia’nın oğullarının mevkilerini sağlama almak için harekete geçtiklerini söylüyor. Aralarındaki kıran kırana rekabet olmasaydı, içlerinden biri çoktan...”

“Ne?” Alex şarabın son damlalarının ağzına düşmesini beklemekten vazgeçip kadehini indirdi. “Kuzenlerim mi var?”

“Eudoxia’nın oğulları. Yeğenlerim. Dört dük. Her biri de diğerinden daha büyük hergeledir. Marcian, Constans, Sabbas ve Arcadius.” Adam bir vaizin ölümcül günahları sıralarken yaptığı gibi gözlerini kısarak isimleri âdeta ısırp tükürürcesine söyledi.

“Tahtı istemiyorlar mı?”

“Onu elde etmek uğruna yapmayacaklar hiçbir şey yok,” dedi Kardinal Zizka.

Alex kısmen çiğnenmiş artıkları dişlerinden emdi. Tatları az önceki kadar güzel değildi. “Tehlikeli midirler?”

“Onlar Doğu İmparatorluğu’nun güçlü adamları,” dedi Dük Michael. “Eudoxia’nın zulmünü halka çekirtmekten zevk alan adamlar.”

“Toprak, para ve nüfuz sahibi adamlar.” Kardinal çatalını ölümcül bir isabetlilikle bir et parçasına batırdı. “Emirlerinde askerler, casuslar ve suikastçılar bulunan adamlar. Baki ruhlarına değer vermeyen adamlar. Söylentiler doğruysa, yasak sihirlerle başvurmaktan, şeytanlarla haşır neşir olmaktan ve daha beterini yapmaktan çekinmeyen adamlar.”

“Daha beteri mi?” diye mırıldandı Alex.

Dük Michael rahatsız olmuş gibiydi. Öyle olmakta haksız da değildi. Şimdiye dek yasak sihirler bir yana, kuzenlere bile hiç değinmemişti. “Kız kardeşim Eudoxia sadece anneni öldürüp tahtını gaspetmekle kalmadı. Kendisi aynı zamanda korkunç güçlere sahip bir efsuncudur. İç savaşı kazandıktan sonra Truva’da bir şûra* kurdu.”

“O ve çırakları Kara Sanat icra ettiler.” Kardinal Zizka masaya kaş çattı. “Hem de açık açık! Büyük cihatların kahramanlarının gömülü olduğu kutsal toprakların gözü önünde Tanrı’ya karşı suç işlediler!”

* (Coven) Örgütlü bir cadılar grubu. -çn

Dük Michael başını iki yana salladı. “Eudoxia eskiden beri ruha saplantılıdır.”

“Bu kulağa...” diyen Alex gözlerini kıstı. “Biraz dindarca gelmiyor mu?”

Zizka bir tiksinti homurtusu çıkardı. “Ruh, Tanrı’nın kendinden alıp bize koyduğu parçasıdır. Onu kurcalamak en büyük gûnahtır.”

“Bir ruh nasıl kurcalanır ki?” diye mırıldandı Alex, yanıtı duymayı hiç istemeden.

“Eudoxia bazı... deneyler gerçekleştirdi,” dedi Michael.

“Sapkın deneyler,” dedi Zizka.

“İnsan ile... hayvanı birleştirmeye başladı.”

“Bir köpek kafasını insan vücuduna takmak gibi mi?” Alex gülmek üzereyken Zizka ile Dük Michael’ın tüm mizahı yok eden bir ifadeyle bakışuklarını gördü. “Bir dakika... Gerçekten köpek kafasını insan vücuduna takmak gibi mi?”

“İnsanlara ruh verilir,” dedi Dük Michael. “Hayvanlaraysa verilmez. Eudoxia ikisinin vücudunu birleştirerek... ruhu saptayabileceğine inandı. Onu açığa çıkarıp yakalayacak, ondan yararlanacaktı.”

“Tanrı’nın bir parçasını köleleştirmeye çalıştı.” Kardinal Zizka masaya kötü kötü baktı. “Dünyevi Kurya başkanı olarak geçirdiğim on beş yılda bundan daha ahlaksızca bir saygısızlık duymadım.”

“Ah,” dedi Alex boğuk bir sesle.

“Eudoxia’nın oğullarından birinin Yılan Tahtı’nda oturmasına neden göz yumamayacağımızı artık anlıyorsunuz, majesteleri. Melun mirasının niye kökünden sökülmesi ve Truva’nın kutsal topraklarının niye yeniden arındırılması gerektiğini de.” Bir yandan ağzındaki çiğneyip bir yandan Alex’i seyreden kardinal asla yutabileceğinden büyük lokma koparmayan bir kadına benziyordu. “Yaptığınız şey öyle cesurca ki, majesteleri. Soylu, erdemli ve cesurca bir şey.”

İçeride bir rûzgâr esmiş gibi oldu. Her halükârda, daracık yenlerle kaplı olsunlar veya olmasınlar, Alex’in kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Hiç kimse cesur olmam gerektiğini söylemedi,” diye mırıldandı genç kadın.

“Bence bir imparatoriçede,” dedi Dük Michael, “öyle bir vasfın bulunması gerektiğini söylemek yersiz olur.”

“Fakat kuzenlerinizden bir adım önde olduğunuzu unutmayın,” diye gözlemde bulundu Kardinal Zizka. “Semavi Saray’ın dışındaki hiç kimse, Prenses Alexia’nın bulunması bir yana yaşadığından

bile kuşkulandırmıyor. İtinayla seçilmiş bir grubun koruması altında Truva'ya gizlice gideceksiniz. Kimliğinizi doğrulayan Papalık beraatının kopyaları varışınızdan kısa süre evvel dağıtılması için Leydi Severa'ya önceden yollanacak. O zamana kadar da Eudoxia'nın me-lun ailesi birbirlerine karşı yürüttükleri mücadeleyle meşgul olacak-lar. Gökten düşen yıldırım misali tepelerine bineceksiniz!”

Alex'in kendini yıldırım gibi hissettiği söylenemezdi. “Ya ben oraya gitmeden önce içlerinden biri galip gelirse?”

“Kimse riskler olduğunu inkâr etmiyor,” dedi Dük Michael. “Truva buradan hemen hemen bin beş yüz kilometre uzakta ve şehre ulaştığında nasıl bir destek alacağından emin olamayız. Tehlike çok büyük ve düşmanlarımız çok güçlü. Bizi durdurmak uğruna ellerin-den geleni artlarına koymayacaklar...”

“Bakın, ben orada büyüdüm.” Alex çatalıyla pencereyi işaret ederken bir bezelye tanesi uçup duvara çarptı. “Varoşlarda. Orada yaptıklarım...” Yaptıklarından hiçbirisi şimdi içinde bulunduğu orta-ma yakışır cinsten değildi. “Türlü türlü... şeydi. Ama prenses olmak hakkında hiçbir halt...”

“Kıvrak zekâlı olduğunu seziyorum,” dedi kardinal istifini boz-madan. Alex'e istifini olsa olsa büyük bir depremde bozacak bir ka-dın gibi gözük-tüğü kesindi. Hatta belki o zaman bile fazla bir tepki göstermezdi.

“İyi¹ de onca askere, paraya ve toprağa sahip dört kuzenimle er veya geç kapışmam gerek-meyecek mi?”

“Ben onlarla senin adına kapışırım.” Dük Michael'ın kızı ettiği tebessüm cesaret verici olsa da Alex'in işeyesi geldi. Veya belki de bunun sebebi içtiği onca şaraptı.

“Meşhur bir kahraman sana arka çıkacak!” dedi Zizka. “Üste-lik Papa Cenapları'nın desteğini alacaksın. Tabii onunla birlikte,” derken gözlerini alacakaranlık vakti umut verici ışık huzmelerinin bulutları deldiği bir gökyüzünü andıracak şekilde boyanmış tavana çevirdi, “Mevla'nın mukaddes kızı olan Kurtarıcı'nın yardımını da. Düşmanlarımızın casusları ve suikastçıları olabilir, majesteleri ama sizin yanınızda azizler ve melekler var!”

Alex'in tecrübelerine göre Mevla ancak gözlerinden yana taraf tu-tardı ve şartları eşitlemek için meleklerden medet umuyorsan boku yemişsin demekti. Fakat içinden bir ses uzunca bir süredir boku ye-diğini ama bunu daha yeni fark ettiğini söylüyordu.

Dük Michael ona doğru eğildi. “Ayrıca o dört gaspçı dükün asla sahip olamayacağı bir şeye sahip olduğunu sakın unutma.”

“Neymiş o?” diye sordu Alex, sesi çok cılız çıkarak.

“*Hak!*” Adam yumruğunu masaya vurdu. “Sen alevde doğmuş ve Semavi Koro Kâhinleri vasıtasıyla *bizzat Tanrı* tarafından uygun bulunmuş Prenses Alexia Pyrogennetos’sun!” Bu sefer masaya daha da sertçe vurarak çatal bıçakların hoplamasına yol açtı. Bu o küçük çatallardan birini aşırmaq için iyi bir an olsa da Alex’in içinden öyle yapmak gelmedi.

“Hakkım var...” Alex hakkın Keseci Gal’in masasında beş para etmeyeceğinden emin sayılırdı. Pastanın içine cam kırıkları gizlendiğini tahmin etmişti ama yine de onu hapır hupur mideye indirmişti. Yapacağı büyük vurgun gözlerini kamaştırmıştı ve ona ulaşmaya öyle odaklanmıştı ki kendi ayağına dolanmıştı. Dolandığı gibi de bir maden kuyusuna yuvarlanmıştı. Hem de ölümcül kuzenlerle, kâfir efsuncularla ve çalıntı ruhlarla dolu bir maden kuyusuna.

Son bir gayretle sızlandı. “İyi de onların efsuncuları olduğunu söylediniz. İnsan ile hayvan arasında bir yerde adamları ve bilirsiniz işte, şeytanları da.”

“Var.” Kardinal Zizka gülümsedi. Bunu ilk kez yapmıştı ve açıkçası Alex kadının kaş çatmasını yeğlerdi. “Ama bizim de kendi şeytanlarımız var.”

Kötü Bir Fıkranın Başlangıcı

Balthazar okkalı bir iç çekti ama kimse fark etmedi.

İçinde bulunduğu tatsız vaziyet ona iç çekecek epey bir şey vermekteydi: berbat şilte, feci yemekler, dondurucu rutubet ile meskeninin tarifi imkânsız kokusu, çileden çıkarıcı giyinme yasası, zekice muhabbetlerin mekruh yokluğu, güzelim kitaplarının yürek parçalayıcı kaybı. Fakat uzun uzadıya düşünmesinin ardından Kutsal Menfaat Şapeli'ne katılmanın en kötü tarafının... küçük düşürücü utanç olduğu sonucuna varmıştı.

Onun, yani dokuz halkanın eğitilmiş üstadı, gizli anahtarların hükümranı, doğaüstü güçlerin zuhurcusu, Dimyat Belası lakabı takılmış (daha doğrusu, dillere pelesenk olur umuduyla kendi kendine Dimyat Belası lakabını takmış) Avrupa'nın en büyük üç (şahsen tam bir şarlatan gözüyle baktığı Bivortlu Sukastra hakkında ne düşündüğünüze bağlı olarak belki de en büyük dört) nekromansöründen* biri olan Balthazar Sham Ivam Draxi'nin angutlar tarafından tutuklanması, mankafalar tarafından yargılanıp mahkûm edilmesi, sonra da bunlar gibi moronlarla beraber aşağılayıcı bir hizmetkârlığa zorlanması olacak iş değildi.

Katıksız tiksintisini anlaşılır şekilde ileten bir ifadeyle yan tarafına göz attı ama kimse ona bakmıyordu. Kansıız bırakıldığı için tahminen dermansız kalmış kadim vampir bir sandalyede kaykılmış oturuyor, ancak kafasında birkaç tutam saç kalmış bir iskeletin olabileceği kadar bıkkın görünüyordu. Soluk bir tel inceliğindeki elf ayakta duruyor, doğal olamayacak kadar kül rengi saçları yüzünü örtüyordu. Upuzun sağ işaretparmağının son derece sinir bozucu bir tikle seğirmesi haricinde hiç hareket etmiyordu. Başgardiyen Thornlu Jakob kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, odanın köşesinden onlara bakıyordu; hayatının hatırı sayılır bölümünü bir mengenede ezilerek geçirmiş ve bu deneyimi sonucu tüm espri an-

* Orj. *necromancer*: Uzmanlığı ölüm olan büyücü. —çn

layışını yitirmiş, savaş yorgunu yaşlı bir şövalye. Tabii bir de bu hayal kırıklığı yaratan cemaatin sözümona manevi çobanı Diaz Bırader vardı. Az bilinen ve daha da az saygı gören bir keşişler tarikatının mütemadiyen panik içerisindeki genç budalası, hızla batmakta olan bir geminin güvertesindeki yüzme bilmeyen bir adamın yüz ifadesini taşıyordu.

Yararsız bir rahip, güçten düşmüş bir şövalye, nefret dolu bir elf ve kadim bir vampir. Bütün bunlar kulağa trajik esprisi henüz açığa çıkmamış kötü bir fıkranın başlangıcı gibi geliyordu. İnsan en azından huşu uyandıran bir mekân ummaktan kendini alamıyordu: Mermer zemine aziz ve melek ideogramları oyulmuş heykel dolu bir barınak. Bunun yerine, Semavi Saray'ın derinliklerinde yegâne penceresi su sızdıran karmakarışık bir atık su borusu yumağının bulunduğu yakındaki bir duvara bakan cereyanlı, küçük bir kutuya kapatılmışlardı.

Düzmece duruşmasının sonunda Balthazar'a işlediği günahlara karşılık Cenap'a hizmet ederek kendini aklamayı veya kazığa bağlanıp yakılması seçenekleri sunulmuştu. Olay ânında vermesi gereken karar çok basit görünmüştü de Balthazar uzun vadede yakılmanın daha az acı verecek bir seçenek olabileceğinden şüphelenmeye başlıyordu.

Ölüleri kendine oyuncak, fırtınalarıysa binek yapan, faniliğin sınırlarını zorlayıp başiblis Shaxep'e boyun eğdiren (daha doğrusu dil döke döke ondan birkaç kıyak koparıp sağ kalan) koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi yalnızca sefil bir köleliğe değil, üstüne üstlük köleliğin böylesine banal ve beyinsizce bir çeşidine indirgenmişti.

Tam rahatsızlığının nihayet başkalarınca anlaşılmasını sağlayacak kadar patlayıcı bir iç çekişe hazırlanıyordu ki, kilitler takırdadı ve kapı ardına kadar açıldı.

Her biri beyaz bir tulum ve kutsal metinlerden alıntılar dikilmiş dua şalları giyen müritler grubu, yüzlerinde uhrevi bir sofuluk ifadesiyle tek sıra hâlinde içeri doluştu. İlki sırtına bağlanmış ağır bir tahta çerçevenin ve o çerçevede açık duran devasa defterin yükünü taşıyordu. İkinci mürit de onu yakından takip ediyor, bir yandan da etrafa mürekkep sıçratarak upuzun sayfalara yazı yazmaya çalışıyordu. Üçüncüsünün boynundan neredeyse yere değen koskoca bir çelenk sarkıyor, dördüncüsüyse bir elinde gümüş bir çemberhaç sıkarken diğerinde bir deste dua sayfası tutuyordu. Donuk

gözleri tavana çevrili mürit dudaklarını durmaksızın oynatarak Mevla'nın, Kurtarıcı'nın ve tüm Azizlerin lütfu için hiç durmadan yakarıyordu.

"İşte palyaçolar da geldiler," dedi Baron Rikard hırıltılı sesiyle ve bastonuna dayanarak doğruldu; tabii hâlâ burnu, kemerini kıl payı geçecek kadar kambur kalan biri için "doğrulmak" kelimesi kullanılabilirse.

Müritler ikiye ayrılarak kırçıl saçlı iki kadını gözler önüne serdiler. Kırmızı kuşaklarının ve takkelerinin yanı sıra mücevherli zincirlere takılı mücevherli çemberlerine bakılırsa, her ikisi de kardinaldi. Biri ziyadesiyle uzun boylu ve zarif olup fakirlere sadaka dağıtmaya gelmiş zengin bir kadın gibi müşfik bir bakışa sahipti. Daha kısa boylu ve sağlam yapılı olan diğerininse buruşuk bir alnı ve acımasız bakışları vardı. Balthazar bunların kardinaller Zizka ve Bock'tan –Kilise liderliğinin zıt kutuplarındaki Dünyevi Kurya ile Semavi Koro'nun yöneticilerinden– başkası olamayacaklarında karar kıldı. İlk bakışta gördüklerinden hiç mi hiç etkilenmedi.

"Müsaadenizle." Yaşını başını almış iki kadın sade beyazlar giyen on yaşındaki bir kız tarafından dirseklenerek iteklendi. Küçük kız ellerini beline koydu ve bir kaşını kaldırarak zoraki cemaati eleştirel bir ifadeyle süzdü.

İşte karşılarındaydı: Çocuk Papa Birinci Benedicta. Yeni bir Kut-sal Ana'nın seçimi asla ihtilafsız geçmezdi ama ebeveynlik yaşının altında kaldığı her hâlden belli bu seçim geniş çaplı bir hışım ve kınama yaratmış, üç isyankâr kardinali ve bir düzine kadar piskoposu aforoz ettirmiş, üstüne üstlük kızın iddia edilen sihir potansiyeline rağmen Kilise'de neredeyse yeni bir hizipleşmeye yol açmıştı.

"Divanelikten maskaralığa," diye kısık sesle mırıldandı Balthazar. Oldu olası dine sıcak bakmamıştı. Zaten din denilen şey paralı bir batıl inanç değil de neydi?

"Üzgünüm, millet!" diye şakıdı Papa Cenapları, hiç de üzgün görünmeden. "Frenk elçisi bana bir kuş getirdi de. Öyle komik görünüyordu ki! Adı neydi?"

Kardinal Zizka'nın bu zırvalıktan en az Balthazar kadar utanmış bir hâli vardı. "Tavus kuşu, Cenapları."

"Renkleri ne de güzeldi. Uzun süre beklediniz mi?"

"Hayır, Cenapları." Diaz Birader itaatkâr bir tebessüm edip bir tövbe-kâr gibi yerlere kadar eğildi. "Hayır, hayır, hayır, hayır..."

“Evet,” dedi Baron Rikard aheste aheste, sapsarı tırnaklarını inceleyerek. “Ama başka ne seçeneğimiz vardı?”

Papa Cenapları'nın tebessümü daha da genişledi. “Eh, Papa olsaydınız size *de* bir tavus kuşu getirilebilirdi ama sen bir vampirsin. O yüzden de şansına kūs.”

Baron uzun bir iç çekti. “Çocuktan al haberi...”

Köşeden belli belirsiz duyulabilen bir inilti geldi ve geveleyen mürit durduğu yerde yalpaladı. Hissizleşmiş parmaklarından kayan dua sayfaları cereyanın etkisiyle yerlere saçıldı. Bayılan adam yan devrilirken meslektaşlarından biri hemen onun işini devraldı ve ellerini kavuşturup gözlerini tavana dikti, sonra da gülümseyen dudaklarını aralıksız bir duayla oynatmaya koyuldu. Balthazar vakitinin çoğunu geçirdiği yerde, küçümseme ile gıpta arasında sıkışıp kalmıştı. Tüm bunların alavere dalavere olduğunu biliyordu ama bir yalana inanmak, inanan kişi için gerçeği bilmek kadar huzur verici olurdu. Bir anlığına merak etmekten kendini alamadı: Esefli bir kötümser olmak, coşku dolu bir enayi olmaktan gerçekten daha mı iyiydi?

Bock yere düşmüş bir dua sayfasıyla baygın müridi yelliyordu ama kâğıtlardan bir diğeri tesadüfen Balthazar'ın çıplak ayağının yanına kadar gelmişti. Kâğıdın bir tarafına dini ifadeler çiziktirilmişti ama Balthazar diğer tarafın bomboş olduğunu hiç de küçümsenemeyecek bir heyecanla fark etti. O karışıklıkta ayağını yana kaydırıp kâğıt parçasının üstüne kapatması çocuk oyuncuğuydu. Tabanının altındaki kâğıdın hışırdamasını hissederken muzaffer bir tebessümü yüzünden uzak tutamadı. Kendini bu aşağılamadan kurtarıp şehitleri bile ağlatacak bir intikam alacaktı! Balthazar Sham Ivam Draxi'yle zıtlasmaya kalkıştıkları günden hepsi pişman olacaktı!

Şuuru kapalı mürit koridora sürüklenirken Zizka genzini temizledi. “Bağlamayı icra edelim mi Papa Cenapları? Yoğun bir gününüz var.”

“Öff,” diye homurdandı Birinci Benedicta. “Benim her günüm yoğun. Papa olmak hiç de sanıldığı kadar eğlenceli değil.”

“Zaten çoğu şey değildir,” diye mırıldandı elf, komşu hücrelerde kalmalarına rağmen Balthazar'ın o güne dek ağzından çıktığını duyduğu kelimeleri aşağı yukarı ikiye katlayarak.

Müritlerden biri elinde kırmızı mürekkep hokkasıyla diz çöktü. Minik Papa Cenapları işaretparmağını mürekkebe batırdı, ardından

vampirin bileklerine enlemesine birer çizgi çekti. Aynı şeyi ortaparmağıyla elfe de yaptı.

Papa bir adım daha attı ve Balthazar, Tanrı'nın dünyadaki temsilcisiyle yüz yüze geldi. Soluk tenli, ufak tefek kızın bir kaşının üzerinde iri bir ben vardı ve başındaki beyaz takke kahverengi buklelerden oluşan paspasımsı saçlarını zar zor kapsamıştı. Balthazar ondan birkaç asırdır dünyaya gelen en büyük sihir kullanıcısı olarak bahsedildiğini duymuş ve bu tariften kuşku duymuştu. Kızın Yeniden Dirilmiş Kurtarıcı olarak övüldüğüne yönelik dedikodular işitmiş ve gülesi gelmişti. Fakat şimdi o mübarek şahsiyete kendi gözleriyle bakarken daha ziyade ağlayacak gibiydi. Gelecek vadetmeyen bu çocuk sahiden de dünyanın son ve en büyük umuduysa, dünya herkesin söylediği kadar batmış demekti.

"Yeni oğlan kim?" Benedicta karşısındaki Balthazar'ı süzerken başını yan yatırarak takkesini büsbütün düşme tehlikesine maruz bıraktı. Müritlerinden biri belki de takkeyi yakalama ümidiyle ona tedirgince yaklaştı.

Diaz Birader boğazını temizledi. "Bu Balthazar... şey..."

Balthazar'ın tiksinti dolu iç çekişi neredeyse oflamaya varacaktı. "Sham... Ivam... Draxi."

"Bir efsuncu..."

"Sihirbaz," diye düzeltti Balthazar, her bir heceyi vurgulayarak. Sırf bu mülakat için verilmiş yırtık pırtık bir gecelik giymiyor olsaydı, tepkisi daha ağırbaşlı olabilirdi ama her şeye rağmen gizemli bir izlenim yaratmak için elinden geleni yaptı ve kaşlarından birini amirane bir açıyla kaldırıp Kilise'nin ulu liderine tepeden baktı. Kızın boyu onun ancak karnına kadar geldiği için de bunda hiç zorlanmadı.

Benedicta parmaklarını şıklatmaya çalışsa bile henüz öyle yapmayı öğrenemediğinden olacak ki yumuşak bir fış sesinden fazlasını çıkaramadı. "Bir dakika! Sen cesetleri dans ettiren adam mısın? Koca bir opera düzenlediğini duydum!"

"Şey... açıkçası sadece ilk perdeydi. Tam librettoda değişiklikler yapıyordum ki, Cadı Avcıları üstüme çullandılar. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, henüz kadavralara şarkı söyletebilmiş değilim. En azından bir duayenin hoşuna gidecek biçimde. Benimkisi daha ziyade ahenkli bir inilti..."

"Görmeyi çok isterim!" diye haykıran Papa Cenapları ellerini çırttı. Balthazar kızın çocuksu hevesinin bir hayli sevimli olduğunu inkâr edemezdi.

“Bir performans sergilemek beni çok sevindirir...”

“Belki başka bir zaman,” dedi Kardinal Zizka alaycı bir edayla.

Papa Cenapları gözlerini devirdi. “Aman, Tanrı esirgesin, burarlarda sakın kimse hoşça vakit geçirmesin.” Ardından serçeparmağının ucunu mürekkebe batırıp Balthazar’ın ileri uzattığı bileklerine de çizgi çekti. Görünüşe bakılırsa, çıkardığı işten son derece memnundu. “Tamamdır!”

Balthazar geri kalanı bekledi. Fakat öyle bir şey yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla efsunun yazılı unsuru bundan ibaretti. Bir çizgi. Düzgün bir çizgi bile değildi. Hatta çizgi bile değildi. Mürekkep lekesinin bir tarafı daha yoğun olmuştu ve bir damlası Balthazar’ın bileğinden aşağı yavaşça akıyordu. Çemberler içinde çemberler, en yükseğiyle ve alçağıyla rünler, mukaddes sayfaların on beş köşesinin her birine doğru açılarla çizilmiş Sogaigontung sarmalları yoktu. Her şey tam anlamıyla bir çocuğun parmak boyasından ibaretti. Balthazar bu acınası girişimden kolayca sıyrılabileceğine sevin sin mi, yoksa birileri onun kapasitesindeki bir sihir erbabını böyle bir şeyle kısıtlanabileceğini düşündü diye darılsın mı karar veremiyordu.

Henüz ergenliğe girmemiş Pontif*, Kutsal Menfaat Şapeli’nin gülünç cemaatini değerlendirmek maksadıyla geri çekilmişti. Dudaklarına bastır dığı kırmızı parmak ucu orada dikkat çekici bir leke bırakmıştı. Küçük kız Kardinal Bock’a doğru eğildi. “Ne demeliyim?”

Semavi Koro Kondüktörü hoşgörölü bir nine misali ona gülümsedi. “Sanırım pek fark etmez...” Balthazar ağzının bir karış açık kalmasına güçbela engel oldu. Bu kadın sözümona Avrupa’daki en bilgili sihirbazlar arasında yer alıyordu! Fakat canı çıkasica Bivortlu Sukastra’dan daha büyük bir şarlatan olduğu artık anlaşılyordu. “Ama belki şöyle bir şey olabilir...” Bock boynuna taktığı mücevherli çemberi eline aldı ve yenini kullanarak onu dalgın bir edayla parlatmaya başladı. Aynı anda daha yeni aklına gelmişçesine gözlerini kısarak tavana baktı. Balthazar dıştan şaşırdı, içten afalladı. Yaşlı kaltak büyüünün sözlerini ayaküstü uyduruyordu! Ciddi bir bağlamanın sözlerini! Hem de bir Papalık bağlamanın! Balthazar bundan bahsettiğinde sihir camiasındaki rakiplerinin, hasımlarının ve apaçık düşmanlarının ne diyeceklerini hayal etmekte zorlanıyordu. “Sizden Truva Prensesi Alexia’yi kol-

* Doğu Kilisesi lideri Patrik için de kullanılan, “dini lider” anlamında bir unvan. -çn

lamanızı... Diaz Birader'in talimatlarına uymanızı... ve prensesi Doğu İmparatorluğu'nun tahtına çıkarmanızı istiyorum."

Prenses Alexia sözlerini sarf ederken defterli müridin arkasına gizlenmeye çalışan genç bir kadına doğru el etti. Balthazar genç kadına gözlerini kısarak bakıp bu zekâ köreltici bulmacanın hüzünlü parçalarını hızla bir araya getirdi. Bir sokak köpeğinin aç, hastalıklı havasına ve adi bir pezevenğin kaypak gözlerine sahip o yavan berduş, aslında Irene'in çoktandır kayıp kızı Prenses Alexia Pyrogennetos'tu ve bir Papalık kuklası olarak Truva'nın Yılan Tahtı'na oturtulacaktı.

"Maskaralıktan fantaziye," diye hayretle mırıldandı.

"Sanırım bu kadarı işimizi görür," diye mırıldanan Bock çemberhaçına hohladıktan sonra onu tekrar parlattı. "Aklına başka bir şey gelen var mı? Kardinal Zizka?"

Dünyevi Kurya başkanı asık bir suratla ağzını oynattı, sonra da aklından çok fazla düşünce geçiyormuş ama onları dile getirmekten sakınıyormuşçasına başını iki yana salladı.

"Öyleyse başlıyorum." Papa minik yumruklarını sıktı ve gözlerini kısarak sözcüklere odaklandı. "Sizden Truva Prensesi Alexia'yı kollamanızı, Diaz Birader'in talimatlarına uymanızı ve prensesi Doğu İmparatorluğu'nun tahtına çıkarmanızı istiyorum!" Ellerini çırttı. "Tek seferde söyledim!"

"Harika!" dedi Bock.

"Harika!" diyen Papa ellerini tekrar çırttı. "Tabii ayrıca iş bitince dosdoğru geri geleceksiniz."

"İyi bir tespit, Papa Cenapları," dedi Bock. "Orasını hatırlamakla iyi ettiniz."

Papa'nın yüz ifadesi aniden ciddileşti. "Eğer elinizden geleni yapmazsanız, kendinizi çok kötü hissetmenizi bekliyorum. Ayrıca," derken sert bir tavırla onlara tek tek parmak salladı, "yol boyunca iyi davranın. Çünkü iyi davranmak... iyidir. Öğle yemeği zamanı daha gelmedi mi?" diye sorup kapıya döndü.

"Az kaldı, Papa Cenapları," dedi Zizka. "Öncelikle bağlamayı sürünün... *eksik* mensubuna da uygulamalısınız."

"Ah, Vigga'ya bayılırım! Sence yine omuzlarına çıkmama izin verir mi?" Papa âdeta seke seke oradan ayrıldı. "Sonra da öğle yemeği yeriz."

“Hansa Birliği’nden gelen o piskoposlar heyetini kabul eder etmez. Tanrı, Azizler ve Kurtarıcı arasındaki ilişkiler hakkında bir hü-küm verilmesini arzuluyorlar...”

Papa Cenapları uzun bir of çekti. “Amma sıkıcı!” Sonunda ko-ridora çıktı. Biri hâlâ dua eden, diğeri hâlâ deftere telaşla bir şeyler çiziktiren, bir diğeri de yüzünü buruşturarak dev çelengi kapıdan geçirmeye çalışan müritleri kızın arkasından gittiler. Dünyanın en hüsrân yaratan prensesi ise odadaki herkese son bir kez endişeyle bakıp süklüm püklüm peşlerine takıldı.

Balthazar bileğindeki kırmızı işareti nazikçe ovaladı. “Hepsi...” demekten kendini alamadı, “bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar,” diye kestirip attı Bock. “Yarın sabah bir Papalık Muhafızı eskortuyla beraber yola çıkacaksınız.” Elini üstünkörü bir takdisle salladı. “Tanrı çabalarınız için sizi kutsasın, falan filan.”

Baron kendini sandalyesine atıp sarkık gözkapaklarının altından ona baktı. “Tanrı bizim gibi şeytanları sahiden kutsayabilir mi, kar-dinal?”

“Onun ellerinde her aletin erdemli olduğu söylenir.” Bock ense-sini kaşıyabilmek için takkesini kaşlarına doğru itti. “Bunu hep bir çelişki olarak görmüşümdür; ortak bir amaca bağlanmaktan daha özgürleştirici hiçbir şey yoktur.” Balthazar’a garip şekilde esrarengiz bir tebessüm etti, takkesini hafifçe çarpık duracak şekilde düzeltti ve çekip gitti.

Balthazar kuşkuyla kıkırdamamak için kendini zor tuttu. İşbirliği yapmaktan tümüyle âciz, son derece tehlikeli bir ahmaklar grubu en az bin beş yüz kilometrelik bir yolculuğa çıkacak, üstelik bunu o somurtuk korkağı Truva’nın Yılan Tahtı’na oturtmak gibi imkânsız bir amaç için yapacaktı, öyle mi? Eksik olmasın ama ağzı süt ko-kan Papa Cenapları, Balthazar’ı şimdiden unutabilirdi. Balthazar bu mendilden farksız bağlamayı çıkarıp atacak ve kimse farkına bile varmadan uçup gidecekti!

Hiç kuşkusuz ona burada yedirdikleri hazmedilemez bulamacın sonucu olarak ani, acı bir geçirtiyi yutması gerekti. Kaçtığı anlaşıldı-ğında Baptiste denen sırtkan kaltağın aptal yüzünde belirecek aptal ifadeyi gözünde canlandırarak kendini eğlendirdi. Sırtkan kaltak, Balthazar’ın kaçınılmaz intikamı sebebiyle hayatının her ânında sır-tını kollaması gerektiğini fark edecekti. Balthazar hangi doğaüstü

misillemenin kendisine en büyük tatmini sağlayacağına, başkalarına en uygun ikazda bulunacağına ve burada maruz bırakıldığı aşağılamaya en güzel cevabı vereceğine kafa yordu. O mankafa prenses Truva'ya gitmeyi çok istiyorsa bunu tek başına yapması...

...Balthazar karnına yumruk yeseydi bundan daha şiddetle kusamazdı. Kusmuğu belki de dört adım uzağa kadar püskürerek yerde çıplak ayaklarına kadar uzanan eğri büğrü bir sıçrama hattı yarattı ve acı dolu, yaprak gibi titreten bir soluksuzluğa yol açtı. Sihirbaz dili dışarı sarkarak, gözleri sulanarak, burnundan salyalar akarak ve bitişik elleri kendi artıklarıyla dolu olarak öne eğik vaziyette kaldı.

“İşte bağlama.” O tarafa dönen elf kocaman, kırılmayan gözleriyle onu ifadesizce süzüyordu. “Sandığından daha iyi çalışıyor.”

Sıkı Tutun

Alex dizginleri o kadar sıkı tutuyordu ki elleri ağrıyordu. Dikkatini daha ziyade düşmemeye veriyordu.

Bir sonbahar hasadında çalışmak için Kuzey'e gittiğinde eşeğe binmişti. Biri ona hafif bir çalışma karşılığında iyi para kazanacağını söylemiş ve her iki açıdan da yanılmıştı. Alex'i sırtına bindirdikleri at eşeklerden daha iyi kokuyordu ve çok daha iyi huyluydu. Fakat aynı zamanda onlardan *epeyce* daha yüksekti ve eyere yan oturmak kırık bir kafatasına davetiye çıkarmak gibi geliyordu. Genç kadın her sarsıntıda paniğe kapılıyor, yere düşüp arkadan gümbür gümbür gelen dev bir kutuya benzer arabanın altında ezileceğini zannediyordu. Aslında öyle bir şey bu peri masalına uygun bir son olurdu.

Dudakları kötü tasarlanmış bir üçkâğıt çeviriyormuşçasına kupkuruydu. Kertenkele gibi dilini ikide bir onlara sürtmek için kendini zor tutuyordu. Prenses rolü oynayabilirdi, değil mi? Görebildiği kadarıyla prenseslerin yaptıkları tek şey fırçalanmak, taranmak, giydirilmek ve orada değillermişçesine dedikodulara maruz kalmaktı. Böyle bir işin altından odun kütüğü bile kalkabilirdi. Alex bir odun kütüğü rolü yapabilirdi, değil mi?

Bir mucizeyle iyileşen bir sakat, tonikle iyileşen bir avanak, düşürülmüş bir kese bulan bir yetim ve de hoş, ucuz bir odaya çıkacak kısa yol bilen yardımsever bir hacı çocuğu rolü yapmışlığı vardı. O odaya ulaşmak için tek yapman gereken şu karanlık ara sokakta biraz yürümekti. Hayır, endişeye gerek yoktu; o harika oda azıcık ilerideydi. Hatta bir keresinde bir asilzade kızı taklidi bile yapmıştı ama aksanı abartınca kurban gerçeği çıkmıştı ve Alex'in dayaktan kaçmak için kanala atlaması gerekmişti.

Bu oyunun sonunda dayaktan daha beteri olduğundan endişelenmiyor değildi. Bir çıkış yolu arayıp dursa da dört bir yanı silahlı adamlarla çevriliydi. Sürkotlarında* Kurtarılmışların çemberi dikili

* (İng.) Surcoat: Genellikle zırhın üstüne giyilen ve dizlere kadar inen kolsuz

olan bu sert yüzlü, sert bakışlı adamların silahları da pek sertti. Dük Michael ona, adamların onu korumak için beraberlerinde geldiklerini söylemişti ama erkeklerle –özellikle de silahlı erkeklerle, *hele hele* Kilise'ye mensup silahlı erkeklerle– olan geçmişinden ötürü Alex'in içi hiç rahat değildi.

Hatta iç rahatlığının tam tersini arıyorsan, tek yapman gereken koskoca bir ata yan binen Alex'e bakmaktır.

Genç kadın derin bir nefes aldı. Sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Keseci Gal'in muhtemelen şu an yeni bir kimsesizler grubuna terk edildiği gibi, *paniklemek ekmek pişirmezdi*. Herkesin tutunması gereken bir dal vardı. Alex için o dal keskin zekâsı ve yere yıkılsa bile asla orada kalmamaktı. Planları fırtınaya yakalanan ve eriyerek pis kokulu bir bulamaç hâlini alan birer boka dönmüşse ne olmuştu ki? Planlar öyle şeyler yapardı. Yaptıklarında da yenilerini sıçardın.

Halihazırda tek yapması gereken uygun zamanı kollayıp koparabildiğini koparmak, tetikte beklemek ve ortadan kaybolmaya hazır olmaktır. İşler sarpa sardığında orada bulunmamaktan daha yararlı bir beceri yoktu. Alex kendini hep sokak kedisi kadar başına buyruk bir münzevi olarak görmüştü ama bir arkadaş zaman zaman herkesin işine yarayabilirdi. Suçu ne zaman birine yıkman gerekeceğini kim bilirdi?

Dayısı –tabii gerçekten öyleyse– şaşkın görünümlü rahiple, asla gülümsemeyen kırçıl şövalyeyle ve çok fazla gülümseyen şapkalı kadınla beraber kortejin başında at sürüyordu. Alex arabanın tepesinde oturan yaşlı mı yaşlı hergelenin ne işe yarayabileceğini kestiremiyordu. Herif palto, hem de çirkin bir palto giymiş bir cesede, hatta çirkin bir palto giymiş bayat bir cesede benziyordu. Ölülerini dans ettirmekten bahsetmiş alaycı bakışlı adamsa tüm zamanını bileklerine göz atarak geçiriyordu. Onlara bir de eyere yan binerek doğmuş gibi at süren hizmetçi eşlik ediyordu. Kız Alex'i öyle bir küçümsemeyle tarıyor, pudralıyor ve giydiriyordu ki, sanki hizmetçi Alex'ken prenses oydu.

Böylece geriye bir tek elf kalıyordu.

Alex'in şimdiye dek onlardan birini kanlı canlı görmüşlüğü yoktu. İnsanlar elflerin Tanrı düşmanı olduklarını ve insan yediklerini söyler, onlar hakkında öyküler anlatarak çocukları korkutur, onlara karşı yeni cihatlar teşvik eder ve bayramlarda onların kuklalarını

yakardı. İş suçlanmaya geldiğinde elflerden iyisi bulunmazdı. Şimdi de Alex'in elinin altında sivri kulaklı bir suçlama süngeri vardı. O yüzden Alex atını dürterek oraya yaklaştırdı.

"Eee..." diye başladı. Genelde ağzı bir kez açıldı mı neredeyse kendi kendine konuşur dururdu. Fakat gerçek olamayacak kadar iri duran o tuhaf gözler kendisine çevrildiğinde genç kadının bulabildiği yegâne söz, "... demek bir elfsin," oldu.

Atının hareketlerine uygun olarak yavaşça sallanan elf başını yan yatırdı. Boynu soluk bir dal demeti kadar uzun ve zayıftı. O gözler daha da geniş açıldı. "Nereden anladın?"

"Sezgilerim çok kuvvetlidir," dedi Alex. "Sakın aksanından olmasın?"

"Aaaah." Elf arkasındaki ağaçlara baktı. "Ağzımı kapalı tutmam için bir sebep daha."

Alex bu kadar kolayca yıldırılabilseydi yıllar evvel açlıktan ölerdü. "Ben Alex." Elini uzatmak için dizginleri bırakma riskine girdi, sallanınca eyer boynuzuna yapışması gerekti, sonra aynı şeyi tekrar denedi. "Veyahut... Alexia Pyrogennetos? Şu an kim olduğumdan pek emin değilim..."

Elf kendisine uzatılan ele şöyle bir baktı. Muhafızlara da baktı. Sonra uzanıp o eli sıktı. Alex her nedense o uzun ve ince parmakların soğuk gelmesini beklemişti. Fakat parmaklar diğer herkesinki gibi sıcaktı.

"Sunny," dedi elf.

"Sahi mi? Bu... elf-çe bir şeyin kısaltması mı?"

"Sunnithilien Karadiş."

"Sahi mi?"

Elf incecik beyaz kaşlarından birini yavaşça kaldırdı.

"Galiba değil," dedi Alex.

"Sirkteyken bana Sunny derlerdi."

"Sirkte miydin?"

"Aslan yetiştirirdim."

"Sahi mi?"

Elf incecik beyaz kaşını daha da kaldırdı.

Alex yüzünü ekşitti. "Galiba değil."

"Bir zincirin ucunda gezdirilirdim ve insanlar yuhalayarak bana bir şeyler fırlatırdı."

"Bu kulağa... pek de keyifli gelmiyor."

“Onlar keyif alır gibiydiler.”

“Senin için demek istedim.”

Sunny omuz silkti. “Her uyduruk gösterinin bir kötü adama ihtiyacı vardır.”

Muhafızlar eyerlerinde tangırdar, koca arabanın dingilleri gıcırdarken konuşmadan yol aldılar. Alex elbette ki bir münzeviydi. Fakat elfin ahbablığından hoşlandığını fark etti. “Elflerin kana susamış vahşiler olduklarını duymuştum,” dedi.

“Ben de prenseslerin güzeller güzeli ahmaklar olduklarını duymuştum.”

“Bana bir fırsat tanı. Daha sadece birkaç gündür prensesim.”

Sunny o kaşı tekrar kaldırdı. “Ve işinde şimdiden çok başarılısın.”

Balthazar bağa dik dik bakıyordu. Aynı şeyi bağın tatbikinden beri neredeyse hiç ara vermeksizin yapıyordu. Kızılımsı bir lekeden fazlasıymış gibi durmuyordu ama midesinin devamlı çalkalanması, ara sıra yaşadığı kusma nöbetleri ve bilhassa unutulmaz bir durumda –Prenses Alexia’nın zehirlenip ölmesini tertipleyerek belki sihirli kelepçesinden kaçabileceğini düşündüğü esnada– sindirim sisteminin öbür ucunda gerçekleşen şiddetli bir patlama, sihirbazın kafasında büyüünün hatırı sayılır tesirine yönelik hiçbir kuşku bırakmamıştı. Balthazar’ın hayatta bir türlü çözemediği bilmecelerden daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktu.

O sevimsiz çizgiyi bulanık bir leke hâline gelene kadar yüzüne yaklaştırıp gözlerini kısıtı. Yoksa üstünde minicik rünler mi saklıydı? Bileğine dokunmadan önce Papa’nın parmak ucuna yazılmış ve bilinmeyen bir yöntemle Balthazar’a aktarılmış olabilirler miydi? Uyuduğu sırada vücudunun başka bir yerine mi yazmışlardı? Kürek kemiklerinin arası, ayak tabanları veya belki de hayalarının arka tarafı gibi muhtemelen hiç kimsenin bakmayacağı bir yere? İtiraf etmesi sinirini bozsa da bunlardan sonuncusuna uzun zamandır kimsenin bakmadığı kesindi. Pirinç bir telle çizilen mürekkepsiz rünler? Tenine temas bile etmemiş parmak figürleri? Dikkatinin dağıldığı bir anda kasten esrarengiz davranan Bock olacak o beş para etmez kardinal ilave bir efsun örmüş olabilir miydi? Bock görüşmeleri sırasında ne denli dalgın gözükse de yaman bir sihir erbabı olarak

bilinirdi. Balthazar görünümüne gereğinden fazla önem verme hatasına daha önce de düşmüştü.

Sertçe nefes alan sihirbaz tüm duygularından sıyrılmaya ve sarsılmaz bir mantık uygulamaya çalıştı. Herkesin tutunması gereken bir dal vardı. Balthazar'ın durumunda bu, sihir ilimlerindeki ustalığı ve muazzam muhakeme güçleriydi. Zira her şeye bir yanıt bulunabilirdi! O mülakatın her anını tekrar aklından geçirirken al-Harrabi'nin *Altı Yüz Feragat*'inin yepyeni bir kopyasına ve o fevkalade Alman lenslerine sahip olmayı –tabii ayrıca sarsıntılı bir arabanın tepesinde oturmamayı– her şeyden çok isterdi.

Söz konusu araba, değerli bir kargonun güvenle taşınabileceği türden absürdlüğe varacak kadar itinayla tasarlanmış hantal bir taşıtı. Yüksek damının etrafında bir korkuluk, asık suratlı sürücüsü için önde bir koltuk ve de arka tarafta yolcular için bir bank vardı. Demir tekerleklerin gıcirtısı arasında emin olmak zordu ama bazen Balthazar'a ayakları altındaki penceresiz kompartımanda iri bir şey hareket ediyormuş gibi geliyordu. Kaçışını engellemek için bağlama büyüüne güveniyor olacaklar ki onu banka zincirlemekle bile uğraşmamışlardı ama ileride bu kararlarından büyük bir pişmanlık duyacaklardı. Onun gibi birini zaptetmek için çokbilmiş bir veledin parmak boyasından fazlası lazımdı...

Bu düşüncenin yeni bir mide bulantısına yol açması sonucu, Balthazar bileğini yüzünden uzaklaştırmak zorunda kaldı ve bir yandan kahvaltısını bedeninde tutmak için yığıtçe mücadele ederek konvoyun geri kalanını inceledi. Araca iyi silahlanmış yirmi bir Papa Muhafızı eşlik etse de Balthazar'ın hesaplamalarında onlara yer verdiği pek söylenemezdi. Şiddet yanlısı adamlar kolayca faka bastırılabilirlerdi. Ne de olsa kuvvet, hayvanlarda da sıkça rastlanan bir özellikti. İnsanı üstün kılan şey düşünce, bilgi ve bilim, özellikle de sihir kullanımını esas alan bilimlerdi.

Konvoyun başına doğru göz attı ama Thornlu Jakob denilen o suratsız kalas, Baptiste adlı o sırtkan korsan ve sararmış bir bulaşık bezinden farksız o keşiş halihazırda Nicaea düküyle çene çalıyorlardı. Öte yandan ucuz prenses, suskun elfle beklenmedik bir arkadaşlık kuruyor gibiydi. Prensес ile elf Balthazar'ın kendi gözleriyle tanık olmak şöyle dursun, okumaya bile ilgi duymayacağı uyarı amaçlı bir fablâ hatırlatıyordu.

O sırada bankın öbür ucunda uyuyormuş gibi gözükten vampir

ise bambaşka bir konuydu. Yaratığın ziyadesiyle yaşlı olduğu her hâlimden anlaşılıyor, bu da onu en azından güçlü, kurnaz ve son derece tehlikeli kılıyordu. Balthazar'a göre insanı güldürmekten çok uzak bu maskaralar grubunun bir düşman olarak tehdit yaratabilecek, dolayısıyla da müttefik olarak gerçek bir değer taşıyabilecek tek üyesi oydu.

Sihirbaz arada tedbirli bir mesafe bırakmaya özen göstererek o tarafa eğildi ve bileğini kaldırıp mırıldandı. "Bunun hilesi ne?"

Baronun ferî sönmüş gözlerinden biri azıcık aralandı ve uzun kılları esintide uçuşan kar beyazı kaşlarından biri belli belirsiz kalktı. "Papa Benedicta'nın bağı mı diyorsun?"

"Evet, bağı."

Baron Rikard o gözü tekrar kapadı. "Söylenenlere göre Benedicta asırlardır doğan en ümit vadeden sihir kullanıcısıymış."

"Hıh." Kendisi de son derece ümit vadeden bir sihir kullanıcısı olan Balthazar o iddiayı doğrulayacak bir kanıt görmüyordu.

Baronun ağzının bir kenarı keyifle seğirdi. "Hatta Yeniden Dirilmiş Kurtarıcı olması bile mümkünmüş."

"Aman ne komik," diye söylendi Balthazar. Hiç mi hiç laubalilik edecek havada değildi.

"Eh, sihirbaz olan sensin." Vampirin gözü bir kez daha aralandı. "Hileyi bana sen söyle."

Balthazar huysuzca ağzını oynattı. Son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştu. "Koparmayı denedin mi?"

Bu sefer vampirin diğer gözü de yavaşça açıldı. "Papa Benedicta'nın bağı mı?"

"Evet, evet, bağı!"

"Denemedim."

"Niye?"

"Belki tam da bulunmam gereken yerdeyimdir."

Balthazar homurdandı. "Aç ve kırış buruş hâlde kıcını uyuşturan bir arabayla Truva'ya giderken mi?"

Baron hırıltılı, gıcırtilı bir nefes alıp iç geçirdi. "Artoisli Estella bağı koparabileceğinden emindi."

"O isme aşına değilim."

"Semavi Saray'ın altındaki hücrende bir süre ikamet etmiş bir ef-suncuydu. Aylarca uğraşıp didindi. Gece gündüz tılsımlar geveledi, sırrı keşfettiğine yeminler etti. Yani midelerini bozmadığı anlarda."

“Peki başardı mı?”

“Onu aramızda görüyor musun?”

“Öyleyse *başardı!*”

“Ah, hayır.” Baron yaşlanmış eklemelerini hafifçe çıtırdatarak gerindi ve gözlerini tekrar yumdu. “Öldü. Cesedini yaktılar, ‘Yeni bir efsuncu bulmalıyız,’ dediler. Sonra da sen çıkageldin.”

“Sihirbaz,” diye hırıldadı Balthazar. “Bağ onu öldürdü mü?”

“Ah, hayır. Üstüne bir dev düştü.”

Bu söz yanıtladığından daha çok soru doğurur gibiydi ama Balthazar yeni bir tanesini kafasında kuramadan önce elf dikkatini dağdıttı.

“Sıkı tutunun,” dedi kadın atıyla yanlarından geçerken, sonra da kortejin başına doğru eşkine kalktı.

Balthazar arkasından kaş çattı. “Ne demek istedi ki?”

“Her şey bir bilmece değildir.” Yaşlı vampir yaşlılık lekeleriyle kaplı ellerinden birinin eğri bûğrû parmaklarını korkuluğa doladı ve pörsük gözkapaklarının altından Balthazar’ı süzdü. “Sunny bazı açılardan senin tam tersin.”

“Nasıl yani?”

“Fazla konuşmaz. Ama konuştuğunda onu dinlemeye değer.”

“Peki, söyle bana,” dedi Dük Michael, “bir keşiş nasıl oldu da bu sürünün başına geçti?”

“Açıkçası, beyim...” Kısa süre öncesine kadar Diaz Birader çıkarıcı bir yalana başvururdu ama doğrusunu söylemek gerekirse, artık içinden öyle yapmak gelmiyordu. “Hiçbir fikrim yok.”

Dük Michael gülümsedi. “Tanrımızın eylemlerinin gizemli olduğunu duymuştum. Anlaşılan bazen Kilisesi onu bile geçiyor.”

“Bir ay önce kendimi epey akıllı biri zannederdim...” Diaz Birader başkeşişle yaptığı o son görüşmede kendini ne kadar akıllı zannettiğini acı verici bir netlikle hatırlıyordu. Çevirdiği entrikaların sonucundan ne kadar da memnundu. Manastır yemekhanesindeyken o vakur bıkkınlık tapınağında hapis kalmaya mahkûm biraderlerine nasıl da muzaffer gözlerle bakıyordu. Fakat şimdi başkeşişin neler olacağını daha en başından bilip bilmediğini merak ediyordu. Biraderleri Diaz’ın başına geleceklerden haberdar edilmişlerse, kaba dokunmuş yenlerinin arkasından ona kıs kıs güldüklerine hiç kuşku yoktu.

Dük Michael'in tebessümü genişledi. "Öyleyse bir ay önce olduğundan daha bilgesin, Diaz Birader. Bunun için ne kadar şükretsen az."

Diaz şükredecek başka bir şey göremiyordu. Kutsal Menfaat Şapeli'nin vikarlığına getirildiğinden beri ağzının içinde bir işkence azizinin imtihanı olabilecek kadar çok çıban musibeti patlak vermişti. Hepsi de akıl almayacak, akla mantığa sığmayacak kadar acı vericiydi ama her nedense sırf ne kadar can yaktıklarını kendine hatırlatmak için onları diliyle dürtmemek elinde değildi. Gözler'den Aziz Anselm'in vaftiz edildiği membanın kutsal suyuyla onları silmişti ama akabinde daha bile fazla acır olmuşlardı. Görünüşe bakılırsa çıbanlar artık hayatın rutin bir parçası olarak kabullenmesi gereken bir diğer sıkıntıydı. Eyer kızarıklıkları, nemli giysiler ve vampirlerce büyülenmek gibi.

"Gün ışığında öldüklerini sanırdım," diye esefle mırıldandı.

"Hurafe," diye homurdandı Thornlu Jakob. "Baron Rikard gün ışığından keyif alır."

Kadim vampir sahiden de arabanın tepesinde âdeta güneşleniyor, narin görünümlü boynunun ucundaki başı ileri geri sallanıyordu. Demir perçinlerle kaplı araba bilhassa ağır olup arka duvarının tamamında penceresiz bir kapı bulunuyordu. Her bir köşesi kocaman birer sürgüyle sabitlenmiş kapı tek bir kilitle açılıp kapatılıyordu.

Diaz sormak istemese de kendine hâkim olamadı. "Arabanın... içinde ne var?"

"Bir son çare," dedi Baptiste altın dişlerini göstererek. Konuştuğu gibi at sürüyordu; umursamazca ve daimi bir sırıtışla. "Şansımız ya-ver giderse asla öğrenmen gerekmez."

Diaz Birader'in şansı son zamanlarda pek iyi sayılmazdı. Derin bir nefes alan keşiş, tulumunun altında duran Aziz Beatrix'in karnının tenine değdiği yerdeki yumruya bastırdı ve sağ kalmak için Kurtarıcı'nın sandaletinin bekçisine sessiz bir dua daha etti. Herkesin tutunması gereken bir dal vardı ve Diaz imanı kendisine çapa yapmaya kararlıydı. Sonuçta olmayı ne kadar az istese de o yeminli bir keşişti; bu nedenle muhtemelen imana sarılmanın vakti çoktan gelmişti. Zaten iman On İki Fazilet'in en önemlisi değil miydi? Diğer hepsi ondan doğmaz mıydı? Diaz iman duyacaktı. Mevla'nın bir planı olduğuna. Kendisinin o planda bir rol oynadığına. Muhtemelen başrol değil. Hafif bir figüranlık kâfiydi. Zoraki bir tebessüm edebildi ama çıbanlar canını yaktığı için vazgeçti.

“Burgonya imparatorunun şampiyonu olan Thornlu Jakob’la ak-raba mısın?” diye soruyordu Dük Michael, Jakob’un iç karartıcı su-ratsızlığı karşısında tasasız bir güler yüzlülükle.

Şövalyenin zaten kısık olan gözleri biraz daha kısıldı. “Thorn bü-yük bir şehirdir. Orada bir sürü Jakob bulunur.”

“Doğru,” dedi Diaz Birader. Manastır kütüphanesini yeniden dü-zenlerken Livonya Cihatları’nın tozlu bir anlatımında o ismi kendi-sinin de okuduğunu hatırlar gibiydi. “Sanırım Altın Tapınak Şöval-yesi Nizamı Büyük Ustası olan bir Thornlu Jakob vardı.”

“Papa’nın Celladı olan bir tane de yok muydu?” Baptiste özel bir esprinin tadını çıkarırcasına hafiften keyifli görünüyordu. “Yoksa o Thornlu Janusz muydu? Veya Jozef?”

“Jakob.” Diaz Birader kendini elfin orantısız yüzüne keyif kaçı-racak kadar yakından bakarken bulup irkildi. Anlaşılan kadın akıl-ermez bir sessizlikle at dahi sürebilmekteydi.

“Sunny,” dedi Jakob.

Elf dudaklarını neredeyse hiç oynatmaksızın yavan bir tonla ko-nuştu. “Takip ediyoruz.”

“Ne?” Diaz Birader bir tarafa dönerken eyere takıldı, ardından di-ğer tarafa dönüp arkalarındaki ağaçlara telaşla bakındı. “Ben kimseyi görmüyorum!”

“Diğer herkes tehlikeyi görmeden ikazda bulunayım dedim,” diye konuştu elf.

Dük Michael’ın tebessümü kaybolmuştu. “Kaç kişiler?”

“Üç veya dört düzine. Bir kilometre geriden geliyorlar.”

Jakob’un gösterdiği yegâne endişe belirtisi yara izli suratının ya-nındaki bir kasın oynaması oldu. “İleride kimse var mı?”

Elf ne gariptir ki insanınkilere benzeyen dudaklarını büzdü, ne gariptir ki insanınkilere hiç benzemeyen gözlerini kısıtı ve başını kısa süreliğine yan yatırdı. “Daha değil.”

Diaz Birader yanağının içindeki çıbanlardan birini çiğnedi. “Her-halde Kutsal Şehir’in bu kadar yakınında... sorun çıkmasını beklemi-yorsunuzdur...” Azizler ve Kurtarıcı aşkına, neden o kelimeyi kul-lanmıştı ki? Böyle söylemek sorun çıkma ihtimalini artırırdı sanki.

“Ben her şeyi beklerim ve hiçbir şey beklemem,” dedi Jakob, “özellikle de bu göreve getirildiğimden beri. Baptiste! Bu yolda sa-vunulabilir bir yer var mı?”

“Calenta’nın güneyinde surlu bir han. Yuvarlanan Ayı. Sana ismin

kökenini söyleyemem. İmparator Eli Titrek Karl'ın Papa tarafından taçlandırılmaya giderken orada uyuduğu söylenir. Hatta ilginç bir öyküye göre..."

"Belki daha sonra," dedi Jakob.

"Tabii sağ kalırsak," diye ekledi Sunny.

Tatsız bir şey oluyordu. Grup hızlanmış, arabanın sarsıntıları artmıştı. Dük Michael hız kesip geriye düşmüş ve bahtsız yeğenine telaşlı bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. Muhafızlar silahlarını gevşetiyorlar ve bakışlarıyla ağaçları tarıyorlardı. Balthazar karanlığı ve bir molayı beklemeyi planlamıştı ama akıllı bir adam fırsatlardan yararlanmaya her daim hazır olurdu.

Sırtını sürücüyeye döndü ve dua sayfasını yeninden gizlice çıkardı.

"Ne yapıyorsun, sihirbaz?" diye mırıldandı Baron Rikard, ani bir ilgiyle.

Balthazar kâğıdı arabanın damına serip düzeltti ve kırmızı lekeli sol bileğini kâğıda çizmiş olduğu güç halkasının tam ortasına koydu.

"Bu gülünç bağ zırvalığını koparıyorum."

Böyle düşününce içini bir mide bulantısı kapladı ama tümüyle hazırlıklı olduğu için bunu çabucak bastırdı.

"Kâğıdı nereden buldun?" diye sordu vampir.

"Bayılan mürit bir dua sayfası düşürdü. Ona el koydum."

"Açıkgözsün. Peki ya kalem?"

"Kesik bir ayak tırnağı kullandım."

"Beceriklice. Mürekkep sıradışı bir kıvamda."

Balthazar diyagramın açısını bileğine göre ayarlamayı bıraktı ve dönüp vampire kaşlarını çattı. Belirli bir gotik cazibeye sahip olduğu için kan en bariz seçimdi ama tenini hücrelerinin duvarlarına sürterek, bastırarak ve aşındırarak geçirdiği son derece rahatsız edici yarım saatin ardından vazgeçip farklı bir yol izlemişti. "Biz Kutsal Menfaat Şapeli'yiz," diye tersledi. "En çok menfaatime olan şeyi yaptım."

Baron zaten buruşuk olan burnunu daha da buruşturdu. "Ben de bu koku nereden geliyor diye merak ediyordum."

"Hiç kuşkusuz daha beter kokular da almışsındır," diye homurdandı Balthazar. Kullandığı mürekkep bir nebze pütürlü ve kıvamlı olduğu için çıkardığı iş hiç de alışlageldik kusursuz hattatlığının bir örneği değildi. Fakat bir ayak tırnağı parçası kullanarak kendi

dışkısıyla rûnler çizmek zorunda kalan birinin en iyiden düşük sonuçlarla yetinmesi gerekirdi.

Yönelimde son bir ayar yaparken bir diğer bulantı dalgasını bastırdı. Dört eşit parçaya bölünmeden ve ayin tableti kullanılmaksızın çizilen bu kabalıktaki bir halka, ideal olarak elbette kuzeyi göstermeliydi ama hareket hâlindeki bir arabanın tepesindeyken öyle bir şeyi sağlama almak hiç kolay değildi; özellikle de sürücü hızlanmak amacıyla dizginleri ha gayret şaklatırken ve rüzgâr dua sayfasının köşelerini uçuştururken. Balthazar gümüş iğnelerinin, mıknatıs taşının, şakul sicimlerinin, muhteşem saatinin ve pusulalarının, Bağdat'taki o metalürjiste yaptırdığı bronz zuhurcu yüzüklerinin yanında olmasını çok isterdi ama Cadı Avcıları denen o su katılmamış barbarlar tahminen hepsini yok etmişlerdi...

“Yağmur mu yağıyor?” diye mınıldandı Baron Rikard. Gökyüzü sahiden de çiseliyordu ve az sonra ağaç tepelerinin arasındaki gri şeritten iri su damlaları düşer oldu.

“*Lanet olsun,*” diye tısladı Balthazar. İnsan dışkısından hazırlanmış mürekkebin yetersizliği apaçık anlaşılmaya başlamıştı. Rûnlerden bazıları daha şimdiden bulanıklaşma tehlikesi altındaydı. Balthazar ne yapacaksa ya şimdi yapacaktı ya da asla.

O melun kırmızı çizginin üzerinde buyruk işareti yaptı ve önceden tasarladığı üç tılsımı telaffuz etmeye başladı: bir yumuşama, bir çözme, bir de ayırma. Tılsımları kısa ve özdü; burada hayran bırakmak istediği hiç kimse yoktu. Berrak basitlikleriyle bir zarafet içeren mütevazı üçer sözcüğü üçer kez tekrarladı. Harfleri hayalinde çizerken güç topladıklarını hissetti. Göğsünde bir heyecan baskısı ve parmak uçlarında karıncalanma başladı. Bu şartlar altında bile sihir kullanmanın, zekâsıyla ve iradesiyle gerçekliğin kurallarını çiğnemenin baş döndürücü sevincini yaşadı. Son kelimeyi söylerken gözlerini sıkıca kapadı. Her heceyi yoğun bir konsantrasyonla tıslarken yüzüne düşen yağmur damlaları soğuk, kulaklarına vuran kalp atışları yüksekti.

“İşe yaradı mı?” diye sordu baron.

Balthazar kolunu kaldırıp bileğindeki o kızılımsı işarete kötü kötü baktı. “Galiba.” Ardından, uzunca bir zamandır ilk kez gülümsemeye başladı. “Galiba!” Şen kıkırtısı araba daha da hızlanırken esen rüzgâra kapıldı. O koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi'ydi! Yalnızca Avrupa'nın en büyük üç nekromansöründen biri değil, aynı

zamanda Papa bağıını koparıp Kardinal Bock'u faka bastıran ve elini kolunu sallaya sallaya...

Ağızından fışkıran kusmuklar başını yandan aşağı sarkıtmasına fırsat bırakmadan arabanın damına püskürdü, gömleğine sıçradı ve baronun yenini sıyırdı. Midesi ıstırapla ıslak bir çamaşır gibi sıkılırken ve gözleri pörtlerken boğulurcasına sesler çıkardı, ağızından salyalar akı ve içinde ne varsa hızla geçip giden yola saçıldı.

"Anlaşılan yaramamış," diye gözlemde bulundu Baron Rikard.

Balthazar bokla sıvalı dua sayfasını yumruğunda sıkarak bir iniltiyle kendini yeniden banka bıraktı. Yüzü sanki alev almıştı. Tanrılar ve şeytanlar aşkına, gözlerinden de mi kusmuk fışkırmıştı?

"Lanet olsun!" dedi cırtlak bir sesle.

Sürücü, koltuğunda döndü. "Yerine otur..." Tam o anda adamın boğazından fırlayan bir ok başı Balthazar'ın burnundan topu topu birkaç santim ileride durdu. Rüzgâra karışan kanlar saçılıp gitti.

Sürücü hızlandıkça hızlanan arabasının tepesinde sallanarak şaşı gözlerle okun kıpkırmızı ucuna baktı. Sakalına kan tükürdü, ardından dizlerinin bağı çözüldü. Yan devrilip aşağı düştü ve yoldan bir kez sektikten sonra taklalar atarak yuvarlandı. Muhafızlardan biri atım onun çevresinden dolandırmak zorunda kaldı.

"Saldırı altındayız!" dedi Balthazar nefes nefese.

"Hımm." Barok Rikard tüm bu zaman zarfında, kırlarda yaptığı hoş bir gezintinin keyfini çıkarıyormuşçasma, kılını bile kıpırdatmamayı her nasılsa başarmıştı. Başıyla boş sürücü koltuğunu işaret etti. "Belki dizginleri sen almalısın." Etraflarındaki telaşlı binicilerin teşvik ettiği atlar hâlâ dörtnele koşuyor, kayışlar ve koşumlar delicesine savruluyordu.

"Lanet olsun!" diyen Balthazar bankın üzerinden atlarken ayağı kaydı ve bacaklarının açılması sonucu hayalarını bankın arkalığine çarpu. Ağaçlardan atılan birkaç oktan biri tepelerinden geçip giderken, bir diğeri Balthazar oturmadan hemen önce sürücü koltuğunun yanına saplandı.

Neyse ki dizginler fren koluna takılmıştı ve Balthazar titreyen parmaklarının uçlarıyla onları en sonunda yakalayabildi. Maalesef nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. "Ne yapacağım?" diye haykırdı.

"Ben vampirim!" diye kükredi vampir. "Faytoncu değilim!"

Ağaçlar gerçekten dehşete düşüren bir hızla yanlarından geçip

gidiyor, atların yeleleri uçuşuyor, Balthazar'ın dişleri ağzının içinde takırdıyordu. Sihirbazın bilhassa şiddetli bir sarsıntıda dilini ısırması sonucu kan tadı kusmuk tadına karıştı ve onu iyileştirecek hiçbir etki yaratmadı.

Dük Michael'in uşaklarından biri vuruldu ve atının sırtından yola yuvarlandı. Balthazar ondan sakınmakla uğraşmamaya karar bile vermeden adam arabanın ağır tekerlekleri altında çatır çutur ezildi.

Rüzgâr artık sihirbazın gözlerini yaşartıyor, yol ısıltılı bir lekeden öteye geçmiyordu. İleride Dük Michael yeğeninin üzengisini tutarken prenses yapıştığı eyerini bırakmıyordu. Balthazar genç kadının omzu üzerinden arkasına bakıp dehşet dolu bir ifade takındığını görür gibi oldu. Kendisi de o tarafa bakınca peşlerinde atlılar gördü. Biçimlerinde bir tuhaflık vardı. Boynuzlu miğferler mi takmışlardı?

Araba şiddetle hoplayınca Balthazar arkalarındaki dehşetlere sırtını dönüp ilerideki daha da acil olanlarla ilgilenmek zorunda kaldı. Ağaçların arasında bir sur gördü. Surdaki kapı aklını kaçırmış dünyanın geri kalanıyla beraber çılgınca sallanır gibiydi. O kapıdan geçmek için dönmelerinin mümkün olmadığı bir dönemeci almaları gerekiyordu.

Baptiste tekerleklerin çığlığı arasında ona bağınyordu. "Yavaşla!"

"İyi de nasıl?" diye bağırdı Balthazar.

"Sıkı tutun." Baron Rikard arkasından uzandı ve yaşlılık lekeleleriyle kaplı ellerinin ikisini birden kullanarak freni kavradı. Çubuğa asılmasıyla birlikte baskı altındaki metal gıcırtilarına uçuşan kıvılcımlar eşlik etti.

Balthazar avlu kapısının önünde ağzı ve gözleri kocaman açılmış bir adam gördü. Hemen ardından adam yan tarafına atladı ve arabanın iki tekeri havaya kalkarken yerden çamur fışkırdı. Atlardan biri tôkezleyip kayışlarına dolandı ve yere devrilip etrafa toz toprak saçtı. Hayvanın dört nala koşmayı sürdüren eşi at takımının yan dönmesine yol açtı ve durdurulması mümkün olmayan araba onların yanından geçip gitti.

"Aman Tanrım," diye ağzını oynattı Balthazar. Eskiden beri Tanrı'dan hazzetmezdi ama mevcut şartlara daha uygun bir ifade aklına gelmemişti.

Bir hanın yanın kütüklerden yapılmış duvarı son sürat üzerlerine geliyordu. Balthazar'ın kıcı sürücü koltuğuyla olan kısa ve gergin ortaklığını sona erdirdi... ve sihirbaz kendini havada buldu.

Handa Boş Oda Yok

“Kapıyı sürgüleyin!” diye böğürdü Jakob.

Bu emri ne kadar sıklıkla kükrediğini merak etmekten kendini alamadı. Kuşatma altındaki kaleler, etrafı sarılmış kasabalar, telaşlı savunmalar. Fakat bu düşünce şövalyeye o savunmalardan kaçının iyi sonlandığını merak ettirdi.

Kimse bir liderde kuşku görmek istemezdi.

Jakob’un dişleri hep sıkılıydı ama onları daha da sıkıttı. Sağ bacağını eyerden aşırarak için gereken kahramanca çabayı gösterirken fazla yüklendi; bacağı eyere takıldı ve uzvu iki eliyle birden tutup çekmesi gerekti. Kesilen bir ağacın kontrolüyle ve eklemlerinde bir o kadar esneklikle aşağı kaydı, çizmesi toprağa değdiğinde yalpaladı ve zonklayan dizinin bükülmesine ramak kaldı.

Tanrı aşkına, bugünlerde at binmek gerçekten can yakıcıydı. Hem de neredeyse yürümek kadar.

Bir hırıltıyla belini doğrulttu. Çiseleyen yağmurda ağır aksak yürüdü. Böylesine haşatı çıkmış, böylesine sıklıkla yırtılıp yeniden dikilmesi gerekmiş bedeni pes etti edecekti. Onu topallamaya devam ettiren tek şey devrilmeyi inatla reddetmekti. Bir o, bir de yeminleri.

“Silahlanın!” diye bağırdı, muhafızlardan ikisi avlu kapısını menteşe gıcırtilarıyla kapatırken. En azından sesi hâlâ işler vaziyetteydi. “Veya içeri girin!” Bir oğlan elinde bir tımar fırçasıyla donakalmıştı; Jakob onu yakasından tutup hana doğru kışkıışladı. “Yaralılarla ilgilenin!” İdareyi ele almak onun için eski bir alışkanlıktı. “Şu atları bağlayın!” Eldeki aletlerle kargaşayı düzene çevirmek de. “Yayı olanlar surlara çıksın!” Eskiden beri etrafındakileri kendine itaat ettiren bir tarafı olagelmışti ve bu açıdan şanslıydı.

Onu ayakta tutan tek şey başkalarını ayakta tutmaktı.

Araba çamurlu toprakta eğri büğrü bir iz bırakıp devrilmiş, sonra da hanın ön cephesine çarparak içeri girmişti. Fakat Tanrı’ya ve

Aziz Stephen'a şükürler olsun ki kilitler açılmamıştı. Hepsi de en sağlamındandı. Jakob yola çıkmadan önce bunu garantilemişti. Atlardan biri enkazın yakınında halen nahifçe tepiniyor, toynaklarını yere sürüyordu. Gidecek yol kalmadığının farkına varmayacak kadar sersemlediği –veya bunu kabullenmeyecek kadar inatçı olduğu anlaşıyordu.

Jakob her iki ruh hâlinde de iyi anlıyordu.

Uzun zaman önce bir silahtarken yaralı atlara merhamet göstermek onun göreviydi. Tabii bu bir tapınak şövalyesi merhametiydi: Gözlerin arasına indirilen tek bir darbe. Ümitsiz vakaları saptayıp onları başından savmayı zamanla öğrenirdin. Öyleleri, su alan bir gemideki çapalara benzerdi. Kalan gücünü toplar ve kurtarılabilecekleri kurtarırdın.

“Baron nerede?” Jakob uzanıp Baptiste’i nakışlı klapalarının birinden tuttu. “Ya yeni oğlan? Ceset gıdıklayıcı?”

Kadın başını burukça sağa sola salladı. “Barselona’dan sonra istifa etmeliydim.”

Muhafızlar yosunlu sürgüyü paslı dirseklere oturturlarken Jakob avlu kapısından tarafa göz attı. Ot bürümüş surlara, ufalanmakta olan mazgallara kaş çattı. Eğri bir kuleye, sarmaşık kaplı ahıra ve hanın kendisine de aynı şeyi yaptı. Konumlarının az sayıdaki avantajını ve çok sayıdaki dezavantajını değerlendirdi. “Barselona’dan sonra hepimiz istifa etmeliydik. Bizi kovalayanları gördün mü? Gözlerin benimkilerden daha keskin.”

“Gördüm,” dedi Baptiste çenesini oynatarak.

“Kaç adamları vardı?”

“Yeteri kadar.” Kadın şapkasını da espri anlayışla beraber yolda kaybetmiş olmalıydı; kıvrıcık saçları yağmur damlalarıyla ıslıl ıslıldı. “Ama adam olduklarından emin değilim...”

Muhafızların komutanı gövdesine dolanmış sürkotunu çözmeye çalışıyordu. Kurtarılmışların çemberini teşkil eden altın ipliği sökölüp zırhına dolanmıştı. “Bize saldırmaya kim cüret eder?” diye mırıldanıyor, düğümleri çekiştiren parmakları titriyordu. “Bize saldırmaya kim cüret eder?” Bu iş için fazlasıyla genç olan adamda, genç adamların bıraktığı, kendilerini yaşça büyük gösterdiğini sanmalarına rağmen aslında daha da genç gösteren o incecik bıyıklardan vardı. Fakat Jakob insanları kötü seçimlerine göre yargılamamaya çalışırdı.

Sonuçta kendisi de bir ömür boyu öyle seçimler yapmıştı.

“Yakında öğreniriz.” Hançerini çekti ve tüm o sökük iplikleri kararlı bir hamleyle kesip attı. “Yaylar surlara, komutan. Derhal.” Delikanlı gözlerini kırıştıtarak ona aval aval baktı. Jakob muhafızı sürkotundan kavrayıp yakınına çekti. “Kimse kuşku görmek istemez.”

“Evet... yaylar.” Komutan adamlarını merdivene yönlendirmeye başladı. Ölümün hemen ötede beklediğini fark etmesinler diye onları farklı farklı işlere koştı.

Jakob yavaşça eğildi. Yerden bir avuç toprak alıp ağrıyan avuçlarına, sızlayan parmaklarının arasına sürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Prenses Alexia.

Genç kadın bir prensese eskisinden bile daha az benziyordu. Islak saçları çözülüp soluk yanaklarına yapışmış, kıyafetine çamur sıçramış ve ince ellerinden biri diğerini sarmıştı. Fakat Jakob birinin karakterini sırf görünümüyle değerlendiremeyeceğini uzun zaman evvel öğrenmişti. İnsanlar en tuhaf zamanlarda, en tuhaf yollardan meziyete ve azamete kavuşabilirlerdi. Meziyet ve azamet artık Jakob’un erişimi dahilinde değildi. İkisi de geçmişe gömülmüştü. Fakat belki başkalarının onları bulmasını sağlayabilirdi.

“Eski bir alışkanlık,” deyip yavaşça doğruldu. “Eski bir dosttan öğrenmiştim.” Eski bir düşmandan. Avuçlarını çöl toprağıyla ovuşturan Han ibn Khazi’nin siması hayalinde canlandı. Adamları dört bir yanda kudurup ağlarken yüzünde beliren akıl almaz tebessüm. Panik kasırgasındaki bir sükûnet merkezi gibi. “Direniş göstereceğin alanı tanı. Orayı kendi alanın hâline getir.” Jakob kıza bakarak Khazi’nin tebessümünü elinden geldiğince taklit etti. Öyle yapmak gözünün altındaki eski yarayı –Khazi’nin açtığı– acıtsa da. “Cesaret, majesteleri.”

“Cesaret mi?” diye fısıldadı kız, sonra da surların dışından gelen müthiş böğürtüyle irkildi. Sesin insan sesine benzer bir tarafı yoktu. Sanki kızgın bir boğadan çıkıyordu.

“Veya daha da iyisi, hiddet.”

“İyi bir tavsiye,” diyen Dük Michael kılıcını çekti. Silahı tutuş şekline –çekiç tutan bir marangoz gibi gevşekçe ve rahatça– bakılırsa, bunu ilk kez yapmadığı belliydi.

“Yeğenini koru.” Jakob adamın omzuna bir şaplak atıp avlu kapısına yöneldi. Kapı kanatları dışarıdan gelen muazzam bir darbeye sallandı, sürgü dirseklerinde hopladı.

Yaşananlar Jakob’a İkinci Cihat’taki Truva kuşatmasını hatırlattı. Şahmerdanın üç defa kutsanmış kapı kanatlarına art arda indirdiği,

yeri sarsan darbeler. Yelken direkleri kadar kalın sürgülerden uçuşan kıymıklar. Kısa süre sonra Aziz Otho olacak Piskopos Otho, âdeta kükreyerek her bir başmeleğe sırayla dualar ederken kalasların arasında titreşen cadı ateşi, surların dışındaki elflerin tüm o curcunaya tekinsizce eşlik eden savaş marşları.

Yaşananlar Jakob'a Ratva Bataklığı'ndaki savaşı hatırlattı. Kılıcını tutan elindeki toprağın pütürlülüğü. Suratına düşen yağmur damlaları. Havanın ciğerlerinde bıraktığı soğuk, keskin ve temiz hissiyat.

Yaşananlar Jakob'a Corgano'daki kuleye akın ettikleri günü hatırlattı. Yanan samanların o geniz yakan kokusu. Ölenlerin paniği.

Ama zaten belirli bir yaşa geldikten sonra her olay insana bir şeyler hatırlatırdı.

Kapı kanatları yeniden sallandı.

"Ben ne yapayım?" diye sordu Sunny, gelip şövalyenin yanında durarak.

"Hayatta kal." Jakob elfe gülümsedi. Bir elfe sırtıyordu. İşler nasıl da değişiveriyordu. "Zaten her şey er veya geç boka sarar, değil mi, Sunny?"

"Sarması genellikle bundan biraz daha uzun sürer." Kadın kukuletasını takıp derin bir nefes aldı ve gözden kayboldu. Jakob bir an için onun bulunduğu –veya bulunmadığı– yerdeki yağmurda bir tür boşluk gördü. Sonra o boşluk bile yok oldu. Yağmur artık daha çok yağıyor, avluda esen rüzgâr muhafızların pelerinlerini uçuşturup yuvarlanan ayı tabelasını gıcırtilı zincirinin ucunda dans ettiriyordu.

Jakob sırtındaki kalkanı indirdi. Sol kolunu kayışlardan geçirirken omzunun sızlamasıyla yüzünü ekşitti. "Sakin!" Yarı kükreme, yarı hırıltı yüz savaş meydanında ölümcül bir keskinlik kazanmıştı. "Sakin!"

Dövüşten önce kuşkularını üst üste dizebilirdin. Sonrasındaysa pişmanlıklarını allayıp pullayabilirdin. Ama dövüş esnasında saf bir amacın olmalıydı. Düşmanı öldür. Kendini öldürtme.

Jakob kılıcını çekti. Kabzayı sıkarken parmaklarında o eski sızıyı hissetti.

İşler nasıl da değişiveriyordu. Fakat bir yandan da aynı kalıyordu.

Kapının ötesinden bir böğürtü daha koptu. Yıpranmış tahtaya ezici bir darbe daha indi.

"Hazır!" diye kükredi Jakob.

Bedeni pes ettiğinde, cesareti kırıldığında, imanı sarsıldığında yeminleri onu ayakta tutardı.

Dünya yanıp kül olabilir, uçup gidebilir, her şey yitirilebilirdi. Fakat verdiği sözler asla yıkılmazdı.

Kapı kanatları tekrar sallandı.

“Alex yaralı mısın?”

Genç kadın kelimeleri duysa da hergelelerin söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadı. Dük Michael mıdır, dayısı mıdır, artık her kimse ona alık alık baktı. “Ha?” derken suratına çamur sıçramasıyla irkildi.

Avlu kargaşa içindeydi. Sayılarının yarısının bile sığmayacağı küçük ahıra götürülmekte olan atlar yelelerini sallıyor, toynaklarıyla yeri dövüyorlardı. Askerler bağırıp çağırıyorlar, surlara koşuyorlardı.

Alex’ten daha küçük olabilecek bir muhafızın miğfer tokası kırık-tı. Miğfer muhafızın gözlerine düşüp duruyor, delikanlı onu kaldırır kaldırmaz tekrar iniyordu.

Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyor, sanki yarılmış bir çatı oluğundan dökülüyordu. Karnındaki kırık ok sapını tutan bir muhafız diğerlerince oturduğu eyerden çekilip alınıyordu.

“Yaram ağır mı?” diye hırıliyordu adam. “Ağır mı?”

Alex cerrah değilse de vücuda saplanmış bir okun hayra alamet olmadığından emin sayılırdı. Oklar sivri şeylerdi ve insan vücutu etten ibaretti.

Dayısı onu omuzlarından tutup şöyle bir sarstı. “Yaralı mısın?” Gözleri kızın eyerine çevriliydi ve Alex oraya da bir ok saplanmış olduğunu fark etti. Koyu renkli tahta şaşırtıcı derecede uzundu. Kuyruk tüylerinden güzel bir çizgi geçiyordu.

“Ah,” dedi. Ok atılırken eyerde oturuyor olsaydı, büyük ihtimalle bacağından vurulurdu.

Yaralı muhafızı yere indirmişlerdi ve zırh yelegini üstünden çıkarıyorlardı. Zırhın altındaki dolgulu ceket kandan sırlıslıkla olmuş, beyaz ten kıpkırmızı kesilmişti. Dayısının uşağı Eusebius’un bir paçavrayla sildiği yarada sürekli kan birikiyor, o sildikçe daha fazlası geliyordu.

“Ah,” diye tekrarlayan Alex kendi karnını, tam da adamın yarasının olduğu noktayı tuttuğunu fark etti. Dizleri titreyen genç kadının

saçları yüzüne yapışmış, midesi ağzına gelmişti. Sahip olduğu her içgüdü ona kaçmasını haykırsa da nereye gidecekti?

“Kaç kişiler?” diye haykırdı biri.

“Oklar nerede?”

“Tanrı yardımcımız olsun!”

“Sakin!” diye kükredi Thornlu Jakob ve kapının sarsılmasıyla Alex irkildi. Nereye gideceğini bilmeksizin tedirgince bir adım geriledi, sonra da arkasına bir şeyin düşmesiyle hemen o tarafa döndü.

Muhafızlardan biri surdan aşağı yuvarlanmıştı. Veya fırlatılmıştı. Çünkü üstüne biri atladı. Mızrağını aşağıda tutarak düşen yabancı, muhafızı göğsünden toprağa mıhladı.

Biri. Yahut bir şey. Mızrağını saplandığı yerde bırakıp Alex’in faltaşı gibi açılan gözlerinin önünde doğruldu. İnsan burnu yerine sarımsı kürkle kaplı uzun bir burnu vardı. Sivri kulaklarından biri dimdikken ucunda siyah bir tutam kıl bulunan diğeri sarkıktı. Yaratık kehribar sarısı gözlerle Alex’i inceledi. Bunlar genç kadının geceleri çöp yığınlarının üstünde rastladığı, *Şehrımızde ne arıyorsun, kaltak?* dercesine onu öfkeyle seyreden tilkilerin gözleriydi.

Diaz Birader’in, “Kurtarıcı bizi korusun...” diye fısıldadığını işitti.

Alex donakalmış beklerken yaratık silah dolu kemerinden kavisli bir kılıç çekti, ufak ama sipsivri dişlerini gösterdi ve tiz bir nefret ciyaklamasıyla kıza hamle yaptı.

Dük Michael yeğenine yandan çarparken metalik bir çınlama duyuldu. Kavisli kılıcı kendisinininkiyle karşılayan adam, onu saptırarak ucunun Alex’in omzunu sıyrmasını sağladı. Bir bilek hareketiyle paraddan* dürtüşe** geçen dük bir adım öne çıkarak yalımını tilki-adamın çivili deri yeğene sapladı, sonra da çekip çıkardı.

Suratındaki kahverengi tüylerden dolayı ifadesine anlam vermek zordu ama yaratık bir tür ciyaklama çıkarıp dizlerinin üstüne yığıldı. Eli yarasına giderken kılıcı yere düşüp takırdadı, kürklü parmaklarının arasından kan sızdı.

“Hana!” Dük Michael işaretparmağını muhafızlardan ikisine doğrulttu. “Sen ve sen, bizimle gelin!”

Yeğenini bir kapı aralığından alçak tavanlı ortak salona itekledi.

* (Parry) Eskrimde rakibin hamlesini durdurmak veya savuşturmak için yapılan savunma hareketi. –çn

** (Thrust) Eskrimde silahın ucuyla yapılan saplama hamlesi. –çn

Çarpık çatı girişleri olan mekâna soğan ve hüsrân kokusu hâkimdi. Alex'in birkaç gün öncesine kadar Avrupa'nın en düşüklerinden olan standartlarına göre bile sefil bir yerdi. Arabanın duvarda yamuk bir delik açıp tavanın bir kısmını çökertmesi de duruma katkı sağlamamıştı. Tombul bir adam dökülmüş sıva kaplı bir tezgâhı kendine siper almıştı.

"Neler oluyor?" diye ciyakladı hancı.

"Bir insan," diye şuursuzca geveledi Alex, "ve de tilki."

"Eudoxia'nın melun deneyleri," dedi dayısı öfkeyle. Hancıyı lekeli önlüğünden tutup kendisine doğru çekti. "Arka kapı nerede?"

Hancı titreyen parmağıyla bir çift kararmış kütüğün yandığı şöminenin yanındaki karanlığı işaret etti. Eusebius bir nacak çıkarıp tez adımlarla oraya ilerledi.

Dük Michael yeğeninin gevşek eline bir şey tutuşturdu: Gözlerinde kırmızı pırlantaların yer aldığı yılan şeklinde kavzası* olan bir hançer. "Al şunu." Kızın parmaklarını sapa bastırdı. "Ve kullanmaya hazır ol."

Diğer elindeki kılıcı ateş ışığında kırmızı bir parıltı saçarken, Alex'i ortak salon boyunca yürüttü. Bir masanın altına iki müşteri sinmişti. İri bir doğum lekesi olan garson kız iki eliyle birden tuttuğu testiyle beraber duvara yaslanmıştı.

Dışarıda birileri haykırıyor, metal metale sürüyor, bir çiftlikte yangın çıkmışçasına gâklamalar ve böğürtüler yükseliyordu. Ağır bir cismin vurmaya devam ettiği avlu kapısı çatırdıyor, muhafızlardan daha ufak tefek olanı her darbeye irkiliyordu. Bonesi başında eğri duran, hoş yüzünden aşağı gözyaşları akan hizmetçi onun arkasından ayrılmıyor, tarakların yanı sıra içinde yağlar ve pudralar olan çantayı kaybolmuş bir dünyadan kalma antika bir esermişçesine bağrına basıyordu.

Görünüşe bakılırsa, planları boka saran tek kişi Alex değildi.

Arka kapıya ulaşan Eusebius bir elini sürgüde tutarak baca çıkıntısına yaslanmıştı. Kapıyı büyük bir ihtiyatla yavaş yavaş aralayan adamın kel kafasının yan tarafına bir ışık şeridi yayıldı. Eusebius dışarı göz attıktan sonra efendisine bakarak başını aşağı yukarı salladı.

Dük Michael dudaklarını yalayıp usulca konuştu. "Yakınımda

* (Crosspiece) Kılıç, hançer gibi silahların kabzalarının başında bulunan ve elin kesici kısma kaymasını önleyen yatay parça. -çn

kal.” Eusebius kapıyı daha da açarken etrafa göz gezdirdi. “Ve koşmaya hazır ol...”

Şöminedeki iki kütüklük ateş ansızın harlandı ve kapı menteşelerinden çıktı.

Vuran rüzgârda Alex’in saçları yüzünün önünde uçtu, oda çılginca bir ışıkla doldu.

Dük Michael bir oyuncak misali savrulurken kılıcı köşeye çarpıp çınıladı.

Çılgılığı basan hizmetçi kız çantayı ellerinden düşürdü, şişeler ve pudralar yerlere saçıldı.

Kavrulmuş kapı çerçevesinden içeri bir kadın girdi. Çok uzun boylu, çok ince yapılı kadın ok ve halka şeklinde rünler dikilmiş bir kaftan giyyordu. Gözleri artık salonun dört bir tarafında yanan küçük ateşleri yansıtıyordu. Bir efsuncuya bundan daha fazla benzeyen biri zor bulunurdu.

“Rahatsız etmiyorum umarım?” diye sordu. Alex geri geri yalpalarken elbisesinin eteğine basıp pat diye yere oturuverdi.

İriyarı muhafız bir şeyler bağırıp öne çıktı, hemen ardından da alevlere boguldu. Çember armalı sürkotu yanarken saçları karanıp kıvrıldı ve yanan samanlar gibi kafasından dökülerek etrafa saçıldı.

İçerinin karanlığı göz kamaştırıcı çizgilerle delindi. Bacakları tutuşan garson kız yerde çılglık çılgılığa debelendi. Muhafızların daha ufak tefek olanı kaçmak için arkasına döndü. Efsuncunun parmağını ona doğrultmasıyla adam yere kapaklandı ve sürünmeye başladı. Zırhı demirci örsündeki bir nal gibi kıpkırmızı kesildi. Derken sürkotu alev aldı ve sırtından buharlar yükselen muhafız uluyarak üstünü başını tırmaladı.

Alex hizmetçinin kırık şişeleri arasında kıcının üstünde segirterek uzaklaştı. Çılgılık atacak kadar bile nefes alamayan genç kadın yanık etin ve yerlere dökülmüş çiçekli parfümlerin kokusundan boğulacak gibiydi.

Terli elinde hâlâ o hançeri tutmasına rağmen onu kullanmak aklının ucundan bile geçmedi. Silahı bırakmamasının tek sebebi, elini nasıl açacağını unutmuş olmasıydı.

Parlak gözlerini ona çeviren efsuncu gülümsedi.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun bakayım?”

Diaz Birader dua etmekle meşguldü.

Bu elbette ilk seferi değildi. Nitekim taşlar bir taş ustası için neyse, dualar da bir keşiş için öyleydi; onlar olmadan işini göremezdi. Manastırdayken şafak, öğle ve akşam vakitleri meslektaşlarıyla birlikte kiliseye girer, kimi zaman yerliler için ayinler düzenlerdi. Hatta bir-iki vaf-tize ve biraz hayal kırıklığı yaratan bir cenaze törenine başkanlık bile etmişti. Fakat yalnızken de bol bol dua etmişliği vardı –nihayet göze girmek, biraderlerini kıskandırmak, annesini gururlandırmak için– ve bu işte bir hayli becerikli olduğuna inanırdı. İlahiler hakkındaki kapsamlı bilgilerinden ötürü kendi kendini tebrik etmekten çekinmezdi.

Lakin bu ölesiye dehşet ânında bir gerçeğin farkına varmıştı: Ağzı gereken sözcükleri söylemişse de bunu asla gönülden yapmamıştı.

Şimdiyse gönlü tamamen duasındaydı.

“Ey Tanrım,” dedi nefes nefese, ellerini sıkarak titrek bir yumruk yapıp gözlerini atuştıran semaya dikerek. “Ey babamız, ey dünyanın ışığı, arındırıcı ateşinle bizi karanlıktan kurtar.”

Hanın avlu kapısı ezici bir darbeyle sallandı, arka taraftan kopan kocaman bir tahta parçası avlu boyunca seke seke gidip devrik arabaya çarptı.

“Sakin!” diye hırıldadı Thornlu Jakob.

İnsan veya hayvan değil de ikisinin menfur bir karışımı olan yaratıkların saldırısı altındayken nasıl sakin olunabilirdi ki? Dük Michael’in öldürdüğü yaratığın eciş bücüş cesedi bir kan birikintisinin içine serilmişti. Yaratık iki bacak üstünde durmuş, insan silahları kullanmıştı ama hâlâ göğe çevrili gözlerinin tilkimsi olduğu gün gibi ortadaydı. Kurtarıcı’nın nefesi aşkına, hele o tüylü kulaklar!

Diaz Birader çamurda dizlerinin üstüne çöküp boynunda taşıdığı tahta çemberi, yani içinden geçilerek cennete gidilen Kurtarıcı’nın sembolünü sımsıkı kavradı. “Ey Kutsal Kız Evlat, ey mukaddes adak, sınırsız insafınla bizi koru.”

Çivili zırh plakalarıyla kaplı devasa bir figür barbataya tırmanmıştı ve iki Papa Muhafızı’na kocaman bir balta savurmaktaydı. Diaz Birader ilk başta düşmanın boynuzlu bir miğfer taktığını sanmıştı ama çiseleyen yağmurda gözlerini kısıncı, boynuzların yaratığın kafasından çıktığını gördü. Yaratık yağmurda böğürdü ve bir sonraki vuruşuyla muhafızlardan biri çığlık atıp bir kan deryası içerisinde surdan aşağı düştü.

İnsanlık Tanrı'nın suretinde yaratılmışsa, bunlar O'nun kutsal amacının nasıl canavarca bir yozlaşmasıydı? Diaz Birader manastırdaki fantastiğe kaçan ciltlerde böyle şeylere dair söylentiler okumuştı ama bu tür yaratıklar daima Kilise'nin erdemli ışığından uzak dururlar, haritacıların yalnızca tahminler çiziktirdikleri harita kenarlarında kol gezerlerdi.

Diaz yakalığını çekiştirip gümüş şişeciği, yani Aziz Beatrix'in mukaddes kanını eline aldı ve onu da kutsal çemberle beraber kavradı. Bulabildiği her türlü ilahi desteğe ihtiyaç duyduğu apaçık ortadaydı. "Ey Mukaddes Aziz Beatrix, fethedilemez imanını ve yılmaz cesaretini bana ödünç ver. Aczlerimi affet ve bu yargılanma anımda yanımda ol."

Biri haykırdı. Okla vurulan bir muhafız surlardan yuvarlanıp bitişikteki bir kulübenin saman kaplı çatısından içeri düştü ve yattığı enkazda nahifçe inledi. Bir kadın mazgalların üzerinden atlayıp muhafızın az önce durduğu platforma indi. Ellerinde bir yay tutan kadının sırtında da bir tane vardı ve üstüne başına en az üç sadak dolusu ok asmıştı. Fakat kalın, uzun ve kıvrık bacakları tavşanlarınkı gibiydi.

Burası İmanın Ak Sanatı'yla güçlendirilmiş bir cihat kalesi değil, altı üstü bakımsız bir handı. Yıkık dökük surları bir adam boyundan biraz daha yüksekti. Diaz Birader gözlerini kısıtı ve karıncalanan gözkapaklarının altından yaşlar sızarken duasını daha bir gayretle etti.

"İhtirasla ve şehvetle kirlenmiş değersiz bir kul olduğumun farkındayım ama beni mukaddes ışığınla doldur, korkmama izin verme..."

Son bir şiddetli darbeye sürgü dirseklerinden biri toz bulutu içerisinde surdan ayrıldı ve avluya tahta kıymıkları saçıldı. Kırık kapı kanatları içe doğru sallandı ve Diaz Birader'in duası dudaklarında yarım kaldı.

Açık kapı aralığının çevrelediği Thornlu Jakob tüm kırçılığı ve rüzgârda eğilmiş bir ağacın inadıyla yerini korudu. Artık başlarını eğerek yüksek eşikin altından geçen canavarların karşısında bir cüceden farkı yoktu.

Paslı zincir zırh giyen ve tüylü yumruklarında koskoca bir çivili sopa tutan upuzun bir yaratık belirdi. Tepeden tırnağa silahlanmış keçi bacaklı, keçi başlı, keçi boynuzlu garabet, boynunu uzatarak sapsarı keçi gözlerini pörtletti ve gök gürültüsü gibi yeri sarsan kızgın bir sesle meledi.

Gazap

Balthazar acıklı bir iniltiyle yerden destek alarak ayağa kalktı. Neredeydi? Karanlık titrek alevlerle aydınlanıyor, burnuna acı bir yanık kokusu geliyordu. Burası cehennem miydi?

Vücudunun sol tarafı feci şekilde ağrıyor, başı zonkluyordu. Bir duruşma hatırlar gibiydi. Bir dakika, yoksa Papa'yla mı tanışmıştı? Baron Rikard bir kola asılırken kıvılcımlar çıkmıştı... Bağlama, kusma, araba, *pusu*! Her şeyi bir çırpıda hatırladı. Tam sahiden de cehennemde olmayı dilerken çakan bir ışıkla gözleri kamaştı ve büzülmesine yol açan bir ısı dalgasına maruz kaldı.

Bir tezgâha yaslandığında tezgâhın arkasındaki dumanı tüten önlüklü kadavrayı fark etti. Irkilip yalpalarken neredeyse Prenses Alexia'ya takılıp düşecekti. Giysileri küle bulanıp darmadağın olmuş genç kadın alçak tavanlı bir ortak salonda telaşla geri geri sürünmekteydi. Söz konusu salona kırık mobilyalar, kömürleşmiş cesetler, tavandan düşen parçalar ve irili ufaklı ateşler saçılmış vaziyetteydi. Prensesin dehşet dolu gözleri uzun boylu bir kadına sabitlenmişti. Balthazar kadının esrarlı kaftanına ve bilgiç olduğu kadar alaycı tebessümüne –tabii bir de önündeki alev perdesinden zarar görmeksizin geçmesine– bakarak onun gücü hafife alınamayacak bir pyromansör* olduğuna karar verdi.

Görünüşe bakılırsa, kardinaller Zizka ile Bock'un Doğu İmparatorluğu'nu Kilise'nin sevgi dolu bağrına geri getirme planları –kelimenin tam anlamıyla– yanıp kül olmuştu. Bu durum normal şartlar altında Balthazar'ı zerre kadar ilgilendirmezdi ama sihirbaz halihazırda kendini Papa bağı nedeniyle karşı konulmaz bir kısıtlama altında hissetmekteydi.

Dolayısıyla efsuncu yoktan alev yaratmak için ellerini kaldırırken Balthazar tastamam yanlış bir seyir izledi: Kadınla Prenses Alexia'nın arasına girdi. Şans eseri, dışkıya bulanmış dua sayfası hâlâ elindeydi

* (Pyromancer) Uzmanlığı ateş olan büyücü. –çn

ve ateş üstüne gelirken sayfayı yazılar dışa dönük olacak şekilde bir kalkan misali önüne kaldırdı ve sıkılı dişlerinin arasından bir korunma tılsımı mırıldandı.

İlk başta alevlerin geri püskürtüldüğünü, bir cam kubbenin içindeymişçesine etrafından akarak tezgâhı, bir çift tabureyi, zaten mahvolmuş tavanın bir bölümünü ve de ölü muhafızlardan birinin çember nakışlı papalık tabardını* tutuşturduğunu görünce içi rahatladı. Maalesef belki kâğıdın düşük kalitesinden, belki arkasındaki dualardan, belki yağmur sebebiyle biraz ıslanmış olmasından, belki de bir ayak tırnağı parçası kullanarak üstüne bokla çizdiği rûnlerin uydurukluğundan dolayı o rahatlama kısa sürdü. Dua sayfası önce kahverengiye, ardından siyaha çaldı, kenarları kıvrıldı, sonunda da alev aldı.

“Ah!” diye ciyakladı Balthazar. “Kahretsin! Ah!” Ateş sönerken yanan kâğıt parçasını yere attı ve kavrulmuş parmak uçlarını dönüştürmüş olarak emip yelledi. O önlerinde parlak beneklerin uçuştugu kamaşmış gözlerini kırptırırken, Prenses Alexia elbisesinin eteğindeki tutuşmuş bir kısmı tokatlayarak gerilemeye devam etti. Dudaklarını büküp gözlerini kisan efsuncu öne çıkarken Balthazar yutkundu.

“Efsuncu musun?” diye sordu kadın.

“Sihirbaz,” diye mahcupça mırıldandı Balthazar, kızgın bir hükümdarın karşısındaki gözden düşmüş bir mabeyinci gibi ezilip büzülerek. “Lakin efsunculuğa çok büyük saygı duyarım.” Aslında efsunculuğu hep apaçık daha aşağı bir metodoloji, içgüdüye zekâdan daha fazla değer veren pervasız budalaların meşgalesi olarak değerlendirmişti ama şimdi açıksözlülüğün sırası değildi. “İmparatoriçe Eudoxia’nın talebelerinden birine hitap etme şerefine mi nail oluyorum?”

Efsuncu başını gururla kaldırdı. “Evet.” Kibir onun türünde fazlasıyla yaygın bir zayıflıktı. Balthazar hiç hazzetmese de bundan yararlanmaktan çekinecek değildi.

“Anladığım kadarıyla pek kudretli bir sihir kullanıcısıymış!” diye yıldı.

“Çağın en ulusu,” dedi efsuncu resmi bir edayla, gözlerini kısarak. “Bir defasında yıldırım attığını gördüm.”

“Muhteşem,” diye fısıldadı Balthazar, aynı anda bunun ne kadar

* Genellikle bel hizasına gelen bir tür tunik. —çn

saçma bir abartı olduğunu düşünerek. “İsmim...” deyip yanan cesetlerle çevrili olduğu yanan bir binada şıpır şıpır terlerken ve parmak uçları hâlâ acırken yapabildiği en mükellef reveransı yaptı. “Balthazar Sham Ivam Draxi.”

Kadının yüzündeki yoğun aşağılama ifadesinin kaybolacağını ummuştu. Bunun fazla iyimser bir umut olduğu anlaşıldı. Bilakis ifade daha da yoğunlaştı. “Bahsini duymuştum.”

Balthazar korku ile iftihar arasında sıkışıp kaldı. “Duyduklarınız umarım iyi şeylerdir.”

“Şeylerdi.” Handaki ateşler sıcak olmasına sıcaktı ama Balthazar’ı asıl büzüştüren, dudaklarındaki tükürük pişerek kururken yüzünü yan döndürüp gözlerini kısmasına yol açan şey, *kadından* yayılan ısı dalgalarıydı. Efsuncunun etrafındaki hava dalgalanmakta, yenleri gitgide kavrulup kararmakta, yükselen hava akımlarının etkisiyle saçları bulut gibi kabarmaktaydı. Güçlü olduğu besbelliydi. Fakat kendilerini ateşe adayanlar ateş gibi olup çıkarlardı: pervasız, yıkıcı ve her türlü incelikten yoksun.

Prens tekrar kapı aralığına doğru seğirtti ve efsuncu onun peşinden gitti. Çaresizce omuz silken Balthazar bir kez daha aralarına girmekten kendini alamadı. Kadının yanan kömürler gibi parlayan gözleri ona çevrildi.

“Bana karşı çıkmaya cüret mi ediyorsun?” diye fısıldadı.

Balthazar gurursuz değildi ama bu durum hayatı tehlikedeyken yaltaklanmasını asla engellememişti. “İster kişisel ister profesyonel olsun, herhangi bir farazi hakaret için *canıgönülden* özür dilerim. Size veya muteber şuranızın herhangi bir mensubuna engel olmaya yönelik *en ufak* bir arzum yok. Şu ödlelik timsalini yıldırımla veya başka bir yöntemle küle çevirmenizi seyretme fırsatı yakalamaktan *sevinç* duyarım ama...” Balthazar aceleyle geri çekilmeye çabalarken Cenap’ın güzide askerlerinden birine takılmaktan son anda kurtuldu, ardından teslimiyetle ellerini kaldırdı. “*Kahrolası* bir Papa bağına maruz bırakıldım!”

“O... bir Papa bağı mı?” Efsuncu, Balthazar’ın bileğindeki kâhve-rengi lekeye dik dik baktı. “Acınası görünüyor.”

“Tam da benim düşüncelerimi dile getirdiniz! Fakat görüldüğünden *çok daha* etkili!” Garson kızın bacakları, kararmış çırpılara dönmüştü ama vücudunun üst kısmı hâlâ bir amaca hizmet edebilirdi. “Bağın sırlarını *mutlaka* keşfedeceğim ve o bağı koparacağım,” der-

ken nahoş bir geçirti çıkardı ve ağzına gelen kusmuğu yutması gerekti. “Lakin şimdilik –ih– korkarım ki küçük sansarı korumak uğruna fazlasıyla azalmış gücüm dahilindeki her şeyi yapmaya mecburum.”

Efsuncu ellerini kaldırdı. “Yan öyleyse.”

“İllaki ateş olmak zorunda mı?” diye ciyaklayan Balthazar yeni bir ısı dalgası karşısında büzüştü ve titreyen avuçlarını biraz daha kaldırarak zaman kazanmaya çalıştı. Bir yandan da iradesini hiç çaktırmadan iki ölü muhafıza uzattı. “Ateş asla uzmanlık alanlarımdan biri olmamıştır!”

Efsuncunun ellerinin etrafındaki dalgalanma daha da yoğunlaştı. Elin içinde akkor hâldeki metal gibi parlayan kemikleri gözler önüne serildi. “Uzmanı olduğun bir alan var mı ki?” diye dalga geçerek dumanlar çıkaran kadvraların arasına adım attı.

“Eh, madem sordunuz...” Parmaklarını hafifçe oynatmaya başlayan Balthazar zihnindeki tanıdık büyüleri dokuyarak eklemleri hissetti, kirşleri çimdikledi, sıvıları hareketlendirdi. “Uzmanlık alanım cesetlerdir.”

İki muhafızdan daha iri olanı bir gurultuyla ve gürültülü bir osurukla doğruldu. Kabarcıklarla bezenmiş çehresinde yamuk bir şaşkınlık ifadesi vardı ama o şaşkınlığın efsuncunun yüzündeki şokla kıyas bile kabul etmeyecek olması Balthazar için gurur kaynağıydı.

Kadın boğuk bir çığlık atıp parmaklarından ateş fırlattı ve iriyarı muhafızı tekrar yaktı. Fakat halihazırda kısmen pişmiş ve bütünüyle ölmüş olduğu için bundan pek rahatsızlık duymayan adam sarhoş bir sevgili misali efsuncuya beceriksizce sarıldı.

“Ben mi yanacağım?” diye hırladı Balthazar, son birkaç aydır yaşadığı tüm o can sıkıcı hüsrancı dışavurarak. “Seni kocaman bir mum gibi söndüreğim.”

Pek de elverişli denemeyecek şartlara rağmen Balthazar o kararlı cesetleri bir yaylı sazlar dörtlüsü gibi idare etti. Ufak tefek muhafızı ayağa kaldırıp titrek bir esas duruşa geçirdi, sonra da efsuncunun üstüne salıp sırtına darbeler indirtti. Aynı zamanda gözleri piştiği için bira fiçilerinin arasında şarap tadımına gelmiş kör biri gibi el yordamıyla ilerlemesi gereken hancıyı yanına çağırdı.

Yumruk sallarken kaskatı kesilmiş bacakları üstünde sallanan ufak tefek muhafız, kazara iriyarı olana vurdu ve meslektaşının yan eli koptu. Yine de kullanılabilecek şeyler hâlâ boldu. Efsuncunun kolunu ısırarak kadına çığlık attıran iriyarı muhafız kesik kesik

osuruyordu. Kısa zaman önce can vermiş ölümler arasında yaygın olan bu sorun, ilgili büzücü kaslara ciddi bir yoğunlaşmayla giderilebilirdi ama bununla uğraşacak sabır kimde vardı ki? Alevler püskürüp tavan kirişleri tutuşurken efsuncu iriyarı muhafızın ağırlığı altında yalpaladı. Garson kızın üst yarısı sımsıkı bir kucaklamayla onu ayaklarından yakaladı ve çaresizce uluyan kadın kararmış döşeme tahtalarına sertçe yıkıldı.

Kafası karışan ufak tefek muhafız giysileri yanarak salonda tur-luyordu. Fakat iriyarı olanı efsuncuya hâlâ sarılıyor, çırpınan kadını yere sabitliyordu. O sırada garson kız efsuncunun bacaklarını acı-masızca kemiriyor, bunu yaparken omuzlarındaki pişmiş deriler so-yuluyordu.

“Ben Balthazar Sham Ivam Draxi’yim, seni akkor *dangalak*.” Balthazar’ın yumruklarını sıkmasıyla hancı âdeta şahlandı ve namev-ta kuvveti sayesinde bir fıçıyı kararmış kafasının üzerine kaldırdı. “O boktan bozma prensesi gebertecek biri varsa o da *ben* olacağım!”

Hancı fıçıyı hızla indirerek çeperiyle efsuncunun kafasını ezdi. Keresteler parçalanırken fıçıdaki bira etrafa fışkırarak efsuncunun alevlerini tatmin edici bir tıslamayla ilelebet söndürdü. Pişmiş et ve Balthazar’ın hemen ayırt edemediği sebeplerden dolayı kaliteli par-füm kokularına hoş bir maya rayihası karıştı.

Balthazar ellerini indirdi ve kısa süre önce ölmüş cesetler, için için yanan et yığınları hâlinde yere serildi. Ufak tefek muhafızsa bir elini gün ışığına uzatarak arka kapıya doğru birkaç adım daha attı. Son bir kez yellenen adam bir ayağını diğerine basıp yere ka-paklandı.

Eğilerek kapı kemerinin altından geçen keçi dev; baş, omuzlar ve göğüs farkıyla Jakob’a tepeden baktı. İnsan elleri paslı çiviler çakıl-mış devasa bir sopa tutan yaratık ağzını açıp dilini çıkardı ve kan donduran bir sesle anırdı.

Fakat Jakob’un fazla büyümüş besi hayvanlarından daha beter dehşetlerin karşısına yılmadan çıkmışlığı vardı.

Sopa kafasına doğru savrulurken büzülme içgüdüsünden sıyrılıp bir adım attı ve son anda kalkanını eğdi. Gelen darbe onu ezmeyip acı verici bir sarsıntıyla kalkandan sekti. Çivileriyle tahta yüzeyde oyuklar açan sopa şövalyenin yanındaki çamura güm diye indi. Den-

gesini kaybeden keçimsi yaratık keçi toynakları üstünde sendelerken muzaffer meleyişi bir telaş gurultusuna döndü.

Küt.

Eti kesen kılıç kendine has bir ses çıkarırdı. Mide bulandırıcı, tok bir *küt*. Tekniğin iyiye ve çeliğin keskinse, ses pek yüksek olmazdı. Jakob da kılıcını asla kör bırakmazdı.

Yalım yaratığın fazla büyük zırh yeleginin sallantılı eteğinin hemen altından kürklü uyluğunun derinliklerine kadar saplanırken, o telaş gurultusunun yerini bir ıstırap ciyaklaması aldı. Canavar yanlamasına yalpaladı. Normalde dört bacağı olması gereken keçiler iki tanesinin üstünde dengelerini koruyamazlardı; özellikle de o bacaklardan biri kesilip neredeyse ikiye ayrılmışken. Yaratık kapı kemerine yaslanıp sopasını tekrar kaldırmaya çalıştı.

Jakob eskiden çok daha güçlü kuvvetliydi. Aradan geçen zamanda kısmen iyileşen çok fazla sayıda yara almıştı. Çok fazla kavgaya karışıp yenik ayrılmıştı. Fakat becerin ve azmin varsa, kılıç kullanırken kuvvete pek ihtiyaç kalmazdı.

Küt.

Jakob gençliğinde tek bir darbeyle yaratığın boynuzlu kellesini uçurabilirdi. Fakat bu sefer boynu ancak yarısına kadar yardı ve yalım keçi adamın omurgasına takıldı. Kemerin altına yığılıp kalan canavarın kocaman yarasından kanlar boşaldı.

Leşin üzerinden biri atladı. Bodur adam tazi gibi siyah-beyaz benekli bir kürkle kaplıydı ve ellerinde ağır birer topuz vardı.

Bir kalkan tutuyorsan geri durma, onu kapı gibi kullanarak arkasına saklanma hevesine kapılırdın. Fakat Jakob oldu olası gerilemekten hoşlanmazdı. Suratına kalkan bastırılan bir düşman ne saldıracak ne de savunabilirdi; zayıflar, cesaretini kaybeder, yere düşmeye yatkın olurdu. Yere düşen bir düşman, ölü bir düşmandı ve Jakob'un en sevdiği düşmanlar ölü olanlardı.

Dolayısıyla kalkanını bir şahmerdan olarak kullanıp tazi-adamın göğsüne çarptı ve onu kapı kemerinin yan tarafına doğru itti. Rakibi kalkanın çeperinden uzattığı gürzünü art arda salladı ama yaptığı vuruşlara kuvvetini veremediği için darbeler Jakob'un omzundan zararsızca sekti. Derken şövalye kalkanının arkasından yükseldi, silahını aşağıya doğrulttu ve tazi-adamın beyaz kürklü, siyah benekli suratına baktı. Kürk bir köpeğinki gibi olsa da gözler insan gözüydü.

Bir kılıcın keskin kenarı çok az kuvvete ihtiyaç duyar. Sivri uç ise neredeyse hiç duymaz. Jakob'un vuruşlarına saplamadan ziyade sağlam dürtmeler demek daha doğrudu. İlki köpeğin kürklü yanağına denk gelip dişlerini sıyırdı. İkincisi bir gözünü delip geçti. Üçüncüsü boğazını deşti. Deliklerde koyu kan birikti ve Jakob geri çekildi. Boş bir çuval gibi yere yığılan yaratığın suratı çamurda, kıcı havada kaldı. Köpek kuyruğu dışarı çıksın diye pantolonunun arkasında yırtık açılmıştı.

Başka bir hayvan daha şimdiden avlu kapısından içeri hücum ediyordu. Bir koyun kürkü gibi yünlü olan gri kürkünden sarmal koç boynuzları çıkıyor, gözlerinden birinde bir insanın gözbebeği varken diğeri bir koyunun mahremine benziyordu. Fakat asıl rahatsız edici tarafı, iki eliyle birden savurduğu koca baltasıydı. Jakob'un kendini geriye yatırmasıyla onu kıl payı ıskalayan yalın kapı kemerinden bir parça taş yonttu.

Koç-adam baltasını tekrar kaldırdı. Kollarına ortaları sivri demir plakalar bağlanmıştı ama yün tutamları haricinde elleri çıplaktı. Tek bir zırh parçası seçmesi gerekse, Jakob miğfer seçerdi ama zırhlı eldivenler listede ikinci sıranın altına asla düşmezdi. Kılıcı baltanın sapına inerek yünlü parmaklardan ikisini uçurdu ve üçüncüyü de incecik bir deri parçasının ucunda asılı olarak bıraktı.

Hiddetle böğüren koç Jakob'un kalkanının üzerinden atılıp boynuzlarını şövalyenin suratına vurdu. Geri savrulan Jakob nefes nefese bir dizinin üstüne düştü. Koç-adam sağlam elini kullanarak tiz bir çılgınlıkla baltasını kaldırdı...

Pat.

Jakob koçun boynunun yan tarafına bir hançer sokan Baptiste'in öfkeli yüzünü görür gibi oldu. Ağzından salya gibi kanlar akan yaratık baltasını yere düşürdü ve bir kılıç bulmak için kemerini yokladı. O aradığını bulamadan Baptiste kafatasının tepesine, iki boynuzunun tam ortasına başka bir hançer sapladı. Yan devrilen koç-adam dövüş tekniklerinin en iyisine sessiz bir örnek teşkil etti: Düşmanının arkasındaki bir dost.

Baptiste'in tutup homurtuyla ayağa kaldırdığı Jakob bir atın etrafına çamur sıçratarak yanından ok gibi geçmesiyle irkildi. Bineklerin yarısı ahıra sığmamıştı ve panik hâlinde bir sürü oluşturan hayvanlar, koşumları uçuşarak avlu kapısından dışarı binicileri olmadan kaçıyor, Jakob'un orada bıraktığı deforme leşleri ezip geçiyorlardı.

Jakob atların ötesine bakarken yağmurun etkisiyle buğulanan figürler –yamru yumru, hayvansı figürler– görebiliyordu. Tepeden tırnağa silahlanmış, kürklü, boynuzlu ve toynaklı yaratıklara parlak zırhlı bir adam önderlik ediyordu.

“Bunlar da nereden çıktı?” diye tısladı Baptiste.

Jakob zonklayan burnunun altındaki kanı sildi. “Truva olmasın?”

“Burnun kınılmış.”

“İlk kez değil.”

“Başımız dertte.”

“Bu da ilk kez değil.”

“Barselona’dan sonra istifa etmeliydim!”

“Barselona’dan sonra hepimiz istifa etmeliydik.” Surlar ele geçiriliyor, kâh sıçrayarak, kâh kıvranarak, kâh seğirterek avluya giren hayvan adamlar son birkaç muhafızı baskı altına alıyordu. Genç komutanları sırtını kuyuya dayamış oturuyor, bir mızrakla tekrar tekrar şişlenirken hırıltılar çıkarıyordu. Bıyığından fayda gelmediği anlaşıyordu. Ahır tutuşmuştu, alevler samanların her tarafına yayılıyor, kalan son birkaç at içeride kişneyerek tepiniyordu. Dizleri üstündeki Diaz Birader kutsal çemberini tutarak dualar ediyordu.

“Al başına belayı,” diye fısıldayan Jakob kalkanını kolundan çıkardı ve ağrıyan parmaklarını Baptiste’e şıklattı. “Anahtar.”

Kadın kocaman ve bembeyaz gözleriyle, siyah ve kanlı saçlarıyla ona bakakaldı. “Emin misin?”

“Anahtar!” Kimse kuşku görmek istemezdi. Kararını verir ve onunla yaşardın. Veyahut ölürdün.

“Tanrı hepimize yardım etsin...” Baptiste ucunda demir anahtarın asılı olduğu zinciri boynundan çıkardı. Jakob onu kadının elinden kapıp arabaya koştı. Bunu çok hızlı yapmıyordu zira sol dizi pek iyi hareket etmediği gibi sağ kalçası neredeyse hiç oynamıyordu ve şu günlerde hangi ayak bileğinin daha haşat hâlde olduğunu kestirmek zordu. Yine de acele edip sırtına ok saplanmış, çarpık yüzünün bir tarafı çamura bulanmış hâlde hiçbir yere gitmeksizin sürünen bir muhafızın yanından geçti.

Ümitsiz vakaları saptamayı zamanla öğrenirdin. Kurtarabileceğini kurtarırdın.

Anahtarı kilide sokmaya çalıştı ama eğri büğrü parmakları kandan kayganlaştığı için elinden kaçırıp çamura düşürdü.

“Kahretsin!” diye ofladı ve anahtarı zincirinden tutup almak maksadıyla eğilerek elini uzattı, uzattı...

“İh!” Bôğründe yakıcı, her zamankinden daha kötü bir acıyla arabaya yaslandı. Aşağıya baktığında kendisini neyin karşılayacağına dair iyi bir tahmini vardı ama yine de kalçasının üstünden çıkan ok başını görmek şok ediciydi. Dönünce surlardaki platformda diz çöken bir kadın fark etti. Kadının yabantavşanlarınıninkiler gibi kocaman, upuzun kulaklarından biri düzinelerce küpenin ağırlığıyla öne sarkmıştı. Yayına tekrar asılıyor olmasaydı, Jakob kahkahayı basardı. Söz konusu yay çöllerde kullanılanlar gibi kıvrık uçluydu. “Of,” diye homurdandı şövalye, “hasiktir... Ah!”

Nefes alırken çıkardığı hırıltılara bakılırsa, ikinci ok akciğerini delip geçmişti. Tanrım, bu ne acıydı.

Baptiste tıpkı Sunny’nin yapacağı gibi ortadan kaybolmuştu. Asla göze batma, derdi kadın hep. Bu iyi bir nasihatti. Jakob devamlı göze batardı. Ömrü son direnişler, ümitsiz vakalar ve acı sonlar silsilesiydi.

Fakat kılıcı hâlâ elindeydi ve yeminlerini unutmuş değildi. Acısını bir mahmuz gibi kullanarak sıkılı dişleri arasından hırıldadı ve her bir nefeste kan tadı alarak kalan gücünü topladı.

Parlak zırhlı adam aheste adımlarla hanın kırık avlu kapısından geçti. Uzun boylu ve yakışıklıydı; hayatının baharında bir savaşıyordu. İki elinde birer kılıç vardı ve kemerine en az dört hançer takılıydı. Tek hayvansı vasfı, bir aslanın ağzını andıracak şekilde üretilmiş yaldızlı miğferiydi. Kükreyerek yerde sürünen muhafızın kürekkemiklerinin arasına bir darbe indirdi, sonra da işini sağlama almak için adamı sırtından bıçakladı ve kılıçlarından birini orada saplı bıraktı.

“Hepsi bu kadar mı?” Avluyu sert bakışlarla taradı. “Yaşlı bir şövalye, genç bir keşiş ve Papa’nın bir avuç yanaşması mı?” Muhafızların komutanı çoktan ölmüştü ama yeni gelen ona yine de vahşice saldırıp delikanlının kafasını yararak etrafa kan yağdırdı, sonra da bir tekmeyle cesedi yan döndürdü. “Bock aklını kaçınıyor olmalı.”

“Keş’şi öldürem mi?” diye homurdandı boğa suratlı bir adam, kelimeleri hayvansı ağzına sığdıramayarak.

“Rahip öldürmek uğursuzluk getirir,” diye tersleyen efendisi kendi sözlerinden hüsrana uğramış gibiydi.

“Kahretsin!” dedi boğa, kızgın bir tükürük pusu saçarak. Diaz

Birader'in omuzları arasına bir tekme attı ve keşif, tulumunun sırtında çamurlu bir çizme iziyle yere kapaklandı.

Tek şansları olan anahtar bir-iki adım uzaktaki çamurdaydı. Jakob kanlı dişlerini sıktı ve kılıcının kabzasını bir dikey merdivenin son tutamağıymış gibi kavrayıp belli belirsiz bir iniltiyle kendini arabadan iterek uzaklaştırdı.

"Buna mecbur muyuz?" diye sordu büküğü dudaklarının bir tarafına kan sıçramış aslan miğferli adam.

"Bazı..." diye köpüklü bir nefesle hırıldayan Jakob sallantılı bir adım attı, "yeminler ettim." Kılıcını elinden geldiğince savurdu.

"Tanrı aşkına," diyen adamın bezgince yana çekilmesiyle Jakob'un kılıcı arabanın köşesine çarpıp sekti. "Bu düpedüz utanç verici!" Ve yalımını Jakob'u göğsüne sapladı.

"Oooooof..." diye inledi şövalye. Bu seferki darbe kesinkes kalbine denk gelmişti. Kimbilir kaç kez şişlenmişti ama metalin vücuduna davetsizce girme hissine hâlâ hazır değildi. Kısa bir süre daha titreyerek ayakta kaldı, sonra kılıcın göğsünden çekip çıkarılmasıyla dizlerinin üstüne yığıldı.

Kalbi kulaklarında atmaya başladı. Denizi andıran bir sesle. Son vedalarını ettikleri Parnu'daki gibi. Dalgalar cenaze ateşleriyle karar-mış kumların arasından emilirken. Bir kez daha doğrulmaya çalıştı. Ettiği yeminler vardı ve bedeninin dermanı kalmadığında, cesareti kırıldığında... hatta imanı sarsıldığında yeminlerin onu ayakta tutması lazımdı...

Jakob yüzükoyun kapaklandı.

Alex handaki kâbustan apar topar kaçıp avludaki kâbusa daldı.

Ahır yağmura rağmen alev almış, içerideki atlar paniğe kapılmıştı. Bir sincabınki gibi gür kuyruğu ve kan sıçramış hayvansı bir bur-nu olan bir kadının karnını tırmaladığı, ısırıldığı ve eşelediği muhafız çığlıklar atıyordu. Diğerlerinin çoğuysa kesilmiş, şişlenmiş veya ezilmiş olarak yerde yatıyordu. Hizmetçi kız başının arkasına saplı bir okla avluda yüzükoyundu. Kocaman yabantavşanı kulaklarına sahip bir kadın ellerinde ok takılı yayla surlardaki platformda oturuyor, kenardan aşağı sarkıttığı bacaklarını neşeyle sallıyordu. O bacaklar birer pabuçla değil, minik tavşan patileriyle son buluyordu.

Arabanın yakınında parlak zırh giyen irikıyım bir adam vardı. Az

evvel kabzası mücevherli bir kılıçla Thornlu Jakob'u şişlemiş olan adam, avının kokusunu almış bir av köpeği gibi başını Alex'ten tarafa çevirdi.

"Ah! Aramıza katılman ne büyük nezaket." Adam silmeye dahi uğraşmadığı kılıcının ucundan yere koyu lekeler damlatarak genç kadına doğru yürüdü. "Ben Dük Marcian. İmparatoriçe Eudoxia'nın en küçük oğluyum."

Arkasında bıraktığı ihtiyar şövalye balçığa kapaklandı. Alex etrafındaki canavarların gözlerine baktı. O hayvansı gözlerde insafa hiç rastlamadı. Onlara liderlik eden adamın gözleri daha da insafsızdı. Genç kadın bir şey söylemedi. Ağzının çalışmaya devam ettiğinden bile emin değildi.

"Annemin bu... yaratıkları için özür dilerim." Marcian yarık gibi kedi gözleri ve sıra sıra bıçaklar dizilmiş çaprazlama kemerleri olan birini dirsekledi. "Göründükleri kadar kötü kokarlar ama tahmin edebileceğin kadar vahşi ve şaşırtıcı derece sadıktırlar. Zaten bizimki gibi bir ailen varsa sadakate değer biçemezsin."

"Bizimki mi?" diye kekelemeyi becerdi Alex. "Galiba beni... başka biriyle karıştırdınız." Gülümsemeyi denese de eğri bir ifadeyle surat ekşitmekten fazlasını yapamadı. "Ben önemsiz biriyim. Ben bir hiçim..."

"Papa öyle düşünmüyor." Marcian kemerine takılı iki hançerin arasından bir şey çıkardı: Rulo yapılmış bir kâğıt. Bunu havaya kaldırdı ve detaylı mührünün ağırlığıyla açılmaya bıraktı. Alex elbette ki kâğıdı okuyamazdı ama üstünde ne yazdığının farkındaydı. Kardinal Bock'un o sözcükleri dikte etmesini dinlemiş, kimliğini doğrulayan Papalık beratını görmüştü. Bu onlar Truva'ya varmadan önce kimsenin haberdar olmaması gereken şu kopyalardan biriydi.

Yutkunurken boğazından çıkan gırtlak sesi Alex'in kendi kulaklarına kadar geldi.

"Aynı fikirdeyim." Marcian küçümseyici bakışlarını kâğıtta gezdirdi, ardından Alex'e daha da küçümseyici bakışlar yöneltti. "Demek çoktandır kayıp Prenses Alexia Pyrogennetos, alevde doğmuş kuzenim, Truva'nın Yılan Tahtı'nın meşru vârisi sensin?" Dudaklarını büktü. "Olacak iş değil."

Dük Michael ölmüştü. Papa muhafızları ölmüştü. Thornlu Jakob ölmemişse bile kesinlikle eli kulağındaydı. Diaz Birader çamurda kamburunu çıkarmış bekliyor, ellerini önünde kavuşturup hafif hafif

sallanıyordu; muhtemelen o da ölmüştü ama henüz bunun farkına varmamıştı. Ama zaten en iyi zamanlarda bile pek işe yaramamıştı.

“Biliyorum.” Alex yılan kabızlı hançeri hâlâ tuttuğunu fark etti ve silahı fırlatıp attı. Ellerini havaya kaldırıp geriledi. “Bu bir şaka.” Yine canı için yalvarıyordu. En azından bu konuda bayağı tecrübeliydi. “Bunun bir şaka olduğuna benden daha fazla inanan hiç kimse yok!”

Ayağı bir cesede takıldı, kürk astarlı binici çizmelerinden biri diğerine dolandı ve yere sertçe, kışının üstüne düştü. Marcian homurtulu bir kahkaha attı. İşin asıl üzücü tarafı şuydu ki Alex de güldü. Ağzından ürkek bir kıkırtı çıktı. Onu öldüreceklerdi ve o düşmanlarıyla beraber gülüyordu.

“Ben bir prenses değilim!” Çamurda gerileyen kızın sesi yükselecek acınası bir sızlanma hâlini aldı. “Ben hırsızım! Buraya sadece bir borçtan kaçmak için geldim. Üç borçtan! Ben şerefsizin tekiyim. Bir taht benim neyime?” Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyor, topukları kanlı toprağa sürüyordu. “Kutsal Şehir’de sahte kutsal emanetler satarım! Hacıları kandırıp soyulmaya yollarım. Bir tarak çaldım! Bakın!” Kolunu sallayarak yeminde sakladığı tarağı çamura düşürdü. “Bununla başka ne yapacağımı bilemedim. Bana dair endişelenmenize gerek yok. Kimsenin benden endişelenmesine gerek yok...”

“Tabii hacı değilsek, ha?” dedi Marcian. Etraftaki yaratıklar böğürtülerden, homurtulardan, viyaklamalardan ve gıdıklamalardan oluşan bir yaygara kopardı. Sanki bir çiftlikteki beslenme saatine kahkahalar karışmıştı. Eudoxia’nın en küçük oğlu, bir kazıcının küreğiyle yapacağı gibi kıpkırmızı kesilmiş kılıcını omzuna dayadı ve zırhlı topuklarındaki sivri görünümlü mahmuzları her bir adımda çınlatarak Alex’in peşinden gitti. “Mesele şu ki, bana bir yığın sersefil çaresizlik ve rezilce ödlelik sunuyorsun ama seni öldürmemek için en ufak bir sebep görmüyorum. Doğal olarak ölmen gerek.” Alex’in sırtı hanın duvarına dayandı ve gidecek hiçbir yeri kalmadı. Marcian kan sıçramış suratıyla dudak bükerek ona tepeden baktı. “Nalları dikerken en azından biraz haysiyet gösterebilirsin. Sonuçta kraliyet ailesindensin, değil mi?” Sözünü bitirince Papalık beratını genç kadının kucağına attı.

“Lütfen. Bunu yapmak...”

“Ayağa kalk!” diye haykırdı adam, ağzından tükürükler saçarak.

Alex’in dizleri o kadar fena titriyordu ki, doğrulurken arkasında-

ki duvardan destek alması gerekti. Fakat her nedense aşama kaydet-
tikçe eklemleri kaskatı kesildi. Sonunda dimdik durdu. En azından
boyunun yettiği kadarıyla. Ardından çenesini kaldırdı ve yakışıklı,
alçak kuzeninin gözlerinin içine baktı.

“Öyleyse siktir git!” Adama tükürdü.

“Hıh.” Tebessümü yüzünden silinen Marcian kızı düşünceli göz-
lerle süzdü. “Artık görebiliyorum. Aradaki benzerliği.” Kılıcını ha-
vaya kaldırdı.

“Bekle!” Diaz Birader apar topar aralarına girdi. “Bekle!”

Marcian keşişi tulumunun önünden yakaladı ve kılıcını yaklaştı-
rıp çenesinin altına gıdıklar gibi hafifçe dayadı. Âdemelması kırmı-
zı uca sürten Diaz Birader yutkundu. Alex keşişin kocaman açılmış
gözlerinin çevrili olduğu yere baktı. Cıvık çamurda yoktan var olan
bir ayak izi görür gibi oldu.

“Neyi?” diye sordu Marcian sertçe.

Arabanın yanındaki boşlukta ansızın beliren Sunny anahtarı ça-
murdan kapı, çevik bir hareketle kilide sokup çevirdi, derin bir nefes
aldı ve tekrar gözden kayboldu. Dört sürgü art arda açıldı.

“Onu,” dedi Diaz Birader.

Arabanın arka kısmı dışa doğru yavaşça devrildi ve Jakob’un naa-
şının yanındaki su birikintileriyle bezeli balçığa düştü.

İçeride yalnızca karanlık vardı.

Veya... Orada bir şey mi kıpırdamıştı? Siyahlıkta daha koyu bir
gölge mi?

Marcian o tarafa bakarak kaşlarını çattı. “Arabada ne var?”

İçeriden alçak bir hırlama geldi. Ses Alex’in bir yaz boyunca üzer-
lerine bahis oynattığı dövüşlerdeki köpeklerinki gibiydi ama daha
derin, daha tok ve çok daha korkutucuydu. Boğa-adam baltasını ok-
şayarak bir adım geriledi.

“Kimse bana söylemedi...” diye fısıldadı Diaz Birader.

Kan donduran bir ulumayla karanlığın içinden bir şey fırladı. Pis
kokulu bir rüzgâr beraberinde hırıltılar, pençeler, uçuşan saçlar, sivri
dişler ve boğum boğum kas demetleri getirdi.

Yaratığın üstüne çullanıp çamura devirdiği boğa-adamın burnun-
dan bir ısırap böğürtüsü eşliğinde kanlar fışkırdı. Boğazından ka-
sığına kadar yarılan hayvan eski bir palto gibi açıldı ve iç organları
kırmızı-siyah bir bulamaç hâlinde dışarı saçıldı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex.

Etin İyisi

Vigga-Kurt o berbat arabadan çıkmanın öfkesi ve sevinciyle haykırdı. Bir kez daha işinin ve aynı zamanda hobisinin başına geçti.

Yani adam öldürmenin.

Karşısındaki hergelenin niye bir boğa kafasına sahip olduğunu bilmediği gibi umursamadı da. Herkesin kendine has bir kafası vardı, değil mi? Adamın baltasının altından geçti, silahı onun yumruklarından çekip kopardı, indirdiği darbeye boğa boynuzlarından birini kırdı, sonra da silahı surdaki tavşan kıza fırlatıp kafasını ikiye yarıdı. Ardından pençeleriyle boğanın bağırsaklarını döktü. Hırlayarak, ağlayarak, ağzından salyalar akıtarak etin iyisini, güzel kısımları, leziz lokmaları bulmak için havayı kokladı.

İnsanların kafaları birbirinden farklı olsa da içleri hep aynıydı.

Çeneleri, domuz başlı bir kadına kapanarak kafayı ve kolu birlikte kaptı, sıktıkça sıkı. Önce kol kırıldı ve içi yulaf lapası dolu bir çorap gibi gevşekçe sarktı. Kadın domuz ciyaklamaları çıkararak diğer elindeki kalkanı indirip kaldırdı, kenarıyla darbeler yağdırdı. Dişlerinin arasına kol parçacıkları sıkışan Vigga-Kurt hüsrarla hırladı ve daha sıkı tutmak için başını sağa sola oynattı, ısırды, kıvırdı, ısırды, asıldı, ısırды.

Tam ciyaklamalar çıgıllara dönüşmüşken kafatası çatırtı diye patladı ve Vigga-Kurt içindeki etleri emdi. İyy, ağzına iğrenç bir tuz tadı geldi. Tıkanıp öksürdü ve tadı kötü domuz kaltağa arka pençeleriyle girişti. Onu öyle bir parçaladı ki, diğer kol da kopup gitti. Vigga-Kurt kadından kalanı, dışarı saçılmış bağırsaklarına bakarak feryat eden boğa-adama fırlattı ve ikisi birlikte avlu boyunca taklalar attı. Tüm o berbat etler birbirine karıştı.

“Etin iyisi nerede?” diye haykırdı Vigga-Kurt ama dişleri ve dili insan sözlerine göre yaratılmamıştı, yağmur da burnunu gıdıklıyordu. O yüzden çıkardığı tek ses ulumalar ve hırıltılar oldu ama bu bile etrafındaki şerefsizlere genel bir fikir vermeye yetti. Kendilerini kor-

kutucu birer hayvan sanmışlardı ama artık hayvanın hasına tanıklık ediyorlardı ve gözleri yuvalarından uğrayarak sağa sola koşuşturuyor, dehşetle sızlanarak düşe kalka kaçıyorlardı. Vigga-Kurt yürüyen, sürünen veya uçan her şeyin kendisinden dehşet duyduğunu bir sis perdesinin arkasından hatırlar gibi oluyordu.

Dünyanın doğal hâli buydu.

Sağrısından yakaladığı bir atın at-adam mı yoksa at-at mı olduğundan emin değilse de et olduğunun farkındaydı. Alaşağı ettiği hayvanı arka pençeleriyle yırtıp parçaladı ve iç organlarını avluya saçarak ışıltılı şeritler hâlinde surlara yapıştırdı. Doldurduğu ağzından boğulurcasına gurultular çıktı ama etin iyisini yine bulamamıştı.

Feci açlık sıcak bir kömür gibi, kıcına basılmış akkor bir damga gibi yanıyordu. İçindeki koca boşluk Vigga-Kurt'u boğuyor, kışkırtıyor, kendi kuyruğunu koparıp atacakmışçasına onu dans ettirip tepindiriyordu.

Bir kuyruğu var mıydı ki?

Kendi etrafında dönerek görmeye çalıştı ama arka bacakları olacak şerefsizler hep menzili dışında kaldı. Sonunda baş aşağı yere yuvarlanıp dört bir tarafa çamur ve kan sıçrattı.

Koşan birini yakalayıp sura vurdu. Adam taşlara öyle sert çarptı ki kafası kırıldı, sur çatladı. Vigga-Kurt kurbanını bir bez bebek gibi yeniden savurdu. Surlardan kopan taşların üstüne yığıldığı adam ceset olmaktan çıkıp ucunda çarpık çurpuk parmakların bulunduğu bir et yığınınna döndü.

Vigga-Kurt içlerinde özel bir sır varmışçasına kurbanlarını yarak, yırtarak, burkarak açtı. Fakat hazine bulmak için ne kadar koklarsa koklasın, içlerinden yalnızca buharı tüten kanlı bir bulamaç ve hüsrân çıktı.

Yumuşacık kürklü bir koyunu eşelerken burnuna yün kaçan Vigga-Kurt kıvrılıp ciyaktı ve sağa sola hapşırdı. Başını kaldırıp göğe haykırdı. Pençeleri yetişebilse, güneşi de parçalayıp ağzına atardı. Bu et çuvallarından, ağaçlardan, duvarlardan, gökyüzünden, yağmurdan, en çok da kendinden –muhtemelen bir kuyruğu bile olmayan bu pis, aç şeyden– nefret ediyordu. Doymak bilmez açlığı öyle büyüktü ki, kendini tersyüz edip yemek istiyor, hatta...

Ama bu da kimdi?

Parlak mı parlak bir zırha, parlak mı parlak bir kılıca ve dehşet dolu yüzünde az biraz inatçı bir azme sahip bir adam. Ne kadar da

yakışıklı bir surat. Ah, ne cesur biri. Vigga-Kurt o suratı ısırarak ve içinde etin iyisi var mı öğrenmek istedi.

Parmak uçlarında kalkıp hararetli adımlarla adama doğru ilerledi. Açık çenesini çamura sürerken ve dışarı sarkıttığı diline iğne batarcasına soğuk yağmur damlaları düşerken, arkasında kanlı salyadan bir zikzak bıraktı.

“Geber, zebani!” diye ciyakladı adam.

“Asıl sen geber, beş para etmez hergele,” diye karşılık verdi Vigga-Kurt ama yapıştırdığı cevap şapırtılı bir uluma şeklinde çıktığı için boşa gitti. O yüzden bir tokatla adama kılıcını elinden düşürttü ve öyle yaparken demir bir kılıfın içinde olmalarına rağmen kol kemiklerini kırdı. Silah döne döne arabanın içine uçtu ve Vigga-Kurt ensesinden yakaladığı adamın kafasını ısırdı.

O ısıltılı miğfer hemen kırılmayarak sinirlerini bozdu. Dişleri metal yüzeyi ve belki biraz da adamın suratını çizip yonttu. Belki adamın burnu da koptu.

Vigga-Kurt çenesini miğfere doğru düzgün geçiremeden sırtına bir şey çarptı ve onu yere yuvarladı. Arkasına dönen canavar bir kedininkiler gibi yarığa benzeyen gözlere sahip bir adamın kendisine teberle vurmuş olduğunu gördü. Yaralanmış böğrünün yandığını hissetti ve her şeyden nefret etse de en çok kedilerden nefret ederdi. Bu herif kim olduğunu sanıyordu böyle?

Adam onun karşısında bir kedi gibi şok geçirirken Vigga-Kurt yerinden sıçradı ve düşmanının göğüs kafesinden bir parça kopardı. Sonra onu yanan ahırın içine baş aşağı fırlattı. Çatının çökmesi sonucu hâlâ bacakları seğiren cesedin üstüne kararmış samanlar döktü. Kuyruğu tutuşmuş bir at dışarı fırladı ve gözü dönmüş halde avlu boyunca yan yan koşarak kaçtı.

Parlak adam yine ayağa kalkmıştı. Vigga-Kurt ister istemez ona hayranlık duydu. Ne de olsa, ısırılmış kolu gevşekçe sarkan adam hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Buradan alınacak bir ders mevcuttu. Bir an avlunun kralıyken hemen sonra suratın kıpkırmızı şeritler halinde soyulabilir ve boş burun deliğinden kan köpükleri çıkabilirdi. Vigga-Kurt adamın üstüne atladı ve bu sefer kafayı çenelerinin arasına iyice alıp sadece kemiricileri değil, arkadaki ezi-ci dişleri de miğfere dayadı. Ardından başını sağa sola savurarak kurbanını bir güzel silkeledi. Adamın şangır şungur sesler çıkaran zırhı Vigga-Kurt’a bir kap kacak satıcısının uçurumdan aşağı yu-

varlanan işporta arabasını hatırlattı. Galiba bir defasında öyle bir olaya tanıklık etmişliği vardı.

Gurultular çıkarıp tiz çığlıklar atan adam elleriyle Vigga-Kurt'un suratını tırmaladı ve tırnaklarıyla çenesine asıldı. Fakat gelgiti parmaklarıyla durdurmaya kalksa şansı daha yaver giderdi. Vigga-Kurt onu kemirip paraladı ve çelik miğfer daha fazla dayanamadı. Adamın kafası ceviz gibi ezildi ve içindeki sıvılar dışarı fışkırdı. Vigga-Kurt dilini kafatasının içine sokup orada ne varsa hüpletti, sonra da paçavraya dönmüş cesedi fırlatıp atarak surların öteki tarafına gönderdi.

Korkunç açlık diniyor, o harikulade zaruret geçiyordu. Miğferin yamulmuş parçalarını tüküren Vigga-Kurt hırlayarak avluda gezinmeye koyuldu. Belki hâlâ etin iyisine ihtiyacı vardı. Veya belki de karanlık olan ve sinmiş kokusuyla ona huzur veren arabanın içine girip yatmalıydı.

Yatıp biraz uyuklardı.

İyi de bu sinir bozucu ses neyin nesiydi? Çenelerinden salyalar akıtarak etrafa bakınan Vigga-Kurt, ağlamaktan gözünde yaş kalmamış gevşek suratlı bir kız ile onun önünde titreyerek diz çöken bir rahip gördü. Burnuna sidik ve parfüm kokusu gelse bile ikiliden hangisinin işemiş olduğunu kestiremedi. Belki ikisi birden altına kaçmıştı veya işedikleri şey parfüm olmuştu. İşte sana bir bulmaca. Rahip tıpkı öylelerinin yaptığı gibi, *Ey Tanrım*, *Ey Kurtarıcı*, *Ey Aziz Beatrix*, diye dualar sayıklıyordu. Sanki Tanrı bunlar gibi etleri, kendisinden başka birini umursuyordu da.

Vigga-Kurt dişlerini gösterip boğuk bir hırıltı çıkardı çünkü o ve Tanrı hiç mi hiç anlaşılamazlardı. Bu rahip gibiler onun...

Sinirini bozardı.

Diz çöken Diaz Birader büzülüp kalmış Prenses Alexia'ya kendini hâlâ siper etse de bunu tesadüfen yapıyor olması mümkündü. Gözlerindeki yaşlardan dolayı bulanık gördüğü dehşetengiz yaratık ağır ağır üstüne gelirken korkudan donakaldığı için istese de yerinden kıpırdayamazdı. Canavar hırladıkça tüm avlu zonkluyordu sanki.

Karşısındaki şey bazen devasa ve korkunç bir kurda, at kadar iri ve vahşi bir köpeğe benziyordu ama dörtayak üstünde toprağa yakın yürürken üstünden insan giysilerinden kalma paçavralar sarkıyor,

ön uzuvları insan kollarını andırıyordu. Kalın kürkü boğum boğum kaslarla şişiyor, insansı denebilecek parmaklardan kıvrık tırnaklar uzanıyor, kavrayıcı eller çamurdan vıcık vıcık sesler çıkarıyordu.

Diaz kana bulanmış siyah yelenin arasında havayı koklayan bir kurt burnu görebiliyordu. Aynı şekilde bir göz; nefret dolu bir habislikle parlayan şeytan gözü görür gibi oluyordu. Kocaman bir ağzın siyah dudakları kuduruk bir hırıltıyla kıvrılıyor, kasap bıçağı uzunluğundaki dişlere yapışmış et parçalarından buharlar tütüyordu.

“Babamız bizi korusun...” diye fısıldayan Diaz’ın dizlerinden biri titriyor, tulumunun içinden gelen hisırtıyı duyabiliyordu.

“Cehennemin kapısı önünde dursak da...” Canavar müthiş bir kükreme çıkararak adamın yüzüne kandan bir pus üfledi. Diaz gözlerini kapadı ve büzüşerek başını öteye çevirdi.

“Ölümün nefesi... üstümüzde olsa da...” Sıcak nefesi yanağında hissedince duası anlamsız bir sızlanmaya dönüştü. Ölüm işte karşıındaydı ve bu tümüyle dehşet verici bir ölümdü. Alex’in elini kavrayıp sıktı ve kızın da çaresizce bir kuvvetle kendisinininkini sıktığını hissetti...

“Vigga!” diye kükredi bir ses.

Diaz Birader bir gözünü araladı.

Thornlu Jakob’a, Baptiste’in deyimiyle, nalları dikti demek hafif kalırdı. Marcian’ın ölümcül vuruşuyla açılmış o kanlı yırtık adamın gambesonundaki* yerini koruyor, dahası iki ok vücuduna saplı duruyordu. Yine de akıl almayacak biçimde ayakta duruyor, yüzünde yaramaz bir öğrenciyi azarlayan kızgın bir okul müdürünün ifadesini taşıyordu.

“Vigga!” diye böğüren Jakob yaratığın önünde durdu. “Bu kabul edilemez bir davranış!”

Canavar geri çekildi. Jakob’tan ve –Kurtarıcı’ya şükürler olsun ki– Diaz Birader’den uzaklaştı. Artık yaratıktan ziyade insana benziyor, dört pençe üstünde gezinmektense iki ayak üstünde çömeliyordu. Diaz karmakarışık saçların arkasında hayvandan çok insana ait bir surat görebiliyordu. Avluda sadece parçalanmış hayvan-adamlardan birinin arka plandaki can çekişme hırıltılarıyla bozulan tuhaf bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Derken canavar öne eğilip ağzını açtı ve hayvandan çok insan

* Dolgulu kapitone kumaştan dikilen bir çeşit zırh. –çn

dişleri göstermesine rağmen Diaz Birader'i büzüştüren bölük pörçük bir homurtu çıkardı. "Susadım!"

Bunu, kırık bir çatı olugundan dökülen yağmurun hafif şırıltılarının ve arkasında parlayan, ip gibi bir bağırsak bırakarak avlu kapısına doğru sürünen boğa kafalı adamın boğuk gurultularının bozduğu yeni bir sessizlik izledi.

Kadın kanlı ellerini aşağı sarkıtarak çömeldiği yerde soluklandı. Artık bir kadın olduğu inkâr edilemese de fazlasıyla uzun boylu, kaslı ve çırılçıplaktı. Bedeni çamura ve kana bulanmış bir kürkten ziyade deriyle kaplıydı.

"Susadım." Altdudağı mı titriyordu? "Susadım ve... burnuma kan kaçtı." Yere oturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Susadım. Üstelik elimi acıttım!"

İki avuç dolusu kanlı siyah saçı aralayarak keskin hatları, geniş kaşları, ağır bir çenesi ve pek çok farklı alfabede çiziktirilmiş dövmesi olan çehresini açığa çıkardı. Bir yanağına kalın harflerle *dikhat* yazılmıştı. İki önkoluna da büyük harflerle *aman* sözcüğü kondurulmuş olup daha başka renk ve dillerde harflerin gerek etrafına, gerek arasına gerekse içine daha küçük mesajlar eklenmişti.

"Beni arabaya koydun," diyen kadın boyalı bileklerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Arabadan *nefret* ediyorum!"

"Üzgünüm." Jakob yumruklarını beline dayayıp mahvolmuş avluyu gözden geçirdi. Bedenine saplı o iki ok hâlâ yerli yerindeydi. "Ama sanırım... öyle yapmamın sebebi apaçık ortada."

"Kötü bir şey yedim." Kadın ellerini yere koyup Jakob'un ayaklarına koca bir kan ve kısmen çignenmiş iç organlar deryası kustu.

Alex elini Diaz Birader'in yapış yapış olmuş avucundan ayırdı ve titreyen işaretparmağını doğrulttu. "Üstünde... oklar var..."

"Evet," dedi Diaz Birader ümitsizce.

Daha az öncesine kadar dev bir kurt olan iriyarı kadın çömelmiş vaziyette ileri geri sallandı. "Kötü et yemişim," diye inleyip ağzını sildi. "Nereden buldum ki?"

Thornlu Jakob yarılarak açılmış bedenleri inceledi. "Sağdan soldan."

Kadın tekrar ögürdü ve giderek genişleyen kanlı bir birikintiyeye daha başka siyah topaklar istifra etti. Dilini oynatarak ağzından bir çift yamulmuş metal kıymık çıkardı.

"Aziz Beatrix aşkına..." Diaz Birader gözlerini ondan güçbela ayırdı. "Bu kadın ne böyle?"

“Her hâlimden anlaşılabilceğı gibi bir kurtinsan.” Handan daha yeni yemek yemiş bir müşterinin sükûnetiyle yaşlıca bir beyefendi çıktı. Elinde bir baston tutsa da ona yaslandığı pek yoktu. “Üstelik ortalıkta dans eden ve aya bakarak uluyan o uyduruk Alman olanlardan değil.” Dimdik ve dinç duran adamın gözleri parlıyordu. “Adına yaraşır bir İskandinav kan-ve-yıldırım kurdu! Bakıyorum da ortalığı yine darmaduman etmiş.” Omuz silkti. “Vigga hep böyledir. Ama sanırım bazen... ortalığın darmaduman olması gerekir.”

Diaz Birader ancak kıyafeti ve belki biraz da gözlerinin etrafı sayesinde adamı nihayet tanıdı. “Baron Rikard?”

Vampir onun bu tepkisi karşısında hafiften keyiflenmiş gibiydi. “Ta kendisi.”

“Şuranda bir şey var...” Alex ağzının kenarını işaret etti.

“Ah.” Baron bir mendil çıkarıp köşesini yaladı, sonra da onunla yüzündeki kan lekesini sildi. “Ne kadar da patavatsızım.”

“Yirmi yıl gençleşmiş görünüyorsun,” dedi Alex kocaman açılmış gözlerle.

“Böyle konuşman ne büyük incelik. Belki ilk başta sandığım kadar sevimsiz bir avanak değildir. Belki her şeye rağmen senden bir prenses çıkarabiliriz.” Baron işbirlikçi bir ifadeyle Diaz Birader’e göz kırptı. “Tüm bunları kabullenmenin zor olduğunu biliyorum, Birader ama güven bana, insan zamanla öyle inanılmaz şeylere alışabiliyor ki.

“Kutsal Menfaat Şapeli için...” diyen elf bir kez daha âdeta yoktan var oldu. Kollarını göğsünde kavuşturup hanın duvarına yaslanmıştı. “Bunların hiçbirisi olağanüstü değil.”

Diaz Birader yanan binalara, öğüren kurtkadına, oklarla dolu şövalyeye, ölü muhafızlara, hanın çökük kapı kemeri altında birbirine dolanmış yarı-keçi, yarı-koyun, yarı-köpek leşlerine göz gezdirdi. “Yani *bu*...” diye fısıldadı, “sıradan bir gün mü?”

“Eh.” Baron Rikard gri kaşlarından birini kaldırdı. “Sıradışı olmadığı kesin.”

Ya İmparatoriçe Ya Ölüm

Alex çamurlu cesetlerle dolu bir avlunun imparatoriçesi olarak ıslak bir bankta oturuyordu.

En azından alevlerin çoğu sönmüştü. Yağmur da neredeyse kesilmişti. Genç kadın giydiği kaşındırıcı gömleğin altmda omuzlarını oynattı. Kuyudan su çeken kızla giysilerini değiştirmişti ve hafiften alazlansa da kalitesini kaybetmemiş elbisesi, kıza Alex'ten çok daha fazla yakışmıştı. Yine de kız yerde yüzükoyun yatarken kafasının çepeçevre dönmüş ve şaşkın bakışlı gözlerinin göğe dikilmiş olması, elbisenin kesimini biraz bozar gibiydi.

Bu fikir Jakob'tan çıkmıştı. Onu öldürmeye gönderilen başka biri çoktan can verdiğini zannetsin diye. Şu an için Alex'in en büyük arzusu buydu. Diğer herkes tarafından öldüğünün sanılması. Zaten bir prensesin tavırlarına hiç sahip olmamıştı. Şimdi bir de kıyafetini kaybetmişti.

Geriye bir tek düşmanları kalmıştı.

Baptiste yaşlı şövalyenin tuniğini kesip atmıştı. Adam adaleli bedeniyle kambur ve bir tarafa eğik hâlde oturuyor, Baptiste saplı okları çıkarmakla uğraşırken çenesinin arasındaki çomağı sıkarak yüzünü buruşturuyordu. Jakob insandan çok koca bir yara izine benziyordu. Yıldız biçimli delikler, birbiriyle kesişen yarıklar, alacalı yanıklar. Alex onun oklarla ilk defa vurulmak şöyle dursun, ilk kez kılıç darbesi aldığını dahi sanmıyordu. Özellikle kolunu saran bir yara izi vardı ki, Alex dönüp dolaşıp oraya geliyordu. Söz konusu kolun kesilip atıldığını, sonra dikilerek tekrar yerine takıldığını düşünmekten kendini alamıyordu.

“Öyleyse... sen de onlardan birisin?” Diaz Birader hâlâ çamura bulanıktı ve hâlâ parmak eklemleri bembeyaz kesilmiş hâlde kutsal çemberini sıkırmaktaydı. Sanki bir uçurumdan aşağı sarkmış, tutunacak başka dal da bulamamıştı. “Yani... cemaatimden biri?”

Thornlu Jakob çomağı ağzından çıkardı. “Bir cadı tarafından la-

netlendiğinden beri... Lanet olsun!" dedi, Baptiste oklardan birini sökerken.

"Pardon," diyen kadın oku bir kenara fırlattı.

"Bir cadı tarafından lanetlendiğinden beri ölemiyorum. Tanrı biliyor ya, denemedim değil... Aah!" Baptiste diğer sapın etrafındaki deriyi kesmeye başlayınca çomağı tekrar dişlerinin arasına aldı.

Yaradan neredeyse hiç kan akmıyordu. Kadın sanki balmumundan bir mankeni kesiyordu. Başka bir günde bir cadı tarafından lanetlenip ölememek Alex'in kafasında birkaç soru uyandıracak bir öykü olurdu. Bugünse orada öylece oturarak boşluğa bakmakla yetindi. Biri eline bir şey tutuşturdu.

"Al." Konuşan Sunny'ydi. Fırlatıp attığı yılan saplı hançeri Alex'e geri vermişti. "Bu hâlâ işine yarayabilir."

Hançer genç kadının avucuna tuhaf geldi. Her şey tuhaf geliyordu. Sanki bir rüyadaydı. Veya belki şimdiye dek bir rüya görmüştü ve uyanmak ona böyle hissettiriyordu. Yeniyse birkaç gözyaşını sildi. Ağlıyormuş gibi hissetmese de yüzünden su akıp duruyordu. Burundan da. Ağzından da. Bir fukara damı gibi orasından burasından sızdırıyordu.

"Yaralı mısın?"

Alex başını iki yana salladı. Üstü başı yırtılmış, vücudu morarmıştı. Ölü hizmetçisinin kırık şişeleri arasında sürünürken kollarına birkaç çizik almıştı. Yine de durumu ölü hizmetçininkiyle kıyaslanamazdı. Sağ kalanların çoğunun kiyle bile kıyaslanamazdı. Gözlerini tekrar sildi. Kendini hep çetin ceviz zannetmişti. "Kendimi ağlamaktan alamıyorum," diye mırıldandı.

"Zamanla alışırsın," dedi Sunny.

Alex'in bakışları hayvanların, insanların ve ikisi arasındaki yaratıkların parçalanmış kalıntılarında gezindi. Bir çift girişimci karga bu ziyafete erken bir başlangıç yapmak için yere konmuştu. "Bunun içimi rahatlatığından emin değilim," diye fısıldadı.

Muhafızlardan yalnızca biri muhtemelen saklanarak katliamdan sağ çıkmıştı ve adam şu anda seyis oğlanla yan yana büzüşmüş oturuyor, ikisi birlikte kıyımın çoğunu gerçekleştirmiş kadına –veya kurda– gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Vigga isimli kadın çırılçıplak olsa bile bunu zerre kadar umursamıyormuşçasına omuzları kalkık, bacakları iki yana açık şekilde kuyunun yanında dikiliyor, kendi kendine ezgisizce mırıldanarak yeleyi andıran siyah saçlarındaki

kanı yıkıyordu. Kurt, ejderha, ağaç, güneş, ay, rûn halkaları ve çizgi-leri dövmenlenmiş boğum boğum sırtından aşağı pembe sular akıyordu. Dövmelerin arasındaki her boşluk uyarılarla doldurulmuş, kaslı kık yanaklarından birine *TEHLIKE* yazılmıştı.

Diaz Birader bir eliyle gözlerini örttü. "Aziz Agnes aşkına, giyinse olmaz mı?"

Kadın sırtarak dört tane ışıltılı, köpeğimsi diş gösterdi. "Her şeyi Tanrın yarattıysa, bunları da o yaratmadı mı?" deyip döndü ve önünü herkese apaçık sergiledi. Orası da sırtı kadar dövmeli ve adaleliydi.

"Sen hiç utanmaz mısın?" Keşiş ellerini gözlerine tamamen kapattı. Yine de Alex adamın parmakları arasında dışarıya göz atacağı bir boşluk bırakıp bırakmadığını merak etti.

"Sorun ne? Yoksa... yeminini unutacağından mı endişelisin?" Vigga göğsü kaşlarını çatarak ortasında siyah bir kıl çizgisi geçen dövmeli karnını kaşdı. "Neydi o yeminin adı?"

"İffet," diye mırıldandı ölü bir atın heybelerini eşeleyen Sunny.

"Tanrım, hayır, unutmadım!" diye ciyaklayan Diaz Birader bu sefer sırtını döndü. "Ben sadece... lütfen üstünü ört ki Cenap'ın bağına başvurmam gerekmesin!"

"Peki, peki, kahrolası bir nefes al." Vigga kovadaki suyun geri kalanını kafasından aşağı boşalttı, ağzından bir damlacık pus püs-kürttü, bir köpek gibi silkindi ve gidip cesetleri koklamaya başladı.

"O... güvenli mi?" diye fısıldadı keşiş, başını ellerinin arkasından uzatıp dehşet dolu gözlerle bakarak.

Baron Rikard homurdandı. "Kesinlikle değil. Bütün o ikazları görmüyor musun?"

"Biri sağ kalmış!" Balthazar omuz verdiği Dük Michael'la beraber harap handan tökezleyerek çıktı. İkisi de küle ve kana bulanmıştı.

Dayısının elini yakalayan Alex'in burnundan yeni bir sümük dalgası aktı. Kısa süre öncesine kadar adama bir dalaveredeki kurban gözüyle bakmıştı. Şimdiyse onun hâlâ nefes aldığını gördüğü için acınası bir sevinç içerisindeydi. Ne de olsa, hayatı Michael tarafından iki kez kurtarılmıştı. Genç kadına arka çıkmıştı ve bunu yapan az sayıdaki insandan biriydi. Hatta ilk olduğunu söylemek daha doğruduydu.

"Alex," dedi dük nefes nefese, bankta yeğeninin yanına otururken. "Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Koşup kaçtım," diye lüzumsuzca mırıldandı Alex. "Şey, aslında süründüm."

“Filozofların asırlardır içinden çıkamadıkları bir muamma...” Balthazar yaratığın başında çömelip gözlerini merakla kıstı. “Demek Eudoxia o muammayı çözme maksadıyla insan ile hayvanı birleştirmiş. Zekice...” Yaratığın gözkapaklarını iyice kaldırıp pörtlek gözlere yakından baktı. “Sarkomansinin uygulanışını daha önce de gördüm ama hiç bu kadar özenli değildi.”

“İnsanlar Eudoxia’yı akla gelebilecek hemen hemen her şeyle suçladılar,” diye mırıldandı Dük Michael, “ama özensizlik asla bunlardan biri...” Baptiste bacağına dizin altından düzeltince titrek bir inilti çıkardı. Alex onun elini, o da Alex’inkini sıktı. Genç kadının yapabileceği başka bir şey yoktu. Hiçbir şeyin çalınması veya birilerine yalan söylenmesi gerekmiyordu ve kâğıt oyununda kaybetmenin nasıl bir yardımı dokunacağını kestirmek zordu. Bu da kızın tüm becerilerini tüketiyordu.

“Buradan gitmeliyiz.” Jakob homurdanarak kanlı tuniğini zar zor üstüne geçirdi.

Diaz Birader hevesle başını onaylar anlamda salladı. “Aynı fikir-deyim. Derhal Kutsal Şehir’e dönüp...”

“Hayır!” dedi Dük Michael soluk soluğa. “Yerimizi biliyorlardı. Semavi Saray’daki biri bize ihanet etmiş olabilir.”

“Eh, en azından yardım çağırmamız lazım.”

“Kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz.” Jakob cebinden Papalık beratının kanlı kopyasını çıkardı. “Truva’ya varana dek prensesin canlı olduğunun dahi bilinmemesi gerekiyordu.” Sonra kâğıdı ellerinin arasında ezdi.

“Her seferinde aynı şey.” Baron Rikard uzun bir iç geçirdi ve kollarını kaldırarak gerindi. “Her seferinde.”

“Marcian’ın kardeşleri de Alex’ten haberdar olabilirler.” Dük Michael kelimeleri sıkılı dişlerinin arasından zorla çıkardı. “Artık güven-de olabileceği tek bir yer var.” Dönüp kıza baktı ve sessizlik uzadıkça uzadı. O esnada kırık çatı oluğu şıpır şıpır damlatmayı sürdürdü.

“Yılan Tahtı mı?” dedi Alex çok kısık bir sesle.

Diaz Birader çaresizce homurdandı. “Eh, prensesi Truva’ya biz ulaştıramayız!”

“Ulaştırmak zorundasınız.” Dük Michael eliyle sağ kalan tek muhafızı ve seyisi işaret etti. “Bu ikisi beni Kutsal Şehir’e geri götürabilir. Geri kalanınız yola devam edin. Aman Tanrım!” Baptiste ayağına asılarak normal konumuna alırken çirkin bir çatırtı çıktı.

“Biz yedimiz mi?” Diaz Birader sürüsünü işaret etti. “Bir vampir, bir elf, bir kurtkadın... Yahu artık giyinse olmaz mı?”

Vigga ölü bir muhafızın giysilerini çıkarmaya başlamış ama sonra dikkati dağılıp diliyle yağmur damlalarını yakalamaya karar vermişti.

“Ölemeyen bir şövalye, bir efsuncu...”

“Sihirbaz.”

“...kahrolası bir keşiş olmayı asla istememiş bir keşiş ve...” Diaz Birader elini Baptiste’e doğru çaresizce salladı. “Bir paralı asker birliğinin eski berber yardımcısı!”

“Daha başka şeyler arasında,” diye mırıldanan kadın kırk bir mızrak sırığının iki parçasını ölü adamların kemerleriyle Dük Michael’in bacağına yanlarına bağladı.

Baron Rikard kaşlarını çattı. “Keşiş olmayı hiç istemedin mi?”

“Siz hepiniz deli misiniz?” diye uludu Diaz Birader.

“Sanırım hiçbirimiz *kahrolası bir katliama* katılmayı da planlamadık!” diye ona bağırان Alex yumruklarını sıkarak banktan kalktı. “Ama işte buradayız!” Ansızın herkes ona bakıyordu. “Ölmemi mi istiyorlar? Eh, siktirsinler! Ben Truva’ya gidiyorum!”

Diaz Birader bembeyaz kesildi. “Ama, majesteleri...”

“Siktiğimin kararı verilmiştir!” diye tersledi genç kadın.

Sunny omuz silkti. “Öyleyse konu kapandı.” Sonra da sağ kalan atları bir araya toplamaya başladı. Şans bu ya, güneş tam o anda bulutları delip katliam sahnesini sıcaklığıyla yıkamaya karar verdi.

Baron Rikard gülümseyerek bir saat öncesinden epeyce daha az kırıksık yüzünü o tarafa çevirdi. “Yolculuk için güzel bir hava.”

“Bu kız bir prensese göre çok fazla küfrediyor,” dedi Vigga. “Hoşuma gitti.” Nihayet pantolon giymişti ve boyalı kollarındaki kasları kıpır kıpır oynatarak perçinli bir deri yeğin düğmelerini iliklemekteydi. Ondan en az yarım kelle boyu daha kısa olan Diaz Birader’e tepeden bakarak sırttı. “Al işte! Rahibeler kadar iffetli oldum.”

Diaz gözlerini sımsıkı yumdu. “Ah, sevgili Aziz Beatrix...”

Alex yutkundu. O kısacık öfke, cesaret veya her neyse onun seli çabucak kurumuş, onu tehlikelerle, düşmanlarla ve aşıllacak yollarla baş başa bırakmıştı. İçinde hayatının en büyük hatalarından birini yaptığına yönelik gitgide artan bir kuşku vardı; o güne dek yaptığı hataların bini bir para olmasına rağmen.

Her seferinde aynı şey. O kurnaz bir münzevi, bencil bir fırsatçı,

acımasız bir dolandırıcıydı; ta ki biri ona en ufak bir yardımda bulunana kadar. O zaman o kişinin kahramanı olmaktan kendini alamaz ve sonunda her şeyi bombok ederdi.

Tekrar dayısının yanına çökerken dizleri zayıf düşmüştü. “Geri dön. İyileş.” Zoraki bir tebessüm takındı. Kendinden emin konuşmak için elinden geleni yaptı. “Truva’da görüşürüz.”

“Yakın dostum Leydi Severa seni orada bekliyor olacak. Ona canım pahasına güvenirim.” Dük Michael gülümseyerek parmak uçlarını Alex’in yanağına değdirdi. Tanrı yardımcısı olsun, Alex’in de yüzünü adamın eline bastırası geldi. “Yüreğinde bunun yattığını biliyordum,” diye fısıldadı dayısı.

Dük bunu derken ne kastettiğini söylemedi. Belki de zırvalardı. Muhtemelen yalanlardı. Kesinlikle kuşkulardı. Fakat Alex’in tüm kafasızlığıyla büyük bir jestte bulunması lazımdı. O nedenle, en azından paçayı sıyrmanın bir fırsatını yakalayana dek seçeneklerini ikiye indirgemişti.

Ya imparatoriçe ya ölüm.

Elbette bu yaptığına daha şimdiden pişmandı. Her zamanki gibi.

Fakat artık olan olmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

En İyi Canavarlar

Kötünün İyisi

Yağmur yağıyordu.

Saatlerdir devam ederek anayollardan kaçınmak için saptıkları patikayı dolambaçlı bir bataklığa çeviren sağanak, her iki tarafı sarmış bitkilerden damlıyor ve Kutsal Menfaat Şapeli'nin şanssız cemaatini iliklerine kadar ıslatıyordu. Su Diaz Birader'in başlığından sızarak beline akıyor, hayalarının etrafında birikip nemli eyerin bitmek bilmez devinimiyle kurdukları menfur ittifak gereği onları tahriş ediyordu. Diaz şehitlerin çektikleri eziyetler arasında tahrişin yer aldığını hatırlamıyordu ama alması gerektiğini adı gibi biliyordu.

"Yağmurlu havalarda keyfim kaçır," diye yakındı demir grisi göğe kötü kötü bakarak.

"Bir süre önce günlük güneşlikti," dedi yanında at süren Prenses Alexia. Burnundan devamlı su damlayan genç kadın boğulmuş bir kedi leşinin asaletine sahipti. "O zaman da söylenip duruyordun."

"Keyfimi asıl kaçıran açık hava," diye homurdandı keşiş.

"Bundan kimsenin zevk aldığını sanmıyorum," diye aynı üslupla karşılık verdi kız.

"Ben alıyorum!" diye önden seslendi Vigga, dövmeli kollarından birini kaldırarak. Kadın ıslandıkça kıyafetini daha fazla çıkarmıştı ve artık kukuletasını takmaya bile zahmet etmediği deri yeleklerle yalınayak at biniyordu. Talihsiz giysinin kaslı sırtına tutunma şekli fazlasıyla dikkat dağıtıcı, zorluklar karşısında gösterdiği güler yüz-lülük son derece sinir bozucuydu. Özellikle de Diaz Birader'in gördüğü kadarıyla etraftaki en büyük tehlike o iken. Diaz kadının yine sivri dişli bir kâbusa dönüşüp kendisini parçalayacağına yönelik devamlı bir dehşet içinde yaşıyordu. Veyahut dönüşümü es geçip aynı şeyi insan biçimindeyken yapacağına yönelik. Kesinlikle bunu yapabilecek gibi görünüyordu.

Diaz ağrıyan hayalarını daha rahat bir pozisyona getirmek için beyhude bir çaba daha harcayıp başarısız oldu. "Kahrolası Ancona ne kadar uzakta?"

Bu göreve Papa tarafından getirildiği için idare tabii ki ondaydı. Fakat grubun başını asıl Thornlu Jakob çekiyor, hava durumuyla ölümcül bir dövüşe tutuşmuş gibi eyerinde kaskatı oturuyordu. Böyle bir dövüşte ricat etme, teslim olma ve galip gelme ihtimali yoktu. “Ancona’ya gitmiyoruz,” diye homurdandı şövalye.

“Ne?” Diaz Birader yüreğinde ciddi bir telaşın pençesini hissetti. Handan ayrıldıklarından beri belki de ellinci kez. Dizginlere asılarak mutsuz atını durdurdu. Ağır aksak ilerledikleri için bunu yapması zor olmadı. “Kardinal Zizka’nın planında orası apaçık...”

Yaşlı şövalye başını çevirmektense atını döndürdü. “Planlar duruma uyum sağlamalıdır,” diye hırıldadı.

“Bizimkiler genellikle Kutsal Şehir’in birkaç kilometre dışında hayrete düşürecek kadar raydan çıkar.” Baptiste eyerinde yana eğildi ve bir parmağıyla şapkasını kaldırarak kenarında biriken suları akıttı. “Sonrasında da doğaçlama yapmamız gerekir.”

“Marcian bizi nerede bulacağını biliyordu.” Jakob kısa süre öncesine kadar bir okun saplı olduğu noktalardan birini yumruğuyla ovuştururken yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen planlarımıza aşina tek kişi o değildir. Bize başka bir liman lazım.”

Diaz Birader nemli eyerinde kendini daha da saldı. “Ancona değilse neresi?”

“Doğal olarak Napoli Krallığı.”

“Doğal olarak.”

“Cenova veya diğer batı limanları...”

“Cenova’nın ilkbaharda kendince bir güzelliği var,” diye mınıldandı Baron Rikard.

“...Sicilya’nın yanından gemiyle geçmemizi gerektirir. Orası korsan kaynar.”

“İh, korsanlar.” Baptiste ürperdi.

Diaz Birader’in korsanlara yönelik sıcak hisler beslediği söylene-
mezdi ama onların mevcut yoldaşlarından daha beter olacak halleri yoktu. “O meslekte hiç zaman geçirmedin mi?” diye sordu ağır bir ironiyle.

Ettiği söz hedefini ıskaladı. “Belki üç yolculuk yapmışımdır,” dedi Baptiste. “Her şey kötü bir zar atışıyla başladı. Önceden bazı romantik fikirlere kapıldığımı itiraf ediyorum ama çok geçmeden o

fikirler tuzla buz oldu. İnsan ilk başta fark etmiyor ama..." Gösterişli bir edayla omuz silkti. "Korsanlar berbattırlar."

Prenses Alexia çiyli kaşlarını kaldırdı. "Hadi canım?"

"Denizde çalışan berbat mı berbat hırsızlardır, o kadar. Ne komiktirler ne de sevimli. Hazırladıkları yemekler iğrençtir. Biri sana korsanlık yapma fırsatı sunarsa ona meşgul olduğunu söyle. İşte sana tavsiyem."

"Ben muhtemelen meşgul olacağım," dedi Alexia. "Doğu imparatoriçeliği yapmakla. Veya daha büyük ihtimalle cansız yatmakla. Uzun vadede karşı karşıya olduğum seçenekler bunlar."

"Elbette şimdi böyle söylüyorsun ama tecrübelerime göre, ki o tecrübeler..."

"Çok mu geniş?" diye fikir yürüttü Diaz Birader.

"...hayat beklenmedik yönlere sapar. *Beklenmedik* yönlere. Demek istediğim..." Baptiste bir eliyle göle dönmüş bir açıklıkta at binen mevcut gruplarını işaret etti. "Etrafına bir bak."

"Neden durduk?"

Diaz Birader dehşetle dönünce Sunny'yle burun buruna geldi. Elfin anormal derecede iri gözleri üstündeydi. Dikkat çekmeden hareket etmesini sağlayan Kara Sanat her neyse, görünen o ki atını da kapsıyordu. Diaz hayvanı büyük bir kuşkuyla inceledi.

"Güzergâhı değerlendiriyoruz," diye mırıldandı Alex.

"Tiren sahilini göze alamayız." Jakob aynı şeyi sık sık yapmak zorunda kalan birinin bezgin edasıyla kaldığı yerden devam etti. "O yüzden Adriyatik dışında bir seçeneğimiz yok. Napoli Krallığı doğal olarak ihtimal dışı..."

"Doğal olarak."

"...ve Papalık eyaletlerindeki rıhtımların gözlemlendiği, yolcuların kayda alındığı malum..."

"Kilise yazıp çizmeyi çok sever," diye gözlemlerde bulundu Balthazar. Sihirbaz eyerinde kamburunu çıkarmış oturuyor, başının üstünde su damlatan bir parça branda tutuyordu. "Tanrı'yı sevdiğinden bile daha fazla."

"Tecrübelerime göre Kilise'nin Tanrı'yla arası o kadar da iyi değil," dedi Baron Rikard. "Ona bir avukatın hukuka baktığı gözle, yani aşılması gereken bir engel gözûyle bakarlar."

“Sen bir vampirsin,” diye çıkıştı Diaz Birader. “Kilise’den elbette nefret edeceksin.”

“Bilakis dininizin ilkelerinin büyük bir hayranıyım. Ben yalnızca Kurtarılmışların genelde Kurtarıcı’ya bu kadar az benzemelerini ayıplarım.”

“Bir vampirin teoloji hakkındaki görüşlerini dinlemek zorunda mıyız?”

“Veya hukuk hakkındaki,” diye ekledi Baptiste. “Navarre’deki yargıçların karşısında iki ay bir davayı savunmuştum. Dolayısıyla bir ayağım o meslekteymiş gibi hissediyorum.”

“Diğer hepsinde olduğu gibi,” dedi baron.

“Bir kadının kaç tane ayağı olabilir ki?” diye sordu Vigga, ardından bir kahkaha attı.

“Papalık eyaletlerindeki rıhtımlar izleniyor olacak,” diye tekrarladı Jakob, daha bile bezgin bir tavırla.

“Bu da Ravenna, Rimini ve Pescara’nın elendiği anlamına gelir,” dedi Baptiste, şehirleri parmaklarıyla tek tek sayarak.

“Pescara zaten berbat bir yer,” diye araya girdi Baron Rikard. “Orada ölü ele geçirilmek bile istemem.”

“Sen zaten ölüsün,” dedi Vigga.

“Yine de *ele geçirilmek* istemem.”

“Yoğun bir liman olmalı,” diye homurdandı Jakob. “Geri plana karışabileceğimiz bir yer.”

“Tıpkı benim yaptığım gibi,” dedi Sunny adeta özlemle.

“Benim de.” Vigga gür saçlarını bir kenara çekip kukuletasını taktı. Rün ve ikaz dövmeleleriyle kaplı adaleli omuzları halen apaçık ortadaydı. Tabii gülümserken meydana çıkan köpeğimsi dişleri de.

“Sen kukuleta takmış bir kurtkadın gibi görünüyorsun,” dedi Sunny.

“Neticede...” Jakob kelimeyi kasap tezgâhına inen bir satırın amansız katiyetiyle dile getirdi. “Venedik’e gidiyoruz.”

“Venedik mi?” Diaz Birader daha da panikledi. “Planın *bu* mu?”

Jakob onu duymazdan geldi. “Venedik’te tanıdıkları olan var mı?”

“Benim her yerde tanıdıklarım var,” dedi Baptiste. “Ama benden hoşlandıklarına söz veremem...”

“Senden hoşlanan var mı ki?” diye sordu Balthazar.

“Taş çatlasa bana mesafeli yaklaşırlar. Yine de aramızda *açık ara* en popüler benim.”

Baron küçümseyici bir bakışla gruba göz gezdirdi. “Düşük standart diye buna denir...”

“İnsanlar beni nadiren hoş anılarla hatırlarlar,” dedi Vigga sırtarak. “Ama nadiren de unuturlar.”

“Kendi adınıza konuşun,” dedi Balthazar. “Ben Avrupa’nın en iyi uç, hatta belki iki nekromansöründen biriyim. Başarı elbette kıskançlığa, kıskançlık da dargınlığa geçit verir ama insanların bana en azından saygı göstermekten başka seçenekleri yok.”

“Sana saygı gösteren *tek* bir kişi söyle,” dedi Prenses Alexia.

Sadece yağmurun pıttırtısıyla bölünen bir sessizlik çöktü.

“Venedik,” diyen Jakob atını döndürdü. “Orada binecek bir gemi bulacağız.”

“İyi de Barışçıl Cumhuriyet* Papalık’la kanlı bıçaklı!” diye atıldı Diaz Birader. “Dogeressa** aforoz edildi. *İki defa!*”

“Bazı dört dörtlük insanlar da aforoz edildi,” dedi Balthazar.

“Kadının kocasını zehirlediği iyi biliniyor!”

“Bazı dört dörtlük insanlar da kocalarını zehirlediler,” diye mırıldandı Baptiste.

“Orası günah çukuru!”

Vigga kukuletasını yeniden indirip bir kaşını kaldırdı. “Sahiden öyle mi?”

“Oraya dua etmek için gitmiyoruz,” dedi Jakob.

“Gitseydik bile,” dedi Baron Rikard, “önemli olan duayı nerede ettiğin değil, duanın kendisidir. Ey inananlar, Kurtarıcı için en kötü mezbele bile bir katedraldi!”

“Venedik bir gangster yuvası! Sicilyalılardan aşağı kalır yanları yok!”

“Sicilyalılardan daha beterler,” dedi Sunny. “Onlar daha örgütlü.”

Jakob gözlerini kapayıp yara izli burun kemiğini ovuşturdu. “İşte o yüzden Papa’nın desteklediği bir prensesi arayacakları son yer... Venedik.” Ardından dişlerini sıktı ve yola koyulmak üzere atını döndürdü.

Diaz Birader’in düşünebildiği tek şey yanan samanların kokusu. Sırtındaki boğa-adamın çizmesinin verdiği histi. Marcian’ın yüzündeki canice, alaycı ifadeydi. Şu an yağmur hakkında birbirinden bayat espriler yaparak yanlarında mutlu mesut at süren kurtcanavarın çene kemiklerinin çatırtısıydı. Öyle bir şeye bir daha asla şahit olmak istemiyor, içinin ya kusmuk ya da çaresizce bir imdat ciyaklaması şeklinde dışarı fışkırması gereken bir panikle kaynadığını hissedebiliyordu.

* (Serene Republic) Ortaçağda şehir devleti Venedik’in başka bir adı. —çn

** Venedik Cumhuriyeti’nin yöneticisine verilen unvan. —çn

“Venedik’e gitmiyoruz, işte o kadar!” diye haykırdı. “Ben Kutsal Menfaat Şapeli vikarıyım ve bağlamanın koşullarını hatırlarsan...”

“Hacılar için bir toplanma alanı var.” Prenses Alexia, adam ağzını bile açmamışçasına keşişin sözünü kesti. “Spoleto yakınlarında. Oradan her gün yüzlerce kişi geçer.”

“Oraya gitme sebebin neydi?” diye sordu Balthazar. “Baki ruhun için duyduğun endişe mi?”

“Tahminimce,” dedi Baptiste şen şakrak, “oraya Kurtarılmışları dolandırmak amacıyla uğramıştır.”

“Orada bir araya gelip Kutsal Topraklara yapacakları yolculuk için Venedik’e giderler.” Truva tahtının farazi lideri, Baptiste’in ithamlarını doğrulamamakla beraber inkâr da etmemişti. “Hepimiz kukuleta takabiliriz. Aralarına karışırız.”

“Ama bu haftalar alabilir!” diye ciyakladı Diaz Birader.

“Prensesi Truva’ya geç ama hayatta götürmeyi, çabuk ama parçalar hâlinde götürmeye yeğlerim,” dedi Jakob.

“Bak buna karşı çıkacak değilim,” diye mırıldandı Alex.

“Majesteleri...” Vaaz vermek ile yaltaklanmak arasında kalan Diaz Birader ikisini de yapamadı. “Cenap beni boş yere seçmedi...”

“Seni Kardinal Zizka seçti.” Alex ona şaşırtacak kadar sert bir bakış attı. “Çünkü söz dinleyeceğini biliyordu. Venedik seçeneklerimiz arasında kötünün iyisi.” Ardından dilini şaklatıp atını yürüttü.

“Bazen,” diye hırıldadı Jakob kızın peşine takılırken, “en büyük umudun kötünün iyisidir.”

“Haydi Kutsal Topraklara,” dedi Sunny şarkı söylercesine ve Alex ile Jakob’un arkalarından gitti.

Diaz Birader peşlerinden sersefil baktı. Yarım düzine canavar dururken onu prenses öldürmüştü. “Görünen o ki emanetimiz epey agresif olabiliyor.”

“Bu kraliyet ailesinde hemen hemen bir zarurettir,” dedi Baptiste, “ama hoşuna gitmesi gerekmez mi? Bir hacdan daha dindarca ne olabilir?”

“Merhametli Kurtarıcı aşkına,” diye fısıldadı Diaz Birader.

Inananlar buradan azizlerin kabirlerini, mübarek türbeleri, Avrupa’nın kutsal manastırlarını ve katedrallerini turlamak üzere yola koyulurlardı. Kendilerini Mevla’ya övsünler diye şehitleri ikna

etmeyi umarlardı. Aralarında şifa bulacak sakatlar, arındırılacak günahkârlar, tövbe edecek kabahatlılar yer alırdı.

Hacılar buradan mukaddes gruplar hâlinde seyahat ederler, mütevazı bir çile ve dürüstçe bir tövbe-kârlıkla ilahiliğe erişebilecekleri umudu onları birbirine bağlardı.

Hepsi *buradan* başlardı.

Burası patavatsız bir kalabalıkla kaynayan; odun dumanı, tütüsü, çürümüş erzak ve bayat hayvan dışkısı kokan bir çadır kentti. Bir pislik denizinde yüzen, titrek fener ve kamp ateşi ışıkları loş mesafelere doğru uzayıp giden brandadan bir metropoldü. Atlarını üstünde sürdükleri şey bir patika değil, tekerlek izleriyle ve yarı gömülü çöplerle bezeli bir çamur nehriydi.

“Mahşer Günü yaklaşıyor!” diye avaz avaz bağırıyordu yaşlı bir adam, çamura saplanmış bir arabanın kasasından. Vaaz vermekten sesi çatlamış yabancı, misyonunun telaşlı ivediliğiyle saçını başını yoluyordu. “Belki yarın! Belki bu gece! Çok geç olmadan Tanrı’nın gözüne girin, sizi gidi hergeleler!”

Yutkunan Diaz Birader adamla göz göze gelmekten kaçındı ve bağrışlar çok geçmeden hıçkırıkların ve hiddet kükremelerinin de karıştığı sarhoş muhabbetleri, çaresizce kahkahalar, açık seçik müzikler ve gevelenen dualar arasında kayboldu. Banketten başka her şeye benzeyen bir banketin üstünde çömelen bir adam onların geçişini umursamazca seyretti. Diaz Birader adamın bağırsaklarını boşaltmakta olduğunu ancak geride kaldıktan sonra fark etti.

“Bir günah çukuru mu demiştin?” diye mırıldandı Baron Rikard, eski püskü kurdelelerle süslenmiş büyük bir çadırın önünde sarsakça poz veren bir dizi yarı çıplak kadın ve erkeğe kaşlarını kaldırarak.

Diaz Birader söyleyecek söz bulamadı. Karşılarında sahiden de bir günah çukuru vardı. Üstelik o çukur Venedik’le sınırlı olmayıp Kutsal Şehir’in atla birkaç günlük mesafesinde yer alıyor, sözümona ruhlarını kurtarmak için kutsal bir yolculuğa çıkan biçarelere hizmet veriyordu.

“Anlaşılan hacılar yola koyulmadan önce işleyecekleri ne kadar günah varsa işliyorlar,” diye mırıldandı Baptiste.

Baron Rikard hemen hemen her durumda olduğu gibi hafiften keyiflenmişe benziyordu. “Bağışlayacağı ne kadar çok şey çıkarsa, Tanrı o kadar mutlu olur.”

“Benim asıl sorum,” diye mırıldandı Vigga, “tadına bakabilir miyim?”

“Bağışlanmanın mı, yoksa günahın mı?”

Vigga vampire dişlerini gösterdi. “Biri yokken diğeri nasıl olabilir ki?”

Jakob onları hacı tulumu satan bir işporta tezgâhının yanında durdurdu. Giysiler kaba çuval bezinden dikilmiş kukuletalı sayvanlardan fazlası değildi ama Diaz Birader canavarımsı sūrūsünün en beter fazlalıklarını gizleyebileceklerini tahmin etti. Sunny her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu ama Diaz bu groteskler karnavalında bir elfin bile fazla heyecan yaratacağını sanmıyordu.

“Haydi öyleyse işimizin başına.” Baptiste bir bacağına eyerden aşırıp aşağı atladı.

“Bize içine karışabileceğimiz bir grup bul,” dedi Jakob. “Ne çok küçük ne de çok büyük olsun.”

“Tamamdır.” Kafa sallayan kadın arkasına döndü.

Jakob onu tutup yeniden kendine doğru çevirdi. “Bir de sıhhatli olup olmadıklarına bak. Venedik’e Kurtarıcıdönüm’den önce ulaşmalıyız.”

“Tamamdır.” Baptiste yine kafa sallayıp arkasına döndü.

Jakob onu tutup yeniden kendine çevirdi. “Yakında yola çıkmalıyız. Burası...”

Baptiste etrafa bakınıp burun kıvırdı. “Tamamdır.”

Jakob atının boynunu nazikçe sıvazlayarak ahlaki kıyım sahnesini gözden geçirdi. “Sonrasında atları satsak iyi olacak.”

“Venedik’e kadar yürüyecek miyiz?” diye mırıldandı Diaz Birader.

“Bu bir hac.” Jakob bir acı homurtusuyla sol bacağına eyerden sarkıttı ve fener ışığının aydınlattığı çamurlu toprağa, yenebileceğinden kuşku duyduğu eski bir düşmanıymış gibi kaş çattı. “Herkes yürür.”

Mübarek Demek Abartıya Kaçar

Her adım başlı başına bir cefaydı.

İnsan uzun bir yürüyüşte en çok bacaklarının ağrıyacağını farz ederdi. Ve evet, alışılmış sızılar yerli yerindeydi. Ağrılar, batmalar, sancılar. Sağ kalça. Atının çöldeyken yuvarlanarak üstünden geçtiği sol diz. Doğal olarak her iki ayak bileği. Trolün sopasıyla ezdiği sol ayağı. Elbette ayak başparmağı. Tanrı aşkına, o ayak başparmağı.

Fakat inleyerek, deneyerek, ovalayarak, gererek, ölmeyi dileyerek, ölmek için dua ederek ve de bir-iki kilometre boyunca ağır aksak yürüyerek geçen sabah rutininin ardından belden aşağısının rahatsızlığı neredeyse başa çıkılabilir bir zonklamayla sınırlı kalırdı. Sonra da, Wrocław'da yaktıkları o efsuncunun kulesindeki alevler gibi, acı yukarıya yayılırdı.

Bel, sırt ve ikisinin arasındaki kısım. Kaburgaların dibinde o İsveçli hergelenin baltasından kalma devamlı sürtünme. Boyunda üç veya dört çeşit batma. Sağ kolun altında tuhaf bir kramp ve kürek-kemikleri arasında ne kadar oynatırsa oynatsın hep tutulmuş gibi gelen o boşluk. Tabii bir de Gülümseyen Şövalye'nin kargı darbesi sonucu akciğerin ne önünde ne de arkasında yer alan ağrı. Ama orası sadece nefes alırken ağrırdı. Veya verirken. Üstüne bir de handa aldığı son yaralar. Hâlâ yeninin o çirkin keskinliğini taşıyan ok ve kılıç yaraları. Yeniler hep hak ettiklerinden daha beter olurdu. Rutinin bir parçası hâline gelene dek de öyle kalırlardı. Şiddet dolu bir hayatın dipnotları gibi.

Her adım acı vericiydi ama zaten bu iki ömürdür hep böyleydi. Jakob o adımları atmaktan bir türlü vazgeçmemişti. Adımların hızlı, uzun veya hoş olması gerekmezdi. Atmaktan vazgeçmemesi kâfiydi.

Adım atmaktan vazgeçme. Ryazan'dan yaptıkları uzun ricatta biri ona böyle demişti. Jakob o yolculukta öyle bitkin ve sancılıydı ki, bunu kimin söylediğini hatırlamıyordu. Yine de kokuyu pekâlâ hatırlıyordu. Siyah ufukta asılı duran dalgalı güneş. Susuzluk ve si-

nekler. G z alabildiğine yayılan kavruk bozkır. Yol kenarında bıraktıkları adamların yüzleri. Bir değirmen tekeri gibi  ğ tt k e öğüten sonu gelmez dehşet. Gökte  akan bir şimşeğin gaddarlı ıyla çöken ani panik.

Jakob o zaman insanların ne olduklarını öğrenmişti. Muazzam ihaneti, haddinden fazla divaneliği, bitmez tükenmez açgözlülüğü ve dipsiz  dlekliliği görmüştü. Fakat mini minnacık, büyüleyici kahramanlıklara da tanıklık etmişti. Kırılan bir kabuk.  arkı söylemeye ba layan çatlak bir ses. Bir adamı sırtında taşıyan bir diğeri. Ta ınmayı reddeden bir başkası. Omza konan bir el ve, *Adım atmaktan vazgeçme*, diyen bir ses.

O uçsuz bucaksız çamur ve eziyet düzlüğünde her adam gerçekte kim olduğunu keşfetmişti.

Jakob da aynı şeyi yapmıştı. Ve tanıdığı hergeleden pek hoşlanmamıştı.

“*Ekselansları.*” Yürürken  yle bir şey yapabilseydi, Diaz Birader muhtemelen burnunu yere s rterdi.

Sözde Mübarek Kumpanyalarına liderlik eden Acci Piskoposu Apollonia hiç çaresizce geri çekilmek zorunda kalmamış bir kadının tebessümüne sahipti. Kendisi gelecekte azizliğe aday olduğu söylenen meşhur bir teologdu. Jakob’un, bizzat yaratmadığı sorunu   zm   bir teolog görmüşlüğü henüz yoktu. Azizli e gelince; ölümün ardından  ad edilen dört kişi tanı mıştı ve bunlardan sonuncusu hayattayken tam bir pislik, en az bir diğeriye su katılmamış bir  ılgındı.

“Ziyaretinizin şerefini neye borçluyuz?” diye yaltaklandı Diaz Birader.

Piskopos elini sallayarak bu yılı ıklı ı geçiştirdi. “Piskoposluğumdan uzakken diğeri pek çoğunun arasındaki mütevazı bir hacıdan fazlası değilim.” Sahiden de taktığı gümüş bir İman  emberi hariç havalara girmiyor, diğeri herkes gibi o da etekleri çamura bulanık bir çuval bezi giyyordu. “Kendimi kumpanyadaki herkese takdim ediyorum. Tecrübelerime dayanarak bunun bulunabilecek her dosta ihtiyaç duyulan bir yolculuk olduğunu söyleyebilirim.”

“Daha önce de hacca gittiniz mi?”

“Bu    nc  seferim olacak.”

“Günah işlemekten vazgeçemiyor musun?” diye mırıldandı Jakob.

“İnsan olmak günah işlemektir,” dedi piskopos ılımlı bir dille. “Günah işlemek ve kefareti için çabalamak.”

“Âmin!” diye şakıdı Diaz Birader. “Âmin ki ne âmin.”

Diaz tam bir yalakaydı ama zaten keşişler hep böyle olurlardı. Bir adama günde üç kez Tanrı’ya yaltaklanması için para ödersen, kısa süre sonra herkese yaltaklanmaya başlardı.

“Belli ki eziyet çekiyorsun.” Piskopos Apollonia ancak sakin bir kaygı olarak tarif edilebilecek bir ifadeyle Jakob’u süzüyordu. “Bir savaş yarısından kaynaklandığını söylesem yanılır mıyım?”

“Birçoğundan kaynaklandığını söyleyen bile yanılmazsın,” diye homurdandı Jakob. Sempatiden nefret ederdi. Hak etmediğini bilirdi.

“Yanından geçtiğimiz sırada Aziz Stephen Türbesi’ni ziyaret etmelisin. Kendisi savaşçıların hamisidir.”

“Bilhassa koruyucuların,” diye mırıldandı Jakob. “Tasvirini yıllarca üstümde taşıdım. Kalkanımın arkasına çivilenmiş bir ikon.”

“Ama artık taşımıyor musun?”

“Gömdüm.” Jakob yüzünü buruşturdu. Ya dizine, ya anılara ya da her ikisine. “Onu benden çok daha fazla hak eden bir dostumla beraber.”

Piskopos Apollonia düşünceli bir edayla başını salladı. “Münasiptir. Stephen korkulası bir dövüşçüydü ama Kurtarıcı’dan gelen bir tasavvurun ardından kılıcını gömdü ve yeteneklerini şifaya adadı. Kutsal emanetlerinin, yaraların acısını hafiflettiği bilinir.”

“Korkarım benim illetlerim o kadar kolay iyileşemez.”

“Vücutta açılan bir yara, ruhta açılan yaranın yanında sönük kalır.”

Jakob hemfikir olduğundan emin değildi. Bu sözü duysa, Borys Droba’nın katılmayacağı kesindi. Narva’nın şehir kapısı önündeki izdihamda cinsel organına bir teber batmıştı. Yarısından ölmesi yedi ay sürmüştü ve o aylar hiç de iyi geçmemişti. Fakat Jakob piskoposun böyle bir kıssadan hoşlanacağı kanaatinde değildi. Bu dünyada geçirdiği uzun yıllarda öğrendiği tek bir şey varsa, o da sözlerin sükûttan nadiren daha iyi olduğuydu. Özellikle de konu cinsel organlarsa. Dolayısıyla beşgin bir homurtu çıkardı ve lafı daha fazla uzatmadı.

Zaten Piskopos Apollonia o zamana kadar bir eliyle gözlerini gölgeleyerek yolun gerisine bakıyordu. “Mübarek Kumpanyamız hakkındaki fikirlerini sorabilir miyim?”

Bir insan kalabalığının boyutlarını değerlendirmesi için Jakob'a sık sık başvurulduğu olmuştu –bazen mevzubahis kalabalık kan dondurucu bir savaş narasıyla üzerine hücum ederken– ve bu grubun aşağı yukarı iki yüz kişiden oluştuğunu tahmin ediyordu. En önde yarım düzine askerin ve huysuz bir rahibenin eşlik ettiği atla çekilen portatif bir kürsü arabası gidiyordu. Bu icadın Diaz Birader'i piskopostan bile daha fazla etkilemiş olması mümkün gözüküyordu.

Arabayı hacıların en varlıklıları takip ediyordu. Bunların arasında Anagnili bir tüccarın ve onun dördüncü kocasının uşaklarca taşınan portreleri de mevcuttu. Baki ruhlarıyla ilgilenme hevesleri işleriyle ilgilenme heveslerinden biraz daha az olacak ki, para ödeyip yerlerine tasvirlerini yollamışlardı. Kurtarıcı, kimsenin cennetten yer satın alamayacağını söylemişti ama çoğu kimse kadının bu sözü bir pazarlık taktiği olarak kullandığında hemfikirdi.

Kumpanyanın geri kalanı çoğunlukla küçük çaplı toprak sahiplerinden, zanaatkârlardan ve çiftçilerden ibaret olup bunlardan bazıları o veya bu rahatsızlığa katlanıyordu. Küçük bir kız kör bir çifte yol gösterirken süzgün suratlı bir kadın tahtırevanda oflaya puflaya hoplayıp zıplıyordu. Hepsi de yol üzerindeki çok sayıda türbeden gelecek bir mucize için dua ediyordu.

Fakirler daha az sayıda yük hayvanının ve daha uyduruk pabuçların bulunduğu arka taraftaydı. Aralarında köstek veya kaba hatlerinin yazdığı tabelalar taşıyan, Kilise zoruyla çıktıkları kefaret vazifelerini yerine getiren suçlular da vardı. En geridense değişken bir asalak kuyruğu gelmekteydi: dilenciler ve hırsızlar, pezevenkler ve fahişeler, her gece kurulan ve içinden şafağa kadar müzikle beraber kahkahalar yükselen bir çadır da dahil her türlü günahın satıcıları. Seyyar bir rehinci dükkânına ve birkaç sert bakışlı muhafıza sahip tatlı dilli bir tefeci bile eksik değildi. Jakob bunun, başarısını zaman içerisinde ispatlamış bir iş planı olduğundan emindi. Nitekim bağışlanma peşindeki bir grup çok sayıda müzmin günahkâr da içerirdi.

Jakob bu Mübarek Kumpanya hakkında ne düşünüyordu? Vicdansızları ve kudretlileriyle, anlı şanlı umutları ve dar görüşlü hırslarıyla, husumetleri ve ayrıcalıklarıyla, açgözlülüğü ve sömürüsüyle toplumun bir minyatürü olduğunu düşünüyordu; portatif bir kürsünün ve katlanır bir genelevin bile eksik olmadığı bir minyatür.

“Bence *mübarek* demek abartıya kaçır,” diyen şövalye mücadelesini sürdürdü. Fazlaca durursan bir daha asla başlayamazdın.

Diaz Birader dindarca bir hoşnutsuzlukla geridekilere dik dik baktı. “Bazı ahlaksız unsurların takibindeyiz. Muhafızlarınız onları başımızdan savamazlar mı?”

“Fazilet ayartının yokluğunda değil, ona direnişte bulunabilir,” dedi piskopos. “Hem düşkünler ve hırpalanmışlar Tanrı’nın lütfuna ayrıcalıklılar kadar ihtiyaç duymazlar mı?”

“O lütfu para yetiştirmelerinin çok daha zor olduğu kesin,” diye homurdandı Jakob.

Piskopos gevrek gevrek güldü. “Hem bir savaşçı hem de düşünür, ha? Nadiren bir araya gelen iki vasıf. Söyle bana evladım, kefareti ödediğin günahlar nedir?”

Jakob genellikle bu noktada dürüstlük yemini ettiğine pişman olurdu. Yemini de tıpkı bir kontu öldürmek, bir cadıyla evlenmek veya Papa’nın Celladı görevini kabul etmek gibi zamanında makul görünmüştü. “Şey...” Kelimeyi uzatabildiği kadar uzattı. “Söz kefareten açıldığında... tek bir şeye odaklanmak zor...”

“Jarek bu konuda konuşmaktan hoşlanmaz.” Alex dostane bir tavırla kolunu Jakob’un eğri omuzlarına atıp piskoposun yüzüne içtenlikle baktı. “Kendisi şu güçlü ve suskun tiplerdendir. Karanlık bir geçmişe kafa yorar durur diyebilirim. Belki zamanı gelince pes edip her şeyi gözyaşları içinde anlatır ama şahsen bundan pek de ümitli değilim, ha Jarek?”

Jakob yalan söylememeye yemin etmişti. Fakat başkalarının onun adına yalan söylemesi hakkında kimseye bir söz vermiş değildi. O yüzden yine bezgin bir homurtu çıkarıp noktayı koydu.

Piskopos Apollonia ağzını açtı ama bir ses çıkarmasına fırsat kalmadan Alex diğer kolunu Diaz Birader’in omuzlarına attı. “Lopez Birader de Papa Cenapları’ndan özel bir görev aldı!”

“Öyle mi?” diye geveledi gözleri faltaşı gibi açılan keşiş.

Alex başıyla grubun geri kalanını işaret etti. “Bu hüküm giymiş zavallı günahkârlara hac yolculuklarında eşlik etmek ve Kurtarıcı’nın gözüne girmelerini sağlamak.”

“Ah, evet.” Diaz Birader zayıf bir hevesle sürüsünü gözden geçirdi. “Şu görev.”

“Şuradaki Messinalı Basil.” Alex başparmağıyla Balthazar’ı gösterdi. “Sicilyalı bir tüccar. Bildiğim kadarıyla başlıca günahı kendini bir şey sanmak. Gerçi korsanlarla da bir anlaşma yapmışlığı var.”

Balthazar kıza bir kaşını kaldırdı. “Benim işkolumda insanın bazen ahlaksızlarla haşır neşir olması gerekir.”

“Adım Rikard,” diyen baron, Piskopos Apollonia’ya elini uzattı.

“Onun sorunu...” Alex gözlerini hafifçe kıstı. “Fazla içmek miydi?”

Rikard sivri dişlerini gösterdi. “Öyle de denilebilir.”

“Kefarete giden yolda...” Piskopos kaşlarını kaldırarak Vigga’nın çıplak ayaklarına baktı. O ayaklardan birinin parmakları etrafında yılankavi rünler kıvrılırken diğerinde *dikkat* yazdığı apaçık ortadaydı. “Yalınayak yürümek güçlü bir sofuluk göstergesidir.”

“Çamurun ayak parmaklarımın arasına kaçması hoşuma gidiyor, hepsi bu.” Onları kıkırdatarak oynatan Vigga’yı bir ürperti aldı. Jakob kurtkadının yaptığı şeyleri görmemiş olsaydı bunu sevimli bulabilirdi.

“Vigga bir Viking’di,” diye açıkladı Alex.

“O kadarı belli,” diye küçümseyici bir bakışla mırıldandı Balthazar.

“Bir putperest.”

“O kadarı belli,” diye kederli bir bakışla mırıldandı Diaz Birader.

“İngilizlere baskınlar düzenleyen korkulası bir kalkan kızı...”

“Öyle olduğu için kimse onu suçlamıyordur,” diye gözlemde bulundu piskopos.

“...ama Lopez Birader onu Kurtarıcı’nın ışığına getirdi!”

“Şükürler olsun,” diye gözlerini devirerek mırıldandı Baron Rikard.

“Peki ya sen, çocuğum?” diye sordu Apollonia, Alex’e bakarak. “Bu kadar konuşkan biri olarak kendi adına söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?”

Alex esefle boynunu büktü. “Eskiden hırsız olduğumu itiraf etmek beni utandırıyor, ekselansları.”

“Eh. Tüm dünyevi şeylere tövbe etmeden önce Aziz Catherine de bir hırsızdı. Günah işlediğini itiraf ederek iyi bir ilk adım atmışsın. Belki sen de günahlarından arınabilir ve su götürmez becerilerini daha ulvi amaçlara adayabilirsin.”

Alex kirpiklerini dindarca kırpıştırdı. “Kim öyle bir umut beslemez ki?”

“Hep On İki Fazilet’in en önde geleninin umut olduğunu düşünmüşümdür.”

“Diğer hepsi ondan doğar,” dedi Diaz Birader, başını sallayarak.

“Demek böyle hasarlı ruhları inayete götürüyorsun?” Piskopos bir elini keşişin omzuna koydu. “Sahiden, Lopez Birader, Tanrı’ya büyük bir hizmette bulunuyorsun.”

“Elimden geleni yapıyorum, ekselansları.” Diaz yukarı baktı. “Fakat Tanrı işimi kolaylaştırmıyor.”

“Kolayca kazanılan mükâfatların ne kıymeti vardır ki? Öğle yemeği vaktine az kalmış olmalı. Gün ortası duaları için mola vermeliyiz.” Kadın Diaz Birader’i kortejin başına yönlendirdi. “Bence faziletli lejyonumuza bir okuma yapabilirsin! Jonah ile ejderhanın öyküsüne ne dersin?”

“En sevdiklerimden biridir!”

Vigga uzattığı boğazını tırnaklarının arkasıyla düşünceli bir tavırla kaşıyarak ikilinin uzaklaşmasını seyretti. “kalkan kızı kulağa hoş geliyor.”

“Kalkan kızı sana uymaz.” Baron homurdandı. “Baltalı-kaltak daha münasip.”

Vigga sırtıttı. “Baltalı-kaltak kulağa daha da hoş geliyor.”

“Diaz Birader piskoposa epey tutulmuş gibi,” dedi Alex, Apollonia’nın yanında caka satarak yürüyen adamı seyrederken.

“Piskoposun onunla düzüşeceğini hiç sanmam,” dedi Vigga.

Balthazar burun kemiğini sıktı. “Düzüşmek her şey değildir.”

“Elbette değildir.” Vigga neşeyle burnunu çekip çamurlu toprağa tükürdü. “Sadece dörtte üçüdür.”

“Umarım ilişkileri gözyaşlarıyla son bulmaz,” dedi Alex.

Jakob başparmağını ağrıyan omzuna bastırdı, ardından topallamayı sürdürdü.

“Her şey gözyaşlarıyla son bulur,” diye mırıldandı.

Kutsal Toprakları Görmek

Herkes devamlı korku içindedir. Kendi kendine böyle söylemen gerekir.

İnsanlar senden daha farklı şeylerden korkuyor olabilirler. Seni hiç ama hiç korkutmayan şeylerden. Yükseklik, başarısızlık veya yapamayacağın bir yerde çişinin gelmesi gibi. Fakat herkes bir şeylerden korkar. Korkmuyorlarsa bile korktuklarını düşünmenin faydası dokunur. Cesurlar sadece cesur taklidi yapmakta beceriklidirler ve taklit, yalanın diğer bir adıdır. Konu yalan olduğunda da, kime sorsan söyleyeceği gibi, Alex en iyilerden biriydi.

Dolayısıyla dosdoğru oturmak istediği en son yere gitti. Bir bacağını Vigga ile Baptiste'in arasına soktu, kıcını ateş ışığının vurduğu o daracık kütüğe koydu ve ikisinin arasında omuzlarını oynattı.

Kendisine yer açacaklarını umsa da kütük pek uzun sayılmazdı. Baptiste düşmeden kenara kayamazdı ve Vigga kılını bile kıpırdatmadı. Alex kendini bir ağaca omuz atmış gibi hissetti. Her tarafı uyarılarla kaplı, toprağımsı bir sidik kokusu olan, sıcak ve yapış yapış bir ağaç.

İşte cesaret insanı bu hâle sokardı. Avrupa'daki en deneyimli kadın ile hakiki bir İskandinav kurtkadını arasına tıpa gibi sıkışır kalırdın.

Baptiste siyah kaşlarından birini kaldırıp kasaba satmayı düşündüğü koyunu inceleyen bir çoban edasıyla onu süzdü. "Lütfen aramıza katılın, majesteleri."

"Katıldım zaten," diyen Alex yahnisine yumuldu ve cesur olduğu kadar rahatmış gibi davranarak ağzına bir kaşık dolusu yemek attı, ardından Vigga bir kolunu karanlığa doğru tembelce sallarken başını eğmek zorunda kaldı. Savrulan koldan sakınmayı becerse de kılı kol-tukalundan yükselen ekşi kokunun onu yere devirmesine ramak kaldı.

"Bunca insan hangi cehenneme gidiyor ki?" diye sordu Vigga, diğer ateşlere, diğer hacı gruplarına, diğer korkulara göz atarak.

“Çoğu Kıbrıs’a,” dedi Diaz Birader. Cesur taklidi yapmaya zahmet bile etmeyen keşiş, Baptiste ile Baron Rikard arasındaki geniş çimenlik alana kurulmuştu. “Aziz İyimsir Justinianus Bazilikası’na. Kampanil’e* kadarki dört yüz on dört basamağı çıkmaya niyetliler. Birinci Haçlı Seferi’nin erdemli askerlerinin zırhlarından dökülmüş koca çanlara dokunacaklar. Havanın çok açık olduğu günlerde oradan Kutsal Toprakların görülebildiği söylenir.”

“Onu yiyor musun?” diye sordu Vigga, dişlek sırtışını Alex’in burnuna topu topu birkaç santim kalacak kadar yaklaştırarak. Sebep belki koku, belki kadının boğum boğum ve dövme cüssesinin yakınlığı, belki dişleri veya belki de o dişlerin Marcian’ın kafasına neler yaptığıнын berrak anısıydı ama Alex sahte kahramanlık iyi hissettirse bile dürüst korkaklığın muhtemelen ömrü uzattığını düşünmekten kendini alamadı.

Herkes devamlı korku içindedir. Alex bir kurtkadının nelerden korkabileceğini merak etti ve yanıtı öğrenmemeyi yeğlediğine karar verdi. Kâsesini karnına çekti.

“Yiyorum,” dedi tiz bir sesle.

“İh.” Vigga yara izli çene çukuruna kadar uzanan bir dizi rûn dövme almış altdudağını öne çıkardı. Hayret verecek kadar uzun bir dille kendi kâsesini yalamaya başladı. “Madem Kutsal Topraklara gitmek istiyorlar...” Kâseyi döndürüp tekrar yaladı, ardından çalılara fırlattı. “Neden Kutsal Topraklara gitmiyorlar?”

“Eh...” Diaz Birader kendi yemeğini kaşığıyla dürtüklemeye ara verip ona şaşkın şaşkın baktı. “Avrupa’daki sağduyulu her insanın esefle bildiği gibi, yaklaşık son bir asırdır Kutsal Toprakların elf istilası altında olması gibi minicik bir sorun var.”

“İh,” diye homurdandı Vigga, elf istilası deneyip de beğenmediği bir şeymişçesine.

“Kimse Vigga Ullasdottr’a sağduyulu diyemez,” diye mırıldandı Baron Rikard. “Sağduyusuz demek bile doğru olmaz. Hele hele insan hiç denemez.”

“Burada son zamanların en büyük faciasından bahsediyoruz!” diye karşılık verdi Diaz Birader.

* Kilise binasından bağımsız olarak onun bitişiğinde veya biraz uzağında yer alan çan kulesi. —çn

“Yine de rakipsiz değil,” dedi Baptiste. “Ona hemen hemen denk birçok faciaya iştirak etmişliğim var.”

Jakob gönülsüzce bir mutabakat homurtusu çıkardı.

“Kutsal Topraklar, Mutsal Topraklar.” Vigga boşlarcasına elini sallarken kaşığını neredeyse Alex’in suratına çarpacaktı. “Orası sadece kum değil mi? Ben putperestim.”

“Of, hadi oradan,” diyen baron homurdandı. “Sana putperest demek gerçek putperestlere hakarettir. Sen kendi kukundan başka şeye inanmazsın.”

“Kukum *harika* bir iman kaynağıdır!” diye hırıldayan Vigga ateşe tükürük saçarak Alex’i irkiltti.

“Varlığını inkâr edemezsin,” diye mırıldandı Baptiste.

“Koku alabilen herkes onun farkına apaçık varır,” dedi baron umursamazca. “Hele köpekler en az bir kilometre uzaktan.”

“Kukum dünyaya bildiğim her azizden daha çok yarar sağladı!” Vigga dönüp Diaz Birader’e bakarak kaşlarını oynattı. “Sana da bir mucize gerçekleştirmesini istersen söylemen yeter.”

“Rica etsem mucizevi olsun veya olmasın kukulardan daha az bahsetsek olur mu?” Keşiş yakındaki bir ateşten onlara kaş çatan hacı grubuna bakıp gülümsedi. “Önemli olan elflerin yüzememele-ri...”

“Yüzebilirler,” dedi Jakob.

“Bal gibi yüzebilirler,” dedi Vigga. “Sunny’yi yüzerken görmüş-tüm. Harika bir şeydi. Yüzdüğünde balıklar ders alma ümidiyle arkasında sıraya girer. Onu yiyor musun?” Ayağa kalkıp Balthazar’ın kâsesine umutla baktı. O böyle yaparken kütük yerinden oynadı ve Alex düşmemek için Baptiste’e tutunmak zorunda kaldı.

Balthazar başını tiksintiyle sağa sola salladı. “Balıklar sıraya giriyormuş, yok daha neler.” Vigga kendisine fırlatılan kâseyi havada kapmak zorunda kaldı.

Diaz Birader iki eliyle birden şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı. “Konumuzdan çok uzaklaştık!”

“Bu grupta ona da alışırsın,” dedi Baron Rikard. “Konu öyle uzak bir anı hâline gelecek ki gerçekten var mıydı, yoksa rüya görürken rastladığın bir serap mıydı merak edeceksin.”

“Bir konu var mıydı ki?” diye homurdanan Vigga farkına bile varmaksızın çıplak ayaklarından biriyle ateşe basıp geçti ve tekrar kütüğe çökerek onu bir kez daha salladı.

“Konumuz,” diye çıkıştı Diaz Birader, “Kutsal Toprakların bazen Aziz İyimser Justine Kampanil’inden görülebildiği. Elfler Halep’i fet-hettiklerinden beri oraya ancak bu kadar yaklaşılabilir.”

“Fetih değil, istila,” diye hırıldadı Jakob. “Kilise bize elflerin murdar olduklarını söyler.”

“Resmi öğretiyeye göre elfler ne pak ne de murdardır. Onların ruh-ları yoktur. Goblinler veya troller gibi onlar da birer hayvandır.”

“Eskiden bir trolümüz vardı,” dedi Baron Rikard.

“Tanrım, evet.” Baptiste burnunu kıvırdı. “Götoşun tekiydi.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Alex.

“Vigga öldürdü.”

“Götoş,” diye hırlayan Vigga kaşığıyla havayı kesti ve Balthazar’ın tulumunun önüne yemek suyu sıçrattı.

“Goblinimiz de vardı,” dedi Baptiste sırtarak. “Hatırlıyor musu-nuz?”

“Iris.” Baron alevleri yansıtan gözlerle ateşe bakarak gülümsedi. “Pek şakacıydı.”

“Hem de nasıl,” dedi Vigga kocaman sırtarak.

“Peki ona ne oldu?” diye sordu Balthazar önüne sıçramış yemek suyunu silerken.

Baptiste iç geçirdi. “Vigga onu da öldürdü.”

“Onu özlüyorum,” diyen Vigga’nın yanaklarından aşağı iki iri gözyaşı aktı. Ardından burnunu çekip ağzına yine kaşık dolusu yah-ni tıktırdı.

“Elfler sahiden... o kadar kötüler mi?” diye sordu Alex. “Demek istiyorum ki, bir yığın insan tanıdım ve pek çoğu berbat kimselerdi.”

“İh,” diye homurdandı Vigga, kafa sallayarak.

“Çoğu diyemem...” Alex durup düşündü. “Ama belki çoğu öy-leydi. Öte yandan tek bir elf tanıdım...” Diaz Birader yüksek sesle boğazını temizleyip başıyla diğer ateşleri işaret etti ve Alex öne eğilip sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. “Tek bir elf tanıdım ve açıkçası epey sempatik birine benziyor.”

“Hımm,” diye homurdandı Vigga, yine kafa sallayarak.

“Buradaki en sempatik kişi demiyorum...” Alex gruba göz gezdir-di. “Ama bilirsiniz işte...” Cümlesinin devamını getirmeyip mahcup bir suskunluğa büründü.

“Eee?” Baron Rikard dönüp Jakob’a baktı. “Elfler gerçekten de o kadar kötüler mi?”

Yaşlı şövalye gözlerini ateşe o kadar uzun süre dikti ki nihayet konuşması herkes için sürpriz oldu. “İkinci Cihat’ta savaşmıştım.”

Diaz Birader burnunu çekti. “O dediğin yüz elli yıl önce olmalı!”

“Biraz daha fazla,” dedi Jakob. “Truva kuşatması kalktıktan sonra Acre’yi yeniden ele geçirdik. Yağmalanmış bir şehre benzemiyordu. Hiçbir şey yıkılmamış, hiçbir şey yakılmamıştı. Elflerin gelişinden öncesine kıyasla daha bile temizdi.” Alevleri seyrederken acımasız gölgeler yara izleriyle kaplı yüzünün çukurlarında dans etti. “Ama kimsecikler yoktu. Kızıl William bizi katedrale götürdü. Başımı kaldırdığımda bir zincirler ormanı ve onlara asılmış yüzlerce ceset gördüğümü hatırlıyorum. Elfler katedrali mezbahaya çevirmişlerdi. Üstelik bunu gerçek anlamda söylüyorum. Yaptıkları katliam kanlı değildi. Zalimce de değildi. Temiz, sakın ve... etkiliydi. İçine bir kasabın kestiği sığıra duyduğundan daha fazla nefret karışmamıştı.” Uzun bir iç geçirdi. “Elflerin bazı vatandaşları doguya yolladıklarım duyduk. Belki de üremeleri için. Veyahut şişmanlamaları. Birer armağan veya köle olarak, kimbilir? Hiçbiri geri gelmedi. Ama elfler vatandaşların çoğunu yemişlerdi.”

“Kurtarıcı bizi korusun,” diye fısıldayan Diaz Birader göğsünde çember işareti yaptı.

“Ne kadar sıska oldukları düşünülürse,” diyen baron düşünceli gözlerle yıldızlara baktı, “iştahları çok büyük.”

“Bu elfler için kutsal bir görev.” Jakob yara izli kaşlarını kaldırdı. “Bizi yemek. Erdemli bir vazife. Tüm insanlığı tüketmek.”

Bir sessizlik oldu. “Öyleyse... sanırım Sunny’nin iyilerden biri olduğunu söyleyebiliriz,” dedi Baptiste.

Alex kâsesini bıraktı. “İştahım kaçtı.”

“Sihir!” Vigga kâseyi kapıldığı gibi yemek artıklarını ağzına tıktırmaya başladı. “Demek bu hacılar kahrolası Malta’ya gidecekler...”

“Kıbrıs’a.”

“...ve oradaki kiliseye girecekler...”

“Bazilikaya.”

“...sonra Aziz Justin’in kulesine tırmanacaklar...”

“Justine’in *Kampanil’ine*.”

“...ve anlarsınız ya...” Vigga sırtarak sivri dişlerini gösterdi. “Azizin çanlarını avuçlayacaklar. Ya sonra?”

“Sonra... eh...” Diaz Birader doğru kelimeleri ararken belli belirsiz boynunu büktü. “Geri gelecekler.”

Vigga ateşin karşısında ona gözlerini kıstı. “Ha?”

“Geri gelecekler. Gûnahlarından arınmış olarak.”

Herkes bunu düşünürken bir sessizlik daha yaşandı.

Baron Rikard neredeyse hüzünlü bir ifadeyle alevlere uzun uzun baktı. “Keşke vampirler de bu kadar kolayca aklanabilselerdi,” diye mırıldandı.

Herkes devamlı korku içindedir. Alex bir vampirin nelerden korkabileceğini merak etti.

Yanıtı öğrenmemeyi yeğlediğine karar verdi.

Fazladan Kalanlar

Balthazar su birikintilerinin etrafından dolaşmaya neden zahmet ettiğini dahi bilmiyordu. Attığı her adımda sırlıslık olmuştur çizmelerinden su çıkıyordu. Çuval bezinden dikilmiş yavan tulumu beline kadar çamura bulanmıştı. Hacı kıyafeti tıpkı Kilise'nin ürettiği diğer pek çok şey gibi hem işlevsel açıdan kullanışsız hem de estetik açıdan berbat. Dahası, çocukluğundan beri aksi yönde çaba harcamasına rağmen, Balthazar'ı esasen diğer herkes gibi göstererek ilave bir küçük düşürücülüğe sahipti. Bir oda dolusu birbirinden güzel kıyafetini ve değerli metal ipliklerle dikilmiş pentagramları –ah, hele şeytani güçleri geri püskürtmek için minik minik aynalara sahip önlüğü!– düşündükçe Balthazar'ın ağlayası geliyordu. Gerçi yaratıcılık, hür düşünce ve insan bilgi dağarcığını artırma suçlarından hüküm giydiğinden beri ağlayası gelmeyen tek bir gün bile geçmemişti, o ayrı.

Elbette ağlasaydı bunu hiç kimse fark etmezdi. Çünkü öncelikle sözümona Mübarek Kumpanyalarının dağlara tırmanırken geçtiği U dönüşlü patikalar tehlikeli uçurumlarla doluydu ve devamlı dikkat gerektiriyordu; ikincisi, Kutsal Menfaat Şapeli'ne mensup zoraki yoldaşları kendilerinden başka kimsenin rahatını düşünmeyen münzevi ruhlu bencil bir canavarlar çetesi; üçüncüsü de günlerdir kasvetli hac kafilesini ıslatan ve zaten yumuşak hâldeki toprağı vıcık vıcık bir tutkala çeviren hafif yağmur akıtacağı gözyaşlarını anında silip atardı.

Balthazar eskiden beri yürümeye meraklı olagelmemiş, evinden ayrılmaya *mecebur* kalırsa çoğu kez bir tahtırevanı yeglemişti. Aynı şekilde dua etmek başlıca ilgi alanları arasına hiç girmemiş. Elbette ki Tanrı'ya inanmıyor değildi ama bir sihirbaz olarak onunla pek iyi geçinmezdi. Balthazar keçilere de inanırdı ama onlarla etkileşime girmek gibi bir arzu duymazdı. Hâl böyleyken bir hac yolculuğunu zahmetli bulduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Hatta –söylenen şarkılar, tutulan alkışlar, çamur, su toplamış ayaklar, aşırı ukalalık, bunaltıcı ikiyüzlülük, çamur, yağmur, aralıksız vaazlar, ilahilerin ve cihat marşlarının berbat karışımı, ortak kazandan dağıtılan iğrenç bulamaçlar, çamur, devamlı endişe verici, sıklıkla kırıcı ve kimi zaman mide bulandırıcı yoldaşları ve de tabii ki çamur hesaba katılırsa– içinde bulunduğu durumun cennetten ziyade cehenneme yapılan bir yolculuk olduğu iddia edilebilirdi.

Rezaletin böylesi! Nekromansi camiasının önde gelenlerinden koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi'nin kendini bu embesillik kafilesinde, cehennemin dibinden cehennemin dibine yapılan bu menfur seyahatte, bedensel rahatsızlığa, ruhsal hüsrana ve entelektüel fakirleşmeye yapılan iç karartıcı yürüyüşte bulması olacak iş değildi. Ezgisi yağmur nedeniyle boğuk gelen ilerideki bir çanın hüznünlü cınlamasını işitti. Kuruyup kalmış umutları ve hayalleri için bir matem gibiydi.

“Biraz acele edelim,” diye homurdandı Thornlu Jakob, başını çevirip kaşlarını çatarak. Seyrek gri saçları yara izleriyle kaplı kazmadan bozma kafasına yapışmış şövalye, âdeta her birini erkekçe fethedebilmek maksadıyla attığı her adımdan azami miktarda acı duymaya inatla kararlıydı.

“Asıl sen acele et, ölümsüz ahmak,” diye mırıldandı Balthazar ama elbette bunu şövalye topallayarak işitme mesafesinden çıkınca yaptı.

“Daha bile alçak sesle konuşmak isteyebilirsin,” diye mırıldandı Baron Rikard, dağ havasında dahi nefesinin soğuşunu sihirbaza hissettirecek kadar eğilerek. “Evcil elfi muhtemelen aramızda bir yerdedir. Kulaklarından biri kırpık olabilir ama hiçbir şey dikkatinden kaçmaz.”

“Akıllıca bir öğüt,” diye mırıldanan Balthazar etrafa kuşkuyla göz gezdirdi. Vampir her geçen gün biraz daha genç ve hâlimden hoşnut görünüyor, artık altmışlı yaşlarının başındaki dinç ve yakışıklı bir aristokrata benziyordu. Kısa süre öncesine kadar sarkan gıdısı asil bir çene hattının etrafında sıkıca toplanıyor, gümüşü sakalına siyah kıllar karışmaya başlıyordu. “Bakıyorum da kendine has iştahını gideriyorsun.”

Baron hizmetçi kızla yatağında yakalanmış şımarık bir veliahdın üzgünüm-ama-değilim sırtışını takındı.

“Kumpanyanın bazı üyelerinin boyunlarında muhbir delikler fark ettim. Hem insanlar genellikle gençleşmezler.”

“Eh...” Rikard sesini samimi bir mırıltıya indirdi. “Ben vampirim. Kan içmek tabiatımın bir parçası. Ama seni temin ederim ki şu günlerde karnımı doyururken çok nazik davranıyorum.” Rahat tebessümünde sivri dişleri belli belirsiz göründü. “Sadece fazladan kalanları alıyorum.”

“Gelmiş geçmiş her hırsızın, köle tacirinin, vurguncunun ve tiranın çıkarcıl bahanesi.”

“Tüm zamanların en iyi rol modelleri. Doğrusunu istersen, mesleğinin önde gelen mensuplarından birinin...” diyen vampir geride bıraktıkları sarp patikayı oflaya poflaya tırmanmakta olan bir hacı sırasına göz attı. “...başiboş sığırlardan makul bir ölçüde yararlanılmasına karşı çıkmasını beklemezdim.”

“Kendi boğazımda diş izlerine rastlamadıkça neden çıkayım ki?”

“Ah, açık izin almadıkça usulen tanıştırıldığım birinden asla beslenmem. Öyle bir şey evcil hayvan yemek gibi olur. Karşındaki kişinin bir adı varsa...” diyen baron müşkülpesent bir tavırla ürperdi, “sormadan kanını içmek görgüsüzlük gibi geliyor.”

“Demek halen aramızdasın?”

Balthazar başını kaldırıncı Baptiste’in yola tepeden bakan yıkık bir duvarın üstünde oturduğunu gördü. Bir bacağına yavaşça sallayan kadın tulumunu yamuk taktığı eskimiş bir avcı kemeriyle belinden sıkmakla kalmayıp kıyafetine dize kadar gelen pirinç tokalı çizmeler, birkaç farklı malzemeden yapılmış kutsal çemberlerin sarktığı bir zincir ve mumlu bir brandanın katlanmasıyla hazırlanan bir şapka eklemişti. Tüm bunların absürd bir etki yaratması gerekirdi ama her ne kadar Balthazar’ın asabını bozsa da Baptiste bir cadının kedisi kadar şıktı. Asla çaba harcamamış gibi görünmesine rağmen her yere önce ilk o varıyordu ve Balthazar’a son zamanlardaki küçük düşmelerini hatırlatan kibirli tebessümü de yüzünden asla eksik olmuyordu.

“Ayağımın kaymasını ve düşüp ölmemi mi umuyordun?” diye homurdandı sihirbaz.

“İnsan hayal kurmadan edemiyor.” Baptiste elini başının arkasına götürdü ve bir parmağıyla şapkasını öne eğip Balthazar’ın tulumunun önüne su akıttı.

Balthazar verecek bir cevap bulmaya çalışırken dişlerini sıktı. Baptiste'in şu *arsızca böbürlenmeleri*, *sınır tanımaz laubaliliği*, *emsalsiz deneyimlerine dair usandırıcı atıp tutmaları* yok muydu. Balthazar o kahrolası bağdan bir kurtuldu mu kadına unutamayacağı bir deneyim yaşatacaktı. Baptiste onun insafsız intikamını tecrübe edecekti! Sert bir terbiye! Dizin üstüne yatırılarak atılan hakiki bir dayak! Baptiste muhtemelen yine o alaycı sırıtişısıyla başını çevirip bakacak ve daha fazlası için *yalvaracaktı*. Bir cadının çiftleşen kedileri gibi birbirlerini ısırp tırmalayacaklar, Baptiste onun adını doğru telaffuz ederek fısıldayacaktı. Nefesi Balthazar'ın kulağına vuracak ve...

"Bekle..." diye mırıldandı sihirbaz. "Ne?"

Baptiste kuşkucu bir ifade takındı. "Ne ne?"

"Asıl *sana* ne ne?" diye hesap sordu Balthazar, küçük düşürücü bir zırvalamayı yalnızca ses seviyesiyle muzaffer bir hazırcevaplığa dönüştürebilecekmişçesine gereğinden yüksek bir sesle. Ardından Baptiste'in karşılık vermesine fırsat bırakmadan döndü ve en yeni sahte zirveye doğru patikada sert adımlarla ilerledi. Umudu, yürüyüşündeki tutukluğun veya yanaklarındaki ani kızarıklığın kimse tarafından fark edilmemesiydi. Dilini tutacaktı. Evet. Oltaya gelmeyecekti. Bu bir ricat değil, heybetli bir ağırbaşlılığın getirdiği zaferdi! Balthazar Sham Ivam Draxi ne kadar kışkırtılırsa kışkırtılsın *daima* doğru yolda yürürdü!

Fakat o yol her nedense Balthazar'ı gitmek istediği yerlere bir türlü götürmüyordu. "Kahrolası bir türbe daha mı?" diye of çekti.

Dağ geçidinin en yüksek noktasındaki ıslak çöküntüye sıkışmış bu seferki türbe, Kurtarıcı'nın öğretilerinden çok önceki daha başka tanrıların inananları tarafından büyük ihtimalle tapınak olarak kullanılan bir mağaranın yanına kurulmuş, bodur bir çan kulesinden ibaretti. Eksiklikleri ne olursa olsun, Kurtarılmışlar başkalarının evlerine yerleşmekte ve oranın mimarı kendileriymiş gibi davranmakta ustaydılar. Anlaşılan yalan söylemek ancak yeterince abartılı ve ısrarcı yapılmadıkça günahtı. Öyle yapıldığında da ayet olarak kabul görürdü.

"Kahrolası bir türbe daha," diye tekrarlayan baron âdeta tatlı dilli bir aşağılama timsaliydi. "Bize merhamet göstermesi için Tanrı'ya dua ederdim ama korkarım ki vampirlerin yakarışlarını pek dikkate almıyor."

“Korkarım ki nekromansörlerinkilere karşı da bir o kadar sağır,” diye homurdandı Balthazar.

“Korkarım ki herkesinkilere karşı bir o kadar sağır. Kutsal emanetleri görmek için sıraya girecek misiniz?”

Hep birlikte güldüler. Söylemeye pek gerek olmasa da dünya düşmanlar ve istifade edilebilirler olarak ikiye ayrılırdı. Baron bu canavarlar kumpanyasındaki en tehlikeli canavar olabilirdi ama Balthazar sihir ilimlerindeki takdire şayan kariyerinde tek bir şey öğrenmişse, o da en kötü canavarların genellikle en iyi müttetikler olduğuydu.

“Titiz bir izleyici bir kutsal toz kavanozu görünce,” diye gözlemlerde bulundu, “daha başka bir düzinesinde kendini kaptıracak fazla şey bulamaz.”

“Lakin Mübarek Kumpanyamızı terk etmediğin dikkatimden kaçmıyor. Yoksa Papa’ Cenapları’nın bağını koparmaktan vaz mı geçtin?”

“Vazgeçmek mi?” Balthazar küçümseyici bir ifadeyle vampire dik dik baktı. “Vazgeçmek yaptığım bir şey değildir.” Bileğini yırtık pırtık yenine daha da soktu ki o melun kırmızı çizgi duyularını daha fazla taciz edemesin. “Lakin istemeye istemeye de olsa... Velet Cenapları’nın bağının gücü konusunda... birazcık yanlış bir hüküm vermiş olabileceğimi kabul ediyorum.”

“Sanırım On İki Fazilet’ten biri de tevazuydu.” Baron Rikard dindarca bir edayla ellerini kalbine bastırdı. “Belki de hac yolculuğumuz daha şimdiden baki ruhunda harikalar yaratıyordur.”

“Bu tılsımın üstesinden geleceğim, *inan bana*.” Balthazar dikkatle etrafa bakındı ama onlara kulak kabartan kimsecikler yoktu. Zaten son zamanlarda hiç olmuyordu. “Bana sadece doğru aletler lazım. Uygun kitaplar, çizelgeler, malzemeler, kisveler, zuhurcu halkaları, vesaire. Belki de... bir değnek.”

“Cüppeler, asalar, sihirli yüzükler?” Baron hacı kalabalığında görülebilen çok sayıdaki bastona, kutsal sembole ve çuval bezinden tuluma imalı bir bakış attı. “Eh, büyücü olan sensin...”

“Sihirbaz.”

“...ama insan ister istemez sihir ile din arasında kullanıcılarının inanmak istedikleri kadar çok su bulunup bulunmadığını merak ediyor.”

“Aradaki fark,” diye çıkıştı Balthazar, “sihir gerçekten işe yarar.”

“Lakin Avrupa’nın önde gelen nekromansörlerinden biri halihazırda Papa’nın bağının icbarıyla bir hac ziyaretine katılıyor.” Vampir inananlar sırasının azalmaya başladığı mağaraya doğru aheste adımlarla yürüdü. “Her şeye rağmen kutsal emanetlere şöyle bir bakıp geçebilirim...”

Bir Şölen Gibi

Alex feneri bir ağaç çotuğuna bırakıp yanındaki bezi açtı ve peynir ile ekmeği göze hoş gözükecek şekilde bezin üstüne bıraktı.

Yaptığı şey aslında içler acısıydı. Önündeki altı üstü peynir ek-mekti. Fakat genç kadın kıt bir yemeği bir şölen gibi hissettirmekte epey tecrübeliydi. Nitekim Papa Cenapları iyi davranmalarını söyle-mişti ve bu iyi bir şeye benziyordu. Alex'in ormanda kalsa kendisi için yapılmasını isteyeceği türden bir şeye.

Kimsenin ona yapmadığı türden bir şeye.

“Uuu.”

Alex irkildi. Bunu beklemesine rağmen. Veya belki de beklediği için.

“Her defasında,” diye mırıldanarak bir elini hızla atan kalbine götürdü.

Sunny yanından geçip çotuğa kadar yürüdü. Adımlarını yumu-şak atıyor demek abartı olurdu. Yapağı terlikler giyen bir kedi bile ona kıyasla şamata çıkarırdı.

“Bunu nasıl beceriyorsun?” diye sordu Alex.

“Kulağında ani bir ses çıkarıyorum.”

“Korkutmayı değil. Ortadan kaybolmayı.”

“Nefesimi tutuyorum... ve yapıyorum,” Sunny çotuğun yanında çömeliip kukuletasını indirdi ve yiyeceklere göz gezdirdi. “Tam bir ziyafet.”

“Sadece peynir ekmek.”

Sunny uzun parmaklarıyla çotuğun üzerinde bir halka yapı ve onun içinden baktı. “Ama bak nasıl dizilmiş.”

“Kendiliğinden oluverdi.”

Sunny dönüp ona bakınca Alex'in içi tedirginlikle pır pır etti, tıpkı elf ne zaman gözünün içine baksa olduğu gibi. “Öyleyse bu şekilde oluvermesi hoşuma gitti.” Peyniri eline alıp ön dişlerinin arasında kemirdi. Elfler vitraylı pencerelerde hep dehşet verici diş-

lerle donanmış ve dişlerini o veya bu azize batırmış olurlardı. Fakat Sunny'ninkiler insanın etini kemiklerinden ayıracak dişlere benzer miyordu. Hatta öndeki ikisinin arasında ne gariptir ki ona tuhaf bir çocuksuluk katan bir gedik mevcuttu.

"Nasıl?" diye sordu Alex.

"Peynirimsi."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Pek çok şey için öyle ama peynirde elzem."

Alex elfin yemek yemesini seyretti. Sunny'nin muntazam ve tez hareketlerinin büyüleyici bir tarafı vardı. Belki aval aval bakmak kabalıktı ama zaten Alex hiçbir zaman görgülü biri olmamıştı ve Sunny muhtemelen kendisine bakılmasına alışkındı. Bir ucubeler gösterisinde başrol oynamıştı, değil mi ya?

"Balthazar'ın hoşuna gitmedi," dedi Alex, sessizlik bir ağırlık gibi gelmeye başlayınca. "Herhalde kendisine yakışmadığını düşündü. Zaten çoğu şeyin kendisine yakışmadığını düşünüyor." Alex'in kendisine yakışmadığını düşündüğü kesindi. Genç kadına pisliğin tekiymiş gibi bakmayı âdet edinmişti. Ama zaten kime sorsan söyleyeceği gibi Alex pisliğin tekiydi.

"Seçiciliği zamanla azalır," dedi Sunny.

"Bana hiç öyle gelmiyor."

"O hâlde daha da acıkır."

"Sanırım bir dolap çeviriyor."

"Herkes bir dolap çevirir."

"Bana Truva tarihini öğretiyor."

Sunny başını kaldırıp baktı. Yine o pır pır etme. "Öyle bir şey nasıl oldu?"

"Orayı merak ettim ve Baptiste bana şehir hakkında bilgi verdi. Balthazar bu işin o kadar kötü yapılmasına katlanamadığını söyledi. İddiasına göre Doğu İmparatorluğu hakkında her şeyi bilirmiş. Hatta her şey hakkında her şeyi bilirmiş. On iki dil biliyormuş."

"Bak bu iyi."

"Öyle mi?"

"Ona siktirip gitmesini on iki farklı dilde söyleyebilirsin."

Alex kahkaha attı. Fakat Sunny'nin yüz ifadesinden espri yapıp yapmadığını anlayamayınca gülmeyi yarım bıraktı. "Jakob'a göre Truva hakkında bilgi sahibi olmalıymışım. En azından birazcık. Ne de olsa günün birinde..."

“Yılan Tahtı’nda mı oturacaksın?”

“Hımm.” Bu Alex’in bahsetmek istemediği mevzular listesinin neredeyse başındaydı. Tıpkı handaki pişmiş et kokusu, o muhafızın karnındaki delikte biriken kan ve kurdun çenesi kafasına kapandığında Marcian’ın çıkardığı ses gibi.

Soğuk bir rüzgâr esince Alex kollarını gövdesine sardı. Dük Michael’ı özlüyordu. Onu hemen hemen hiç tanımamasına rağmen Michael en yakın dostuydu. Alex’e pisliğin teki olmadığını hissettirmişti. Veya ileride öyle olmayabileceğini. İşte bu hoş bir düşünceydi. Ne kadar yanlış olursa olsun.

“Belki diğerlerinin yanına dönsen iyi olur,” dedi Sunny.

Alex ayağa kalktı ve gözlerine bir şey kaçmış gibi yaparak onları sildi. “Canını sıkıyorum.”

“Hayır. Asıl ben senin canını sıkığımı düşündüm.” Sunny bir parça ekmek koparıp uzattı. “Kal.”

“Sağ ol.” Alex ekmeği alıp tekrar çotuğa çöktü. “Vigga ile baronun tek yaptıkları didişmek.”

“Onlardan da bu beklenir.”

“Baptiste ile Balthazar hiç durmadan böbürlenerek birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışıyorlar. Jakob ise yalnızca karanlığa kaş çatıyor.”

“Jakob iyi biri.”

“Öyle mi?”

“Bazı berbat kimseler tanıdığım için muhtemelen bu işin uzmanı değilim. Ama tahminimce Jakob senin uğruna canını verir. Tabii verebilseydi.”

Bu açıklama Alex’e kendini daha iyi hissettirmedi. “Umarım bu yolculukta başka kimsenin ölmesi gerekmez,” dedi, ardından fısıldayarak ekledi: “Özellikle de benim.”

“Ummaktan zarar gelmez.”

“Ama fayda da gelmez, değil mi?”

Sunny beyaz kaşlarını kaldırdı ve tuhaf denebilecek kadar sıradan görünen ayrık ön dişleriyle biraz daha peynir kemirdi.

“Zaten kamp büyük ölçüde boşaldı,” dedi Alex. “Herkes bir manastıra akşam duası etmeye gitti. Romagna’daki en kutsal mekânmış. Binanın önündeki büyük bir panoya orada gerçekleşen mucizelerin listesi asılı.”

“Aralarında ilgi çekici bir şey var mıymış?”

Alex omuz silkti. "Bilmem. Okuma yazmam yok. Ama sayı saya-bilirim ve liste bayağı kabarık. Anlaşılan Aziz Bartholomew'in ayağı oradaymış. Kutsal Şehir'e ilk kez adım attığı ayak. Duyduğum ka-darıyla kâfir ilan edilmiş ama Kurtarıcı'nın inayetiyle geri gelmiş. O yüzden herkes için ümit var. Söylendiği kadarıyla."

"Elfler için bile mi?"

"Şey... hayır, muhtemelen onlar için yoktur. Diaz Birader elflerin ruhları olmadığını söylüyor. Dolayısıyla... Kilise elfleri cidden sev-miyor. Tecrübelerime göre."

"Benimkilere göre de," dedi Sunny. "Görmek istemiyor musun?"

"Neyi? Ayağı mı?" Alex omuz silkti. "Herhalde ölü bir adamın ayağı bir başkasınıninkine çok benziyordur. Hem para ödemek gere-kiyor."

"Sırf görmek için mi?"

"İlave ödeme yaparsan ayağın camekânına dokunabiliyormuş-sun. Hatta biraz daha yaparsan kutsal bir pınardan su içebiliyormuş-sun. Sular ayağın değdiği yerden fışkırıyormuş."

Sunny'nin pürüzsüz alnı hafifçe kııştı. "İçinde ölü bir adamın ayağı olan sudan içmek için para mı ödüyormuşsun?"

"Bir de takman için rozet veriyorlarmış."

"Neden?"

Alex tekrar omuz silkti. "Herhalde başkalarına ortalamadan daha kutsal olduğunu göstermek içindir. Üstüne bir azizin adını yazdığın bir eşyayı hacılara istediğin fiyattan satabilirsin. Yamanmanın bir yo-lunu bulursan harika bir üçkâğıt. Doğru düzgün bir kutsal emanete Papalık Müfettişlerinden onay alabilirsen müşteriler seni paraya bo-ğarlar."

"Öyle bir şey olsun ister miydin?"

Alex bir kez daha omuz silkti. "Boğulabileceğin daha beter şeyler de var."

Çöken sessizlikte bir baykuş öttü. Gece vakti kampın uğultusu uzaktan duyuluyordu. Rüzgâr tekrar hızlanarak yaprakları salladı.

"Hiç... yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordu Alex. "Buralarda? Tek başına?"

Sunny yukarıdaki göğe baktı. Bulutların arasındaki bir boşluktan yıldızlar görölüyordu. "Neden çekeyim ki?"

"İnsanlardan pek hoşlanmam. Onlar da benden hoşlanmazlar ama... onlara az biraz ihtiyaç duyarım."

“Eksikliğini hissedeceğim kim var?”

Alex gruplarını düşündü. Kılkuyrak rahip. Cafcaflı sihirbaz. Kılı kırk yaran vampir. Karamsar şövalye. Her an bir katliam yapabilecek olan dövmeli kadın. Listenin yarısına geldiğinde silktiği omuzları kulaklarına kadar çıktı. “Ben?”

“Ama sen buradasın.”

Alex hacı tulumuna sarındı. Tulum ne sıcak ne de rahattı ama daha beterlerine de sarınmışlığı vardı.

“Böyle sohbetler edebildiğimize ne kadar seviniyorum anlatamam,” dedi.

Temiz mi Değil mi

“Bu taraftan,” diyen Vigga nehre doğru yürüdü.

“Tamam,” diye ciyakladı Alex, yetişmek için acele ederek. Vigga’nın her iki adımına karşılık üç adım atması gerekiyordu; kısmen çiroz gibi bir kız olduğu, kısmen de her adıma bir şey için özür dilercesine muamele ettiği için.

Vigga özür dilemezdi. Asla. Isırıkta önce bile hiç dilememişti. O yürümekten hoşlanırdı. Çamurun bir tokalaşma gibi tabanlarına yapıştığını hissetmekten. Jakob *incognito** diye bir laf etmişti ve Alex’e yaşlı şövalye göze batmayan birinden bahsediyormuş gibi gelmişti ama öyle birini daha önce hiç duymamıştı. Vücudu uzunca bir tele benzeyen Sunny için ortalıkta sinsice gezinmek yeterince kolaydı. Alaycı tebessümüyle bir anahtar deliğinden bile geçebilen Baptiste için de. Hatta belirli birine benzemediğinden ötürü burnunun dibinde dahi olsa gözden kaçırabileceğin Alex için de.

Fakat Vigga farklıydı. Onun boyuna göre sahte kılıklar hazırlanmazdı. Bu yüzden Vigga kukuletasını indirir, saçlarını açar ve dimdik dururdu. Onu ufaltmak isteyen bir pislik bunu deneyebilir ve sonuçlarına katlanırdı.

İnsanlar elbette dönüp bakıyorlardı. *Amma iri bir kadın*, diyorlardı muhtemelen. Haksız da sayılmazlardı. Ne olmuş yani?

Niye utanasın? derdi Vigga’nın annesi hep. İnsanlar senden hoşlanmıyorlarsa bu onların sorunuymuş ve senin sıkıntı çekmene gerek yoktu. *Canları cehenneme*, derdi annesi hep. *Sana sıkıntı çektirmek isteyen bir sürü insanla karşılaşacaksın. Lavukların işlerini kolaylaştırmaya gerek yok.* Vigga’nın annesine asla boynunu bükürememişlerdi ve Odin biliyordu ya, denemekten hiç geri kalmamışlardı. Neticede Vigga da boynunu bükmezdi. Hiç kimse için.

“Canları cehenneme,” dedi.

“Kimlerin?” diye sordu Alex.

* İngilizcede dikkat çekmeden hareket etmek. Alex bu kelimeye yabancı. —çn

“Ah.” Vigga kızın orada olduğunu unutmuştu. “Herkesin. Canları cehenneme. Bu benim... ne deniyordu ona?”

“Felsefen mi?”

“Düsturum,” dedi Vigga, ardından kaşlarını çattı. Susamıştı. İşaret parmağını göğüs kemiğinde tıptırdattı. Susuzluk canlı bir şeymişçesine orayı kemirir gibiydi. “Su içmem lazım.”

“Daha az önce içtin,” dedi Alex, yetişmek için tekrar acele ederek. “Yanımızdaki bütün suyu içtin.”

“O, o zamandı.” Vigga geçmişi pek düşünmezdi. Geçmiş ceviz kabuklarından ibaretti. Bir kez kırıldı mı ne işe yarardı? Onları atar ve yoluna devam ederdin. Hergeleleri niye biriktirecekti? Ayrıca hafızası zayıftı ve bir haftadan daha öncesine ait en muğlak izlenimlerden başka bir şeyi hatırlamaya çalışmak hep ağır iş gibi gelirdi. Boş ver gitsin. Vigga'nın öyle şeylere sabrı yoktu. Isırıkdan önce bile olmamıştı.

Neden dert edesin ki? derdi annesi ona. Belki de gülümseyerek kızının saçlarını örerken. Bu düşünce Vigga'yı gülümsetti. Parmaklarını kafasına bastırıp o hissi anımsamaya çalışmasına sebep oldu. Kafa derisinin çekiştirilişi. Birisinin kendisiyle ilgilenişi. Rıhtımda öten marullar ve balık kokusu. Daha az önce geçmişi pek düşünmediğini düşünmemiş miydi? Şimdiyse yine geçmişi düşünüyordu. Belki geçmişi hep hatırlıyor, sonra da hatırladığını unutuyordu.

Vigga tekrar kaşlarını çattı. Durduk yere kafası karışmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Alex.

“Neden olmayayım ki?”

“Niye durduk?”

“Ah. Doğru ya.” Vigga yürümeye devam etti. Yürümekten hoşlanırdı. “Ne diyordum?”

“Hiçbir şey demiyordun.”

“Ah. Doğru. Bir şey mi düşünüyordum?”

“Ben ne bileyim?”

“Ah. Doğru. Hava sıcak, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

“İh.” Vigga boynunun dibindeki çöküntüde birikmiş teri sildi. Nedense orada hep ter birikirdi. “Susadım.”

“Söylemiştin.”

“Öyle mi? Su bulmalıyız.”

“Zaten... öyle yapıyoruz.”

“Ah! Dolayısıyla nehir. Peki öyleyse. Harika. Bir kova bulmalıyız.”

Alex kaşlarını kaldırıp gözlerini aşağı çevirdi. Vigga kızın bakışlarını takip etti.

“Ah.” Elinde bir kova vardı.

“Onu bize Jakob verdi.”

“Verdi tabii. Jakob çok pratik zekâlı bir adam.” Yaşlı şövalye hantadaki tüm cesetlerin üstünü arayıp ne kadar sikke, yüzük, vesaire varsa toplamıştı. O sayede şimdi yiyecek ve battaniye gibi öteberi satın alabiliyorlardı. Gerçi Vigga battaniyeye ihtiyaç duymazdı. Onun kam sıcak akardı. Brokkr ile Eitri’nin krozesi kadar sıcak. Onu üşütebilecek bir hava durumu henüz oluşmamıştı. Vigga’ya kalsa hantdayken çekip gider ve onca ganimeti geride bırakırdı. Jakob ileriye düşünmekte becerikliydi. Ayrıntılarda da. Vigga ayrıntılar konusunda berbattı. Isırıktan önce bile böyle olagelmışti. *Ayrıntılar konusunda berbatsın, Vigga, derdi annesi.*

“Güzel,” dedi Vigga. “Para işimizi kolaylaştırır. Onsuz ıvır zıvır satın alamazsın. Borca falan girersin.”

“İnan bana, biliyorum. Hatta arkamda birkaç borç bıraktım...”

“İşemem lazım.” Vigga saçma sapan pelerin-şeyisini kaldırdı, patikadan bir adım uzaklaştı ve otların arasına çömeldi.

Alex gözlerini kırıpıştırdı. “Yani hemen oraya mı...” Vigga pantolonunu indirmeye başlamıştı bile. “Elbette hemen oraya yapacaksın.”

Nehre doğru yürüyen bir çift hacı dönmüş ona bakıyordu. “Günaydın!” diye seslendi Vigga ama ikili oradan alelacele uzaklaştı. “Bunların derdi ne?”

“Bilmem,” diye mırıldandı Alex, ensesini kaşıyarak. “Belki sen...”

“İşte... geliyor. Hah! Yokuş aşağımda durma, yoksa sele kapılıp gidersin! Bor’un oğulları Ymir’i öldürdüklerinde olduğu gibi! Buradan sanki bir nehir akıyor.”

“Doğru.” Alex ufka bakarak gözlerini kıstı. “Gerçekten çeşme gibi. O kadar çok şey içmek semeresini vermiş.”

“Vereceğini biliyordum!” Vigga ürpererek son birkaç damlayı da akıttı, kıcını salladı ve pantolonunu kaldırdı. Yürüyüp giderek Alex’i peşinden koşmaya zorladı. Neden vakit kaybedecekti ki?

“Kovayı unuttun!”

“Evet ama bak, sen unutmamışsın.” Vigga genç kadının sırtına bir şaplak atarak onu neredeyse yere yıktı ve omuzlarından tutup ayağa kaldırdı.

Papa, Prenses Alexia'ya göz kulak olmalarını söylemişti ve Vigga, Papa'yı çok severdi. Küçük kız öyle komikti ki! Birlikte havadan sudan konuştukları olmuştu. Vigga öyle anlarda genellikle kafesinde tutulurdu ama zaten çoğu zaman kafesinden çıkmazdı ve bunun geçerli bir sebebi olduğunu kabullenmesi gerekirdi. O ve Papa birbirlerini anlıyorlardı. Belki ikisi de annelerini özölüyordu. Cenap ondan Prenses Alexia'ya göz kulak olmasını istemiş, Vigga da o nedenle prenesten hoşlanmaya karar vermişti. Birine göz kulak olman gerekiyorsa, ondan hoşlanmamanın anlamı neydi? Öyle bir şey yalnızca işini güçleştirirdi. *Hayat kendi kendine ayak bağı olmadan da yeterince zor*, derdi Halfdan hep. En azından Vigga onu öldürene kadar.

Çok ileriye bakma. Bunu da Olaf söylerdi. Yine Vigga onu öldürene kadar. Yoksa Vigga önce onu mu öldürmüştü? Sıralama pusluydu. Muhtemelen çok geriye bakmak da iyi değildi. Özellikle de hafızan Vigga'nınki kadar zayıfsa ve onunki kadar boktan şeyler içeriyorsa. Bir sonraki nefes, bir sonraki adım, bir sonraki yemek, bir sonraki düzüşme. İçinde bulunduğun andan koparabildiğini kopar, sonra da onu bırak gitsin. Ceviz kabuklarını biriktirme. Rüzgâr kadar hafif yolculuk et. Garezlerin ve pişmanlıkların çamurunu kazıyıp at. Temiz kal.

“Vigga?”

Vigga yine durduğunu fark etti. Öylece dikilerek gözünü toprağa dikmişti.

“Ha?”

Alex etrafa bakındı. “Dikkatleri üstümüze çekmemeliyiz.”

“Çarpıcı bir kadın olmak elimde değil.”

“Jakob dedi ki...”

“Jakob fena değildir,” dedi Vigga, yoluna devam ederek. “Ona güvenebilirsin. Tüm o yeminler falan. Jakob kaya gibidir. Verecek fazla bir şeyi yoktur ama dediğini yapar. Geçmiş kanlıdır falan ama zaten hiçbirimiz bu yolculuğa faziletliyiz diye çıkmadık. Galiba Bilmem Ne Birader hariç.”

“Diaz.”

“Öyle mi? Rahipler faziletli olmayı severler. Veya en azından öyleymiş gibi yapmayı. Veya en azından başkalarının kendilerine öylelemiş gibi muamele etmesini.” Vigga durup sert bir ses takındı. “Ama Rikard denen o hergelenin canı cehenneme! Üstünde *berbat* bir koku var, sen de alabiliyor musun? Kötülük kokusu! Ölü, bozuk,

bayatlamış eski kan kokusu.” Alex’in önünde durup konuşurken onun suratına tükürdüğünü fark etti ve bir adım geri çekilip gülümsemeyi denedi. Göğüs kemiğinin altında zonklayan o kabarıklık, o kaşıntı varken bu hiç kolay olmadı. “Ama bilirsin işte, gemideki bir arkadaşından nefret etsen bile onunla aynı istikamete kürek çekebilirsin.” Kovayı Alex’in gevşek elinden aldı ve tekrar nehre doğru yola koyuldu.

Erik öyle derdi. Vigga onu öldürmüş müydü? Yoksa o paçayı kurtaranlardan biri miydi? Hatırlaması zordu. Sanki her şey bir sisin içinde olup ipuçlarından, fısıltılardan ve bölük pörçük parçalardan ibaretti. Bir nefes al, yumruğunu aç ve bırak hatalar ceviz kabukları gibi yere dökülsün... ve işte! Artık tertemizsin:

“Bana bir bak. Kaç kişi öldürdüm?” Vigga bir kahkaha patlatıp kolunu Alex’in omuzlarına attı. “Tekneler dolusu. Onları üst üste yığsan tepe olur. Hatta dağ. Güneşin önüne keser.” Yine güldü ama kahkahası her an bir çığlığa dönüşebilirmiş gibi sesinin çatladığını duydu. Kurdun uyandığına dair bir kaygı düştü içine. Onun ağzından salyalar akıtarak, serbest bırakılmak için sızlanarak göğüskafezinin içinde pıtır pıtır gezindiğini hissedebiliyordu.

“Bir süre sonra saymanın ne kıymeti kalır ki? Kan boyunu aşmışsa ne fark eder?” Gözlerinin yaşlardan gıdıklandığını hisseden kadın onları sildi, sonra tekrar gülüp bu sefer yumruğunu daha iyi sıktı. Gülüp geçmek lazımdı. Ceviz kabukları. Temizmişsin gibi davran, olsun bitsin.

Nihayet nehir kenarına ulaştılar. Işıltılı suların karşı tarafındaki ağaçlara güneş vuruyor, güneşli ama serin havada minicik sinekler uçuşuyordu. Vigga burnundan uzun, keskin bir nefes alıp iç geçirdi. İşler o kadar da kötü değildi. Nehrin aşağısındaki sığıklarda daire şeklinde toplanmış kadınlar vardı. Hepsi de ıslak içlikleriyle dışa dönük dururken aralarından bir-ikisi ortada kimseye görünmeden yıkanmaktaydı.

Vigga dirseğiyle Alex’i dürttü. “Şunlara bak. Kukularınızı Tanrı yaratmadı mı?” diye kadınlara bağırdı. “O altta ne olduğunu biliyor. Geri kalanımız da tahmin edebiliyoruz!” Kovayı yere attı ve pelerinşeyinden sıyrılmaya başladı. “Onlara bu iş nasıl yapılır göstereceğim...”

“Ama herkes görecektir...” Alex kadının ellerine bakıyordu. Vigga onları çevirince ellerinin tersini kaplayan işaretleri gördü.

“Ah. Uyanlar.”

Suçların üstüne başına yazılıyken kendini temiz hissetmek zordu. Dünyayı ona karşı ilelebet uyarıyorlardı. Onu zincire vurmuşlar, sıcak demirlerle kurdu açığa çıkarmışlardı. Vigga yaratığın hırladığını, kaburgalarının kafesini tırmaladığını hissedebiliyordu. Her zamanki kadar keskin, her zamanki kadar huysuzdu. Gözlerini sımsıkı yumdu ve nefes almaya çalıştı. Kapıldığı his geçip gitti. Pişmanlıklara gerek yoktu. Ellerini sallayıp üstlerindeki yazıları görmesinin gerekmeyeceği bir yere koydu.

“İyi misin?” diye sordu Alex.

“İyiyim. İyiyim. Temizim.”

“Nesin?”

“Ceviz kabukları gibi.”

“Ne?”

“Kahrolası ceviz kabukları!” diye hırıldayan Vigga’nın ağzından tükürükler saçıldı. “Beni dinlemiyor musun?” Böyle konuşurken Alex’i yakalayıp da etlerini koparacakmış gibi ellerinin kalktığını gördü. Dövmeli taraflarını kaplayan kıllar dimdik kalkmış, tendonlar iyice açığa çıkmıştı. Kahretsin, tırnaklarının yerini pençe uçları almaya başlamıştı. Vigga onları arkasına sakladı çünkü Alex sapsan kesilmişti. Böyle yaptığı için onu kim suçlayabilirdi?

“Affedersin,” dedi Vigga. “Bağırdığım için çok özür dilerim. Amma kabayım.” Aynı anda hem gülümser hem de ağlar gibiydi. “Annem görse büyük hayal kırıklığına uğrardı.” Elini Alex’in yanına değdirdi. O el, tırnakları biraz ısırılmış normal bir insan eliydi. Hem rünleri göz ardı edebilirsen, her ikisi de fazlasıyla nazikti. Vigga, Alex’in saçlarını okşayıp aralarından bir yaprak çıkardı. O böyle yaparken prenses epey korkmuşa benziyordu ama neyse, en azından biri kendini daha iyi hissediyordu.

“Senden hoşlandım, Alex,” dedi Vigga.

“Neden?” diye sordu kız. Sorusu kulağa tuhaf ve biraz da kederli gelecek cinstendi ama insanların neden böyle şeyler söylediklerine kimin akli ererdi ki?

“Bilmem. Sakın bol bol küfrettiğinden olmasın. Bak şimdi.” Vigga gülümsemeye çalışsa da zorlandı. “Sana benden kaçmanı söyleyeceğim bir an gelip çatabilir.” Bir nefes aldı ama göğsünde şiştikçe şişen kurttan sanki o nefese yer kalmamıştı. “Ve öyle söylersem kaçmak zorundasın. Anladın mı? Sakın karşı çıkma. Oyalanma. Çünkü

Papa'nın bağı beni bağlıyor ama... kurdu bağlamıyor. Kaç ve belki bir ağaca tırman. Veya bir ata binip hızla uzaklaş. Yahut bir kuyuya atla."

"Kuyuya mı atlayayım?"

"Evet. İyi fikir." Vigga bir nefes daha aldı ve bu seferkini ciğerlerine tamamen doldurabildi. Kurt küçülüyor, büzülüp gidiyordu. "Uf." Ensesini kaşdı, göğüs kemiğini okşadı ve omuzlarını oynattı. "İyi, iyi." Bir nefes daha aldı. "Temizim."

Nehir kenarının yakınlarında biri bir at arabasının tekerini değiştiriyordu. Saçları terden kararmış ve kukuletası inik hacı tulumunun yenlerini dirseklerine kadar sıyırmış adam arabanın yanında diz çöküyor, dingille boğuştukça önkollarındaki adaleler şişiyordu.

Adamın güzel görüldüğü söylenemezdi ama kimse Vigga'ya da güzel görüldüğünü söylememiştir ve mesele güzellik değildi. Peki neydi? Hep farklı bir şeydi. Beklenmedik bir şey. Adamın orada rahatça diz çökmesi, değiştirilecek olan tekere tüm dünya ondan ibaretmiş gibi bakması. O durgunluktaki, o sabırdaki bir şey. Yine gıdıklanma hissedenden Vigga dilini dişlerine bastırdı ve boğazından bir hırıltı çıkararak oraya gitmeyi düşündü. Gıdıklanmanın nasıl bir kaşıntı hâline geleceğini ve kaşıntının da kaşınmaya ihtiyaç duyacağını düşündü.

Ne yeri ne de zamanı, derdi Jakob ama yanılırdı. Yer ve zaman şimdi burasıydı. Öyle olmak zorundaydı. Dünyanın sunduğu her şeyi koparıp al çünkü hepimiz etten ve tozdan ibaretiz. Kuma yazılırsınız ve göz açıp kapayana dek geçip gideriz. Elindekini yarına saklayamazsınız çünkü yarın tüm umutların öyle aniden filizlenmez. Yarın da tıpkı bugün gibi olur. Ne yeri ne de zamanı.

Vigga tekeri değiştiren adama doğru bir adım attığı sırada bileğinin kavrandığını hissetti.

"Vigga?"

"Ha?" Dönüp baktı. Alex'in orada olduğunu unutmuştu. Kim olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. "Ah. Doğru. Prenses. Kimin aklına gelirdi?"

"Benim lanet aklıma gelmezdi," dedi Alex yanaklarını şişirerek. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere." Vigga silkinerek gıdıklanmayı üstünden attı. "Ne yeri ne de zamanı, değil mi? Ah! Nehir." Şöyle bir yüzmeye hayır demezdi! Yüzmeyi hep çok sevmişti, ısırıktan önce bile. Saçların falan ne güzel ıslanırdı.

Bu yüzden nehir kenarına indi ve giysileriyle suya atladı. Ürper-tici öpücüğünü hissettiği sudan kana kana içti ve birazını ağzından püskürttü. Gülerek çırpındı, sonra tekrar kahkaha attı.

“Kova!” diye kenardan bağırdı Alex.

“Ne?” Vigga akıntıya kapılmış uzaklaşan kovayı gördü. Biri dik-katsizlik edip onu düşürmüş olmalıydı.

Nehirde doğrulup ıslanan giysilerinden sular akıttı. Yine kafası karışmıştı.

“Ne diyordum?”

Mantılar Hakkında Biraz Daha Bilgi

Sevgili anne,

Beni altı aylığına hizmetçine ve seysisine emanet edip Aziz İyimsir Justine Bazilikası'na yaptığın hacı konuşarak geçirdiğimiz uzun akşamları memnuniyetle hatırlıyorum. Yıllar sonra kendimi senin geçtiğin yerlerden geçerken ve Piskopos Accili Apollonia gibi meşhur bir teolog ve hayırsever şahsiyete eşlik ederken bulduğum için ne kadar mutluluk duyduğumu bir düşün!

Son zamanlarda karşılaştığım ulu figürlerin hep şöhretleriyle boy ölçüşemediklerini itiraf etmeliyim ama ekselanslarına senin bile hayran kalacağından eminim. Kendisi bana sadece ikna edici vaazlarıyla değil, On İki Fazilet'in tamamını ve –gördüğüm kadarıyla– daha bile fazlasını sabırla uygulayışıyla Mevla'nın dört dörtlük bir hizmetkârıymış gibi geliyor. Şimdiye kadar birkaç kez benden portatif bir kürsü gibi parmak ısırtıcı bir icattan yaptığı konuşmalara katkıda bulunmamı istedi – duy da inanma!

Piskoposu örnek alacak kuvvet için Kurtarıcı'ya ve biricik Aziz Beatrix'imize dua ediyorum. Korkarım ki önümüzdeki günlerde buna ihtiyaç duyabilirim zira Venedik'e ulaşmış bulunuyoruz ve

Diaz Birader kalemini kâğıdın hemen üstünde tutarak duraksadı ve şehre doğru baktı.

Ovayı kateden nehir yüz farklı kanala ayrılıyor, bin adanın çevresinden ağır ağır akıyordu. Hepsi de kırmızı damlarla kaplı o adalar heybetli taş ve köhne tahta köprülerle birbirine bağlanıyordu. Diaz tıklım tıklım rıhtımlardaki eğri büğrü dalları andıran iskeleleri, demirlemiş gemilerin yelken direklerinden oluşan kıpır kıpır ormanları, çok sayıdaki kilisenin topluigne başına benzer tepesini ve de Aziz Michael Kampanili'nin beyaz kulesini belli belirsiz seçebiliyordu. Tuzlu rüzgâr yön değiştirdikçe şehrin sesini –martıların

öfkeli çılgınlıklarına karışan uzak ticaret ve sanayi uğultusunu- duyabiliyordu.

Geniş lagünde gemiler mekik dokuyor, bu uzak benekler masmavi göğün altındaki masmavi sularda beyaz çizgiler bırakıyordu. Diaz hangi limanlara nasıl yolcular taşıdıklarını merak etti. O yolcular arasında canavarların refakatindeki bir Truva prensesi olmadığı kesindi. Dertli bir iç geçirdi. Burnundan alıp ağzından verdiği bir nefesle. Tıpkı annesinin öğrettiği gibi.

“Demek Venedik buymuş.”

Prenses Alexia onun yukarısında, yükseltinin doruğunda ellerini beline koymuş dikiliyor, rüzgâr estikçe alelade renkteki saçları hacı kukuletasının etrafında uçuşuyordu.

“Yolumuzu büsbütün kaybetmediyse,” dedi Diaz, kendi yolunu büsbütün kaybettiğini düşünerek.

“Güzelmiş.”

“Kötü şöhreti düşünülürse, şaşılacak kadar.”

“Galiba hayatta her şey görüldüğü gibi olmuyor.”

“Bunu ben de anlamaya başladım.”

“Mektup kime?”

Diaz Birader yalan söylemeyi düşündü ama bu alanda hiç becerikli olagelmemişti. Sık sık öyle yapmaya mecbur bırakıldığı boşa geçmiş gençliğinde bile. “Anneme. Yine de itiraf etmeliyim ki bütün ayrıntıları paylaşmıyorum.”

“Paylaşsan da sana inanacağını sanmam. Hiç kimsenin inanacağını sanmam.” Genç kadın hiç de asil denemeyecek bir tarzda homurdandı. “Prenses Alexia’ymış.”

“Sen de yakınlarına yazıp haber vermelisin.”

“Kimse benden haber almak istemez. Okuma bilselerdi bile. Yazma bilseydim bile.”

“Hiç öğrenmedin mi?”

“Kim bana öğretir ki?”

“Ben öğretebilirim.” Bu teklife ikisi de şaşırmış olacak ki, gözlerini kırpıştırarak bakiştılar. “Nitekim kütüphaneciyim, yani kütüphaneciydim ve ileride... şansımız yaver giderse... Truva imparatoriçesi olacak birinin muhtemelen alfabeyi bilmesi gerekir, değil mi?”

Alex onu alışılmış kuşkuculuğuyla süzdü.

“İkimiz de buradayız.” Diaz portatif kürsünün üstüne koyulmuş

şamdanların sallana sallana görüş alanına daha yeni girdiği yoldan tarafa göz attı. “Mübarek Kumpanya bize yetişene dek biraz zamanımız var. Niye o zamanı değerlendirmiyoruz?”

Alex kapana yaklaşan bir farenin temkinli çekingenliğiyle keşişin yanındaki kayaya tünedi. Diaz heybesinden bir yaprak kâğıt çıkarıp kalemi kıza verdi.

“Ortaparmağına dayayarak gevşek tut. İşte. Aynen böyle. Şimdi kalemi mürekkebe batır. Çok derine değil, güzel. Eğimli bir çizgi çek, evet, sonra bir tane daha. İkisini bir dağ gibi birbiriyle buluştur. Endişelenme, ilk başta herkes mürekkep sıçratır. Şimdi ikisiyle de kesişen üçüncü bir çizgi çek. Ortalarından dümdüz geçsin. İşte böyle... Oldu! ‘A’ harfini çizdin. Adının ilk harfi. Alex.”

Genç kadın önce ona, ardından kâğıda baktı ve şaşırtıcı derecede çocuksu bir sesle kıkırdadı. “Bu kadar basit mi?”

“Yaptığımız şey sihir değil.”

“Sihirmiş gibi geliyor.” Alex kalemi mürekkebe batırıp tekrar denedi. Dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırarak odaklanması Diaz Birader’i gülümsetti. Ansızın çok genç görünen kızın rehberliğe fazlasıyla ihtiyacı vardı ve ne gariptir ki Diaz ona bunu sağlamaktan memnundu. Kendini en son ne zaman faydalı hissettiğini düşündü. Acaba öyle hissettiği hiç olmuş muydu?

“Bacaklarını bir günlüğüne bile kapalı tutamadın mı?”

Tüm kâinattaki en hırıltılı sesi tanımamak mümkün değildi. Vigga ile Balthazar’ın eşlik ettiği Thornlu Jakob topallayarak yanlarına gelmekteydi; sahiden de ilginç bir hacı üçlüsüydü.

“Tutamadım,” dedi Vigga gururla. “Keyfim yerinde oldu mu hemen aralanıyorlar. Arzularım var ve onlardan utanmayı reddediyorum.”

Diaz Birader huzursuzca kıpırdandı. Tanrı biliyordu ya, onun da arzuları vardı. O arzuları manastırın kabrimsi atmosferinde boğduğunu keyifle hayal etmişti ama meğerse onları bilinçaltına atmaktan öteye geçmemişti ve söz konusu arzular uzun uyuşukluklarının ardından uyanmaya başlamıştı. Daha geçen gece rüyasında güçlü ve dövmeli bir şey görmüş, uzvu kaskatı hâlde uyanmıştı.

“Bir kapı sövesini utandırmak daha kolay olur,” diyordu Balthazar. “Venedik?”

“Venedik.” Alex kalemi Diaz Birader’e geri verdi. “Neler oldu?”

“Kurtkadınımız...” diyen Balthazar keşişin boynunda taşıdığı

kutsal çemberhaçı tutup kaldırdı ve iki parmağını içinden geçirerek sözcüklerden daha belagatli bir harekette bulundu. “Kurtkadınlar ne yaparsa onu yapıyor.”

“Yine mi?” diye soran Diaz Birader çemberhaçı tutup geri çekti. Öfkeli olduğu her halden belliydi ve kesinlikle kıskançlığa kapılmış ya da tahrik olmuş değildi.

“Becerdiğin şu adam...” diye Jakob eğri burun kemiğini bezgince sıvazladı. “Onunla...”

“Adamlar.” Vigga başıyla yolun gerisini işaret etti. “Geriden. Onlar öndeki ahmaklardan çok daha eğlenceliler.”

“Venedik?” diye sordu Baptiste, aheste adımlarla yanlarına gelirken. Hacı tulumunun yenlerini umursamazca kıvrarak bir dizi bileziği gözler önüne sermişti. Diaz Birader kadının onları kumarda kazandığını tahmin etse de hırsızlığın veya cinayetin bunda bir rol oynadığını duysa hiç şaşırmazdı.

“Venedik.” Alex kâğıdı gururla havaya kaldırdı. “Bir ‘A’ yazdım.”

“Ne kadar güzel. Vigga ne yapmış?”

“Vigga ne yaparsa onu.”

“Yine mi?” diye sordu Baptiste, etkilenmiş gibi bir sesle.

“O adamlar...” diye Jakob önu doğru düzgün bağlanmamış hacı tulumundan rûn kaplı köprücük kemiklerinin yanı sıra rûn kaplı göğsünün epeyce bir kısmını sergileyen Vigga’ya doğru elini salladı, “tüm bunları gördüler mi?”

“Hava kararmamıştı,” diye homurdandı Vigga, “ve tüm bunlar görende yer eder.” Diaz Birader’in huzursuz uzvunda yer ettikleri kesindi; keşşin fark edilmesin diye heybesini kucağına koyması ve gözlerini kaçırması gerekti. Lakin maalesef kulaklarını kaçırması mümkün değildi. “Durun size bir öykü anlatayım...”

“Alex o öyküyü duymalı mı?” diye sordu Diaz, biraz tiz bir sesle. Gerçekte asıl endişesi kendi baki ruhu içindi.

“İnsan alternatifleri anlamadan erdemli bir hayatı nasıl seçebilir ki?” diye sordu Baptiste, ellerini dindarca kavuşturarak.

“Ben sokaklarda büyüdüm,” diye Alex elini sallayarak Diaz Birader’in sözlerini geçiştirdi. “Duyacaklarım bana şok geçirmez.”

Vigga dövme parmaklarını çıtlattı. “O kadar emin olma. Neyse, gözüme ilk önce uzun boylu olanı takıldı ama içimden bir ses kısa boylusunun da...”

“Günaydın, Lopez Birader!”

“Ekselansları!” Ayaa fırlayan Diaz Birader dikkatinin dağılmasına canıgönülden minnettar kalsa da günün geri kalanı boyunca hayal gücünün boşlukları dolduracağını tahmin etti.

“Lütfen saygı unvanlarından vazgeçelim.” Piskopos Apollonia, Diaz’ın bir ayna bulur bulmaz alıştırtmasını yapmaya azmettiği o mütevazı tebessümünü etti. “Acci’deki katedralde bile kulağa uygunsuz gelirken din kardeşleri olarak ruhlarımızı kurtarmaya çalıştığımız bu yerde daha da uygunsuz kaçıyorlar.”

“Ne güzel bir söz!” Diaz Birader yazı eşyalarını heybesine tıktırarak piskoposu oradan uzaklaştırdı ve Vigga’nın hızla ilerleyen cinsel fetih öyküsünü bastırmaya yönelik beyhude bir çabayla acemice güldü. “Zaten sizinkiler hep öyle.”

“Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim, evladım.” Piskopos atlar yolun yanında otlatabilsin diye muhafızlarının sökmekte oldukları portatif kürsüye doğru ilerledi. “Mübarek Kumpanyamıza öğle dualarında öncülük etmeme tekrar yardımcı olabileceğini umuyordum. Aklımdan Kurtarıcı’nın On İki Fazilet’e teşviki geçiyordu.”

“Keşke bu dediğinizi bugün ve her gün yapabilseydim ama ne yazık ki ben ve yoldaşlarım Mübarek Kumpanya’dan burada ayrılmak mecburiyetindeyiz.” Kefarete giden yoldan çıkmak ve ahlaksızlığın kimbilir hangi derinliklerine doğru şeytanlarla beraber sinsice yürümek için. “Önemli... hatta *elzem* bir iş bizi çağırıyor.”

“Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, vazife bizi mutlaka bulur. Dualarımla gidin.” Piskopos kaşlarını af dilercesine kaldırdı. “Biriniz hariç hepiniz.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Prenses Alexia Pyrogennetos benimle gelmeli.”

Yüzünün bembeyaz kesildiğini hisseden Diaz Birader döndü ve tiz bir kahkaha atmak için tam da o talihsiz ânı seçen Alex’ten tarafa göz attı. Böylelikle en azından uzvundaki herhangi bir sertleşmenin önü alındı. “Ben... ama... nasıl... değil... Prenses mi?”

Piskopos iç geçirdi. “Buna mecbur muyuz?” Diaz Birader kadının iyi silahlanmış altı muhafızının hepsinin de yakınlarda beklediğini fark etti. Hatta üzerine yürüdükleri söylenebilirdi.

“Ekselansları...”

“Sadece Piskopos Apollonia lütfen.”

“Size *yalvarıyorum*.” Diaz Birader bir elini sakinleştirici bir tavırla kaldırıp ötekilere doğru geriledi. Aynı el handaki katliamı ön-

lemekte tam bir başarısızlığa uğramıştı. “Kurtarıcı adına, şiddetten kaçınamaz mıyız?”

“Size aynen öyle yapma fırsatı tanıyorum, Lopez Biráder,” dedi piskopos kibarca. “Yoksa Diaz mı demeliyim?”

“Aman Tanrım,” diye mırıldanan Diaz, pek de iyi bir insan sarrafı olmadığını düşünmeye başlıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Jakob, çatık kaşlarla onlara bakarak.

“Piskopos Apollonia... Alex’in... yanında kalmasını istiyor.”

Manalı bir sessizlik çöktü. Vigga gözlerini kısarak doğruldu. Alex gözlerini kocaman açarak sararıp soldu. Çoğu kimse Thornlu Jakob’un sert çehresinde bir farklılık algılamazdı ama onu hayatının en tatsız birkaç haftası boyunca tanıyan Diaz Birader, yaşlı şövalyenin kırışık alnındaki derin bir hoşnutsuzluk sinyali veren minicik değişikliklere karşı hassastı.

“Öyle bir şey olmayacak.” Jakob tulumunu çekerek kılıcının aşınmış topuzunu meydana çıkardı.

“Korkarım ki ısrar etmeliyim,” dedi piskopos. Muhafızları mızraklarını kaldırdılar, zırhlı ellerini silahlarının kabzalarına koydular. Hatta biri tehlikeli görünen bir arbalet doğrulttu. Zaten büyük ihtimalle insanın üzerine doğrultulan hiçbir arbalet hoş görünmezdi.

“Lütfen...” Diaz Birader kendi boş avuçları bir şekilde ötekilerin demir eşyalarla dolmasını önleyebilirmişçesine diğer elini de kaldırmaya çalıştı. “Yoldaşlarım çok tehlikeli kimselerdir.”

“Benim de bazı tehlikeli kimselerim var,” dedi Piskopos Apollonia.

Kumpanyalarının arka kısmından ayrılan yaklaşık bir düzine yolcu aksi istikametten yaklaşıyordu. Piskoposun adamları ne kadar sık ve dik duruşluysa, onlar da o kadar hırpani ve kamburdu. Aralarında tefeciler, üç pezevenk ve akşam ateşleri için odun keserek geçimini sağlayan yüzü çibanlı bir adam da mevcuttu. Başlarını tefecinin iki koruması çekiyordu. Biri çok uzun, diğeryse aşırı derecede kısa boyluydu.

“Ah!” Vigga onlara sırtıttı. “İlkine doyamadınız mı?”

“Bence bunlar başka türlü bir düşüp kalkma için gelmişler,” dedi Baptiste.

“Çok büyük bir ödül teklif edildiğini bilmelisiniz,” dedi ekselansları. “Truvalı Dük Constans tarafından.”

“Kahrolası kuzenlerimden biri,” diye söylendi Alex, Vigga’nın kolunun arkasından bakarak.

“Para ha?” Diaz Birader piskoposa, yani daha az öncesine kadar kaderinde azizlik olduğuna inandığı kadına ağzı açık bakakaldı. “İmanın nerede?”

“Altın cennete götürülemeyebilir.” Piskopos Apollonia etraflarını kuşatmakta olan it kopukları başıyla işaret etti. “Ama bu beyefendiler için dünyadayken büyük bir fark yaratabilir. Elbette benim kendi gerekçelerim o kadar adice değil. Dük Constans bana halihazırda Truva’daki İlahi Ziyaret Bazilikası’nda tutulan en üst düzey kutsal emanetleri vaat etti. Üstünde Kurtarıcı’nın can verdiği tekerin bir bölümü. Cüppesinden bir parça ve saçından bir tutam.” Bir elini göğsündeki kutsal çembere koyup dindarca bir hoşnutlukla semaya baktı. “O kutsal emanetler sevgili Kilisemizin şanına şan katacak.”

“Tabii emanetçilerine de,” diye fısıldadı Diaz Birader. “Belki o emanetçiyi bir kardinal koltuğuna oturturlar. Veya belki daha da yüksekleri hedefliyorsunuzdur.”

Piskopos Apollonia mahcup görünmeye dahi tenezzül etmedi. “Yozlaşmış Kilisemizi doğru yola sokmak her türlü fedakârlığa değer.” Küçümseyici bakışlarını Alex’e yöneltti. “Bu sansarımsı yaratığı Doğu Tahtı’na oturabileceğinize sahiden inanıyor musunuz?”

“Sansarımsı mı?” diye çıkıştı Alex.

“Onu bana hemen teslim edin. Sonra hep beraber eve dönebilirsiniz.”

Diaz Birader’in ağzı bir karış açık kaldı. Eve dönmek... Kutsal Şehir’den ayrıldığından beri tek isteği bu olmuştu. Belki kabul etmeyi çok istediği için teklif onu çileden çıkardı.

“Ben de kalkmış seni gerçek bir rahip örneği olarak görüyordum,” diye fısıldadı. “Seni bir mektupta öve öve göklere çıkardım. Hem de *anneme*! Meğer tam bir sahtekârmışsın! Beş para etmez bir riyakârmışsın! Mübarek Kumpanyamızın başında hareketli kürsünden vıdı vıdı edeceğine diğer fahişelerle beraber arkadan gelmeliymişsin!”

“Of,” dedi Vigga burnundan bir horultu çıkararak.

“Bize bizzat Papa Cenapları tarafından *kutsal bir görev* verildi...”

“Papa Cenapları mı?” Piskopos Apollonia dudagını kıvırdı. “Kardinal Bock, Aziz Simon Tahtı’na bir çocuk oturttu! Sizin gibiler Kutsal Kilisemizi alay konusu, Semavi Sarayı ise utanç kaynağı hâline getirdi! Bir domuz yavrusunu Papa ilan etsek daha iyiydi...”

“Bu ne *cüret*!” diye kükredi Diaz Birader. “Papa Cenapları biraz...”

“Tecrübesiz olabilir mi?” diye fikir yürüttü Baptiste.

“...ama o Kilise'nin Anası!” Bu on yaşındaki biri için kullanılacak tuhaf bir tabirdi ama düşüncesi bile Diaz'ın meşru hiddetini körüklemeye yetti. “Papa'yı beğenmiyorsun, öyle mi? Bu ne kibir! Bu ne arsızlık! Bu ne çıkarıcı bir divanelik! İster piskopos, ister kardinal, ister kahrolası Arabistan kralı ol, bir Papa seçmek sana düşmez.” İşaret parmağını göğe doğrulttu. “O seçim Tanrı'nındır!”

“Diaz Birader galiba taşaklarını buldu,” diye mırıldandı Vigga.

“Tanrı hakkında bilmen gereken bir şey var, evladım,” dedi Piskopos Apollonia alaycı bir tavırla. “Sık sık dürtülerek doğru istikamete yönlendirilmesi gerekir. Kardeşlerim!” diye seslenerek yoldan tarafa döndü.

Kendini attığı nutka kaptıran Diaz Birader kumpanyanın hâli vakti yerinde pek çok üyesinin onlara ulaştığını ve neden bağışıldığını görme amacıyla oraya gelmekte olduğunu fark etmemişti.

“Aramızda canavarlar var!” dedi piskopos, öğle duası çanı kadar berrak bir sesle ve işaret parmağını suçlarcasına onlara doğrulttu. Anlaşılan, kendini meşru bir hiddete kaptırabilen tek kişi Diaz Birader değildi. Hatta Diaz o konuda en iyiler arasına bile giremezdi. “Kâfirler ve putperestler, hainler ve muhalifler!”

“Pek de yanıldığı söylenemez,” diye mırıldanan Baptiste bir elini tulumunun içine, diğeriniyse arkasına götürdü.

Portre taşıyıcılardan biri yükünü yere bırakıp bir sopa çıkardı. Kocaman sopanın ucunda belirgin bir yumru vardı.

“Biz... çok iyi insanlarız!” diye lafa girdi Diaz Birader ama yoldaşlarının yara izli, dövmeli ve sansarımsı yüzlerine bakınca özgüveni kırık bir çanaktan kaçan kutsal su gibi akıp gitti. “Hatta en iyileri...”

Kumpanyanın daha başka mensupları da giderek bir ayaktakımının niteliklerini kazanan kalabalığa katılıyor, o kalabalık homurdanarak ve itişerek üç taraftan baskı yapıyordu. Diaz Birader daha o sabah neşeyle ayak giymi hakkında konuştuğu yaşlı bir kadının yerden taş aldığını gördü.

“Al başına belayı,” diye homurdandı Jakob.

Kutsal Menfaat Şapeli, merkezinde Prenses Alexia'nın yer aldığı, dışa dönük küçük bir düğüm oluşturmuştu. Balthazar ile Baptiste omuz omuza duruyorlardı ve birbirlerini ne kadar hakir gördükleri düşünülürse, buna hayra alamet denemezdi.

“Bunlar mücrim ve firariler!” diye seslendi ekselansları ve kala-

balık daha da yaklaştı. “Onları Kilise Anamızın meşru adaleti önüne çıkarmak her hacının görevidir!”

“Bir adım daha atarsanız sizi küle çeviririm!” diyen Balthazar tulumundan bir şey çıkardı.

“İyy!” Dehşete kapılıp sihirbazdan bir adım uzaklaşan Diaz Birader bu hareketin kendisini piskoposun muhafızlarına yaklaştırdığını fark etti ve bir adım da öbür tarafa atmak zorunda kaldı. Bu sefer de neredeyse Vigga’nın kucağına düşünce mahcup bir tavırla yan dönüp kadının arkasına geçti. Balthazar derisi morarmış, tırnakları kararmış kesik bir eli andıran bir cisim çıkarmıştı.

“Onu nereden buldun?” diye sadece merakla sordu Vigga.

“İhtiyacı kalmayan bir efsuncudan.” Balthazar kurtlara meşale sallarcasına elini hacılara doğru salladı. Uzuvar dehşete düşürecek şekilde ansızın canlandı, parmakları oynadı.

“İyy!” dediler Diaz Birader ile Alex aynı anda, birbirlerine sokuarak. Simsiyah kesilmiş parmak uçlarından az miktarda alev püskürdü ve etrafa ağır bir kükürt kokusu yayıldı.

“Kurtarıcı aşkına,” diye fısıldadı hacılardan biri, kalbinin üstünde çember işareti yaparak. “Bu adam bir efsuncu!” Ağızlardan nidalar, küfürler, yuhalamalar yükseldi.

“Sihirbaz be, sihirbaz!” diye çıkıştı Balthazar.

Daha fakir hacılar ağır adımlarla gelip önce merakla, sonra da hışımla diğerlerinin arasına karışırken Vigga genzinden hırlamaya başladı. Piskoposun öfkesi de veba gibi yayılmaktaydı.

“Tanık olun!” diye gürledi kadın. “Kutsal Kilisemizin ayaklar altına alındığına dair başka kanıt gerekir mi? Kardinal Bock canavarlarla kol kola girmiş!”

“Canavar mı istiyorsun?” Vigga tulumunu yırtıp bir kenara fırlattı ve yumruklarını sıkarak yeleğinin içinde çömeldi. Dövmeli kollarındaki kaslar şişerek kabardı. “Ben sana *canavar* neymiş gösteririm.”

“Kızı canlı yakalayın ama... Ah!” Piskoposun kafası saçlarından tutularak geriye çekildi ve âdeta yoktan var olan Sunny bir hançerin kavisli yalımını kadının boğazına dayadı.

Soluksuz bir sessizlik çöktü. Diaz Birader’in nabızı acı verecek bir şiddetle kafasında zonkluyor, hava şiddet vaadiyle dolup taşıyordu.

“Planın ne, Sunny?” diye mırıldandı Jakob.

“Orasını henüz düşünmedim,” diye cevap verdi elf.

“Bir elf!” diye haykırdı biri. “Kahrolası bir elf!”

“Bıçağı bırak!” diye viyakladı ekselanslarının muhafızlarının komutanı, arbaletini apaçık tehlikeli bir tavırla sağa sola sallayarak.

Baptiste gözlerini üzerlerine gelen bir hayduttan diğerine çevirdi. Elleri tulumundan çeliğin ele verici ısıltısıyla beraber çıktı.

“Öldürün onu!” diye tiz bir sesle bağırdı hacılardan biri, Sunny’yi işaret ederek.

“Bekleyin!” dedi piskopos nefes nefese, Sunny bıçağı boğazına bastırınca. “Bekleyin!”

Hemoroitleri için bir şifa uman hâlim selim bir kunduracı, bir sırığa takılı kutsal çemberi sopa gibi kullanmaya hazırlandı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex, Diaz Birader’in koluna yapışarak.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Diaz Birader, o da kızınkine yapışarak.

Pezevenkler, muhafızlar, hacılar hep birlikte yaklaşmayı sürdürdüler. Jakob kınından iki parmak çelik çekti.

“Etin iyisi kimdeymiş bakayım...” diye tısladı Vigga, uzayan dişlerinden dolayı dudakları geriye doğru kıvrılırken ağzından salyalar akıyordu.

Diaz Birader gözlerini kapayıp yüzünü öteye çevirdi...

“Affedersiniz!”

Diaz kendini etrafa bakınmaktan alamadı. Duaları dudaklarında ötürken ağzı ahmakça açıldı.

Portatif kürsüde rahleyi sıkıca tutan bir figür duruyordu. Ellili yaşlarının sonlarında, yakışıklı bir adam. Dudak uçuklatıcı bir ağırbaşlılık ve heybeti olan bir adam. Hiç kimsenin gözlerini bir an bile olsun üzerinden ayıramayacağı bir adam.

“İsmim Baron Rikard,” diyen adam mütevazı bir edayla avucunu göğsüne dayadı. “Spoleto’da toplandığımızdan beri sizinleyim.”

“Öyle!” diye atıldı pezevenklerden biri. Tuttuğu nacağı bırakıp boşalan elini kaldırdı ve baronu işaret etti. “Onu tanıyorum!”

“Bir asilzade olarak dünyaya gelmedim.” Rikard’ın sesi usulca bir otoriteyle ve yoğun bir şefkatle doluydu. “Makamım bir bakıma üstüme kaldı. Karım Lucrezia sayesinde. Kendisi... hayır demesi çok zor bir kadındı.”

“Ne yapıyor bu?” diye mırıldandı Alex.

“Şiş!” diye çıkıştı Diaz Birader. Söylenenlerin tek kelimesini

bile kaçırmayı göze alamazdı. Bunların hayatı boyunca duyacağı en önemli laflar olduğunun farkındaydı. Tüm hacılar gözlerini kürsüye çevirmişlerdi ve piskoposun vaazlarına yaptıklarından çok daha büyük bir ilgi gösteriyorlardı.

“Beni Krosno’ya ilk getirdiğinde... öyle toydum ki. Açıkçası yakışıklı bir salaktan fazlası değildim. Belki haksızlık ediyordumdur. Çok yakışıklı bir salaktım. Mevsim sanırım ilkbahar sonu, belki de yaz başıydı...” Baron alnını kırıstırıp ensesini kaşıdı. “Hayır! Kesinlikle ilkbahar ortasıydı. Ağaçların yaprak çıkarmaya başladığını hatırlıyorum...”

“Tanrım,” diye fısıldadı Diaz Birader. Yapılan açıklama ona bir dalga gibi çarpmış, ufuklarını genişleten bir idrake yol açmıştı. Ağaçlar daha yeni yaprak çıkarıyorsa... mevsim *sahiden* bahar ortası olmalıydı!

Piskopos Apollonia da benzer şekilde duygulanmıştı. “Ağaçlar... yaprak çıkarıyor.” Yanaklarından aşağı gözyaşları boşaldı. Sunny yalımı kadının boğazından uzaklaştırıp geri çekildi. Herkes kendini nutka öyle bir kaptırmıştı ki bunu kimse fark etmedi. Portrelerden biri gevşeyen ellerden kayıp bir su birikintisine düştü.

“...gerçi elbette Polonya’nın o bölgesinde yaprak dökmeyen ağaçlar da çoktur. Orası bazen Doğu Avrupa’nın bahçesi olarak anılır. Ben konuşurken silahlarınızı bırakmaya ne dersiniz?”

Muhafızlar, haydutlar ve hacılar kendilerini kılıçlarından, mızraklarından, baltalarından ve bıçaklarından derhal arındırmalarken bir şangırtı koptu. Pezevengin biri hoplayıp zıplayarak çizmesindeki bir hançeri çekip çıkarmaya çabaladı. Baronun huşu uyandıran söylevi devam ederken insanlar diz çökmeye başladılar.

“Doğrusunu isterseniz, Lucrezia’nın kalesi biraz iç karartıcıydı. Nesillerdir ailelerindeymiş; hele yemek odasındaki duvar kâğıdı var ya, of. Hemen mekânı elden geçirmeye koyuldum. Biraz sıva, bir kat badana falan. Damların ilgiye ihtiyacı vardı ama kullandıkları kiremitlerin ithal edilmesi gerekiyordu. Yeni bir avize asmak gerektiğini söylemiyorum bile. Oradakiler kendi âdetlerine sıkı sıkıya bağlıydılar...”

Biri Diaz Birader’in omzuna asılarak hırıltılı bir sesle, “Haydi gidelim,” dedi ama Diaz kendini çekip kurtardı. Kurtarıcı’nın konuşmasını dinleyen birinin neler hissettiğini artık anlamıştı. Baron Rikard varoluşun sırlarına dokundu dokunacaktı. Oradaki herkes

bunu biliyordu. Bir kadın –Grosseto’dan gelen bir kömür tüccar–aldığı her nefeste cinsel zevke varan bir inilti   kariyordu.

“...gözde yemeyim eskiden babamın kaz yağıyla pi  irdiğı fasulye ve sosis g  veciyken, kısa zaman içinde karımın malik  nesine özgü bir mantı olup   ıktı.” Baronun gözleri karşı ufka çevriliydi. Adam sıradanlığın ve g  ndeliğın ötesine, bir yolunu bulup dünyevi kelimelere döktüğü ilahi bir vahye odaklanır gibiydi. “Sanırım i  ine domuz eti koyuluyordu. Biraz yağ... biraz da soğan... hey gidi günler hey.” Diaz Birader’in yüreğini burkup nefesini kesen hüzünlü bir tebesüm etti. “O zamanlar lokmalarımı h  l   çiğneyerek yerdim.”

“Sevgili Tanrım, ne kadar doğru,” diye fısıldadı ellerini kavu  şturmu   tefeci.

“  ok doğru.” Pezevenklerden biri altına kaçırmış, pantolonunun önüne kara bir leke yayılırken öylece donakalmıştı. “Hatta tek doğru.”

Diaz Birader gerçeğini anladı. Ne   nemi vardı? Baron Rikard’ın bir sonraki sözlerini duymaktan başka hayatta neyin önemi vardı?

“Neyse, millet. Eğer herkesin tüm dikkati bendeysen...” Vampir bütün gözlerin kendisine   vrili olduğ  nı sağ lama almak için kalabalığı taradı. Oradaki herkes huşu içinde ona odaklanmıştı. “Ve sanırım   yle... artık *sadede* gelebilirim.” Sakalı ve saçları ağ armı  , yüzü kırı  ıklıklarla kaplanmıştı. Fakat o gözler... sanki dosdoğru Baron Rikard’ın ruhuna bakıyorlardı. Kimseden   ıt çıkmıyordu. Kuşlar ve böcekler bile durulmuştu.. “Bu söylevi, beni, hele hele elfi ve her türlü efsunculuk iddiasını unutup Kıbrıs’a doğru yolunuza devam edeceksiniz. Benim, beraberimdekilerin ve sansarımsı bile olsa bir prensese uzaktan yakından benzeyen herhangi birinin Mübarek Kumpanyanızda yer aldığını aklınızdan çıkaracaksınız. Tamam mı?”

Oradaki herkes ba  ını hevesle onaylar anlamda sallarken, az öncesine kadar kana susamış bir ayaktakımı olan kalabalıkta bir dalgalanma yaşandı.

“Tamam,” dedi kömür tüccarı nefes nefese, gözlerini kırpıştırarak. “Tamam. Tamam. Tamam...”

“Size keyifli bir yolculuk dilerim,” dedi baron. “Umarım hepiniz aradığınızı bulursunuz.” Arkasına döndü, sonra tekrar grubu karşısına aldı. “Sen hariç, Piskopos Apollonia.”

“Ben mi?” diye sordu piskopos, yüzünden h  l   ya  lar akarken.

“Ta Kıbrıs’a kadar gidip sonra da dönerken bir türlü ula  amadığın, sinir bozucu bir kaşıntı yaşayacaksın.”

“Yaşayacağım,” dedi piskopos, ardından çamurun içinde dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini neşeyle semaya kaldırdı. “Tanrı şahidim olsun ki yaşayacağım!”

“Teşekkürler, millet.” Baron sözünü bitirince kürsüden indi. İlerlemiş yaşından dolayı bu zor bir işti; bastonunun sapını tutan parmakları bembeyaz kesildi.

Böylelikle üyelerinin çoğu hâlâ boş kürsüye bakan, kimileri dalıp giden, bazıları da bir yön gözetmeksizin gezinen Mübarek Kumpanya’yı geride bıraktılar. Diaz Birader kolundan tutulup oradan uzaklaştırılırken gıkını çıkarmadı ve Venedik’e inen uzun yokuşta tökezleyerek yürüyüp ağaçların alacalı gölgesine girdi. Baronun söylevinin ulvi harikaları henüz aklından çıkmış değildi.

“O da neydi öyle?” diye sordu Alex.

“Fusun,”* dedi Baptiste sıkıdığı dudaklarının arasından ve elinde hançeriyle yokuş yukarı göz attı. “Bir-iki saat içinde geçer.”

“Hergeleleri öldürmeme izin vermeliydiniz,” dedi çalıları yarıp geçen Vigga.

“Her şey öldürülecek veya düzülecek diye bir kural yok,” diye gözlemde bulunan Balthazar, kesik eli otların arasına attı ve kendisininkini tulumunun önüne sildi. “Nasılsa bayatlıyordu.” Tulumunu da çıkarıp bir çalının üstüne serdi.

Diaz Birader’in böyle ehemmiyetsiz oyalanmalara ayıracak vakti yoktu. “Hayatım boyunca duyduğum en derin nutuktu,” diye fısıldadı. Anlamaya o kadar hevesliydi ki, vampirin yenini çekiştiriyordu. “Bana o mantılar hakkında biraz daha bilgi verebilir misin, Baron Rikard?”

“Belki daha sonra.” Yaşlanmış vampir yüzünü ekşiterek Diaz Birader’in elini üstünden nazikçe ayırdı. “Kendimi bir hayli yorgun hissediyorum.”

* (Glamour) Kişiyi cezbederek aklını başından alan bir büyü. —çn

Yüzlerin Gülmediği Manastır

Kapı bir kaleye yakışacak kadar büyüktü. Anahtarlar çevrilip sürgüler çekilirken öbür taraftan gelen epey bir takırtının ardından gıcırdayarak açıldı ve karşlarına yüzü gülmeyen bir kapıcı çıktı.

İlk başta Baptiste'in iletişime geçtiği suskun adam Marangon, yine gülümsemeden başıyla selam verdi ve Kutsal Menfaat Şapeli cemaatini yüzleri gülmeyen iki ızbandudun her birine kötü kötü baktığı bir antreye aldı.

Elbette o bakışlardan bir tek Sunny nasibini almadı.

Elfe kimse ilgi göstermedi çünkü yine görünmezdi.

Eh, *aslında* görünmez değildi. Kendi ellerini, kendi gölgesini hâlâ görebiliyordu. Ama onları başka hiç kimse görmüyordu. Sunny bunun neden böyle olduğundan emin değildi. Yapmak istese bile açıklamaya getiremezdi.

Nefesini öylece tutardı ve... olup biterdi.

Sunny bu konuda bir hayli tecrübeli olduğundan, nefesini çok ama *çok* uzun süre tutabilirdi; koşuyor, yüzüyor, hatta akılda kalıcı bir hadisedeki gibi bir sihirbazın tavanından sarkıyor olsa bile. Fakat nefesini ebediyen tutamazdı. Zaten bu yüzden hep bir sonraki nefesini nerede alacağını, insanların nereye baktıklarını, nerenin aydınlık nerenin karanlık olduğunu düşünürdü. Böylelikle hayat bir köşeden, yüklükten, çalıdan, gölgeden, yatak altından, birinin arkasından, başka birinin bacakları arasından diğerine yaptığı küçük bir dans hâline gelirdi.

O dans genellikle iyi sonuçlanmazdı.

Ahali onu yine de duyabilirdi; bir cadıyı takip ederken çıktığı damdan kapı kacak tezgâhına düştüğünde apaçık keşfettiği gibi. Dolayısıyla çizmelerini bağcıklarından boynuna bağlayıp arkadan yalınayak yürür, bir yandan da tehlikelere karşı gözünü açık tutup kimsenin kendisine toslamadığından, bir kapıyı suratına kapamadığından veya bir keresinde bir bahçıvanın yaptığı gibi bir tırmığın

kût ucunu dişlerine çarpmadığından emin olmaya uğraşırdı. O gün bahçıvandandır gördüğü muameleye epey kızmış ama suçu adamcağıza atmamıştı.

Bahçıvanın kendisini görüp görmediğinden emin olamamıştı.

Sunny elinden geldiği sürece kimseyi suçlamamaya çalışırdı. *Onu bunu suçlamak mumları yakmaz*, derdi Wilton Ana. Sunny gösteriş meraklısı ve İngiliz olmasına rağmen Wilton Ana'yı severdi. Oysaki rahibenin o iki özelliği çoğu kimseye göre birer kara lekeydi. Belki Sunny'nin ondan hoşlanmasının tek sebebi başka hiç kimsenin öyle yapmaması ve bunun elfe kendini özel hissettirmesiydi. Gerçi sevgisi hiçbir şekilde karşılık görmemişti. Wilton Ana ona hep kirli bir kenef zeminiymiş gibi bakmıştı. Derken o köprü çöktüğünde ölmüştü ve yerine Sunny'ye açık bir lağım çukuruymuş gibi bakan Ferrara Ana getirilmişti.

İşte size bir ders. İşler daima daha kötüye gidebilirdi.

Antrenin açıldığı koridorun karşı ucunda yüzleri gülmeyen iki ızbandut daha bekliyordu. Anlaşılan burada kimsenin gülümsediği yoktu. Zaten Sunny de fazla gülümsemezdi. Fakat bunun asıl sebebi ağzının o şekilde kıvrılmıyormuş gibi gelmesiydi. Tebessüm etmek ona kendini asla iyi hissettirmezdi ve denediğinde insanların da hoşuna gitmezdi. Sunny bir şeyler planlıyormuş gibi düşünmelerine yol açardı. Tabii çoğu zaman kimsenin onu görememesi de cabasıydı.

Bu durum gülümsemeyi beyhude bir gayret yapardı.

Alex'in o sırada gülümsemediği kesindi. Genç kadın kendini görünmez hâle getirmeye çalışıyormuşçasına başını önüne eğerek ayak sürümekteydi. Sunny onu sevmişti. Alex yoldayken elfe yiyecek getirmişti ve bu nadir bir hadiseydi. Dahası, öyle yaparken cana yakın davranmayı denemişti ve bu daha da nadir bir hadiseydi. Sunny ona iyi olup olmadığını sormak isterdi ama şu an öyle bir şey mümkün değildi ve sohbetleri muhtemelen bir şekilde ters giderdi. Sunny ayna karşısında saatlerce alıştırma yapmasına rağmen yüzü hep sivriydi ve diğer herkesinki gibi kıvrılıp bükülmezdi. İçten davranmaya çalıştığında alaycı bir izlenim verirdi. Cömert olmayı denediğinde üstünlük tasladığı zannedilirdi. Dostane davranmak istediğinde aşağılık bir elf kaltağı olarak nitelendirilirdi.

Sirkteyken ona, *Aşağılık elf kaltağı*, diye bağırırlar ve bunu bir tekerlemeye çevirirlerdi. Edilen laf Sunny'ye komik gelmezdi ama

herkes kahkahalara boğulurdu. Belki de yapılan espriyi anlamakta yetersiz kalırdı. Ağzından çıkan hiçbir söz karşısındakilere komik gelmez, ya dehşet verici ya da kırıcı kabul edilirdi. Sirkteyken bir defasında ayağa kalkıp bir fıkra anlatmış, fıkrası herkesin tepesini attırmıştı. *Fıkra anlatmak için değil, nefret edilmek için buradasın*, demişti sirk yöneticisi ona. Lakin o olay bile şarkı söylemeyi denediği seferden daha iyi geçmişti. *Kötüler şarkı söylemez*. En iyisi ağzını kapalı tutmasıydı. *Kahrolası ağzını kapalı tut*, derdi hep sirk yöneticisi.

İşte bu yüzden Sunny genellikle ağzını kapalı tutar ve insanları keyiflendirecek ufak tefek şeyler yapardı. Bunlar zar zor fark edilen şeylerdi; eğilmek zorunda kalmasın diye Jakob'un çizme bağcıklarını eşitlemek, düzüştüğü sırada Vigga'nın giysilerini katlamak veya uyurken çırpınıp battaniyesini atmaya ve akabinde tir tir titremeye yatkın olduğundan Alex'in üstünü örtmek gibi. Böyle yapmak Sunny'ye kendini yararlı hissettirirdi. Bir ailenin ferdiymişçesine.

Öyle bir çaba harcamak güzeldi.

Jakob ailenin suratsız dedesi, Rikard gizemli amcası, Baptiste ise yorgun argın annesiydi. Balthazar kendine aşırı güvenen ağabey, Diaz Birader kendine yeterince güvenmeyen küçük kardeş, Alex de kimseyi hayal kırıklığına uğratacak kadar uzun zamandır aralarında bulunmadığı için herkesin sevdiği güzel kız çocuğuydu. Vigga olsa olsa, dev bir kurt-yaratığa dönüşmediği zamanlarda herkesle düzüşen, üçüncü dereceden tuhaf bir kuzendi. Benzetme bu noktada son bulurdu çünkü kaç ailede görünmez bir elf yer alırdı?

Hiçbirinde.

Bir köşeyi dönerlerken Sunny arkada kaldı ve duvara yaslanıp bir-iki uzun nefes alarak kendini şımarttı. Bir sonraki nefesini tutup grubun peşinden bir kolonada* girdi. Oda eskiden bahçe olması gereken bir yerin etrafına inşa edilmişti ama art arda basan seller onu bir tuzlu su göletine çevirmişti. Zaten Sunny'nin görebildiği kadarıyla Venedik'in büyük bölümü böyleydi. Ortada dizlerine kadar suya gömülü yıpranmış bir heykel yükseliyor, Tanrı'ya kendisini kurtarmasını yakarıncasına elsiz bir kolunu havada tutuyordu. Sunny'nin tecrübelerine göre harcanan çaba beyhudeydi. Ne Tanrı ne de bir başkası bu tür yakarırlara cevap verirdi.

Kurtarılmak istiyorsan kendi kendini kurtarmaya hazır olmalıydın.

* Sütunlarla desteklenen kemerli bir tavana sahip mekân. —çn

Belki Tanrı sonrasında seni tebrik falan ederdi.

“Burası bir manastır mıydı?” diye sordu Diaz Birader.

“Evet,” cevabını verdi neredeyse gülümsediği kadar az konuşan Marangon.

“Keşişler neredeler?”

“Belki cennettedirler. Uzman olan sensin.”

Jakob yürürken bacağını tutuyordu. Hacılarla beraber haftalarca yürümek ona pahalıya patlamış olmalıydı. Sunny ona yardım etmek isterdi ama bunun bir yolu olmadığı gibi yaşlı şövalye yardım kavramından nefret ederdi. Jakob kendince sebeplerden ötürü hayatı mümkün olduğunca güçleştirmekten yanaydı.

İnsanlar öyle garip yaratıklardı ki, Sunny onlara hiç akıl erdiremezdi. Onlarla muhatap olmak, tekrar tekrar tokat yemek gibiydi.

Bir diğer ağır kapının yanında yüzü gülmeyen başka bir ızbandut bekliyordu. Sunny genellikle önden içeri dalar veya ötekilerin arasına karışırdı ama bu sefer gruptakiler birbirlerine çok yakındı. O yüzden yoldaşları içeri girene dek bekledi, ardından kapıcının kulakmemesine hafifçe fiske attı. Adam irkilip arkasına dönünce de kolunun altından geçip kapının etrafından dolaştı ve kapı kapanmadan kendini öteki tarafa attı. Söylemesi ayıptır ama çevikliğine diyecek yoktu.

Yaptığını kimsenin görmemesi çok yazıktı.

Öbür taraftaki yüksek tavanlı oda bir şapel olarak inşa edilmişti. Duvarların orta hizasında bir galeri ve daha yukarıda eski örümcek ağlarının esintide uçuştugu çatı kirişleri vardı. Azizlerin yaratıcı yöntemlerle katledildikleri çok sayıda vitray unutulmamıştı. Aziz Simon akkor hâldeki tahtında, Aziz Jemimah ise kayasının altında beklerken Aziz Cedric çivilerle delik deşikti. Sunny bunlardan özellikle sonuncusunu ne zaman düşünse ürperirdi.

Oralar çivi çakılması için hiç de iyi yerler değildi.

Kurtarılmışların niye kahramanlarını parçalanırken, boğulurken, dövülürken veya ezilirken görmek istediklerine dair Sunny’nin en ufak bir fikri yoktu. Belki de Aziz Cedric yeterince çivilenirse kendilerinin çivilenmeyeceğini düşünüyorlardı. Sunny’ye göre bu konuda muhtemelen yanılıyorlardı.

Dünyada herkese yetecek kadar çivi vardı.

Mekân şapel olarak inşa edilmişse bile daha sonra bir ucunda bir cesedin sığabileceği kadar büyük bir fırının bulunduğu mutfığa çev-

rilmişti. Yakındaki bir adam mihrap taşında hamur yoğuruyor, renkli ışık huzmelerinde un tozları uçuşuyordu. Adam işini, Sunny'ye fırının vakti zamanında sahiden bir-iki ceset barındırmış olabileceğini düşündürecek kadar hışımla yapıyordu. Adamın yanında onunkiyle uyumlu bir önlüğü ve Balthazar'ın dahi gurur duyacağı alaycı bir dudak büküşü olan bir kız çocuğu dikiliyordu.

"Frigo!" diye şakıdı Baptiste, kasıla kasıla yürürken tüm mekânı kucaklamak istercesine kollarını iki yana açarak. Kadının her nasılsa kendisini insanlara sevdiren bir konuşma tarzı vardı. Sunny hep onun bu becerisini ortadan kaybolmaktan daha sihirli bulmuştu.

Yine de Baptiste'in sihri bu sefer fos çıktı. Frigo'nun bakışları buz gibiydi. "Baptiste," diye homurdandı adam, süregiden bir küf sorunu hakkında konuşurcasına. Gözlerini tekrar hamuruna çevirip işine devam etti. "Geri geleceğini biliyordum. Kümese dadanmış tilki gibi."

Baptiste omuz silkti. "Hakkımda daha beter laflar da edildi."

"Burada bir süre takıl," dedi Frigo. "Dahasını da duyacaksın."

"Bu o Baptiste denen kahrolası kaltak mı?" diye çıkıştı küçük kız, unlu yumruklarını beline dayayarak. Sunny kızın hiç kemiği yokmuşçasına yüzünü nasıl bu denli buruşturabildiğini bilmek isterdi. "Sen o Baptiste denen kahrolası kaltak mısın?"

"Torunum," diyen Frigo başıyla çocuğu işaret etti. "Tanıdığım en iyi insan sarrafıdır. Ona aile mesleğini öğretiyorum."

"Fırıncılık mı, mafya babalığı mı?" diye sordu Baptiste.

"Niye ikisi birden olamayayım?" diye tersledi kız. "Duyduğum kadarıyla sen hem yalancı hem de hırsızmışsın."

Baptiste'in tebessümünde en ufak bir azalma olmadı. "Üstelik onlar sadece hobilerim," dedi.

Üçü konuşurken Sunny parmak uçlarına basarak odanın dış kısmında gezindi. Çıplak ayaklarının altındaki eski parke taşları pürüzsüz olduğu kadar serindi. Yine de elf temkinli davranarak şapelin gölgeli tarafında kaldı çünkü kimse onu göremese de içinden geçeceği renkli ışık huzmelerindeki tozların hareketlenmesi dikkat çekebilirdi.

Nerede olduğu görülmeyebilirdi ama bazen nerede olmadığı fark edilirdi.

Frigo hâlâ hamurunu yoğuruyordu. "Neyin peşindesin, Baptiste?"

“İlla bir şeyin peşinde mi olmam lazım?”

“Evet. Elinde değil.”

Karşı duvardaki bir kapı azıcık aralandı. Parmak uçlarında yaklaşan Sunny bir adamın kapıya yaslanarak içeride konuşulanlara kulak kabarttığını gördü. Adam elinde bir bıçak tutuyor, biraz ötesinde yine elleri bıçaklı iki adam daha bekliyordu. Bu durum Sunny’yi şaşırtmadı. Bulundukları yer bıçak tutulacak türden bir mekândı.

Elf parmak geçirebileceği oyukların bulunduğu bir yer seçip bir pencerenin yanına kadar tırmandı ve galeri tırabzanının arkasına göz attı. Öbür tarafta iki adam eğilerek gözlerden sakınmış, ikisi de yaylarla silahlanmıştı. Sunny hafifçe ve sessizce yere atladı, duvara yapışarak Frigo’nun çatık kaşlı torununun arkasından geçti ve camı kırık bir pencereye yanaştı. Kolonatta, içeri girerken kullandıkları kapının arkasında üç adam daha vardı. İşler ters giderse ortalık bir hayli karışabilirdi. Ama zaten Kutsal Menfaat Şapeli’nde olmak böyle bir şeydi.

Ortalık çabucak karıştı.

Baptiste sadede geliyordu. “Bize geçiş lazım. Truva’ya. Ben ve dostlarım için.”

“Senin hiç dostun yoktur, Baptiste.” Frigo grubu sabırlı bir gözle süzdü. Tabii Sunny hariç. “Sadece yararlanabileceğin kişiler vardır.”

Vigga’nın etrafından dolaşırken Sunny’nin ani bir hareketle yoldan çekilmesi gerekti çünkü kadın iki nefesliğine bile olsa hareketsiz durmaktan âcizdi. Elf en sonunda Jakob’un sırtına sıkıca dayandı.

Jakob yanında bulundurulması çok kullanışlı bir adamdı çünkü geniş omuzlu ve uzun boylu olmasına ilaveten asla telaşlanmazdı; bir elf şöyle soluklanmak için aniden sırtına dayandığında bile.

“Solda üç,” diye fısıldadı Sunny. “Kapının dışında da. Galeride yaylı iki.”

Jakob duyduğunu belli etmek için nazikçe boğazını temizledi. Birbirlerini böyle kolayca anlayabilmeleri Sunny’yi gülümsetebilirdi. Tabii gülümsemekte daha becerikli olsaydı.

Tekrar nefesini tutup şövalyenin önüne geçti.

“Bunlar onlar, değil mi?” Frigo unlu işaretparmağıyla gruptakileri teker teker gösteriyordu. “Papa’nın evcil hayvanları. Kurtkadının şuradaki olduğunu bilmek için dâhi olmaya gerek yok.”

“Kahrolası bir kurtkadın böyle mi görünüyormuş?” diye dudak büktü küçük kız.

Kukuletası ve gür saçları nedeniyle Vigga’nın yüzünün görünen

kısımları dişlek tebessümü ile dövmeli yanağının bir bölümüydü. “Ben böyle görünüyorum,” dedi.

“Şu da vampir,” dedi Frigo.

“Kahrolası bir vampir böyle mi görünüyormuş?” diye tekrar dudak bükü küçük kız.

Baron Rikard bastonuyla tembel bir selam verdi. “Memnun oldum, canım.”

“Demek ki şu da Thornlu Jakob.” Frigo düşünceli bir tavırla boğazını kaşıyarak sakalında biraz un bıraktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse senin hayranınım.”

Hâlâ kolları göğsünde kavuşturulmuş bir heykeli andıran Jakob bezgin bir homurtu çıkardı. “Ben değilim.”

Ahkâm kesmek de bir türlü akıl erdiremediği bir diğer insansı davranış olduğundan, Sunny onları kendi hallerine bıraktı ve havayı dalgalandıran ısısının keyfini çıkarmak için fırına yanaştı. Lakin yaşlı bir kedi de aynı fikre kapılmıştı ve hayvan kuyruğunu uzatıp kafasını kaldırdı. Kediler onu hep apaçık görürdü. Köpeklerinse ruhu bile duymazdı. Bunun sebebine dair Sunny’nin hiçbir fikri yoktu.

Sunny başta kendisi olmak üzere hiçbir şeyin nasıl çalıştığını anlamazdı.

Meraklanan kedi bacağına sürtünme arzusuyla yerinden kalktı. Sunny hayvanı okşamak isterdi çünkü kedilerin avucunda bıraktıkları hisse bayılırdı. Bir kedi kuyruğunun parmakları arasındaki perdelere sürterek geçmesi çok hoşuna gider, yumuşacık tüyler elini gıdıklardı. Fakat şimdi bunun zamanı değildi. O yüzden ağzını oynatarak sessizce özür diledi ve kediyi ayağıyla itekledi.

“Peki bu kim?” diye sordu Frigo, Alex’e gözlerini kısarak.

Alex de ona kaş çattı. “Hiç kimseyim.”

“Herkes birisidir.”

“Ben değilim.”

“Ya sen?” Frigo’nun kısık gözleri Balthazar’a çevrildi. “Bahse varım, sen de birisisindir.”

Sihirbaz aynı anda hem küçümseme hem de gücenme ifadesi içeren o mağrur ifadeyi takındı. “Ben Balthazar Sham Ivam Draxi’yim.”

“Kulağa kahrolası bir dallama gibi geliyor.” Küçük kız önlüğünden bir bıçak çıkarıp hamura çentikler atmaya koyuldu. Sunny bir keresinde ekmek pişirirken çentiklerin çok önemli olduğunu

duymuştu. Hamur onlar olmadan kabarmazdı. Belki insanlar da aynıydı.

Onlar da biraz kesilmedikçe düzgün olmazlardı.

“Vay be, kız sahiden de tam bir insan sarrafıymış.” Baptiste kollarını göğsünde kavuşturdu ve Balthazar’a bakarak sırttı. “Kendisi yeni bir oğlan. Bir varlok*.”

“Yemin ederim, bunu sırf asabımı bozmak için yapıyor,” diye mırıldandı Balthazar, Baptiste’i kötü kötü süzerek.

Frigo gözlerini daha da kıstı. “Hünerli mi bari?”

“Avrupa’daki en büyük üç nekromansörden biriyim!” dedi Balthazar. “Hatta Bivortlu Sukastra hakkında ne düşündüğüne bağlı olarak...”

“Sen neyin peşindesin, Frigo?” diye sordu Baptiste.

Frigo hazırladığı somunlardan birini ustaca bir bilek hareketiyle fırın küreğine koyup fırına yolladı. “İlla bir şeyin peşinde mi olmam lazım?”

“Elbette. Elinde değil.”

“Eh, haklısın.” Ateş ışığı öne eğilen Frigo’nun yüzünde dans etti. Sunny istese uzanıp onun çiçekbozuğu yanağına dokunabilirdi. “İstediğim bir şey var. Bir evin içinde.” Yapılan açıklama endişe verecek kadar muğlaktı.

“Adamların o eve giremiyorlar mı?” diye sordu Baptiste.

“Girmesine girdiler.” Frigo dönüp küreğine yaslandı. “Ama bir daha dışarı çıkamadılar.”

“Oradan kimse çıkamaz,” diyen küçük kız bıçağını parmaklarında döndürdü ve neredeyse Vigga’nınki kadar edepsizce bir sırıtış takındı. “Ahali evin lanetli olduğunu söyler.”

“Bir illüzyoniste aitmiş.” Frigo bir sonraki somunu itiyordu. “Venedik’ten uzun zaman önce ayrılmış ama ev hâlâ... korunuyormuş.”

“Nasıl korunuyormuş?” diye sordu Balthazar.

Frigo somunu fırına atıp omuz silkti. “Varlok olan sensin.”

Balthazar dudaklarını bükse de Jakob araya girdi. “Arayacağımız şey ne?”

“Beyaz bir kutu. Yaklaşık şu büyüklükte. Kapağında bir yıldız var.”

“İçinde ne var?”

* Uzmanlığı iblisler olan büyücü. -çn

“Orası beni ilgilendirir.”

“Nasıl bir işe bulaştığımı bilmek isterim.”

“Evet ama içimden bir ses her halükârda o işe bulaşacağını söylüyor. Size anlatabileceğimi anlattım. Şartlarım hoşunuza gitmiyorsa...”

“...kahrolası kapının yerini biliyorsunuz!” diye cümlesini tamamladı torunu.

Baptiste kaşlarını kaldırıp Jakob’a göz attı. Baron Rikard şapkasını geriye itip iç geçirdi. Sunny fırının sıcaklığına biraz daha yaklaştı.

“Şu hâlimize bak,” diye burukça mırıldandı Balthazar. “Bir fırıncı ve mafya babasının ayak işlerine koşuyoruz.”

“Üstelik onlar sadece hobilerim,” dedi Frigo sakın bir dille.

“Bana araç gereç lazım olacak.”

“Marangon sana ne istersen tedarik edebilir.”

“*Son derece* özel araç gereçler.”

“Marangon sana ne istersen tedarik edebilir.”

“Sana o kutuyu getireceğiz.” Jakob mihrap taşına doğru kararlı bir adım attı. “Sen de Truva’ya ulaşmamızı sağlayacaksın.”

“Anlaştık.” Frigo başıyla fırını işaret etti. “Biraz beklerseniz, ikramiye olarak taze bir somun alabilirsiniz.”

“Bir an önce işe koyulmayı yegleriz.”

“Keyfiniz bilir.” Frigo bir ekmek daha attı.

Marangon onları kapıdan tarafa çağırdı ve herkes ya onu takip etmek ya da gidişlerini seyretmek için döndü. Sunny fırsattan yararlanıp kısa bir nefes aldı, sonra da biraz isteksizce fırının sıcaklığından ayrıldı. Frigo’nun torunu bıçağını unlu mihrap taşının köşesine bırakmıştı.

Bıçak düşüp birine zarar verebilirmiş gibi gözüksüğünden Sunny onu iterek emniyete aldı.

Her Ev Bir Ada

Venedik'in kalbi kısmen boğulmuş bir yerdi. Her bina kendince bir ada, her sokak insan kaynayan ve teknelerle dolup taşan kendince bir kanaldı. O botlardan bazıları ev, bazılarıysa dükkân olarak kullanılıyor; bazılarında genç âşıklar keyif çatıyor, bazılarında kıran kırana tartışmalar yaşıyordu. Hatta şapele çevrilmiş birinin ön kasarasındaki kürsüden yüzü kızarık bir rahibe tövbe edilmesini haykırıyordu. Binaların etrafında ve içinde su mevcuttu. İnsanlar ön kapılarından yüzerek geçiyorlar, balkonlarından balık tutuyorlardı. Ortalık kumsal ve tıkanık lağım çukuru kokuyor, havada durmaksızın atışan martılar aşağıdaki her şeyi aralıksız bir dışkı yağmuruna tutuyordu.

“Bir ders için mükemmel fırsat,” dedi Balthazar.

Alex pruvada kaykılarak of çekti. “Venedik'in değil, Truva'nın tarihini öğrendiğimi sanıyordum.”

Sihirbaz, Alex hemen hemen ne zaman konuşsa yaptığı gibi, gözlerini devirdi. “Her şey birbiriyle bağlantılıdır, çocuk. Truva ile Venedik, hatta Akdeniz'in tüm devletleri ve şehirleri tek bir kökten büyümüş dallardır. O kök ise...”

“Kartaca İmparatorluğu,” diye söylendi kız.

“Güney Avrupa'nın ve Kuzey Afrika'nın muhtelif halkları başka ne sebeple kadim Punik'ten* türemiş tek bir dil konuşsunlar ki?”

“Kartacalılar onu konuşmayan herkesi yaktılar da ondan,” diye mırıldandı Baron Rikard, üç küçük oğlanın sırkılarla yüzdürdükleri bir salın geçip gidişini tembelce seyrederek.

“İnsanları yakmak herkesin zevkine hitap etmeyebilir,” diye gözlemde bulundu Balthazar, “ama verimlilik artışına giden uygulanabilir bir yol olduğu inkâr edilemez. Kartaca orduları Güney İtalya'yı fethettiklerinde, şu an yerlerinde Kutsal Şehir'in yükseldiği dev tapınaklar inşa ettiler. Kuzey İtalya'yı fethettiklerinde, onların rakipsiz

* Kartacalıların konuştukları dil. —çn

Cadı Mühendisleri gidip Po ve Piave nehirlerine barajlar kurarak lagünü kuruttular ve alttaki bereketli toprakta bu büyük şehri kurdular.”

“Dünyadaki en büyük şehir,” diye mırıldandı kıçtaki platformda duran Marangon. Sudan çıkardığı sırıktan, tekneye yağmur çiselercesine su damladı.

“Krakow, Atlantis, Dijon ve diğer pek çok şehrin sakinleri de tabii ki kendi iddialarında bulunacaklardır,” dedi Balthazar. “Tıpkı Avrupa’nın başlıca metropollerinde yaşayanların yapmaya bayıldıkları gibi. Fakat tamamen haksız sayılmazsın. Özellikle de Venedik’in en parlak dönemini kastediyorsan. Kartacalılar burada kocaman vil-lalar, tıklım tıklım çarşılar, görkemli tapınaklar ve bu eftten püften modern zamanlarda hayalini kurduğumuz her şeyi gölgede bırakan kentsel projeler inşa ettiler. İmparatorlukları ta Truva’ya kadar Ak-deniz çevresine yayılırken burayı Kuzey başkentleri yaptılar.”

“Peki öyleyse ne ters gitti?” diye sordu Alex, kendi sorularını sorarak başkalarınıninkileri geçiştirme umuduyla.

“Doğuda Kartacalıların benzerine daha önce hiç rastlamadıkları bir düşman çıktı. Fanatizmiyle ve sihirdeki ustalığıyla onlara kafa tutabilen bir düşman. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

Sunny teknenin kıçının en uç kısmına tünemiş hâlde, Marangon’un hemen arkasında ve Balthazar’ın görüş alanının dışında ortaya çıkıverdi. Gözlerini kocaman açıp iki eliyle birden kendini işaret etti, ardından derin bir nefes alıp tekrar yok oldu.

“Elfler mi?” diye fikir yürüttü Alex.

Balthazar bu yanıtı bozular gibi oldu. “En azından *bir şeye* kafa-nın basıyor olması sevindirici. Elfleri geri püskürtmek kudretli Kartaca’nın tüm gücünü tüketti ve çok sayıdaki insan düşmanları bu zayıflıklarından istifade etti. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük imparatorluğu iç çekişmelerle parçalanarak ve her sınırında baskıya maruz kalarak kendi ağırlığı altında çöktü. Batı kısımları bir-iki asır daha ayakta kaldı, sonra onlar da dağıldı. Venedik kendine bir Doge seçip birkaç bölgeye tutundu. Dalmaçya Sahili’nden parçalar, Ragusa...”

“Ragusa pek güzeldir,” diye mırıldandı Baptiste.

“Ragusa’yı herkes sever,” dedi Baron Rikard.

“...ve Ege’deki bazı adalar. Kurtarılmışlar tarikatı ortaya çıkıp

Avrupa'nın kavgalı kabilelerini bir araya getirirken bile; elfler yine doğudan Kutsal Topraklara akın ederken bile; onlara düzenlenen cihatlar gururla alevlenip süklüm püklüm son bulurken bile; savaşlar, hastalıklar ve kıtlıklar kıtayı sararken, dünyanın koca kafalıları koca şapkaları takas ederken bile kayıp şanın bir kısmı burada kaldı."

Marangon sıırığı yine sudan çeke çeke çıkardı, tahtadan yine tombul damlalar sıçradı.

"Öyleyse..." Alex kelimeleri dikkatle telaffuz etti. "Ne ters gitti?"

Balthazar kendini beğenmiş bir tavırla arkasına yaslandı. "Aşağı yukarı elli yıl önceydi..."

"İnsaf ayının on üçünde elli iki olacak," dedi Marangon.

"İlkbahardan başlayıp yazın ortalarına kadar fırtınalar koptu. Hatırlananlardan çok daha fazla yağmur yağdı. Ve Po'nun karşısındaki en az bin yıllık dev baraj..."

"Yıkıldı," diye homurdandı Jakob.

Balthazar dişlerini sıktı. "Cidden yahu, artık kendi cümlelerimi bile tamamlayamıyorum. Lagünü yine sel bastı. Daha yüksek rakımlardaki fakir semtler büyük ölçüde sağlam kaldı ama kasabanın suya yakın en iyi kısımları..."

"Kasabanın en kötü kısımları hâline geldi," dedi Jakob.

"Boyunlarına kadar suya battılar," diye ekledi Baptiste.

"Eskilerin yüce eserleri yağmur tarafından yerle bir edildi." Baron Rikard elini suya sokup hafifçe gülümsedi.

"Bazen kurak bir senede su seviyesi düşer ve koca forumun mozaikleri bir kez daha açığa çıkar. İnsanlar böylece zemin katlarına tekrar kavuşurlar." Balthazar en yakındaki köşeden geçen eski gelgit izlerine doğru elini salladı. "En ıslak senelerdeyse her ev küçük bir ada olup çıkar."

"Anladığım kadarıyla Aziz Michael Katedrali genellikle su altındaymış," dedi Diaz Birader. "Banklar yerine küçük küçük mavnalar kullanılırmış."

"Barajı onaramazlar mı?" diye sordu Alex.

"Kolaylıkla," dedi Balthazar. "Tek ihtiyaç kadim Afrika'nın emsalsiz mimarlarını diriltmek. Aksi hâlde unut gitsin. Elfler Antakya'daki Rakamlar Kulesi'ni devirdiler, İngilizler Calais Kütüphanesi'ni yakutlar, Kartaca'nın Cadı Mühendisleriye durumu tersine çevirme

çabasıyla tüm riskleri göze alıp cehenneme bir geçit açtılar ve kendi şehirlerini yok ettiler.”

“Şimdiye kadar cehenneme açılan bir geçidin iyi sonlandığını görmüş değilim.” Vigga başını esefle sağa sola salladı. “İnsan o meretleri neden açıp durduklarını merak ediyor.”

“İmparatorlukun bazı kalıntıları Akdeniz civarına saçılmış olarak varlığını korur. Bunların başında ünlü Truva Sütunları ve onun efsanevi Athenaeum’unda saklanan bilgiler gelir. Fakat o çağa dair bilgilerin büyük bölümü hiç var olmamışçasına uçup gitmiştir.” Balthazar hoşnut bir edayla arkasına yaslandı. “İktidarda bulunanlar cehalet içerisinde kalmayı yeğlerler.”

“Kaybolan şey inşa etme bilgisi değil.” Jakob teknenin yanaşığı yosunlu bir direği kavradı. “Azmi.” Bir hırıltıyla direğe asılarak köhne iskeleye çıktı.

“Kartacalılar bir sürü muharebe kazandılar,” diyen Baptiste karşı tarafta gelgitte lekelenmiş sütunları kısmen denize batık duran, yıkık dökük bir tapınağı süzdü. “Ve bir sürü anlı şanlı şey inşa ettiler. O yüzden insanlar hep unutuyorlar.”

“Neyi unutuyorlar?” diye sordu Alex.

“Kartacalıların tam birer pislik olduklarını. Bu şehrin suda boğulmuş temellerinde kaç ölü köle yatıyor dersin?”

“Pek çok.” Balthazar omuz silkti. “Ama birkaç can feda etmeden büyük bir eser yaratamazsın.”

Alex soyacak bir yer seçseydi –ki bunu ilk defa *yapmazdı*– illüzyonistin evi ilk tercihi olmazdı. Hatta onuncusu bile. Ev o mahalledeki yıkık dökük sarayların yanında basık ve kutumsu olup ölü sarmaşık yığınları hariç süsten yoksundu. Sudan çıkan basamaklar dar pence-reli binanın birinci katındaki sütunlu bir verandada son buluyordu.

Dirseklerini oyuklu bir korkuluğa, çenesini de yumruklarına dayayan Alex oraya su basmış sokağın öbür tarafındaki bir balkondan bakıyordu. “Pek sihirli görünmüyor,” diye mırıldandı.

“Çıplak göze görünmediği kesin.” Elinde bir halkaya takılmış, anahtara benzeyen bir dizi renkli lens tutan Balthazar onları teker teker yüzüne dayayıp evi inceliyordu. “Hele ki bir salağın gözüne.”

“Kimse yanına yaklaşmıyor,” dedi kollarını göğsünde kavuşturup

kaşlarını çatan Jakob. Binanın etrafındaki su basmış sokaklarda hiç tekne yoktu. Oraya dönük panjurlu pencerelere kimse çıkmıyordu. Hatta damlara kuşlar bile konmuyordu.

“Ahali oranın lanetli olduğunu söyler,” diye homurdandı Marangon.

“Haklılar da.” Balthazar gruba döndü. “En kaba tabiriyle bile olsa.” Hâlâ yüzüne dayalı duran bir lens sihirbazın gözünü gülünç derecede küçük gösteriyordu. Ve de turuncu. “Halesi oldukça sıradışı. Özellikle de kuzeydoğu köşesinde. Gerçi baskın rüzgâr dikkate alındığında bu beklendik bir durum.” Lensleri elden geçirip bir diğerini gözüne koydu. “Binaya en az üç farklı ve epey güçlü efsun örülmüş. Ayrıca bağlı bir varlığa ait bazı emareler mevcut.”

“Varlık mı?” diye homurdanan Jakob suratını buruşturdu. “O ke-limeden hiç hazzetmem.”

“Öyleyse,” dedi Balthazar monoton bir sesle, “her zamanki gibi şartlara uygun olanını bulmuşum.”

Baptiste’in dönüp baktığı Alex onunla aynı anda gözlerini devirdi.

“Duvarlarda bir şey var...” Balthazar artık lens kombinasyonlarına geçmişti. “Bakır tel? Sıvaya karıştırılmış kurşun? Bu yüksek noktadan içeriği görmek neredeyse imkânsız.”

Jakob ona yandan şöyle bir baktı. Başının tamamını çevirmek çok fazla efor gerektirecekmişçesine bunu sadece gözleriyle yaptı. “Peki ama baş edebilir misin?”

“Kahvaltudan önce iki kez.” Balthazar balkondan ayrıldı ve Alex yine yanaklarını şişirerek onun peşine takıldı.

Kaldıkları apartman dairesi pekâlâ Kartacahılar tarafından inşa edilmiş ama o zamandan beri fazla ilgi gösterilmemiş, kocaman, nemli bir moloz yığınının çatı katındaydı. Dairenin hiçbir yerinde dik bir açı yoktu. Kapılardan hiçbirisi çerçevesine uymuyor, fazladan bir kişinin ağırlığı tüm binayı lagüne devirecekmişçesine eğik döşeme tahtaları her adımda gıcırđıyordu. Yine de binanın boyutları tartışma kabul etmiyordu. Salona koskoca bir balık çarşısı sığdırmak mümkünüdü. Aslında dışarıdaki su basmış sokakta kolayca balık tutulabileceğı için öyle bir şey epey faydalı olurdu.

“Sanırım burası gerekli ritüeller için yeterli bir sahne vazifesi görebilir.” Balthazar çürüme aşamasındaki odaya göz gezdirirken dudak büktü. “Ama her şeyi kendim yapamam.”

“Dur tahmin edeyim.” Jakob hırıltılı bir iç geçirdi. “Birinin içeri girmesi gerekecek.”

“Sahiden de göründüğünden zekiymişsin.”

“Pek değil,” diye ağzının kenarından mırıldandı Baptiste.

“Ukalalık etme,” diye homurdandı Jakob. “Sen de benimle geliyorsun.”

Kadın ellerini beline koydu ve tavana bakarak söylendi. “Barselona’dan sonra istifa etmeliydim.”

“İhtiyaç duyacağım çok sayıda şey var,” diyen Balthazar uzanıp Marangon’u klapasından kavradı. “En başta da *dakiklik* ve *titizlik*. Yanında defter var mı? Güzel. Umarım hızlı yazıyorsundur çünkü *asla* aylaklık etmem. Elbette tam bir zuhurcu halkası seti lazım. Bitabi pirinç değil bronz; ne de olsa ilkel değiliz. Ayrıca daha iyi bir lens seti, tuz ve birinci kalite mumlar...”

“Sen ve Diaz Birader burada kalın.” Jakob nasıl kaldıracığını bir türlü çözemediği bir kasayı inceleyen bir liman işçisi edasıyla Alex’i süzüyordu. “Baron Rikard sana arkadaşlık eder.”

Alex ayılıp bayılan bir kokona misali elinin tersini gözlerine kapatarak yıpranmış bir kanepede uyur gözükken barona baktı. “Sakin bana onun ısırmadığını söyleme.”

“Seni her ne olursa olsun ısırmam,” dedi baron keyifsizce, elini kıpırdatmadan. “Benim bile *bazı* standartlarım vardır.”

“Ama hazırlıklı olmalısınız,” dedi Jakob. “Bir sorun çıkması ihtimaline karşı.”

“O tür bir ihtimal sık sık gerçekleşirmiş gibi gözüküyor...” diye söylendi Alex.

“Bıçağın var mı?”

Alex yılan şeklinde bir kavza ve kırmızı pırlantalardan gözleri olan silahı isteksizce çekti.

Jakob hançeri Alex’in geliştiremediği bir beğeniyle gözden geçirdi. “Prenseslere layık bir silah.”

“Dük Michael verdi. Handayken.” Oysaki Alex’in onunla yaptığı tek şey silahı atmak olmuştu. Hem de çamurda sürünüp canının bağışlanması için yalvarırken.

“Nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Alex şövalyeye kaş çattı. “Biri cidden asabımı bozarsa, o hergele-ye saplayacağım.”

“Bu tarafı öne gelecek.” Jakob bir parmağını sivri uca nazikçe dayadı. “Daha önce öyle bir şey yaptın mı?”

“Birkaç kavgaya karışmışlığım var.” Alex dudaklarını yaladı. “Ama çoğunu kaybettim.”

“Ben epey kavgaya karıştım. Bazılarını kazandım bile. Sözümü dinle çünkü dinlersen hayatın kurtulabilir. Kavga etmek daima bir kumardır.” Jakob bir adım yaklaşarak gölgesini kızın üstüne düşürdü. Alex adamın sert yüzüne bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. “Üstelik ufak tefek, güçsüz ve acemisin. Adil bir kavga da güçlü birini alt etme ihtimalin sıfıra yakın.”

“Eğer beni cesaretlendirmeye çalışıyorsan, biraz alıştırma yapman lazım.”

“O yüzden kavgayı elinden geldiği kadar adaletsiz hâle getirmelisin. Kurnazlık ve şaşırtma başlıca silahların. Bir de insafsızlık. Bana bıçağı nasıl tuttuğunu göster.”

Varoşlarda payına düşenden fazla bıçak dövüşü seyretmiş olan Alex haydutların bunu nasıl yaptıklarını biliyordu. İşaretparmağını kavzasına doladığı hançeri sıkıca tuttu, dizlerini kırdı ve yalımı önüne uzatıp biraz salladı. Bir yandan da dişlerini göstererek engereklerinkini hedef alan ama büyük ihtimalle yanma bile yaklaşmayan bir tıslama çıkardı.

Jakob'un korkuya kapılmadığı her hâlimden belliydi. “Epey...”

“Sakın sansarımsı deme.”

“...haşın ama bence asıl yapman gereken...” Jakob kızın bileğini tutarak aşağı itti ve hançeri ters çevirip yalımı Alex'in önkolunun altına bastırdı. “Rakibin, bıçağın olduğunu ancak onu karnına yedikten sonra anlamalı. Biraz boynunu büküp büzüş. Ağlayabilir misin?”

Öyle bir şey hiç de zor değildi. Alex zaten bir süredir ağlamaklıydı.

“Güzel. Değersiz canın için yalvar.”

“İlk kez olmayacak.” Onuncusu bile olmayacaktı.

“Elindeki imkânları sonuna kadar kullan. Bırak rakibin dikkatsizce yaklaşsın. Sonra da toplayabildiğin tüm öfkeyle saldır. Ondan hepimizde vardır.”

“Sanırım biraz bulup çıkarabilirim.”

“Güzel.” Jakob bir karkasın kesilecek yerlerini gösteren bir kasap gibi kendi bedenini işaret etti. “Karın, kasık, boğaz işini görür. Asla

biriyle yetinme. İnsanların nasıl yaralar alıp da dövüşmeye devam edebildiklerini görsen şaşarsın.”

“Merak etme, son zamanlarda duysan inanmayacağın bazı şeyler gördüm.”

“Rakibinin öldüğünden emin olana kadar saplamayı sürdür.” Jakob kızın omzunu beceriksizce sıvazlayıp arkasına döndü. “Diaz Birader! Hiç balta sallamışlığın var mı?”

Balthazar hâlâ alışveriş listesini sayıp döküyordu. “...eczacı tartısı ama düzgün bir tane olsun. Eksiksiz bir simyacı kaşığı seti. Güzelin-den bir imbik ve bir yağ yakmacı. Tabii biraz da itüzümü. Mutlaka taze olacak; o kurutulmuş çerçöpten istemem. Bir de son zamanlar-da ölmüş ikizler biliyor musun?” Herkes dönüp sihirbaza bakarken bir sessizlik yaşandı. “Eh, siz oradaysanız ve ben buradaysam bir iletişim yöntemine ihtiyaç duyacağız. Yoksa sokağın karşısından mı bağırmayı planlıyordunuz?”

Marangon sakallı boğazını düşünceli bir ifadeyle kaşıdı. “Visen-tinler. Erkek olanı bir-iki ay önce göçtü. Kız ise geçen hafta. Sanırım ikizdiler.”

“Fevkalade,” dedi Balthazar keyifle. “Onları da listeye ekle.”

Görgünün Sihri

Belirtmeye çok gerek olmasa da, gerçek bir sihirbaz ile alelade bir efsuncu arasındaki fark uygun araç gereçlerdir.

Zuhurcu halkaları pusula ve pergelle ayarlanmış, her ne kadar Balthazar bir gangsterden bunu tedarik etmesini beklememişse de gümüş vidalarla gece yarısı çarpık zemine sabitlenmişti. Hakiki Eritre reçinesinden yapılmış mumlar yedi farklı konuma yerleştirilmişti ve Balthazar onların etrafına hem Pünik hem de Antik Yunanca ilahi dizeler kazımakla meşguldü. O daima her ikisinin de en iyisinde ısrar eden biriydi.

Tığ ve çekiç kullanarak, semboller kazıyarak, ayrıntılara özen göstererek ciddi bir sihir girişimiyle meşgul olmaktan aldığı zevk müthişti. Rünlere bayılırdı. Rünler asla hayal kırıklığı yaratmaz, laf yetiştirmez veya kişinin zar zor koruyabildiği az miktarda itibarı söküp atmak maksadıyla tasarlanmış iğneleyici yorumlarda bulunmazdı.

Bulunduğu yer kendi özel laboratuvarına hiç benzemese de çalışması için tanınmış süre, tabi tutulduğu şartlar ve başa çıkması gereken sefil yoldaşlar hesaba katıldığında sonuçlar ona göre parmak ısırtıcıydı. Şu son birkaç ay hiç kuşkusuz hayatının en zorlu süreci olmuştu ama Balthazar ihtiyaç duyduğu her şeye nihayet kavuşmuştu.

İllüzyonistin evine girmek için ihtiyaç duyduğu her şeye.

Bir de Papa'nın bağını koparmak için ihtiyaç duyduğu her şeye.

Balthazar'ın bu düşünceyle beraber gelen bir geçirtiyi bastırması gerekti. Zihnini kaçırmaktan veya intikamdan uzaklaştırıp mevcut işine odaklamanın, sürekli çalkalanan midesini yatıştırmaya yardımcı olduğunu keşfetmişti. Söz konusu iş, leş gibi çöp kokan yetim bir sokak çocuğunu tahta çıkarma hedefiyle Truva'ya sağ salim gitmek için birbiriyle uyumsuz beş para etmezler çetesinin efsunlu bir binadan belirsiz bir cisim çalmasını, sonra da onu el konulmuş

bir manastırda faaliyet gösteren bir suç örgütünün önde gelen üyesinin ellerine teslim etmesini sağlamaktı. Kutsal görev diye buna denirdi.

Balthazar seçilmiş kuklaya göz attı ama sözde Prenses Alexia Pyrogennetos altdudağım üst dişlerinin arkasına sıkıştırıp dikkatini toplamış, kendini tamamen bir kâğıt parçasına harfler çizmeye adanmıştı. Harcadığı çabadan dolayı da çilli yanağına mürekkep lekesi bulaşmıştı. Diaz Birader onun bu performansını, öz evladı son derece sıradan bir işle uğraşırken zevkten dört köşe olan bir ebeveynin alıkça sırtışıyla seyretmekteydi. Keşiş tevekkeli Balthazar'ın gerçekte nasıl bir dolap çevirdiğinin farkında değildi; herif tam bir şuursuzluk timsaliydi. Gerçi bihaberlik açısından cemaatinin de ondan kalır yanı yoktu. İş işten geçtiğinde kimbilir ne kadar şaşırıp...

Balthazar bu sefer sahiden kusacak gibi oldu ve göğüs kemigine tokat atmak zorunda kaldı. Baron Rikard diğer herkesin daha sonra keşfedeceği bir espriye iştirak edencesine alışıl gelmiş alaycı ifadeyle okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Belki de grupta Balthazar'ın asıl niyetini tahmin etmesini sağlayacak kadar sihir tecrübesi olan bir tek o vardı. Fakat öyleyse bile dalavereyi ifşa edecek herhangi bir harekette bulunmuyordu. Vampir hiç kuşkusuz çift taraflı oynuyor, Balthazar bu melun bağı nihayet koparmayı becerdiğinde onun yöntemini kopyalamayı umuyordu...

Ağızına daha fazla safra gelen Balthazar'ın düşüncelerini yine özgürlükten uzaklaştırması gerekti. Prenses Alexia tahta çıkacak, Truva yine Kilise Ana'nın kollarına dönecek, elfler darmadağın edilip doğuya püskürtülecek, Papa Cenapları minik ellerini sevinçle cırpacaktı falan filan...

"Bu işte *bok* gibiyim!" diye çıkışan Alex kâğıdı mürekkepli yumruğunda buruşturdu ve fırlatıp attı.

"Hiç de bile, majesteleri." Diaz Birader kızın acınası karalamalarını geri almak için odayı itaatkârca katetti ve kâğıdı düzeltmeye başladı. "Fevkalade bir ilerleme kaydediyorsunuz."

Baron gür bir sesle homurdandı. "Neye doğru? Bir imparatorluğu yönetecekse yazmayı değil, olmayı öğrenmeli. Sen tarihteki en büyük imparatoriçelerden birinin torunu değil misin? Biraz gururlu davran be çocuk!"

Alex ona kaşlarını çatı. "Gurur duyacak neyim var ki?"

"Bir şey bul veya uydur." Baron Rikard kitabını bıraktı ve doğ-

rulup oturdu. “Yalan söyleyerek geçimini sağlayan biri için işinde şaşırtacak kadar kötüsün.”

“Eh, pek iyi geçinemiyordum.”

“Hah! Çok komik. Kıvrak zekâ iyi bir başlangıçtır ve kolay kolay öğretilemez. Ama biraz haşmet, biraz *endam* sahibi de olmalısın.”

Alexia kendine bakarak kaşlarını çattı. “Boyum kısacık.”

“Uzun boylu olmana gerek yok. Karım Lucrezia senden daha ufak tefekti ama Kurtarıcı biliyor ya, onu ağırlayacak kadar şanslı her odaya tepeden bakardı! Kalk da sana göstereyim. Kalk!”

Alex biraz korkmuş gözükerek ayağa kalkarken Baron Rikard onun etrafında gezinmeye, ardından işaretparmağıyla orasını burasını dürtüklemeye başladı.

“Şurayı içine çek. Burayı dışına çıkar. Dik dur. Hayır! Tanrım, hayır. Sadece göğsünü şişirmekle yetinme. Güven bana, orada gösterecek fazla bir şeyin yok. *Kafa* kalkar, *boyun* uzar; bak, boynun çok güzel. Ne kadar da ince. Sen bir kuğusun. Bir martı veya ördek değilsin, o yüzden sakın vaklama.” Kızın çenesinin altına dokunarak yukarı itti. “Taç tarafından havaya kaldırıldığını hayal et. Kafan tüy gibi hafif. Ağır saçmalıklarla, kuşkularla ve çekincelerle değil, yalnızca büyük umutlarla ve iyi dileklerle dolu.” İşaret ve başparmaklarının arasına bir tutam saç alıp genç kadının başını yukarı çekti. “İşte, işte, işte.”

“Of, of, of!”

“Bu seni kamburunu çıkararak bir odaya girerken gördüğümde çektiğim acının binde biri. Omuzlarını geriye at... Aziz Stephen aşkına, hayır! Kürekkemiklerinin arasında ceviz kırmıyorsun. Onları aşağı al. *Yapı* diye bir şey var. Saklanmıyorsun. Farz et ki kıyafetini sergiliyorsun, onları seçici bir müşteriye satmaya çalışıyorsun! Evet, daha iyi, güçlü ama yumuşak.”

“Hem güçlü hem de yumuşak mı?”

“Aynen öyle! Şimdi de leğen kemliğini eğ... Yok yahu, arkaya değil. Kıcını olduğu kadarıyla *içe çek*, kasığını olduğu kadarıyla *kaldır*, karnını sık. En azından bir omurgan varmış gibi davran. Pişmemiş bir iškembe değilsin. Mermer bir heykelsin! Şimdi de yürüyoruz. Hayır, yürüyoruz. Hayır, dik dur. Bir tarla hayvanı gibi değil de insan gibi. Hayır, Vigga Ullasdottr gibi topuklarına basa basa tepinme. Baptiste gibi ayak uçlarına kalkıp çalım da satma! Bırak tabanların bir aşığın yumuşacık dokunuşu gibi yeri ağırlıksızca okşasın. Evet! Başparmak-

ların bulunduğun yerden arzularına doğru düz bir çizgide birbirini takip etsin. Odaya hükmet! Burası senin mıntıkan! Evet! İşte oldu! Majesteleri Prenses Alexia Pyrogennetos nihayet teşrif etti!”

“Hıh.” Balthazar işine ara verip onlara göz attı. Kız sahiden de dramatik bir dönüşüm geçirir gibiydi. “Bu nasıl bir sihir böyle?”

“Görgünün sihri!” diye şakıdı Baron Rikard, parmaklarını açıp elini döndürerek. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İşkence görür gibi,” dedi Alex boğuk bir sesle, eziyet çeken birinin ifadesiyle odada gezinerek.

“Güzel! Demek ki işe yarıyor.”

“Artık bırakabilir miyim?”

“Prenses olmayı bırakır bırakmaz.”

“İn...”

“Ne, sürekli bir prenses misin? Öyleyse sürekli bir prenses gibi davranmalısın. Kraliyet ağırbaşlılığıyla yemeli içmeli, uyumalı ve sıçmalısın. Bu zamanla içgüdü hâline gelir. Böylece yanlarına yaklaştığın insanlar şimdiki gibi...” Vampir burnunu kırıştırdı. “Alışıldık lağım havanı değil de yalnızca baş döndürücü bir asalet kokusu alırlar.”

“Bu yaptığım doğal olamaz.”

“Sırf safkan bir yarış atı olmana rağmen on yedi yıl bir çuvalın içinde saklandığın için. Doğal görünmesini sağlamalıyız. Dolayısıyla da boynun üzerindeki şu acıklı enkazın hakkından gelmeliyiz.” Baron Rikard kızın yanaklarını hafif bir tokatlama sesi çıkaracak kadar sertçe sıvazladı. “Öyleyse ne yapıyoruz? Gülümsüyoruz! Hayır, gülümsüyoruz. Kurukafa sırtışıyla değil. Dişlerinin yüzölçümüne göre değerlendirilmiyorsun. Ağızdan çok gözlerle. Bu bir komedi değil, canım. Taşlama da değil. Bir dramın mutlu sonu. Samimi ve duygusal. Her şey tamı tamına umduğun gibi gelişmiş. Her kimle beraber sen, görmeyi en çok arzuladığın kişi o!” Vampir kendisine iyi dileklerde bulunan bir grupla sarılıymışçasına zarifçe gezinerek gülümsedi. Alex de aynısını yaparak onu adım adım takip etti. “Dünya bir kutu şekerleme ve onlardan bir tane seçmen istendiği için onur duyuyorsun. Ah, acaba hangisini alsan? Hepsi de öyle güzel görünüyor ki! Evet! Çok güzel, kirpiklerini kırpıştır. Majesteleri, ne kadar da vakur ama ulaşılabilirsiniz. Majesteleri, bu ne mütevazılık, bu ne zarafet. Sanki On İki Fazilet’in hepsi de sizde toplanmış! Onları cezbet! Sevinçten havalara uçur! Kalplerini çal!”

“Diaz Birader,” dedi Alex, bir elini göğsüne koyup kaygılı bir ifade

takınarak. “Truva’ya kadar bana eşlik edeceğin için öyle mutluyum ki. Ayrıca yazı derslerindeki talimatlarına gerçekten minnettarım.” Balthazar da keşiş kadar şaşkındı. Genç kadının sesi bile değişmiş, daha yüksek ve daha berrak bir hâl almıştı.

“Müthiş!” Gözleri parlayan baron ellerini çırpı. “Sana neredeyse ben bile inanacağım! Senin kadar çabuk öğrenseydim asla...”

Dairenin kapısı güm diye açıldı ve Thornlu Jakob çuval bezine sarılı bir şeyi sürükleyerek geri geri içeri daldı. Alnı terle kaplı Marangon da yükün öbür ucunu kavramıştı. Aslında ayakucunu demek daha doğrudu çünkü kefene sarılı bir ceset gördü mü tanımakta Balthazar’ın üstüne yoktu.

“Thornlu Jakob!” diye şakıdı Alex, ellerini kavuşturup kirpiklerini kırıştıtarak. “Yuvarlanan Ayı’nın canımı borçlu olduğum kahramanı. Geri gelmene ne kadar sevindim anlatamam!”

Jakob cesedi yere bırakıp doğruldu ve belini ovuşturdu. “Ne?”

Bu sefer de Vigga ayakucunu Baptiste’in mutsuz bir tavırla tuttuğu ikinci ceset biçimli bohçayla odaya girdi.

“Ve Vigga Ullasdott!” Prenses kibar adımlarla kadının yanına gitti. “Ne kadar şahane bir yelek. Yoksa yeni mi? İpek mi?”

“Siktir, hayır.” Şaşkına dönen Vigga bakışlarını kirli yeleginden Alex’e çevirdi. “Sarhoş musun? Sarhoş mu?”

“Öyleyse hiç şaşırmam,” diye mırıldandı Baron Rikard. Yırtık pırtık kanepesine bir kez daha uzanmış, her zamanki tembel ilgisizliğiyle kitabına odaklanmıştı.

Prenses Alexia bir nebze mahzun görünse de Balthazar’ın daha büyük endişeleri vardı. Şimdiden kefene sarılı cesetlerden birinin yanında çömelip bohçayı açmaya başlamıştı. “Bunlar Visentin ikizleri olsa gerek.” Bezi çekmesiyle bir yüz açığa çıktı. İri burunlu çehreyi bir hayli soylu buldu.

“İhh,” diye söylenen Alex eliyle ağzını kapatıp geri çekildi. “Çok kötü kokuyor.”

Balthazar onu duymazdan geldi. Ne de olsa, hafif bir bozulma rayihasından yılmak bir nekromansöre yakışmazdı. Ciltte çürüme başlangıcının beklendik yeşilimsi-mavi tonu ve bir miktar damarlanma vardı ama alttaki etler sağlam gibiydi.

“Harika!” diye mırıldanan sihirbaz, kız kardeşin kefenini de açmaya başladı. Kadının yanağında büyükçe bir sigil vardı ama buna rağmen ikizinden daha bile iyi durumdaydı. “Kendini aşmışsın, Marangon.”

Marangon hiç tınmadı. Sanki bir paket erik tedarikinden dolayı tebrik edilmişti. Günün birinde örgütlü suçtan bıcarsa ibretlik bir nekromansör asistanı olabilirdi. Baptiste ise onun kadar vurdum-duymaz değildi. Tüm bu uğraştan enine boyuna tiksiniş gibi bir hâli vardı ve bu bile başlı başına mükâfattı.

“Burada her ne halt yiyorsanız,” dedi geri çekilerek, “beni ona bulaştırmayın.”

“Bundan böyle seni tüm uğraşlarımın dışında bırakmaktan mutluluk duyarım.” Balthazar tüm dikkatini erkek ikizin boynunu tutarak omurların konumunu başparmaklarıyla saptamaya vermişti. “Bana yardımcı olur musun, Jakob? İçimden bir ses daha önce de kelle uçurduğunu söylüyor.”

Yaşlı şövalyenin kaşları her zamankinden biraz daha fazla çatıldı. “Kafalarını kesmek mi istiyorsun?”

“Lanetli bir evde gezerken bütün bir ceset taşımayı mı planlıyorsun?”

Bir sessizlik yaşandı.

“Düzüşesim vardı,” dedi Vigga düşünceli bir tavırla, bir eliyle apışarasını kaşıyarak. “Ama şimdi keyfim kaçtı.”

Konuşan Kafalar

Tahta taşa sürttü ve Jakob buruk bir kıskançlıkla Baptiste'in hiç zorlanmadan basamaklara atlamasını seyretti. Vigga çıplak ayaklarından birini küpeşteye dayarken tekne biraz yan yattı, sonra kadının kuru taşa adım atması sonucu şiddetle sallandı. Marangon elindeki sırıkla boğuşarak kayığı sabit tutmaya çalıştı.

Yalpalayarak doğrulurken eklemleri alışıldığı gibi dengede kalma gayretiyle ağrıyan Jakob dişlerini sıkı. Çizmelerinden birini cesurca uzattı ama ayağı basamağa ulaşırken kasığında feci bir yanma hissetti ve çaresiz bir iniltiyle tüm ivmesini kaybetti. Neticede bir ayağı basamaklarda, diğeriye tekne mahsur kaldı ve ikisi birbirinden yavaşça uzaklaşırken yaşlı şövalye dengesini korumak için kollarını yeldeğirmeni gibi salladı. Bacaklarının arasındaki ıstırap her geçen saniye daha da arttı.

"Ah," diye inledi Jakob. "Kahretsin. Kahretsin..."

Sunny onu kolundan yakalayıp hemen geriye eğildi ve dişlerini sıkarak tüm ağırlığıyla asıldı. Sonunda adamı basamaklara çekmeyi başardı.

Eğilip soluklanan Jakob hasar olup olmadığını kontrol etme amacıyla kalçalarını ağır ağır oynattı. Sunny ellerini henüz ondan ayırmamıştı. Jakob kolunu çekip kurtardı.

"Sağ ol," diye homurdandı. Elfe usulca teşekkür etmek aslında yardıma ihtiyaç duymadığı anlamına gelecekmişçesine.

"Yardıma ihtiyaç duymamışsın gibi söyledin," dedi Sunny.

"Duymadım," diye tersledi şövalye, ardından sesini daha bile alçalttı. "Neredeyse ikiye ayrılacaktım."

Marangon elfe aval aval bakmaktaydı. "O da nereden çıktı?"

"Bundan önce bir sirkteydim," dedi Sunny.

"Sirke bayılırım," dedi Marangon. Yoktan var olmuş bir elf karşısında kapıldığı hafif şaşkınlık, tanışıklıkları boyunca Jakob'un onda gördüğü en ağır duygusal tepkiydi. "Oradan niye ayrıldın?"

“İçî dışarıdan görüldüğü kadar eğlenceli değildi.”

Marangon yavaşça başını salladı. “Neyin öyle ki?”

Jakob basamakları topallayarak çıkarken illüzyonistin evinin dışarıdan pek eğlenceli gözük­tüğü söylenemezdi. Binanın kasvetli cephesi ölü sarmaşıklarla kaplıydı ve dar pencerelerdeki panjurlar sıkıca kapatılmıştı.

Baptiste en üst basamakta durup ellerini beline dayamıştı. “Sanırım ilk sorunu buldum,” dedi kadın, eliyle kapıyı göstererek.

Gösterdiği yerde bir kapı yoktu.

Basamaklar, bir sundurma ve hemen yukarıda küçük bir çatı mevcuttu. Her şey bir girişe işaret ediyordu. Fakat kapının yerinde yeller esiyordu. Jakob öyle bir şeyin bulunması gereken tuğlalarda ellerini gezdirdi. Venedik’teki her şey gibi duvar da biraz nemli olmakla beraber sapasağlamdı.

“İşler harika gidiyor,” dedi Sunny.

“Her zamankinden daha kötü değil,” dedi Vigga.

“Daha binaya bile girmedik,” dedi Baptiste. “Efsuncuya şimdiden ihtiyacımız var.”

“Sihirbaz,” dedi Jakob ve yüzünü ekşitti. “Herif benim de dilime doladı. İyisi mi kelleyi çıkaralım.”

Kimse bu fikirden hoşlanmı­şa benzemiyordu. Vigga omzundaki çuvalı gönülsüzce indirip yere bıraktı ve dördü birlikte ona baktı. “Ben o kahrolası şeye elimi sürmem,” dedi kurtkadın, burnunu kıvrarak.

“Ceset parçalarının yanında kendini rahat hissedebilecek tek bir kadın varsa, o sen olmalısın,” diye belirtti Baptiste.

“Beni rahatsız eden şey ölü kısımlardan çok o kısımların canlanması,” dedi Vigga. “Sen böyle konularda muhakkak tecrübelerisin.”

“Ben de o kahrolası şeye elimi sürmem,” dedi Baptiste ürpererek. “Sen yürüyen bir cesetsin, Jakob. Sen yap.”

Jakob hâlâ zonklayan kasığına iki parmağını bastırmakla meşguldü; zevk verecek biçimde değil. “Ben cesetlerden veya nekromansiden çok eğilmekten çekiniyorum,” dedi.

“Cık cık cık.” Sunny çuvalın yanına çömeldi ve içindekini kulaklarından tutarak çıkardı. Kafanın saçları gri bir yumığa dönmüştü. Boynundaki çotuğa deri yama dikilmiş, alına karman çorman bir rûn halkası çizilip merkezine gümüş bir çivi çakılmıştı.

“Balthazar?” diye sordu Sunny. “Orada mısın?”

“Elbette,” dedi kafa. “Başka hangi cehennemde olacaktım ki?”

“İh,” diyen Baptiste bir adım geriledi. Kafanın ağzı oynasa da suratı dehşet verecek kadar gevşekti. Yaptıkları şey kesik bir başla konuşmanın olup olabileceği kadar keyifliydi.

“Çıkan onun sesi değil,” diye belirtti Sunny, “ama yine de konuşanın Balthazar olduğu anlaşılabilir.”

Vigga ötekilerin bekledikleri yıkık dökük binanın balkonuna göz attı. “Bir götoşun kokusunu kilometrelerce öteden alabilirim.”

“Söylediğini duydum,” dedi kafa.

“Güzel,” dedi Vigga. “Demek ki boşa konuşmamışım.”

“Sızdırıyor,” dedi Sunny.

Sahiden de ağzın köşesinden balçığımsı bir madde damlıyordu. Sunny bir eliyle kafayı tutarken diğeriyle bir mendil çıkardı ve elden ayaktan kesilmiş yaşlı bir akrabasıyla ilgilenircesine ağzı sildi.

“Neden mendilin var?” diye sordu Baptiste, içinde bulundukları durumun en garip tarafı buymuşçasına.

“Bir şeyleri silmek için,” dedi Sunny. “Başka neden olacak?”

“Yoksa monogramlı mı?” diye sordu Baptiste. Sahiden de bir “S” harfi mendilin köşesine özenle dikilmiş gibiydi.

Sunny burun kıvrıdı. “Monogramsız bir mendil altı üstü bir bez parçasıdır.”

“Ne?” diye sordu kafa, daha fazla balçık akıtarak. “Mendil mi dedin? Herkes hep bir ağızdan konuşuyor! Eve girdiniz mi?”

Jakob dişlerini sıkarak bacaklarından birini rahatlatma çabasıyla silkti. “Pek... sayılmaz.”

“Ya içeridesinizdir ya da...”

“Ortada kapı yok.”

“Oğtada kapı yok,” dedi Balthazar’ın önündeki masaya istiflenmiş kitaplara dayalı duran kafa. Hafif konuşma bozukluğu doğumda mı yoksa ölümden mi başlamıştı kestirmek zordu. Zaten bu Diaz Birader’in endişeleri arasında sonuncu sıralardaydı.

“Sevgili Kurtarıcı bizi korusun...” diye fısıldadı keşiş. Kara Sanat’ın en karası, gördüklerine inanamayan gözlerinin tam önünde icra ediliyordu. Kilise’nin en katı kuralları sadece zorlanmıyor, düpedüz çiğneniyordu ve ardından o kurallar yere atılıp üzerlerinde

zevkle tepiniliyordu. Yapılanlar Diaz'a kendi gençlik hatalarını hatırlatıyordu. Belki Kardinal Zizka'nın da dediği gibi, bazen düşmanın silahlarını ona karşı kullanmak lazımdı. Peki ama erdemliler her türlü alçaklığa tenezzül ederlerse, onları ahlaksızlardan ne ayırırdı? Sınır neredeydi? Ortada bir sınır var mıydı? Diaz Birader sınırları olmayan bir dünyada yaşamayı gerçekten istemiyordu ama yine de görüldüğü kadarıyla hiçbir kabahati olmamasına rağmen mevcut durumda kesik bir başın eskiden beri peltek konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

Belki de sınır diye bir şey asla olmamıştı. Belki sınırlar fikri Diaz'ın kendini iyi hissetmek için inandığı avutucu bir peri masalından ibaretti.

"İyy," dedi Alex, neredeyse onun kadar tiksintiyle. "Bu şey sızdırıyor mu?"

"Beklenenden fazla değil," diye gürlledi Balthazar. Bu Diaz Birader'in annesine yazacağı mektuplarda kesinlikle yer vermeyeceği bir ayrıntıydı. Gerçi mektuplarında zaten hemen hemen hiçbir şeye yer verdiği yoktu. Şimdiye dek onları yollamanın bir yolunu bulamamış olması muhtemelen tüm taraflar için bir lütuftu. "Yanında bez olan var mı?" diye sordu sihirbaz.

"Benim mendilim vağ," dedi kafa, ardından ekledi: "Sahiden vağmış. Kahgolası şey monoğgamlı."

"Sana demedim!" diye kafaya çıkıştı Balthazar. "Kendi kellemi senin mendilinle nasıl silebilirim? Burada değilsin ki!" Hüsranla of çekti. "Bu sefil mahluklara daha ne kadar katlanmam gerekecek?"

Diaz Birader terli şakaklarını ovuşturdu. "Ben de aynı şeyi bir süredir kendime soruyorum."

"Sanırım hiçbirimizin istediğimiz kişilerle bir arada bulunmadığı güvenle söylenebilir." Balthazar yenlerini sıyırdı ve görünmez bir arp çalacakmışçasına ellerini uzattı. "Sihirbaza daha şimdiden ihtiyaçları var."

"Buna sevinmeni beklerdim," dedi yıpranmış kanepesinde sere serpe yatan Baron Rikard. "Müthiş sihir becerilerini ispatlamak için bulunmaz bir fırsat yakaladın."

"Lütfen ama," dedi Balthazar ama müthiş lafını duyunca daha bile kibirli bir tavır takınmış gibiydi. "Birinin vasat illüzyonunu bozmak güçlerim için hiç de imtihan sayılmaz."

"Yine de işi halledebilmek için iki eskici dükkânının stokuna ih-

tiyacın var,” dedi Alex, masayı kaplamakla kalmayıp zemine de inen sihir alet edevatına göz gezdirerek.

“Bahtsız meslektaşlarımızın ne gibi sihirli engellere rastlayacaklarını kim bilebilir?” diye tersledi Balthazar. “Gerçek bir sihirbazı cadılardan, efsunculardan, orman perilerinden, burnu havada boş hurafe satıcılarından ve de...” diyen Balthazar dudak bükerek Diaz Birader'e baktı, “...rahiplerden ayıran şey her türlü olasılığa karşı kapsamlı hazırlıktır.”

Bir duraksama yaşandı. “Öyleyse yanında bez bulundurman gerekmez miydi?” diye sordu Alex.

Baron Rikard gevrek gevrek gülerek arkasına yaslandı ve Balthazar ağzını huysuzca oynattı. “Siz istediğiniz kadar eğlenedurun.” Bir koroya ihtişamlı bir armoni çaldıracak kondüktör havasıyla tekrar uzandı. “Bazılarımızın yapacak işleri var...”

“Havaifişekler patlamasını umuyordum,” diye homurdandı Vigga.

Çoğu şey gibi sihir de asla istediğin kadar eğlenceli sonuçlar vermezdi. Tuğlalar ne yana kaydı ne de duman gibi dağıldı. Kapı öylece beliriverdi. Boyası kabarmış perçinli yüzeye kapı kolu niyetine lekeli bir halka takılmıştı.

“Sıra bende.” Avuçlarını ovuşturan Baptiste kapının önünde diz çöktü, parmaklarını oynattı, bir maymuncuk seti çıkardı ve kilidi kurcalamaya başladı. Sayısı bir düzineyi bulan kıvrık bükük tellerden yapılmış maymuncuklar öyle narindi ki, seyretmek bile Vigga'nın ellerini sızlatmaya yetti.

“Açabileceğinden emin misin?” diye sordu Sunny, kafayı çuvala geri koyarken.

Baptiste asabice cıkcıkladı. Ses çıkarmakta marifetliydi. İç çekip kaşlarını oynatarak koca bir öykü anlatabilirdi. “Bundan daha zorlu kilitlerin üstesinden geldim. Ravenna'daki o şarap tüccarının kasa-sından hiç bahsetmiş miydim?”

“En az iki defa,” diye homurdanan Jakob hâlâ kasığını tutmaktaydı; zevk verecek biçimde değil.

Baptiste kilide bir maymuncuk daha soktu. “Ya Calabria piskoposuna şantaj yapmamdan?”

“Bak o en iyilerinden biriydi,” dedi Sunny.

“Artık bir kapınız var mı?” diye çuvalın içinden boğuk bir ses geldi. “Eve girdiniz mi? Biri bana yanıt verebilir mi?”

“Sabır,” diye mırıldanan Baptiste sözcüğü o kadar uzattı ki, sırf sonuna kadar dinleyebilmek için bile sabır gerekirdi. “Bu iş... kabiliyetli parmaklar gerektirir. Ve de sabır...”

Bu ikisi Vigga’nın ısırdıktan önce bile asla sahip olmadığı şeylerdi. Kurtkadın kapı halkasını tutup sağa sola asıldı. Halkanın dönmesi sonucu kapı şiddetli bir gıcırtyla savrulurak açıldı ve Baptiste parmaklarında dört, dişlerinin arasındaysa iki maymuncukla donakaldı.

“Kutsal Menfaat Şapeli’nin eksiklikleri yok değil,” dedi Sunny, “ama tekmeden inemeyen bir adam ve açık bir kapının kilidini açamayan bir kadın da dahil seçkin bir ekipte yer almak bana gurur veriyor.”

“Bazı işler için kabiliyetli parmaklar ve sabır gerekebilir.” Vigga bir elini soktuğu saçlarını arkaya attı ve hiç düşünmeden eve daldı. “Ama bazen güzel bir budala yeter de artar.”

Diğer çoğu şey gibi bir illüzyonistin evinin içine attığı ilk bakış hayal kırıklığına uğrattı cinstendi. Kapının arkasında satranç tahtası gibi siyah-beyaz fayanslarla kaplanmış gölgeli bir koridor vardı. Olaf bir keresinde ona satranç öğretmeyi denemiştir de Vigga oyuna akıl erdirememiştir. Minik minik atlar, filler, kaleler ve vezirler gerçek ebatlarında bile hazzetmediği şeylerdi. O eften püften taşların hareket edebilecekleri farklı farklı yolları düşündükçe Vigga’nın hepsini birden ateşe atması gelmişti. Koridorda ellerinde gelincik tutan kibirli bir kadın örümcek ağlarıyla kaplı bir tabloda aşağıya bakarak dudak bükümüştü. Bir çift kararmış zırh takımı eğri bir esas duruşa geçmişti.

“Hepsi bu mu?” diye mırıldandı Vigga, Sunny onun etrafından dolaşırken. “Daha farklı bir şey bekliyordum. Mesela...”

“Daha az toz mu?” Elf bir parmağını duvar kaplamasında gezdirdi, sonra da ucundan gri bir tutam üflledi.

“Sanırım daha fazla sihir. Belki içerilere girdikçe daha bir sihirimsi bir şeyler oluyor, değil mi?” Vigga yürümeye başlasa da Jakob onu kolundan yakaladı.

“Dikkatli ilerlemeliyiz.” Yaşlı şövalye elinde kılıcıyla koridorun ilerisine kaç çattı. “Buranın tehlikeli olduğunu biliyoruz.”

“Ama burası bir kılıç ustasının evi değil, haksız mıyım?” Vigga tırnağıyla yalımın ucuna bir fiske attı. “Bir illüzyona kılıç mı sallayacaksın? Muhtemelen yarardan çok zararı olur.”

“Kılıçların hep yarardan çok zararı olur,” diye mırıldandı daha şimdiden parmak uçlarına basarak koridorda sessizce ilerlemeye başlayan Sunny. “Zaten yapılaş amaçları odur.”

“Hadi!” Vigga kolunu çekip kurtardı ve Jakob'un yanağını sıvazlayarak silkinmesine yol açtı. “Birazcık yaşamadıktan sonra hiç ölmek neye yarar?”

“Koş git öyleyse,” diyen Jakob kılıcını kınına sertçe soktu. “Hep beraber bir kazık çukuruna düşmek beni rahatsız etmez. Nasıl olsa ölemiyorum.”

“Kıçına girmiş bir kazıkla on yıl boyunca çukurda mahsur kalabilirsin...” Vigga sözünün devamını getirmedi. Birkaç adım ileride duran Sunny başını yana eğmişti. “Bir şey mi duydun?” diye sordu kurtkadın.

“Sinekler,” yanıtını verdi elf.

Görkemli yemek odasında yüksek bir tavan, çepeçevre uzanan bir galeri ve bir düzine mumlu bir şamdan vardı. Sahnedeki bir aktör gibi bir ışık huzmesiyle aydınlanan uzun masanın etrafına on altı sandalye dizilmiş, bunlardan biri kullanıcısı alelacele yerinden kalkmışçasına geriye devrilmişti. Yemek servis edilmişse de hiç yenmemişti; masanın üstü dolu tabaklarla kaplıydı ve küften âdeta kürke bürünmüş bir dana buduna servis çatalı saplı bırakılmıştı. Koridorun kabrimsi sessizliğinden sonra çürümüş şölenin üzerindeki geçkin havada uçuşan sineklerin vızılısı Sunny'nin kulakları için neredeyse acı verecek kadar yüksekti.

Vigga sivri dişlerini gösterdi. “Etin *kötüsü*.”

Odanın köşesine iki ceset serilmiş, her bir alacalı surata sinekler dadanmıştı. “Burada ölümler var,” dedi Sunny.

Jakob yara izli yanaklarını şişirdi. “Gittiğimiz her yerde ölümler var.”

“Gelişimizde olmasa bile,” diyen Baptiste çürümüş çiçek sapsından oluşan masa süsüne burun kıvırdı, “gidişimizde mutlaka oluyor. Bunlar Frigo'nun adamları mı?”

Sunny cesetlerin yanında çömeldi. Birbirlerinin kollarında ölmüş gibi gözükmeleri bir bakıma yürek ısıtıcıydı. Fakat Sunny her ikisinin de elinde birer bıçak tuttuğunu fark etti ve bu halleri yürek ısıtıcı olmanın tam tersiydi. Yürek soğutucu? “Birbirlerini bıçaklamışlar.”

“Bak bu iyi,” dedi Vigga.

“Öyle mi?” diye sordu Jakob.

“Eh, en azından bizi bıçaklamayacaklar.”

Baptiste bir kaşını kaldırdı. “Bazı insanların kimseyi bıçaklamadan günlerini geçirebildiklerini duymuştum.”

Vigga omuz silkti. “Belki bazıları geçirebiliyordur. Bunların anlamı ne?” Yer yer akmış boyayla duvarlara alelacele çizilmiş bazı semboller işaret etti. “Sihirimtırağa benziyorlar.”

Sunny çuvalı havaya kaldırdı. “İşin uzmanına soralım mı?”

Kimse bu öneriyi kutlamadı.

“Mecbur kalana dek sormayalım,” dedi Jakob.

“Ne tarafa?” Baptiste dört duvardaki dört kapı aralığını değerlendiriyor, her bir yönde uzayıp giden panelli koridorlar alacakaranlığa karışıyordu.

“Sen rotacı değil miydin?” diye sordu Jakob.

“Kılavuzdum. Bir-iki aylığına. Çoğunlukla Hansa Birliği nakliye gemilerinde. Ren Deltası’nı avucumun içi gibi bilirim.”

Sunny yemek odasına göz gezdirdi. “Buranın Ren Deltası olduğunu sanmam.”

“Oranın daha ıslak olduğunu hatırlar gibiyim.” Baptiste şapkasını çıkarıp başının arkasını kaşdı. “Hem bir defasında bir gemiyi kumluklara çıkarmıştım. Aslına bakarsanız, komik bir öyküsü var. Kargomuzun bir kısmı canlı domuzdu...”

“Senin yön algına güven olmaz.” Vigga en yakındaki koridora yollandı. “Buna ne dersiniz?”

Jakob bir omzunu onun önüne geçirdi. “Dikkatli ilerlemeliyiz, unuttun mu?” Başıyla iki cesedi işaret etti. “Belli ki burası tehlikeli bir yer.”

“Öyleyse buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.”

Jakob ağzı yarın açık vaziyette duraksadı ama verecek bir cevap bulamadı.

“Gördün mü?” Vigga çalım satarak yanından geçti. “Bazılarımız doğuştan liderdir. Bazılarımızsa sadece takipçi.”

“Duydunuz mu?” diye sordu Sunny, eski zırh takımlarının arasından ve vasat portrelerin bakışları altından geçerek hep beraber Vigga’yı takip ederlerken.

Jakob sessizliğe kulak kabartsa da duyduğu tek şey Vigga'nın tabanlarının damalı fayanslarda çıkardığı patırtılar oldu. "Kulaklarım eskisi gibi değil..." Tıpkı gözleri, hafızası, eklemleri ve mesanesi gibi. Aslında kulakları vücudunun geri kalanından çok daha iyi çalışıyordu. "Ne duydun ki..."

Fakat artık sesi kendisi de duyabiliyordu.

"Sinekler," diye mırıldandı Baptiste, tavanından bir düzine mumlu avizenin sarktığı görkemli bir yemek odasına girerlerken. Uzun masaya bozulmuş yemekler diziliydi ve on altı sandalyeden biri fayanslara devrilmişti.

"Bir illüzyonistin kaç yemek odasına ihtiyacı olur?" diye sordu Vigga.

"Burası aynı oda," dedi Sunny, köşedeki iki cesedin yanında çömelirken.

"Hıh. Ben nasıl anlamadım ki?"

"Bazılarımız doğuştan liderdir." Sunny kirpiklerini kırptırdı. "Çoğumuzsa sadece takipçi."

"Kendim kaşındım." Vigga avizeyi efkârla süzdü. "Domalıp davetiye çıkardım. Hak ettiğimden daha beterini almadım."

"Senin hak ettiğinden daha beter ne olabilir ki?" diye sordu Baptiste.

"Dümdüz yürüdük..." diyen Vigga koridorlardan birine, sonra da tam karşısındakine baktı, "...ama daire çizdik."

"Ben zaten onlarca yıldır başladığım yere dönüyorum," dedi tekrar kasığına bastıran Jakob. Zaman geçtikçe ağrısı azalacağına artıyordu.

"Daha içerilere nasıl gireceğiz?" diye sordu Vigga.

"Asıl dışarı nasıl çıkacağız?" diye soruyla karşılık verdi Sunny, cesetlere kaş çatmayı sürdürerek.

Hepsi de bir müddet bu soruyu düşündü.

"Tüm bunlar bana çıkıntılık yapıyormuşum gibi hissettiriyor," dedi Baptiste.

"Kafayı çıkar," dedi Jakob.

Boyun çotuğunda dengelenerek masaya koyulan kesik baş tüm o bozuk yemeklerin arasına yakışmıyor değildi. "Herhalde bana yine ihtiyacınız var," dedi.

Jakob burun kemiğini ovuşturdu. Yıllar içerisinde Kutsal Menfaat Şapeli'nden gelip geçmiş diğer tüm efsuncularla, zuhurcularla,

cadılarla ve sihirbazlarla aynı kaçınılmaz kaderi paylaştığında Balthazar Sham Ivam Draxi'yi özleyeceğini hiç sanmıyordu.

“Bozuk yiyeceklerle dolu bir yemek odası bulduk ama her kapı dönüp dolaşıp buraya çıkıyor gibi.”

“Daha içerilere nasıl gireceksiniz?” diye sordu kafa. Jakob konuşanın Diaz Birader olduğunu anladı.

“Asıl dışarı nasıl çıkacaklar?” diye sordu kafa. Jakob bu sefer de Alex'in konuştuğunu anladı.

Hepsi de bir müddet bu soruyu düşündü.

“Bir yerlerde yazılar var mı?” diye sordu kafa.

“Duvarlarda rûnler var,” dedi Vigga, baştan savma çizilmiş sembollere gözlerini kısarak.

“Ne rûnleri?” diye sordu kafa, ağzının köşesinden akan maddeye bir sinek konarken.

“Okuma bilmiyorum,” yanıtını verdi Vigga.

“Aman ne şaşırdım,” dedi kafa. “Kim okuyabilir?”

“Ben,” dedi Jakob.

“Öyleyse ilerleme kaydediyoruz.”

“Ama rûnleri değil.”

“İçinizde rûn bilen biri var mı?” Artık ağzının çevresinde üç-dört sineğin uçtuğu kafa homurtulu monotonluğuna rağmen bezgin bir ses çıkarmayı becerdi.

“Ben biraz bilirim,” dedi Baptiste.

“Ve?..” diye sordu kafa.

Gözlerini kısarak rûnlere bakan Baptiste dudaklarını düşünceli bir edayla birbirine bastırdı. “Ama bunları değil.”

“Lanet... olsun,” diye söylendi kafa.

“Lanet... olsun.” Balthazar sertçe sıkıdığı dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. Bu kötü bitmeye mahkûm maceraya biraz daha iştirak etmek zorunda kalırsa ve gerek itici meslektaşlarından gerekse her geçen gün daha da artan dizi dizi düşmanlarından birinin ellerinde can vermekten kaçınırsa, hiç kuşkusuz etrafındakilerin sınır tanımaz cehaletine duyduğu hüsrandan ölecekti.

“Ama onlağı sana tağıf edebiligim,” diyordu kafa. “İlkinin iki çizgisi vağ ve ağalağından kıvgık bi' şey geçiyog. Sanki çûke benziyog...”

“Sen zaten heğ şeyi çüke benzetigsin,” dedi kafa.

“Boş verin!” diye çıkıştı Balthazar. “Siz *insanlar* –bu kelimeyi anlamının en had safhasına kadar zorladığımın farkındayım– oturup dinlenebilir, *fıkralar* anlatabilir veya birbirinizi *gebertebilirsiniz*. Böyle bir şey için gereken yeteneğin takdir göreceğini hiç sanmıyorum ama Balthazar Sham Ivam Draxi bu işi tek başına halledecek!”

“Orada neler döndüğünü biliyor musun?” diye sordu Alex, kendi karaktersizliğini daima başkalarında da arayan tecrübeli bir dolandırıcının doğal kuşkusuyla.

“Sana açıklayabilirim ama ayrıntıları... aklının almayabileceğinden korkuyorum.”

Genç kadın ellerini beline koydu ve tatsız vasıflar gösterisine inatçılığı da ekledi. “Bir dene bakalım.”

Balthazar dişlerini daha da sıktı. “Siz majesteleri gibi müthiş bir sihir uzmanlığına sahip birinin çoktan tahmin edebileceği gibi, meselenin temeli sineklere dayanıyor. Onlar elbette ki altı bacağa ve iki kanada sahip. Bu da hafıza ve duyular üzerindeki güçlü etkilerinden dolayı illüzyonistlerin tercih ettikleri bir taban olan Geiszler’in aşağı anahtarındaki sekiz durağa tekabül ediyor.”

“Doğal olarak,” dedi baron aheste aheste, elini umursamazca sallayarak.

“Uzayın kısıtlı şekilde katlanmasını içeren ve çürümeden gelen enerjiyle beslenen böcek tabanlı bir korunumlamayla* karşı karşıyayız. Kendi çapında akıllıca bir girişim ama icraatıyla çocukça ve dahası çokbilmişçe...”

“İşte *bu* bağışlanamaz bir kabahat,” diye gözlemde bulundu baron.

“Aşikâr çare böcekleri ve onlarla beraber büyüü yok etmek. *Dolayısıyla*.” Balthazar daha önce Marangon’dan tedarik ettiği kaftanın nakışlı yenlerini sıyrarak yaradılışın ta kendisinin özüne erişirken ellerinin önündeki engelleri kaldırdı. “Eğer izleyicilerin başka bir sorusu yoksa, belki devam etmeme izin verirler.” Sansar prensesin cevabını beklemeden işin somatik** kısmına girişti ve deneyimli bir zarafetle ellerini oynatarak Venedik’e geldiklerinden beri planladığı ritüelin açılış hareketlerini gerçekleştirdi.

Elbette ki söz konusu ritüelin o saçma sapan illüzyonist eviyle

* Koruma büyüleri vasıtasıyla bir kişiyi, cismi veya yeri emniyete almak. –çn

** Vücudu ve zihni odaklamakta kullanılan bütünselci vücut hareketleri. –çn

hiçbir ilgisi olmayıp tamamen melun Papa bağıını koparmakla ilgisi vardı. Balthazar'ın niyetini açık açık anlatamaması neredeyse ayıptı çünkü bu bilhassa gurur duyduğu bir metodolojiydi. Serbest kaldığında bu yaşadıklarını acı verici bir ölüm pahasına kimsenin değinmesine göz yummayacağı bir fasıl kabul edecekti. Serbest kaldığında...

Genzindeki ekşi gıdıklanma sonucu tekrar geçirdi.

“Miden mi rahatsız?” diye sordu Baron Rikard.

“Şu mumların kokusundan,” diye homurdandı Balthazar. O artan bir hareketlilikle rünleri çizmeye başlarken zuhurcu halkaları vidalarında titreyerek enerjiyle tınlar oldu. Sihirbaz parmak uçlarında bir kaşını, tabanlarında bir vızıltı hissederek ilk kelimeleri, yani kendi tasarımı olan sekiz hareketli bir efsunun ilk kelimelerini söyledi.

Gitgide artan sindirim sorunlarına rağmen tebessümünü bastırmakta zorlandı. Yine bir sihirbaz olup çıkmıştı. Bütün gücünü geri almıştı ve ona yanlış yapmaya cüret etmiş herkes çok yakında *bedel* ödeyecekti.

Dört Dönerken

Bu sefer sağdaki koridora girmişlerdi. Veya belki de soldakine; Vigga'nın kafası karışıyordu. Hem zaten ne fark ederdi? Her koridor aynı odaya, aynı bayat yemeklere, aynı sineklere çıkıyordu. Jakob ile Baptiste her zamanki gibi didişiyorlar, Sunny ise her zamanki gibi ailenin anası ile babasının kavga etmekten vazgeçmeleri umuduyla sıkılıp bunalıyordu. Vigga da her kurtkadın gibi iyi bir ağız dalaşından zevk alırdı ve normalde tartışmaya karışmaya can atardı. Fakat kimi zaman mayışıp ağırlaştığı olurdu ve bu da o yavan, kurşuni zamanlardan biriydi.

"Ulan ne fark eder ki?" diye homurdanarak masadaki sandalyelerden birine, dikiş dikmekle meşgul annesinin karşısına oturdu. Eskiden beri iğneyi Brokkr kadar atik kullanan annesi, fazladan para kazanmak için köydekilerden terzilik işleri alırdı.

Annesi tam da ondan bekleneneği gibi başını kaldırmadı. Çok tertipli, çok sabırlıydı. Her şeyi sırayla yapardı. Daima her şeyi aynı anda yapmaya çalışan Vigga'ya hiç benzemezdi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu annesi.

Bunu düşünmek sanki Vigga'nın yüreğini sızlattı. Loş koridorlardan tuzlu bir deniz kokusu esti ve Vigga'nın terli alnını öperek keyfini biraz yerine getirdi. "Galiba buralardaydım. Biraz kafam ka-nışık da."

"Zaten hep böyleydin. Her şeyi aynı anda yapmaya çalışırdın."

"Isırıktan önce bile. Hayat... üstüme üstüme geliyor. Sanki ellerimde bir eşekarısı kovanı yarılp açılıyor. Şok geçiriyor, korkutuyor, acı veriyor. Ve biraz da oramı buramı şişiriyor."

"Sana öğüdüm, eşekarısı kovanlarını eline almaman."

"Öğüt dinlemekle aram hiç iyi olmadı."

Annesi başını kaldırdı. "Isırıktan önce bile."

"Evet." Vigga kollarını iskelenin bakımsız korkuluğuna koyup başını dayadı ve dalgaların midye kaplı kerestelere vurmasını seyretti. "Sanırım bu işi şimdilik ötekilere bırakacağım."

“Ötekiler mi?” diye sordu annesi, meşgul ettiği parmaklarıyla Vigga’nın saçlarını çekiştirip örerek. “Hangi işi?”

Vigga kendini bir şey zanneden bir martının iskelede paytak paytak yürüyerek boncuğumsu gözleriyle balıkçılardan kalmış olabilecek artıklara bakınmasını seyretti.

Etrafta amma çok sinek vardı.

“Hazır mısın?” diye soran Vigga parmaklarını birbirine geçirerek bir basamak yarattı.

“Genellikle,” cevabını veren Sunny çıplak ayağını Vigga’nın dövmeli ellerine bastı. İncecik ve solgun uzuv orada bir çocuğun çizdiği ayak resmine benzedi.

Kurtkadın her rakamda başını sallayarak saydı. “Bir, iki, üç.” Vigga onu yukarı kaldırırken Sunny de sıçradı ve hiç ağırlığı yokmuşçasına havalandı. Zaten doğrusunu söylemek gerekirse, hiç ağırlığı yokmuşçasına hafifti. Geçerken korkuluğa belli belirsiz sürtündü ve cııt çıkarmadan galeriye inip çömeldi.

Aşağıdan Jakob’un, “Beni hep etkiler,” dediğini işitti.

“Fırlatma mı yoksa sıçrama mı?”

“Açıkçası ikisi de.”

“Eh,” dedi Vigga, “yardım almadan tekmeden inemeyen biri için ikisi de sihir gibi gözüküyor olmalı.”

“O olayı unutmama izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Senin yaşındaki birinin,” dedi Baptiste, “çoktan unutmuş olmasına şaşırdım.”

Balkonda dört kapı aralığı vardı. Sunny sessiz adımlarla bunlardan en yakındakine gitti, sırtını duvara yasladı ve kendisini olabildiğince az göstererek köşeden başını uzattı. Alışkanlık işte.

İnsanlar onu ne kadar çok görürlerse, bundan o kadar az hoşlanırlardı.

Bir koridor daha. Damalı fayanslar, tozlu duvar panelleri, eğik zırh takımları. Şimdiye kadar bunun gibi kaçından geçmişlerdi? San ki düzinelerce.

“Siz ikiniz sirke katılmalısınız,” diyordu Baptiste.

“Sunny onu çoktan denedi,” dedi Jakob. “İyi gitmedi.”

“Belki bir ucube değil de akrobat olsaydım durum değişirdi,” diye seslendi Sunny. Bekledi ama hiç ses gelmedi. İnsanlar esprileri-

ne nadiren gülerlerdi. Söylediklerine göre sebep elfin esprileri yapış biçimiydi. *Kahrolası anlatımın üstünde çalış.* Yine de Sunny bir tepki almayı ummuştu. Korkuluğa geri gidip aşağı baktı. Altındaki oda boştu.

“Jakob?” diye tısladı. Boğazında endişe kaynaklı çirkin bir kıpırtı vardı.

“Vigga?” Sözleri sessizliğe öyle bir gömüldü ki kulakları gıdıklandı.

“Baptiste?” Fakat sinekler bile kaybolmuştu.

“İşte bu... tuhaf,” diye mırıldandı Jakob, bir kez daha koridordan topallayarak çıkarken.

Kaç' kez aynı odaya gelmişlerdi? Aynı damalı fayanslar. Sinekli yemeklerle kaplı aynı masa, aynı devrik sandalye. Bir düzine mum taşıyan aynı avize. Fakat masa bu sefer fayanslı tavandayken avize ahşap zeminden yukarı doğru çıkıntı yapmıştı.

Bir illüzyonistin evinde şaşırtıcı hiçbir şeyle karşılaşmazsan şaşırırdın ama Jakob'a göre bu kadarı da fazlaydı. Avizedeki dümdüz yukarı uzanan cam boncuk dizilerinden birini dürttü. Tele dizili boncuklar hafifçe şingirdayarak bir nehir yatağındaki sazlar gibi ileri geri sallandı.

“Her şey tepetaklak,” diye mırıldandı Jakob.

“Veya belki biz öyleyizdir,” dedi Szymon, böyle bir şey ikide bir yaşanıyormuşçasına. Çift kartallı ve Papa Angelica'nın teçhizatına eklemelerine izin verdiği kutsal çemberli kalkanını taşıyan Szymon Bartos yine kanlı canlıydı. Demir Nizam onun sayesinde Altın adını kazanmıştı. Üzerlerinde taşıdıkları çemberle ve dudaklarında ilahilerle dünyayı yoluna koymak için yola çıkarlarken ne kadar da gurur duymuşlardı. O yolculuğun nasıl sonlanacağına dair Jakob'un içinde kötü bir his vardı.

“Sunny nerede?” diye sordu.

“Kim?”

“Bir de ötekisi. Kurtkadın.”

“Kurt ne?” Szymon kaşlarını çatı. Diğer bütün tapınak şövalyeleri de kaşlarını çatıyorlardı. Komuta büyüğü öyle kolayca bozulabilirdi ki. Hep beraber bel bağladıkları yapı bir anda çökebilirdi. Bu da kaos, ölüm ve mukaddes davanın başarısızlığı anlamına gelirdi.

Büyük Usta'nın bir insandan fazlasıymış gibi gözükmesi gerekirdi. Daha sert. Daha güçlü. Hepsinden de önemlisi, daha *kararlı*.

Senin kararlılığından onların kararlılığı doğardı ve haklı bir dava da bir araya gelmiş birlik hüsrana uğrayamazdı.

Kimse kuşku görmek istemezdi.

"Boş ver." Belki Jakob sadece hayal görmüştü. Bazen geçmişi görmeksizin gözlerini kapatamazmış gibi hissettiği oluyordu. Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Orada yağlı ter birikip duruyordu. "Hepinizin öldüğünü sanıyordum. Uzun zaman önce."

"Ben de senin kadar canlıyım, Reis," dedi Szymon.

"Demek durumun o kadar kötü, ha?"

"Ne çok seçenek," diyen Elzbieta kaşlarını çatıp durduğu yerde ağır ağır dönerek tepetaklak galeriye ve birbirinin aynı tepetaklak kapılara göz gezdirdi.

Jakob kadının gözlerine bakamadı. Onun ölü olduğundan emindi. Onu bizzat boğuşu daha dün gibi aklındaydı. Başka seçeneği kalmamıştı. Kuşku bir şehre bulaşan vebaya benzerdi; iyice yayılmadan önce yakılarak yok edilmesi gerekirdi. Lakin kadın tombul altdudağıyla ve başının etrafına sardığı örülmüş saçlarıyla işte karşısındaydı. Sebebini bilmesede saçları Jakob'u hep rahatsız etmişti.

Dört bir yandan sinek vızıltısı geliyor, çıkan ses Jakob'un dişlerini ve dizlerini sızlattıyordu.

"Doğru kapı hangisi?" diye sordu Elzbieta.

"Doğru kapı yok," diye homurdanan Jakob gözlerini yumdu. "Hepsi de cehenneme açılıyor."

Çalışıp didinerek kendileri için inşa edecekleri bir cehenneme.

"Doğru kapı yok," diye mırıldandı kafa. "Hepsi de cehenneme açılıyor."

"Bu söz kulağa hiç umut vaat edici gelmiyor." Diaz Birader giderek telaşlanıyordu. Vicdan pusulası son zamanlarda fırlıdak gibi dönüyor olsa da cehennemin halen yanlış istikamette olduğundan bir hayli emindi. "Gelmiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Alex sertçe, Balthazar'ı kötü kötü süzerek.

Sihirbaz görünmez bir at takımını çekercesine tekrar boşluğu pençeledi ve bu sefer odada cevap niteliğinde bir rüzgâr eserek mum alevlerini dans ettirip ağır kitapların sayfalarını dalgalandırdı. Alışıl-

dık ve kasıtlı bezginliğinden hafifçe sıyrılan Baron Rikard biraz dik oturdu.

Ellerini ve dudaklarını boyuna oynatan, az biraz yeşile çalmış tenini ince bir ter tabakası kaplayan Balthazar hastalanmış gibi görünmeye başlıyordu. Kesik baş artık neredeyse devamlı zırvalayıp sızdınyordu. Lakin ölü ağzından kimin sözcüklerinin çıktığını anlamak giderek imkânsızlaşıyordu.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Alex, rüzgâr kesilirken.

“Eh, böyle şeylerden kimse *hoşlanmaz*,” diye karşılık verdi Diaz Birader.

“Ona güvenmiyorum.”

“Eh, ona kimse güvenmez!”

“Hiç korkmayın...” Balthazar bir gözünü hafifçe aralayıp sabit ve güven vermekten çok uzak bir tebessüm takındı. “Her şey yakında sona erecek.” Yutkunarak geçirtisini bastırırken yüzünü buruşturdu, sonra yine havayı öfkeyle çekiştirdi.

O doğaüstü rüzgâr bu sefer daha büyük bir güçle odada tekrar eserek yırtık duvar kâğıtlarını uçuşturdu ve yerden toz hortumları kaldırdı. Metal halkalar vidalarında öfkeyle şingirdadı. Diaz Birader, Kardinal Zizka’nın ofisi önündeki o banka oturduğundan bu yana belki de on üçüncü kez işlerin büsbütün ters gittiği ama yaşanacakları engellemekten tamamiyle âciz olduğu hissine kapıldı. Kardinal Zizka’nın ofisi önündeki o banka oturduğundan bu yana belki de yüzüncü kez tulumunun altındaki zincire takılı şişeciğe elini bastırdı ve gözlerini kapadı. “Ey Mübarek Aziz Beatrix, imtihanlarımı sağ salim atlamamı ve Kurtarıcımızın gözüne girmemi sağla...”

“Hayıg, hayıg,” diyordu kafa. “Uslu duğacağım.”

Diaz Birader nedense bu sözü her zamankinden daha az umut vaat edici buldu.

“Hayır, hayır! Uslu duracağım!”

Fakat durmayacağını herkes biliyordu. Uslu durmayı bildiğine dair en ufak bir belirti göstermişliği bile yoktu. El ve ayak bileklerini sıkıca bağlayan, halkaları hareket ettikçe cildini acıtan zincirlerle onu köy meydanı boyunca sürüklüyorlardı. Her bir zincirin ucun-

daki asık suratlı iki adam onlara öyle sert asılıyordu ki, eklemleri yerinden çıkacakmış gibi geliyordu.

İnsanlar başlarını kapı aralıklarından korkuyla uzatarak veya o palas pandıras götürülürken lanet okuyarak seyrediyorlar veyahut sert ifadelerle kollarını kavuşturup askıdaki boş zırh takımları gibi ilgisizce bekliyorlardı. Dostlar ve komşular iç karartıcı bir jüri hâline geliyordu ve teki bile onun lehine konuşmuyordu. Yine de kadın onları suçlamıyordu.

“Ah, omzum! Ah, dizim!” Fakat canını ne denli yaktıklarını umursamıyorlardı. Hatta ne kadar yakarlarsa o kadar iyiydi. Çamurda, dışkıda ve buz gibi su birikintilerinde sürüklenirken yırtık pantolonu kışından düşecek gibi oldu. Bir ara havalandı, sonra bir ayağının üstünde sekti, ardından bir el arabasının köşesine çarptı. Hıçkırdı, tükürdü, saçları ağzına girdi.

Uzunevin* kapı aralığı olan dörtgen gölgeye doğru götürülürken binanın yanındaki direklerden birini yakaladı ve ona var gücüyle tutunarak dünyadaki en yakın dostuymuş gibi sarıldı. Öyleydi de.

“Hayır, hayır! Güvenliyim! Temizim!” Fakat öyle olmadığını herkes biliyordu. Adamlar ona tüm ağırlıklarıyla asıldılar ve zincirler gerildi. Kadının biri süpürge sapıyla onu dövmeye başlayıp sırtına sırtına vurunca ağzından bir çığlık kaçtı. Onu direktten ayırmayı nihayet becerdiler. Yırtık ve kanayan kollarla yüzünü evin yan tarafına çarpıp karanlığa daldı. Burnuna şifalı ot ve duman kokusu çalındı.

“Ne güvenlisin ne de temiz,” dedi mürekkebi hazırlayan Sadi. “Her ikisinin de tam tersisin.”

“Üzgünüm!”

“Ben de. Ama üzölmek kimseye hayatını geri vermez.” Zincirleri saman serpilmiş toprağa çakılı kazıklara dolayıp onu kurbanların kesildiğı kan lekeli kayaya yüzükoyun yatırdılar.

“Kurt yaptı,” diye sızlandı Vigga. Zincirlerine asılıp debelenmesine rağmen balmumuna yapışmış bir sinek kadar çaresiz durumdaydı. “Elimde değildi.”

Sadi onun yüzünü kaldırıp iki eliyle birden kavradı. Öfkeli

* (Longhouse) Viking köylerinde halkın toplanıp yemek yediğı veya görüşme yaptığı ana bina. —çn

çok üzgündü ve başparmaklarıyla Vigga'nın gözyaşlarını sildi. "Seni o yüzden işaretlemeliyiz. Ahali senin ne olduğunu bilmeli." Kemik iğneyi eline alıp başını aşağı yukarı salladı ve Vigga'nın kirli giysileri kesilerek çıkarılmaya başlandı. "Yapılabilecek en uygun şey bu. Hem neden burada olduğumuzu biliyorsun. Biz hep uygun olanı yapmaya çalışırız."

"Yapamazsınız," diye sızlandı Vigga. "Yapamazsınız."

"Mecburuz." *Pıt, pıt, pıt.* Sadi ikazları ona kazımaya başladı ve Vigga feryat etti.

Acıdan değil. Bunun geri dönüşü olmadığını bildiğindendi.

"Yapamazsınız," diye geveliyordu kafa. "Yapamazsınız."

Balthazar kimin sözlerinin taklit edildiğini ne biliyor ne de umursuyordu. Eskiden beri illüzyonu düşük seviyeli bir disiplin, sahtekârlığın ta kendisi, kendine saygılı sihirbazlardan ziyade görgüsüz gözbağcılarının branşı kabul etmişti. Hele hele bir Uhreviyat Dostları buluşmasında düşüncelerini Dokuz Gözlerden Covorin'le paylaştığında ve kadın onu kandırıp tüm katılımcıların önünde bir kazı öptürdüğünde bu fikri daha da pekişmişti. O aşağılanmayı ne unutmuş ne de affetmişti ve tahminince aynı şey kaz için de geçerliydi.

Öldürülemez salak, görünmez elf, ağza alınmaz kurtkadın ve Avrupa'nın en tecrübeli şıllığı şu an muhtemelen kendi kalıplaşmış korkularının hayali labirentinde bodoslama dört dönüyorlardı. Balthazar'a göre orada süresiz olarak kalmalarında hiçbir sakınca yoktu. Kendisi zaten son birkaç aydır en kötü korkularında yaşıyordu ve kusura bakmasınlar ama özgürlüğüne kavuşmaktan başka odaklandığı bir şey yoktu. Bu amacın da gereğinden daha zahmetli olduğu giderek netlik kazanıyordu.

Balthazar'ın aynı anda iki yorucu ritüel icra etmesi gerekiyordu: bağlamanın mide bulandırıcı etkilerini bastıracak küçük çaplı bir tane ve o bağı koparacak daha büyük bir tane. Bir yandan da bir illüzyonist bozuntusunun kullanışsız ev savunma mekanizmasını bozuyormuş gibi yapıyordu. Lakin arkasında bıraktığı o başarısız girişime karşın bileğindeki kırmızı çizgi hayal edebileceğinden çok daha inatçıydı. Sanki ne kadar çok güç uygularsa, büyü onu o kadar sıkı kavırıyor, midesi o kadar çok bulanıyor, bulantıyı bastırmak için o kadar fazla çaba

harcaması gerekiyordu. Ödünç kaftanının altında şıpır şıpır terliyordu ve vidalar yerden sökülmeden, aşırı ısıdan dolayı bükülmeden yahut öylece erimeden önce şu zuhurcu halkalarının daha ne kadar dayanabileceğini merak etmeye başlıyordu.

Ani bir yanlışığın neticesi yıkıcı olurdu; Balthazar için, odadaki herkes için, hatta bir ihtimal tüm mahalle için. Balthazar bir gün Semerkantlı Sarzilla'nın tenekeyi gümüşe dönüştürmeye teşebbüs ederken sadece kendini değil, iki buçuk nispeten varlıklı sokağı ve bir kumaş üreticisini de havaya uçurduğunu keşfettiğinde attığı şaşkın kahkahayı hâlâ hatırlıyordu; ne de olsa, kertenkelelerle yaşanan fiyaskonun ardından hiç kimse kurşunu altına dönüştürmeye dahi kalkışmıyordu.

Biri ne halt yemeye öyle bir riski göze alır ki? diye sesli olarak düşünmüştü. Doğal olarak bunu kuşlarına hitaben yapmıştı zira o sıralar yalnız yaşırdı. Şimdiyse kendisi daha bile riskli bir kumar oynuyordu. Fakat geri adım atamazdı. Yalnızca özgürlüğünü kazanma değil, çağın en büyük sihir kullanıcılarından biri olarak kalıcı bir iz bırakma fırsatı yakalamış bulunuyordu! Bock ve Zizka denilen o çokbilmiş riyakârlara, Baptiste adlı o sırtkan kaltağa, Dokuz Gözler'den Covorin'e ve kendisini hafife almaya cüret etmiş diğer tüm kıskanç rakiplerine günlerini göstermeyi kafasına koymuştu!

Tüm engelleri, haksızlıkları, bahtsızlıkları aştığı gibi artan mide bulantısını da aştı. Bütün dünyaya gününü gösterecekti! Tarih temkinliler tarafından yazılmazdı!

Dişlerini sıkarak, daralıp genişleyen burun deliklerinden aldığı nefesle ciğerlerini doldurarak havaya yine semboller çizdi. Güç aktardığı zuhurcu halkaları artık çınlıyor, şakıyor, demirci ocağına atılmış demirler gibi belli belirsiz parlamaya başlıyordu.

"Bu işte bir yanlılık var," diye mırıldandı Jakob. "Burada olmamalıyız!"

Yemek odasından ve onun durmaksızın vızıldayan sineklerinden koşarak kaçtı. Daha doğrusu, sağ kalçasını kavrayarak ve sol bacağına neredeyse dümdüz tutarak koşmaya elinden geldiğince yaklaştı. Kafataslı siyah-beyaz fayanslarıyla, çekiçle dövülerek düzleştirilmiş kalkanlardan oluşan panelleriyle, zoraki bir esas duruşta bekleyen harap durumdaki düzinelerce zırh takımıyla gölgeli ko-

ridorda gerisingeri sendeledi. Başını eğerek kırık parmaklıklı kapının altından geçti, yıkık kale kapısından çıktı ve kendini savaş meydanına attı.

Kaçış yolları kesilmişti. Etrafları sarılmıştı. Jakob davullar, borazanlar ve ağıta benzer savaş marşları işitti. Bin ağızdan "Kurtarıcımız" ilahisinin uğultusu yükselmekteydi. Elfler her yerdeydi. Onlar ormandaki hayaletler, göz ucuyla gördüğün gölgelerdi. Birini yakaladığın zaman duman gibi dağılıverirdi. Siyah okları zehirli fısıltılar misali ağaçlardan yağırdı. Yolunu kaybetmek, gardını indirmek, arkasını dönmek ölüm demekti.

"İleri!" Jakob kılıcını ağrıyan omzunun izin verdiği ölçüde kaldırdı. Cesaret bulaşıcıydı. Biri cesaret gösterirse başkalarına da yayılırdı. Korku da aynıydı. Ricat kaşla göz arasında bir bozgun olup çıkardı. Dolayısıyla Jakob kendini bir kez daha mızrağın ucu yaparak arbedeye daldı. Şakır şakır yağan yağmur zırhından sızarak alttaki gambesonu sırlıslam etti, onu buz gibi bir kurşun ağırlığa çevirdi.

Artık kimlerle dövüştüklerinden emin değildi. Elflerle mi? Yoksa Litvanyalılarla mı? Yoksa Sicilyalılarla mı? Yoksa Kastilyalılarla mı? Yoksa Piktlerle, yaktıkları o kuleden kurtulmuş cadılarla ve ateşe verdikleri o manastırın keşişleriyle mi? Bir asırdan daha fazlasının düşmanları bir delinin paletindeki boyalar gibi birbirine karışmıştı.

Jakob itip tepindi, omuz omuza çarpıştı, hırlayıp gürledi. Çevresindeki dövüşçülerin ölü mü diri mi olduğundan emin değildi; her biri sele kapılmış bir şişe tıpası kadar çaresizdi. İnsanlar inleyip haykırıyorlar, ısırp dirsek atıyorlar, yumruk sallayıp uluyorlar ve çamura düşüp ayaklar altında eziliyorlardı.

Jakob'un ağzına kan tadı, ölüm tadı geliyordu.

"Gebertin hergeleleri!" diye hırıldadı, kılıç tutan kolunu kurtarmakta zorlanarak. "Hepsini gebertin!"

Sunny koridordan çıkıp görkemli bir giriş yaptığında parti çoktan başlamıştı.

"Ta-da!" diye şakıdı ama bunu kimse fark etmedi. Edilmemesi de yazık oldu çünkü giyinmeye saatler harcamıştı ve duruma uygun olarak ıslıl ıslıldı. Aslında herkes öyleydi; avizenin altındaki yüksek tavanlı yemek odası mutlu bir kalabalıkla tıklım tıklımdı. Aynı şey galeri için de geçerliydi. Orkestra bir yerlerde şarkısını çalarken her-

kes birbirine yaklaşıp tekrar ayrılıyor, fırl fırl dönerek etrafta gezi- niyordu.

Sunny orkestralara bayılırdı. Bir tahta parçasını bu şekilde öttü- rebilmeleri ona hep sihir gibi gelirdi. Dans etmek de isterdi ama o alanda dudak uçuklatacak kadar yeteneksizdi. Bir keresinde dans alıştırması yapmıştı ama bunu sirk yöneticisine gösterdiğinde adam limon emiyormuş gibi ifade takınmıştı. *Siz pisliklerin insanüstü bir zarafete sahip olduğunuzu sanırdım*, demişti.

Sunny en son ne zaman bir partiye davet edilmişti? Hiçbir za- man. Doğal olarak. Herkes ondan tiksiniyordu. Fakat birine gitmeyi hep çok istemişti. Daha doğrusu, gizlice kulak kabartmadığı, bir şey- ler çalmadığı veya birini zehirlemeye çalışmadığı birine.

Partiler. Harika. Dans eden, gülen, kur yapan, bir şey söylerken başka bir şey kasteden insanlar. Gülücüklerle, bakışlarla, ellerle ya- pılan hamleler. O siyah-beyaz fayanslı zeminde büyük ödüllü bir sosyal satranç oyunu oynarcasına. Sunny insanlara bayılırdı. Ne tu- haf yaratıklardı.

Keşke kendisi de öyle olsaydı.

Davetiyeyi sıkı sıkıya tutmaktaydı. Onu alınca öyle heyecanlanmıştı ki. *Biricik Sunny, seni en içten duygularımızla davet ederiz... falan filan* gibi şeyler işte. Gerçi şimdi düşününce zarfı açtığını hatırlamıyordu. Acaba sarhoş muydu? Bir keresinde sarhoş olmuştu. Tadı ayağa ben- zeyen bir kadeh şarap içmiş, hemen sonra başı dönmüştü. Ardından midesi bulanıp haysiyetini yitirmişti ve Vigga onu yatağına götürmüştü.

İyi ama Vigga kimdi? Sunny başını kaşıdı. Ne garip.

Pelerinini kapıcıya attı ama adam bunu fark etmedi. Pelerin yere düşer düşmez biri üstüne basıp geçti.

“Ben geldim,” dedi Sunny ama kapıcı ona aldırış etmedi. Kaba herif Sunny'den sonra içeri dalan kaba bir kadının paltosunu almak- la meşguldü. Sunny kadının maske taktığını fark etti. Ardından her- kesin maske taktığını fark etti. Kendisi hariç herkesin.

Davetiyeye panikle bakakaldı. *Seni en içten duygularımızla bir maskeli baloya davet ederiz... falan filan*. Hayır! Maskeye ihtiyaç du- yan biri varsa o da Sunny'di. Yüzü dehşet vericiydi. Onu gören in- sanların kusası gelirdi. Ellerini suratına kapatan Sunny neredeyse acı duyacak kadar kızarıp bozardığını fark etti. Bu çok garipti çünkü daha önce kızarıp bozardığı hiç olmamıştı. Bunu başkalarında gör-

müş ve çok beğenmişti ama aynaya bakarak saatlerce denemesine rağmen becerememişti.

“Pardon,” diyerek kalabalığa yanlamasına girdi ama kimse ona yer açmadı. “Müsaadenizle!” Fakat herkes o orada değilmiş gibi davrandı. Hatta biri ona çarpıp başka biri de ayağına bastı ve Sunny soluklanırken fıkra anlatan biri kolunu dikkatsizce kaldırdı. Dirseği elfin tam ağzına çarptı.

“Biraz yavaş olur musun?” diye hırıldadı Sunny ama adam istifini bozmadan sözlerini sürdürdü ve fıkrası bittiğinde herkes kahkahlara boğuldu. Kocaman kaslı omuzları, karmakarışık siyah saçları ve yanaklarında yazılar olan bir kadın yemek masasındaki on altı sandalyeden birinde oturuyor, yalnız olmasına rağmen birisiyle şen şakrak konuşuyordu.

Sunny davetiyeye tekrar baktı ama elindeki şey artık kalitesiz kâğıda kalitesizce basılmış eski, köşeleri kıvrık bir sirk broşürüydü. *Avrupa’daki tek tutsak elfi dehşetle seyredin!* Canlı heykelin ve suratında kocaman bir yumru bulunan adamın ardından üçüncü sıradaydı. Aslında bu doğru bile değildi. Yumru değil, tek tutsak elf olması. Ama sirk yöneticisi hep, *Sıradanlık kalabalıkları çekmez*, derdi. Adam ondan nefret etse de Sunny yöneticinin yanında olmasını isterdi. Nefret edilmek bile hiç yoktan iyiydi.

Bir intiba bıraktığının kanıtıydı.

Her şey fazla parlak ve fazla gürültülüydü. Sunny sinekleri duyabiliyordu. Sarhoş muydu? Midesi bulanmasa da haysiyetini yitirdiği kesindi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Kimse burada olduğunu bilmiyorsa haysiyet ne işe yarardı? İşe yarayan bir şey kalır mıydı?

Kimse burada olduğunu bilmiyorsa gerçekten burada sayılır mıydın?

Orkestra, yuhalanmak ve bir çıtayla vurularak yere devrilmek için sahneye çıktığı zaman sirkte havalı kornayla çaldıkları müziği çalmaya başladı. Sunny bu müzikten pek hoşlanmazdı.

Maskeli bir cümbüşçüler halkası gülerek parmak doğrultuyor, halkanın ortasında kambur bir adam duruyordu. Kırçıl, yara izli ve endişeli adamı gözü bir yerden ısırса da Sunny onu bir türlü çıkaramıyordu.

“Bu işte bir yanlışlık var,” diyordu adam. “Burada olmamalıyız!”

“Merhaba?” Sunny adamın yüzünün önünde parmaklarını şıklatı. “Seni tanıyor muyum?”

Fakat adam onu tanıımıyordu. Hatta onu görmüyordu. Sunny titreyen yumruğundaki broşürü buruşturdu. Çileden çıksa da kimse bunu görmüyordu. Dehşete düşse de kimse bunu görmüyordu. Sersefil olsa da kimse bunu görmüyordu. Zaten görselerdi bile umursayacakları yoktu.

Sunny bir köşe bulup oraya yaslandı. Aşağı kayarak yere oturdu ve dizlerini göğsüne sıkıca çekti.

Kendini görünmez yapabilirdi. Bu onun yeteneğiydi.

Peki ama kendini görünür yapabilir miydi?

Sorun buydu.

Sadece Gerçeği

Odada esen rüzgâr mum alevlerini titretip tozları olmadık desenlerde savuruyordu. Bronz halkalar uğulduyor, duman çıkarıyordu. Kesik başın gurultuları Alex'e evin içindeki dostlarının akıllarını kaçırdıklarını düşündürüyordu. Tabii daha en başta akılları olduysa.

Öyleyse Balthazar ne demeye sırtıyordu?

“Bir terslik var,” dedi prenses.

“Her şey ters!” Diaz Birader sızıntı yapan kafayı, takırdayan halkaları, mırıldanan sihirbazı gösterdi. “Haftalardır hiçbir şey düzgün gitmiyor ki...”

“Balthazar bağı koparmaya çalışıyor.”

“Artık görgü kadar sihirde de mi uzmansın?”

“Bir yalancı gördüm mü anlarım,” diye tersledi kız. “Yoldayken bu konuda konuştuğunu duydum.” Başıyla baronu işaret etti. “Onunla.”

Vampir incinmiş bir masumiyet havasıyla gevşek parmaklarını göğsüne koydu. “Benimle mi?”

“Bu doğru mu?” Açıkçası Diaz Birader biraz kırgın gibiydi.

Baron Rikard iç geçirdi. “İnsanlar bana eleştirilme korkusu duymadan içlerini dökebilirler. Ben bir vampirim. Ahlaki yargılamaları...” Elini keşişe doğru tembelce salladı. “Mantık yürütme kapasitesi daha az ve ikiyüzlülük kapasitesi daha fazla kişilere bırakırım.”

Balthazar'ın tebessümü genişliyor, el hareketleri sertleşiyordu. Rüzgâr masalardaki kâğıtları uçurup Alex'in saçlarını yüzünün önünde uçuşturuyordu. Yırtık duvar kâğıtları çürümüş sıvalara çarpıp duruyordu.

“Neden daha önce bir şey söylemedin?” diye ciyakladı Diaz Birader.

Alex dudaklarını yaladı. Asıl sebep, şimdiye dek gecenin bir yarısı kaçıp giderek oradan kilometrelerce uzaklaşmış ve eskisi gibi yüzüne gözüne bulaştırmayacağı yeni bir hayata başlamış olmayı ummasıydı. O yeni hayatında kurtkadınlar, vampirler ve sihirbazlar, unutmüş gibi davranacağı çirkin anıların arasında yer alacaktı.

Derken Marcian ile insan-hayvanları saldırmışlardı ve Eudoxia'nın diğer oğullarının da büyük ihtimalle prenesten haberdar olduğu anlaşılmıştı. Böylece Alex en iyi şansının diğerleriyle kalmak olacağını düşünmüştü. Haklarında ne söylenirse söylensin –ki *bir sūrū şey* söylenebilirdi– Jakob, Vigga ve Sunny prensesin tarafında olduklarını göstermişlerdi. Alex'in tarafında kendisinden başkası olmayalı çok uzun zaman geçmişti. Orası kahrolası bir çöl gibiydi.

“Ona durmasını söyle!” Genç kadının curcuna arasında haykırması gerekti.

Keşişin çaresiz bir hâli vardı. O denize atlamayı emretmektense teknenin batmasına göz yumacak türde bir adamdı. Diaz'ın boktan bir lider olduğu söylenebilirdi. Ama zaten Alex de boktan bir prenesti.

Adamın tulumunu avuç dolusu kavradı. “Papa Cenapları seni başa geçirdi! Bağın sözleri buydu! Balthazar'a durmasını *emret!*”

“Ah, Aziz Beatrix aşkına...” Diaz çenesini sıkıp halkaya doğru döndü. “Balthazar Sham Ivam Draxi!” Sihirbaz aralıksız mırıldanmalarını kesmeden bir gözünü açıp onları kötü kötü süzdü. “Sana durmanı emre...”

Balthazar bir eliyle havayı avuçladı ve keşişin sözleri tuhaf bir bocalamayla yarım kaldı. Diaz boynunu tutarak iki büküm oldu. Pörtleyen gözlerini Alex'e dikti.

“Sihirbaz onu solumaktan alıkoyuyor,” dedi Baron Rikard sakince.

Alex dizleri üstüne yığılan, şakaklarındaki damarlar ortaya çıkan Diaz Birader'i tuttu.

“Bırak onu!” diye Balthazar'a haykırdı ama sihirbaz kadim Kartaca tarihi hakkındaki kendini beğenmiş dersleri hariç haftalardır yaptığı gibi genç kadını yok saydı. Zaten şimdi ilgi göstermeye başlaması hayret verici olurdu. Balthazar dudaklarını acıyla çarpıtma ile utkuyla tebessüm etme arasında bir yerde bükmüş, kaftanı yoktan var olan bir rüzgâra kapılmıştı.

“Bana yardım et!” diye Baron Rikard'a bağırdı Alex, havada uçuşan toz topraktan korunmak için bir elini yüzüne siper ederek.

Vampir azıcık bile yardım etmedi. “Bir tahta çıkman bekleniyor. Tek bir sihirbazı bile hizaya sokamıyor musun?”

Halkalar artık ışık saçıyor, döşeme tahtalarını yakıyordu. Kesik baş saçma sapan sözler bağırıp duruyordu. Yerde diz çöken Diaz Birader'in yüzü morarıyordu.

“Şimdi ne *bok* yiyeceğim?” diye haykırdı Alex.

“Asılın...” diye sakince seslendi dümen yekesinin başındaki Erik, sararmış dişlerinin arasında bir pipoyla. “Asılın...” Tempoyu belirliyor, zamanı hareketlere bölüyor, sesiyle Vigga'nın gümbürdeyen kalbini yavaş bir ritme sokuyordu. “Asılın...”

Tanrılar biliyordu ya, denizin kokusu, yelkenlerin şaklaması ve cildine sıçrayan suların soğuğu öyle iyi geliyordu ki. Vigga bunu ne kadar çok sevdiğini, bu konudaki yeteneğini unutmuştu. Unutmak bazen bir lütuf olabiliyordu. Ama bir lanet de olabiliyordu. Bunu kimden duymuştu? Tanıdığı asık suratlı bir şövalyeden. Peki ama o şövalyeyle nerede tanışmıştı? Hayatında örüntü aramaktan vazgeçmişti. Artık hava karardığında denizin yaptığı gibi kendini gelgitin akıntısına bırakmakla yetinmekteydi.

“Küreğini çeksene,” dedi Halfdan, ona kaşlarını çatarak. “Hayat kendi ayaklarına dolanmadan da yeterince zor.”

“Evet. Kürek. Elbette.” Vigga üstüne düşeni daima yapardı. Nasırlı elleriyle zamanla pürüzsüzleşmiş küreğin sapını kavradı ve tüm gücüyle abandı.

Hava kararıyor, gökyüzü fırtına renkleriyle morarıyordu. Kıyıya yanaşmaları iyi olurdu ama Vigga kıyının nerede olduğunu hatırlamıyordu. Hatta bir kıyı olup olmadığını bile hatırlamıyordu. Yoksa hep burada mı bulunmuşlardı? Tüm zamanları engin, bilinmez derinlikli, huzursuz denizde mi geçmişti?

“Fazla ileri bakma,” dedi yanındaki Olaf. Vigga güldü ama adam ona doğru döndüğünde yüzünün öbür tarafının pençe izleriyle oyulduğunu gördü. Gözü kıpkırmızı ve ağlamaklı bir çukurdu.

“Neler oldu?” diye fısıldadı Vigga.

“Sen oldun,” diyen adamın bitişik elleri kendi bağırsaklarının bir kısmını tutuyordu.

“Bir gemi arkadaşından nefret etsen bile kürek çekmeyi sürdürebilirsin,” dedi Erik.

“Evet.” Dehşetini bastırıp umudunu kaybetmemek için çabalayan Vigga sertçe başını salladı. “Doğru. Sık sık böyle derim.”

“Ama bizi kahrolası dünyanın kenarından aşağı uçurdun.” Kelimeler adamın mavi-siyah dudaklarından buharlar eşliğinde çıktı. Belki Erik ondan kaçmayı başarmış ama karlarda donup kalmıştı. Vigga elinden kurtulanların fazla uzaklaşamayacaklarını hep bilmişti.

“Ben yapmadım,” dedi ağlayarak. “Kurt yaptı.”

Yüzünde tuzlu su damlacıkları ve tuzlu gözyaşlarıyla denizden kıyıya yalpaladı. Karanlık bir göğün altında karanlık bir kıyı, siyah kumları kemiren kızgın dalgalar. Dikenli çalılar bürümüş bir patika, adeta bir devin elleriyle dik koyulmuş iki koca kayanın arasından geçerek kumsaldan uzaklaşıyordu. Kayaların üstüne uyarılar oyulmuştu. Vigga’nın yüzündeki, kollarındaki, sırtındaki uyarıların ayrıları.

“Burayı biliyorum,” diye fısıldadı kadın.

“Elbette bileceksin,” dedi Halfdan, kayalara doğru yürürken. Boğazında kan akıtan koskoca bir yara vardı ve konuştuğunda burnundan kanlı köpükler çıktı.

“Gitmek istemiyorum,” dedi Vigga.

“Ama gittin.”

Vigga kaçmaya çalıştı ama ayakları onu aksi istikamete, patikadan tarafa götürdü. Kurttan tarafa.

“İçeri gir ve orada kal.” Onu kafesin parmaklıkları arasından dörterken kullandıkları demir çubuk parlayacak kadar sıcaktı ve yanık kokuyordu. Vigga kollarını baştan aşağı kaplamış kanı görmemeye, tırnaklarının altında birikmiş kanı hissetmemeye ve dudaklarında kurumuş kanı tatmamaya çalışarak köşeye kaçtı. Pis kokulu paçavraların altına girip kendini gizlemeye, kendisinden gizlenmeye uğraştı.

“Yanılıyorum,” diye iki büklüm hâlde fısıldadı. “Ben kötü kalpliyim.” Sanki tortop olursa kendi içinde kaybolacak ve bir daha kimse-
nin canını yakmayacaktı. “Kirliyim. Anne, ne olursun. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diyen annesi, kafa derisini çekiştirerek saçlarını örerken Vigga evde olduğu için tanrılara şükretti. Yine de bu kadar görkemli bir yemek masasına sahip olmaları garipti. Böyle bir şeyin küçücük evlerine nasıl sığabileceğinden bile emin değildi. “Seni seviyorum ve hep yanında olacağım.” Annesi tamamladığı bir örgüyü sıvazlayıp iç geçirdi. “Ama bak böyle yapmam beni ne hâllere düşürdü. Seni sevmek kuyudan aşağı altın atmak gibi. Seni sevmek bir ölüm fermanı. Kurt bir bahane. Üstelik de uyduruk bir tane. Sen ısırdıktan önce de bir hayvandın.”

“Böyle konuşma. Hiç böyle konuşmazdın.”

“Ama senin de bildiğin gibi hep böyle düşünürdüm.”

İşte bu söz canını yaktı. Vigga dudağını ısırды ve boşa akıtılan yaşların gıdıkladığı yüzünü başka tarafa çevirdi. Yumruklarını sıkты ve rüzgârın yonttuğu keresteleri bir ejderha leşini andıran enkaza dönmüş teknenin ötesindeki karanlık taşraya kaşlarını çattı.

Kurt enkazın kaburgaları dışında, göğsündeki kaburgaların içinde geziniyordu. Vigga meşale ışığının ötesindeki karanlıkta onun gözlerindeki ısıltıyı, içlerinde yanan sinsi hiddeti, asla doymayan korkunç açlığı görüyordu.

“Kahrolası kurt!” diye yaratığa haykırdı. “Kahrolası hırsız! Benden hayatımı çaldın!”

Kurtlar kelimelere ihtiyaç duymazlar. Tek bildikleri ulumak ve açlıktır. Yaratık yumuşacık patileri üstünde gezinerek onun izini sürüyor, fırsat kolluyordu. Vigga’ya feci armağanını, harikulade lanetini, onun bitişı ve başlangıcı olacak ısıngı vermeyi bekliyordu.

Vigga gemi arkadaşlarının parçalanmış cesetleri arasında çömeldi. “Beni kölen yapamayacaksın.” Yumruklarını sıkarak doğruldu. “Sana ağızlık takacağım! Yemin ederim!”

Ardından içinde harıl harıl yanan karşı konulmaz hiddetiyle karanlığa daldı.

Güneş batıyordu. Kanlı bir günbatımı altüst olmuş çamurla, kırık ağaç çotuklarıyla kaplı bir vadiyi kırmızıya boyuyordu. Gökten kar gibi kül taneleri yağıyordu.

“Şu hâle bak,” diye mırıldandı topallayarak ilerleyen Jakob.

Patika bir ormana giriyordu. Ama o orman ağaçlardan değil, sivriltilmiş ve sivri uçları yukarı dönük şekilde toprağa çakılmış kazıklardan oluşuyordu. Rüzgârda sallanan darağaçlarından, çivili askılardan ve sarkan zincirlerden oluşuyordu. Kurtarıcı’nın tüm insanlık için üstünde canını feda ettiğine benzer koca koca tekerlerden oluşuyordu.

Uzaktan bir tıptırtı geliyordu. Tıp, tıp, tıp.

Kazıklardan bazılarına ikaz maksadıyla sergilenen cesetler oturtulmuştu. Bunların başında insanlığa dehşet saçmak için gelip de dehşet bulan elfler yer alıyordu. O Tanrı düşmanları kanlı bir ders vermeye gelmişler ama kendilerini öğrenmeye ne denli yatkın bir öğrencinin beklediğini hayal dahi edememişlerdi.

Fakat Tanrı’nın pek çok düşmanı vardı ve bunların tamamı elf

değildi. Zorlanarak ilerleyen Jakob kazığa oturtulmuşların arasında adamlar gördü. Ardından kadınlar. Sonra da çocuklar. Giderek daha da fazlası. Kutsal yol onları buraya getirmişti. Haklı davanın neticesi bu olmuştu. İnşa etmek için yola çıktıkları daha iyi dünya burasıydı. Bir ölüler ormanı.

Çekiç sesleri giderek yaklaştı. Çın, çın, çın.

Jakob'un ciğerlerine çektiği havaya duman karıştı. Yol tekerlek izlerinin geçtiği, cesetlerin ve ceset parçalarının yüzdüğü bir denize dönüştü. Öyle ki bir bacağa, ele, yüze basmadan yürüyemez oldu. Keşke gördüğü en kötü şey bu olsaydı. Ve de yaptığı.

Alacakaranlıktan bir ışık geliyor, Jakob'un önüne kazıkların parmağımsı gölgelerini düşürüyordu. Kazığa oturtulmuş, gördükleri işkenceyle çarpılmış bedenlerin çevrelediği bir açıklıkta kamp ateşi yanıyordu. O bedenlerin bazıları Demir Nizam ve Altın Nizam zırhı giyyordu. Jakob'un nizamı. Zira Tanrı düşmanları her yerde olabiliyordu. Ve herkes.

Çekiç çınlamaları arttıkça artıyor, her bir darbe Jakob'un şakaklarını acıyla zonklatıyordu.

Kuru ve kavurucu bir rüzgâr çıktı. Ölü adamların yırtık giysileri, ölü kadınların kopuk saçları uçuştı. Alevlerin yana savrulmasıyla bir kazığın yanında çömelen, kazığı dik tutmak için dibine takozlar çakan zırhlı bir figür belirdi.

Adam son bir çekiç darbesinin ardından sırtı Jakob'a dönük olarak ayağa kalktı.

Üzerindeki gösterişli beyaz pelerine çift kartal ve Cenap'ın eklesinler diye onlara yalvardığı İman Çemberi nakşedilmiş, ayrıca Kara Sanat'ı melun kullanıcılarına yansıtması için kutsanmış ayna kırıkları dikilmişti. Fakat pelerinin etekleri diz hizasına kadar kırmızıya boyanmıştı. Kana bulanmışçasına. Bulanmıştı da.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmişim," dedi Jakob.

"Başka nerede olacaktım ki?" Nizamın Büyük Ustası döndü ve o mezarlıkta, o mezbahada, o derslikte birbirlerine baktılar. Jakob eskiden ne olduğunu unutmuştu. En iyi zamanında. Ve en kötüsünde. Ne kadar da yakışıklı, ne kadar da mağrurdu. Ne kadar da kuvvetli ve dikti. Daha genç hâlinin gözleri fener gibi özgüvenle parlıyordu. Diğerlerinin cehenneme kadar peşinden gidecekleri bir adamdı. Zaten onları tam olarak oraya götürmüştü.

"Bekliyordum." Danzig mareşali yaldızlı zırhın hafif şangır şungur

sesleriyle açıklığı yavaş yavaş katetti. Yürüyüşü o kadar rahat, o kadar otoriter, o kadar acısızdı ki. “Yardım almak amma zor. Bunu senden daha iyi kim bilebilir?” Açıklığı çevreleyen kazığa oturtulmuş tapınak şövalyelerine doğru kollarını kaldırdı. “Gereken vizyon ve cesaret çok az insanda var. Tabii...” Uygun sözcüğü ararcasına gözlerini yumdu. “Doğru olanı sonuna kadar takip etme azmi de. Ta *buraya* kadar.” Tekrar açtığı gözleri inançla parlıyordu. “Ama sen o çok az insandan birisin. Öyle olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı Jakob.

“Biz ne yaptık? Pisliği bulup çıkardık. Çürümüşlüğü yakıp yok ettik. Öylece oturup ağlaşıarak daha iyi bir dünya yaratamazsın, ihtiyar. Ellerini kirletmek zorundasın.”

“Herhalde kana bulamak demek istedin.”

“Masum ayağına yatma,” diye dudak büktü İmparator’un Şampiyonu. “Kana bulanmamış hiçbir şeyden hayır gelmez. Sakın aramızda büyük bir uçurum varmış gibi davranma. Birkaç yıl, birkaç savaş ve birkaç ceset...”

“Ve bir de lanet.”

“Lanet mi? Ölemiyorsun! Ne büyük bir *armağan*. Ne büyük bir *fırsat*. Hayalimize ne oldu?”

“Bu kâbus hâline geldi,” diye homurdandı Jakob. “Artık sona ermeli.”

“Doğru olanı yapmanın sonu gelmez. Sen yüce bir amaca sahip yüce bir adamdın. Şimdiyse küçük bir kızın emrindeki yamuk yumuk bir ağaçsın. Vicdan azabıyla boğuluyor, pişmanlıklarla zincirleniyorsun. Kimse *kuşku* görmek istemez, Thornlu Jakob.”

“Bana güç veren yeminlerim var.”

“Sadece birkaç kelime. Sadece birkaç nefes.” Adam parmaklarını şıklattı. “Onlardan işte *böyle* kurtulabilirsin.”

“Günahlarımdan arınacağım,” diye sesi çatlayarak hırıldadı Jakob. “Ant içtim. On İki Fazilet’e göre yaşayacağım.”

Papa infazcısı hıhladı. “Ahmaklara kemik satabilmek için korkakların sıraladığı on iki teslimiyet.” Bir elini cellat kılıcının topuzuna, ölümün herkesi beklediğini hatırlatan gümüş kafatasına koydu. “Kurtarıcı, elleri faziletlerle durdurmadı. Bunu *kılıçla* yaptı.”

Jakob parmaklarını sapına doladığı kılıcını yavaşça çekti. “Öyleyse seni kılıçla durduracağım.”

Yalın bir çelik çınlamasıyla kınından kurtulup ateşin renkleriyle

ışıldadı. Jakob işin bu raddeye geleceğini tahmin etmişti. Zaten hep gelirdi.

Ve geldiği için memnundu. Zaten hep öyle olurdu.

“Nihayet.” Nizamın Büyük Ustası’nın ağzı bir tebessümle seğirdi. “İşte tanıdığım o adam.”

Balthazar’ın başı dönüyor, ağzı sulanıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Sebep bağla boğuşması mı, zuhrettiği kuvvetleri kontrol etmek için çaba harcaması mı, her şeyin üstüne bir de Diaz Birader’in soluk borusunu kapamak için uğraşması mı, yoksa sihirli kutunun içinde çırpınan salaklar saçma sapan sayıkladıkça kesik başın söylenenleri tekrarlaması mı bilmiyordu. Karar vermek imkânsız ve açıkçası lüzumsuzdu.

Önemli olan tek şey metanetini, midesini ve eğreti araç gereçlerini kısa bir süre daha kontrol altında tutmasıydı.

Prences Alexia zuhurcu halkalarının hemen dışındaki Diaz Birader’in iki bûklüm sureti başında eğilmişti. Genç kadın kaldırdığı eliyle kendini tornadonun tozundan toprağından ve odada uçan kıymıklardan koruyordu. Balthazar rüzgârın uğultusu, çerçöpün takırtısı ve toplanan enerjiyle kıpkırmızı parlarken vidaları zeminden sökülecek gibi olmuş halkaların tiz vızıltısı arasında kızın ciyakladığını duydu. “Onu serbest bırak!”

“Reddediyorum!” diye haykıran Balthazar bileğinin üzerinde buyruk işaretini yapıp yılların eğitimini, birikmiş onca kinini, bin bir zorlukla kazanılmış gücünü tek bir noktaya odakladı.

Mavi-beyaz bir alev çaktı, yakıcı bir acı peydahlandı ve yanık et kokusu yükseldi. Sihirbazın bileğini enlemesine kesen kırmızı çizgi kavru olarak simsiyah bir kabarcık hâline geldi.

“Senden kurtuldum!” diye böğürdü Balthazar, çifte ayininin kaldırdığı döküntüler etrafına yağarken. Kapıldığı utku, bileğindeki acı verici zonklamayı bastırdı. “Senden nihayet kurtuldum, seni gidi aptal...”

Ağzından, burnundan, hatta muhtemelen kulaklarından fışkıran kusmuklar duvara püskürdü, halen parlayan halkalarda cızırdayarak köpürdü ve odanın karşısındaki eski zemin kalaslarından ayak uçlarına kadar upuzun bir leke bıraktı. Bir ıstırap hırıltısıyla nefesi dışarı kaçan sihirbaz dizlerinin üstüne yığıldı. Ayak sesleri duyunca başını

kaldırdı ve sulanmış gözlerle Prenses Alexia'nın, içinde bulunduğu halkaya girdiğini gördü.

“Ben...” diye fısıldadı.

Kızın yumruğu burnunda patlayarak onu kendi kusmuğuna sırtüstü devirdi. Balthazar orada tekrar kusarak üstünü başını batırdı. Kendi öğürtülü inlemelerinin arasında kulağına Baron Rikard'ın kahkahaları çalındı.

“Nihayet!” diye guruldadı vampir. “İşte o asil otorite, majesteleri!”

“Onlara yardım et!” diye hırıldadı Prenses Alexia, ufak ama dudak uçuklatacak kadar sert yumrukları sıkılı vaziyette Balthazar'ın tepesine dikilerek.

“Onlara...” dedi Diaz Birader nefes nefese, mosmor olmuş yüzüyle dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışarak, “yardım etmeni buyuruyorum.”

“Edeceğim!” dedi Balthazar hıçkırığa hıçkırığa. “İtaat ediyorum. Boynum eğiyorum. İlelebet hizmetindeyim.” Safrasının –midesinde hâlâ safra kalabilmesi hayret vericiydi– tekrar ağzına geldiğini, dudaklarından upuzun bir salyanın aktığını hisseden sihirbaz masadaki ıvrızıvırı süpürüp attı ve hâlâ geveleyen kafa aşağı düşüp tozlu zeminde yuvarlanırken kusmuk kaplı parmaklarından ikisini kullanarak *Kreb'in Illüzyonları* kitabının sayfalarını telaşla çevirdi. Bir yandan da yanık bileğindeki kavurucu sancılara, düğümlenmiş karnına ve en kötüsü de iki paralık olmuş gururuna sızlandı.

Altına kaçırdığından şüphelenmeye başlamıştı.

Vigga daha az öncesine kadar kurtla boğuşurken kendini kanlı bir burnu ve gri bir suratı olan yaşlı bir adamı boğarken buldu.

“Bekle...” diye homurdandı. “Seni tanıyorum.” Sesi biraz hırıltılı çıktı. Sanki ağzında doğru düzgün konuşmasını engelleyecek kadar çok diş vardı.

“İıııııııı,” diye ofladı adam.

“Ah.” Vigga biraz çaba gerektirse de ellerini açtı ve adam derin bir nefes aldı.

“Vigga,” diye fısıldayan adam öksürmeye başladı. Onun sırtına şaplak atmaya deneyen Vigga omzuna bir ağrı saplandığını hissetti ve kolundan aşağı kan aktığını gördü. Adamın elinde bir kılıç vardı ve o da kanlanmıştı.

“Beni kılıçlamışsın!” dedi.

“Eh, seni ben sandım.” Jakob bir parmağını kaymış yakasına takıp gevşetmeye çalıştı.

“Hıh. Ben de seni ben sandım.”

“En azından,” diyen Sunny cesetlerin üstündeki eski kıyafetlerden bir şerit yırtıp Vigga'nın omzunu sarmaya başladı, “birbirinizden çok kendinizden nefret ediyorsunuz.”

“Dostlukların temel taşı da odur,” dedi Vigga. Kanamanın kendiliğinden dinmesini yeglerdi ama sargı Sunny'yi mutlu edecekse mûsamaha gösterebilirdi. “Boğazlanmayı neden bu kadar dert ediyorsun ki? Nasılsa ölemezsin.”

“Nefes almak elimde kalan az sayıdaki zevkten biri,” dedi Jakob, cümlelerin sonuna doğru sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısılarak.

“Bu görevin ardından emekliye ayrılacağım,” dedi Baptiste. Odanın köşesinde öne eğilip ellerini dizlerine koymuştu. “Benden bu kadar.”

“Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun,” dedi Jakob nefes nefese. Dönüp Vigga'ya bakarken gözlerinde her zamankinden bile daha dertli bir ifade vardı. “Ne gördün?”

Vigga dudaklarını yaladı. “Hüsrana uğrattığım annemi. Ve de öldürdüğüm gemi arkadaşlarımı. Ahalinin bana karşı uyarılması gerektiğini söylüyorlardı...” Boğazına yutulması zor bir düğüm oturdu. “Kurdun efendim olmasına izin verdim. Sanırım bugünden başlayarak ona ağızlık takacağım. Ya sen ne gördün?”

Jakob'un kaşları her zamankinden bile daha çatıku. “Sadece gerçeği,” diye fısıldadı.

Lakin Vigga dinlemiyordu. Masadaki bozuk yemeklerin arasında daha önce fark etmediği bir şey duruyordu: Beyaz bir kutu. Kutu o devrik sandalyeye dönüktü. Sanki birisi onu açınca şok geçirmişti.

“Şuna da bak.” Vigga sırtarak oraya yürüdü ve sargıyı henüz tam bağlamamış Sunny'yi peşinden koşmaya mecbur bıraktı. Zemin ölü sineklerden oluşan çıtırtılı bir halıyla kaplıydı. Sinekler attığı her adımda Vigga'nın çıplak tabanlarına yapışıyordu.

Kapağı yıldız kakmalı kutuyu eline aldığı anda Vigga onu hafif buldu. Sanki içi boştu. Kutuyu güzelce sallasa da hiçbir şey takırdamadı.

“Dikkat et!” diye çıkıştı Jakob ve hemen bir öksürük krizine tutuldu.

“Ah, yakınmayı bırak!” dedi Vigga, şövalyenin sırtına vurma işini Baptiste devralırken. “Nasıl işler her seferinde iyi sonlanıyor, değil mi?”

“Asla öyle olmuyor.” Kurtkadına gözlerini kısan Jakob yavaşça, acıyla belini doğrulttu. “Şimdiye kadar gördüklerimizi unuttun mu?”

Vigga şaşırır gibi oldu. “Ne gördük ki?”

“Tanrım...” Jakob onu huşuyla süzdü. “Ne büyük bir lütuf.”

Çok Zahmet

“Umarım çok zahmet olmamıştır,” dedi yüzüne ateş ışığı vuran Frigo. Sunny adamın küregiyle fırına bir somun daha atmasını seyretti.

“Hadi oradan,” dedi Baptiste. “İstedigini aldığın sürece sanki umurunda da.”

Frigo omuz silkti. “Kim umursar ki? Yani istedigini aldığı sürece? Kibarlık ediyordum, o kadar. Zaten kibarlık budur. İkimizin de bildiğini ikimizin de bildiği tatsız hakikatleri geçiştirmek.”

“Dans etmek için biraz fazla yorgunum,” diye homurdanan Jakob kutuyu adama uzattı.

Frigo unlu ellerinden birini önlüğüne silip uzatılanı kavradı. Lakin Jakob kutuyu bırakmadı. “İtiraf etmeliyim ki bize kazık atabileceğinden endişeleniyorum.”

“Eh, bu son derece makul bir endişe,” dedi Frigo hiç istifini bozmadan.

“Bize nasıl bir teminat verebilirsin?”

“Kusursuz itibarım hariç hiçbir şey.”

“Öyleyse hiçbir şey,” dedi Baptiste.

Frigo torununa göz atıp bezginlikle iç geçirdi. “Başka seçenekleri olmadığını herkes bildiğinde dahi insanlar neden tartışmakta bu kadar ısrar ederler ki?”

“Başka seçenekleri olmadığına hayıflandıkları için,” dedi küçük kız.

Frigo sırtıttı. “Ah, ufaklık sahiden de keskin zekâlı. Hem de en az annesi kadar. Tekneniz sizi bekliyor. Kutuyu verin ve tekneye binin. Veya vermeyin ve Truva'ya gitmenin başka bir yolunu bulun. Karar sizin.”

Huysuzca bir homurtu çıkaran Jakob kutuyu bıraktı.

“Fevkalade,” dedi Frigo, ödülüne sırtarak. Onu bir eliyle tarttı, sonra hafifçe sarstı, ardından da Jakob'a baktı. “Nasıl açacağım?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi çoktan kapıya yollanmış olan Jakob.

“Ben istediğimi aldığım sürece kimin umurunda?” dedi Baptiste, şövalyenin peşinden kasıla kasıla yürüyerek. “Şimdilik hoşça kal, Frigo.”

“Geri gelmekte acele etmeyin!” diye arkalarından seslendi Frigo. Kapının çekilerek kapanmasıyla içeriye sessizlik çöktü. Ortalık o kadar tenhaydı ki, Sunny nefesini zaten tutuyor olmasaydı tutma ihtiyacı duyardı.

Frigo kutuyu masaya bıraktı. “Artık ortaya çıkabilirsin,” dedi ve hamurunu yoğurmaya kaldığı yerden devam etti.

Sunny kendisiyle konuşulup konuşulmadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı.

Frigo yoğurmaya ara verdi. “Evet, sen. Ortaya çıkabilirsin.”

Sunny anlamazdan gelmeyi düşündü. Fakat artık meraklanmıştı ve merak onu bir kez pençesine aldı mı, ne kadar çırpınırsa çırpınsın asla kurtulamazdı. O nedenle tırabzanın üzerinden atladı ve ayakları üstüne yumuşak bir iniş yapıp tuttuğu nefesini verdi.

Frigo’nun torunu hayretle bir adım geriledi. “Hasiktir! Bu bir elf!”

“Kuşkusuz.” Frigo azıcık bile şaşırmışa benzemiyordu. “Hem de adımlarını *çok* yumuşak atan bir tanesi.”

“Burada olduğumu nasıl bildin?” diye sordu Sunny.

“Çünkü benim gerçek işim onu bunu bilmek. Çünkü kızlar, çeteler ve kumar yalnızca onu bunu bilmenin yöntemleri. Çünkü onu bunu bilmek, önemli olan tek para birimi. Adın ne?”

“Sunny,” dedi Sunny.

“Elf kulakların var mı?” diye sordu şaşkınlığını atlatan küçük kız. “Bana elf kulaklarını göster.”

“Canın cehenneme, küçük hergele,” diye karşılık verdi Sunny.

Kız kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturdu. Frigo hıhladı. “Doğrusunu istersen, içimden bir ses Truva’ya yapacağınız bu küçük seyahatin iyi sonlanmayacağını söylüyor.”

Sunny yere oturdu, ardından çizmelerini boynundan indirip bağcıklarını birbirinden ayırdı. “Öyle şeylere alışkınım.”

“Eh, günün birinde hayal kırıklığına uğramaktan bıcarsan beni nerede bulacağını biliyorsun. Senin becerilerine sahip kişilere verecek işim hep vardır.”

“Ne tür işler?” diye sordu elf, bir çizmesini giyerken.

“Her tür.”

Sunny diğeri de giyip ayağı kalktı. Zaten bağcıkları bağlamakla nadiren uğraşırdı. “Belki bulunduğum yerde mutluyumdur.”

Frigo o yavaş, dikkatli bakışlarla onu şöyle bir süzdü. “Hayır, değilsin. Bence çok yalnızsın. Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?”

Sunny o kadar sertçe yutkundu ki, tükürüğünün boğazında hareket ettiğini duyar gibi oldu. “Nasıl?”

Frigo gözlerini elfin üstünde tuttu. Kısa bir süreliğine sanki onu gerçekten görüyordu. Ne olduğunu değil, *kim* olduğunu. “Çünkü hiç kimse bulunduğu yerde mutlu değildir, Sunny.” İç geçirip hamurunu yoğurmayı sürdürdü. “Ve herkes yalnızdır.”

Tamah

Alex son harfi de güzelce ve düzgünce çizdi, ardından başını kaldırıp Diaz Birader'e kuşkulu bir bakış attı.

"Truva?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi keşif gülümseyerek. Alex ilk tanışmalarında onu, takdirine içi sidik dolu bir kesekâğıdı kadar değer verdiği bir gösteriş budalası olarak görmüştü. Aradan geçen zamanda bu değerlendirmesinin gösteriş budalası kısmı fazla değişmemişti ama ne gariptir ki Diaz'ın takdirini kazandıkça, kendisiyle gurur duymaya başlamıştı. Bu pek sık kapılmadığı bir duyguydu. Hatta en son ne zaman kapıldığını hatırlamakta zorlanıyordu. Bundan bir hayli hoşlandığını keşfettikçe de şaşıyordu.

"Truva imparatoriçesi," diyen kız parmak ucunu harflerde gezdirdi. Aralarında birini dağıtsa da zaten elleri şu günlerde hep mürekkep lekeliydi. "En azından o kadarını yazabiliyorum."

"Hıh," diye homurdandı Jakob. Yara izleriyle kaplı yumruklarını kık kasarasının küpeştesine dayamış olan yaşlı şövalye rüzgâra, sahile, en çok da diğer gemilere kaş çatmaktaydı.

"Hâlâ endişeli misin?" diye sordu Alex, kâğıdı bırakıp onun yanına giderek.

Jakob bu sefer de ona kaş çattı. "Endişelenmek benim işim."

"Ne mutlu sana. İşinle hobin aynı!" Alex sözünü bitirince Jakob'un omzuna şaka yollu bir yumruk attı ve bundan adamın da kendisi kadar hoşlanmadığı hissine kapıldı. Balthazar'ın suratına attığı yumruğun ardından parmak eklemleri hâlâ sızlıyordu. Aslında düşününce, o yaptığından da epey gurur duyuyordu. "Şu hangi ülke?" diye sordu.

Jakob sağa, demir grisi göğün altındaki uzak bir sahilin puslu serabına doğru kafa salladı. "Orası... Napoli Krallığı."

Alex yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı."

"Şurası da..." diyen Jakob bu sefer de sol taraflarında kayıp giden

engebeli ve kayalık kıyı şeridini işaret etti, “Truva’ydı. Ta ki Truvalılar ricat edene dek. Ardından Bulgaristan. Ta ki Bulgarlar geri püskürtülene dek. Sonrasında Venedik’in bir parçası. Ta ki Venedikliler oraya duydukları ilgiyi yitirene dek. Daha sonra da Sırbistan Prenslığı. Ta ki uzun frengi gelene dek.”

“Ya şimdi?”

“Kanunun veya liderliğin olmadığı, savaşın tarumar ettiği, vebanın mahvettiği, haydutların yerleştiği bölük pörçük toprak parçaları.”

“Eh, bir-iki haydudun yerleşmediği neresi var ki?” Alex dönüp dirseğini küpeşteye dayadı ve tuzlu esintinin saçlarını uçuşturmasına izin verdi. Deniz kuşları peşlerinde tasasızca turlarken karanın dertleri çok uzaktaymış gibiydi. Denizde her şey daha iyiydi. “En ufak bir sorun yaşamadan dört gündür sudayız.”

Jakob gözlerini kısıtı. “En tehlikeli zamanlar sorun belirtisinin olmadığı zamanlardır.”

“Ama... değildir aslında, haksız mıyım? Bu insanların kulağa hoş geldiği için tekrarladığı ama biraz düşününce hiçbir manası olmadığını anladığın o sözlerden biri.”

Jakob kaşlarını çattı. Başka ne yapacaktı?

“Of, hadi ama.” Alex bir kez daha adamın omzuna şaka yollu vurmayı düşünse de vazgeçti. “*Haftalardır* kimsenin öldürüldüğünü görmüyorum. Truva’ya gerçekten varabilecekmişiz gibime geliyor.” Nedense yüksek sesle dile getirmek istemediği için eğilip ağzının kenarından mırıldandı. “Yazmayı boş ver, gerçekten bir imparatoriçe *olabileceğimi* düşünmeye başlıyorum.”

Baron Rikard onu elbette işitti. Baron Rikard her şeyi işitirdi. “Uygun ebeveynlere ve bir taca sahip herkes imparatoriçe olabilir.” Bastonunun sapına bilgiç bir tebessüm etti. “Asıl mesele o işi becerip beceremeyeceğin.” Vampir son birkaç gündür hiç olmadığı kadar genç görünüyor, sanki bastonunu sadece ona bilgiç bilgiç bakmak için taşıyordu.

“Eh, okuma yazma biliyorum.” Alex küpeşten ayrıldı ve ana direğe doğru çalım satarken vampirin öğrettiği gibi gırtlaklığını öne çıkardı. Âdeta bir gırtlak satıcısıydı ve kendisinininki, müşterilere gösterdiği mükemmel bir numuneydi. “Yürümeyi biliyorum. Hançer saklamayı biliyorum. Kadim Kartaca, Venedik ve Truva tarihlerini biliyorum. Bir yalancıyı nasıl ayırt edeceğimi zaten biliyordum. Doğu imparatoriçesinin bilmesi gereken başka ne olabilir?”

“İşin temelini hallettin,” diye mırıldandı Vigga. Ellerin ensesinde kavuşturup güverteye yayılmış, güneş yanığı omuzlarını dövmelele kaplı güneş yanığı kulaklarına kadar kaldırmış olan kurtkadın yukarıdaki selviçelerle ilgilenen bir çift denizciyi süzüyordu. “Bakın nasıl da tırmanıyorlar. Acaba benim üstüme de bu kadar çevikçe çıkabilirler mi?”

“Bu bir mürettebat,” diye homurdandı Baron Rikard. “Menü değil.”

“Bak şu konuşana,” diye tersledi Vigga. “Bu delikanlıların yarısından fazlası daha şimdiden diş izleriyle kaplı. İnsanları kemirilmeye nasıl ikna edebildiğini aklım almıyor.”

“Onları dinliyorum, anlayış gösteriyorum, duygularını paylaşıyorum. Kısacası nazik ve görgülü davranıyorum. Dolayısıyla da insanlar benden uzak duracaklarına benimle yakınlaşıyorlar. Yani sana yaptıklarının tam tersini yapıyorlar.”

“Sen öyle san.”

“Belki dehşete düştükleri içindir. Bunca erkeğin bir kurtkadınla bile isteye yatağa girmesine hayret ediyorum.”

“Eh, çoğu erkek her bulduyuyla yatağa girer ve genelde muhabbeti kurtkadın konusuyla açmam.”

“Neyle açarsın?” diye sordu Alex.

Vigga bir ayağını güvertede kaydırarak bacaklarını kocaman açtı ve pantolonunun hafiften kirlenmiş apışını sergiledi.

"Bununla," dedi.

“Aziz Beatrix aşkına...” diye mırıldandı Diaz Birader. Yine de yazdığı mektuptan başını kaldırıp bakması ve çevirmeye yanaşmaması Alex’in dikkatinden kaçmadı.

“Eğer bir sır varsa,” diye mırıldandı bacaklarının açık durduğunu ya unutan ya da umursamayan Vigga, “soruyu sorarken asla utangaç davranmamak, nasıl bir yanıt alacağından korkmamak, reddedildiğinde boşu boşuna gözyaşı akıtmamak ve varoluşun umursamaz karanlığından koparılabilecek her türlü titrek alevi iki elinle birden avuçlamaktır.”

Alex yavaşça kafa salladı. “Demek hepsi bu kadar, ha?”

Karanlıkta yatan Balthazar gemi kerestelerinin gıcırtısını dinliyor ve kendini son derece hasta hissediyordu.

Aralıksız mide bulantısının bağı koparma teşebbüsünden mi, ıslah edici başarısızlığına duyduğu tiksintiden mi, yoksa sadece deniz tutmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. İnsan nasıl bilebilirdi ki? Hem ne fark ederdi? Balthazar gemilerden nefret ediyordu. Bağlardan nefret ediyordu. Kurnaz kardinallerden, çocuk yaştaki papalardan, asık suratlı şövalyelerden, kibirli vampirlerden, seks düşkünü kurtkadınlardan ve prenseslerin yumruklarından tiksiniyordu. Kısacası hiçbir şeyden hazzetmiyordu.

Kapının gıcırdayarak aralandığını duydu ve büyük bir isteksizlikle dönüp baktı. Baptiste'in kapı aralığında dikildiğini ve tıkalı bir kenefe bakarken takınılacak tavırla kendisini süzdüğünü gördü.

Onun gibi birinin, koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi'nin, zaman zaman kendisini Dimyat Belası diye nitelendiren adamın böyle bir küçümsemeye maruz kalması olacak iş değildi. Hayatı sonu gelmez, dayanılmaz bir çöküş hâlini almıştı.

"Ah," dedi Balthazar, "demek sensin."

Baptiste kaşlarını kaldırdı. "Sıcak bir şekilde karşılanmak ne hoş."

"Görmeyi daha az isteyeceğim kişiler yok diyemem." Sihirbaz tekrar duvara doğru dönüp yastığına sarıldı. "Ama şu an aklıma öyle bir isim gelmiyor." Yine de kadına gitmesini söylemedi. Terli bir umutsuzluk içinde, yapayalnız dertlenme arzusuyla başına gelenlerden acı acı yakınma arzusu arasında kısılp kalmıştı. "Herhalde talihsizliklerimi başıma kakmak için buradasındır."

"Sargını değiştirmek için." Balthazar kadının kamaraya girdiğini duydu. Kapı bir tıkırtıyla kapandı. "Ama hazır gelmişken belki araya biraz başa kakma da sıkıştırabilirim."

"Öyleyse elinden geleni ardına koyma. Her iki konuda da." Balthazar sargılı sol kolunu arkasına geçirdi.

Baptiste otururken yatak gıcırdadı. Balthazar kadının iğneyi sargıdan çıkardığını hissetti ve bez çözülürken yüzünü ekşitti.

"İh," diye homurdandı, ikna edicilikten uzak bir sesle. "Şu hâlime bak. Eski bir korsandan tıbbi müdahale alıyorum."

"Eğer içini rahatlatacaksa, bir müddet kasap yamaklığı da yaptım."

"Bahse varım hepsi de bana kıs kıs gülüyordur." Balthazar kalas kaplı tavana sert bir bakış attı. "*Orada. Güvertede.*"

"Hayattaki her şeyin... *seninle* ilgili olmadığını öğrenmek... seni şaşırtabilir."

“Münakaşa etmeye bile değmez! Sanki bağı koparmadaki mutlak başarısızlığım yeterince küçük düşürücü değildi de.”

“Beni etkiledin.”

Balthazar omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. “Sahimi?”

“Kendini feci şekilde yakmakla kalmayıp bir de üstüne on yedisindeki bir kızdan burnuna yumruk yiyecek kadar ileri gitmiş bir efsuncumuz sanırım hiç olmamıştı.”

Balthazar sihirbaz olduğunu bile hatırlatamayacak kadar dermansızdı. Hem zaten bu büyüklükteki bir başarısızlığın ardından öyle bir unvanda hak iddia edebilir miydi? Yüzünü tekrar duvara çevirdi ve bir hayvan karkasıymışçasına hareket ettirilmeye izin verdi. Bunu elbette ki asla itiraf etmezdi ama bu tür profesyonelce bir muameleye razı olmanın, başka biri tarafından... bakılmanın yatıştıncı bir tarafı vardı.

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Baptiste bir süre sonra. “Bir efsuncumuz vardı... Neydi adı? Bu işi uzun zamandır yapıyordu. Sonunda bağdan kurtulmak için elini kopardı. Eh, uzmanlığı buzdu...”

“Krayomansi.”

“...o yüzden elini dondurdu ve bir tuğlayla vurarak tuzla buz etti.”

Balthazar’ın muhtemelen dehşete düşmesi gerekirdi. Fakat bu da son zamanlarda deneyimlediği yüksek düzeyde dehşetin arka planına karıştı. Kısa bir duraksamanın ardından merakına yenik düştü. “İşe yaradı mı?” diye sordu, belini kıvrıp Baptiste’e bakarak.

“Hayır. Siz sihir meraklıları dünyayı keyfinize göre şekillendirmeye öyle alışkınsınız ki olayların kendiliğinden gerçekleşmesine izin vermenin, kendinizden daha büyük bir şeye dahil olmanın kıymetini asla göremiyorsunuz. İşte bitti.”

Balthazar kolunu kamaradaki az miktarda ışığa tutup parmaklarını oynattı. “Sağ ol,” dedi.

“Pardon?” Baptiste işaretparmağını kulağının arkasına dayayıp adama doğru eğildi. “Kendine acımanın gümbürtüsü arasında dediğini pek duyamadım.”

“İdare eder bir sargı. Hatta ustaca. Kasabın yanında vakit geçirmekle iyi etmişsin.”

“Övgü diye buna derler.”

“Başkalarının hünerlerini kabullenmeyi asla... kolay bulmamı-

şımdır.” Balthazar mevcut şartlara karşın kendini belli belirsiz gülümsemekten alamadı. “Yeterince pratik yapmışlığım yok.”

Baptiste’in hatırı sayılır karakter zayıflıkları olduğu inkâr edilemezdi. Fakat zaten o açıdan kim mükemmeldi ki? Balthazar kendisinin bile ufak tefek birkaç kusur gizliyor olabileceğini kabullenmek zorundaydı. Hem kadının... çekici bir tarafı olduğunu reddetmek yararsızdı. O agresif özgüven. O serinkanlı çalım. İlk başta çirkin bulduğu ama durup düşününce sahibine bir... ataklık, bir tehlike, ancak *deneyim* olarak nitelendirilebilecek büyüleyici bir hava katan dudaklarındaki o yara izi.

Bazı insanlar karşılarındakileri ânında etkilerlerdi. Bazılarıysa ancak zamanla ve uzun bir maruziyetle beğenilirlerdi. Mesela olgunlaştırılmış peynir gibi. Üstelik uzun vadede kişiye en çok zevk veren şey kazanılmış tatlar olurdu...

“Ne var?” diye mırıldandı Baptiste, gözlerini kuşkuyla kıсарak.

Balthazar cevap vermek için ağzını açtı.

Tam o anda müthiş bir tahta çatırtısı ve bir kıymık patlamasıyla kürek büyüklüğündeki bir mızrak başı tavanı deldi.

Karşılarındaki bir savaş gemisiydi. Hem savaş hem de gemiler konusunda Diaz Birader kadar cahil biri dahi bundan şüpheye düşemezdi.

Truva tarzındaki dev kalyon uzun, ölümcül ve bir mızrak kadar süratliydi. Küpeşteleri ve kalasları parlak bir yaldız tabakasıyla kaplı geminin, suya hızla girip çıkan çift kat kürekleri vardı. Üçgen şeklindeki üç koca yelkeninin her birine altın ipliğiyle bir deniz feneri motifi işlenmişti ve pruvasındaki bir şahin kafasını andıracak biçimde oyulmuş devasa bronz şahmerdan dalgaları yararken, etrafa ışıltılı sular damlacıkları püskürmekteydi. Normalde böyle bir manzara onları mest ederdi. Tabii şahmerdan dosdoğru üzerlerine çevrili olmasaydı.

“Aziz Beatrix aşkına,” diye fısıldadı Diaz Birader, iki geminin arasındaki birkaç yüz adımlık suyun üzerinde zarıfçe yay çizmiş ve az evvel annesine hitaben gönderilmeyecek bir mektup daha yazdığı noktanın topu topu birkaç santim uzağında güverteye saplanmış balista* okuna bön bön bakarak.

* Mızrak iriliğinde oklar fırlatan eski bir ağır silah. –çn

“Tasalanma,” diyen Vigga keşişin omzuna bir şaplak atarak onu sendeletti. “Sadece bir uyarı atışıydı.”

“Ya beni vursaydı?”

“O zaman... sanırım... bir atış olurdu.”

“Onları atlatamayız!” diye feryat ediyordu kaptanları. “Biz savaş gemisi değiliz! Teslim olmalıyız!”

“Olamayız,” diye homurdandı Jakob.

“Papa bağı,” dedi Baron Rikard, bileğindeki çizgiyi özür dilercesine göstererek.

“Ben de bazı yeminler ettim.”

“Aman Tanrım,” diyen Alex’in başına koyduğu bembeyaz parmaklarının arasından saç tutamları çıkıyordu. Yazmadaki gelişmesinden ötürü duyduğu memnuniyetin yerini bir anda canıgönülden bir dehşet almıştı.

“Adamlarını da alıp gemiyi terk etmeni öneririm.” Baron Rikard güven verici bir tavırla kaptanın omzunu sıvazladı. “İşlerin... çirkinleşeceğinden kuvvetle şüpheleniyorum.”

“Gemiyi terk etmek mi?” Kaptan kolunu kaldırıp dört bir yandaki denizi gösterdi. “Peki nereye gideceğiz?”

“Yılın bu zamanında Güney Fransa’dan hep keyif almışımıdır. Dur bakayım, şurada bir şey var...” Rikard mendilini kaldırıp kaptanın boynunu sildi. Orada iğne ucu büyüklüğündeki bir çift delikten kırmızı birer çizgi akmıştı. “Tamamdır. Böylesi çok daha iyi.”

“Neler oluyor?” Balthazar peşinde Baptiste’le kış kasarasına giden merdivenleri telaşla çıkıyor, öfkeyle kaldırdığı parmağıyla güverteye saplanmış dev balista okunu işaret ediyordu. “Şu şey neredeyse canımı alıyordu!”

“Çok yazık,” diye gözlemde bulundu baron. “Bir sonrakinin daha isabetli olmasını ummaktan başka çare yok.”

Balthazar parmağını oktan ayırıp ötedeki upuzun kalyona yöneltti. “Onlar da kim?”

“Henüz kendilerini resmen tanıtmış değiller.”

“Bir koyda saklanıyorlardı,” dedi Jakob.

“Bizi mi bekliyorlardı?” diye çıkıştı Baptiste.

“Eh, başka birilerine toslayacaklarmış gibi gözüküyorlar. Sence Frigo bize ihanet etmiş midir?”

“Etmediyse şaşarım.”

“Venedik’te tanıdıkların olduğunu söylemiştin!” diye mızızlandı Diaz Birader.

“Güvenilir olduklarını söylemedim ki!”

Kalyon halen üzerlerine geliyordu. Kütlesi düşünül­dü­ğünde mürettebatı kürek çekmeyi bıraksa bile üzerlerine gelmeyi sürdüreceğine hiç şüphe yoktu. Oysaki küreklere daha da sert asılıyorlardı.

“Kapana kısıldık!” diye ciyakladı Alex. “Tıpkı handaki gibi!”

“Hayır, hayır,” dedi Vigga. “Han karadaydı. Oradan kaçabilirdin. Hem han batmazdı.”

Alex ona bakakaldı. “Yani burası handan daha mı beter?”

“Çok daha beter.” Gemi bir dalgaya çarpıp herkesin üzerine deniz suyu sıçratırken kurtkadin sııttı.

Jakob bir kalkan bulmuştu ve kayışlarını önkoluna sıkıca bağlıyordu. “Dövüşerek çıkış yolu bulmamız gerekecek.”

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye mırıldandı Diaz Birader. “Sevgili Aziz Beatrix, sevgili Aziz Beatrix.” Sanki kurtuluşlarının anahtarı bu ifadeyi doğru vurgulamakta yatıyordu.

“Aşağıdan biraz saman getirin!” diye kaptana kükredı Jakob. “İs­latıp güvertede ateş yakın.”

“Ateş mi?” diye mırıldandı Alex. “Gemide mi?”

“Bize duman lazım,” dedi Baptiste.

“Bize asıl kargaşa lazım,” diyen Jakob arayı hızla kapatan kalyona doğru dik dik baktı. “Sayı ve güç üstünlüğü karşı taraftaysa en iyi şansın kargaşadır.”

Bir diğer dev ok aşağı yukarı kırk adım uzaktan geçip gitti ama yine de Diaz Birader kendini eğilmekten alamadı. Belki de ikinci bir uyarı atışı yapılmıştı. Acaba bundan daha fazla uyarılmış hissetmesi mümkün müydü?

“Dön!” diye haykınyordu kaptan. “Dön!” Dümenciyle beraber ağırlığını yekeye vermesiyle gemi sahile doğru yön değiştirmeye başladı. Düşmemek için yelken direğine tutunmak zorunda kalan Diaz Birader kalemlerinden birinin güverte boyunca yuvarlandığını fark etti. Hızla üzerlerine gelen kalyondaki koca davulun kürekçilere ritim tuttuğunu duyabiliyor, yaldızlı süslemeleri güneşte ışıldayan küreklerin akıcı hareketlerle suya batıp çıktığını ve dev şahmerdanın gitgide yaklaştığını görebiliyordu. İki gemi arasındaki dalgalı alan feci bir kaçınılmazlıkla küçülüyordu. Kalyon yaklaştıkça daha bü-

yük görünüyor, kendi gemileri onun karşısında oyuncak gibi kalıyor, dev üçgen yelkenler güneşin önünü kesiyordu.

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye fısıldadı Diaz, mübarek şişeciğini sımsıkı tutarak.

En sonunda şahmerdan gemilerine su seviyesinde çarptı ve kalaslar çatır çutur kırıldı. Gemilerinin gövdesini delip onları zıpkınlanmış bir balık misali yanlamasına taşıdı. Güverte sarsılıp eğildi, öbür taraftan koskoca bir su perdesi fışkırdı. Çığlık atarak selviçeden düşen bir denizci mide bulandırıcı bir çatırtıyla küpeşteye çarptı ve denize yuvarlandı.

İki koluyla birden yelken direğine tutunan Diaz Birader gözlerini yumup dua etti.

“Selamlar!”

Jakob başını kaldırıp baktı. Kalyonun pruvasındaki ok biçimli platformda bir adam duruyor, öne eğilerek umumi bir meydanda bir dostunun dikkatini çekmeye çalışırcasına el sallıyordu. Yumuşak, yuvarlak yüzüne takıp takıştırdığı mücevherler sallanan bir elmas küpe de içeriyordu. Kıvrıcık sarı saçları yanlardan aşağı sarkıyordu. “Mahmuzlama için özür dilerim ama güçlü bir niyet beyanının müzakereleri hızlandırdığı kanaatindeyim, sizce de öyle değil mi?” Adam bir elini yaldızlı nişanlarla bezeli kıpkırmızı ceketinin önüne gevşekçe koydu. “Ben Dük Constans falan filan. Önümde diz çökmene gerek yok.”

“Dur tahmin edeyim,” diye hırıldadı Alex. “Eudoxia’nın oğullarından birisin.”

“Aslına bakarsan üçüncüsüyüm ama kendimi onun yegâne vârisi olarak düşünmekten yanayım. Sen de kuzenim olan şu meşhur prenses olmalısın.” Ceketinden bir rulo çıkarıp açmaya başladı. “Neydi bakayım...” Büyük bir mührü olan kâğıdı görünce Jakob dişlerini sıkı. Papalık beratının, yani onlar Truva’ya varıncaya dek güya kimsenin haberdar olmayacağı şeyin kopyası. “Meşhur Prenses Alexia Pyrogennetos,” diye okudu Constans. “Hem de bizzat Semavi Koro Kâhinlerinin desteğiyle!” Genç kadına tepeden bakarken burnunu kıvrı. “Mahcup bir hâli var, değil mi?”

“Görgüm üstünde hâlâ çalışıyorum!” diye tersledi Alex.

“Sahi mi? Sanırım artık vazgeçebilirsiniz.” Constans tomanı om-

zunun üzerinden geriye attı. “Gittiğin yerde öyle şeylere ihtiyaç duyacağından kuşkuluyum. Ama belirtmeliyim ki onu bu şekilde dosdoğru bana getirmeniz *harikulade*. Şimdi prensesi bana uslu uslu teslim edin. Yoksa onu kendim almam gerekir.”

“Aynı şeyi kardeşin Marcian da denedi,” dedi Jakob.

“Ah, ne kadar üzüldüm *anlatamam*.” Constans ekşi bir şey tatmış gibiydi. “O oğlan hep öfke krizlerine yatkındı. Eskiden kendi kendime devamlı kızgın yaşamamanın ne kadar yorucu olduğunu düşünürdüm. Ama zaten babalarımız farklıydı. Onunkisi tam bir pislikti. Gerçi benimki de öyleydi. Annemiz erkekler konusunda asla zevk sahibi olmadı. O asıl sihir deneyleriyle evliydi ama...” Elini sallayarak sözlerini geçiştirdi. “Konudan iyice saptım. Marcian şu an nerede, sorabilir miyim?”

“Bilirsin işte, biraz orada, biraz burada.”

“Yoksa öldü mü?”

“Öldü demek hafif kalır,” diye hırıldadı Vigga.

Dükün hayret ifadesi kademe kademe sevinçli bir tebessüme dönüştü. “Demek beni bir işten daha kurtardınız! Ne kadar da yardımsever düşmanlarım var!”

“Hayatım boyunca hep bir aile istedim,” diye söylendi Alex. “Sonunda isteğime kavuştum ama tam bir bok yığını çıktılar.”

“Hâlimden anlıyorum,” diye mırıldandı Baron Rikard.

“Göz korkutacak kadar yara izli hâline ve genel,” diyen Constans kocaman bir yüzüğün takılı olduğu tombul işaretparmağını Jakob’a doğru salladı, “mizacına bakarak, muharebelerde yer almışsın gibime geliyor.” Sözlerinin ardından dantelli manşeti sallanarak kılıç tutarcasına boşluğu dürttü. Bu hareketiyle tahminen askeri manevraları kastetse bile daha ziyade en sevdiği pastayı işaret edere benziyordu.

“Bir-iki itiş kakış,” diye homurdandı Jakob.

“O hâlde *hayli* büyük bir dezavantajda olduğunuzu anlayacak kadar taktiksel ferasetin vardır.”

Sunny nefes almak için sırtına yaslandığında Jakob kendini irkilmemeye zorladı. “Platformda onunla beraber beş okçu,” diye geldi elfin fısıltısı. “Yelken direklerinde belki on tane daha.” Ve çekip gitti.

“İlk kez olmuyor,” diye Constans’a homurdandı şövalye.

“Gel, son da olmasın. Bunun tam bir ümitsiz vaka olduğunu görrebiliyorsunuzdur.”

“Öyle vakaların bana iyi gelmediklerinin farkındayım,” dedi Jakob, “ama onlardan bir türlü vazgeçemiyorum.”

“Zaten bize başka türlü deni gelmez ki,” dedi Vigga.

“Aaah.” Constans heyecanla titredi. “Siz o karamsar kahraman tiplerdensiniz.” Okçularından birinin omzuna şaplak atıp selviçelere doğru kükredi. “Bunlar o karamsar kahraman tiplerden!”

Askerleri cevap vermediler.

Jakob sızlayan parmaklarını açıp kapadı. Denizde dövüşmekten nefret ederdi. Burada avuçlarına sürtebileceği bir topraktan, ayaklarını basabileceği sağlam bir zeminden mahrumdu. Çalkantılı sularda her şey oynar dururdu.

İçinde bulunduğı durum, ona şafaktan önce üzerlerine ok yağarken küçük teknelerle Tuna’yı geçmeye kalkıştıkları zamanı hatırlatıyordu. O gün karşı kıyıya içlerinden yarısı mı ulaşmıştı? Veya cesetlerin batıp çıktığı dalgaları yararak hücum ettikten sonra kumsalda girdikleri çatışmayı. Veyahut Malta sahili açıklarındaki o muharebeyi. Duman kokusu. Yelken bezinin şaklaması. İnsanların kendilerini yanan gemi enkazlarından atışı. Jakob o suların bir adı olup olmadığını dahi bilmiyordu. Fakat bir yerde ölmek için oranın adını bilmene gerek yoktu.

“Böyle bir gemide kaç kişi vardır?” diye Alex’in mırıldandığını duydu.

“Yeteri kadar,” dedi Jakob. Bütün avantaj Constans’taydı. Yükseklik. Sayı. Silahlar. Gemisinin delinip de suyla dolmuyor oluşu. Fakat her zaman nerede dövüşeceğini seçemezdin. Bazen dövüş seni bulurdu ve onu olduğun gibi karşılayan gerekirdi. En azından güvertedeki samanlar artık tutuşmuştu ve fosur fosur yükselen geniz yakıcı dumanlar her iki gemiye de puslu bir örtü seriyordu.

“Bundan emin misin?” diye mırıldandı Baptiste.

“Daha iyi fikirlere açığım.”

Mürettebatın kargaşa içinde olduğunu söylemek onları övmek olurdu. Birkaçı tekne kancalarıyla ve baltalarla silahlansa bile daha fazlası şansını Adriyatik’te denemek için yanlardan atlıyordu. Belki de ümitsiz vakalara Jakob kadar sıcak bakmıyorlardı.

Bütün bunların Jakob için bir önemi yoktu. Bire on. Bire yüz. Bire bin. Her zamanki gibi ölümüne ve sonrasına kadar savaşıacaktı. Tutması gereken yeminleri vardı.

Öksürmemeye çalışarak uzun bir nefes aldı ve kılıcını yavaşça çekti. "En azından bu sefer kahrolası keçi-adamlar yok."

"Evet," diye mırıldandı Baptiste kolunu dürterek, "ama... şey..."

Jakob başını çevirmekten hiç hazzetmezdi ama bu sefer çevirmenin uygun olacağına karar verdi. Diaz Birader'in gözlerini faltaşı gibi açtığını fark etti. Prenses Alexia'nın büzülerek dişlerini gösterdiğini fark etti. Kaptanın ellerini dümen yekesinden çektiğini fark etti. Hepsinin de bakışları aynı tarafa, arka küpeşteye çevriliydi.

Biri sürünerek o küpeşteyi aşmaktaydı. Constans'inkine benzese de sırlıklam olmuş bir üniforma giyen, örgülü saçlarından deniz suyu damlayan bir kadın. Kadının başında bir tür miğfer vardı... ama hayır, yoktu. Başı sanki gümüşü balık pullarıyla kaplı olup ne ilginçtir ki uca doğru sivriliyordu.

Jakob'u kocaman, ıslak, balığımsı gözlerle süzen kadının boyundaki solungaçlar oynadı ve sonra kocaman açıldı. Tiz bir çılgılık atan kadın şişe benzer çift sıra dişlerini meydana çıkardı.

Jakob iç geçirdi. "Aman ne güzel."

Suda Ateş

Son birkaç hafta Alex için yoğun geçmişti. Truva Tahtı'nın vârisi ilan edilmiş, Papa'yla tanışmış, domuz-adamların ve yanan bir efsuncunun saldırısına uğramış, bir ayaktakımının mantı hakkındaki bir söylevle sakinleştirilmesini seyretmiş ve kesik bir başın konuştuğunu görmüş-tü. Artık hiçbir şeye şaşırmayacağını düşünmek doğaldı.

Fakat her nasılsa, karşılaştığı şeylere hazırlıksız yakalanmayı sürdürüyordu.

Karşısındaki yaratık bir kadındı. İki kollu, iki bacaklı bir kadın. Fakat teninin pullu, parlak bir görünümü vardı. Fazlasıyla ayrı ve sarımturak gözleri, basık burnu ve uçları aşağıya kıvrılan sarkık ağzının da balıksı bir havası vardı. Tabii solungaçları da cabasıydı. Her nefeste açılan bu solungaçlar kadının boğazının pembe iç kısmını gösteriyordu. Durum çok saçmaydı. Neredeyse bir şakaydı. Gerçi komik bir şaka değildi. Kadının elinde tuttuğu tırtıklı kılıç bilhassa yüz güldürmeyecek cinstendi.

"Aman Tanrım," diye inledi Alex. Giderek yoğunlaşan duman örtüsünden gürültüler geliyordu. Çelik, acı, korku ve hiddet. Tıpkı handaki gibi. Fakat bu seferki denizdeydi. Denizde her şey daha beterdı!

"Yüzebilir misin?"

Alex hızla arkasına döndü. Sunny bir eliyle yelken direğine uzanan iskalarya filesini tutarak küpeştede çömeliyordu. O kadar sakin-di ki, âdeta balık-kadınların saldırısı altındaki bir geminin selviçe-le-rinde doğmuştu.

Alex yutkundu. "Pek değil."

"Pek mi, hiç mi?"

"Hiç!"

Neden Venedik'te yürümek, yazmak veya Kartaca hakkında konuşmak yerine yüzmeyi öğrenmemişti? Akciğerlerin deniz suyuyla dolarken eski tarihle ilgili bilgilerini kullanarak karşısındakini etkilemek kolay değildi.

İllerisindeki Jakob kalkanını kaldırmış geriliyordu. Diaz Birader'in omzuna sığındığı Vigga gibi, onun arkasındaki Balthazar ile Baptiste de aynı şeyi yapıyorlardı. Gitgide daralan hilalin ötesindeki duman pusunun içinde balıgımsı figürler koşturuyor, ıslak üniformaların üstünde hırpani saç örgüleri parılıyordu. Alex de gerilemeyi çok istiyordu ama gerileyebileceği bir yer yoktu.

"Nereye gideceğiz?" diye ciyakladı.

Sunny yukarı baktı.

Büyük bir isteksizlikle Alex de başını geriye yatırıp uçuşan yelken bezinden, örümcek ağına benzer kablolardan ve gıcırtilı serenlerden teşkil baş döndürücü bir kâbusun içinde kaybolup giden oynak halat ağını bakışlarıyla takip etti. Sadece bakmak bile dizlerini titretmeye yetti.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Espri anlayışım yoktur," diyen Sunny boştaki elini uzattı.

Bir müddet daha öylece dikilen Alex balık-insanların yaklaşmasını seyrederken miyavlamaya benzer bir çaresizlik sesi çıkardı. Düşmanlardan birinin kafasından bir mercan parçası çıkmış gibiydi. Uçtaki şey bir göz müydü? Dosdoğru ona bakıyordu!

"Kıpırda!" diye omzu üzerinden hırıldadı Jakob.

"Aman Tanrım." Sunny'nin elini tutan Alex yalpalayarak küpeşteye çıktı ve çalkantılı denize son bir bakış attıktan sonra halat ağına tutunup tırmanmaya başladı.

Onun gibi bir sıçana da sıçan gibi kaçmak yakışırdı.

İllerleyen balık-adamın dev dudakları oynuyor, ağzından tuhaf bir lı-kırtı çıkıyordu. Ses Diaz Birader'in kulağına biraz, "*Bana yardım et,*" gibi geliyordu ama bu izlenim balık-adamın kaldırdığı kocaman balayla çelişiyordu. Yoksa yaratık kancalı bir sırık mı tutuyordu? Gerçi kafatasına gömüldükten sonra metalin şeklinin hiçbir önemi yoktu.

Diaz Birader bir tarafa sendelerken yalım havada ıslık çalarak yanından geçti ve solundaki küpeşteden kıymıklar uçuşturdu. Diaz öbür tarafa sendelerken silah bu sefer de solundaki küpeşteyi yardı. Keşiş o telaşla yelken direğine çarptı, bir nidayla geri sekti ve eğik güvertede ayağı kaydı. Ağzı açılan heybesindeki gönderilmemiş mektuplar etrafa saçıldı. Bacaklarının arkası küpeşteye dayandığında bir yerlere tutunmak için elini panikle uzattı ama tırnaklarından

birini kısmen sökmek dışında hiçbir şey başaramadan aşağı yuvarlandı.

Denize doğru düşerken çılglık atmaya hazırlandı ama daha nefes alırken ahşap bir yüzeye yanlamasına çakıldı. Doğrulup oturdu ve bir elini zonklayan başına götürüp dumanların arasında gözlerini kısıtı. Kıç kasarasından sadece birkaç adım aşağıdaki güverteye düşmüş olmalıydı.

Tam kendini şanslı sayacaktı ki, balık-adam sudan fırlayan bir somonun çevikliğiyle havaya sıçradı ve pat diye önüne inip kanca-sını kaldırdı.

Topuklarını güverte kalaslarına vurarak geri geri seğirten Diaz oradan uzaklaşmaya ve bir an önce doğrulmaya çalışsa bile ikisini de başaramadı. Kaçınılmaz darbeyi durdurmak için bir kolunu ümitsizce kaldırırken...

“O benim lanet keşişim!”

Vigga dizleri aşağı gelecek şekilde balık-adamın üstüne atladı ve onu ezerek güverteye yığıdı. Bir marangozun aletlerini bulmuş olacak ki, her bir yumruğunda ağır bir nacak vardı. Onlarla çifte darbe indirerek açığa çıkardığı dişlerine kan sıçrattı.

Apar topar ayağa kalkan Diaz Birader öksürdü, gözlerini kırptırdı, sonra yine öksürdü. Pusun içinde figürler mi görüyordu? İki kişi yerde boğuşurken başka bir çift de bir mızrak için boğuşuyordu. Metalik bir ısıltı oldu...

“Sol!” diye çılglık attı Diaz. Eğilen Vigga’nın başının üzerinden bir teber geçti. Silahın ucundaki kazık Diaz Birader’in burnunu kıl payı ıskaladı. Yıldızlı miğferi ve bacak zırhı ışıldayan bir asker dişlerini göstererek ona hücum etti.

Vigga cüssesine rağmen akıl almayacak bir süratle yerinden fırladı, nacaklardan birinin başını askerin bacağına takıp adamı yerden havalandırdı ve diğeriyle güverteye o kadar sert çarptı ki, askerin kafası güverte kalaslarını çatlattı.

“Sağ!” diye ciyakladı Diaz Birader. Vigga başka bir askerin arkasına geçip nacağı havada döndürdü ve adamın miğferini göçertip onu havaya savurdu. Boşlukta takla atarak Diaz Birader’in yanından geçen asker, küpeştenin bir parçasını da yerinden söktü ve ötedeki denize düştü.

“İtalyan süprüntüsü,” diye söylenen Vigga, nacaklarından birinin kırık sapını omzunun gerisinden fırlatıp attı.

“Okçu!” diye ciyakladı Diaz Birader. Vigga tek bir hareketle dönüp kalan nacağı fırlattı. Döne döne uçan silah tok bir çatırtıyla platformdaki okçunun alnına saplandı. Adamın geriye devrilirken bıraktığı ok göğe doğru uzaklaştı.

“Nasıl attığımı gördün mü?” diye bağırın Vigga, Diaz Birader’i tulumundan tutup zafer edasıyla sarstı.

Diaz Birader ancak, “Ayy,” diyebilirdi. Kurtkadının arkasındaki dumandan kolları iki yana açık hâlde çıkan yaratık hayatı boyunca gördüğü en iğrenç şeydi.

Yaratık bir insanın vücuduna sahipti. Şık üniformasının nakışlı yakasına balçık bulaşmıştı zira boynunun üstünde bir kafa yerine kocaman, ıslak, jölemsi bir kütle vardı. İki turuncu gözü kiliselerdeki bağış çanağı büyüklüğünde olup önünden kıvrır kıvrır bir demet dokunaç sarkıyordu. Acaba derisinden mi görüyordu? Jölenin içinde yüzen ceviz benzeri şey beyni mi oluyordu? Yaratık Vigga’nın üstüne yürürken dokunaçları kalkarak açıldı ve sıra sıra vantuzlar meydana çıktı. Vantuz sıralarının birleştiği yerdeki iri siyah gaga açıldı ve adam öfkeli, acılı, kulak çınlatan bir uluma sesi çıkardı.

Vigga yana çekilip yaratığın karnına bir yumruk atarak o ulumayı yarıda kesti ve yaratığı iki büküm edip parıl parıl cilalı çizmelerini yerden ayırdı. Gagasından siyah kustumuk damlayan canavar bir-iki adım yalpaladı. Sonra Vigga onu bir bileğinden ve dövmeli bir yumruk dolusu dokunacından tutup havaya kaldırdı, yelken direğine baş aşağı çarptı.

Yaratık kıvranan bir jöle yığını hâlinde yere düştü ve üstüne çullanan Vigga dişlerini insan ile deniz canavarının birleştiği yerdeki boğazına geçirdi. Dövmeli boynundaki kasları yay gibi gerilen kadın hırıltılar eşliğinde asıldı ve sonunda ısırığı parçayı koparıp attı. Mürekkep siyahına bulanmış ağzını kolunun tersine silip kauçuğumsu bir et topağı tükürdü.

“İh,” diye yakındı. “Deniz mahsullerinden nefret ederim.”

Balthazar gemilerin güvertelerinden, kamaralarından ve yemekhanelerinden pek hoşlanmazdı. O sıkışık, köhne ve kötü kokulu yerlere toplumun en itici mensupları doluşurlar, sürekli sarhoş olup anlaşılmaz denizcilik jargonuyla birbirlerine homurdanıp dururlardı. Dolayısıyla gemilerin ambarlarına *daha bile az* sıcak baktığını söy-

lemek hafif kalırdı. Bu durum özellikle de bu ambar için geçerliydi zira kalyonun dev şahmerdanı içeriye istenmeyen bir ziyarette bulunmuştu ve şahmerdanın etrafındaki kırık gövdeden içeriye fokurtulu fiskiyele hâlinde deniz suyu fışkırıyordu.

Üst güverte duman kaplı bir savaş meydanıyken, alt güverte ku-lağa harika bir fikir gibi gelmişti ama Balthazar bunun gitgide battığı apaçık belli bir gemide kayda değer bir gelişme olduğundan emin değildi.

“Durum pek ümit vaat edici görünmüyor...” diye mırıldandı. Bu ifade son birkaç aydaki her an için aynı doğrulukla geçerli olabilirdi. Ambar daha şimdiden diz hizasına kadar dolmuştu ve içinde döküntülerin, serbest kalmış fiçilerin ve de güvenli bir yer arayışıyla buraya inmiş benzeyen talihsiz bir miçonun batıp çıktığı köpüklü sular hızla yükseliyordu. Balthazar miçodan daha şanslı olacaklarını umsa da canı pahasına öyle bir riske girmeye hiç niyeti yoktu.

“Bu taraftan!” diye tısladı Baptiste. “Belki gedikten dışarı çıkabiliriz!” Bir elinde çekili bir hançer tutarken diğeriyle yüzeydeki kargoları iten kadın şahmerdanın etrafından sızan gün ışığı huzmelerinin içinden geçerek suları yardı.

“Kahretsin,” diye söylendi Balthazar. İnsanın kendini açık denize atması bir plan değil, diğer tüm planlar tam bir başarısızlıkla sonuçlandığında yapılması gereken şeydir. Yine de Balthazar yüksek sesle küfrederek dondurucu sulara girdi. Aklında daha iyi bir fikir namına hiçbir şey olmadığı gibi yalnız kalmaya tümüyle isteksizdi. Baptiste bezdirici olmasına bezdiriciydi ama gemiyi istila etmiş midye kaplı insan ile deniz yaratığı bileşimleri ondan çok daha fazla öylelerdi. İmparatoriçe Eudoxia’nın sarkomantik* deneyleri teorik bir bakış açısından inkâr edilemez ölçüde etkileyiciydi ve Balthazar insan ile hayvan arasındaki çizginin silikleştirilmesiyle ne gibi nekromantik ihtimaller doğabileceği konusunda son derece meraklıydı. Fakat canlı numunelerle haşır neşir olma arzusu hiç yoktan bile azdı. Yaratıklar sohbet etmekten zerre kadar anlamıyorlarmış gibi görünmelerinin yanı sıra berbat kokuyorlardı.

“İşte.” Baptiste bir elini şahmerdanın şahin biçimli başına koyup etrafından dolandı. “Bana yardım et de...”

Ötedeki gölgelerden biri çıktı ve kadının alnına hafifçe dokundu. Uzun boylu, uzun uzuvlu adam vücuduna yapışmış ıslak bir cüppe

* (Sarcomancy) Uzmanlığı insan vücudu olan büyü dalı. -çn

giyyiyordu. Şaşkınlıkla bir adım gerileyen Balthazar çözölmüş bir kargo ağına kısmen dolandı ama Baptiste dudaklarının etrafında sular köpürerek donakaldı.

“Sanırım Balthazar Sham Ivam Draxi’yle karşı karşıyayım,” dedi adam, bir kaşını zarifçe kaldırarak.

“Çalışmalarına aşına mısın?” diye sormaktan kendini alamadı Balthazar.

“Hayır...” Adam sırtıttı. Formun bilhassa meşum ve tehditkâr bir örneğiyle. “Ama ismin geçiyordu...” Islak saçları, kaşları çatık yüzüne yapışan Baptiste yavaşça döndü ve Balthazar’ı alışılmıştan bile daha büyük bir husumetle süzdü. “Bir listede...” Kadının alnına bir iğne saplanmıştı ve iğneye tek bir rûnün dikili olduğu kanlı bir bez parçası asılıydı. “Öldürmem istenen kişilerin yer aldığı listede.”

“Öldürmem istenen” lafı telaffuz edilirken Baptiste de kusursuz bir zamanlamayla bunu söyledi.

“Kahretsin...” diye mırıldanan Balthazar isteksizce geldiği tarafa yine isteksizce gerilerken, suda yüzen bir fıçıya çarptı ve buz gibi suya devrilecek gibi oldu.

Adam bir frenomansör, yani zihin manipölatörüydü. Bu Balthazar’ın bilhassa tiksindiği bir disiplindi çünkü kullanıcıları başkalarının hür iradesini çalıp yeni bir elbise giymiş genç kız misali onların bedenlerine sızmakla kalmazlar, aynı zamanda kaçınılmaz biçimde akıl âlemi üstündeki kavrayışlarının kendilerini herkesten daha zeki kıldığına inanırlardı. O koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi’ydi. Zekilik onun sermayesiydi! Gerçi Baptiste ellerinde hançerlerle, gözlerinde can alma niyetiyle ve alnında bir kontrol rûnuyle suları yararak üstüne gelirken Balthazar’ın kendini pek de keskin zekâlı hissetmediği söylenebilirdi.

“Acaba,” diye telaşla zaman kazanmaya çalıştı Balthazar, bir sihir düellosu için en az umut verici mekân olduğu kuşkusuz ambara göz gezdirerek, “İmparatoriçe Eudoxia’nın şûrasının bir mensubuna hitap etme ayrıcalığına mı kavuşmuş bulunuyorum?”

“Evet,” dediler Baptiste ile efsuncu aynı anda.

“İmparatoriçenin ölümü sihir camiası için ne büyük bir kayıptı!” diye dert yandı Balthazar. Zaferin anahtarı hazırlıklı olmalı ve Balthazar haftalardır kendini hep hazırlıksız hâlde buluyor, hep doğaçlama yapıyor, hep şansın verdiği kısıtlı imkânlardan yararlanmak zorunda kalıyordu. “Anladığım kadarıyla kendisi neslinin

önde gelen sihir kullanıcılarındanmış. Hatta yıldırım dahi düşürebilirmiş.”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

Balthazar buna aynı iddiayı geçen sefer duyduğundan bile daha az inandı. “Keşke öyle bir marifete kendi gözlerimle tanık olabilsem,” diye mırıldandı.

“Eudoxia öldüğü için o pek mümkün değil,” dedi Baptiste. Arkasındaki efsuncu uzun boylu bir gölge gibi ağzını oynatıyordu. “Aynı şey az sonra senin de başına gelecek.”

Adam gülümserken Baptiste de gülümsedi. Tebessümü her nasılsa kadının suratına uymuyor gibiydi.

Iskalaryalara tırmanmak sanıldığından daha zordu. Alex sanki jöleden yapılmış bir merdivene tırmanıyordu. Geminin şahmerdanla darbe aldığı anda bir miktar yan yatmış, yelken direklerinin baş döndürücü bir açıyla yaldızlı kalyona doğru eğilmiş olması da işleri kolaylaştırmıyordu.

“Aman Tanrım,” diye tırmanırken fısıldadı Alex. “Aman Tanrım, aman Tanrım.” Açıkçası, ilahi müdahale düşük bir ihtimal gibi görünüyordu. Tanrı ahaliyi kiliselerine yıgar, onlara bağış çanaklarını doldurtur, onlardan her aziz gününde On İki Faziletine göre yaşamalarını isterdi ama Alex’in görebildiği kadarıyla nadiren onların yararına devreye girerdi. Dolayısıyla Tanrı’nın kendisi gibi imansız bir süprüntüye bir melek gönderme ihtimali yok denecek kadar düşük olmalıydı. Yine de Alex aynı sözleri tekrarlamaktan vazgeçmedi. “Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım.” Kolları, bacaklar ve ciğerleri yanarak tutuna tutuna tırmanmayı, yükseldikçe yükselmeyi sürdürdü.

“İşte.” Sunny onun yukarısındaki serende çömeliliyordu. Söz konusu seren alt yelkenin takılı olduğu en alçaktakiydi. Sunny genç kadını bileğinden yakalayıp tüm ağırlığıyla çekti. Elf aşağı yukarı bir torba havuç kadar ağırdı ama yine de Alex yapılan jestle minnettar kaldı. En sonunda serene çıkmayı başardı ve yelken direğine dünyadaki en kıymetli varlığıymış gibi sarılarak esasen rüzgârda gıcırdayan büyük bir çubuk olan tahtanın üstünde sallandı.

“Sakın aşağı bakma,” dedi Sunny.

“Ne?” Alex elbette hemen aşağı baktı. Güvertenin ortasında ya-

nan samanlardan dumanlar yükseliyor, rüzgâr o dumanları yanlamasına savurarak dev kalyona taşıyordu. Alex kalyonun kürek bankları arasında adamlar görebiliyordu. Parlak zırhlı askerler geminin pruvasına doğru koşuşturuyorlar ve karşıya atlayıp diğer geminin eğik güvertesindeki sise dalıyorlardı. Platformunda dikilen Constans elini sallayarak onları teşvik ediyordu. Yoksa yukarı, Alex'e bakıp gülümsüyor muydu? Kurtarıcı aşkına, o kahrolası dişleri bir kilometre uzaktan bile görmek mümkündü.

"Aşağılık herif," diye hırıldadı Alex ama yelken direğinin sarsılıp biraz daha eğilmesiyle hırıltısı çaresizlik ciyaklamasına dönüştü. "Gemi batıyor mu?"

"Eh, gövdesinde kocaman bir delik var." Sunny kalyonun gövdeye saplanmış şahmerdanından tarafa baktı. "Üstelik delik su seviyesinin altında. Yani..."

"Batan bir geminin yelken direğine tırmanıyoruz." Alex gözlerini sıkıca yumup aşağıdaki kıyımın şamatasını duymamaya, aldığı her nefeste göğsünü kaşındıran dumanı fark etmemeye, ayaklarının altındaki upuzun boşluğu düşünmemeye çalıştı.

"Batan bir geminin bulunulabilecek en iyi kısmı."

"Onu nereden çıkardın?"

"Batacak son kısmı olmasından." Sunny cılız omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak omuz silkti. "İçini rahatlattım mı?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alex. Selviçelerde yalnız değillerdi. Onları iskalaryalardan yukarı hızla takip eden figürler vardı. Biri daha şimdiden serene kadarki yolu yarılarmıştı ve havadaki dumana rağmen insana pek benzemediği dehşet verecek kadar açıktı. Yaratık üniforma ceketini giymişti ama ceket, boynu ve pek bir kafası olmayan, çıkıntılı, oval bedenin etrafında şişerek dikiş yerlerinden yırtılmıştı. Dahası, yaratığın pençeleri vardı. Biri küçük, diğeryse kocaman pençeler. Halatları tırmanmaya veyahut sözde prenseslerin kafalarını ezmeye şaşırtacak kadar uygun görünen pençeler.

"Yengeç-adamlar," diye fısıldadı Alex.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, şuradaki daha çok ıstakoza benziyor."

"Eh, ne tür kabuklu deniz hayvanları tarafından *gebertileceğini* bilmek çok hoş!" diye feryat etti Alex. "Şimdi nereye gideceğiz?"

Sunny yine yukarı bakıyordu. Baktığı istikamette daha bile dayanıksız iskalaryalar ve rüzgârda şaklayan bir diğer yelken çifti bu-

lunuyordu. Direk o yelkenlerin ötesinde, en tepedeki guncataların ayrı platformuna doğru daralıyor, daha da ileride mavi gökyüzü yer alıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex.

Jakob’un kılıcı balık-kadının kaburgalarını bir kasap tahtasının tanıdık kütürtüsüyle yardı.

Dizleri üstüne yığılan kadının tırtıklı kılıcı güverteye düşüp tatkırdadı, perdeli parmaklarının arasından sızan kan üniformasını daha bile koyu bir kırmızıya boyadı. Her nefesi hırıltılı bir çaba gerektiren Jakob geriye yalpalarken düşmemek için küpeşteyi kavradı.

“Blufutherblufuther,” dedi geveledi kadın. Kan, solungaçlarının birinden köpürüyor, ağzının kenarından sızıyordu. “Blufuther.”

“Ne?” Jakob kurbanının yabancı bir dil mi konuştuğunu, ağzının balığımsı şeklinden ötürü sözcükleri oluşturmakta yetersiz mi kaldığını, yoksa kendi kulaklarında zonklayan kalp atışları sebebiyle onları duymakta mı zorlandığını anlayamadı.

Kadının yakasından bir kolye düşmüştü. Gümüş zincire takılı minicik bir emaye çiçek. Bir sevgilinin hediye olarak vereceği türden bir şey. Jakob kadının kolyeyi balığa dönüştükten önce mi, yoksa sonra mı aldığını merak etti.

“Bluth,” diyen kadın yana devrildi ve sivri kafası güvertede şapladı.

Jakob’un içinden kadına orada katılmak geldi. Omzu alev alev yanıyor, kalkanını yukarıda tutmakta zorlanıyordu. Her taraf balık cesetleriyle doluydu. Kış kasarası bir uçtan diğerine kadar kan olmuştu. Ortalık kötü şöhretli bir balık hali gibi kokuyordu.

Diğerlerine ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Duman da görmeyi ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Jakob bunlardan ilkinde niyetlenmesine karşın diğerine niyetlenmemiştir. Fakat kargaşa bir kez çıktı mı bir daha nerede biteceği bilinmezdi. Zaten kargaşanın amacı da buydu.

“Of, Tanrı aşkına.”

Ani bir hareketlilik gören Jakob kalkanını kaldırmaktan fazlasını yapamadı. Güverteye güm diye bir şey indi.

“Duymuştum ki...” Eudoxia’nın üçüncü oğlu yavaşça doğruldu. “Bir işin yapılmasını gerçekten istiyorsan...” Kırmızı ceketini kap-

layan mücevherli nişanların birinden görünmez bir tûy alıp baş ve işaretparmaklarının arasında ezdi. “O işi bizzat yapmaya hazır olmalısın.”

Jakob dilini ağzının tuzlu-ekşi iç yüzeyinde gezdirdi. Suratına aldığı kalkan darbesiyle dişlerine bulaşmış kanı denize tükürdü. Hedefine ulaşamayan tükürüğü yanındaki küpeşteye sıçradı. “Hı hı,” diye homurdandı.

“Annemin eserlerinin en becerikli askerler olmadıklarını itiraf ediyorum.” Constans balıgımsı bedenlerin ve bir çift ölü denizciye ait cesetlerin arasında kasıla kasıla yürüdü. İri bedenini saran kırmızı ceketin güzelce cilalanmış düğmeleri gergin duruyor, yaldızlı yakasından bir miktar kızarmış yağ tabakası taşıyordu. Yine de usta bir dansçı misali parmak uçlarında yükselerek şen bir zarafetle hareket ediyordu. “Açık konuşmak gerekirse, bunlar annem için teorik bir egzersizden ibaretti. Belki bilirsin, akli fikri ruhtaydı. Onun nerede yer aldığında. Nasıl serbest bırakılacağında. Bırakıldığı zaman ne olacağında...”

Bir kan birikintisinde sırtüstü yatan mercan kafalı yaratığın yanında durdu. “Onları askeri kullanım için tasarlamamıştı. Bu fikir Marcian’dan çıktı.” Sesini alçaltıp nefret dolu bir ifadeyle kaşlarını çattı ve bir yumruğunu nahifçe salladı. “Hergeleleri yeniden tasarlayalım! Korkulası yarı-hayvan savaşçılara dönüştürelim! Durduramaz bir lejyon yaratalım! Kutsal Toprakları geri alalım ve ellere gerçek dehşet neymiş gösterelim!” İç çekerek biçimsiz şeyin yanında çömeldi. “Kardeşim her şeyi silaha dönüştürmek isterdi. Çocukluğumuzdan beri. Yemin ederim ki bir defasında yemek tabağında durdurulamaz bir bezelye lejyonu yaratmıştı.”

Constans mercan adamın üniformasını bir nebze hüzünle düzeltti. Üniformanın omzunda bir mercan yumrusunun dışarı uzayabilmesi için nakışlı bir delik bırakılmıştı. “Onlara biraz gurur, biraz şıklık aşılama çalıştım, anlarsın ya.” Kendi ceketindekilere çok benzeyen cilalı düğmeleri okşadı. “Kartacalıların lejyon onuru dedikleri şeyden bahsediyorum!”

Jakob hırıltılı bir sesle uzunca nefes aldı ve yine hırıltılı bir sesle uzunca nefes verdi. Yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı megalomanyakça konuşmaların sayısını çoktan unutmuştu. Fakat kendisine soluklanma fırsat kazandıracaksa, düşmanı varsın konuşsundu. “Hı hı,” diye homurdandı.

“Eh. Sanırım buna devam eden bir deney denilebilir.” Constans tekrar doğrulup cesetlere göz gezdirdi. “Yine de itiraf etmeliyim ki bütün bunlar... senin açısından son derece etkileyici bir çalışma. Yoksa şu...” İşaretparmağını sallayarak ve oraya taktığı iri yüzüğü ısıldatarak büzülmüş, serilmiş, sızdırmış şekilleri saydı. “Yedi mi? Hayır, sekiz! Sana haksızlık ediyorum. Şurada iki tane daha var.”

Aslında o ikisinden birini öldürülmeden önce dümenci, diğeriyle Vigga haklamıştı ama Jakob yürütülen aritmetiği düzeltme gereği duymadı. Yıllar içerisinde kabarttıkça kabarttığı leş sayısında birkaç eksik ya da fazla pek bir fark yaratmazdı. “Hıı hıı,” diye homurdandı.

“O hâlde.” Constans kabzası mücevherlerle bezeli ve yaldızlı, yalımı da ayna gibi parlak kılıcını çekti. “Ölümüne düelloya ne dersin?” Tombul ellerinden biriyle kılıcı üstünkörü tutarak kollarını kaldırdı. “Üstelik aynı anda hem yanmakta hem de batmakta olan hasarlı bir geminin eğik güvertesinde. Evet, ortam biraz uçuk olabilir ama işin dramını inkâr edemezsin.”

Dramın şu günlerde Jakob’a pek bir etki ettiği yoktu. Çok sayıda yanma ve batma olayı anlatmasının yanı sıra ölümüne tabiri başkalarında yarattığı heyecanı onda yaratmazdı. “Hıı hıı,” diye homurdandı.

Constans biraz hüsrana uğramış gibiydi. “İtiraf etmeliyim ki, hazır elimiz değmişken biraz istihza edebileceğimizi umuyordum.”

“Böyle şeyleri benim kadar çok yaptığında,” diyen Jakob kış kasa-rasına saçılmış cesetleri işaret etti, “hep aynı esprileri duyuyorsun.”

“Düşmanlarımız bitmeden esprilerimizin bitmesi, nasıl bir dünyada yaşadığımızın üzücü bir göstergesi.” Boştaki eliyle dar kesimli pantolonunun bacaklarını çekiştiren Constans dizlerini bükerek bekleme pozisyonu aldı ve kılıcını kusursuz bir yataylıkla doğrulttu. “Seni uyarmalıyım... Kokarım bu iş kötü bitecek.”

“Eh.” Jakob kendini iterek küpeşteden uzaklaştı. “Yeterince zaman tanırsan...” Bir nefes daha alıp güçlkle verdi. “Her iş kötü biter.”

İnsanlar genellikle Sunny hakkında peşin hükümlü davranırlardı. Ona tükürürler, Tanrı düşmanı derler veya kulaklarını kesmeye çalışırlardı. Bunların hiçbirisi Sunny’nin hoşuna gitmezdi. O nedenle hep kibar davranmaya ve insanları görünümüleriyle yargılamamaya çalışırdı.

Fakat karşısındaki yengeç-adama yakışıklı demek mümkün değildi.

Adamın belden aşağısı normalimsi görünüyordu; bacaklarına pantolon geçirip pirinç tokalı bir kemer bile takmıştı. Fakat kaburgalar civarında işler sarpa sarıyordu. Sirk yöneticisinininkine benzeyen, güzel bir ceket giyiyordu ama bir yığın midyenin yapışık olduğu kabuğumsu vücudunun sert kenarları o ceketin her tarafını yırtmış gibiydi. Aşırı uzun kolunun ucunda bir çift parmakla beraber iri, sivri bir başparmak varken diğeri kocaman, tırtıklı bir kıskaçla son buluyor, yine de selviçelere tırmanırken o kıskaçı yeteri kadar çevikçe kullanabiliyordu. Boyunsuz bir kütle olan kafasındaki tüylü ağız deliği titriyor, gözlerinden biri insan gözünü andırsa da diğeri bir sapın ucunda sallanıyordu. Neticede epey dehşet verici bir etki yaratıyordu. Özellikle de iskalaryaların öbür tarafına görünmez hâlde tutunan Sunny ile arasında topu topu birkaç santim bulunduğu için.

Ah. Adamın karnından çıkıntı yapan tuhaf, küçük, kıllı bacaklar vardı. Sunny adamın yüzüne karşı *alt kısım* tabirini kullanmak istemese de onlara başka ne denebilirdi? Bacakların hepsi de kıpırdayıp oynadığı için adam tırmanarak önünden geçerken Sunny gözlerini ve ağzını sıkıca kapamak zorunda kaldı. Adam geçişi sırasında ona biraz damlatmış mıydı? Sunny'nin üstüne yengeç suyu mu sıçramıştı?

Yengeç suyu da neredeyse *alt kısım* kadar kötüydü.

Sunny nefesini tutmasına rağmen adamın kokusunu aldı. O kokunun üçte biri denize atılmış bir cesedi, geri kalanıysa *çok* sıcak bir akşam vaktinde balık pazarını hatırlattı cinstendi. Adam tırmanırken iri, çıplak ayaklarından biriyle onun eline bastı. Üç sert ayak parmağının birine uzunca bir yosun yapışmıştı ve Sunny dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Fakat adam onun iskalaryaların öbür tarafına geçtiğini fark etmedi. Sunny'nin peşi sıra tırmandığını da fark etmedi. Sunny'nin kemerinin arkasındaki hançeri çektiğini de fark etmedi. Tüm dikkatini artık hiç de uzağında olmayan ve kendi kendine devamlı, "Aman Tanrım," diye mırıldanan Alex'e vermişti.

Sunny durakladı.

Kurtarıcı can almaya kesinlikle karşıydı ve Sunny rahiplerin cinayet hakkında yapılabilecek en kötü şeymiş gibi konuştuklarını

işitmişti. Fakat ayetleri nihayet bizzat okuduğunda, Tanrı'nın birle-
rini çarpmaksızın tek bir sayfayı bile bitiremediğini keşfetmişti. Da-
hası, ölü insanlar bir trajedi olabilirdi ama ölü elfler neşe kaynağıydı.
Cennete giden en kısa yol elf kafataslarından bir dağdı. Dünyadaki
en aşağılık kişi olabilirdin ama bir cihada katılıp bir el arabasını sivri
kulaklı cesetlerle doldurursan, taptaze kahraman olur çıkardın.

Alex kocaman açılmış gözleriyle ve yüzüne yapışmış karmakarışık saçlarıyla arkasına baktı. Kızın topuklarıyla iki pençeden büyüğü arasında en fazla bir-iki adım vardı.

Neticede Sunny doğru veya yanlışın büyük ölçüde bir ne yapıp da yanına kâr kalabileceği meselesi olduğuna karar verdi.

Bunun üzerine de yengeç-adam ayağını basabileceği yeni bir yer bulmak için bacağını kaldırdığında Sunny onu kışından bıçakladı.

Adam var gücüyle böğürse de Sunny hiç vakit kaybetmeden iskalaryaların öbür tarafına geçti ve rakibinin kafasını bir basamak gibi kullanarak onu geride bıraktı. Yanına çıktığı Alex'in korku dolu bir hâli vardı. Ki bu mantıklıydı zira oynak halatlara tutunarak gözû dönmüş balık-insanlarla dolu batan bir geminin çok yukarılarına kadar tırmanmışlardı. Böyle şeyleri herkes doğal karşılamazdı. Sunny kendini göstermek için nefesini verince Alex'in nefesi kesildi.

"Buradasın!"

Sunny başka neredede olabileceğini sorma dürtüsüne direndi.
"Evet."

"Peşimde bir yengeç-adam var!"

"Biliyorum. Onu kışından bıçakladım."

"Yakamızdan düştü mü?"

Sunny aşağıya göz attı. Kıştan bıçaklanmak pek çok kimseyi iki defa düşündürürdü ama belki aynı şey yengeçler için geçerli değildi çünkü adam az öncekinden daha fazla yengeç suyu akıtmasına karşın daha da hızlanmıştı.

"Hayır, hâlâ peşimizde," dedi Sunny. Yengeç-adama cidden hakkını vermesi lazımdı. "Sakın aşağı bakma."

Alex hemen dönüp baktı. "Aman Tanrım!" diye sızlanırken iyice panikleyip halatlara dolandı. Zaten Sunny daha en başta bu yüzden bakmamasını söylemişti. Neden kimse sözünü dinlemezdi ki? Bu gelişme yengeç-adama arayı kapatma fırsatı verdi ve Alex bir ayağını ona doğru savurmaya başladı. Buna bir de geminin giderek daha fazla yan yatması eklenince iskalaryalar şiddetle sallanıp oynadı.

Ağız deliğini kocaman açarak tıslayan yengeç-adam kısıkcısını prensese doğru uzatırken Sunny eline geçen ilk şeyi, yani bir kancayla yelken direğine takılı duran ağır bir metal zamazingoyu kaptı. Yine bir tekme savuran Alex'in yanından sarkarak cismi yengeç-adamın suratına –daha doğrusu, bir suratı olsaydı bulunacağı yere– doğru fırlattı. Cisim adamın göz sapına çarptı. Yengeç-adam tutunduğu yerden ümitsiz bir ciyaklamayla düştü ve selviçelerden aşağı yuvarlandı.

Üstüne düştüğü yelkene kısıkcısını taktı ve büyük bir yırtılma sesiyle kendini yavaşlattı. Derken dipteki serene çarpıp takla attı ve Sunny'nin ona fırlattığı cisimle beraber düşüşe geçti.

Sunny işte o anda cismin bir gemi feneri olduğunu anladı. Geceleri diğer gemilere yer bildirmekte kullanılan o tür fenerlere hoş kokulu ve son derece yanıcı balina yağı doldurulurdu.

Sunny dudaklarını ısırarak fenerin aşağıdaki güverteden yükselen dumanlı alevlere doğru döne döne düşüşünü seyretti.

“Tüh,” dedi.

Düzenleme
N.Yy.ozlem

Yapacağını Yaptın

Müthiş bir çatırtı duyup hızla o tarafa dönen Diaz Birader kan revan içindeki kırık bir kabuğun çok yukarılardan düşüp dumanı tüten saman yığınının çakıldığını ve midye kaplı bir kiskacın segirdiğini gördü.

“Aman...” dediği sırada başka bir şey daha cam şingirtisiyle üstüne düştü.

Yanan yağ etrafa saçılıp güvertede ateşli birikintiler oluştururken keşiş ırkıldı. Tulumunun alev almış kasık kısmını tokatlayarak söndürmeye çalışırken geri geri yalpaladı ve böyle yaparken Vigga’yla çarpıştı.

“Yangın!” diye bağırdı.

“Silah,” diye hırıldadı kadın, boş elini ona doğru sallayarak.

“Ne?”

Parmaklarını şıklatan Vigga’nın çevresinde hem dumanlarla örtülen hem de titrek alevlerle aydınlanan figürler belirmeye başladı. Ortam her geçen saniye biraz daha cehenneme dönüyordu. “Silah!” diye tekrarladı kadın.

Eğik güvertedeki döküntülere göz gezdiren Diaz Birader ölü bir denizcinin elindeki nacağı kapıp Vigga’nınkine tutuşturdu. Vigga silahı dumanların arasından çıkan bir askere fırlatıp onu omzundan vurdu ve adamı topaç gibi döndürdü.

“Silah!”

Diaz Birader yerden apar topar bir kılıç alıp yoldaşına attı. Silahı havada kapan Vigga onunla bir adamın kafasına öyle sert vurdu ki, yalım bükülerek oraya takılıp kaldı. Adam birkaç adım attıktan sonra yakındaki selviçelerden yukarı süratle yayılan alevlerin içine düştü.

“Silah!”

Diaz Birader bu sefer de sahipsiz bir kalkan alıp attı. Kalkanı savuran Vigga bir topuzu kullanıcısının elinden uçurdu ve kalkanın

kenarını adamın dizine yanlamasına vurdu. Adam devrilirken kurt-kadın yine kalkanla onun dişlerini döktü, ardından kırık hurdayı bir kenara fırlattı.

“Silah!”

Diaz Birader arkası kazma olan koskoca bir baltayı oflayarak yerden kaldırdı ve sapı Vigga'nın eline bıraktı. Aynı anda dumanların arasından zırhlı bir figür fırladı.

Vigga keşişi öyle sert itti ki, Diaz kışının üstüne düştü. Hızla savrulan bir kılıç onun az önce durduğu noktadaki güverteyi deşti. Vigga yuvarlanarak uzaklaştı, bir yılanın çabukluğuyla ayağa kalktı, askeri böğründen vurarak sarstı, bacağından vurarak yalpalattı, eğilerek gelişigüzel bir kılıç hamlesinden sakındı, sonra da şahlanıp baltayı ters çevirdi ve kazmalı ucu metalik bir kütürtüyle adamın miğferinin tepesine indirdi.

“Kurtarıcı bizi korusun,” diye fısıldayan Diaz Birader apar topar kaçıp kurtulurken adam yanına devrildi. Mahvolmuş miğferinden akan kanlar, genişledikçe genişleyen kırmızı birikintide toplandı.

“Silah,” diye hırıldayan Vigga parmaklarını tekrar şıklattı. “Silah!”

Tiftilmiş halatların kollarını çizdiği, aşınmış tahtaların göğsüne battığı Alex sıkılı dişlerinin arasından ıhlayarak tükürük püskürttü ve nihayet soluk soluğa sırtüstü devrildi.

Yukarıdaki mavi gökyüzünde bulutlar hareket ediyor, yelken direğinin en tepesinde yırtık pırtık olmuş küçük bir bayrak dalgalanıyordu.

Sunny'nin, “Alex,” diyen sesi duyuldu.

“Burada biraz uzanacağım,” diye fısıldadı kız. “Burası iyi.”

“Burası iyi değil.” Sunny onu dirseğinden tuttu ve asılarak doğrultup oturttu. “Hiç iyi değil.”

Demek bu bir gurcataydı. Adını duyduğun, kulağa az biraz ilginç gelen ama asla, asla ziyaret etmek istemeyeceğin şeylerden biri. Tıpkı İngiltere gibi.

Yelken direğinin tepesine tutunan bir çift yıpranmış kalas ve bir halat yumağı. Hepsi o kadar. Tanrı aşkına, hava ne kadar da rüzgârlıydı. Esinti Alex'in saçlarını uçuşturuyor, giysilerini çekiştiriyor, yüzündeki teri soğutuyordu. Genç kadın yelken direğinin gıcırdadığını duyuyor, sallandığını hissediyordu. Direk artık bir hayli

egik duruyordu. Midesi bulanan Alex bir kolunu ona dolayıp sıkıca tutundu.

“Gitmeliyiz,” dedi Sunny.

“Gitmek mi?” Alex bu kadar dehşet içinde olmasaydı gülerdi. “Nereye? Daha fazla yukarı tırmanamayız ya. Yukarısı diye bir şey yok. Tabii ikimiz de kanat çıkarmadıkça. Aslında düşünüyorum da, öyle bir şey bu öğleden sonra yaşanacak en şaşırtıcı şey bile olmazdı.”

“Gabya sereni boyunca ilerleyeceğiz.” Sunny başıyla yan tarafı işaret etti. “Sonra da kalyona geçeceğiz.”

Bunu öyle sakın söyledi ki. Bir hanın yerini tarif edercesine. Şuradan dümdüz git ve sağdan ikinci sokağa sap.

“Gabya sereni boyunca mı?” diye fısıldadı Alex, pik yelkeninin asılı olduğu çapraz kemereye aval aval bakarak. Halatlarla bezeli dar seren uzanıp gidiyor, on adım kadar ilerideki boşlukta son buluyordu. Bu mesafe o esnada on kilometre gibi gözüküyordu.

“Oradan da... *kalyona*?” Kızın sesi son sözcükte kısılarak tiz bir fısıltı hâlini aldı. Gemileri yatık durduğu için seren ucu kalyonun dev ön yelkenini tutan eğimli serene yakındı. Ne kadar yakın olduğunu tamı tamına kestirmek güçtü. Fakat ikisi arasındaki boşluk inkâr edilemezdi.

O boşluk çok ama çok yüksekti.

“Sen lanet *aklını* kaçırmışsın,” diye mırıldandı Alex.

Sunny omuz silkti. “Üstelik muhtemelen aramızdaki en akli başında kişi benim.” Beyaz saçları rüzgârda uçuşarak çömelirken o kadar sakın görünüyordu ki. Sanki bir kamp ateşinin başında oturuyordu. “Daha iyi bir fikrin varsa... *kulaklarımı* diktim seni dinliyorum.”

Alex onu şöyle bir süzdü, sonra da sıkılı dişlerinin arasından bir miktar tükürükle beraber birkaç kelimeyi çıkmaya zorladı. “Bu *espri* miydi?”

Sunny’nin kendinden memnun bir ifadesi vardı. “Evet! Kulakları dikmek. Ben elfim ya. Biz elfler iri kulaklara ve cılız bedenlere sahibiz. O yüzden...”

“Anladım be!” diye ciyakladı Alex.

“Bana iyi bir *espri*ymiş gibi geldi.” Sunny mahzun bir tavır takındı. “İnsanlar ne tuhaf. Önden gitmek mi istersin, arkadan gelmek mi?”

“İkisini de istemem!” diye haykırdı Alex. Yine ağlıyor, burun deliklerinin birinden sümük akıyordu. Yine de ağrıyan ellerini yelken direğinden ayırıp burnunu silmeye cesaret edemiyordu. “İkisini de.”

Sunny soluk kaşlarından birini kaldırarak aşağı baktı. “Öyleyse... yengeç-adamları mı yeğlersin?”

Baptiste ileri atılırken Balthazar geri kaçtı. Havada ıslık çalan bir yalım kulağının yanından geçip gitti.

Karşısındaki efsuncu bıçak kullanmaktan Baptiste’in yarısı kadar anlasaydı, Balthazar çoktan bayramlık bir but gibi dilimlenmiş olurdu. Neyse ki anlamıyordu ve Baptiste belli ki kendine has inatçılığıyla adamın kontrolüne direnmek için çaba gösteriyor, bıçaklarıyla aynı anda hem tutuk hem de kontrolsüz hamleler yapıyordu. Tabii hamleleri tüm tutukluğuna ve kontrolsüzlüğüne rağmen ölümcüllüğünden bir şey kaybetmiyordu. Balthazar nefesi kesilerek geriye yatıp bir diğer hamleden sakınırken bıçak yanındaki kasaya saplandı. Baptiste o bıçağı çatlak keresteye gömülü hâlde bırakıp yeni bir tane çekti. Balthazar’a göre içlerinden biri vücudunun hayati bir yerini deşmeden önce hançerlerin tükenme ihtimali düşüktü. Zaten doğrusunu söylemek gerekirse, vücudunun hiçbir yerini harcanabilir olarak görmüyordu.

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, küçük düşürücü bir ricada tenezzül ediyor, o melun iğneyi sarsarak yerinden çıkarma umuduyla suda yüzerken bulduğu her cismi alıp kadına fırlatıyordu: duvar kaplamaları, ıslak bir kangal halat, bir lahana. Tüm bu çerçöpü mekanik hareketlerle karşılayıp kendisinden uzaklaştıran Baptiste bir lahanayı tam ortadan ikiye böldü. Silahlarının aşırı keskinliğini ispatlayan bu gösteri Balthazar’ın özgüvenine hiç de olumlu etki etmedi.

“Şu işi artık bitirelim,” diye hırıldadı Baptiste ile kuklacısı aynı anda. Kadının hamle yapmasıyla bir bıçak Balthazar’ın elini sıyrıp geçti ve parmaklarının üstünde belirgin bir yanma hissi bıraktı. Sihirbazın sırtı ambarın kıvrık duvarına çarparken kadın her iki hançerini de ona saplamak için kaldırdı. Balthazar’ın ileri atılıp ıslak avuçlarıyla kadının bileklerini yakalamaktan başka çaresi kalmadı.

Boğuşurlarken bıçakların oynak uçlarına odaklanmaya çalışan Balthazar’ın gözleri kocaman açıldı. Uçlardan birinin omzunu çent-

mesiyle ıgık attı ve diğerrinin boynunu drtmesiyle ciyakladı. Baptiste onu ite kaka döndürüp şahmerdana fırlattı ve Balthazar başını metal uca çarpıp ofladı.

Kadın uzun boylu, sıırım gibi ve dudak uçuklatacak kadar kuvvetliydi. Balthazar devasa bir yılanbalığıyla greşiyordu sanki. Koskoca Balthazar Sham Ivam Draxi'nin batan bir geminin ambarında beline kadar tuzlu suya gömülü hlde eli bıçaklı bir zıpçıkla kapışıp da *kaybediyor* olması akıl alır gibi değildi. Balthazar tabii ki hep bedensel şeylere karşı içten bir küçümseme beslemişti ama harcadığı çabayla nefes nefese kalırken ve tüm kasları tir tir titrerken, geçmiş yıllarda zaman zaman egzersiz yapmamakla hata edip etmediğini düşünmeye başlıyordu. Baptiste her iki bıçağını da rakibinin suratına doğrultarak kaygan bileklerini tutmakta olan sihirbazın belini büküyor, bir gün ışıgı huzmesi tuhaf denebilecek kadar hareketsiz yüzüne yandan vuruyordu.

Balthazar feci bir kaçınılmazlıkla aşağı bastırılırken sular önce omuzlarını, ardından boynunu, sonunda da kulaklarını yalar oldu. Cildi ile o ışıltılı uçlar arasına fazladan bir-iki santim koyma gayretiyle başını yana çevirdi ve mionun suya batıp çıkan cesedini gördü.

Çenesini kasan sihirbaz ezberindeki dizeleri çabucak okuyarak iradesini oraya uzattı ve sıvıları sıkarak hareketlendirdi. Boğularak ölmüş bir cesette böyle bir şey yapmak basit değildi; özellikle de işi yapan sihirbazın kendisi de boğulma srecindeyse. Etrafta çok fazla sıvı vardı ve her geçen saniye ambara daha fazlası doluyordu. Yine de Balthazar böyle küçük düşürücü biçimde ölmeyi kesinlikle *reddediyordu!*

Mio derin bir hayret ifadesiyle sarsılarak doğruldu. Basınç sebebiyle pörtlemiş gözlerinden biri yuvasından çıkıp solgun yüzünün önünde sallandı. Delikanlı kolllarını gevşekçe savurarak döndü, Baptiste'e çarptı. Tutuka kullandığı elleriyle iğneyi kavramaya çalıştı ama bunun yerine kadını kulağından yakalayıp ona asıldı. Aldığı tek sonuç Baptiste'in başını hafifçe döndürmek oldu. Hem iğne hem de rn yerini korudu.

Yüz ifadesi değışmeyen Baptiste kollarından birini Balthazar'ın elinden çekip kurtardı ve mionun cesedini hl yuvasındaki gözünden bıçakladı. Sırtüstü devrilen delikanlı beyninin bıçaklanmamış yarısındaki kalıntı bir arzuyla boşluğ avuçladı.

"Daha fazla karşı koyma," diyen Baptiste dizini sihirbazın gğ-

süne dayadı ve onu suyun içine bastırırken tutulan kolunu inmeye zorladı. Kalan uzun-ince hançerin ucu bir gün ışığı huzmesinde parladı. Deniz suyunun yüzünü yaladığı Balthazar ağız dolusu tuzlu su yutarken serbest elini silaha doğru uzattı, hedefini tümüyle ıskaladı ve herhangi bir planlamadan ziyade kazara Baptiste'in alnına saplı iğneyi yerinden çıkardı.

Baptiste çomağından ayrılmış bir bostan korkuluğu gibi yığıldı. Balthazar su tükürerek ayağa kalkarken onu yakaladı. Yüzüne yapışan ıslak saçlardan dolayı önünü görmekte bile zorlandı.

"Baptiste?" dedi soluk soluğa, her nedense kadının ön adını bilmediğine hayıflanarak. Hazırlık yapmaksızın iğneyi çıkarmak bir riskti. Baptiste'in eski hâline dönmesinin ne kadar süreceğini, hatta dönüp dönmeyeceğini bilmek imkânsızdı. "Sen..."

Tam o anda kendi alnına, hem de tam Baptiste'in alnındaki minik bir kan damlasının olduğu noktaya acı verici bir şey battı.

Yalımlar çarpıştı. Kalkanıyla hamle yapıp ıskalayan Jakob tökezleyerek küpeşteye çarptı ve dizine bir ağrı saplandı. Constans'ın hızla savrulan kılıcının parıltısını gördü, son anda doğrulup silahı savuşturdu ve yanındaki küpeşteden kıymıklar uçuşmasıyla irkildi. Sarsakça karşılık verse de kılıcı dumandan başka hiçbir şeye denk gelmedi.

Truvalı Eudoxia'nın üçüncü oğlu çoktan dans ederek uzaklaşmıştı.

Bunun çok iyi bir başlangıç olduğu söylenemezdi. Fakat Jakob pek çok düelloya tutuşmuştu. Hem de bir ömür dolusuna.

Ren Nehri üstündeki o köprüde Heinrich Gross'la yaptığı dövüş hâlâ aklındaydı. Kimse galip çıkacağını düşünmemişti. Fakat çıkmıştı. Zaferinin uzun vadede ilgili herkes için kötü sonuçlar doğurmasına rağmen. Her seferinde açılış hamlelerine bakarak bir galip belirlenemezdi.

Kendi eksikliklerini iyi bilen Jakob kalkanına sığındı ve eğimli güvertenin en yüksek köşesine çekilerek, gücünü muhafaza ederek, kalkanını yukarıda tutup dizlerini bükerek bulabildiği her avantajdan yararlandı. Bu yaptığının bedelini acıyla ödedi. Fakat o acı, vurulmuş olsaydı çekeceğinden çok daha azdı.

"Elindeki kalkan hiç de sportmence değil," diye yakındı Constans. "Bıraksan olmaz mı?"

Jakob adamı kalkanının kenarından süzdü. “Sportmenlik isteseydin, önden balık-adamlarını göndermezdin.” Sözünü bitirince bir çizmesini yaratıklardan birinin kafasına basarak orada açtığı geniş yarıktan kan sızdırdı.

Constans sırttı. “Haklısın.” Dans edercesine yerinden fırladığında Jakob buna hazırды. Fakat aniden kenara çekilmesine değildi. Yine son anda kaldırdığı kalkanının kenarından kıvılcımlar çıktı ve darbe yaşlı şövalyeyi geri geri sendeletti. O karşı hamlesini yapınca ya dek Constans yine rahat bir mesafeye çekilmişti ve gülümseyerek bir santim arkasına yaslanması, Jakob’un kılıcının zararsızca geçip gitmesine yetti.

“Cesurca bir çaba,” diye mırıldandı Constans, “ama kaybetmeye mahkûm.” O ileri atılırken Jakob geri kaçtı ve aldığı her nefese dumandan ciğerleri yanarak yıldırım gibi vuruşları kalkanıyla art arda karşıladı. Yangın yayılıyordu. Yukarıdaki selviçeler, hatta belki yelkenlerden biri alevlere boğulmuştu ve yukarıdan kül yağıyordu. Yine de Constans endişeli görünmüyordu. Hep gülümseyen adam kılıcını tombul parmaklarından her an düşebilecekmiş gibi gevşekçe tutsa da resim fırçasıymış gibi ustaca oynatıveriyordu.

Süslü püslü ve gülünç görünmesine rağmen kılıcının çok kaliteli olduğu açıkça belliydi. Aynı şekilde Constans da süslü püslü ve gülünç bir silahşordu ama çok iyi bir tane olduğu daha bile belliydi. Dük rakibinin ne düşündüğünü tamı tamına biliyormuşçasına sırtısını genişletti.

“Kılıç kullanmaktan asla keyif almadım ama çok az çaba harcamama rağmen bu konuda gerçekten fevkalade olageldim. Eskrim ustalarım hep şaşırp kalırlardı. Marcian benden iki kat uğraşmasına rağmen benim yarım kadar hünerliydi. Bu durum onu hep çileden çıkarırdı. Çoğu şeyin çıkardığından bile daha fazla. Amcam Tanrı vergisi bir yeteneğim olduğunu söylerdi. Benimle boy ölçüşebilecek birine hiç rastlamadım.”

“Belki ben seni şaşırtırım,” diye homurdandı Jakob ama öyle bir ihtimalden ciddi ciddi kuşku duymaya başlamıştı.

“Neredeyse öyle olmasını umacağım.” Constans rakibinin etrafında turlayarak Jakob’un hatırı sayılır zayıflıklarını ölçtü. “Öngörülebilir bir sondan nefret ederim.”

Yine çok ama çok büyük bir süratle saldırdı. Darbeyi savuşturup karşılık veren Jakob rakibini karşısında tutmaya çalıştı ama çoktan

yana çekilmiş Constans onun kılıç tutan koluna bir kesik attı. Jakob ayak bileğini güçten düşmemeye zorlayarak döndü, yine kalkanının arkasına sığındı ve tahtadan kıymıklar uçuşturan bir vuruş sağanağını savuşturdu. Yeninin içinde kanın yapış yapış sıcaklığını, yeni yaranın yavaş yavaş baş gösteren zonklamasını hissetti. Constans kılıcının ucunu tamamiyle hareketsiz, tamamiyle hazır tutarak onu seyretti. Harcadığı çabanın tek göstergesi tombul yanaklarındaki hafif pembeleşmeydi.

Jakob pek çok düelloya tutuşmuştu. Hem de bir ömür dolusuna Kazanamayacağını anlamasına yetecek kadarına.

“İşte,” diyen Vigga elini Diaz Birader’e uzattı.

“Hâlâ... yaşıyor muyum?” Tulumunun önünde bir ıslaklık hissedilen Diaz ölümcül yarayı bulma çabasıyla giysiyi alelacele yokladı, sonra da heybesindeki mürekkep hokkasının kırılmış ve belden aşağısını siyah mürekkebe boyamış olduğunu anladı.

“Şimdilik.” Vigga onu ceset düğümünden çekip çıkardı. Kullandığı elinin kan içinde olduğunu aynı anda gördüler. “Ah.” Vigga elini deri yeleginin önüne mahcupça sildi ama yelek de kana bulanmıştı. “Eh. Biraz kirlenmiş...” Diaz’ın daha birkaç ay önce manastırın hesaplarını dikkatle gözden geçirirken günün birinde *kana bulanmak* deyimini bu kadar rutin olarak kullanacağı kimin aklına gelirdi?

Diaz cesetlere bakarak gözlerini kırıştırdı. Adamlardan birinin kafasında kılıç yamulmuş, birinin bağırsakları güverteye saçılmış, iriyarı olanınınsa miğferinin önü içe göçmüştü. “Hayatımı kurtardın,” dedi nefes nefese.

“Orası hiç belli olmaz.” Vigga gözlerini kısarak dumanın içine baktı. “Prensesimiz nereye...” İrkildi, ardından hafif bir hırıltı çıkardı. “Ah, Loki’nin memeleri aşkına.” Diaz Birader kadının dövme omzunun etli kısmına bir ok saplandığını fark etti. Kanlı uç dosdoğru kendisine dönüktü.

“Vuruldu!” diye ciyakladı.

“Hadi canım,” diye hırıldayan Vigga ona doğru geriledi. İlerideki dumanda figürler vardı. “Şu tarafa.” Vigga başıyla baş kasarasına çıkan basamakları işaret etti. “Kıpırda.”

O geri geri yürürken Diaz da onun arkasında geri geri yürüdü.

Bu artık alışkanlık hâlini almaya başlıyordu. Eğik güverteyi pruvaya doğru tırmanırken Vigga'nın sağ kolu gevşekçe sarkıyor, parmaklarından kalaslara kan damlıyordu.

“Kaç kişiler?” diye fısıldadı Diaz.

“Yeteri kadar,” diye tıslayan Vigga elini kaldırıp okun sapını tuttu ve kuyruk kısmını homurdanarak kırdı. “Çekip çıkar.”

Diaz dudaklarını yaladı. Daha birkaç ay önce kafasındaki zorlu görev tarifi kütüphanedeki yüksek rafların birini yeniden düzenlemekken, günün birinde kurtkadınlara saplanmış okları çıkarmasının isteneceği kimin aklına gelirdi?

“Kurtarıcımız...” diyerek titreyen ellerinden biriyle kadının omzunu tuttu. “Dünyanın ışığı...” Diğer eliyle de sapı ucun hemen altından kavradı. “Bizi koru ve...”

“Oklardan kurtar,” diye hırıldadı Vigga ve Diaz asılarak oku saplandığı yerden çıkardı. Kadının hırıltısı gırtlığın derinliklerinden gelen zonklamalı bir homurtuya dönüştü. Diaz yaraya bastırmayı denedi ama kan ellerinin etrafından, mürekkepli parmaklarının arasından sızarak bileklerine ve tulumuna aktı.

“Kanıyor!”

“Hadi canım.” Vigga'nın sesi biraz tuhaf çıktı. Aziz Beatrix aşkına, dişleri az öncekinden daha mı sivriydi? “Güvendeyim,” diye sert bir nefesle fısıldadı. “Temizim.” Kanla kaplı biri için bunlar tuhaf sözcük seçimleriydi. “Kurda... tasma taktım.” Sendeleyip bir dizinin üstüne düştü.

“Tanrı bizi korusun...” diye ciyaklayan Diaz Birader onun kısmen yanına çömelip kısmen de arkasına gizlendi ve kanlı omzunu nahifçe çekiştirdi. Rüzgâr dumanları bir anlığına dağıtınca Diaz güverteyi kateden askerler gördü. Başkaları da kalyondan onların gemisine geçmekle meşguldü. Diğerlerinin nerede olduğuna, hatta halen yaşayıp yaşamadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. “Sanırım...” Aklındaki kelimeleri söyleyeceğine inanmakta zorlandı. Derken bir ok gelip yanındaki güverteye saplandı ve kelimeler bir çırpıda döküldü. “Kurda ihtiyacımız olabilir!”

Vigga'nın gözü ona doğru seğirdi. “Kurt bir hain. Bir şeytan. Bir kez serbest kaldı mı...”

“Ama tüm bu düşmanlarla dövüşebilir misin?” Diaz başıyla ala-

cakaranlığın içinde yükselen şekilleri işaret etti. Öbür taraflarındaki güverteye başka bir okun saplanmasıyla irkildi. “Hem de tek kolla?”

“Elbette dövüşebilirim,” dedi Vigga, hafifçe sallanarak.

“Peki galip gelebilir misin?”

“Şey...” Kanların yeleğini sırlıslıklaştırdığı, dövmeli kolundan aşağı şıpır şıpır aktığı Vigga ellerinin üstüne düştü.

“Bazen...” Kardinal Zizka'nın beyanından kaçış yoktu. “İhtiyacın olan şey bir şeytandır.”

Vigga'nın nefesi çatladı, gözkapakları titreşti. “Öyleyse... saklan-san iyi edersin.” Tüm o kan, duman ve dövmeler yüzünden emin olmak zordu ama Diaz kadının omuzlarından kapkara kılların uzamaya başladığını sezer gibi oldu.

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye fısıldadı. Ne yapmıştı böyle? Mürekkebe bulanık bir enkaza dönmüş heybesini çıkarıp denize attı ve gerilemeye başladı. Fakat daralarak cıvadrada son bulan üçgen döşemeye doğru yaklaşırken kaçacak bir yeri neredeyse kalmamıştı.

Bocalayarak cıvadraya çıktı ve hasarlı geminin pruvasının en ucuna sinip her iki yanında denize kadar inen boşluğu düşünmemeye çalıştı. Arkasına göz attığında silahlarını doğrultmuş figürlerin Vigga'yı çevrelediğini gördü.

Bir omzu bükülüp şişmiş Vigga'nın başı yana döndü. Geçirdiği spazmla sırtı olanaksız bir şekil alırken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu.

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye sızlanan Diaz Birader bakışlarını o murdar dönüşümden ayırdı ve cıvadranın altına inerek güvertenin görüş alanından çıktı. Hava şartlarıyla aşınmış heykele sımsıkı tutunarak yüzünü kadının tahta bağrının pul pul dökülmüş yaldızına dayadı. Daha önce de pek çok kez yaptığı gibi annesinin yanında olmadığına hayıflandı.

Ah, geri dönmek ne de güzeldi!

Vigga-Kurt dilinin sarkıp tüm ağırlığıyla tuzlu kalaslarda yatmasına izin verdi. Duman, kan ve şiddet rivayeti birleşerek burun deliklerini gıdıkladı.

Zihninde tıngırdayan pek çok soru vardı. Az öncesine kadar ne yapıyordu? Ön bacağı neden ağrıyordu? Neden bir gemideydi ve ne-

den güverte bu kadar eğikti? Fakat Vigga-Kurt'un zihni pek büyük değildi; aynı anda tek bir soruya yetecek kadar yer ancak vardı ve o soru fokurdayarak yüzeye çıkarken diğer hepsini bastırdı.

Etin iyisi neredeydi?

Sonra aklına bir soru daha geldi.

Kendisine kürdanlar doğrultan bu tüylü lavuklar da kimdi?

Duman güverteye ince bir perde çektiğinden birbirlerini doğru düzgün göremiyorlardı. O nedenle güvertede yatarak pençeleriyle tahtayı oyan, omuzlarını alçakta ve kalçalarını yüksekte tutarak ileri geri kıpırdanan, beklentinin etkisiyle yaprak gibi titreyerek yerinden fırlamaya can atan Vigga-Kurt'un şeklini şemailini kestiremiyorlardı.

Derken muzip mi muzip bir esinti duman perdesini dağıttı ve ansızın birbirlerine takdim edildiler. Vigga-Kurt karşısında mızraklı ve miğferli üç adam buldu. Altın yaldızla güzelce süslenmiş adamlar kaşlarına kadar et doluydu.

Onları gördüğüne çok sevinen Vigga-Kurt kocaman ve salyalı bir karşılama tebessümü etti. Fakat adamlar onunla tanışmaktan aynı derecede memnun değildi.

"Tanrım," dedi biri.

İnsanların Vigga-Kurt'la karşılaştıklarında genellikle böyle söylemeleri kafa karıştırıcıydı çünkü Vigga-Kurt kendisi ile Tanrı'nın birbirlerine benzediklerini hiç sanmıyordu. Neticede, konuşan adamın üstüne atladı ve onu pençeleyip sarstı. Kurbanının iç organları kıpkırmızı bir akıntıyla dışarı saçıldı.

Ötekilerden biri mızrağını ona saplamaya çalıştı ve Vigga-Kurt parmak uçlarında yükselerek silahın üstüne kalktı. Adam tekrar hamle yaptığındaysa bu sefer altına girdi. Fakat birkaç dürtüşten sonra mızrağın olmadığı yerlerde bulunmaktan bıktı ve silahı adamın elinden çekip aldı. Ardından çenesiyle kurbanının göğsünü yırttı ve içerideki bulamacı koklayıp yaladı. Ama tatmin olmadı.

Sonuncusu mızrağını bırakıp kaçtı ama daha sadece bir adım atabilmişken Vigga-Kurt bir çırpıda adamın tepesine bindi ve onu boynundan yakalayıp öyle bir şiddetle sarsı ki, adamın kafası kopup güverte boyunca sekti. Boyun deliğinden et parçaları emmeye başlayan Vigga-Kurt'un aklına bir şey geldi.

Bir keşişi vardı, değil mi? Kendine ait bir keşişi.

Hızla sağa sola dönse de keşişi göremedi ve adamın öldürülmüş olabileceğini düşündü. Bu düşünce onu öfkeden köpürttü çünkü ke-

şışı öldürecek biri varsa bu ancak kendisi olabilirdi. Kapıldığı hiddet Vigga-Kurt'a başını kaldırttı ve omuriliğini tirbuşon gibi kıvırttı. Ağzından öyle yüksek bir uluma çıktı ki, kendi içini yırtarak kocaman açılmış çenesinin arasından kan püskürttü.

Zihninin tamamı intikamla dolup taşı.

Yerinden fırlayan Vigga-Kurt kaygan güverte boyunca seğırtti ve yolu üstündeki bir çift askeri oyup onları yarılmış hâlde çığlık atarken bıraktı. Gerilip sıçrayarak önce şahmerdana, ardından yukarıdaki platforma çıktı ve tepeden aşip öteki gemiye geçti. Kocaman, kötü, balık kokan gemiye.

Gemiler canlı şeyler miydi? Rüya görürler miydi? Et içerirler miydi? Vigga-Kurt ne yapıp edip yanıtı bulacaktı. Gemiye yarararak içini açacaktı.

Etin iyisini buluncaya dek onu kemirecekti.

Nerede saklanırsa saklansın.

Berberlik Yeter de Artar

Balthazar Sham Ivam Draxi tamamiyle gafil avlanabilecek biri değildi.

İğneyi görmüş, rûnû tanımış, metodolojiyi derhal anlamıştı. İğnenin battığını ve onunla beraber efsuncunun zihninin ürpertici ihlalinin hissederek hissetmez güvenilir bir çok amaçlı büyü olan Jahaziel'in ilk dizelerini fısıldamaya başladı. Sembolleri bilincine kazıdı, uygun altıgeni ayarladı ve onları tüm hışmıyla cayır cayır yaktı. Onlardan aşılmaz bir istihkâm yarattı, sonra da –yukarıdan bir yerden yükselip su basmış ambarda yankılanan tekinsiz ulumayı duymazdan gelerek– tüm iradesini tek bir noktada topladı ve altıgenin ortasında bir delik açmaya başladı.

Zira iğne ile rûn onlara saldırmış kalyon gibi sadece tek bir yönde vuruş yapabilen bir silah değildi. Onlar içinden geçilerek bir taarruzun düzenlenebileceği ama aynı zamanda kurnaz savunmacıların dışarı hücum edebilecekleri bir gedikti. İğne ile rûn iki zihin arasındaki köprüydü ve Balthazar'ın niyeti o köprüden geçip karşısındaki ukala vücut hırsızına haddini bildirmektir. Tam amacına ulaşacaktı ki... durdurulduğunu hissetti.

Fiziksel gözlerini kıpırdatmak son derece zor gelse de onları yukan çevrilmeye zorladı. Yoğun bir konsantrasyonla gözlerini kısmış efsuncu kendi dizelerini fısıldıyor, baş ve işaretparmakları arasında tuttuğu iğnenin saplanış anında Balthazar nasıl donakalmışsa o da öyle duruyordu.

Kilise'nin Anası tarafından köle hâline getirilmek yeterince utanç verici bir durumdu, bir hokkabaz bozuntusu tarafından kuklaya çevrilmekse katlanılır gibi değildi. Balthazar çabalarını artırdı. Diğer her şeyi bir kenara iterek şahmerdanın etrafından fişkırان suları, su seviyesi yükseldikçe karnından yukarı tırmanan ayazı, alnındaki acı verici batışı yok saydı. İradesini iğneden ve rûnden geçip efsuncunun zihnine sızmaya zorladı.

Balthazar iğneyi tutan baş ve işaretparmaklarının kendisine ait-

mişçesine titrediğini bir karıncalanma vasıtasıyla hissedip üstünlük sağlamakta olduğunu anladı. Biraz daha dayanması lazımdı, o kadar. Azıcık... daha...

Bir terslik vardı. Heceleri söylemekte zorlanıyor, tılsımın zihnine düşürdüğü görüntü bulanıklaşıyordu. Hâlâ nefes alıyor muydu? Almıyordu! Balthazar efsuncunun kaypak beyninin vurduğu zincirlerle boğuşurken sinsi hergele uyanıklık etmiş ve diyaframının kontrolünü ele geçirmişti!

Balthazar'ın gözleri kararıyor, dizeleri telaffuz edemiyordu. Frenomansörün üşütücü mevcudiyeti, bir buzulda mahsur kalmış birinin iliklerine işleyen soğuk misali kanına işliyordu. Balthazar iğnenin döndürüldüğünü hissedip eğilmek zorunda kaldı. Sırtı şahmerdandan aşağı kaydı, dizleri güverteye çarptı ve dondurucu su omuzlarına kadar çıktı.

Ellerini kaldırmaya, hatta parmaklarını oynatmaya çabaladı. Fakat hâlâ Baptiste'i tuttuğu için kolları kadının sıırsıklam olmuş ölü gibi ağırlığı etrafında kilitlenip kalmıştı.

Yukarısındaki soluk ve bulanık gölgelerde Eudoxia'nın talebesinin gevşek yüzünün seğirdiğini, adamın ağzının ince bir tebessümle kıvrıldığını gördü.

"Cesurca bir gayret." Balthazar konuşanın frenomansör değil de kendisi olduğunu fark etti. "Ama hüsrarla sonuçlanmaya mahkûm. Kimin kimi kontrol ettiği mevzusunu artık netleştirebildiysek, bir zahmet sırtüstü uzanıp denizi ciğerlerine kabul et ki, aahhhh..."

Baptiste'in kolu sudan fırlayıp efsuncunun boğazına bir bıçak sapladı.

Balthazar'ın zihnindeki dondurucu ihlal dağılmaya başlarken, Baptiste diğer eliyle efsuncunun ıslak cüppesini kavradı. Adamın ağzının kenarlarından siyah kanlar sızdı ve boğazına saplı bıçağı boçalayan parmaklarla yoklarken saptan aşağı aktı.

"Demek alnıma iğne batırırsın?" diye tıslayan Baptiste, belini kıvrarak Balthazar'ın kaskatı kollarının arasından sıyrıldı. Başka bir hançer çekip kaldırırken efsuncunun gözleri yukarı çevrilerek ışıldayan ıslak yalımı takip etti. "Dur sana aynı şekilde karşılık vereyim."

Bıçak efsuncunun iki gözünün tam arasına gömülürken yarılan kütüğü andıran bir çatırtı yükseldi. Baptiste muhtemelen birinin

bıçaklanabileceği en kolay noktayı seçmemişti ama Balthazar ilahi adaletin sağlandığını inkâr edemezdi.

Eudoxia'nın çırağı suya devrildi ve Balthazar vücudunun aniden serbest kaldığını hissetti. Derin bir nefes aldı, öksürdü, bir tane daha aldı. Alnındaki iğneyi söküp atarken jöleye dönmüş bacakları yüzünden düşmesine ramak kaldı.

Baptiste onu koltukaltlarından yakalayıp kaldırdı ve şahmerdana dayadı. Nefes nefese kalmış ikili bir müddet birbirine yaslandı.

"Sihir... insanın doğa üstündeki hâkimiyetinin... nihai ifadesi olabilir," dedi kadın sıkılı dişlerinin arasından. "Ama bazen tek yapman gereken birini bıçaklamaktır."

"Bu sefer aynı fikirdeyiz," dedi Balthazar güçlkle. "Hatta... etkili bir çift olduğumuz bile söylene..."

Baptiste onu dinlemiyordu. Balthazar'ı bırakan kadın girişten tarafa bakıyordu. Ambar girişi fışkıran suların altında gözden kaybolmuştu ve artık Baptiste'in göğsüne kadar gelen su seviyesi yükselmeyi sürdürüyordu.

"Ah," dedi Balthazar.

"Dinlenmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu Constans.

Jakob'un sorunu çok az değil, çok fazla zamanının olmasıydı. Aklına gelen her hileyi denemişti: dükün yerdeki cesetlere takılıp düşmesini sağlamak, ayağını bir kan birikintisinde kaydırmak, önce sözlerle ve sonra sessizlikle dikkatini dağıtmak, güvertenin gitgide artan eğimini, küpeşteyi, yelken direğini, dumanı, güneşi, zemine saplı balista okunu kullanmak. Hiçbiri işe yaramamıştı. Hiçbiri işe yaramaya yaklaşmamıştı bile.

"En iyisi bir an önce bitirmek," diye mırıldanmayı becerdi. "Gemi batıyor."

"Aynca yanıyor." Constans o ikinci vakti için yaptığı planları mahvedecek mevsimle uyumsuz bir kar yağışıyla karşılaşmışçasına etraflarına dökülen küllere göz attı. "Alexia denilen o münasebetsiz veled ne oldu? Sanki onu yukarıdaki selviçelerde gördüm."

Jakob fırsattan yararlanıp hamle yaptı ve Constans rakibinin kılıcını küçümseyici bir tavırla savuşturdu. "Onu cidden bana teslim etmeliydin. Öylesi herkes için daha kolay olurdu."

“Kuşkuz,” diye homurdandı Jakob, “ama kendimi hep zor yolu seçerken bulmuşumdur.”

Dük sırttı. “Bense *tam* tersiyim.”

İleri fırlayarak Jakob’un kendini geriye atmasına sebep oldu. Ağırlığını sakat kalçasına, sakat dizine, sakat ayak bileğine veren yaşlı şövalye yüzünü buruşturdu. İlk kesigi içgüdülerini sayesinde karşılamayı, ikincisiniyse kalkaniyla durdurmayı başardı. Yalımının keskin kenarıyla kalkani çentten Constans bir çırpıda geri çekilerek olası karşı hamlenin menziline çıktı. Zaten öyle bir hamle gelseydi bile gardım çoktan almıştı.

Jakob herife dokunamamıştı bile. Constans fazla süratli, fazla hünarlı, fazla gençti. En az söylediği kadar yetenekliydi. Hatta kendisi hakkında mütevazı konuştuğu bile söylenebilirdi. Jakob bir düzine küçük kesikten, çizikten ve sıyrıktan kan kaybediyordu. Kanın yapış yapışlığını kılıcının sapında hissedebiliyordu. Aynı kan yanağından aşağı da damlıyor, attığı her adımda çizmelerinden biri şapırdıyordu. Dövüşmek bir yana, nefes almak bile güçleşiyordu. Bu gerçeği gizleyecek dermanı dahi kalmıyordu.

“Düellomuz bitmeden önce bana ismini söylemek ister misin?” diye sordu Constans.

“Umurunda mı ki?”

“Şey, pek değil. Ama bir düelloda böyle şeyler sormak âdet, değil mi?” Dükün sahte bir saldırı hamlesi yapmasıyla Jakob kalkanını kaldırıp geri geri yalpaladı. “Hem sormamın hoşuna gideceğini düşündüm. Belki tüm bunların... bir anlam taşıdığını hissedersin.” Tekrar şaşırtmaca yaptı ve Jakob tekrar kandı. “Bunun... sıradan bir salı öğleden sonrası olmadığını.”

Jakob pek çok düelloya tutuşmuştu. Hem de bir ömür dolusuna. Kaybettiğini anlamasına yetecek kadarına. Fakat kendi kendine kazanmasının gerekmediğini söyledi. Yapması gereken tek şey vakit kazanmaktı. Vigga’nın ulumasını duyar gibi olmuştu, o yüzden her şey mümkündü. Ayrıca Sunny’ye güveni tamdı. Şansı yaver gittiyse, Alex’i çoktan güvenli bir yere ulaştırmış olmalıydı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex.

Hep yükseklerle arasının iyi olduğunu düşünmüştü ama bu bir çatı kenarı gezintisi değildi.

Altındaki engin boşluğu, o upuzun hiçliği hissedebiliyordu. Rüzgâr yelken bezini dalgalandırıyor, giysilerini hışırdatıyor, gitgide daha çok yatan yelken direğini gıcırdatıyordu.

Genç kadın tam önündeki tahtaya, elleriyle tutunup üstüne basarak ayaklarını yavaşça kaydırdığı halatlara odaklandı. Uzanıp da tutunacak bir şey kalmayınca dek inatla ilerlemeyi sürdürdü.

“Güzel!” dediğini duyduğu Sunny’nin. “Uca vardın.” Birkaç adım uzaktaki elf, kalyonun ön yelkenini taşıyan kocaman, eğik kemereye tünemişti. “Sakin aşağı bakma.”

Alex elbette hemen aşağı baktı. İki geminin arasındaki köpüklü su dolu kanal baş döndürücü bir mesafedeydi. Yelken direği uzaklardaki güverteye doğru küçülüp gidiyordu. Oradaki figürlerden bazıları hareket ederken, bazıları kesinlikle etmiyordu ve... yoksa yelkenler yanıyor muydu? İskalaryalar da yanan filelere dönüşüyor, gri bulutlar hâlinde duman yükseliyordu.

“Aman Tanrım!” diye ciyakladı prenses, sonra da aşağıdan gelen kan dondurucu bir uluma duydu. “Bu Vigga mıydı?”

“Sen onu boş ver. Seren cundasında dur.”

“Nerede durayım?”

“Yelkeni tutan keresteye seren denir. Serenin ucundaki şeye de...”

“Şimdi kahrolası *deniz terminolojisi* hakkında ders vermenin sırası mı?” diye haykırdı Alex. Rüzgâr açığa çıkan dişlerindeki tükürüğü uçurup götürdü.

“Peki, onu daha sonra konuşuruz.”

“Ne?”

“Eğer sağ kalırsan.”

“Ne?”

“Ayağa kalk ve atla!” Sunny elini uzattı. “Ben seni yakalarım!”

“Beni nasıl yakalayabilirsin ki? Tüy gibi hafifsin!”

“Pekâlâ.” Sunny elini geri çekti. “Seni yakalamayacağım.”

“Beni yakalamayacak mısın?” diye feryat etti Alex.

“E ama sen de bir karar ver!”

İstakoza benzeyen düşman gurcataya ulaşip serene çıkmış ve Alex’e doğru yan yan ilerlemeye başlamıştı.

“Aman Tanrım,” diye sızlanan Alex ellerini uzatıp sereni kavradı ve ayaklarını yavaşça kaydırdı. Kendi kendine bunun bir çatı kenarı olduğunu söyledi. Yeter ki aşağıya bakmasındı. Veya arkasına. Veyahut herhangi bir yere. Ayaklarını titreyen parmaklarına santim

santim yaklaştırdı. Altındaki gıcırtilı, sallantılı kerestenin yassı veya düzgün bir tarafı yoktu. Duman gözlerini yaşartıyordu. Veya belki de buna kapıldığı dehşet sebep oluyordu.

“Atla artık!” diye bağırdı Sunny.

Alevler yayılıyordu. Alex titreyen ellerinden birini tahtadan ayırdı. Arkasına bakmak istiyordu. Yine de kendini ileriye bakmaya, Sunny’nin eline ve eğik kemereye odaklanmaya zorladı. Kendi kendine oranın güvenli olduğunu söyledi.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.” Diğer elini de kaldırdı. Kendini buna zorladı. Kollarını iki yanına açıp doğruldu. Dengede durdu.

Serenin ucunda. Seren cundası mıdır nedir, onun üstünde.

Denizin çok ama çok yukarısında.

Dizlerini büküp kendini topladı, gözlerini gideceğı yere, güvenliğe, özgürlüğe odakladı.

“Siktiiiiitiir!” diye hedef gözetmeksizin haykırdı ve sıçrarken haykırışı Vigga’nınki kadar şuuruzca bir uluma olup çıktı. Rüzgâr giysilerini ve saçlarını çekiştirip sesini keşti. Genç kadın havada yüzebilecekmişçesine her uzvunu telaşla savurdu. Aslında yüzebilirdi. En azından suda yüzebildiğı kadar.

Kemere hızla ona yaklaştı ve...

“Ufffff...” Kemereye önce apışarasını, hemen sonra göğsünü, hemen sonra da yüzünü çarpmasıyla ciğerlerindeki hava boşaldı. Ağzı kanla dolarken kafasında göz kamaştırıcı ışıklar çaktı.

“Alex!” Bir el gömleğini kavradı. Alex asabice homurdanarak eli itekledi. Uyumak istiyordu. Lakin aşağıya kayıyor, yatağından düşüyordu. Her şey eğik duruyordu. Gözkapakları kırpıştı. Dünya ne kadar da parlak ve ışıltılıydı...

Derin bir nefes aldı. Kalyonun çok aşağılardaki sallantılı güvertesini, minicik bankları ve daha da minicik kürekleri görür gibi oldu. Bir de daha aşağıdaki çalkantılı denizi. Yanan gemilerinden dumanlar yükseliyordu.

“Aman Tanğım,” diye uyuşmuş bir yüzle fısıldadı Alex. Bacaklarını eğik serene öyle sıkı dolamıştı ki, sanki kahrolası şeyin üstünde hoplayacaktı. Kollarını ona öyle sıkı sarmıştı ki, sanki sonrasında onunla evlenecekti. Açık konuşmak gerekirse, bundan çok daha düşüncesiz sevgilileri olmamış değıldi.

“Aman Tanğım.” Ağzı kocaman bir zonklama gibiydi. Tüm dişle-

rinin hâlâ yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmeyi denedi ama dili bunu kestiremeyecek kadar perişan hâldeydi. Soyulmuş ellerine kıymıklar batmış, kollarındaki deriler ete kadar sıyrılmış, göğsü Bostro'yla yumruk yumruğa kapışmışçasına morarmıştı. Tuzlu dişlerini sıkarak hırıltılar eşliğinde hıçkırırken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Her şeye rağmen rüzgârın uğultusu, yelken bezinin şaklaması ve kendi kalbinin gümbürtüsü arasında bir şeyler duyar gibiydi. Çatırıltılar, hırlamalar ve dehşet dolu çığlıklar.

“Sakin aşağı bakma,” dedi Sunny.

Vigga-Kurt pislik içindeki balıklı gemide, kürekçilerin oturdukları bankların arasında geziniyordu.

Kürekçiler tabii ki artık orada oturmuyorlardı. Çıglık çığlığa sayıklıyorlar, ondan uzaklaşma gayretiyle birbirlerini eziyorlardı. Vigga-Kurt yürüyen, sürünen veya uçan her şeyin kendisinden ölesiye korktuğunu hatırlıyordu. Bu uygun bir durumdu. Fakat aklına başka bir anı geliyordu. Kendine ait bir bankta kendine ait bir küreğe asılışı, balina rotasını izlerlerken gülümseyişi, maceraya giderken mürettebatla beraber şarkı söyleyişi. Vigga-Kurt şarkı söyleyemediğine göre bu hayal kimindi?

Yaratık kafası karışmış hâlde çömeldi.

Az öncesine kadar neyin peşindeydi?

Ah! İntikam ve etin iyisi! Kaçan kürekçilerin arasına dalıp kopardı, ısırды, etrafa kan ve et parçaları saçtı. Lakin adamlar epey kalabalıktı ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla her şeyi öldürememesi Vigga-Kurt için bir trajediydi. Bankların üstünden atlayan, geminin yanlarına kaçışan kürekçiler kendilerini denize atarak kaçmayı becerdi. Deniz acımasız ve hırçın olsa da Vigga-Kurt kadar acımasız, hırçın ve tabii kıllı değildi.

Vigga-Kurt pek kıllıydı. Duraklayıp bacak-kollarının –yoksa kol-bacaklarının mı?– alt tarafındaki keçeleşmiş tutamları hayranlıkla inceledi. Öyle diken diken ve sıcaktılar ki, yapış yapış olmuş bir yastık gibi. Kendine sarılmayı denedi ama öyle yaparken bedenini düğümledi ve bankların arasına devrildi.

“Sarılmak istiyorum!” diye haykırdı ve adamın teki tangırdayıp takırdayarak üstüne geldi. İriyarı adam metalle kaplı olup bir kılıç savuruyordu ve bu yüzden sarılmaya pek hevesli görünmüyordu.

Neticede Vigga-Kurt küreklerin kâh üstünden kâh altından geçerek oradan sıvıştı. Adamın kılıcı da banklardan başka hiçbir şeyi yaramadı.

Vigga-Kurt adamın metal kafasının içinden kükrediğini işitebiliyor, metal vücudundan yayılan ağız sulandırıcı kokuyu alabiliyordu. Adamın tepesinden tüylü ve mor bir sorguç yükseliyordu. Vigga-Kurt onu ısırса da burnuna tüyler kaçtı ve hapsirarak uzaklaştı.

Adam kılıcını kaldırıp paldır küldür peşinden geldi. Vigga-Kurt adamın üstüne atlayıp onu yelken direğine öyle sert vurdu ki, gemi baştan aşağı titredi. Demir kılıf epey yamru yumruydı ama Vigga-Kurt pençelerini ona art arda indirerek adamı çan gibi çınlattı, göçertti, deldi. Yelken direğinde pençe izleri de bıraktı.

Hem adamı hem de arkasındaki direği tırmalarken kan, kıvılcıklar ve kıymıklar uçtu. Sonunda adamın kollarından biri etrafa kan fışkırtan bir deri parçasının ucundan sarkar hâle geldi. Adam sızdırmayı sürdürürken Vigga-Kurt direğe vurarak tırnaklarıyla tahtada derin oyuklar açtı ve bir sis perdesinin arkasında yeni bir şey hatırladı; baltanın *tok tok* sesleriyle inip kalkışı, ağzından buharlı nefeslerin çıkışı, yeni bir yelken direği bulmak için ormana gönderilişi, ağaç karlara devrilirken gülümseyişi ve Olaf'ın omzuna şaplak atıp, *Kimse bunları senin gibi kesemiyor, deyişi.*

Anısı kanını kaynattı. Vigga-Kurt bu ağacı da devirmeye kararlıydı. Hergeleyi ön pençeleriyle kavrayıp arka pençeleriyle tırmaladı ve çenesinin arasında kısıtıp asıldı, kopardı, hırpaladı...

"Vigga!" diye kükredi biri. İşte keşiş oradaydı! Vigga-Kurt onu düşlememişti; adam gerçektir. Ter içinde ve kül kaplı olmasına rağmen yüz ifadesi epey sertti. Dimdik durup böğürürken boynundaki damarlar şişti. "Vigga! Bu *kabul edilemez* bir davranış!"

Çenesi direğin etrafında donakalan Vigga-Kurt adama bakarak gözlerini kırıştırdı. Birinin bu şekilde karşısına dikilmesi son derece nadirdi ve kısa bir süre ne hissedeceğini bilemedi. Derken dişlerini tahtadan ayırdı, güverteye kanlı ve kıymıklı salyalar aktı. Sonra Vigga-Kurt gözlerini kısıtı. Ardından, gırtlığının derinliklerinden kulağa çok hoş gelen zonklamalı bir ses çıkararak adama doğru emekledi çünkü gördüğü muamele Vigga-Kurt'a...

Biraz...

Kaba gelmişti.

“Uslu kurt...” diye mırıldanarak geri çekildi ağzı kupkuru kesilen Diaz Birader.

Kurtarıcı aşkına, bu ne biçim bir yalandı. Karşısındaki şey uslu bir kurt değildi. Bu gözünü kan bürümüş kurt şeklinde bir iblisti. Tüm yaradılıştaki en yaramaz kurttu. Bir timsahtan daha fazla dişe ve bir boğadan daha fazla kasa sahip, sıvışık, salyalı, kıllı bir canavardı.

Diaz’a artık çok ciddi iki hata yapmış gibi geliyordu. İlki Vigga’ya kurdu serbest bırakmasını söylemesiydi. İkincisiyse onun dikkatini çekmesiydi.

Yaratığın mürettebatı darmadağın etmesini, ardından yelken direğine girişmesini dehşetle seyretmişti. Derken birinin çok yukarıdaki serene tutunduğunu fark edip şaşırmış, tutunanın Prenses Alexia olduğunu görünce de şaşkınlığı iyice artmıştı. Kızın oraya nasıl çıkmış olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama mevcut duruma göre kısa zamanda aşağı inmesi kaçınılmazdı; uzun ve muhtemelen ölümcül bir düşüşle. Diaz bundan ötürü düşünmeden öne çıkmıştı.

Belki zihninin bir köşesinde, tıpkı handayken Thornlu Jakob aynı sözcükleri kükrediğinde olduğu gibi, kurdun yeniden Vigga’ya dönüşeceğini ummuştu. Fakat yaptığı girişimde umuda yer olmadığı giderek açıklık kazanıyordu.

“Uslu kurt...” Diaz cehennem çukurları gibi kavrulan o turuncu gözlerin içine bakmaya neredeyse cüret edemiyor ama bir yandan da bakışlarını kaçıramıyordu. Melun yaratığı kendisini parçalayacağı yerde yalnızca süzmekle sınırlayan şeyin onunla göz temasını korumak olduğunu seziyordu. Yanan halat veya yelken parçaları rüzgârda savruldukça boş bankların, terk edilmiş küreklerin ve talihsiz kürekçilere ait harap olmuş bedenlerin arasına ateş düşüyordu.

“Sakin...” diye mırıldandı Diaz Birader, kendi çarpan kalbiyle mi, yoksa kurt-yaratıkla mı konuştuğundan emin olmaksızın. Canavarın hırıltıları güverteyi zonklatıyor, ayak tabanlarını gıdıklıyor, mesanesini titreştiriyordu. Kalyonun güvertesinde gerilerken çizmeleri yerlere saçılmış kanda kayıyor, dökülmüş bağırsakları eziyordu.

“Sakin...” dedi yaltaklanır bir edayla ve yaratığın ağzı daha bile hayvansı bir hırıltıyla büküldü. Kalaslara kanlı salyalar akarak...

Çatırt! Hasarlı yelken direği sallandı ve hayvan akıl almaz bir süratle arkasına döndü. Diaz Birader de bir o kadar süratle dönüp de-

para kalktı ve mürekkebe bulanmış tulumunu çılgınca uçuşturarak son bankların arasında koştu.

Arkasından öfkeli bir böğürtü ve tahtada kayan tırnak tıkırtıları geldi. Sırtı kocaman dişlerin dehşet verici beklentisiyle karıncalanan Diaz eğimli güvertede kalyonun kıçına doğru paldır küldür ilerledi.

Sıçradı!

Bir anlığına özgür kaldı ve iç çamaşırının etrafında rüzgârın aya-zını duyumsadı.

Sonra köpüklü deniz hızla yükselerek onu kucakladı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex, seren yine şiddetle sarsılırken. Soyulmuş ve ağrıyan bacaklarıyla, soyulmuş ve ağrıyan elleriyle ona sımsıkı yapıştı. Bir tıngırtı, sonra bir tane daha. Tahta baştan aşağı sarsıldı ve bunu gıcırtilı bir titreşim izledi.

“Aman Tanrım.” Direk boylu boyunca yandaki boşluğa devrilme-ye başlarken Alex’in altındaki yelken bezi dev bir gelinliğin kuyru-guymuşçasına şişti.

“Aman Tanrım.” Direğin sallanması yavaşlarken Alex gözlerini sımsıkı kapadı, dişlerini gıcırdatana dek sıkı ve direğin bu sefer de öbür tarafa sallanması için dua etti.

Çatırt. Yelken direği bir diğer sarsıntıyla tekrar oynadı. Aynı ta-rafa. Yeni tıngırtılar, yeni çıtırtılar geldi ve direk daha da eğildi. Hem de kesilen bir ağacın devrilmesi gibi hızlanarak.

Alex çaresizce bir inilti çıkardı. Amansız tahtaya mümkün olan her tarafını yapıştırdı. Hatta onu dişleriyle ısırmaktan başka her şeyi yaptı. Düşen bir şeye tutunarak düşmekten kurtulamazdı. Fakat elinde bir tek bu kalmıştı.

O midesi bulanarak sallanırken direğin son lifleri de aşağıda par-çalandı. Genç kadının düşüşü hızlandı. Yelken bezi dalgalanıp halat-lar savrulurken kaynayan denizle arasındaki mesafe giderek azaldı, rüzgâr saçlarını uçuşturup gözlerini yaşarttı. Alex yükseklerden sav-rulurken çılgılık atmak için ağzını açtı.

Böyle zamanlarda hayatın gözlerinin önünden geçer denirdi. Alex için böyle olmadı.

Ki bu belki daha iyiydi. Bu hayatı bir kez yaşamak fazlasıyla ye-terdi.

Hızlanan bir at arabasının süratiyle suya çarptı. Etrafından soğuk baloncuklar yükselirken hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Alex'in kıpırdamasına gerek yoktu. Nefes almasına gerek yoktu. Yalan söylemesine gerek yoktu.

Denizin kendisini aşağılardaki sessizliğe emmesine göz yumdu.

Kılıcını savuran Jakob bir kez daha ıskaladı. Geçen seferkinden bile daha fazla ıskaladı. Constans dudak büküyor, sataşiyor, dumanın sisi içerisindeki tombul bir hayalete benziyordu.

Gemi batıyor, keresteler gıcırđıyordu. Jakob geminin neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Bir kez daha hamle yaptı ama artık öyle yorgundu ki, aldığı her nefes ekşi bir hırıltıydı. Ağzındaki ateş tadı, kan tadı son derece tanıdıktı. Ateş ve kan konularında o uzmandı.

Kanlı güvertede ayağı kaydı, ayak bileği boşaldı. Venedik'te tek-neden indiğinden beri düzelmemiş apışında ıstırap verici bir sancıyla dizinin üstüne yığıldı. Constans daha şimdiden etrafında gezinmeye başlamıştı. Jakob dönmeye, kalkanını kaldırmaya çalışsa da çok geç kaldı.

Zaten fazlasıyla uzun hayatının büyük bölümü böyle geçmişti: Her şeye geç kalarak. Derslerini çok geç öğrenmişti. Yeminlerini çok geç etmişti.

Kürek kemiklerinin arasında kılıç ucunun soğuk batışını, sonra da göğsünü delip geçen mahvedici acı mızrağını hissetti. Nefesi yetseydi haykırmazdı ama ağzından sadece eziyetli bir hırıltı, ardından bir tür yarı öksürük yarı kusmuk, sonra da biraz daha hırıltı çıktı.

Aşağı baktığında ne göreceğinin farkındaydı. Şaşırtıcı bir şey değil. Ama aşına olmak işini kolaylaştırmadı. Gömleği sivrilerek şişti. Çıkıntının etrafına kara bir leke yayıldı. Ardından metalin ısıltısı göründü. Kumaş yırtıldı ve Constans'ın kılıcının ucu dışarı taşdı. Parlak çelik Jakob'un kanıyla kırmızılaşmıştı.

Sırtından vurulmuştu. Sonunda herkesin layığını bulduğı söylenirdi.

Kılıcı gevşek parmakların arasından kaydı ve güverteye düşüp takırdadı.

Constans hafif adımlarla etrafından dolaştı.

"Eh." Dük sekerek görüş alanına girdi. "Demek bir son dakika sürprizi yok?" Ceketinin nakışlı yenini kaldırıp hoşnutsuzca kokla-

di. "Artık her şey leş gibi duman kokacak. Sana bu işin kötü biteceğini söylemiştim."

Jakob kan tadı aldı, kan öksürdü, kan damlattı. "Ben de..." diye ağzını oynattı ama göğsündeki çelik yüzünden ciğerlerini doldurmakta zorlandı.

Constans ona doğru bir adım atıp öne eğildi. "Ne dedin?"

"...seni..."

Constans yüzüklü işaretparmağını kulağının arkasına dayayıp kulak kepçesini kaldırdı. "Affedersin?"

"...uyarmıştım..."

"Sesini yükseltmen lazım, dostum. Ağzından baloncuk çıkarmaktan başka..."

Jakob adamı sıkıca kucaklayıp kendine doğru çekti.

Kendi kılıcının kırmızı ucu göğsünü çizerken Constans'ın soluğu kesildi ve şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözlerle Jakob'un omuzlarını kavradı.

"Her şey kötü biter diye," diye tısladı yaşlı şövalye.

Jakob pek çok düelloya tutuşmuştu. Kazanamayacağını anlamasına yetecek kadarına. Ama ölemiyorsan, beraberlik yeter de artardı.

Geriye devrildi. Bunu yapması hiç zor olmadı. Dizlerinin üstünde durmak için var gücüyle çabalaması gerekmişti. İşin geri kalanını kendi ağırlığı halletti.

Constans'ın kılıcının yaldızlı topuzu güverteye çarptı. Yalın kavzaya kadar Jakob'un sırtına battı. Sivri uç tiz bir sesle ciyaklayan dükün göğsünü deşti, omuriliğinin yanından geçti ve Jakob'un sağ önkolunun etli kısmını deldi.

Belki bu bir düello için onurlu bir son değildi ama Jakob onurlu davranacağına dair hiç yemin etmemişti. Öyle bir şey yapacak kadar aptal değildi.

Gözleri pörtleyen, damarları şişen, pembe yanakları titreyen Dük Constans şövalyenin yüzüne uzun uzun baktı, ardından kanlı bir nefes verip hareketsiz kaldı.

Bu da Jakob'u bir kez daha herkesin dönüp dolaşıp kendini bulacağı hâlde bıraktı: Yaptıklarının sonuçlarına yapayalnız katlanırken.

Şişlenmiş hâlde orada öylece yattı. Kılıcın kabzası sırtına dayanmış, yalın göğsüne saplanmıştı. Constans'ın ölü ağırlığı üstündeydi. Mıhlanmamış kolunu nahifçe hareket ettirdi ama kendini kurtarmak

bir yana, nefes almak bile neredeyse imkânsızdı. Çektiği acı elbette dayanılacak gibi değildi.

Yukarıdan yanan yelken bezi parçaları düşüyordu. Gemi battıkça sular güverteyi yalamaya başlıyor, kanın sıcak ıslaklığının yerini tuzlu suyun dondurucu ıslaklığı alıyordu.

Jakob daha önce de zor durumlara düşmüştü. Bazı kötü şöhretli facialarda başrol oynamıştı. Fakat bu en beterlerinden biriydi. Tam bir çıkmazdı.

Kısık sesle çaresiz bir kahkaha attı.

“Al başına belayı,” diye fısıldadı.

Ve deniz kış kasarasını kaplayarak onu alıp götürdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İyi Yollar, Kötü Yollar

Tuhaf Ortaklar

Diaz Birader, köpekbalığı tarafından kusulup da aklı başına gelmiş ve günahlarına tövbe etmiş Aziz Bruno gibi, soyulmuş elleri ve dizleri üstünde emekleyerek soğuk Adriyatik'ten çıktı.

Hafif meyilli yokuşu bir dağa tırmanıyormuşçasına zorlanarak katederken dalgalar tarafından dövüldü, başından aşağı sular döküldü. Yuttuğu tuzlu su boğazını acımasızca kavurmuştu. Met seviyesine gelince elleri ve dizlerinin üstüne çöküp orada birikmiş yosunlara bakarak tir tir titredi, çakıl kuşağını açgözlülükle emen dalgalara öğürüp tükürdü. Ellerini yerden kaldırıp dizleri üstünde geriye yaslanırken Aziz Beatrix'in tüpü ve vücuduna yapışmış çamaşırı hariç çıplaktı. Mürekkep lekeli yün giysi sudan öyle çok şişmişti ki, Diaz kendini yetişkin iç çamaşırı giyen bir bebek gibi hissetti. Yorgun, şaşkın ve ağırlar içindeki keşişin kurşun gibi ağırlaşmış başı jöleye dönmüş boynunun ucunda sağa sola çevrilerek etrafa bakındı.

O etraf hiç de ümit verici değildi.

Gri denizin tahrip ettiği gri kayalarla bezeli gri kumsal her iki yanda puslu bir bilinmezliğe doğru uzayıp gidiyor, esintinin dalgalandırdığı su birikintileri gri gökyüzünü huzursuzca yansıtıyordu. Yükselen çakıl kuşağı ileride yerini çalılık kumullara, rüzgâr estikçe uçuşan otlara ve bir kardinali selamlayan yaşlı keşişler kafilesi gibi yerlere kadar eğilmiş cılız ağaçlara bırakıyordu.

Diaz omzunda ürpertici bir batma hissetti. Yağmur başlamıştı.

“Gerçekten mi?” diye semaya haykırdı.

Onu sadece yükseklerdeki rüzgârlardan seslenen tasasız martılar yanıtladı.

Diaz birkaç derin nefes aldı. Hatta dürüst olmak gerekirse, biraz hıçkırdı. Ardından of çekerek önce bir ayağı, ardından diğerinin üstünde kalktı. Durduğu yerde sallanırken kollarını gövdesine sardı ve dönüp sersem gözlerle denize baktı.

Tanrı aşkına, ne kadar yüzmüştü?

Kalyon hâlâ ufkun yakınında yanıyor, beyaz gökyüzüne yükselen duman sütunu bir suluboya lekesi gibi dağılıyordu. Diaz tekrar kumsala doğru dönüp kaşlarını çattı. Kayaların arasında soluk bir benek mi vardı? Ayak tabanlarına batan çakıllar nedeniyle yüzünü ekşiterek, rüzgâra karşı gözlerini kısarak oraya doğru yalpalamaya başladı.

Benegin bir ayak olduğu anlaşıldı. Bir rûn dizisi dövmelenmiş bir ayak.

“Vigga!” Diaz sallantılı bir koşuya kalktı. Son zamanlarda edindiği tecrübelerden öğrendiği bir şey varsa, o da bir kurtkadın söz konusuyken koşulacak en iyi istikametın daima ondan uzağa olduğuydu ama bunun yerine attığı her adımda etrafa çakıl taşları saçarak kendini yakınına koşarken buldu. Belki o sırada her şey ıssız bir sahilde yalnız kalmaktan daha iyi gözüküyordu.

Vigga kayalıklardaki bir gölette yüzükoyun yatıyordu. Bir ayağı deniz minareleriyle bezeli bir taşın üstünde duruyor, ayak bileğinden yırtık kumaş sarkıyor, saçları siyah bir bulut gibi başının çevresinde yüzüyordu.

“Vigga!” Diaz Birader gölete atladı ve kadını ters çevirme niyetiyle dövmeli omzunu kavradı.

“Tanrım!” Bu ne ağırlıktı. Vigga nasıl suya batmıyordu? Diaz ilk başta kadının yüzünü sudan çıkarmayı bile beceremedi. Bacaklarını yere sağlamca basıp onu bir kolunun altından ve boynunun etrafından tutması, göğsünü kadının sırtına bastırması gerekti. Kaygan tenler bir çamur birikintisinde tepişen domuzlar misali birbirine sürtünürken yaptığı şey bir kurtarmadan çok kazananı olmayan bir güreş maçı gibiydi.

“Sevgili...” dedi Diaz nefes nefese, zorlanarak. “Aziz...” diye inledi abanarak. “Beatrix... Aah!” Nihayet Vigga'yı döndürmeyi başardı ve tekrar kayalara devrildi. Kısmen kadının ölü gibi ağırlığı, kısmen de suratına yapışan tuzlu suyla ıslanmış saçları sebebiyle bir an nefes alamadı.

“Vigga!” Diaz çıplak sırtını kaya midyelerine çizdirerek kurtkadının altından çıktı. “Uyan!” Dönüp kadının saçlarını yüzünden çekti, başını geriye yatırıp ağzını ardına kadar açtı. “Vigga!” Dövmeli yanağa tokatlar attıkça sesi gitgide tizleşti. “Sakın ölme!”

“İh.” Vigga seğirir, homurdanır ve kabuk tutmuş ellerinden birini kaldırıp onu ittirirken Diaz ne kadar sevindiğine inanamadı. “İh.” Yüzü buruşan Vigga titremeye başladı. “İh!” Omuzları hıçkırıklarla sarsılarak, akıttığı iri gözyaşları yüzüne yapışmış kumlarda çizgiler bırakarak ağıladıkça ağladı.

Diaz Birader’in o an kapıldığı duygu karışımında hiç kuşkusuz korku, utanç ve tiksinti de vardı. Telaşla kıvranarak kadının altından çıkmayı düşünmediğini söylemek yalan olurdu. Fakat neticede yerini koruyup Vigga’nın omzunu mahcupça sıvazladı. Daha bir saat önce aynı noktadan bir ok çekip çıkarmıştı ama her nasılsa, oktan geriye bir tek yıldız biçimli küçük bir yara kabuğu kalmıştı. Diaz daha önce kucağına hiç bebek almamışken ellerine bir tanesi tutuşturulmuş biri gibi ikna edicilikten çok uzak, sakinleştirici pıpsıplar çıkardı.

Ne de olsa, bir rahibin başlıca vazifesi muhtaçlara yardım etmek değil miydi? Kurtarıcı’nın merhameti ve bağışlayıcılığı sonsuzsa, müritleri de onu taklit etmeye çalışmamalı mıydı? Lanetliler ve dışlanmışlar bile şefkate ihtiyaç duymaz mıydı? Hatta herkesten fazla duyarlardı. Diaz nedense kendi hüsrانlarının ve hırslarının sisinde bunu aklından çıkarmıştı. Manastırının ışık tuttuğu sayfadan başka her şeyi bulanık bir leke olarak gören yaşlı bir mensubu gibi.

Avutmanın avutucu olduğunu ancak bu çaresiz zamanda fark etmişti.

Tabii ayrıca Vigga on kilometre dahilindeki tek ısı kaynağıydı.

“Çok susadım,” diye bir an sonra sızlandı Vigga ve burnundan bir sümük baloncuğu çıkardı.

“Eh, nasıldır bilirsin,” dedi artan yağmurda üzerinde sıırıslıkla iç çamaşırıyla bir kayanın üstünde yatarken kollarında çıplak bir kurtkadının hıçkırıkla hıçkırıkla ağladığı Diaz Birader. “Tanrı bizi sınamayı pek sever.”

“Sahili takip etmeliyiz,” diye teşvik etti Diaz, gözlerini kısarak gökyüzüne bakıp. Işık kesinlikle azalmaktaydı. “Ötekiler muhtemelen bu kumsallara dağılmışlardır.” Bunları söylerken, “En azından sağ kalanlar öyle yapmıştır,” ve ardından, “tabii sağ kalan olduysa,” diye eklememek için kendini zorladı.

“Sen git,” diye geveledi Vigga, ıslak gömleğinin düğmelerini ilik-

lemeye çalışırken. “Beni bırak.” Her düğme bir öncekinden daha zor ilikleniyordu. “Bensiz... daha rahat edersin.” Sonunda vazgeçip ellerini ümitsizce kucağına bıraktı. Dudakları titrerken yine hıçkırmaya başladı. “Çok susadım!”

Dertli bir iç çeken Diaz Birader şakaklarını ovuşturmak için pantolonunu bıraktı ama öyle yapınca pantolonu kışına indi ve onu tekrar tutup çekmesi gerekti.

Boğulup sahile vurmuş iki kürekçinin cesetlerini soymuşlardı. Öyle yaparlarken Diaz Birader adamların yüzlerine bakmamaya, onları bekleyen ailelerinin olup olmadığını düşünmemeye çalışmıştı. Müttefiklerine yönelik yeni keşfedilmiş şefkati zaten başına belaydı, bir de düşmanlarına şefkat beslemek karşılayamayacağı bir lükstü. Daha ufak tefek kürekçinin pantolonu üstüne fazla büyüktü ve ıslak kumaş beline bol gelse de apışarasını tahriş etmeyi beceriyordu. Öte yandan, daha iri kürekçinin gömleği Vigga’nın üstüne fazla küçüktü ve kadının göğsünde gerili duran ucuz kumaş yırtılacakmış gibiydi.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı keşiş, “ne çift ama.”

Vigga başını kaldırıp ona şöyle bir baktı.

“İnsan çifti!” dedi Diaz aceleyle. “Sen ve ben.” Böyle söylerken kadının zorlanan gömleğine değil de uzaktaki kumullara bakmayı ihmal etmedi. “Aklımdan geçen çift buydu. *Gerçekten* sahile inmeli ve...”

“Sen git. Yoksa seni de öldüreceğim.” Vigga parmaklarını eselle kayalık gölete batırdı. “Güvenli değilim.” Sersefil hâlde o parmakları ağzına götürüp acıklı bir ifadeyle emdi. “Temiz değilim.” Başını arkaya yatırıp gözlerini kapadı ve yanaklarından aşağı yaşlar akarken atıştıran göğes uludu. “Hepsi de tuzlu!”

“Evet,” dedi Diaz Birader sıkılı dişlerinin arasından. “Deniz suyu içiyorsun. Neden sahilde işlerin nasıl yürüdüğünü bir Viking’e açıklamam gerekiyor? *İskandinavya hepten sahildir!*”

Burun kemiğini sıktı. Sinirlenmekten hayır gelmezdi. Hatta öyle bir şeyin yol açabileceği tek sonuç Vigga’yı sinirlendirmektir ve işte ondan *kesinlikle* hayır gelmezdi. Birinin sükûnetini, gücünü ve özgüvenini koruması gerekliydi. Biri *liderlik* etmeliydi. Buna en uygun kişinin kendisi olması, atıldıkları görevin şimdiye kadarki içler acısı başarısızlığını tamamen açıklar nitelikteydi.

“Beni dinle.” Vigga’nın yanında çömeli elini uzattı. Durakladı, sonunda kadının kolunu beceriksizce sıvazladı. Tanrım, ne kadar da

sertti. Yaptığı şey sıcak bir ağacı sıvazlamak gibiydi. “İsteseydim bile seni bırakıp gidemezdim. Cenap seni benim sorumluluğuma verdi ve... sana borçluyum ve... doğrusunu istersen, nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok ve... bu pantolon hiç ama hiç uymuyor ve... sensiz muhtemelen kumsalda daha on adım atmadan öldürülürüm.” Burnunu çeken Vigga ona bakarak ıslak gözlerini kırıştırdı. “Yemekli davetlerde tam bir utanç kaynağı olduğunu ve bir hac yolculuğunda en ufak faydan dokunmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Ama büyük ihtimalle bizi dövüşler bekliyor ve hiç kimse senin... bir dövüş sırasında...” Diaz yanaklarını şişirdi. “Harikulade olduğunu inkâr edemez.”

Vigga düşünceli bir edayla son kez burnunu çekti. Yüzünü sildiğinde biraz kendini beğenmiş bir hâli vardı. “Harikulade güzel bir sözcük.”

“Sahiden öyle.” Diaz Birader de hafifçe sırttı. Yeminlerini etmesinden önceki zamanlardan hayal meyal hatırladığı bir duyguya kapılmıştı. Yoksa kendisiyle... gurur mu duyuyordu? Vigga’nın omzunu biraz daha sıkıca kavradı. “Neyse. Ötekilerden herhangi birinin gemiden atladığını gördün mü?”

Vigga geçmişini düşünmek acı veriyormuşçasına yüzünü ekşitti. “Kan hatırlıyorum... Kürekçilerin kaçıştıklarını hatırlıyorum... ve daha fazla kan hatırlıyorum...”

“Bak bu dediğin,” diyen Diaz Birader dudaklarını yaladı, “benim hatırladıklarımla örtüşüyor...”

“Bekle.” Vigga ona kaş çattı. “Sen kurda kafa mı tuttun?”

“Şey... handayken Jakob öyle yapmıştı...”

“Jakob ölemez. Sen ölebilirsin.”

“Ben...” Diaz Birader elini kadının omzundan nazikçe ayırdı. “Öhususun apaçık farkındayım.”

Vigga onu kısık gözlerle süzdü. “Sandığımdan çok daha cesurmuşsun.”

Kendini beğenmiş görünme sırası Diaz’daydı. “Ah. Şey...”

“Ayrıca çok daha aptalmışsın.”

“Ah. Şey...”

“Kurdu kışkırtma, Diaz Birader. Asla. Ona güvenemezsin. Onunla pazarlık edemezsin.” Vigga keşişin omzuna öyle sert bir şaplak attı ki, onu sırtüstü devirmesine ramak kaldı. “Bundan böyle o hergeleyi ıasmaşız bırakmayacağım. Ama sen de sızlanmaktan vazgeçmelisin!”

Öyle bir azimle ayaklandı ki, adamı neredeyse yüzüstü düşürecekti. “Sahili takip etmeliyiz. Ötekiler...” Çıplak ayaklarından birini bir kayaya koydu ve kararlı gözlerle güneyden tarafa baktı. “Muhtemelen bu kumsallara dağılmışlardır.”

“Tanrı’ya şükür buradasın,” diye mırıldanırken Diaz Birader’in sesi yalnızca biraz buruktu. “Sence hâlâ hayatta mıdırlar?”

“En azından Alex öyledir.” Vigga bileğini kaldırıp gösterdi. Orayı enlemesine kesen kahverengi leke muhtelif yara izlerinin ve dövme-lerin arasında belli belirsiz görülebilmekteydi. “Papa Benedicta’nın bağı beni hâlâ çekiştiriyor.”

“Bak, bu iyi haber!” diyen Diaz Birader ayağa fırladı.

“Biliyorum! Tanrı’ya şükür buradayım. Gerçi... Alex ölmek üzere de olabilir.”

Diaz Birader ne zaman içi rahatlasa hemen ardından bastıran o belirgin hayal kırıklığını hissetti. “Doğru.”

“Belki bir düzine yaradan kan kaybediyordur veya korkunç şekilde yanmıştır veya... ne bileyim işte... goblinlerin falan eline düşmüştür.”

“Goblinler mi?” diye telaşla sordu Diaz Birader.

“Sen öyle diyorsan öyledir. Ama hâlâ hayatta!” Vigga kumullara doğru kararlı adımlarla yürümeye koyuldu. “Şimdilik.”

İlk Değil

Alex yüzüne atılan tokatlarla kendine geldi.

Ne yazık ki bu ilk değildi.

Bir, "İh," sesi çıkarmayı denedi ama onun yerine ağız dolusu tuzlu su öksürdü, inleyerek yan döndü ve bir kez daha öksürdü.

İki yumruk dolusu kum tutarak bir müddet orada yüzükoyun yattı ve sadece nefes aldı. Ciğerleri bile ağrıyordu.

"İh," diyebilirdi en sonunda. Bu yaptığı, harcadığı çabaya değmemiş gibiydi.

"Demek hayattasın."

Alex etrafı hakkında biraz izlenim edinmesine yetecek kadar başını kaldırabilirdi. Kumlar kayalık bir sahile doğru yayılıyordu. Genç kadının suratı zonkluyor, her parçası normal boyutunun iki katına çıkmış gibi geliyordu. Normal boyutunun üç katıymış gibi gelen dili ise buna istisna teşkil ediyordu.

"Neredeğiz?" dedi hırıltılı bir sesle.

Rüzgâr yüzünden ak saçları yüzünün etrafında uçuşan Sunny görüş alanına girdi. "Kumsalda."

Alex yavaşça, acıyla dönüp sırtüstü yattı. "Hangi kumsal?"

"En yakındaki. O şartlar altında müşkülpesentlik edemezdin." Elf bir anlığına düşündü. "Zaten genellikle müşkülpesentlik edemem."

"Şartgağ mı?"

"Bilirsin işte; geminin batması, senin boğulman, diğer herkesin boğulması."

"Bekle..." Alex yavaşça, acıyla dirseklerinin üstünde doğruldu. Bacaklarının ucundan başlayarak kumsaldan aşağı iki çizgi uzanıyor, bu çizgiler en yüksek dalgaların yaladığı yerde silinip gidiyordu. "Buraya nasıl geldim?"

Sunny omuz silkti. "İyi yüzücüyümdür."

Alex yavaşça, acıyla doğrulup oturdu. Kolları yara bere içindeydi.

Islak pantolonunun bir bacağı dize kadar yırtıktı. Göğsüne bir şahmerdanla vurulmuş gibi hissediyordu. Fakat ölmediğinden kuşkulanmaya başlıyordu. “Hevkes elfleğin beğbat olduğunu söyleğ.”

“Duymuştum.”

“Ama benim tanıdığım tüm elfleğ hağika.”

“Çok sayıda elf tanımışlığın var mı?”

Alex yavaşça, acıyla dönüp elleri ve dizlerinin üstünde çömeldi, sonra da duraklayıp soluklandı. “Biğ tek sen.”

“Ah. Bak bu... hoş.” Sunny kaşlarını çattı. Bir iltifata hakaretten çok daha az güveniyormuşçasına.

Alex koku almaya çalışınca bundan pek hoşlanmadı. “Galiba buğnum kırılmış.”

Ne yazık ki bu ilk değildi.

Sunny gelip önünde çömeldi ve parmak uçlarını Alex’in belli belirsiz hissettiği bir hafiflikle yanaklarına değdirdi. Başparmaklarıyla Alex’in burnuna basınç uyguladı. O iri, sakın, dikkatli gözlere bakmak, Alex’e kendini birazcık daha sakın hissettirdi.

Birazcık. Fazla değil.

Sunny ellerini çekip doğrulduğunda hafif bir hayal kırıklığı yaşadı.

“Sadece şişmiş.”

“Yelken diğegine çağptım,” diye yakındı Alex.

“Kırılmasını mı istiyorsun? Bir taş bulabilirim.”

“Lütfen zahmet etme. Zaten bi’ yığın iş yaptın.” Alex acılı bir homurtuyla bir bacağına altına aldı. “Beni yere yıkabilirler...” Ardından bitkin bir oflamayla ayağa kalktı. “Ama asla yeğde kalmam... Aah!” Bir esintiyle yere devrilmesine ramak kalınca Sunny’nin koluna tutunması gerekti. Rüzgârlı kumsal, daha ötedeki kelleşen kumullar ve onların da ötesindeki ağaçlıklı tepeler biraz daha yüksek bir açıdan bakıldığında öncekinden daha çekici gözükmedi. Hatta daha bile az çekici olduğu söylenebilirdi. “Şimdi ne yapacağız?”

“Kullanabileceğimiz ne varsa toplayacağız.” Sunny met seviyesine saçılmış bazı döküntüleri başıyla işaret etti.

“Bir şeyler mi çalacağız?” Alex bir nefes alıp verdi. “Bak onu yapabilirim.”

Kırık bir serene dolanmış halat düğümünü çözüp kavruk bir yelken bezi parçasını sürükleyerek çekmeleri biraz zaman aldı. Fakat alttan eski hırsızın avuçlarını karıncalandıran kakmalı bir sandık

çıktı. Kilit hiç de kakmalar kadar iyi değildi ve sandığı açmak için birkaç kürek darbesi yetti.

Alex orada bulduğu ilk şeyi çıkarıp havaya kaldırdı: Apoletleri, parlak nakışları ve grifin* suratı şeklinde yaldızlı düğmeleri olan kırmızı bir ceket.

Sunny giysiyi kuşkuyla süzdü. “Bu cekette yoğun bir askeri götoşluk havası var.”

“Constans’a ait olsa gerek. Onda da yoğun bir askeri götoşluk havası vardı.” Alex düğmeleri açmaya başladı. “Sence sağ kalmış mıdır?”

“Jakob’la ölümüne dövüşüyordu. O yüzden sanırım hayır.” Sunny omuz silkti. “Ölümüne dövüşmemen gereken biri varsa, o da Jakob’dur.” Bir an duraksadı. “Çünkü ölemez.”

“Bak bu iyi haber,” diyen Alex bir kolunu cekete soktu.

“Tabii Adriyatik’in dibine batıp enkazın altında sıkışmış olabilir. Veya ezilerek kıymaya dönmüş olabilir. Ya da yanıp kül olmuştur belki.” Sunny biraz düşündü. “Veyahut üçü birden.”

“Bu o kadar iyi bir haber değil,” diyen Alex diğer kolunu da soktu.

Sunny tekrar omuz silkti. “Değiştiremeyeceğim şeyler için endişelenmemeyi uzun zaman önce öğrendim.”

“Bende o yetenek hiç olmadı,” diyen Alex düğmeleri ilikledi. “Bir şeyi ne kadar az değiştirebilirsem, beni o kadar çok endişelendirir.”

“Sen sürekli her şeyden endişelenmiyor musun?”

“Altıma sıçıyorum demek daha doğru olur. Nasıl görünüyorum?”

Sunny bir kaşını kaldırdı. “Truva imparatoriçesi gibi.”

“Eh, normalde giydiklerime çok benziyor.” Alex tablosu yapılan bir general gibi poz verdi. “Kutsal Şehir’in ara sokaklarında.” Ceket üstüne fazla büyüktü ama yine de ördeğe değil, kuğuya benzeme çabasıyla Baron Rikard’ın gösterdiği gibi onu elinden geldiği kadar doldurdu.

“Yoğun askeri götoşluk havanla dilenciler arasında öne çıkmış olmalısın,” dedi Sunny.

Alex çenesini göğe doğru kaldırdı. “Ben herkesin arasında öne çıkarım.”

“Bense kaybolur giderim,” diye mırıldandı Sunny. “Bir fırtınadaki fısılu gibi.”

* Yarı kartal yarı aslan şeklinde mitolojik bir yaratık. —çn

“Bende hep bir izlenim bıraktın,” dedi Alex.

Sunny kaşlarını çatı. “Şışt.”

“Demek istediğim tek şey...”

“Şışt! Biri geliyor.”

Sunny onu bileğinden tutup kumullara doğru koşarlarken Alex karnında o tanıdık boşalmayı hissetti. Ah, hayır, dehşetinin, yine mi çaresizliğinin ve neden ben öfkesinin karışımını, kalyonun gizlendiği yerden çıkıp üzerlerine geldiğini görünce de hissetmişti. Acaba o olayın üstünden kaç ay geçmişti?

O sabah. Olay daha o sabah yaşanmıştı.

Alex aşırı büyük ceketiyile boğuşarak ve attığı her adımda neredeyse ilerlediği kadar geri kayarak bir kumulu tırmandı. Sonunda zirveye yüzükoyun uzanıp kum tükürdü.

Solgun sahilde koyu figürler belirdi. Genç kadının gözleri onları sayamayacak kadar bulanık görmekteydi. Derken geride bıraktığı izleri fark etti. Kumulun dibinden başlayıp yukarı uzanan oyuk dizisi, gizlenme yerlerini işaret eden kocaman bir parmak gibiydi.

Alex zirvenin biraz aşağısına kayıp kumlara yapıştı ve gözlerini kapadı. “Belki yardımseverdirler,” diye dua edercesine mırıldandı. “Belki kibardırlar ve yanlarında... ne bileyim işte, kuru pasta getirmişlerdir.” Cümlesinin sonuna neredeyse bir âmin ekleyecekti.

“Bence buna o kadar güvenme,” diye mırıldandı Sunny, zirvedeki ince otların arasından bakarak. “Sekiz kişi sayıyorum. İyi silahlılar. Hiç kuru pasta görmüyorum ama birinin elinde sanki... tirbuşon var.”

“Sakın şaraba düşkün olmasın?”

“Elindeki şey bir tupa için fazla büyük.”

“Öyleyse ne için?” diye sordu Alex, sesinde bir çaresizlik sızlanmasıyla.

“İçimden bir ses... öğrenmek istemediğimi söylüyor.” Sunny bir elini Alex’in omzuna koyup hafifçe eğildi. “Sandığa bakıyorlar.”

“Belki peşinde oldukları odur,” diye fısıldadı Alex. “Belki onlar da askeri götoşlardır.” Rüzgârda belli belirsiz konuşmalar duyabiliyordu. “Ne diyorlar?”

“Danimarkalı yoldaymış. Bundan endişe duyar gibiler.”

“Danimarkalı da kim? Aman Tanrım. Dev bir tirbuşon taşıyan bir adamı kim kaygılandırabilir ki?”

Sunny yanıt vermekle uğraşmadı. “Sandığı kumsalda bırakıyorlar,” diye mırıldandı, gözlerini kısarak. “Başka bir şey arıyorlar.”

Alex yutkundu. Bunu söylemek istemese de kaçış yoktu. “Beni mi?”

“Bence gitsek iyi olur,” diye fısıldayan Sunny, kumulun arka yamacından aşağı kaymaya başladı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayan Alex de onun peşinden süründü. “Ayak izlerini gördüler mi?”

“Onlara biraz ilgi gösteriyorlar.” Sunny kızı kollarının altından tutup ayağa kaldırdı. “Bence artık koşsak iyi olur!”

Alex koşmaya başladı.

Ne yazık ki bu ilk değildi.

Kargaşaya Yatkın

“Bacaklarını çırp, kahrolasica!”

“Sence son birkaç *yorucu* saattir tam olarak ne yapıyorum?” diye sıkılı dişlerinin arasından hırıldadı Balthazar. “Burada *gevşekçe* yatıyor muyum?”

“Şahsen ben...” Başının yanına bir dalganın çarpmasıyla ıslak saçları yüzüne yapışan Baptiste gözlerini kısıtı ve şiddetli bir üflemeyle saç tutamını uzaklaştırdı. “*Sarkıkça* sözcüğünü yeğlerim. Haydi, bacaklarını çırp!”

Balthazar derin bir rahatsızlık sesi çıkarıp kıyıya doğru bacak çırpma çabalarını artırdı. Açıkçası, *kıyı* terimi gereğinden fazla itibar veriyordu. Gittikleri yer dalgaların yığılarak güçlendiği, kayalıklara çarptıkça havaya bir bina yüksekliğinde su püskürttüğü, sonra da sallarının ağır ağır ilerlediği sulak mezara geri döndüğü köpüklü bir koyu çevreleyen taş yığınıydı. Açıkçası *sal* terimi de gereğinden *çok daha fazla* itibar veriyordu zira taşıtları, batık kalyonun dev küreklerinden üçünün bir uçta Balthazar’ın, diğer uçtaysa Baptiste’in kemeriyle birbirine bağlanması sonucunda ortaya çıkmıştı.

“Bacak çırp dedim!”

“Çırpıyorum zaten!” diye hırıldayan Balthazar ağzını açar açmaz ciğer dolusu su yutarak öksürüp tıksırdı. Bu melun koya girdiklerinden beri havada çok su solumuştu. Dondurucu Adriyatik’le saatlerce boğuşup da karaya birkaç kulaç kala boğulmaları münasip bir ironi olurdu.

Son bir çaresizce gayret onları Baptiste’in bir çıkıntıya tutunup kendini kayalara çekmesine yetecek kadar hedeflerine yaklaştırdı.

“Sudan çık!” diye tısladı kadın, salı tutmak için çabalarken yüzünü buruşturarak.

“Sence ben... suda *kalmaya* mı çalışıyorum?”

Gelen bir dalga Balthazar’ı taşa çarptı ve sular geri çekilirken sihirbaz oraya parmak uçlarıyla tutunacak kadar akıllıca davrandı.

Kayalar kaygan yosunlarla ve jilet kadar keskin midyelerle kaplıydı. Balthazar çıplak ayaklarını onlara dayamaya çalıştıkça kaydı, tutunabilmek için var gücüyle uğraştı.

“Ah... Tanrım... hayır... evet!”

Ayak başparmağıyla inatçı bir denizminaresi yakaladı ve harcadığı efordan dolayı titreyerek kendini yukarıya çekti. Sonunda titreyip ürpererek karaya vurmuş bir balık gibi nefes nefese sırtüstü yattı. Çektiği çile onu baştan aşağı hırpalamış ve kana bulamıştı. Yorgunluktan ağlamamasının tek sebebi muazzam otokontrol çabasıydı.

“Yardımanın için çok sağ ol!” diye doğrulup otururken Baptiste’e bağırdı.

“Başının çaresine bakabilecek gibiydin,” diye tersledi kadın, salarını kayalara çekerken.

“Kısa süre önce *hayatını kurtaran* adama yardım etmektense bir teknen olmamasına rağmen *küreklerini* emniyete aldığını görmek içimi ısıtıyor!”

“Eh, bu kemeri severim,” diye homurdanan Baptiste, tokasını açtığı kemerini çekip aldı. “Hayat kurtarmaya gelince, seninkini iki kez kurtardığıma yemin edebilirim. Bilirsin, minnetin bir maliyeti yoktur.”

“Minnet mi?” diye fısıldadı Balthazar. Baptiste sırlıklam ve yalınayak olabilirdi ama en azından tuzlu sudan çıkarken boynundan ayak bileklerine kadar giyinikti. Balthazar ise denizde daha rahat hareket edebilmek için pantolonunu çıkarmıştı ve rüzgâr o sırada karından pişmanlık duyması için ona bol bol sebep veriyordu. “Denizdeyken üşüdüğümünden *daha fazla* üşümemin mümkün olabileceğini sanmazdım. Artık hatamı anlamış bulunuyorum!”

“Batan bir geminin ambarında saklanmayı seçtiğine göre, bunun senin için bir ilk olduğunu sanmam.” Baptiste adama dik dik bakarken bir avuç dolusu saçını sıkarak suyunu akıttı. İşi biter bitmez saçları yay gibi kıvrılarak isyankâr lüleler hâlini aldı. “Canın çok istiyorsa, tekrar denize girmekten çekinme.”

“Minnet mi?” diye tekrarlayan Balthazar eliyle kasvetli iç kesi mi, soğuk denizi ve yağmurlu göğü işaret etti. Konuşacak kuvvete ucu ucuna sahipti ama bunun kendisini engellemesine izin vermedi. “İssiz Dalmaçya sahilinin Tanrı bilir neresinde karaya vurduğumuz için mi?”

“Hayattasın, değil mi?” diye hırıldadı kadın, bunun sırf kendisi göz yumduğu için olduğunu kuvvetle ima ederek.

“Minnet diyor! Benim kadar sabırlı birini arasan bulamazsın...”

Baptiste ellerini beline dayadı ve sırtını geriye eğip gökyüzüne, “Hah!” diye bağırdı.

“...ama benim sabrımın da bir sınırı olduğuna dair seni uyarmam gerekiyor.” Kollarını hışımla ileri geri sallayarak sert adımlarla küreklere doğru yürüdü. “Bir kemerim var,” deyip kahrolası şeyi koparıncasına çekip aldı ve kadının yüzüne doğru salladı, “ama pantolonum yok. Pantolonum yokken kemerle ne yapabileceğimi sorabilir miyim?”

“Kahrolası çenene bağla da kapalı dursun!” diye haykırdı Baptiste, ardından başını ellerinin arasına aldı. “Ben Avrupa’nın en yumuşak başlı kadınıyım...”

Bu sefer de Balthazar ellerini beline dayadı ve sırtını geriye eğip gökyüzüne, “Hah!” diye bağırdı.

“Cadılarla dava arkadaşı oldum, korsanlarla aşık attım, trollerle işbirliği yaptım.” Baptiste bunları sayarken parmaklarını sihirbazın suratının önünde tek tek kaldırdı. “Espriden anlamayan kardinallerle, götoş aristokratlarla, hatta Cenova’nın lağımlarına dadanmış o kahrolası hayalet şeysiyle muhatap oldum...”

“Bak o macerayı kaçırduğıma ne kadar üzüldüm anlatamam.”

“Şimdiye kadar hoşuma giden tek bir lanet sihirbazla bile karşılaşsam da hergelelerle beraber çalışmanın bir yolunu hep buldum. Ama Tanrı’ya yemin ederim ki sen... Ne var?” diye çıkıştı Baptiste, adamı kuşkuyla süzerek.

Balthazar gülümsemeye başlamıştı. “Beni sihirbazlardan saydığını fark etmemek elimde değil.”

Baptiste ellerini yüzüne kapadı. “Barselona’dan sonra istifa etmeliydim.”

“Bana kanın ısınıyor! Bana Avrupa’nın önde gelen sihir kullanıcılarına yakışır bir hürmet göstermen yalnızca zaman meselesiydi!”

Baptiste gözlerini yere dikti. “Kurtarıcı aşkına, keşke boğulsaydın.”

“Çok geçmeden, kısa süreliğine de olsa bir dost ve meslektaş olarak hayatına girdiğim için böbürlenmeye başlayacaksın.”

Baptiste göğe bakarak yüzünü buruşturdu. “Kurtarıcı aşkına, keşke ben boğulsaydım.”

“Zamanla ikimiz... Ihh.” Ağzı tükürükle dolan Balthazar ani bir mide bulantısıyla öne eğildi. “Kendimi biraz... Ihh.”

“Bağ yüzünden.” Baptiste iç kesimlere baktı. “Prenses Alexia sağ kalmış olmalı.”

Balthazar yeni bir spazmla tekrar öne eğilmek zorunda kaldı. “Müjdeler üst üste yığılıyor.”

“Onu bulmalıyız.”

“Peki bunu *tam olarak* nasıl yapmamızı önerirsin? Kurtulanlar seksen kilometreden geniş bir kıyı şeridine dağılmış olabilirler! Ihh.” Ağzına yine tükürük gelen Balthazar daha bile nahoş bir bulantıyla iki büklüm oldu. Başı fırıl fırıl dönüyordu. “Onu bulmak için bize bir mucize lazım.”

Baptiste eğilip sözcükleri adamın tam kulağına hırıldadı. “Keşke yanımda Avrupa’nın önde gelen *kahrolası* sihir kullanıcılarından biri olsaydı!”

“Uzgörü en büyük becerilerim arasında yer almaz...” Üşüyen, midesi bulan, kendini çaresiz hisseden Balthazar en büyük becerilerinin ne olduğunu hatırlamak için elinden geleni yaptı. Bu sefalet bataklığının içinden çıkmalı ve olumsuz koşullara, tamamlanması imkânsız göreve ve de kaynak, destek, hatta pantolon eksikliğine rağmen bir çözüm bulmalıydı. “Ama... *belki...* bir ritüel tasarlayabilirim. Münasip bir enerji kanalları kesişimine erişebilirsem...”

“Bir neye?”

“En basit tabiriyle bir taş halkasına.”

“Druidleri mi kastediyorsun?” Baptiste bu fikir karşısında pek keyiflenmişe benzemiyordu. “O hergeleler kendilerini *çok fazla* ciddiye alırlar.”

“*Inan bana*, yosunların içinde geçen bir yaşam tarzına hiç meraklı değilim. Ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyor.” Balthazar derin bir nefes alıp doğruldu, ağzına gelen son safra ve tuzlu su taşkını yuttu. Ortada Prenses Alexia’yı Truva tahtına oturtmayı esas alan bir eylem planı varken, sihirli bağ sindirim sistemindeki tatsız hâkimiyetini gevşetiyordu. “Doğru hatırlıyorsam, Niksik yakınlarında eski bir halka olacaktı.”

“Peki öyleyse.” Baptiste ciddiyetle başını salladı. “Doğuya gideceğiz. Yerimizi belirleyeceğiz. Erzak bulacağız.” Dönüp şöyle bir baktı. “Belki bir de sana pantolon ayarlayacağız.”

“Nihayet ihtiyaçlarımı dikkate alıyorsun.”

“Bacak demeye cüret ettiğin o iki çırpıya bir dakika daha bakamam.”

“Son derece biçimli baldırlarım olduğu söylenir.”

“Belli ki müthiş yalancılar tanıyorsun.”

“Belki şu an içlerinden en müthişiyle beraberimdir.” Balthazar kemerini omzuna atıp ilerideki ormanlık alanı inceledi. “Temkinli davranmalıyız. Buralardaki kırsal kesim kargaşaya yatkındır.”

“Eh, şansımızın dönme vakti geldi de geçiyor.” Baptiste şimdiden kıyıdan yukarıya yürümeye başlamıştı. “Belki sakın bir zamanda gelmişizdir.”

“Lanet olsun,” dedi Balthazar.

Vadi bir katliam sahnesiydi.

İnsan ve at cesetleri yamaçlara serilmekle kalmayıp bataklık dip- te kıvrılarak akan dereyi de tıkamıştı. Balthazar ilk bakışta birkaç yüz ölü saydı. Zaten iş ölü saymaya geldiğinde tecrübeleri hiç de hafife alınamazdı. Yakındaki bir köy kundaklanmış, binalardan geriye kap- kara kirişler ve devrildi devrilecek baca sütunları kalmıştı. Yukarıdaki boşluğa âdeta bir leşçil kuş ordusu yığılmış, aşağıdaki toprakta da bu beklenmedik ganimetten sonuna kadar yararlanmak için onların birkaç düzine insan versiyonu toplanmıştı.

Balthazar yanındaki Baptiste’e göz ucuyla baktı. Kadın da büyük çaplı bir muharebeye ev sahipliği yaptığı anlaşılan sahneye göz gez- dirmekle meşguldü. “Sakin bir zamanda mı demiştin?”

“Şansımızın dönme vakti geldi de geçiyor dedim. Döneceğini id- dia etmedim.” Baptiste sözlerinin ardından yokuş aşağı inmeye baş- ladı. Kurudukça başa çıkılmaz bir buluta dönüşmüş saçları başının etrafında kontrolsüzce uçuşmaktaydı.

“Bir savaş yaşandığı apaçık,” diye mırıldandı Balthazar, ona yetiş- mek için acele ederek.

“Nasıl bildin?”

Sihirbaz sertçe nefes aldı. “Sence kimler savaşıyordur?”

“Sırlar?”

Balthazar daha da sertçe nefes aldı. “Sırbistan’dayken bu makul bir varsayım. Ama hangileri ve kiminle?”

Baptiste durup bir cesede doğru eğildi. “Kiminle savaşıyordun- uz?” diye sordu, ardından kulağını aşağıya çevirdi. Ceset yanıt

vermedi. “Ağzından tek kelime alamıyorum,” diyen kadın yoluna devam etti.

“Hayattaki tek amacın beni bıktırmak ve kızdırmak mı?” diye homurdandı Balthazar.

“O sadece bir hobi.” Baptiste patikadan ayrıldı ve ezilmiş otlara dar aralıklarla yayılmış kadavraların arasına girdi. “Kendine birkaç parça giysi, bir çift çizme ve kullanabileceğimiz bir şeyler bul.”

“Ölülerden mi?” diye sordu Balthazar.

“Şikâyet edeceklerini sanmam.” Baptiste bir fıçıcının boş fıçıları yuvarlaması kadar umursamazca bir cesedi ters çevirdi ve atik parmaklarla kurbanın ceplerini eşeledi. “Bir karkasın karşısında utan- gaç davranacağını düşüneneğim son insan sensin.”

“Ölülere olan ilgim bozuk para tedariki değil, yaradılışın gizem- lerini çözme amaçlı!” Fakat Baptiste onu duymazdan geldi. Derin bir iç geçiren Balthazar ellerini takriben doğru ebatlarda bir cesedin al- tına sokup onu nazıkçe döndürdü. Sabah çiyiyle kaplı genç subayın yakışıklılığı, başındaki geniş balta yarasıyla bir nebze kaybolmuştu. Balthazar çömelip çizmelerden birinin bağcıklarını çözmeye koyuldu.

“Kahretsin...” Düşümler son derece sıkıydı. Aslında bunun şaşırtıcı bir tarafı yoktu. Balthazar da muharebeye girecek olsa, bağcık- larını sıkıca bağlamaya özen gösterirdi. Tabii o asla bir muharebeye girecek kadar ahmak olagelmemişti. “Kahretsin...” Parmakları aşırı derecede uyuşuktu. Bunun da şaşırtıcı bir tarafı yoktu zira öğleden sonrayı okyanustaki dalgalarla boğuşarak geçirmişti ve üstünde tut- mayı başardığı az sayıdaki giysi hâlâ üşütecek kadar nemliydi. “Kah- retsin...”

“Eee?”

Baptiste ellerini beline dayayıp onun başında dikildi. Pirinç mah- muzları bile eksik olmayan diz hizasında parlak bir çift süvari çiz- mesi ve göğsün yukarısındaki bir delikten etrafa hafifçe kan sıçramış gösterişli bir askeri ceket almış, deliğin biraz aşağısına bağladığı mor kuşağa da muhtelif uzunluklarda dört hançer dizmişti. Balthazar’ın bilerek öyle bıraktığından kuşkulandığı birkaç nemli buklet hariç asi saçlarını hırpani bir kuştüyü takılı deri ormancı kasketiyle örtmeyi bile başarmıştı.

Balthazar çömeldiği yerden ona bakakaldı. Ne kadar istese de kadı- nın harikulade göründüğünü inkâr edemezdi. “Tüm bunları nasıl be- cerdin? Ben daha bu adamın çizmelerini bile çıkaramadım!”

Baptiste kuşığı beline indirip daha havalı bir eğim verdi. “Ceset soyguncusu olarak biraz zaman geçirmişt看.”

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldanan Balthazar, o an yoldaşına kıyasla ne kadar gülünç görüldüğünün ziyadesiyle farkındaydı. Diğer çizmenin düğümlerini öfkeyle çekştirirken tırnaklarından biri yanlış tarafa bükölünce küfretmekten kendini alamadı.

“Prusya’daki yerel bir tatsızlık esnasındaydı.” Baptiste nakışlı manşetlerini kıvırdı. “Aslına bakarsan, bilimden çok sanattır.” Gözlerini kısıp parmak uçlarını başparmağına sürttü. “Yani iyi malları diğerlerinden ayırmak.” Ortaparmağına cıfcaflı bir erkek mühür yüzüğü taktı. “Sence nasıl görünüyor?”

“Sanırım bazı çok önemli mektuplara mühür vurmaya hazırsın.”

“İlk seferim olmaz. Eskiden Akitanya dükü için balmumu eritirdim.”

“Beni şaşkına çeviriyorsun,” dedi Balthazar sıkılı dişlerinin arasından, düğümlere daha sert asılarak.

“Tek seferde yüzlerce imza atardı,” diyen kadın yerde yüzükoyun yatan bir cesedin üstüne eğildi. “İmzaladıklarının çoğu idari zırvalardı. Tek tük de aşk mektubu. Herife balmumu dayanmazdı.” Pantolon bacaklarının ikisini birden kavradı. “Öyle bir günün sonunda insanın parmakları yapış yapış oluyor.”

“Bu dediğin senin için hiç kuşkusuz düzenli bir olaydır.”

“O işte çok uzun kalamadım.” Baptiste ustaca bir asılışla pantolonu çekip çıkardı. “Dük elleşmeyi pek severdi.”

“Bildığım kadarıyla dükler genellikle öyledirler... Ah!” Düğümün nihayet çözölmesiyle Balthazar ikinci çizmeyi de sağa sola oynatarak ölü sahibinin ayağından çıkarabildi.

Baptiste pantolonu ona attı. “Bu üzerine olacaktır.”

Balthazar’ın bacaklarına geçirmek için otlara oturmak zorunda kaldığı pantolonun uyluk kısmında nahoş bir yapışkanlık vardı. Sonrasında sıra çizmelere geldi. “Kahretsin... hay lanet olsun... kahrolasica şeyler fazla küçük!” Fırlatıp attığı çizmelerden biri yerden sekıp otların arasında yuvarlandı ve insan leşçillerinden birinin ayağına çarpıp durdu. Adam genellikle çirkin bir gözle bakılan mesleğinin bilhassa çirkin bir örneğı olup suratındaki sigillerin bolluğuna diyecek yoktu. Bakışlarını çizmeden ayırıp Balthazar’a çevirirken kaşları kavgacı bir ifadeyle çatıktı.

Balthazar onunkini geçmeyen bir sevgi ifadesiyle adama aynen

karşılık verdi ve başka bir cesedin yanına yalınayak gidip çömeldi. “Genellikle beklenmedik ziyaretçiler ağırlamaya bayılırım ama ölü soymanın, tıpkı tualete gitmek gibi seyircisiz yapılmasının daha iyi olduğu kanaatindeyim.”

Adam siğilli bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini kıstı. “Bunların hepsi bizim,” diye homurdandı.

“Etkileyici.” Balthazar vadiye göz gezdirdi. “Bütün bu insanları siz mi öldürdünüz?”

“Hayır ama...” Kollarını göğsünde kavuşturan siğil koleksiyoncusu her geçen saniye daha da hırçınlaşıyordu. “Onları biz bulduk.”

“Burası savaş meydanı. Keşfedilmiş bir altın damarı gibi onu sahiplenemezsin. Madencilik kanunları burada geçmez. Baptiste, durumu bu beyefendiye izah edebilir misin?”

“Bu herifle beraber misin?” diye hırıldadı siğillerinde bile siğil olan adam.

Baptiste yoğun bir masumiyet ifadesi takındı. Daha az önce ölülerin giysilerini kuşanmış bir kadın için bu hiç de hafife alınacak bir başarı sayılmazdı. “Onu daha önce hiç görmedim,” dedi.

Balthazar dişlerini sıkı. “Sarsılmaz desteğin için sağ ol.”

Artık belki yarım düzine ceset yağmacısı orada toplanmıştı. İkisinin ellerinde ölülerden alınmış silahlar vardı. Başına eski püskü bir bez bağlamış bir kadın tuttuğu kısa kılıcı Balthazar’a doğrulttu. “Bu hergele kim olduğunu sanıyor?”

“Evet.” Dudak büken adamın ağzının etrafındaki siğiller karmaşık bir dans gerçekleştirdi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun, hergele?”

Balthazar kaşlarını çatı. Ölü bir adamdan almış olsa da belki nihayet pantolon giymek eski özgüveninin bir kısmını yerine getirmişti. Belki Baptiste’in bitmek bilmez dokundurmaları zaten azalmış sabrını nihayet taşırmıştı. Veya belki çok fazla küçümsenmeye maruz kalmıştı ve böyle aşağılık süprüntülerin aşağılaması katlanılamayacak kadar ağırdı. İçinde buz gibi bir hiddet kabarırken ayaklarının etrafındaki otlarda yatan ölümler onunla uyumlu olarak seğirmeye başladı.

“Kim olduğumu mu sanıyorum?” Balthazar yavaşça doğruldu ve yaklaşık iki düzine cesedin sarsılması, sallanması ve onunla beraber ayağa kalkmasıyla hırsızlar öngörülebilir bir dehşetle birbirlerine sokuldular. Tek istisna, bir bacağını kaybettiği için devrilip duran talihsiz askerdi.

Akciğerleri delinmiş körükleri hatırlatan bir sesle refleks icabı eyleme geçerken burnundan kabarcıklar çıkan, kafatasındaki açık yaradan ip gibi beyin parçaları sarkan genç subayın dönüp baktığı kadın kılıcını gevşek parmaklarından düşürdü.

“Adım Balthazar Sham Ivam Draxi.” Balthazar her bir heceyi yıldıracı bir sertlikle vurguladı. “Ve sabrımın *en* uç sınırındaki ölümcül bir uçurumun kenarında durduğumu bilmelisiniz. Şimdi...” Afallayıp kalmış sigil koleksiyoncusuna doğru yürüdü ve ayak parmakları neredeyse birbirine değecek kadar ona yaklaştı. Üstünkörü bir tahlille ayakları onunkilerle kıyaslanabilir ebatlardaydı. “Sanırım çizme-lerimi giyiyorsun.”

Bir Keşiş Tarafından Isırılmak

“Bu taraftan,” diyen Vigga kumulları geniş adımlarla aşarken kumlu çimenlerin ve çimenli kumların ayak parmakları arasında yarattığı hissin keyfini çıkarıyordu. Kendini bildi bileli en büyük mutluluğu hep su kenarındayken duymuştu. Kumsallar, koylar, limanlar ve rıhtımlar. Kara ile denizin buluşup da asla sonlandıramadıkları fırtınalı bir ilişki yaşayan uyumsuz âşıklar gibi kavgaya tutuştuğu, düzüştüğü ve birbirini şekilden şekle soktuğu o eğri bûğrü kuşaklar.

Aslına bakılırsa, o tarz bir ilişkinin düşüncesi Vigga’nın içini gıdıklıyordu.

Bir konuda üzgün olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama o konuyu bulup da sırf tekrar üzölmek için darmadağınık hafızasını eşelemeye değmezdi. Ne zaman kafasında bir şeyler arasa, asla istediğine kavuşamazdı. Kahrolası bir mezbeleden istiridye ararcasına. En iyisi boş vermektir.

“Ceviz kabukları gibi,” diye mırıldandı.

“Ceviz kabukları mı?” diye sordu Diaz Birader.

Vigga ağzının kenarıyla sırtıttı. “Aynen öyle!” Diaz bacaklarını doğru düzgün kullandığında ve dualarıyla, kuşkularıyla, azizleriyle vesaire kendine ağırlık yapmadığında güzel, uzun adımlarla yürüyebiliyordu. “Handaki ilk karşılaşmamızda bir gün birbirimizi böylesine iyi anlayabileceğimiz kimin aklına gelirdi?”

Diaz Birader yanaklarını şişirdi. “Hayat sürprizlerle dolu.”

“Farklı görünüyorsun,” dedi kadın. “Üstündeki keşiş çuvalını çıkarmışsın.”

“Ona tulum denir.”

“Öyleyse içindeki tulumpeyniri bozulmuş. Hah! Hani tulumpeyniri vardır ya...”

“Evet,” dedi keşiş. “Anladım.”

“Ama gülmiyorsun.”

“Keşişlerin hayatı hakkında bir keşişin bin kez duymadığı espri

pek yoktur.” Diaz özlemle iç geçirdi. “Manastırda öyle espriler akıl etmek için bol bol zamanın olur.”

“Eh, adı her ne olursa olsun, onsuz farklı görünüyorsun,” dedi Vigga. “Daha...” Doğru sözcüğü arasa da gözüne keşişle ilgili bir ayrıntı takıldı. Attığı her adımda Diaz'ın ıslak gömleği böğrüne yapışıp ayrılıyor, Vigga gömleğin üstünden kaburgaların şeklini görebiliyordu. Bir belirip bir kaybolan o kaburgalar sanki göz kırpıyordu. Of, biraz kaburga ne de güzel olurdu...

Vigga adamın kendisini seyrettiğini fark etti. “Daha ne?” diye sordu keşiş.

“Aynen! Sanki sizi çirkin göstermek için çuvala sokuyorlar.”

“Bahse varım, bunu tamı tamına o amaçla yapıyorlardır. Çuvaldan başka bir şey giymeyeli epey zaman oldu. Keşiş olmayı istemiştim bile.”

“Handaki ilk karşılaşmamızda bu kadar çok ortak yönümüz olduğu kimin aklına gelirdi?” dedi Vigga. “Ben de bir kurtkadına dönüşmeyi hiç istemedim.”

“O nasıl oldu?”

“Klasik şekildé. Isırıldım.” Vigga gömleğinin neredeyse kendi kendine zaten açılan en üst iki düğmesini açtı, ardından gömleği aşağı sıyırıp keşişe omzunu ve oradaki etrafı rûn halkalarıyla çevrili alacalı yara izi halkasını gösterdi. “Bazen hâlâ ağrır. Dolunay çıktığında.”

“Öyleyse doğru mu?” diye sordu Diaz Birader dönüp bakarak. Yanılıyor olabilirdi ama Vigga adamın gözlerinin ısıryktan biraz saptığını gördüğüne yemin edebilirdi. “Yani kurtkadınlar ve ay hakkında anlatılanlar?”

Vigga durup gözlerini yumdu. Adını duymak bile yetmişti. Aaa-ay. Gözkapaklarımn iç tarafında, onu en yuvarlak ve şişkin hâliyle görebiliyordu. Yumuşak, şuh ve gümüşü bir ışık saçan dev küre, yarılp tatlı mı tatlı sularını akıtmaya hazır olgun bir meyve gibi gökyüzünde asılı duruyordu. Vigga ulumaya değilse de sızlanmaya benzer bir ses çıkardı ve saçlarından ayak parmaklarına kadar ürperdi. “Ah, doğru,” diye fısıldadı.

“Peki,” diyen Diaz Birader boğazını temizledi.

“Ya sen?” diye soran kadın yerlerini korumakta zorlanan düğmelerini ilikleyip tekrar yola koyuldu.

“O benim için... sadece ay.”

“Hayır, nasıl keşiş olduğun yani?”

“Klasik şekilde. Bir keşiş tarafından ısırıldım.”

Vigga onu göz ucuyla süzdü. “Sahi mi?”

“Hayır. Değil tabii.”

“Ah! Ha-ha! Handaki ilk karşılaşmamızda bu kadar şakacı olacağın kimin aklıma gelirdi!” Vigga adamın omzuna şaka yollu vurdu. Diaz onun böyle yapmasından hiç de keyif almamıştı. Vigga insanlara yumruk atmanın daima iyi bir şey olmadığı dersini asla tam anlamıyla öğrenememişti. Bunu hatırlamayı kafasına not etti, sonra hemencecik unutup keşişe bir yumruk daha attı.

“Yeminler ettim,” dedi Diaz kolunu ovuşturarak. “Onları etmeyi seçtim.”

“Demek ışığı gördün?”

Diaz Birader çimenli kumları tekmeledi. “Onun gibi bir şey.”

“Ben de ışığı görmek isterdim,” dedi Vigga. “Ahali onu bana göstermeye çalışıp durur ama ışığı görmeyi kendiliğinden seçemezsin, değil mi? Hem düşünüyorum da, ışığı ararken günün birinde uyandığında onu görürsen, ertesi gün uyandığında başka bir tanesini görmeyeceğini kim bilebilir?”

“İl... bir şey ya doğrudur ya da değildir,” dedi Diaz Birader ama o sırada kafası karışmışçasma alını kırıktı. “Öyle olup olmadığı kime sorduğuna bağlı değildir... haksız mıyım?”

“Biraz bağlıdır. Sonuçta Batı’daki Kurtarılmışlar ile Doğu’daki Kurtarılmışlar bile haberleşmiş mi ne hâldeler.”

“Hizipleşmiş.”

“Dediğim gibi işte. Hem o ne demek?”

“Kilise’nin iki kolu arasındaki büyük bir bölünme ve anlaşmazlık! Tanrı’nın üçlü tabiatı, İtikat’ın doğru ifadesi, kutsal sembol olarak çemberin mi yoksa tekerin mi kullanılacağı ve rahiplerin Kurtarıcı gibi kadın mı yoksa Baba gibi erkek mi olması gerektiği hakkında. Tabii Paskalya tarihinin hesaplanmasına dair bazı sert tartışmalar da cabası...” Keşiş olmasına rağmen Diaz’ın da kafası giderek karışır gibiydi. “Fazla ayrıntıya girmeye gerek yok...”

“Tanrı’ya şükür.”

“...ama Papa bir süre önce Patrik’i aforoz etti, sonra Patrik de onu... veya belki tam tersiydi...”

“Neyse ne. Daha en başta Tanrı’nın dünyada birbirine bağırıp çağıran iki farklı sesi var.” Vigga iki parmağını kaldırdı ve saymayı sür-

dürdü. “Sonra bir de Beş Ders Müritleri ve Kuşkucular var. O veya bu azizin, senin veya benim meleğimin tarikatları var. Türlü türlü putperest, druid, şaman ve ruhlara veya iblislere tapan var. Daha elflere ve onların taptıkları karanlık, aç, çok suratlı lavuklara gelmedim bile.” Bir noktada sayacak parmağı kalmadığı için geri gitmeye başlayan Vigga son olarak ellerini kullandı. “Hepsi de doğruyu bildiklerinden adları gibi eminler ama hepsinin de doğrusu birbirinden farklı, değil mi? Yine de ben adı çıkmış bir ahmağım, o yüzden ben ne bilirim? Işığı gördüysen, ne mutlu sana. Dünya zaten yeterince karanlık bir yer...”

“Işığı gördüm diye keşiş olmadım!” diye çıkıştı Diaz Birader. Hatırlatması iyi de oldu çünkü Vigga muhabbetin nerede başladığını tamamen unutmuştu. “Ben bir... yanlış yaptım.”

“Yanlışlıkla mı keşiş oldun? Yerinde olsaydım, evvela çuvalın ne işe yaradığını sorup...”

“Hayır! Bir yanlış yaptığım için keşiş olmaya mecbur kaldım.”

Vigga hafif bir merak karıncalanması hissetti. “Yoksa birini mi öldürdün, Diaz Birader?”

“Hayır!”

“Öldürdüysen seni ayıplamam. Şahsen ben pek çok kişiyi öldürdüm.”

“Senin en az üç düzine can aldığını kendi gözlerimle gördüm! Ben kimseyi öldürmedim!”

“Ne çaldın? Şamdan mıydı? Börek miydi? Yoksa... dur bakayım, kesin bileceğim...”

“Dünyadaki her şeyi tek tek sayacak mısın?”

Vigga omuz silktti. “Nasılsa zamanımız var.”

Diaz Birader gözlerini kapadı. “Hiçbir şey çalmadım.”

“Pastırma mıydı?” Börek bahsi Vigga'nın aklına yemek getirmişti.

“Hayır.”

“Peynir?” diye ümitle sordu. “Bezelye?”

“Bir kızı hamile bıraktım!” diye bağırdı Diaz Birader. Uzun bir iç geçirip sesini alçalttı. “İşte bu kadar. Korkunç gerçek bu. Neden böyle bir yerde sözümü sakınayım ki?” Başını geriye yatırıp göğe bögürdü. “Bir kızı hamile bıraktım!” Sesi derhal rüzgâra kapılıp gitti. “Hem de yanlış kızı,” diye karamsarca ekledi. “Olabilecek en yanlış kızı.”

“Diaz Birader,” diye mırıldandı Vigga, “şehvetli bir geçmiş mi saklıyorsun?”

“Hayır.” Diaz kadının gözlerinin içine baktı. “Her şeyi yüzüne karşı söylüyorum. Gençliğimde pervasızdım ve yanlış kızı hamile bıraktım. Annem tek çıkış yolunun keşiş yemini etmek olduğunu söyledi. Bağışlanmam için. Güvenliğim için. Ailemi utançtan kurtarmak için.”

“Hıh.” Kulaklarından birindeki su hâlâ tam boşalmamış olan Vigga parmağını sokup oynattı. “Biraz hüsrana uğradım.”

“Handaki ilk karşılaşmamızda,” diye homurdandı Diaz Birader, “senin ve annemin bu kadar ortak yönünüz olduğu kimin aklına gelirdi.”

“Beni sen değil, suçun hüsrana uğrattı.” Vigga başını önce bir yana, sonra diğerine yatırsa da hiç su akmadı. “Demek istediğim... cidden şeytani eylemler duymuşluğum ve görmüşlüğüm var. Tabii bu hâlimle, bilirsin işte, yapmışlığım da.” Parmağını oynatmayı bırakıp elinin ayasıyla kulağına vurdu. “Ama yanlış kızı düzmek? Şahsen ben böyle bir şeyi sakladığım en utanç verici sırlar listesine koymam. Listenin yakınına bile koymam. Ah!” Kulağının içindeki hava baloncuğu patladı ve sıcak su enfes bir his vererek dışarı aktı. “Hah! Hallettim! Ne diyorduk?”

“Yanlış kız,” diye mırıldandı Diaz Birader.

“Doğru, evet. Bunu kafana takmamalısın. At gitsin.” Vigga kulağını silip ıslak elini silkti.

“Ceviz kabukları gibi mi?” diye homurdandı keşiş.

“Aynen öyle!” Vigga adama bir yumruk daha attı. “Ceviz yediğinde kabukları cebine koymazsın, değil mi? Öyle yaparsan, o hergelelerin çuvallar dolusunu yanında taşıman gerekir. Sonunda kendini koca bir kabuk yığınının üstünde yatarken buluverirsin.”

Öykünün ayrıntıları daha şimdiden siliniyordu. Vigga'ya göre tüm bu konuşulanlardan çıkarılacak tek bir önemli ders vardı.

Diaz Birader'in aleti çalışır vaziyetteydi.

“Ah! Bak!” diyen kurtkadm kumsala saçılmış bazı döküntüleri işaret etti. “Enkazlardan buraya sürüklenmiş olmalı.”

“Ötekiler de buraya sürüklenmiş olabilirler!” Diaz Birader oraya koştu. Kumda dağınık ayak izleriyle çevrili büyük bir sandık vardı. Sandığın kilidi kırılmış, kapağı kaldırılarak açılmıştı. “Giysiler,” dedi keşiş içine bakarak.

Vigga sandıktan, parlak kumaşı baştan aşağı ısıltılı ipliklerle kaplı bir ceket çıkardı. “Süslü püslü bir hergelenin kıyafetleri.” Ceket, ardından sandığın çevresini kokladı. Eğilip aynı şeyi ayak izlerine de yaptı. “Alex buradaymış.”

“Alex’i kokusundan tanıyabiliyor musun?”

“Ben herkesi kokusundan tanıyabilirim.”

“Herkesin kokusu mu var?”

“Ah, evet.”

Diaz Birader kendine göz gezdirdi. “Ya benim?”

“Ah, evet. Sunny de buradaymış.”

“Sunny nasıl kokuyor?”

“Bilirsin işte, tuzlu gibi. Tuzlu elf kokusu. Üstelik yalnız değilermiş.” Vigga elleri ve dizlerinin üstüne çöküp burnunu yere yaklaştırdı. Kokuyu cidden tadabilmek için dilini de çıkardı. “Adamlar... çok sayıda adam... çok sayıda yıkanmamış adam.”

“Neyin peşindelermiş?” diye sordu Diaz Birader. “Prenses Alexia’yı mı kovalıyorlarmış?”

“Ben kurdum,” diyen Vigga başını kaldırıp keşişe kaşlarını çattı. “Müneccim değilim.”

“Evet. Doğru. Pardon.”

“Eskiden bir müneccimimiz vardı ama uzun sürmedi. Bir şey öğrendiysem o da... bilmemenin genellikle daha iyi olduğu. Şu tarafa gitmişler.” Vigga emekleyerek birkaç adım koştu, ardından dizleri üstünde doğrulup rüzgârı kokladı. “Belki dikkatli davranıyorlarmış. Belki de kovalanıyorlarmış.” Bir kumula tırmandı ve kokunun daha güçlü olduğu seyrek otların arasına burnunu soktu. “Burada beklemişler... sonra da şu tarafa gitmişler.” Başıyla ağaçlardan tarafı işaret ederken donakalıp gözlerini kıstı.

“Ne var?”

“Başka bir şey.” Vigga civarda emekleyerek tuzlu suyun, tuzlu elfin, korkmuş prensesin ve Diaz Birader’in dikkat dağıtıcı kokularını bir kenara itti ve...

Dudakları kıvrılıp dişlerinin üzerine çekildi. Burun delikleri genişleyip daraldı. Kurdun uyandığını, göğüs kafesinin içinde gezindiğini, saliverilmek için kaburgadan parmaklıkları tırmaladığını hissetti. Gırtlığının derinliklerinden hayvanın uzun, alçak, uyarıcı hırıltısı yükseldi.

“Ne kokusu alıyorsun?” diye fısıldayan Diaz Birader biraz korkmuş gibiydi.

Vigga ona dik dik baktı ve ağzına dolan öfke tükürüğüyle boğuk bir gurultuya dönüşen bir kelime hırıldadı. “Kurt.”

Mevcut Düşman Grubu

Günbatımından hemen önce artan karanlıkta, Sunny nemli çalılıkların içinde çömelerek mevcut düşman grubunu gözlüyordu.

Söz konusu grup dört adam, bir kadın, bir de kurtkadından oluşuyordu.

Sunny nefesini tutup emekleyerek, sürünerek ve kayarak ıslak bitkilerin arasında –tabii ayrıca bakım tünellerinde, örümcek ağıyla kaplı tavan aralarında, hendeklerde, mahzenlerde ve lağımlarda– gezinmeye hoşuna gidenden çok daha fazla vakit harcamıştı. Şahsen kuru bir odadaki konforlu bir koltukta oturmayı, rahatça soluyarak fikirlerinin ciddiye alınmasını yeğlerdi. Tıpkı Kardinal Zizka gibi.

Fakat Jakob doğru söylemişti. Bir Tanrı düşmanını kardinal yapacak değillerdi ve Sunny'nin bu gerçeği kabullenme zamanı çoktan gelmişti. Zaten kim dünyadaki yerini seçebilirdi ki? Şansına ve becerilerine bağlı olarak dünyanın sana uygun bulduğu bir yere yerleştirilirdin, olur biterdi.

Sunny hayal edilebilecek en boktan şansa sahip doğal bir casustu.

Dolayısıyla her zamanki gibi gölgelere sınıyor, her zamanki gibi nefesini büyük ölçüde tutarak soğuğa karşı omuzlarını dikleştiriyor ve ıslak yaprakların arasından ateşe bakıyordu.

Ateşin bir tarafında oturan dört adam ile kadın kendi aralarında sohbet ederek bir içki şişesini elden ele aktarmakla, buharlar çıkaran bir tencereyle ilgilenmekle ve etkileyici bir silah koleksiyonunu bilmekle meşgullerdi. Kurtkadın ise diğerlerinden ayrı olarak öbür tarafta oturuyor, yalımından ateş ışığının yansıdığı küçük bir bıçakla bir çomak yontuyordu. Meşgalesi bilhassa uğursuz değilse bile, yaratık bunu kafataslarını üst üste dizmek kadar itici hâle getirmeyi başarıyordu. Belki de birinin her an ağzından salyalar akan boğa cüseli bir canavara dönüşebileceğini bilince o kişinin yaptığı her şey insanın gözüne uğursuz görünüyordu.

Sunny karnının derinliklerinden gelen bir nefesle iç geçirdi.

Onun için bir dost edinmek yıllar alabilirdi ama yeni düşmanlar yağmurdan sonra çıkan mantarlar misali türeyiverirdi. Sabahleyin pencereden dışarı bakardın ve onlardan düzinelercesini karşında bulurdun.

Tabii Sunny'nin bir penceresi yoktu. O genellikle bir mahzende tutulurdu.

Mantar demişken, Sunny köklerin arasına serpişmiş Rahibe Tasası mantarlarından birkaç tane daha koparıp biriktirdiği avuç dolusu yığına ekledi. Bu kadarı onları yiyecek kişileri öldürmezdi. Fakat sıçmakla o kadar meşgul ederdi ki, hiçbiri müstakbel bir imparatoriçeyi kovalayamazdı.

Tabii görünmez elfleri de.

Sunny mantarları yemek tenceresine gizlice atmanın en iyi yolunu düşünürken toynak patırtıları duydu ve nefesini tutarak köklerin arasına daha da sokuldu. Dört adam ile kadın ellerini silahlarına götürdüler ama ağaçların arasından ışığa çıkan binicileri görünce, görülmesi beklenen kişilere edilen türden sırtışlar takındılar.

Demek ki bunlar da düşmandı.

Sunny başını hafifçe sağa sola salladı. Hoşlanılmak için ne kadar uğraştığı düşünülürse, bu kadar çok düşman biriktirebilmesi inanılmazdı.

Saydığı sekiz atlının başında kocaman bir pelerin takan bir adam vardı. Altın sarısı pelerin adamın omuzlarında toplanmış ve ürkek savaş atının sağırsından aşağı sarkıtılmıştı. Sunny sirkteyken birinin kişiliğinin hayvanlara nasıl muamele ettiğine bakılarak genellikle belirlenebildiğini öğrenmişti. Pelerinli adamın dizginleri bir o yana bir bu yana çekiştirip durması, onun tam bir götoş olduğunun göstergesiydi. Silah arkadaşlarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Uzun boylu, süzgün, saçları düz ve cansız bir herif etrafındaki her şeye yiyecekmiş gibi bakıyor, örsler kadar köşeli gözüken birbirinin tıpatıp aynısı kazınmış kafalara sahip bir çift kadın da birer sihirbaz edasıyla ötekilere dudak büküyordu.

Neticede Sunny azimli, güçlü ve hazırlıklı on dört düşmanla karşı karşıyaydı. Islak çalılıklarda kalmak nadiren bu kadar çekici gelirdi ama hiçbir şey yapmazsa, Alex yarın veya belki öbür gün yakalanırdı. Dolayısıyla Sunny ciğerlerinin en derin köşelerine kadar derin bir nefes aldı, parmaklarını Rahibe Tasalarının etrafına kapattı ve sessizce yaklaştı.

“Dük Sabbas!” diye seslendi tirbuşonlu herif, bir tezgâhtar sırtıyla ayağa kalkarak.

“Diğerleri nerede?” diye sordu pelerin takan adam, ipek gibi bir sesle. Demek Sabbas oydu. Mesele giyim kuşam olduğunda Alex’in kuzenleri kesinlikle abartıya düşkündü. Sunny de daha abartılı giyinip kuşanmak isterdi. Fakat casusluk sade görünmeyi gerektiren bir işti.

“Sözü Senet Jenny ve adamları sahilin ilerisindeler,” dedi Tirbuşon. “Angelo’nun grubuysa öbür tarafı aramaya gitti.” Sanki zaten yeteri kadar dezavantajlı bir konumda değillerdi. “Onları geri getirsin diye birilerini gönderdik...” Adam biraz duraksadı ve dudaklarını yalayaarak kurtadama göz attı. “Danimarkalı artık kızın kokusunu aldı.”

“Kız yalnız değil,” dedi Danimarkalı, çomak yontmaktan kafasını bile kaldırmaksızın. Kızgın bir ayı sürüsüne çarpan buzdağlarına benzeyen sesi Sunny’nin ensesindeki tüyleri diken diken etti.

“Yanındaki kim?” diye sordu efsuncu ikizlerden biri, kıstığı gözlerinden ateş ışığı yansırken.

“Kokusuna bakılırsa... bir elf.”

Kurtların ölümcül derecede keskin burunları vardı. Vigga, Sunny’yi göremediğinde bile kokusunu alabilirdi. Sunny’nin tuzlu bir elf kokusu olduğunu söylemiş, Sunny de bunu haksızlık olarak görmüştü zira Vigga ıslak bir saman yığını gibi kokuyordu. Dolaşısıyla otların arasında sürünerek ateşe yaklaşırken rüzgârın esme yönünde kalmaya özen gösterdi.

“Bir elf mi?” Süzgün adam dudak büktü. “Burada mı?”

Danimarkalı nihayet başını bıçağından kaldırdı. Ateş ışığı pürüzlü yüzündeki ikaz dövmelerini aydınlattı. “Bir elf nasıl kokar bilirim,” diye hırıldadı, bu sefer daha salyali konuşarak. “O tuzlu elf kokusu.”

“Kahretsin...” diye ağzını sessizce oynatan Sunny’nin, yaratığı haksız çıkarmak uğruna koltukaltılarını koklayası geldi.

“Eh.” Ateşin yanına çöken Sabbas’ın altın sarısı pelerini katmanlar hâlinde etrafına yayıldı. “Bence küçük bir kızla ve tuzlu bir elfle başa çıkabilirsin.”

“Ah, göreceğiz,” diye fısıldadı Sunny, paralı askerler en övüngeleli kahkahaları atmak için birbirleriyle yarışırken. Bu sefer daha bile uzun bir nefes alan elf, soluğunu tutarak atlara kadarki açık alanı sessizce katetti.

Genç bir delikanlı hayvanların eyerlerini çıkarmış birbirine bağlamaktaydı. Fakat Sunny'nin geldiğini sezen atlar huzursuzca kıpırdandı. Sabbas'ın iri aygırı kişneyerek yanındaki kısrağı dişledi. Delikanlı susmaları için atları şefkatle okşarken Sunny ona üzülmeden edemedi. Kabahat daima birinin üstüne kalırdı ve Sunny hayatı boyunca hak ettiğinden çok daha fazlasına katlanmıştı. Fakat savaş atının toynakları altında çiğnenecek olsa, üzüntüsü çok daha büyük olurdu. Dolayısıyla öne eğilip delikanlının hançerini sapından kavradı, sonra da oğlanın kulağına bir fiske atarak hızla arkasına dönmelerini sağladı. Delikanlı dönerken kını beraberinde götürüp çekili hançeri elfin elinde bıraktı. Sunny eğilip beklerken delikanlı kulağını ovuşturarak etrafına bakındı, ardından atları kösteklemek için bir ip alıp dizlerinin üstüne çöktü.

İşini gayet itinalı da yaptı ve düğümleri sıkıca atıp her birini tek tek kontrol etti. Sorun Sunny'nin hemen arkasından gelmesiydi. Bunca zaman nefesini tutmaktan kaburgaları ağrımaya başlayan elf, atıldıktan hemen sonra her düğümü delikanlının kendi hançeriyle kesmekteydi.

Delikanlı en sonunda doğruldu ve çıkardığı işten duyduğu memnuniyetle avuçlarını ovuşturdu. Sunny aygırın yanına gidip kıpırdanmasına ve bir gözünü kendisinden tarafa çevirmesine sebep oldu.

"Nasıl..." Delikanlı boş kınını fark etmişti. Ardından en yakın atın kösteğinin kesilmiş olduğunu gördü. Sonra hepsinin kesildiğini gördü. Sunny'nin yapabileceği en iyi şey atları çalmaktı ama artık hayvanların hepsi de huzursuzlanmış, kıpır kıpırlardı. Dahası, hiçbirine eyer vurulmamıştı ve ateşin başındaki hergeleler o tarafa bakıyorlardı. Bazen kurduğun planları boş vermekten ve doğaçlama davranmaktan başka çare kalmazdı.

Bu yüzden delikanlı atlara doğru hareketlenirken yüzünü esefle buruşturan Sunny bir ayağını delikanlının kavalkemiğine dayadı ve otlara kapaklanmasını sağladı. Sonra yüzünü daha bile esefle buruşturup Sabbas'ın atının sağrısına yapabildiği kadar sert bir tokat attı. Şaha kalkan hayvan kesik kösteğini peşi sıra uçuşturarak ok gibi fırladı. Hâlâ birbirlerine bağlı olan diğer atlar da kişneyen bir güruh halinde ona eşlik etti.

"Kahrolası budala!" diye hırıldayan Sabbas süratle ayağa kalktı ve Sunny'nin onunla çarpışmamak için fırladık gibi dönerek etrafından dolaşması gerekti. Yanından geçerken adamı bıçaklayabilirdi

ama Sunny mecbur kalmadığı sürece başkalarını bıçaklamaktan hiç hazzetmezdi. Tecrübelerine göre, ne kadar çok kişiyi bıçaklarsan sen de o kadar çabuk bıçaklanırdın.

“Atları yakalayın!” diye hırıldadı süzgün adam, ötekilere el ederek.

“Benim suçum yok!” diye bağırıyordu oğlan. “Biri hançerimi çalmış!”

“Elf burada!” Danimarkalı birdenbire Sunny’nin karşısında belirdi. Bir ev kadar iri adamın önüne yontusunun beyaz talaşları saçılmıştı. “Kokusunu alabiliyorum!”

Sunny de onun kokusunu alabiliyordu. Nefesini tutmasına rağmen burnuna Vigga’ninkinden daha keskin bir saman yığını kokusu geliyordu. Adam başını yan döndürüp ani bir adım attı. Sunny onun savrulan kolundan eğilerek sakındı ve arkasına sıvıştı. Akciğerleri sanki patlayacaktı, bu yüzden yaratığın bedenini diğerlerine karşı paravan gibi kullanıp hızlıca nefes aldı. Zaten diğerlerinin akli fikri atların peşinden koşmaktaydı. Parmak uçlarına basarak bir yay çizen elf, yavaş yavaş dönen kurdun arkasında kaldı.

“Neredesin bakayım, seni gidi hıncır?” diye hırıldadı yaratık. Sunny onun havayı koklayarak yerini belirlemeye çalıştığını işitti. “Çık karşıma, küçük Loki!”

“Kendini gizliyor,” dedi efsuncu kadınlardan biri sertçe, “ama ben onu açığa çıkarırım...” Bir sırımla boynuna asılmış kristali eline aldı, gözlerini kapadı ve mırıldanmaya başladı. Sunny onu sırtından iterek ateşin içine yüzükoyun devirince mırıldanmaları bir ciyaklamayla yarım kaldı.

Kurtkadm kütük gibi kollarıyla Sunny’nin bulunduğu yeri kucakladı. Fakat elf kendini çoktan yere atmıştı. Adamın açık duran ayaklarının arasından geçen Sunny alevlerin etrafından dolaşırken avuç dolusu Rahibe Tasası’nı tencereye attı ve yerde yuvarlanarak bol kıyafetinin yanan yerlerini tokatlayan efsuncunun üzerinden atladı.

Gerçekten, ava cüppeyle çıkarsan başına gelecekleri fazlasıyla hak ederdin.

Kadının, “Kardeşim!” diye çığlığı basan ikizi, gözlerini hışımla bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi ve avuçlarını ileri uzatıp ayaklarını birbirine dayadı. Yoktan var olan bir rüzgâr otları dalgalandırarak yerden toz kaldırdı. Şans bu ya, Sunny o esnada kasırganın en kenarında sürüttüğü için rüzgâr yalnızca yenini çekiştirdi, kulaklarına basınç yaptı ve ayaklarını yerden kesecek gibi oldu.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan elf elinden geldiği kadar süratle ağaç hattına koştu. Arkasında tez ayak sesleri duysa da bakmak için yavaşlamadı ve kalbinin gümbür gümbür atmasına, kulaklarının cınlamasına rağmen tuttuğu nefesi bırakmadı. Sonunda başladığı çalılığa daldı.

Danimarkalı, insandan ziyade hayvan gibi açık alanda dörtayak koşarak hemen arkasındaydı. Sunny hızlıca nefes alıp ağaçların arasına karıştı. Kurdun, arkasındaki çalılıklara paldır küldür girdiğini duydu. Yaratığın salyali hırıltısının insan sesine benzer bir tarafı yoktu.

“Neredesin, tuzlu kaltak?”

Baron Rikard bunu bir adap ihlali olarak görebilirdi ama Sunny kendini göstermemeye karar verdi. Öyle yapmaktansa ağaçların arasında giderek genişleyen halkalar çizdi ve Sabbas ile paralı askerlerinin sesleri uzaklarda kaybolurken kurtadama ormanda sarmal bir dans ettirdi. Sonunda yaratık hangi izi takip ettiğini bile karıştırdı. Sunny bir ağaç gövdesinin karanlık tarafına yaslanarak ciğerlerini çabucak doldurdu ve tekrar gözden kayboldu. O oradan sıvışırken Danimarkalı karanlıkta hâlâ dilini şaklatıyor, hırıldıyor, havayı kokluyordu.

Güneş neredeyse tamamen battığı için gölge kıtlığı yoktu.

“Alex!” diye atıldı Sunny, kızı dirseğinden tutarak.

“Geri geldin.” Alex’in ona bakarak sırtması, Sunny’nin paniğini kısmen azalttı. Böyle sevimli bir tebessüm edebilmek güzel şey olmalıydı. “Bu Sunny. Hani size bahsettiğim.”

Arabalarının oturağında birbirlerine sokulmuş adam ile kadın Sunny’nin aniden belirmesi karşısında şok geçirmişti. Veya belki de onları şok eden şey elfin yüzünde gördükleriydi. Sunny başını eğip kukuletasının tepesini aşağı çekti.

“Gitmemiz gerek,” diye homurdanan elf, Alex’i çekiştirerek yoldan aşağıya, arabadan ve meşale ışığından uzağa götürdü.

“Gitmemiz gerek!” diye omzu üzerinden bağırdı Alex. “Umarım oğlunuzu bulursunuz!” Ardından alçak sesle Sunny’ye hitap etti: “Bana kızdın mı?”

“Evet.” Sunny genç kadının kendini tehlikeye atmasına kızmıştı. Veya belki de ona kendini tehlikeye atma fırsatı verdiği için kendisine kıvgındı. Kıvgınlığı, bu kadar kızmaya hakkı veya sebebi olmadığı kadar fazlaydı. “Gizlenmeliydin. Sana söylediğim gibi.”

“Hepimiz görünmez olamıyoruz. Birkaç şey öğrenebileceğimi düşündüm. Fayda sağlamak istedim.”

Sunny bunun bir ilk olacağını söylemek istese de Alex biraz ürkek görüldüğü için yüreği elvermedi. Kızın bu hâli bir hayli sevimliydi. “Peki sağladın mı?” diye sorup Alex’in kolunu bıraktı, ardından biraz suçluluk duyup kızın kirli ceketinde bıraktığı buruşukluğu alelacele düzeltti.

“Bir savaş varmış. Niksik’in kontu ile bir yerin kontesi arasında...” Alex surat astı. “Neresiydi unuttum.”

“Ne için kapışıyorlarmış?”

“Herhalde zenginlere özgü bir şey içindir. Geri kalanımıza benzemiyorlar, değil mi?”

“Bunu söyleyen de müstakbel Truva imparatoriçesi.”

“Kıçım tahta değinceye kadar yöneticisi sınıfı hakir görmeyi sürdüreceğim.”

Sunny hıhladı. Alex’e kızgın kalmakta zorlanır gibiydi. “Daha başka?”

“Truva şu tarafta.” Alex kararmış tepelerden tarafı işaret etti. “Biraz ekmek aldım.” Bayat görünen bir parça uzattı ve Sunny’nin karnı yüksek sesle guruldadı. Ne kadar aç olduğunu o zamana dek fark etmemişti. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Asıl onlara teşekkür et.” Alex arkalarındaki karanlıkta giderek küçülen arabayı başıyla gösterdi. “Pek bir şeyleri yoktu.”

Sunny ısırırken gözlerini kapadı. Ekmek sertti. Kuruydu. Bir o kadar da lezizdi. Ağır ağır çiğnedi, ağır ağır yuttu.

“Onları bulabildin mi?” diye sordu Alex. “Peşimizdekileri?”

“Evet.”

“Kaç kişiler?”

“Epeyce.” Sunny silahlardan, sert bakışlı süzgün adamdan, ikiz efsunculardan ve Danimarkalıdan bahsetmeyi düşünse de Jakob bazen, *Hiç kimse gerçeğin tamamını bilmek istemez, derdi.* Neticede iyi haberle yetindi. “Onları biraz yavaşlattım.”

“Bunu nasıl başardın?”

“Atlarını kaçırdım. Yemeklerini zehirledim.”

Alex gözlerini kırptırdı. “Unutturma da sinirini bozmayayım.”

“Sinirimi bozdun diye seni zehirlemem.”

“Oh be.”

“Seni kaderine terk ederim, olur biter.”

“Ah.”

“Kuzenin Sabbas da oradaydı.”

Alex başını kaldırdı. “Nasıl biriydi?”

“Aslına bakarsan çok iyi biriydi. Kardeşlerine hiç benzemiyordu.”

“Sahi mi?”

“Yok yahu. Onlar kadar fenaydı. Muhtemelen daha beterti. Çok aptal bir pelerini vardı.”

Alex tırnaklarıyla başının yanlarını kaşıdı. “Hayatın boyunca özel olmayı, bir yerlerde bir ailenin olmasını düşlersin. Derken seni bulurlar ve *sahiden* özel olduğun anlaşılır. Hatta o kadar özelsindir ki, mirasını çalmak için seni öldürmek isterler.”

“Dayın ne güne duruyor?”

“Dük Michael mı? Kutsal Şehir’e sağ salım varabildiyse tabii. Bir de kuzenlerim o zamandan beri onu öldürmedilerse.”

“Planladığımız gibi Ancona’dan gemiye bindiyse, Truva’ya çoktan ulaşmış olabilir,” dedi Sunny, hâlâ iyi haberler vermeye çalışarak. “Gelişin için hazırlık yapıyordur. Dostu olan Leydi Bilmem Ne’yle beraber.”

“Severa. Belki. Sanırım. Umarım.” Alex ikna olmuşa benzemiyordu.

“Bunu nasıl beceriyorsun?” Sunny arkalarında kalmış arabaya doğru baktı. Karanlıkta titreşen bir çift meşaleden fazlasını görmedi. “Yani dost edinmeyi?”

“Konuşmaya başlıyorum ve muhabbet beni nereye götürecekti diye bakıyorum. Onlara duymak istedikleri bir hikâye anlatıyorum.”

“Kimse benim hikâyemi duymak istemez.”

Alex omuz silkti. “Öyleyse onlara farklı bir hikâye anlat.”

“Kötü bir yalancıyım.”

“O zaman geriye bir tek iyi kısımlar kalıncaya kadar kötü kısımları çıkar.”

“Kötü kısımları çıkarırsam geriye bir tek sessizlik kalır.” Ağaçlarda bir yerde alçak ve kasvetli tınisiyle bir baykuş öttü. “Ben asla dost edinmem.”

Giderek derinleşen karanlıkta yollarına devam ederlerken uzun bir suskunluk yaşandı. Sunny bir ara genç kadının kendisine göz atığını, ardından bakışlarını kaçırdığını hissetti.

“Bir tane edindin bile,” dedi Alex.

İlahi Vazifemiz

Jakob bıçak saplanmasına benzer bir acı ve ağzında kan tadıyla uyandı.

Demek halen hayattaydı.

Ne zaman bunun farkına varsa, hep biraz hayal kırıklığına uğrardı.

Elbette çoğu sabah onu acı ve kan tadı karşılardı ama yatağı genellikle bu şekilde titremezdi. Hareket etmeye çalıştığında acının ikiye katlanmasıyla bundan bir iniltiyle vazgeçti. Her sarsıntıda sanki bir kargı göğsünü delip geçmekteydi. Üstelik Jakob insanın göğsünü delip geçen kargıların nasıl bir his yarattığını iyi bilirdi.

Bir gürültü fark etti: Yeterince yağlanmamış dingilleri hatırlatan takırtılı bir sürtünmeyle beraber tuhaf bir gıcırta. Bunu bir koku izledi: Fazlasıyla tanıdık, bozuk et ve mezbaha kokusu. Son olarak kürekkemikleri tahta suntalarla dövölüyormuşçasına bir sertlik duyumsadı ve her şey netlik kazandı. Bir ceset arabasındaydı. Yine.

Buraya nasıl gelmişti? Bölüğünün Carcassonne yolunda pusuya düşürüldüğü, kortejin gerisinden bir çığlık yükseldiği silik bir anı canlandı zihninde... Hayır, hayır, o olay yıllar önce yaşanmıştı. İyileşmekle, manastır etrafında topallamakla, soruşturmayla geçen uzun günleri anımsadı. Paneldeki çatık kaşlı rahiplere siktirip gitmelerini söylemesini de.

Öyleyse Bretonya sınırında o trolle dövüşürken mi yığılıp kalmıştı? Sana tembihledikleri ilk şey bir trolle asla dövüşme olurdu. Cesetlerin arasında yattığını, kanlı parmaklarını kırık kalkanının arkasından kopmuş minik Aziz Stephen ikonuna doğru uzattığını hatırladı... fakat bu daha bile uzun zaman önceydi. O üç ağır kış boyunca Aziz Stephen'in yüz ifadesi her nasılsa anlayışlıdan suçlayıcıya dönüşmüştü ve Jakob ikonu Khazi'nin cesediyle beraber bir mezara atmıştı. Kendi kendine, ölülerin o ikonun korumasına daha çok ihtiyaç duyduklarını söylemişse bile aslında daha çok hak

ettiklerini kastetmişti. Bu, dürüstlük yeminini etmeden önce gerçekleşmişti.

Arabanın gürültüsü arasında kültürlü bir gevezeliğin farkına vardı. "... her ulusun kendince bir albenisi vardır. Polonya'yı da oldum olası sevmişimdir ama kırsal yaşam bana göre değildi. Yalnızken karanlıkta kalmış bir orkide gibi sararıp solardım."

"Neredeyim?" diye hırıldadı Jakob ama sesi öyle kısık ki, kendisi bile duymakta zorlandı.

"... Lucrezia tabii ki bunu gördü –tüm feci kusurlarına rağmen fevkalade ferasetli bir kadındı– ve malikânedan ayrılmayı kabul etti. Akdeniz'in büyükşehirlerine düzenlediğimiz gezi işte öyle başladı! Bariz sebeplerden ötürü hiçbir yerde uzun süre durmadık; karımın kaldığı yerlerdeki insanları usandırmak gibi bir huyu vardı. Hatta deyim yerindeyse, oraların iligini kemiğini kuruturdu..."

Araba son bir sarsıntıyla durdu ve inleyen Jakob'un sıkılı dişlerinin arasından kanlı tükürükler fışkırdı.

"Ah! Uyanmış!"

Baron Rikard'ın bulanık yüzü görüş alanına girdi. Her zamankinden genç görünen vampirin bıyığında, kaşlarında ve yüzünün etrafından sarkan koyu renkli saçlarında hafif bir kırçılık vardı. Rikard gülümseyerek sivri köpekdişlerini gösterdi.

Baronunki kadar şaşkın ve kendini beğenmiş bir sima belirdi: Çirkin bir şapka takan, çiçekbozuğu bir adam. "Aziz Bernard'ın taşakları aşkına," diyen adam kalbinin üstünde çember işareti yaptı. "Yaşıyor!"

"Sana söylemiştim," dedi Baron Rikard.

"Delirdiğini sanmıştım!"

"Hem de zırdeliyim. Ama nadiren yanılım."

"Kont bunu görmek isteyecektir," diye söylenen sürücü önüne döndü.

"Gerçek bir mucize," diye mırıldandı Rikard. "Nasılsın?"

"Aşağı yukarı..." diye hırıltılı bir sesle cevap veren Jakob diğer çoğu çabası kadar ümitsiz ve başarısızlığa mahkûm bir gayretle dilini ağzının içinde gezdirdi, "her zamanki gibi."

"O kadar mı kötü?"

Bileklerinin kavrandığını hisseden Jakob artan bir zonklama, batma ve burkulma silsilesine homurtularıyla eşlik etti. Yine bıçak sap-

lanmasına benzer ağrılarla çekilerek oturma pozisyonuna getirildi ve gün ışığı karşısında gözlerini kısıtı.

Araba bir sahra hastanesine sokulmuştu. Jakob bir koruluğun yanına kurulu birkaç sarkık çadırı beş kişiyle paylaşıyordu. Diğerleri ölü olsa da onun kendini hissettiğinden çok daha iyi duruyorlardı. Yakındaki rahip bir sıra yaralı adama su veriyor, başka biri yaladığı parmağıyla bir dua kitabının sayfalarını çevirerek son duaları mırıldanıyordu. Yalnızca sinekler bu düzenlemeden mutlu gibiydi. Jakob arkada bir yerde mezar kazıcılara ait küreklerin düzenli hışırtılarını duyabilse de başını çevirip bakası gelmedi. Ne de olsa, her mezar birbirine benzerdi. Tabii kişinin kendi mezarı buna istisna teşkil edebilirdi.

“Neler oldu?” diye neredeyse isteksizce mırıldandı zira bu soruya genellikle öngörülebilir bir yanıt alırdı ve ayrıntılar nadiren içini rahatlatırdı.

Baron Rikard yanındaki arabaya yaslandı ve bir köy panayırındaymışçasına karşısındaki sahneye sırtıttı. “Çatışma çıktı.”

“Suda mı?” diye fısıldayan Jakob, acının en yoğun olduğu göğsüne dikkatle dokundu.

“Evet, aferin! Ben hiç bulaşmadım.”

“Keşke ben de bulaşmasaymışım.”

“Şiddet nadiren çözüm getirir.”

“Bak buna karşı çıkamam. Düelloya mı tutuştum?”

“Yanan kış kasarasında!” Rikard görülesi bir hadise olduğunu belirtmek için ellerini iki yana açtı. “Ölümüne dövüşürken hep en dramatik sahneleri buluyorsun. Sahiden de tiyatro dünyası için bir kayıpsın!”

“Kiminle kapıştım?”

“Prenses Alexia'nın kuzenlerinden biriyle. Bir sürü mücevheri vardı. Adı Constans mıydı neydi.”

“Constans.” Jakob gözlerini kapadı. En son görevlerini –daha doğrusu, en yeni fiyaskolarını– hatırlamaya başlamıştı. Alevler. Uçuşan küller. Savrulan çelikler. “Kılıç kullanmada becerikliydi. Adil bir dövüşü muhakkak kazanırdı.”

Baron kaşlarını kaldırdı. “Öyle dövüşlere kim girmek ister ki?”

“Aziz Bernard'ın taşakları aşkına!” Gürleyen sese başkalarını bağırarak susturan ve yaptığı yanına kâr kalan birinin tonu hâkimdi. Güzelce cilalanmış bir zırh giyen konuşmacı hiç umursamadan yara-

lıların arasından tangır tungur geçti. İri yumruklarından birini aşırı büyük bir kılıcın kabzasıyla destekliyordu.

“Ekselansları, lütfen,” diye yakındı aceleyle peşinden gelen bir rahip. Yerdeki çamura değmesin diye son derece kaliteli cüppesinin eteklerini kaldırarak yürüyor, hiçbir etki yaratmayan paylamalar dağıtmaya alışkın bir kadının tonuyla konuşuyordu.

“Üzgünüm ama...” İriyarı adam sırtarak önlerinde durdu ve dolgun ellerini arabanın içine doğru kaldırdı. “Herif yaşıyor!”

“Size söylemiştim,” dedi Baron Rikard.

“Doğrusunu istersen,” diye gözlemde bulundu rahip, “sana yalancı gözüyle baktık.”

“En usta yalancılar *her konuda* yalan söylemezler. Yoksa onlara kim inanır?”

“Kusuruma bakmayın,” diyen Jakob biraz daha kan yuttu, “ama ben hâlâ...”

“Asıl sen benim kusuruma bakma! Ben... Radosav!” İriyarı adam Kont Radosav olmak bile başlı başına huşu uyandırıcı bir başarıymışçasına avucunu göğüslüğüne vurdu. “Niksik ve Budimlja kontu. Bu da Vincenza Ana. Ragusalı Başpiskopos Isabella’nın genel vikarı.”

Bunlar Jakob’un durumundaki biri için ağır unvanlardı. Yaşlı şövalye parmak uçlarını başının arkasına değdirip yüzünü buruşturdu. Oradaki saçlar belki kendi kanıyla, belki de arabadaki diğer yolcularnnkiyle yapış yapış olmuştu.

“Şeref duydum,” dedi.

“Hayır, hayır, o şeref bize ait. Ne de olsa, sen meşhur Thornlu Jakob’sun!”

Jakob’un yüzü daha da buruştu. Dürüstlük yemini ona pek esneklik payı bırakmıyordu. “Öyleyim,” diye itirafta bulundu. Bundan her gün pişman olmasına rağmen.

Kont Radosav kalın işaretparmağını ileri geri salladı. “Dostun Baron Rikard bize senden uzun uzadıya bahsetti!”

Jakob’un yüzü daha bile buruştu. “Eminim iyi laflar etmiştir.”

“Yemekli bir davette iyi olanlar, kavgalarda nadiren öyledir.”

“Ve... dur, sakın söylemeyin...” Jakob yaralılara göz gezdirirken işlerin sandığından bile daha kötü gittiğine yönelik o tanıdık hisse kapıldı. “Bir kavgadasınız.”

“Sahiden de öyleyim! Sen de Papa’ya hizmet etmeye yeminli meşhur bir şampiyon, şövalye ve generalsin!”

Baron Rikard eğilip Jakob'un kulağına fısıldadı. Nefesi bir kış ce-
reyanı kadar soğuktu. "Seni methetmem gerekiyordu."

"Üçüncü Cihat sırasında Kerak kuşatmasını kaldıran ünlü
Thornlu Jakob'la akraba mısın?"

Boğazını temizleyen Jakob bu soruyu yalan söylemeden nasıl ya-
nıtlayabileceğini düşündü. Neyse ki baron ona söz hakkı tanımadan
omzuna bir şaplak attı. "Sanırım aynı kandan geliyorlar!"

"Biliyordum!" Kont utkuyla yumruğunu salladı. "Dedem o gün-
lerde kaledeydi ve öyküyü anlatmaktan hiç usanmazdı! Hayaatının en
iyi taarruzuna tanıklık ettiğini, elflerin topyekûn kaçtıklarını anlatır-
dı! Gurur duyulacak cet diye buna denir, ha?"

"Nesillerin askeri tecrübesi emrinize amade," dedi baron.

Vincenza Ana semaya baktı. "Kurtarıcı, selametleri için gereken
araçları faziletliilerin ayağına getirdi."

"Öyle bir huyu vardır," diye dişlerini sıkarak mırıldandı Jakob.

"Arkadaşın bize kutsal görevinizden bahsetti." Dindar bir tavır
takınan Radosav işaretparmağıyla göğsünde çember çizdi. "Anladığ-
ımız kadarıyla bir prenses kaybetmişsiniz."

Jakob ceplerini bezgince yokladı. "Kutsal Şehir'den ayrılırken ya-
nımda olandan bir tane eksikim var gibi gözüküyor."

"Haliyle," dedi Vincenza Ana, "Cenap'ın bir elçisine mümkün
olan tüm desteği sağlamaya hazırız."

"Ama karşılıksız değil herhalde?"

Rahip ellerini iki yana açtı. "Maalesef bizim de gerçekleştirmemiz
gereken kendi kutsal görevlerimiz var."

"Baş belası Pec Kontesi Jovanka'yı dize getirmek gibi!" diye ho-
murdandı Radosav.

"Ve de Doğu Kilisesi'ndeki destekçilerinin hırslarını boşa çıkar-
mak," diye ekledi Vincenza Ana. "Canları çıkasica teker takıştırıcı-
lar! Dardania başpiskoposunun kibrinin bir sınırı yok mu?"

Baron Rikard başını esefle sağa sola salladı. "O kahrolasica rahip-
ler siyasete müdahale etmekten ne zaman vazgeçecekler?"

"Yani özetlemek gerekirse..." Jakob arabadan güçbela kalktı. "Bir
hudut savaşındasınız..." Ağırlığını verdiğinde dizleri boşalacak gibi
olsa da ayakta kalmayı başardı. "Komşu bir asilzade kadınla..." Beli-
ni acıyla doğrulttu, kalçalarını acıyla sıktı, omuzlarını acıyla yuvar-

ladı ve yapabildiği kadar dik durdu. “Biriniz Batı Kilisesi, diğersinizse Doğu Kilisesi tarafından destekleniyorsunuz.”

Bu, muhalif kardeş kiliselerin son üç asırdır yürüttükleri o çirkin vekalet savaşlarından biriydi. Zaten Truva’ya yaptıkları yolculukla sonlandırmayı amaçladıkları şey de tam olarak buydu.

“Meselenin özünü daha ilk bakışta anladın!” dedi kont ağzı kō-pürerek. Ceset arabasının yan tarafına yumruk atarak onu dingilleri üstünde salladı. Hiçbir şeyi alçak sesle söyleyemeyen ve hiçbir şeyi nazikçe yapamayan adamlardan biriydi. “Belki birbirimize yardım edebiliriz.”

“Umalım da öyle olsun,” diye söylendi Jakob.

“Asi kontesi savaş meydanında küçük düşürmeme yardım ederseniz, ben de firari prensesinizi bulmanıza yardım ederim! Kulağa nasıl geliyor?”

Kulağa, gerçekleşmesi an meselesi olan –veya belki de çoktan gerçekleşmiş– bir facia gibi geliyordu. “Açıkçası, şu günlerde savaş meydanlarından uzak kalmaya çalışıyorum.”

Baron Rikard sırtıttı. “Ama bunda pek başarılı olamıyorsun.”

“İlahi vazifemizden sakınmaya ne kadar uğraşırsak uğraşalım,” dedi Vincenza Ana, “azizler bizi ona geri götürürler.”

Elinde dua kitabı olan rahip bir cesetle işini bitirip diğerine geçti. Derin bir iç çeken Jakob, Constans’ın kılıcıyla şişlendiği noktanın sızlamasıyla yüzünü ekşitti.

“Harika,” diye mırıldandı.

Yanlış Yön

Alex bitmek bilmeyen yokuşu güçbela ırmanıyordu. Yürüdükçe ayakları hırpalanıyor, kasları ağrıyor, açlıktan başı dönüyordu. Bir yanık kokusu aklına ormanda odun kömürü üreterek geçirdiği, sonunda kapkara parmaklardan ve kuru öksürükten başka bir şey elde etmediği o ayı hatırlattı. Bu maceradan da öyle bir kazançla paçayı kurtarabilirse kendini şanslı sayardı. Papa tarafından çoktandır kayıp Doğu imparatoriçesi ilan edilmenin dünyada yeni mertebelere yükselmek anlamına geleceği zannedilebilirdi ama genç kadının görebildiği kadarıyla yükselen tek şey düşmanlarının sayısı olmuştu.

Tez ayak sesleri duyunca yüreği ağzında o tarafa döndü ama koşar adım gelen kişi Sunny'den başkası değildi. Alex rahat bir nefes aldı. En yakın dostu bir elfti. Düştüğü hâl işte böyleydi.

“Hâlâ arkamızdalar mı?” diye sordu.

“Her zamankinden daha yakınlar.”

Alex'in rahat nefesi boğazında kaldı. “Kahretsin.”

“Sahte izler bıraktım. Yutmadılar.”

“Köpek gibi bir şeyleri mi var?”

Sunny dilinin ucunu ön dişlerinin arasındaki küçük aralığa bastırarak arkasına göz attı. Söylemek istemediği bir şey olduğunda böyle yapması Alex'in dikkatinden kaçmamıştı. “Gibi. Üstelik yalnız degiller.”

“Degiller mi?”

“Başka grupları da bizi aramaya yollamışlar.”

Alex yutkundu. Bizi lafına ne denli minnet duyduğunu kelimelerle ifade edemezdi. Bunun acımasız bir seni de olabileceğinin bilincindeydi. “Ne yapacağız?” diye fısıldadı.

“Yola devam edeceğiz.” Sunny yine koşar adımlarla geçip gitti. Hiç yorulmuyormuş gibiydi. Sanki tepesine beyaz püskül kondurulmuş bir tel bebektir.

Zirvede duran elf etrafı daha iyi görebilmek için patikanın yanındaki duvara çıktı. Orada dikilirken günbatımının son ışıklarında bir direktan farksızdı. Alex oflayıp puflayarak onun yanına tırmandı ve donakaldı.

“Siktir,” diye fısıldadı.

İlerideki vadide bir kasaba yanıyordu. Kilise olabilecek bir yapının kubbeli çan kulesi alevlerin önündeki siyah bir parmağa benziyordu. Binaların arasından kıvrılıp bükülerek akan nehir yansıttığı ateş ışığıyla parlıyor, çevresindeki arazide kırpışan ışık noktaları dans ediyordu. Yollarda meşaleler olduğunu anlayan Alex’in gözlerinin önünde bir yağma yapıyordu.

“Eh, bir şeylerin yanmadığı bir savaşa savaş denmez.” Ellerini yüzlerini yıkadıklarından beri Sunny hep şimdi ne yapmaları gerektiğini biliyormuş gibi davranmıştı ama bu sefer karanlık taşraya kuşukulu gözlerle baktı. “Geri dönemeyiz ve kuzey içime sinmiyor. Belki güney...”

“Bir seçenek daha var.” Alex daha bunu söylerken konuştuğuna pişman oldu ama Sunny soluk kaşlarından birini kaldırarak onu süzüyordu. Genç kadın başıyla kasabadan tarafı işaret etti. Aralarındaki boşluk kısa süreliğine dumanlı bir sessizlikle doldu.

“O kasaba yanıyor,” dedi Sunny.

“Biliyorum.”

“O kasaba yağmalanıyor.”

“Biliyorum! Ama peşimizdeler ve arayı kapatıyorlar. Hem yalnız da değiller. Belki orada...” Kasabanın yanmasını seyrederken Alex’in sesindeki tüm özgüven silindi ve cümlesi tiz bir soruyla bitti. “Onları atlatabiliriz, ne dersin?”

Sunny gözlerini kıstı ve başının yan tarafındaki bir kas seğirirken sessiz kaldı.

“Ben başka yol görmüyorum. Ya sen?”

Sunny aynı tez, hafif adımlarla yangına doğru inen bir patikada yürümeye başladı. “Hayır.”

“Kahretsin,” diyen Alex orada biraz daha dikildi, sonra da yetişmek için acele etti. “Görebilmeni umuyordum.”

“İstersen oturup o tirbuşonlu adamı bekleyebilirsin.”

Yokuş çıkmak zor olmuştu ama en azından zirvenin ötesinde iyi

bir şeyler bulma umudu yerini korumuştı. Ama yokuş inerken Alex nereye gittiğini açıkça görebiliyor ve o koca ağzını açtığına şimdiden pişman oluyordu.

“Bu kötü bir fikir!” diye seslendi. “Sanki bir köprünün bir tarafından düşmemek için öbür tarafından atlıyoruz!”

“Venedik’te bütün iyi fikirlerimiz tükendi,” diye karşılık verdi Sunny. “Hatta belki oradan biraz daha öncesinde. Ama aklımda daha iyisi varsa seni...” Çok yavaşça döndü ve Alex’i iri, parlak, neşesiz gözlerle süzdü. “Kulaklarımı diktim dinliyorum.”

“Aman Tanrım,” diyen Alex iki eliyle saçlarını sertçe avuçladı.

“Hani elfim ya, ondan.”

“Aman Tanrım.”

Patika bir yolla birleşti ve öbür taraftan gelen insanlarla karşılaşmaya başladılar. Perişan hâlde, dehşete düşmüş, kirli insanlardı. Ağlayan bir kadın ve donuk gözlü bir bebek. Kollarında bebek olabilecek bir bohçayla göğsüne bağlayan bir adam.

“Yanlış yöne gidiyorsunuz,” diye hırıldadı yaşlı bir kadın, içinde üç sandalye bulunan bir el arabasını vahametle iterek. Arabanın tek tekerinden çıkan gıcırtı arkalarındaki karanlıkta uzaklaşıp kayboldu.

“O kadın haklı olabilirmiş gibime geliyor,” diye Sunny’ye tısladı Alex.

“Baptiste kalabalığın peşine takılarak bir kâr elde edemeyeceğini söyler,” diye Alex’e tısladı Sunny.

“Adriyatik’in dibindeyken Baptiste’in nasihatlerini duymadığımı için kusura bakma.” Alex elfi omzundan yakaladı. “Kasabada kıyamet kopuyordur!”

“Kıyamet işimize yarar.” Sunny parmaklarını büyük bir nezaketle Alex’inkilerin üstüne koydu ve büyük bir nezaketle onları omzundan ayırdı. “Kıyamet en iyi şansımız.” Kukuletasını daha da kaldırıp başını daha da eğdi ve ellerini koltukaltlarına kısıtlayarak yürümeyi sürdürdü. “Kıyamet tek şansımız.”

Kasabanın sınırında bir han mevcuttu ve yanındaki yola kalaslardan bir kemer kuruluydu. Mekân şen şakraklı; biri tiz bir keman çalıyor, Alex kahkahalar atıldığını duyabiliyordu. Avlu kapısındaki bir ateşin etrafında dikilen askerler muhabbet ediyorlar, içki içiyorlar, ellerini ısıtıyorlar, bir at arabasına eşya yığıyorlardı. Derken Alex’in gözüne o kemere asılı şeyler takıldı: Ayaklarından bağlanmış, kolları

aşağı sarkmış cesetler. Biri bir bacağından asılıyken diğeri hiç olmadık bir açıyla kıvrılmıştı. Bir başkasının keşişe benzer bir hâli vardı. Adamın tulumu tepetaklak sarkarak başını örtmüş, kirli iç çamaşırını açıkta bırakmıştı.

“Bu berbat bir fikirdi,” diye fısıldadı Alex. “Bu *korhunç* bir fikirdi.”

“Yine de elimizdekilerin en iyisiydi.” Sunny kızı çekerek yoldan çıkarıp bir çalı çitteki gedige soktu. İkili üstlerini başlarını çizen ince dalların arasından geçip ot bürümüş bir bostana çıktı, sazları yararak oradan uzaklaştı. Handan gelen delice müzik azalarak geceye karıştı.

“Bekle,” diye fısıldayan Sunny elini uzattı ve Alex donup kaldı. Elfin ne duyduğunu, neden beklediğini anlayamadı. “Yürü.”

Sessiz adımlarla yollarına devam ederek kasabanın etrafından dolaştılar; saman çatılı kulübeleri ve köhne çitleri, evlerden çıkarılmış eşya yığınlarını –kırık mobilyalar, ayaklar altında çiğnenmiş giysiler– geride bıraktılar. Karanlıktan gelen gürültüler duyular. Bağrışlar. Çarpışan darbeler. Patırtılı ayak sesleri. Uzaktaki bir ateşin kükremesi. Alex başka bir zamanda bunu kutlama, bir bayram gününün coşkusu zannedebilirdi.

Genç kadın alnındaki soğuk teri sildi. Dili ağzının içinde şişmiş gibiydi. “Nereye gidiyoruz?”

“Nehre doğru,” diye fısıldadı Sunny. “Belki orada tekneler vardır.”

“Yani kendimizi akıntıya mı bırakacağız?”

“Deneyeceğiz.” Sunny geldikleri tarafa bakarak kaşlarını çatı. “Belki suda kokumuzu kaybederler.”

“Bu kadarı *belki* kulağa çok fazla geliyor,” diye söylendi Alex.

Sunny yıkık bir köşede durup başını uzattı ve içlerinde su birikmiş tekerlek izlerinin bulunduğu iki tarafı çalılık bir patikaya baktı. “Gözden kaybolacağım,” dedi.

Alex yutkundtu. “Seni azıcık bile suçlamıyorum.”

“Beni sadece ara sıra görebilirsin. Ama yanından ayrılmayacağım. Her ne olursa olsun.” Elf uzandı ve kısa bir duraklamanın ardından büyük bir nezaketle Alex’in elini kavradı. “Güven bana.”

“Sana güveniyorum,” diye fısıldadı Alex. Böyle dedigine de hemen pişman oldu. Birine güvendiğin anda o kişi ağzına sıçardı. Fakat Sunny çoktan gözden kaybolmuştu ve Alex karanlığa fısıldıyordu. Çekiştirildiğini hissetti ve başını eğip yabancı otlara karışmaya çalıştı.

şarak patika boyunca seğırtti. Çitin kırık bir bölümünün önünden geçerken bir evin önünde toplanmış askerler gördü. Miğferlerden ve silahlardan meşale ışığı yansiyordu.

“Açın şu kahrolası kapıyı!” diye kükredi liderleri. “Yoksa biz kırarak açarız!”

Adamlardan biri meşalesini bir kulübenin damına fırlattı. Alevler yayılırken ötekiler tezahürat ettiler. Bir başkası elindeki baltayla kapıya girişti. Baltanın yalımı inip kalktıkça yanan samanların ışığıyla parıldarken, Alex her darbeye irkilerek oradan sinsice geçti ve en koyu gölgelerde kalarak tutuşmuş saman çöpleri patikaya uçuşurken görülmemek için dua etti. Müstakbel Truva imparatoriçesinin en büyük arzusu düşman askerlerinin eline düşmemekti.

Arkasından gelen bir gürültüyle sıçrayınca ayağı kaydı ve çamura kalçasını vurarak oturuverdi. İri bir beygir burnuyla ağılının kapısını dürtüyordu.

“Kahrolası at,” diye fısıldadı Alex.

“O da senin kadar korkmuş durumda,” diyen Sunny kızı tutup kaldırdı ve arkasından çekmeyi sürdürdü. Köşeye geldiğinde başını uzatıp karşı tarafında evler bulunan parke taşı kaplı bir patikaya göz attı. Evlerden birinin kapısı menteşelerinden sarkmıştı. Alex elfe yakın kalarak, hatta neredeyse ona tutunarak sessizce ilerledi. Ağzı o kadar kuruydu ki, dili hareket ettiğinde çıkan sesin yerini belli edeceğinden çekiniyordu.

“Acaba...”

“Şişt.” Sunny yine gözden kayboldu ve kayda değmez ağırlığıyla Alex'i arkasındaki gölgelere itti.

Bir takırtıyı titrek parıltılar izledi ve birkaç asker ara sokağın önünden koşarak geçti. İkisi, yanarken karanlıkta çıtırdayan meşaleler yakmıştı. Alex nefesini tuttu ve büzüşerek âdeta yok olmaya çalıştı. Adamlardan bir mızrak boyu uzaktaydı. Başlarını çevirirlerse onu görmeleri kaçınılmazdı.

Fakat başlarını çevirmedi. Koşarak geceye karıştılar. Alex titrek bir nefes aldı.

“Burada bekle,” diye fısıldadı Sunny.

“Ne?” Fakat elf yine gitmişti. Alex köşeye sokulup öbür tarafa baktı. Parke taşlarının üstüne mobilya kırıkları saçılmıştı. Bir ağaca

takılmış yırtık çarşaf lar rüzgâr estikçe uçuşmaktaydı. Alex yoldaşı kaçıp gitmeye, kendisini bu deliliğin ortasında terk etmeye karar verirse neler olacağını merak etti. Öyle bir durumda elfi suçlayamazdı bile. Sunny'nin yerinde olsaydı, yapacağı tam da bu olurdu. Kendisi gibi bir süprüntüye bakıcılık eden aklı başında herkes aynı şeyi...

"Siss." Elfi bir kapı aralığında belli belirsiz gören Alex'in yüreğine su serpildi. Sunny bir parmağıyla ona gelmesini işaret etti.

Sokağı koşarak kateden Alex kendini evlerin önündeki gölgelere attı. Arkasından gitgide yaklaşan konuşmalar duymaktaydı. Bir kapıya sırtını yaslayıp karnından geriye kalanı içine çekti ve başını yan çevirdi. Konuşmalar kısılıp gitti. Genç kadın tekrar nefes alabildi. En azından bir anlığına.

"Siss." Sunny bu sefer de bir heykel kaidesinin dibinde ortaya çıkmıştı. Heykeldeki aziz, harap olmuş kasabayı boş yere takdis edercesine kollarını havaya kaldırmıştı.

Alex derin bir nefes aldı ve döküntülerin arasında zikzak çizerek oraya doğru atıldı. Daha ileride başka askerler gördü. İkisi baltalarla bir kapıyı kırarken diğerleri bezgince onları seyrediyordu.

Alex bir bağrıış veya daha büyük ihtimalle kışına saplanacak bir ok bekledi. Yine de hedefine ulaşp Sunny'nin yanındaki karanlığa sindi ve askerlere bakmak için kaidenin kenarından başını uzattı. Adamlar kapıyı açmışlardı ve birini evden yaka paça çıkarıyorlardı.

"Memleketime gitmek istiyorum," diye tısladı Alex. "Memleketime gitmek ve borçlu olduğum haydutlar tarafından pataklanmak istiyorum."

"O gemi çoktan kalktı," dedi Sunny. "Ya Truva imparatoriçesi ya da hiç. Şurası iyi görünüyor." Başıyla yüksek bir duvarda bulunan tahta bahçe kapısını işaret etti. Yolun yaklaşık elli adım ilerisindeki kapı hafif aralıktı.

"Harika görünüyor," diye fısıldadı Alex. "Tabii aradaki tüm o kahrolası askerleri saymazsan."

"Güven bana."

Alex dişlerini sıktı. "Sana güveniyorum." Fakat elf yine gözden kaybolmuştu. Gergin bir sohbeti geçiştirmek için bundan iyi yol zor bulunurdu.

Evden yaka paça çıkarılmış adamcağız artık yerde büzüşmüş

yatıyor, askerler onu evire çevire dövüyordu. “Bize verebilecek neyin var?” diye hırıldadı biri. “Neyin var?” Tekmeler art arda inerken Alex her birinde ırkıldı. Seyrettiği sahne, yakalanırsa –yakalandığında– başına geleceklerin bir örneği idi.

“Buraya bakın, götoşlar!”

Askerler hep birlikte dönüp başlarını kaldırdılar. Sunny önünde durdukları evin çatısına çıkmış, bacaklarını ve kollarını iki yana açarak yapabildiği en büyük yıldız şeklini oluşturmuştu. Elfin oraya nasıl çıktığına dair Alex'in hiçbir fikri yoktu. Fakat askerlerin sadece yarısı kadar şok olmuştu.

“Bu da ne?” diye mırıldandı adamlardan biri. Onlar toplu hâlde Sunny'ye bakarken Alex cesaretinden arta kalan süprüntüleri toplayıp kaidenin arkasından çıktı ve dilini dişlerine bastırarak grubun arkasından sinsice geçti.

“Bakın, ben bir elfim!” Sunny kukuletasını indirip kollarını salladı. “Ben kahrolası bir elfim!”

Askerlerden biri arbaletini apar topar eline aldı ama o silahı doğrultana kadar Sunny ortadan kayboldu.

“Nereye gitti?” diye çıkıştı adam, okunu sağa sola oynatarak.

Her kalp atışı bir asırmış gibi gelen Alex, adamın uzansa dokunabileceği kadar yakınından geçti. Vücudu depar atma dürtüsüyle karıncalanıyordu ama dikkatli davranmaya, ses çıkarmamaya mecburdu.

“Buradayım!” Askerler tekrar hep birlikte Alex'ten öteye döndüler. Hemen yandaki çatıda kollarını açmış Sunny uzun parmaklarını oynatarak dil çıkarıyordu. Alex arkasına bakmadan duvar boyunca seğirtti, bahçe kapısını parmak uçlarıyla itti ve açılan aralıktan bir evin arkasındaki gölgeli, küçük avluya girdi. Avluya bir sürü ıvır zıvır saçılmış, yığınla kitap etrafa dağılmıştı. Kesik bir şiltenin içindeki tüyler dört bir tarafa uçuşmuştu. Sanki parke taşlarına konforlu bir hayatın kalıntıları kusulmuştu.

Alex tuttuğu nefesini sessiz bir iç çekişle verdi. Sunny'nin ilerideki duvardan atlayıp başka bir bahçe kapısına yaslandığını gördü. Elf o kadar ince ve hareketsizdi ki, dosdoğru ona bakarken bile tespit edilmesi neredeyse imkânsızdı. Havadaki dumanla boğazı gıdıklayan Alex öksürüğünü bastırarak oraya yaklaştı.

“Herkesi görünmez bir dost lazım,” diye fısıldadı.

“Öyleyse senin özelliğin ne?”

“Espri anlayışım.”

Sunny burun kıvırdı. “Daha iyi espriler de duydum. Gitmeye hazır mısın?”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Alex. Fakat Sunny çoktan kaybolmuştu. Hemen sonra sokağın karşısındaki bir kapı aralığından onu eliyle yanına çağırıyordu.

Alex kuru dudaklarını yalayıp oraya koştu. Askerlerin gürültüsü arkasında kalırken kapı aralığına girdi ve tahtaya sıkıca yapıştı.

“Şu tarafa,” diye mırıldandı Sunny, sokaktan aşağıya göz atarak. “Ve sakın yakalanma.” Bir kez daha kayboldu.

Alex kapının öbür tarafından gelen bir ses duyup kaşlarını çattı...

Kapı hızla içe doğru açıldı ve tökezleyen Alex eşiği aşarak bir askerin neredeyse kucığına düştü. Kıkırdamakta olan adamın gülüşü dudaklarında öldü. Alex kızıl bir sakal ve hayret dolu bir yüz görür gibi oldu. Hemen ardından yumruğunu savurdu. Adam başını çevirecek kadar hızlı düşündüğünden prensesin parmak eklemleri askerin miğferinin yanına sertçe çarptı. Kolu boylu boyunca sızlayan Alex sıkılı dişlerinin arasından inleyip geri geri yalpaladı ve zonklayan elini tutarak tekrar sokağa çıktı.

Peşinden gelirken görünmeyen bir şeye takılan sakallı adamın küfrü şaşkın bir ciyaklamaya döndü. O yere kapaklanırken arkasında çürük dişlerini gösteren başka bir asker belirdi. Adam bir baltayı havaya kaldırıncaya Alex ufak bir nida attı...

...ve balta askerin ellerinin arasından çekilip alındı, sonra da kafasındaki miğfer öne kayarak gözlerini kapattı. Adam şaşkın bir gurultu çıkarırken Alex bir adım yaklaşıp çizmesini rakibinin bacaklarının tam arasına gömdü. Acıyla kükreyen asker iki büklüm olurken genç kadın sıcak bir bacadan kaçan sincap misali sokaktan aşağı fırlayıp gitti.

Ayak sesleri duvarlarda yankılanırken, Alex nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan var gücüyle koştu. Bir köşeyi apar topar dönünce askerler gördü, kayarak durdu ve kendini yerde buldu. Kışının üstünde alçak bir duvara kadar süründü ve o duvarı nefes nefese aştı. Görülüp görülmediğini bilmeksizin üstü başı çizilerek dikenli bir çalının içinden paldır küldür geçti.

Surata tokat gibi inen bir ısı. Çatı kirişleri alevlerin önünde simsiyah görünen, tutuşmuş bir kilise. Bir mezarlık. Üzerlerindeki isimler yosunlarca yutulmuş, devrik mezar taşları. Bir figürle burun buruna

gelen Alex dehşete kapılır gibi oldu ama karşısındaki şey sadece zengin bir adamın lahdindeki taş heykeldi.

En azından ölmek için münasip bir yere gelmişti. Zamanlamayı doğru ayarlayabilirse, dosdoğru bir mezara düşerek ölü kaldırıncıların işini kolaylaştırabilirdi.

Titreşen meşale ışığı mezar taşlarının gölgelerini ıslak çimler boyunca uzattı ve genç kadın bir ağacın dibine büzüştü. Birileri tarafından takip mi ediliyordu? Kestiremiyordu. Ne taraflarında saklanacağını bilmeksizin bir taştan diğerine atıldı. Bir yerlerde cam kırıldı. Biri bağırdı. Başka biri güldü. Genç kadının kafası bir sicime bağlıymışçasına gelen her sese doğru döndü. Kalbi neredeyse acı verecek bir şiddetle kafatasında atıyor, kulak zarları patlayacak gibi oluyordu. Tanrı aşkına, eli nasıl da ağrıyordu. Acaba kırılmış mıydı? Verdiği her nefes çaresizce bir sızlanmayla çıkıyordu.

Sağlam eli yumuşak bir şey buldu. Kambur bir şekil. Bir ceset. Alex elini hemen geri çekti. Kan bulaşmış parmakları ateş ışığında siyah siyah parlıyordu. Alev almış bir ağacın reçinesi cızırdayıp fışkırıyor, kilise bahçesine yanan yapraklar düşüyordu. Bir yerlerde domuzlar haykırıyordu. Alex haykırırların domuz mu, yoksa insan mı olduğuna karar veremiyordu.

Kilisenin çatısı çökerken bir gürültü koptu. Pencerelelerden alevler fışkırdı, kıvılcımlar girdap gibi dönerek geceye karıştı. Bir duman bulutu soluyan Alex öksürmeye başladı ve iki büklüm hâlde yalpalayarak oradan uzaklaştı. Aldığı her nefeste tekrar öksürdü ve öksürürken ağzına gelen kusmuğu yuttu. Tükürüp hıçkırarak bahçe duvarının dibine yığıldı. Gözleri o kadar yaşarmıştı ki el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldı ve kendini bahçe kapısından sokağa attı.

Üstüne birileri geliyordu. Adamlar, kadınlar ve çocuklar. Kaç kişi olduklarına dair Alex'in hiçbir fikri yoktu. Titrek ışık onları ağlayan, zırlayan, itişen bir insan yığınına çeviriyordu. Daha şimdiden kısmen panikleyen Alex kalabalığın dehşetine kapıldı ve nereye gittiğini bilmeksizin onlarla beraber koşturdu. Arkadan itilirken bir duvara toslayıp başını çarptı ve düşmesine ramak kaldı. Bu sefer de o birini iterek kendinden uzaklaştırdı. Birisi onu dirseğinden yakalayıp yana çekti. Yumruk savurmak için elini sıkıan Alex parmaklarının sızlamasıyla nefessiz kaldı, sonra da Sunny'yi fark etti.

"Arkana bakma," dedi elf. Alex de tabii ki hemen arkasına baktı.

Kaçışan kalabalığın gerisinde sakın, insafsız ve azimli bir grup insan gördü. Önde kocaman, kabarık sakallı ve omuzlarına serili kocaman, kabarık bir post olan uzun boylu bir adam yürüyordu. Adamın gözleri kalın kaşlarının gölgelerine gömülüyse de Alex yüzündeki işaretleri seçebiliyordu.

Dövmeli yazılar.

Dövmeli ikazlar.

“Kurtadamları mı var?” diye sızlandı genç kadın.

Sunny bunu bir süredir biliyormuş gibi bir izlenim verdi. “Şu taraftan.”

Alex bir binanın içine iteklendi, arkasından bir kapı çekildi, bir sürgü yerine itildi. Donuk bir ışık saçan örsün ve devrilmiş alet askısının bulunduğu bir demirhaneye girmişlerdi. Biri yere yanlamasına serilmişti. Alex oraya gitti. Bir asker. Başının yanında bir çekiç duran adamın boşluğa bakan gözleri açıktı. Her yer kana bulanmıştı.

“Tokmaklanmış,” diyen Sunny askerin başından çıkmış miğferini ayağıyla dürtükledi.

“Galiba.” Alex parmak uçlarına basarak arka taraftaki başka bir kapıya yanaştı. Veya belki kapı ön taraftaydı. Artık neyin nerede olduğunu bilen biri kalmış mıydı?

Kapı, ortasında bir süs havuzunun bulunduğu kasaba meydanına açılıyordu. Meydan pazar günleri hoş olabilecek bir yere benziyordu. Yağma gecesindeyse o kadar hoş görünmüyordu. Her yer asker doluydu. Hergelelerin düzinelercesi bir buğday tarlasına dadanmış çekirgelerin hışmıyla binaları teker teker altüst ediyordu. Bazıları eski ama güzel bir evin kapısına darbeler indiriyor, bazıları belediye binasına benzer süslü bir yerden eşyalar çıkarıyor, bazılarıysa perdelerle, şamdanlarla, karyolalarla ve de palanga takımı kullanmaksızın yerinden oynatılabilecek diğer her şeyle tepeleme dolu arabalara ganimetlerini yüklüyordu.

“Herifin tekinin kesesini çalarsan hırsız olursun,” diye fısıldadı Alex. “Koca bir kasabayı çalarsan da kahraman.”

Kırık mobilyalar ve ezilmiş pazar tezgâhlarının kalasları üst üste yığılarak ateşe verilmiş, endüstriyel boyutlardaki soygun sahnesi delice bir ışıkla aydınlatılmıştı. Binaların cehennemden çıkmış suratları andıran görkemli cephelerindeki pencereler kocaman açık gözlerle, kapılarsa haykıran ağızlara dönmüştü.

“Oradan nasıl geçeceğiz?” diye fısıldadı prenses.

“Çok fazla asker var.” Sunny dilinin ucunu dişlerinin arasına sokmuştu. “Belki geri gidip kasabanın çevresinden dolaşırsak...”

“Geri mi?” diye fısıldadı Alex. “Hayır. Kurtadamlar bizimle aynı taraftayken bile yeterince kötüler.” Meydanın karşısındaki bir ara sokağın ilerisinde su ışıltısı görür gibi oldu. Mesafe ne kadar da azdı. “Geri mi? Hayır.”

“Sen görünmez olamazsın ki.”

Alex derin bir nefes aldı ve üfleyerek verdi. “Öyleyse en iyi ikinci yöntemi kullanmam gerekecek.” Yerdeki cesedin yanına gidip adamı ters döndürdü ve pelerinin tokasını açtı. Oflayarak cesedi tekrar döndürürken elinin sızısıyla yüzünü ekşitti, ardından pelerini kaldırıp kendi omuzlarına sardı. “Burada bulunmam doğalmış gibi görüneceğim.”

“Pelerinin her tarafı kan içinde,” dedi Sunny.

Dediği doğrudu; pelerinin omzunda epeyce bir kan kurumuştu. Alex omuz silkti. “Buradaki herkes az da olsa kana bulanmış durumda.”

Ölü askerin kemerinden çıkıntı yapan bir hançer sapı fark etti ve eğilip onu aldı. Hoyratça kullanılmış silah Dük Michael’ın verdiği ve şu an büyük ihtimalle Adriyatik’in dibini süsleyen yılan kabzalı güzel hançere kıyasla pek sevimsizdi. Fakat Alex hoyratça kullanılmış, sevimsiz şeylere karşı yufka yürekliydi. Belki kendisi de öyle olduğu içindi.

“Bu kötü bir fikir,” dedi Sunny.

Alex bıçağı kendi kemerine taktı ve saçlarını geriye yatırdı. Kirli olmalarından dolayı çoğu yatık kaldı. “Daha iyi bir fikrin varsa...” Miğferi yerden alıp kendi başına geçirdi. “Kulaklarımı diktim, dinliyorum.” Pelerini bir şeyler gizliyormuş gibi görünmeden olabildiğince çok şey gizleyecek şekilde çekti. Tereddüde düşmeden önce kapıyı iterek açtı ve rahat adımlarla meydana çıktı.

Bir erkek gibi ağır adımlar atarak ne çok hızlı ne de çok yavaş yürümeye çalıştı. Başparmaklarından birini kemerine geçirdi ve canı istediği kadar yer kaplamak en doğal hakkıymışçasına diğer kolunu tasasızca salladı.

Askerlerden bazıları bir halıyı dürüyorlardı. Biri başını kaldırıp ona baktı. Alex laubali bir kafa sallamayla adama selam verdi, sonra da umursamazca burun çekip başını çevirdi ve tükürme riskine girdi. Belki biraz abartıya kaçmıştı ama gözü elde edeceği kârdan

başka şey görmeyen adam o zamana dek başını çoktan öbür tarafa çevirmişti.

Alex bakışlarını ilerideki ara sokaktan ayırmaksızın şenlik ateşinin yanından geçti. Sokağın karşı ucundaki su parıltısı yerini kaybetmemişti. Tek yapması gereken oraya kadar gidebilmektir. İki asker arkadan takır tukur sesler çıkararak yaklaşırken fırlayıp kaçması gelen genç kadının her kası yay gibi gerildi. Fakat Alex kendini yavaşlamaya, dönüp bakmamaya zorladı ve adamların aceleyle arkasından geçip gittiklerini işitti. Rolünü bozmadıkça, ani bir tepki vermedikçe her şeyin yolunda gideceğini söyledi kendine. Hedefine ulaşıya yeterdi. *Hedefime ulaşısam yeter*. Ara sokağın ağzına topu topu yirmi adım kalmıştı. Yaptığın tek şey bulunduğun yere aitmişsin gibi davranmak olduğunda neler başarabileceğin gerçekten hayret vericiydi...

“Hey!” diye bir ses geldi.

Alex’in her zerresi ona kaçması için haykırsa da genç kadın kendini durmaya, nefes almaya, arkasına dönmeye zorladı.

“Ne var?” diye homurdanırken sesini boğuk çıkarmaya, yetişkin bir erkek gibi konuşmaya çalışan bir kız değil de yetişkin bir erkek gibi konuşmaya çalışan bir oğlan izlenimi vermeyi denerdi.

Tedirgin bir atın koşum kayışlarıyla bağlı olduğu bir arabanın yanındaki iriyarı, etli butlu herif ona kötü kötü bakıyordu. “Sen de kimsin be?”

“Alex,” dedi genç kadın. Sanki bu herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi. Adamın bilmediği için utanç duyması gerekirmiş gibi.

Asker gözlerini kısıp onun karşısına dikildi. “Ne halt yiyorsun?”

“Bir tekne bulmam istendi.” Bu yeterince doğru bir beyandı ve Alex arkasına dönmeye başladı.

“Hayır.” Adam işaretparmağını uzatarak onu durdurdu. Neyse ki genç kadını göğsünün tam ortasından dürttüğü için her iki yanda sıradışı bir şey tespit etmedi. O kaşlarını çatarak Alex’e tepeden bakarken, Alex de kaşlarını çatarak ona aşağıdan baktı ve en iyi şansının adamı yumruklamak mı, kaçıp gitmek mi, bıcağını çekip ona saplamak mı yoksa *elf saldırısı* diye bağırarak mı olduğunu düşündü. Derken adam eğildi ve yanında duran büyük sandığın kulplarından birini tuttu. “Önce şu hergeleyi kaldırmama yardım et.”

Eğilmek, diğer kulpu kavramak, sandığın ağırlığıyla of çekerek doğrulmak sanki asırlar sürdü. Bütün bu zaman zarfında Alex etrafında kaç asker olduğunu, oraya uymadığının ne zaman anlaşı-

lacağını, pelerinindeki kanın ne zaman fark edilip miğferinin zorla çıkarılacağını ve canının yakılacağını merak etti.

İriyarı adam sandığın kendi ucunu arabaya koydu. Alex de öbür uca abanarak sandığı kasaya yükledi. Kısa bir süre eğilerek soluklandı. O sırada da Sunny'yi tekerleklerden birinin yanında çömelirken gördü. Elf sesini çıkarmadan geldikleri tarafı işaret etti. Parmagı takip ederek belini doğrulturken Alex'in ağzı her zamankinden daha da kuruydu.

Düşmanları günlerdir izini sürüyorlardı ama onları ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Siyahlara bürünmüş altı kadar adamın başını kurtadam çekiyordu. Ötekilerden yarım kelle boyu uzun olan yaratığın yüzündeki yazılar açıkça seçilebiliyor, gülümseyen ağızındaki dişler ışıltıyor, gözleri şenlik ateşiyle parlıyordu.

Alex yine dönüp kaçmaya yönelik dayanılmaz bir dürtüyü boğdu ve boğazını temizleyip herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Bu herifler de kim?"

Yardım ettiği adam ona göz attı. "Evet. Bu herifler de kim?"

"Şuradakinin elindeki şey kahrolası bir tirbuşon mu?" diye mınıldandı diğer askerlerden biri.

"Hırsıza benzer bir halleri var," dedi Alex. O mesleğe yıllarını verdiği için böyle bir şeyi ondan daha iyi bilen biri zor bulunurdu.

"Hırsızlardan nefret ederim." Etli butlu asker ganimetle doldurduğu arabanın kasasından aşağı atladı. "Hey!" Mızrağını kapıp grubun üstüne yürüdü. "Siz de kimsiniz be?"

Adamın silah arkadaşlarından çoğu bakmak için dönmüştü. Bazıları ağır adımlarla oraya geliyordu. Bir askerin gerçek işi olan toplu soygun yapabilmek uğruna silahlarını yere bırakanlar onları tekrar ellerine alıyorlar, yeni gelenlerin çevresinde kızgın bir hilal oluştuyorlardı. Alex arabanın etrafından dolaşmaya başladı. En iyisi acele etmemekti.

Derken kurtadam başını geriye yatırıp müthiş bir sesle uludu. Ürken at kapıldığı dehşetle şahlandı ve freni çekili arabanın ileri kaymasına yol açtı. Askerler bağırsarak koşuşturdular. Alex de onların taklit etti ama bunu aksi yönde yaptı. Arkadan bir çatırtı ve korku verecek kadar tanıdık bir hırıltı geldi ama genç kadın gözlerini ilerideki sudan ayırmadı.

Bir rıhtım, iskeleler ve iskelelere bağlı tekneler. Yelkenleri katlı iki büyük tekne. Ötede daha küçükler. En uçta suya batıp çıkan

bir sandal. Alex iskele direğine gidip düğümleri çekiştirmeye koyuldu.

“Sunny?” diye geceye tısladı düğümü çözerken. “Burada mısın? Sunny?”

“Çoktan geldim.” Kukuletasını takmış, çenesini sıkmış hâldeki elf daha şimdiden pruvada çömeliyordu.

“Tahmin etmeliydim.” Alex de sandala bindi ve kürekleri tutup elinden geldiği kadar sessizce asıldı. Eskiden bir süre kaçakçılık yaptığı için sandalı batmaktan zar zor da olsa alıkoyabildi.

Bağrışlar, çığlıklar ve patırtılar kısılıp gitti. Kürekler sakinleştirici bir şapırtıyla suya girip çıktı. Kasaba meydanı gerilerde kaldı. Kararmış bir ambarın ve biri yarısına kadar nehre batmış iki barakanın yanından geçtiler, sonra suyun her iki tarafında sadece gölgeli ormanlık alanlar kaldı. Batı göğünde yanan kilisenin ışığı kayboldu ve doğu göğünde yaklaşan şafağın ışığı görüldü.

“Başardık ulan!” Alex kıkırdamaya başladı. Belki aynı zamanda biraz ağlıyordu da. Öyle yaparken kürekleri doğru düzgün çekemiyordu ama bunu pek umursamıyordu. O sırada akıntı sandallarını nereye götürürse oraya doğru sürüklenmekten mutluydu. “Eh, aslında sen başardın. Ben yalnızca bir yüktüm.” Başını çevirip arkasına göz attı.

“Birlikte başardık,” diye mırıldandı Sunny ama Alex’in gölgelerde görebildiği kadarıyla elf pek hoşnut gözüküyor, artık pruvada oturmaktan ziyade yatıyor, iki büküm hâlde dizlerini tutuyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Alex, kapıldığı zafer hissini çabucak yitirerek.

“O at sanırım...” Sunny nefes alırken yüzünü buruşturuyordu. “Beni biraz...” Dişlerini sıkarak nahif bir inilti çıkardı. “Çifteledi.”

Aksilikler

“Bu kahrolası çizmelere *lanet* olsun!” diye hırladı Balthazar, tekinin üstünde zıplarken. Diğerini ayagından çıkardı ve ters çevirip içine kaçmış birkaç kum tanesini döktü. Kumların sebep olduğu rahatsızlık, ufacık ebatlarıyla tamamen orantısızdı. “Bu şeyler pabuçtan çok işkence aleti!”

“Bunlar hiç işkenceye uğramamış birinin söyleyeceği sözler,” diye mırıldandı Baptiste, konuşurken daha önce kopardığı otun ucundaki tohum başını ön dişlerinin arasında oynatarak.

“Sen uğradın galiba?”

“Evet.”

Normalde sınır tanımaz deneyimlerinin bir boyutunu paylaşırken açıklamasına en azından bir tane ayrıntılı menkıbe eklerdi. Fakat bu sefer sözlerini suskunluk izledi ve şaşırtıcı derecede yoğun bir rahatsızlık duyarak da olsa Balthazar’ın kendini o şartlar içinde hayal etmesi gerekti.

“Bu gerçekten...” *Berbat bir şey. Çok ama çok üzgünüm.* Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi ama sihirbaz son anda onları seslendirmeyi reddetti. Sonuçta Baptiste onun gardiyanı, can düşmanı değil miydi? Balthazar kadının çok sayıdaki hakaretine istinaden ondan feci bir intikam almaya ant içmemiş miydi? Şimdiyse kendi kendini kandırarak ona sempati beslemekteydi! Bu elbette ki Balthazar’ın bağışlayıcı ve anlayışlı doğasının övgüye değer bir ispatıydı fakat zıt yönleri çekiştirilmek, öfkesini daha da kabartmaktan başka bir işe yaramadı. “Bu kahrolası gömleğe *lanet* olsun!” Önce bir koltukaltını, sonra da diğerini hışımla kaşdı. “İnsanın kendi bitinden daha beter bir şey varsa, o da ölülerin bitini devralmaktır!”

“Her seferinde yol arkadaşlarını seçemezsin,” diye agzındaki otu çıkarmadan mırıldandı Baptiste, biraz imalı bir üslupla.

“Aramızdaki bazılarının sefaletten zevk aldığına kuşku yok,”

diye tersledi Balthazar, “ama ben çalılıklarda uyumak, hendeklere sıçmak veya sincaplarla beslenmek için yaratılmış bir adam *değilim!*”

“Sincap sevmez misin? Bunu daha önce söylemeliydin.”

“Bin defa söyledim ya!”

“Sadece bin defa mı? Bana daha fazlaymış gibi geldi. Yine de afiyetle yedin.”

Balthazar aralarına hâlâ sincap parçacıklarının sıkışmış olabileceği dişlerini sıktı. Sahiden de sincap etinden yemişti ve kadının o sıska hayvanı yakalarken gösterdiği yaratıcılığı hiç şüphesiz övmesi gerekirdi. Baptiste’i öyle bir işle meşgul olurken seyretmek büyüleyici bir tecrübeydi: Tamamen kıpırtısız kalmış, dikkatini mükemmelen toplamış, takdire değer bir sabır göstermişti. Bunları yaparken de yara izli dudaklarını nazikçe ısırılmış, çiseleyen yağmur yüzünün etrafındaki buklelerde ışıltılı çiy taneleri bırakmıştı...

Balthazar silkinerek kendini topladı. Baptiste olmasaydı büyük ihtimalle açlıktan öleceğini, yol kenarında donacağını veyahut Avrupa’nın bu savaş mağduru köşesinde haydutların eline düşeceğini bilmek dargınlığını daha da artırmaktaydı.

“Taşlara şimdiye dek ulaşmamız gerekirdi,” diye homurdandı.

“Kendi güzergâhını belirlemekten çekinme. Oraya ilk kimin varacağına bakabiliriz.”

“O çataldan sola sapmalıydık!”

“O yol fazla işlekti. Muhtemelen bizi dosdoğru bir pusuya götürürdü. Fark ettin mi bilmiyorum ama bir savaş var.”

“Çok sayıda harabeye dönmüş köyün, yakılmış üzüm bağının ve ateşe verilmiş evin yanı sıra cesetlerden üstümdeki bit kaynayan giysileri çaldığımız kocaman savaş meydanı o kadarını ele verdi. Son sapaktan sola dönseydik, şimdiye dek oraya varmış olurduk!”

Baptiste daha rahat konuşabilmek için otu dişlerinin arasından çıkardı. “Sadece tek bir doğru yol olduğu fikrine tutunmaktan vazgeçmelisin. Yoksa vaktinin yarısını orada olmadığı için panikleterek, diğer yarısını da orayı bulmak için geri giderek harcarsın. En büyük sorunun ne biliyor musun?”

“Bu *kahrolası* bağ tarafından esir tutulmam...” diyen sihirbaz ekşi bir geçirti çıkardı ve bileğindeki yanık alanı öfkeyle kaşıdı, “...ve hayatımın yürümek istemediğim bir yoldan yapılan bir dizi küçük düşürücü geziye dönüşmüş olması mı?”

“Böylesine *katı* olmasaydın, o dediklerinin hiçbirini dert etmez-
din. Her şeyin arzularına göre şekillenmesini talep ediyorsun ve şe-
killenmeyenlere savaş açıyorsun.” Kadın burnundan derin bir nefes
aldı ve hoşnut bir tavırla iç geçirdi. “Su gibi olmalısın. Her nere-
deysen oranın şeklini almalı ve sürüklenerek geçip giden şeylerden
yararlanmalısın.”

Altın dişi ışıldayarak sihirbaza sırtıırken, Balthazar bir an için hep
alaycı kabul ettiği bu tebessümünü muzipçe bir davet olup olamaya-
cağını ve kendisinin baştan beri onu öyle algılamayı seçip seçmedi-
ğini merak etti. Ayrıca bitlerine, açlığına ve bağa duyduğu tamamen
makul nefrete rağmen yoldaşına aynı şekilde sırtarak karşılık ver-
mekten kendini alamadı. Acaba işlere iyi *tarafından* bakabileceği bir
dünyadan kışkırtıcı bir kesit mi görmüştü? Öyle bir dünyada her
aksilik bir facia, her gelişigüzel sataşma sorulacak buruk bir hesap
olmak zorunda değildi. Öyle bir dünyada gösterişliliği, bilgiçliği ve
boğucu bencilliği boş verip olmadık risklere girebilirdi. Öyle bir
dünyada kendisi gibi bir erkek ile Baptiste gibi bir kadın...

“Ne oldu?” diye mınıldandı Baptiste, gözlerini kısarak.

Balthazar cevap vermek için ağzını açtı.

“Durun bakalım!”

Tavizsiz yüz ifadeleri, gerili yayları ve doğrultulmuş mızrakları
olan askerler çalıların içinden ve ağaçların arkasından fırlayıp dört
bir yandan etraflarını sardılar. Bambaşka biri olmak hakkında fan-
teziler kuruyor olmasaydı, belki Balthazar onları fark ederdi. Onun
kötü bitmeye mahkûm çabalarını teşvik ediyor olmasaydı, belki
Baptiste de onları fark ederdi. Fakat artık her ikisi için de çok geçti.
Balthazar askerleri değerlendirdi ve –tahminen ne karşı koymanın
ne de kaçmanın inandırıcı bir başarı şansı sunduğunu görüp– cezbe-
dici bir tebessümle yavaş yavaş ellerini kaldırdı.

Balthazar da ellerini beline koyup başını kaldırdı ve göğe bakarak
sözcükleri sıkılı dişleri arasından çıkmaya zorladı.

“*Lanet* olsun!”

“Çavuş...”

Balthazar suratını parmaklıklara bastırmakta ve bunu bir süredir
yapmaktaydı. Böyle devam ederse, muhtemelen çehresinde temelli
iz kalacaktı. Tabii içinde tutulduğu kafesten çıkmak nasip olursa.

“Çavuş?..” Sızlanmayı andıran bir yılışıklık ile hırçın bir talepkârlık arasında gidip gelen sesi her nasılsa tümüyle kasıtsız bir fetteanlık kazandı. “Bana bir dakikanı ayırır mısın?”

Kıt akıllı gardiyan ona döndü. “Yine mi?”

“Ortada basit bir yanlış anlaşılma var, hepsi bu. Niksik yakınlarındaki dikilitaşlara gitmek için buradan geçiyorduk ve...”

“Yoksa druid misiniz?”

“Druid mi? Hayır. Druid mi? Hah! Druide benziyor muyuz?”

Adam omuz silkti. “Druidlik bir dış görünüş değil, zihniyet ve inanç meselesidir.”

“Şey...” Bu Balthazar’ın beklediğinden çok daha anlayışlı bir yorumdu. “Doğru söylüyorsun ama...”

“Aynı şey casusluk için de geçerlidir.”

“Casus mu? Hayır. Casus mu? Biz mi?” Balthazar tiz denebilecek kahkahalar attı. “Casusa benziyor muyuz?”

“Casusa benzememek tamı tamına bir casusun yapacağı şeydir,” dedi çavuş, argümanda kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Balthazar’ın da fark ettiği bir açık yakalayarak.

“Aslına bakarsanız, ben bir ara casusluk yapmıştım,” diye lafa karıştı Baptiste.

Balthazar dönüp ona dik dik baktı. Kadın hücrenin arka tarafındaki banka sırtüstü uzanıp bir dizini kaldırmış ve şapkasını yüzüne kapatmıştı. “Sahi mi?” diye hesap sordu sihirbaz. “Bu şimdi söylenecek söz mü?”

“Birkaç yıl önce Saksonya’daki verasetle ilgili o tatsızlık sırasındaydı ama öyle bir yaşam tarzı bana uymadı.” Baptiste şapkasını geriye itip örümcek ağı bağlamış tavana kaş çatı. “Yani doğru düzgün tek bir kişilik sürdürmek bile yeterince zor.”

Balthazar ile gardiyan bir müddet sessizce bakiştılar, sonra asker omuz silkti. “Eh, haksız değil.”

Belki de büyük bir şans eseri, tam o anda mahzen kapısı itilerek açıldı ve basamaklardan hızlı adımlarla bir kadın indi. Fazlasıyla minyon kadın apoletleri ve süs amacı taşıyan yaldızlı bir göğüslüğü olan, safir mavisini bir elbiseyle kusursuzca giyinmiş, sapsarı saçlarını incilerle bezeli bir filede toplamıştı. Kadında bir tür *can düşmanının düğününe katılan başkomutan* havası vardı.

“Kontes Jovanka!” diyen gardiyanları sandalyesinden fırlayıp esas duruş aldı. Balthazar da en dalkavukça tebessümünü takındı.

Ne de olsa, beraberindeyken kendini en rahat hissettiği yüksek mer-
tebeden bir şahsiyetle karşı karşıyaydı.

Kontes muhallebisinden kesik bir ayak başparmağı çıkmış seçici
bir yemek davetlisi edasıyla kafesin içine baktı. “Burada ki de kim-
miş bakalım?”

“Sanırım casuslar.” Kontesin beraberindeki aşırı derecede uzun
boylu, süzgün ve sert mizaçlı rahip neredeyse hücrenin tavanına sür-
ten başlığıyla daha bile uzun boylu, süzgün ve sert mizaçlı bir gö-
rünüm kazanmıştı. Başlığına ilaveten taktığı beş ispitli gümüş teker
onu Doğu Kilisesi’nin kıdemli bir rahibi olarak tanımlamaktaydı.

“Casuslar mı? Hayır, hayır.” Balthazar aynı diyalogu hiç durma-
dan tekrarlayıp gitgide daha kötü sonuçlar almakla lanetlenmiş gi-
biydi. “Sadece Niksik yakınlarındaki dikilitaşlara giden alelaide yol-
cularız...”

“Druide benzemiyorsun,” dedi kontes.

“Druid mi? Hayır, hayır, hayır.” Gevrek gülüşü yavaş ve yalnız bir
ecelle son buldu. “Lakin... gözlemlenebileceği gibi...” Tanrı aşkına,
ne diyordu böyle? “... druid olmak bir dış görünüş değil, zihniyet ve
inanç meselesidir...” Haftaların açlığı, yorgunluğu, utancı ve cana-
varlarla olan ahbaplığı onu ikna edici bir konuşma yapmaktan âciz
bırakmışa benziyordu. “... gerçi şimdi fark ediyorum da... bunun ko-
numuzla bir ilgisi yok...”

“Kurtarıcı bizi korusun,” diye mırıldanan Baptiste derin bir iç
geçirdi.

“Dünyada druid olabilecek son kişi benim!” diye bağırdı Baltha-
zar, güçlü bir kapanış yapma umuduyla.

“Öyleyse taşlar neden?” Rahip Balthazar’a duruşmasındaki jüri üye-
lerini hatırlatan bir tavırla gözlerini kısıtı. “Yoksa sihirbaz mısın?”

“Sihirbaz mı?” Balthazar dilinin ucunu ısırdı. Aylarca her sefe-
rinde taammüden yanlış kategorilere sokulmuştu. En nihayet bece-
rilerine uygun bir hitapla karşılaşmışken gerçeği inkâr etmesi gere-
kiyordu. “Hah! Hayır. Sihirbaz mı? Yok daha neler. Adım Balthazar
Sham Ivam Draxi. Mütevazı bir... kişiyim ve ortada basit bir yanlış
anlaşılma olduğunu düşün...”

“Öyleyse topraklarıma girmek için davet mi edildin?” Kontesin
boyalı dudakları şaşkınlık dolu bir O şekli aldı. “Böyle çok uzun bir
isme geçiş mektubu yazsaydım, mutlaka hatırlardım diye düşünü-
yorum.”

Balthazar genzini temizledi. “Şey, belki *pek* davet edilmemişimdir...”

“*Pek* mi? Yoksa *hiç* mi?”

“Şey, *hiç* davet edilmedim...”

“Öyleyse yanlış anlaşılma kimin suçu?”

Mahkûmiyetinden beri geçen yarım senedeki diğer *pek* çok şey gibi bu konuşma da Balthazar’ın umduğu şekilde gelişmiyordu.

“Korkarım... kötü bir başlangıç yaptık...”

“Nasıl bir başlangıç yaptığımızı yanlış anlamış olabilir misin?”

“Olabilirim, *pekâlâ* olabilirim!” Tanrım, ağırlığını bir ayagından diğerine mi aktarıyordu? Gevrek gevrek gülüşü resmen utanç verici bir hâl alıyordu. “Aslına bakarsanız, denizdeki bir saldırının doğurduğu kaçınılmaz şartlar dolayısıyla buradayım. O saldırı da Venedik’e yapılan beklenmedik bir güzergâh değişikliğinin sonucuydu. Bir illüzyonistin evinde üzücü bir hadise gerçekleşti de. Gerçi o disiplinle uğraşanlar hakiki birer sihirbazdan ziyade adi üçkâğıtçılardır ama...”

“Ama sen bir sihirbaz değilsin, öyle mi?”

“Ben mi? Hayır. Sihirbaz mı? Hah! Cidden yahu, şimdiye kadar çoktan Truva’dan dönüş yolunu yarılamış olmamız...”

“Truva mı?” diye sordu rahip, Balthazar’a duruşmasındaki yargıcı hatırlatan bir tavırla alnını kınıştırarak. “Truva’da ne işiniz vardı?”

“Şey... ıı... ah... hımmm.” Balthazar bol miktarda ter birikmiş gibi gelen şakaklarını ovuşturdu. “Acaba diyorum... baştan başlasak?..”

“Vay be!” Baptiste yerinden kalktı ve aheste adımlarla yanına gittiği Balthazar’ın ıstırabına son verdi. Yaptığı şey acılar içerisindeki bir hayvanı öldürmek gibiydi. “Artık kontesler böyle mi oluyormuş?” Kontesi burun kıvrarak süzerken birbirlerine zincirli oldukları için iki elini birden kaldırıp işaretparmağıyla şapkasının siperliğini yukarı itti. “Anlaşılan, buldukları her süprüntüye taç takıyorlar.”

Balthazar’ın bu müdahaleden duyduğu kısa süreli mutluluk o kadar yoğun bir şokla uçup gitti ki, aldığı ani nefesle burnunun üst kısımlarından duyulur bir ıslık sesi geldi.

Kontes de kendi şokuyla önce Baptiste’i, ardından Balthazar’ı süzdü. Burun delikleri hiddetle genişleyip daraldı. “Şu kapıyı *derhal* aç,” diye fısıldadı.

Anahtar kilitte şıkırdadı. Baptiste tasasızca dışarı çıkarken Balthazar hücrenin kısıtlı boyutlarının elverdiği ölçüde ondan uzaklaştı. Bir yandan da birbirlerini tanımadıklarını söyleyerek paçayı kurtarmasının

mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Kontes Jovanka bir adım öne çıkarak kendi parıl parıl binici çizmelerinin uçlarını neredeyse Baptiste'in çamur içindeki yürüyüş çizmelerinin uçlarına değdirdi.

"Bak sen, amma da... uzun boyluymuşsun," diye yukarı bakarak hırıldayan kontesin sarı saçlarının tepesi Baptiste'in çene hizasına zor gelmekteydi. "Seni biraz kısaltmak için bacaklarını kıdırmam gerekebilir."

"Bu dediğini bir an önce yapmaya bak," dedi Baptiste. "Yoksa kazara üstüne basabilirim."

Bu sözlere müteakip ziyadesiyle çirkin duraksamada Balthazar, kesinlikle işlediği bir suçtan dolayı Kutsal Şehir'de yanmaktan kurtulmasına rağmen işlemeyi aklından bile geçirmediği bir suçtan dolayı büyük ihtimalle Sırbistan kırsalında asılacağını düşündü.

Derken iki kadın da kahkahalara boğuldu. Kontes uzanıp Baptiste'in suratını tuttu ve onu aşağı çekip yanaklarını öptü. "Baptiste, seni gidi anlı şanlı puşt." Zinciri bir eliyle kavradı ve diğer eliyle çavuşu yanına çağırdı. "Şu kelepçeyi derhal aç, çavuş. Aslında onu üstünde çok şık taşıyorsun, Baptiste ama kıyafetine hiç mi hiç yakışmıyor. Burada ne halt yiyorsun?"

"Bu uzun ve trajik bir öykü."

Kontes bir kaşını kaldırdı. "Sen hiç kısa öykü bilir misin?"

"Bir dakika..." diye mırıldandı Balthazar, sindiği köşeden çıkarak. "Ne?"

"Bu Baptiste," diye rahibine açıklama yapıyordu kontes. "Bu da Ingatios Baba. Kendisi Dardanya Başpiskoposu Alypius'un Sincellusu* ve davamın sadık bir destekçisidir."

"Diğer tüm haklı davaların da," diye gözlemde bulundu rahip. Balthazar bu beyanın doğruluğundan kuşku duymadı zira herkes haklılığı kendine göre tanımlardı.

"İkimiz de Sicilya kraliçesinin nedimesiydik," dedi Baptiste.

"Sicilya kraliçesi mi?" diye mırıldandı Balthazar.

"Sana Havarazza'yla ilgili öyküyü anlatmadı mı?" diye sordu Kontes Jovanka.

Balthazar'ın kafası her cümlede daha da karışıyordu. "Ressam Havarazza mı?"

* Ortodoks Hristiyanlığında yüksek bir rütbe. —çn

“Bu, ben kontes olmadan çok önceydi. Ama sonra o fayton kazası yaşandı, yangın çıktı, kuzenim Dragan'ı at tepti, ağabeyim rahibelerle düşüp kalkarak kendini adaylıktan eletti, küçük kardeşim de mavi işlemeye başladı ve keçileri tamamen kaçırdı. Sonunda bir de baktım ki herkes önümde diz çöküyor ve bana ekselansları diyor. Elden başka ne gelirdi ki?”

“İşin altından kalkmışa benziyorsun,” dedi Baptiste. “Mücevherler sana yakışıyor.”

“Mücevherler herkese yakışır.” Kontes kaşını kaldırarak Balthazar'ı süzdü. “Yanında ne getirdin böyle? Hatırladığım kadarıyla fakir ama atletik adamlardan veya her tarife uygun zenginlerden hoşlanırdın. Bu seferki... çokbilmiş ve mesafeli görünüyor.”

Balthazar itiraz etmek isterdi ama verilen tarife esasen karşı çıkabileceğinden şüpheliydi. Hem zaten kelepçesinin anahtarını elinde tutan kişilere itiraz etmemeye yönelik sarsılmaz bir ilkesi vardı.

“O bir meslektaş, sevgili değil,” dedi Baptiste, öyle bir şeyin telkini bile absürdmüşçesine dudak bükerek.

“Kesinlikle sevgili değil,” dedi Balthazar, Baptiste kadar dudak bükmeyi ihmal etmese de nedense derin bir kırgınlık duyarak.

Mahzen mavi üniformalı askerlerle dolup taşan bir evin altındaydı. Kontes Javonka hızlı adımlarla aralarından geçip giderken hepsi de onu selamlamak için birbirleriyle yarıştı. Ev bir grup kasabın bir ağıl dolusu koyunu kestiği çiftlik avlusunun yanında, daha başka askerlerin malzeme istifledikleri bir ahırın ise karşısındaydı. Çiftliğin birkaç tarlaya yayılmış geniş bir kampın bir köşesinde yer aldığı anlaşıldı. Kamp yine çabucak selam veren askerlerle, mutsuz atlarla, duman çıkaran ateşlerle, çamura saplanmış arabalarla, doğaçlama demirci ocaklarıyla ve daha fazlasıyla tıklım tıklımdı.

“Sadece arada bir askerlik yaparım,” diyen Baptiste saçlarını tekrar kepinin altına sıkıştırdı ve bükülmüş kuştüyünü düzeltti, “ama savaştaymışsın gibi bir izlenime kapılıyorum.”

“Tercihen değil.” Kontes önünden geçtiği bir davulcu oğlanın toza toprağa bulanmış yanağını şefkatle çimdikledi. “Yürüyüş marşlarından nefret ederim ama çok ağır hakarete uğradım ve beni bilirsin: Hakaretler *mutlaka* yanıtlanmalıdır.”

“Hem de şiddetle,” diye mırıldandı Balthazar, dev kolunun üs-

tünde gezinen marangozların çıkıntıları yonttukları büyük bir kuşatma silahını inceleyerek.

“Kahrolası Kont Radosav!” dedi kontes hınçla. “O ne kafa ütölüyici, ne aşağılık, ne halk düşmanı bir heriftir. Tam bir keçi büzüğüdür, ha, Ignatios?”

Rahip başını eğdi. “Kullanılan dili ayıplamam gerekse de sözlerin içeriğini maalesef kabul etmeliyim.”

“Astlarına zorba, üstlerine dalkavuk, denklerineyse mümkün olabilecek en kibirli, inatçı ve muhalif insandır... İh, ih!” Kontes parmaklarını ağzına sokarmış gibi yaptı. “Talepleri, aykırılıkları, yok efendim *benim* bostanım, *benim* buğday tarlam, *benim* köyüm. Yemin ederim ki ona dünyayı versen daha fazlasını ister. Şimdi de kalkmış benimle savaşa tutuşuyor! Herif *hayır* veya *espri* kelimelerini anlamaz ama görünüşe bakılırsa *şımarık* *lavuk* kelimelerini anlıyor çünkü ona yazdığım son mektup *keyfini* yerine *getirmedi*.”

Bir tepki beklercesine Balthazar’ı kötü kötü süzdü. Balthazar boğazını temizledi. “Kulağa sizin kalibrenizdeki soylu bir kadının hor görüsünü bile hak etmeyen, itici bir öküzmüş gibi geliyor. Ezici bir zafer kazanmanızı umuyorum.”

“Hıh.” Jovanka, sihirbazı biraz daha değerlendirdi, ardından yoluna devam etti. “Senin şu Draxi ilk başta matah bir izlenim bırakmadı ama ona kanım ısınmaya başlıyor. Dikilitaşlara mı gidiyorsunuz?”

“Aynen...” Balthazar’ın yeni bir mide bulantısını bastırması gerekti. “Ve zaman önemli bir faktör...”

“Aslında oraya çok yakınsınız. Size yol gösterebilirim.” Kontes kampın kenarındaki bir dizi sivriltilmiş kazığa doğru çadırların arasında ilerledi. “Lakin onlara ulaşmakta bazı... zorluklarla karşılaşabilirsiniz.”

“İnanın ki bazı *hatırı sayılır* zorluklarla zaten karşılaştık,” diyen Balthazar, bir çamur birikintisinin içinden parmak uçlarına basarak geçip kontesin yanında durdu. “Bizi hiçbir şeyin... durdurabileceğini...”

“Ah,” dedi Baptiste.

Arazi sığ bir vadiye doğru alçalıyor, hasırotlarıyla kaplı vadide koyunlar veya belki de keçiler otliyordu. Karşı yamaçta benzer bir kazık hattı mevcuttu ve hattın ötesinde çadırlar kuruluydu. Çadırların üzerlerinde flamalar dalgalanıyor, yemek ateşlerinden yükselen

duman akşam göğüne dağılıyor, günbatımında çelik ışıltıları görölüyordu. Balthazar'ın tahminince bu Kont Radosav'ın ordusuydu.

İşte orada, iki tarafın ortasındaki sahipsiz bölgede, çifte dikilitaş halkaları duruyordu. Dıştakilerin küçük, içtekilerinse büyük olduğu dikilitaşlardan bir çifti aradan geçen uzun asırlarda devrilmiş olup bir tebessümdeki eksik dişlere benziyordu. Her biri binlerce kişiden teşkil iki rakip ordunun ok menzili dahilindeki alan, büyük ihtimalle hemen ertesi gün çalkantılı bir savaş meydanının merkez üssü haline gelecekmiş gibi görünüyordu.

Balthazar burun kemiğini ovuşturup uzun bir iç çekti.

“*Lanet... olsun,*” diye söylendi.

Barışçılığıyla Ünlü

“İşte orada,” diye fısıldadı Kont Radosav, vadinin karşısındaki düşman saflarına dik dik bakarak. “Neredeyse dokunacak kadar yakın.” Eldivenli yumruğunu eldivenli avucuna bastırdı. “Şansımız yaver giderse, yarın bir muharebe olacak.”

Şövalyeleri en hırçın mutabakatı homurdanmak ve en erkekçe pozu takınmak için rekabet ederlerken, Vincenza Ana ile dini eşyalarını taşısınlar diye beraberinde gezdirdiği üç keşiş surat asarak kafa salladılar.

Baron Rikard, Jakob’a doğru eğildi. “Bir muharebenin işimize geleceğinden emin değilim,” diye mırıldandı.

“Doğru,” dedi Jakob. Kont Radosav gibi birinin takdiri en iyi zamanlarda bile umut bağlamak için güvenilmez bir şeydi. Fakat bir muharebeye girerse pekâlâ yenilebilir, ölebilir veya kanlı bir beraberliğe düşebilirdi. O zaman da kimseye yardımı dokunacak konumda olmazdı. Ezici bir zafer kazansa bile başa çıkacağı esirler, belirleyeceği şartlar ve yapacağı böbürlenmeler olurdu. Jakob aynı şeyi yüz defa görmüştü. İyi niyetler mağlubiyetin mezarlığına gömülebilirdi ama aynı sıklıkla galibiyetin bataklığına da saplanıp kalabilirdi.

Bir muharebe yaşanırca, ilk zayıat muhtemelen Prenses Alexia’yı bulma ümitleri olurdu. “Barış herkes için daha iyi sonuç verir.”

Baron gülümsedi. “Ah, barışçılığıyla ünlü Thornlu Jakob bir kez daha husumetleri sonlandırmanın peşinde.”

Vincenza Ana karşı görüşteydi. “Zafer garanti!” diye semaya bakarak öttü. “Davanızın saflığı bizzat Başpiskopos Isabella tarafından takdis edildi. Kendisi Ragusa Katedrali’nde ettiği, sabah, öğle ve akşam dualarında adınızı ağzından düşürmüyor.” Keşişleri göğüslerine çember çizip kutsal emanetlerine dokundular ve sempatizan azizlerin isimlerini mırıldandılar.

Jakob derin bir nefes alıp öne çıktı. “Yarın ölecek tüm askerlerin bunu Kilise’nin takdisi altında yapacaklarını ve cennet kapısına günahlarından arınmış olarak ulaşacaklarını bilmek huzur verici.”

Kont Radosav ona kaş çattı. “Kayıp vermemizi mi bekliyorsun?”

Jakob vadinin karşısına sert gözlerle baktı. Nemli çimenlerle kaplı uzun yamaçlar. Etrafa dağılmış keçiler. Vadi tabanını kaplayan sis ve o sisin içinden çıkıntı yapan dikilitaşlar. Tüm gözlerin kendisine çevrildiğine ve sözlerinin ciddiye alınacağı kadar sessiz kaldığına karar verince ağzını açtı.

“Pek çok güçlü adam tanıdım, ekselansları. İmparatorlar ve kralar da dahil. Bunlardan bazıları için savaştım. Bazılarına karşı da. Tarihin seyrini değiştiren adamlar. Sizin gibi adamlar.” Kont Radosav koltukları kabarmamış gibi davranmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Barış ve ayrıcalık içerisinde doğan kişiler genellikle şiddet uygulayanların beğenisine heves duyarlardı. Jakob da buna bel bağlamıştı. “Çok sevilen... veya çok korkulan kişilerin bir sorunu da hiç kimsenin onlara doğruları söylememesidir.”

Kont arkasındaki askeri yalakalar kalabalığına göz attı. “Ama sen söyler misin?”

“Dürüstlük yemini ettim. Açık konuşmaktan başka seçeneğim yok.”

“Öyleyse dürüst ol. Olmanı talep ediyorum!”

“Muharebeler daima birer kumardır.” Jakob uzun bir nefes aldı ve iç geçirerek verdi. Zaman gücünü kuvvetini tüketmiş, duyularını köreltmış olabilirdi ama iç geçirişlerine boğuk bir ağırbaşlılık da katmıştı. “Ama şu durumda... kazanma şansınız içime sinmiyor.”

Vincenza Ana’nın yüzü asılırken subaylar homurdanıp fısıldaşırlar. Fakat kont bir elini kaldırarak onları susturdu. “Nasıl yani?”

“Sahra hastanenizde bulundum. Askerlerinizin sözlerini sakınmadan konuştuklarını duydum. Size ve davanıza hayranlar ama yürüttüğünüz sefer uzadıkça uzarken malzemeler azaldıkça azalıyor. Yaralanmalar ve hastalıklar safları seyreltiyor. Açıkçası, memleketlerine dönmek istiyorlar.”

“Kontes Javonka’nın adamları benimkilerden daha dinç değil!”

Jakob başını çevirip Radosav’ın yarım yamalak kurulmuş çadırlarına, sonra da vadinin karşısındaki benzerlerine göz gezdirdi. “Bana kontesin kampı bir hayli düzenliymiş gibi geldi. Bu durum yüksek moralin ve bol erzağın bir belirtisi.”

Hevesli genç şövalyeler, hevesli genç şövalyelerin sağduyuyu tarif etmekte kullandıkları korkaklık lafları fısıldaşırlar ama yaşı büyük olanlardan homurdanmaya başladı.

Vincenza Ana asabice dilini şaklattı. “Kont Radosav, sizin Kilise'nin dindar bir evladı, Papa'nın davasının gözûpek bir savaşçısı olduğunuzu biliyorum. Kontes Jovanka hizipçilerden ve muhaliflerden yardım alıyor! Doğu Kilisesi adına yaptığı sapkınlıklara göz yumulamaz!”

“Ne kadar tepetaklak bir dünya,” diye mırıldandı Baron Rikard. “Rahip savaş, şövalyeyse barış lehine konuşuyor.”

Vincenza Ana elini keşişlerinden birine doğru salladı. Adamın taşıdığı sırığın ucuna yaldızlı fener takılıydı ama fenerin içinde mum değil, kuruyup küçülmüş bir beyin vardı. “Aziz Basil ile Grigorije'nin kutsal emanetleri ordunuzun başında gururla bekliyor! Böyle ilahi bir destek alırken zafer nasıl muallakta olabilir ki?”

“Savaştaki tecrübelerime göre...” Jakob mevcut şartlar altında biraz gösteriş yapmanın Baptiste için sakıncası olmayacağını düşündü. “...ki o alanda epey bir tecrübem vardır... azizler rakamlardan, ekipmandan ve araziden yana taraf tutarlar.”

Vincenza ona sert bir bakış attı. “Tecrübeli olabilirsin, Thornlu Jakob ama açıkça anlaşıyor ki yıllar tüm şevkini tüket...”

“Polonya'da hiç bulundun mu, Vincenza Ana?” diye sordu Rikard.

“Bunun konumuzla ne ilgisi...”

“Orada sunulan bir mantı türü vardır.” Baron sabit bakışlarla gözlerini kadınınkilere dikti. “Olağanüstü basittir ama aynı zamanda... en basit hâliyle olağanüstüdür.”

Rahibin ağzı açık kaldı. “Mantı mı... dedin?..”

“İmanının saflığı aklıma karımın malikânesindeki şapeli getirdi.” Baron Rikard kadını nazikçe çekerek oradan götürdü. “Kapısı hanımeliyle çevriliydi. Hanımeli kokusuna aşına mısın?..”

“Ekselansları.” Jakob dostane bir tavırla elini kontun omzuna koydu ve diğeriyle arazinin dış hatlarını işaret ederek muhtemel saldırı noktalarını gösterdi. “Sizin deneyimlerinize sahip birinin bunu ilk bakışta göreceğini biliyorum ama kontesin kampı bizimkinden daha yüksekte. Vadinin ona ait tarafı daha dik. Şu dere've şuradaki kayalar bir taarruzun önünü keser.”

“Ufak bir avantaj,” diye dudak büktü subaylardan biri.

Kont Radosav az önce Jakob'un yaptığı gibi derin bir iç geçirdi. “Muharebeler ufak avantajlarla seyir değiştirir.”

“Dahası da var,” diyen Jakob işaretparmağını yalayıp havaya kaldırdı. “Rüzgâr bize karşı esiyor. Düşmanın okları daha uzağa uçar.”

“Rüzgâr yön değiştirebilir,” diye tersledi başka bir subay.

“Rüzgâr yön değiştirebilir mi?” Jakob gözlerini adama çevirdi. Yıllar iç çekişini ölümcül bir silah hâline getirdiyse, bakışlarını daha da ölümcülleştirmişti. “Stratejiniz bu mu?”

“Ama sen yanımdasm!” dedi kont.

Jakob bu söz karşısında gülümsemeden edemedi. İmparator Odo, Flamanlarla muharebeye tutuşmakta kuşkuya kapıldığında Jakob onu hücumla ikna etmişti. *Ben yanımdayım*, demişti, yüreği bir fırın gibi özgüvenle yanarak. *Ben yanımdayım*.

“Gençliğimde tek bir kişinin tarihin dengesini değiştirebildiğini düşlerdim,” dedi Jakob. “Zaman bana bunu yapanların dengeyi doğru tarafa olduğu kadar kolayca yanlış tarafa da çevirebileceğini öğretti.”

Kont çenesini kaygıyla sıvazlayarak tekrar vadiye döndü. “Adamlar *sahiden* yorgun. Kontesin kampı *sahiden* düzenli. Ve ne arazi ne de hava şartları elverişli...”

“At üstünlüğü de onlarda...” diye ekledi yaşlıca şövalyelerden biri, Jakob’a belli belirsiz kafa sallayarak.

Kont Radosav yumruğunu zırhlı uyluğuna vurdu. “Tanrım, o kadını yenmeyi öyle çok isterdim ki!”

Jakob barışçıl insanları savaşılmaya ikna etmek için yıllar harcamıştı. Görünüşe bakılırsa, kefareti savaş yanlısı ahmakları caydırmaktı. Sesini başka hiç kimsenin duyamayacağı kadar konta yaklaştı. “Peki ama ona *mağlup* olursanız neler hissedeceğinizi hiç düşündünüz mü?” Kont gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar vadinin karşı tarafına bakarak kaş çatı. “Prestij kaybedersiniz. Lekesiz isminiz riske girer. Kontesi küçük düşürmek mi istiyorsunuz?” Omuz silkti. “Bunu açıkgozlülüğünüzün size üstünlük kazandıracağı müzakere masasında yapın.”

Kont Radosav başını kaldırıp çenesini oynattı. “Galiba her muharebe öyle veya böyle orada bitiyor.”

“Savaşta bir ömür geçirdim,” dedi Jakob. Aslında birden fazlasını geçirmişti. “Size şu kadarını söyleyebilirim: Her on barışın dokuzu savaştan daha çok kazanç sağlar.”

“Lakin hâlâ kılıç taşıyorsun,” dedi kont.

Jakob bıkkın bir tebessümle elini silahının kabzasına koydu. “Benim yaşımdaki biri yaslanacak bir şeye ihtiyaç duyar.”

Yasal Boşluk

“Burada neler olmuş?” diye fısıldadı Diaz Birader, köşeden başını uzatıp meydana bakarak.

Harap olmuş kasabaya gizlice girerlerken cesetlere rastlamışlardı. Bazıları sokaklarda kan revan içinde yatarken, bazıları da yanmış binalarda kömür olmuştu. Bazılarıysa kemerlerden, pencerelerden, dükkân tabelalarından sarkıyordu. Fakat ilerideki meydan onlarla doluydu. Bu cesetler o kadar perişan durumdaydı ki, Diaz Birader başını çevirmeye ve gördüklerinin eskiden insan olduğunu kendisine hatırlatmaya mecbur kaldı.

Yüzünü kaplayan soğuk teri sildi. Sildiğinde de nem tabakası hemen geri geldi. “Sanki...”

“Ben yapmışım gibi mi görünüyor?” diye ortaya attı Vigga, lekeli parke taşlarında yürüyerek.

“Ama hiçbir kısıtlama olmadan...” Diaz titreyen bacaklarını son bir kez gayret etmeye zorladı.

Vigga elbette ki bir katildi. İşlediği cinayetlerin bilançosunu ancak Tanrı bilirdi. Lakin kıyıdan ayrıldıklarından ve iç kesimlere doğru Alex’in izini sürmeye başladıklarından beri Diaz’ı o hayatta tutmuştu. Keşişi peşi sıra sürüklemiş, patikaları tespit etmiş, yoldaşına yiyecek bulmuş, yeri geldiğinde onu tokatlayarak uyandırmış, yine peşi sıra sürüklemişti. Diaz’ın yorulmak bilmeyen rehberi, insafsız eziyetçisi, korkusuz koruyucusu olmuştu.

Kadın yanık et ve vakitsiz ölüm kokusuyla ağırlaşmış havayı derin derin soludu. “Bizimkiler şu taraftan gelmişler.”

“Neden dosdoğru bir kasabaya girmişler ki?” diye sordu çok sayıda asker cesedine bakmakta olan Diaz Birader. Kalıntılar birbirlerine o kadar çok karışmıştı ki, kaç kişi olduklarını kestirmek zordu. “Hele hele bu kadar yağmalanmış bir tanesine?”

“Peşlerindeki hergeleleri atlatmak için.”

Diaz Birader gözlerini kırıştırdı. Bu sahiden de ortadaki bilmece için iyi bir yanıtı.

Diaz onun bir hayvan olduğunu farkındaydı. Vigga bir saksagan kadar kaypak, ayı kadar dobra, sardalye kadar unutkanlı. Fakat aynı zamanda iyi bir yol arkadaşıydı ve kimi zaman hiç de ahmak olmadığını ispatlayan alışılmadık yorumlar yapıyordu. Diaz onun manastırındaki başkeşişin teolojik seminerlerinden birine pek katkı sağlayacağını hiç sanmıyordu ama başkeşişin de bir savaş meydanında prenses ve kaçak bir elf bulmakta işe yarayacağından kuşkuluydu.

Bir yol arkadaşının iyi mi yoksa kötü mü olduğu büyük ölçüde şartlara dayanıyordu.

“Sence başarmışlar mıdır?” diye fısıldadı.

“Sunny çevik mi çeviktir. O yüzden umudumu koruyorum.” Vigga yerlere saçılmış bazı bağırsakları ayağının ucuyla dürttü. “En azından cesetlerine basıncaya kadar.” Diaz’a onu hep biraz rahatsız eden o dişlek sırtışıyla baktı. “Bana kalırsa fırsatın varken gülümse. Nasılsa çok geçmeden dünya kukuna tekmeyi basıverir.” Yan devrilmiş ve kırık tekerleklerinden biri havada kalmış at arabasının önce içini, ardından altını kokladı. O iş de bitince çöp saçılmış bir ara sokağa kadar yürüdü. “Buradaymışlar... Şu tarafa gitmişler...” Keşiş sokağın öbür ucundaki nehri gördü ve kalbi kulaklarında atarak kurdu köhne bir rıhtıma kadar takip etti. Vigga iskelenin sonunda çömelip akıntıdan aşağı baktı. “İzler burada son buluyor.”

“Yani tekneyle mi kaçmışlar?”

“Mantıklı gözüküyor. Suda izlerini sürmek daha zordur...” Vigga ansızın kafasını kaldırdı, sonra doğrulup ara sokağın gerisine baktı. “Birileri geliyor.”

Diaz meydanda bağrıışmalar mı duyuyordu? Vigga’ya sokuldu. “Her kimse dost canlısı olduklarını sanmam...”

Vigga yumruklarını sıkarken ellerinin dövmeli tersleri şişti. “Ben de pek dost canlısı değilimdir.”

“Benim korktuğum da o zaten.”

“Onları geberteceğimi kastediyorum,” diye hırıldadı kadın.

“Benim korktuğum da o zaten!” Sokağın karşısındaki bir ambarın kapısı aralıktı. Diaz yoldaşını dirseğinden tutup oraya doğru çekti.

Vigga yerinden azıcık bile kıpırdamadı.

“Sen yapacağını yaparken ölmek istemiyorum,” diye tıslayan keşiş iki eliyle birden kurtkadının dirseğine asıldı. “Senin de ölmeni istemiyorum.” Meydanda titreşen meşale ışıkları mı görüyordu? “İdeal ölüm sayısı sıfır!” Büyük ödüllü bir halat çekme yarışına katı-

lan bir ekibin lideriymiş gibi bütün ağırlığıyla geriye yaslandı. “Beni bağı kullanmak zorunda bırak...”

“Odin’in taşakları.” Vigga o kadar ani bir dönüş yaptı ki, Diaz’ın sokağa kapaklanmamak için kadının dirseğine tutunması gerekti. Kurtkadın ambar kapısını bir tekmeyle açtı ve keşişi de beraberinde sürükleyerek içeri girdi. Kapıyı arkalarından itti ve omzuyla bastırarak tahta gıcırtiları eşliğinde kırık çerçevesine oturttu.

Büyük ölçüde karanlık olan mekân rutubet kokuyor, kalas çakılmış pencerelerden sızan ışıktaki yarık çuvallar ve boş fiçiler göze çarpıyordu. Vigga kapıyı sürgülemek için kulplardan bir şey geçirirken bir hışırtı çıktı. Sonunda da omzunu tahtaya dayadı.

Hemen sonra dışarıdan gürültüler geldi. Telaşlı ayak sesleri. Yüksek sesli konuşmalar. Bir kalabalık.

Meşaleler ambarın önünden geçerken Diaz geri çekildi. Kapının tahtaları arasından çatık kaşlarla dışarıyı süzen Vigga’nın yüzünde titrek bir ışık çubuğu gezindi. Kalın elmacıkkemiği, parlak bir gözün altındaki kabuk tutmuş çentik, surattaki yazılar. *Dikhat*. Diaz’ın aklında tutsa iyi edeceği bir nasihat...

Konuşmalar kısılarak boğuk yankılar hâlini aldı, sonra o da kayboldu. Diaz Birader tuttuğu nefesini titrek nidalarla ağır ağır verdi ve ağrıyan kıcı yere değene kadar titreyen bacakları üstünde duvardan aşağı kayd.

Tehlikenin geçmesiyle yorgunluk delinmiş bir sandala dolan deniz suyu misali içine akarak gözkapaklarını ağırlaştırdı. Papa Cenapları’yla olan randevusuna geciktiği için Semavi Saray’da koşturduğundan beri kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Artık bencilce hırslara sahip eski hâlini düşünmek bile garipti. Kilise bürokrasisinde rahat bir makama kavuşacak, baş belası bir soylu kadının baş belası yavrularına öğretmenlik edecek, piskoposun esprilerine gülecekti. Şimdilerdeyse umutları bir sonraki dehşetengiz hadiseden sağ çıkmanın ötesine geçmiyordu. Zaten hiç kuşkusuz öyle bir hadisenin eli kulağındaydı.

“Haklısın,” diye homurdandı Vigga.

“Emin misin?” Diaz Birader gözlerini kapadı ve solumasını yavaşlatmaya çalıştı. Nabzının zonklamaları kademe kademe azaldı. “Sakin başka birinden bahsediyor olmayasın?”

“Kavga ararsan mutlaka yenilerini bulursun. Hiç ders almıyorum!” Vigga kendi vücudunun etli bir kısmını yumruklarken karan-

lıkta keşişi irkiltten tok bir ses çıktı. “Suçu kurda atmak istiyorum ama işin doğrusu şu ki, ısırıktan önce de kahrolası budalanın tekiydim.”

“Budala falan değilsin,” diye mırıldandı Diaz Birader. “Sen sadece... dünyaya kendi tarzında bakıyorsun.”

“İyi ki buradasın.” Vigga kapıya arkasını döndü ve yere oturana kadar duvardan aşağı kaydı. “Üstüme başıma sıçmadığımdan emin ol.” Diaz’ın gözleri artık karanlığa alışıyor, kadının dış hatlarını görebiliyordu. Vigga bacaklarını göğsüne çekip kollarını dizlerine koymuş, ellerini aşağı sarkıtmıştı. “Kurt tasmaını çıkarmasın diye yardıma ihtiyacım var. Sen sakın birisin.”

Diaz Birader başını duvara dayadı. “Herhalde ödlele demek istedin.”

“Ödlelele kaçarlal. Sen korkuyorsun ama yine de buradasın.” Diaz karanlıkta kendisini süzen gözlerin parıltısını gördü. “Değiştin.”

“Belki eski hâlime dönmüşümdür.”

“Yanlışı kızıl düzmeden önceki hâline mi?”

Nedense karanlıkta konuşmak kolaydı. Diaz Birader daha önce günah çıkarırken ağzına almadığı şeyleri söyleyebilirdi. Vigga hakkında pek çok laf edilebilirdi ama en azından peşin hükümlü değildi. Zaten Diaz’ın günahları onunkilerin yanında çok ufak kahrıldı. “O halimin hoşlanılacak tarafları vardı,” dedi. “Canı ne isterse yapardı. Eylemlerinin sonuçlarını hiç düşünmezdi. Tıpkı senin gibi.”

Vigga ellerini kaldırıp parmaklarını oynattı. “Sahip olmadığım ne varsa o huyuma borçluyum.”

“Ama yol boyunca eğlendin de, değil mi? Bense kendimi on yılığına bir manastura kapattım ve her kurala uydum.” Diaz Birader omuz silkti. “Ama şimdi seninle aynı yerdeyim.”

Vigga tabii ki aşağılık biriydi. Kurtarıcı’nın ışığı dışında kalan cehalet karanlığında doğmuş, putperest bir vahşiydi. On İki Fazilet arasında tamamen yabancı oldukları vardı. Fakat bazıları hakkında –cesaret, dürüstlük, sadakat, cömertlik– Diaz’ın tanıdığı pek çok rahibe ders verebilirdi. Vigga aşağılık biriydi, amma velakin taşıdığı ölü ağırlıktan fazlası olmamasına rağmen Diaz’a en ufak bir aşağılama göstermemişti.

“Galiba gittiler,” diye mırıldandı kadın. Artık dışarısı sessizdi. Vigga ayağı kalktı. “Bizim de gitmemiz gerek...”

“Doğrulanabileceğimi dahi sanmıyorum.” Diaz Birader ağrıyan bacaklarını uzattı. “Burada güvendedeyiz.”

“Güvende gibiyiz.”

“Başımızın üstünde çatımız var.”

“Var gibi.”

“Karanlıkta körü körüne dolanmak bize bir fayda sağlamaz.”

“Hımmmm...” Vigga gelip tekrar keşişin yanına oturdu ve Diaz bu sefer daha yakınında olup olmadığını merak etti. Derken birdenbire az önceki talihsiz sözcük seçiminin farkına vardı. Vigga'nın alıp verdiği nefesleri, o nefeslerin yumuşak ritmini, her birinin sonundaki belli belirsiz hırıltıyı duyabilmekteydi.

Vigga'nın bir vahşi olduğu inkâr edilemezdi. Dikkatsizlerin güvenliği için üstüne başına ikazlar dövmelenmişti. Diaz onu ilk defa insan suretinde görür görmez bunu anlamıştı. Üstü başı kanla kaplı olan Vigga'nın sindirilmemiş insan parçacıkları kusmasını seyretmişti. Şimdi hareket etmenin mi, yoksa kıpırdamadan oturmanın mı daha güvenli olduğundan emin değildi. Lakin halihazırda arzular listesinin başındaki madde güvenlik değildi.

“Keşişlerin,” dedi Vigga düşünceli bir sesle, “bir kuralları vardır, değil mi?”

“Bazen kurallardan başka bir şeyimiz yokmuş gibidir.”

“Peki ya kadınları düzmek hakkında?”

Diaz Birader yutkundü. “Bir tür... yemin ederiz.”

“Bak ne diyeceğim, canının istediği manastırdan atla bir günlük mesafedeki herhangi bir geneleve uğrarsan, fahişeden çok keşiş bulursun.”

“Bak o konuda... tecrübelerine boyun eğiyorum.”

Ambarın sessizliği ağırlık yapıyormuş gibiydi. “Herhalde aynı şey,” diyen Vigga'nın sesi alçak çıkmaya başladı ama cümlesinin sonuna yaklaşırken gitgide yükseldi, “hayvanları düzmek hakkında da geçerlidir?”

Diaz Birader bu sefer yutkunurken daha da zorlandı. “Kesinlikle uygun bulunmaz.”

“Gel gör ki...”

“Her din adamı kendi vicdanına hesap vermek zorundadır.”

“Ama... beni bir dinle...” Hava kadının o kısıtlı alanda neredeyse karşı konulmaz kokusuyla doluydu. Eskiden Diaz'a berbat gelen bu koku şimdi tam tersi bir etki yaratıyordu. “Ne kadın ne de hayvan

olan şeyleri...” Vigga giderek sokuluyordu. “Düzmeye nasıl bakılır?” Diaz kadının sesinden iyice yaklaştığını kestirebiliyordu. “İkisinin...” Duraksamalar akıl almayacak kadar uzundu. “Arasında bir yerde olan birini?”

Vigga bir canavardı. Diaz onun menfur bir dehşete dönüşmesini ve çılgıncasına katliam yapmasını kendi gözleriyle görmüştü. O insanlığın iyiliği için Kilise tarafından avlanmış, mahkûm edilmiş ve hapse atılmış melun bir gudubetti. Fakat buna odaklanmak zordu. Birbirine karışan vücut sıcaklıklarından ve aralarındaki gergin karanlıktan –kadının ısıyla ve mayhoş kokusuyla dolu karanlıktan– başka bir şeye odaklanmak zordu.

Başka şeylere odaklanmayı zorlaştıran bir diğer husus da Diaz’ın apışarasına hızla hücum eden kandı.

“Biliyorum, hukuk meselelerinden anlamam...” diye mırıldandı Vigga ve Díaz bir gıcirtı duydu. Kadın bir yumruğunu keşişin yanındaki zemine dayıyordu. “Ama sence... bir...” Diğer yumruk da ilkinin yanına inerken başka bir gıcirtı çıktı. “Yasal boşluk yakalamış olabilir miyim?”

Tanrı aşkına, burnunu neredeyse Diaz’ın boynuna sürtecekti. “Vigga... lütfen,” diye fısıldadı keşiş, işe yaramayacağını bile bile gözlerini yumarak. “Kurtkadımlarla yatmaya yönelik... belirli bir kısıtlama yoksa bile...” Diaz bu kelimeleri telaffuz ettiğine dahi inanmıyordu. “Öyle bir şey... uygun olmaz.” Hem de hiç olmazdı. Hatta pek çok açıdan son derece uygunsuz olurdu.

“Hayır,” diye fısıldadı Diaz Birader. Kaya gibi olması lazımdı. Tıpkı her türlü dünyevi hazla cezbedilen ama yine de yüzünü Tanrı’ya çeviren Aziz Eustace gibi. “Hayır,” diye tekrarlardı. Yanındaki kadın bir katil, bir hayvan, bir vahşi, bir canavardı. Elini ağızlarının arasındaki dar boşluğa götürüp bir parmağını kadının dudaklarına değdirdi ve onu nazikçe itti. “Cevabım hayır olmalı.”

Vigga’nın iç geçirdiğini işitti. Parmak uçlarında nefesinin ısını hissetti. “Pekâlâ.” Dizleri üstünde kaykılan kadının saçları Diaz’ın boynunu gıdıkladı. “Seni zorlayacak değilim, Diaz Birader. Ama... fikrini değiştirmen hâlinde... boşluğum seni bekli...”

“Sikerler!” diye hırıldayan Diaz kadını ensesinden yakalayıp kendine doğru çekti. Tecrübesizliği yüzünden karanlıkta hedefini ıskaladı ve Vigga’yı burnundan öpmeye başladı. Fakat kısa süre sonra dudaklarına ulaştı.

O kadının sivri dişlerini yalarken, Vigga da onu öperek karşılık verdi; ona hırladı, onu hafifçe ısırıldı.

Aziz Beatrix'in kanıyla dolu tûp can havliyle son bir yakarışta bulunurcasına göğsüne çarptı. Diaz tûpü öfkeyle tutup omzunun arkasına attı.

Yaptığı şey tamamen yanlış, son derece iğrenç, büsbütün yasaktı. Vigga bir canavardı. Fakat Diaz kendine hâkim olamadı.

“Canı...” diye hırıldayarak parmaklarını kadının saçlarının arasına soktu ve onu kendine bastırdı. “*Cehenneme.*”

Değiştiremeyeceğin Şeyler

Kapı tek bir tekmeyle kırıldı ve gıcırtilı menteşelerin üstünde zangırdadı.

Alex bir kolunu omuzlarına atıp onu kısmen kaldırırken Sunny perişan bir sesle inlemekten kendini alamadı. Ölümcül bir yara almış ve melodramatik bir biçimde ölmek için bulduğu çukura giren dört bacaklı bir hayvan misali bel vermiş eşiği yalpalayarak aşılar.

“Sana söylemiştim,” diye etrafına bakınarak mırıldandı Alex. “Burada kimse yok.”

“Bu kadar güzel bir yer bulmak şaşırtıcı,” diye tısladı Sunny.

Kokusuna bakılırsa, terk edileli çok olmuş virane bir ahırda, ağılda veya mezbahadaydılar. Taştan inşa edilmiş arka duvar daha eski bir yapının yıkık dökük leşiydi ve binanın geri kalanı yamulmuş kallaslarla derme çatma bir araya getirilmişti. Ayaz cereyanda çok eski örümcek ağlarının telleri uçuşuyor, damdaki deliklerden içeri yağmur sırıyordu.

“Daha beter yerlerde de kaldım.” Alex en kuru köşeye gitti ve Sunny’yi kirli samanların üstüne bırakmaya koyuldu.

“Dikkat et,” diye homurdandı Sunny, sıkılı dişlerinin arasından.

“Ediyorum zaten,” diye homurdandı Alex, harcadığı çabayla titreyerek.

“Dikkat et!” diye homurdandı Sunny.

“Ediyorum zaten!” diye hırıldadı Alex, sonra dengesini kaybetti ve birlikte yere devrildiler.

Sunny tenine batan samanların üstünde, o küf kokulu karanlıkta bir müddet yatarak sıkı nefesler almaya çalıştı. Çekeceği acının beklentisiyle yüzünü buruşturmasına rağmen hemen sonra kendini daha iyi hisseder oldu. Alex elleri ve dizlerinin üstünde durarak tepesinde bekliyordu. Genç kadın ter, korku ve adını bilmedikleri, muhtemelen de asla öğrenmeyecekleri o yakılmış kasabanın dumanı kokuyordu.

“Burada fazla...” diye fısıldadı Sunny, “kalmamalıyız.” Normalde de fazla konuşmazdı ama halihazırda her bir sözcük büyük uğraş gerektiriyordu. “Nehre açıldığımızı... tahmin edeceklerdir.”

Alex dizlerinin üstünde doğruldu. “Belki kasabada hepsi öldürülmüştür.”

“Sence şansımız gerçekten o kadar yaver gitmiş midir?”

“Geçmişteki örneklerle dayanarak hayır. Kaburgaların nasıl?”

“İyi,” diye fısıldadı Sunny. “Tabii nefes almadığım sürece.”

“Bir bakayım mı?”

“Neden? Gözlerin şifalı mı?”

Alex kirpiklerini kırıştırdı. “Belki birazcık.”

Sunny gömleğini yavaşça kaldırdı. Sirk gösterilerinden meraklı bakışlara alışkındı ama yine de Alex’in dizleri üstünde ona yaklaşması tuhaf geldi. Genç kadın sadece bir parmak ucunu kullanarak büyük bir nezaketle kaburgalarına dokundu, sempatiyle yüzünü ekşitti. Dokunuşu öylesine hafif ve gıcıklayıcıydı ki, Sunny’yi ürpertti.

İnsanlar ona pek dokunmazlardı. En azından nazikçe.

“Eee?” diye mırıldandı.

“Eh, bunların benim kaburgalarım olmamasına sevindim. Sence... ne bileyim işte... göğsünü sarmalı mıyız?”

“Bunun ne faydası olur ki?”

“Hiçbir şey yapmadan duramam.”

“Yapılabilecek en kolay şey hiçbir şeydir.” Sunny samanlara uzandı ve gömleğini aşağı çekip hiç kıpırdamadan yattı. “Sen yola devam et. Beni burada bırak. Ben başımın çaresine bakarım.”

Alex hıhladı. “Hadi oradan. Ne yiyeceğimiz ne de suyumuz var, avlanıyoruz ve sen dırdırcı biri değilsin. O yüzden ‘of’ dediğin zaman sözlerinde ciddi olduğunu tahmin ediyorum.”

“Öyleyse başımın çaresine bakamam. Yine de beni burada bırak. Truva’ya ulaşmak zorundasın.”

“Truva umurumda değil. Oraya hiç gitmedim.”

“Güzel bir yer olduğunu duymuştum. Gitmelisin.”

“Aman ne komik. Hayatımı kaç defa kurtardın?”

Kıpırdanan Sunny biraz inlemekten kendini alamadı. “Birkaç defa.”

“Pek çok defa. Üstelik bunu ikide bir başıma kakmıyorsun ve böylesi kakmandan bile daha beter.”

“Trajik ağırbaşlılık bana doğal geliyor.”

“Peki onu bir de ben denesem olmaz mı? Sana bu kadar yakışır-ken?”

“İkimizi birden bu çıkmazdan kurtarmak için planın ne?”

Alex yerden kalktı ve konuşmadan çenesini sıvazladı.

Sunny kızın gerçekten bir planı olduğunu ummuştu. Fakat olmadığını keşfetmek onu şaşırtmadı. “Tahmin etmiştim. Gitmelisin.”

“Bir çiftliğin önünden geçtik ya,” dedi Alex. “Orada ahır vardı. Belki atları da vardır.”

“Geri gitmeyeceksin. Enselenebilirsin.”

“Plan istedin. İşte planım.”

“Boktan bir plan istemedim. At çalamazsın.”

“Sıska olmasına siskasın ama seni uzun süre taşıyamam.”

“Zaten tek ihtiyacımız, peşimize düşecek kızgın bir çiftçiydi.”

“İki düzine kiralık katilin ve bir kurtadamin üstüne öyle bir çiftçinin fazla fark yaratacağını sanmam.”

“Bunu yapmana izin veremem.”

“Beni nasıl durduracaksın?”

“İllaki...” Sunny doğrulup oturmaya çalışırken dişlerini sıkı. “Bir şeyler akıl ederim...”

Alex bir elini elfin omzuna koydu. “Gerek yok.” Sunny’yi geri itmese de kalkmasını engelledi. “Bana güvenebilirsiniz.”

Sunny onu yattığı yerden süzdü. “Sana güveniyorum,” dedi.

Derken Alex eğilip onu öptü.

Bu dillerin ve dişlerin işin içine karıştığı sert bir öpücük değildi. Dudakların kazara birbirine sürtmesi de değildi. Ne olduğuna dair kafalarda şüphe bırakmayan, kasıtlı ve sabırlı bir şeydi. Genç kadın Sunny’nin üstdudağını kendi dudaklarının arasına alıp hafifçe emdi, ardından belli belirsiz bir şapırtıyla aynı şeyi elfin altdudağına yapıp tekrar üste döndü. Sonunda belki dilini de birazcık kullandı. Elf tam öpücüğe karşılık verecekken de yüzünü onunkinden uzaklaştırdı.

Sunny yüzü baştan aşağı karıncalanarak ona bakakaldı. Alex gözlerini açtı ve o bakışlara karşılık verdi. Aralarında sadece birkaç santimlik karanlık vardı. Sessizliği bölen tek şey kapının rüzgâr estikçe çıkardığı gıcırtilardı. Yutkunan Alex’in boğazındaki kaslar seğirdi.

“Ah,” dedi Sunny, biraz boğuk bir sesle.

Alex irkilerek geriledi. Sanki öpülen kendisiydi. Bu bir bakıma tarihin, hem de çok yakın tarihin yeniden yazılışı gibiydi. Ayağa kal-

kan genç kadın dizlerine yapışmış samanları süpürmekle ilgilendi. Sanki dünyadaki en önemli şey temiz dizlerdi.

“Sen burada kal,” deyip kapıya döndü. “İşim uzun sürmez.”

“İstesem de bir yere gidemem.” Sunny daha rahat bir pozisyona geçmek için kıpırdanmanın, çekeceği acıya değip değmeyeceğini düşündü, sonra da fikrini değiştirdi. Paniklemedi. Paniklemekten asla hayır gelmezdi.

Alex’e, en azından yardım etmeye çalışacağına gerçekten güveniyordu.

Çabalarında başarı sağlayıp sağlamayacağı ise ayrı konuydu.

Sunny rüyasında birini öpüyor, ormanın derinliklerinde hoş bir karıncalanma yaşıyordu. Şarkılar söylüyor, kahkahalar atıyor, yapraklar sapsarı bir yağmur gibi yumuşacık yosun yatağına dökülüyordu. Orman tabanı aralarından zümrüt yeşili ışık huzmelerinin geçtiği dallardan o kadar aşağıda yer alıyordu ki, Sunny kendini bir sualtı krallığının kraliçesi gibi hissediyordu.

Derken uyanmanın eşiğinde kendi kendine düşündü: Orman mı? Bir elfin rüyasında görmesi için ne kadar utanç verici bir şey. Ne büyük bir klişe. Sonra kulaklarına akıncıların gürültüsünü andıran bazı patırtılar ve hışırtılar geldi. İrkilerek uyanan elf hızla doğrulup oturdu ve tekrar çifte yemiş gibi müthiş bir acı duydu. İnleyerek yeniden kendini yere bıraktı.

Kalaların arasından sızan donuk gri ışık huzmeleri samana çizgiler çekiyor, mekân kıt gün ışığında daha bile pis görünüyordu.

Sabah olmuştu.

Demek Alex geceleyin sessiz sedasız çekip gitmiş ve onu terk etmişti. Sunny aynen öyle yapmasını söylemişti söylemesine ama kızın aksi yönde karar vermesi için biraz umut da beslemişti. Elbette ki budalalık etmişti.

Birisi yalancı olduğunu söylediğinde ona inanman gerekirdi.

Kapı sallanarak açıldı. Sunny nefesini tutmaya çalıştı ama böğründeki ağrı o kadar fenaydı ki, kendini bir arada tutmazsa patlayacakmışçasına kollarını kaburgalarına sardı. Orada öylece yatmaktan ve başına geleceklere katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Maalesef bu ilk kez olmuyordu.

“İçeri gir, seni gidi koca hergele. İçeri gir.” Ses Alex’indi. Sunny

kızın gür yelesi, siyahlı-beyazlı bir atı yularından çekerek ambara sokmasını seyretti.

Demek Alex her şeye rağmen onu terk etmemişti. Sunny'nin içini sevinç ile şaşkınlığın hoş bir karışımı kapladı.

"At bulmuşsun," dedi.

Alex gönülsüz hayvana asılmayı sürdürerek etrafa bakındı. "Şaşırmış gibisin."

"Birazcık."

"Sana eskiden hırsız olduğumu söylemiştim, değil mi?"

"Değiştğini sanıyordum."

"Değiştin de." Alex atı nihayet kapıdan geçirmeyi başardı ve hayvana gururla baktı. "Artık at hırsızıyım." Boynunu sıvazladığı hayvan başını eğip hafifçe kişnedi. "Bizimle çok daha mutlu olacak."

"Neden bizimle daha mutlu olsun ki?" diye sordu Sunny. "Kahrolası bir felaketten farkımız yok."

"İşte tam da bu yüzden. Ona ihtiyacımız var. O çiftçinin yanındayken yapsa yapsa tarla sürer. Ama bizimle beraberken *kahraman* olabilir." Genç kadın atın yularını bir parmaklığa sarıp Sunny'ye yaklaştı. "En azından kendi kendime bu hikâyeyi anlatıyorum."

"Sanırım daha kötü yalanlar da duydum..." diye mırıldandı Sunny ama aynı anda doğrulup oturmaya çalışınca cümlesi tükürüklü bir homurtuyla sonlandı.

Alex âdeta sarılırcasına onu koltukaltlarından kavradı ve ahır bölmesinin çürümüş tarafına yaslanana dek elfi yerden kaldırdı. "Ayakta durabilir misin?"

"Sorun değil." Sunny soluklanmayı denedi; fazla derin veya fazla sığ nefes almadan. "Beni dik tutabilirsen."

Alex elfin gözlerinin içine baktı. Ne gülümseyerek ne de kaş çatarak. "İhtiyaç duyduğun sürece," deyip Sunny'nin ata doğru ilerlemesine yardım etti.

"Bak sen, ne hoş."

Kapı aralığında iki adam vardı. Biri çam yarması gibiymiş diğeri daha ufak tefek ama büyük ihtimalle Sunny'nin iki katı ağırlığındaydı. Ayrıca kılsız kaşlarına kadar tümüyle keldi.

"Hasiktir," dedi Alex.

Kendini her şeyden ziyade yorgun hisseden Sunny tekrar yere uzanması gerekip gerekmediğini düşündü. İyi davranmak için elinden geleni yapmıştı ama yine de dünya her fırsatta ağzına sığmıştı.

“Şu insan mı ki?” diye sordu kel adam, ona dikkatle bakarak.

“Elf,” dedi çam yarması.

“Öyleyse bu da şu kuzen oluyor,” dedi burnu kırık bir kadın, diğer ikisinin ardından ahıra girip kalın işaretparmağını Alex’e doğrultarak. “Sabbas duyunca sevinecek.”

Görünüşe bakılırsa sayısal açıdan ikiye üç, ağırlık açısından da yaklaşık bire beş ve yeni gelenler Burgonya’yla savaşa tutuşmak için donanmış gibi gözüküyordu. Silah açısından aşağı yukarı bire otuz dezavantajlı durumdaydılar.

Sunny kaburgalarını tutarak yavaşça geriledi. Alex de aynı şeyi yapıp kendini onunla üç katilin arasına soktu. Ziyaretçileri müziksiz ve kötü sonlanmaya mahkûm bir danstaymışçasına rahat adımlarla onların üzerine yürüyordu.

“Sihirli burun halt yemiş, ha?” dedi çam yarması. “Onu ilk bizim bulduğumuzu söylediğimizde Danimarkalının yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ona sen söyle,” dedi kadın. “Kahrolası Danimarkalı benim ödümü patlatıyor.”

“En çok hangisinden nefret ediyorsunuz?” diye sordu kel olanı düşünceli bir sesle, ilerlemeyi sürdürerek. “Danimarkalıdan mı, ikizlerden mi, yoksa Adam Yakalayan’dan mı?”

“Hepsinden eşit derecede nefret edemez miyim?” dedi kadın. “Nefretim tükeniverecek değil ya.”

Nefes alıp tutmaya çalışan Sunny böğrüne saplanan acıdan bayılacak gibi oldu ve nefesini ıstıraplı bir ısıklıkla vermek zorunda kaldı. Yıllar boyunca kendini göstermek için yanıp tutuşmuştu. Şimdiyse ortadan kaybolmak istiyor ama bunu beceremiyordu.

Alex sağ elini elfin yakınına indirip arkasına götürmüştü. Kırmızı ceketinin kirli eteğini kaldırıp kemerindeki hançeri yavaşça çekti.

“Dikkat edin,” dedi kadın. “Galiba bıçağı var.”

“Ne olmuş yani?” dedi kel adam. “Bende bir sürü var.” Kendinin kilerden birini eline aldı. Alex’ininkinin iki katı uzunluğundaki silah yıllarca bilenmekten dolayı zalim, ince bir hilal şeklini almıştı.

“Sabbas onun kesilip biçilmesini istemez,” dedi çam yarması.

“Birazcık kesip biçmekten ne çıkar?”

“Bak ona itiraz edeceğini sanmam.”

Bir adım daha gerileyen Sunny’nin omuzları duvara değdi. Gidebileceği bir yer kalmamıştı. O da yetmezmiş gibi biri daha kapıdan

içeri sessizce giriyordu. Durumları gitgide kötüleşiyordu... lakin... yeni gelenin suratından geçen bir ışık çizgisi birbirine dolanmış siyah saçları, ardından soluk bir yanak kesitini, son olarak da altına dövmenlenmiş yazıları gösterdi. Sunny sırtıtmamakta zorlandı.

Kurtkadınlar gerçek bir lanettir. Ta ki onlara ihtiyaç duyana dek.

“Sen en iyisi o bıçağı bırak, tamam mı?” Çam yarması herif elle-rini beline koydu. Arkasından sinsice yaklaşan şeyden haberi yoktu. “Bak cidden, sabrım tükeniyor. Siz ikiniz bizi epey bir koşturdunuz.”

“Kasabada yaşananlar sıkıntılıydı,” dedi kel adam, işlerin ne ka-dar sıkıntılı bir hâl almak üzere olduğunu ruhu duymadan. “Kah-rolası Danimarkalı resmen kudurdu. Neredeyse ok yiyordum. Fikir kimden çıkmıştı?”

Sunny yanındaki Alex'i işaret etti. “Ondan.” Önemli olan tek şey o iki ahmağın dikkatini biraz daha dağıtmaktı. Vigga'nın elleri şim-şek gibi uzanıp kadını arkadan yakaladı. Biri göğsünü sarıp kadının kollarını gövdesine mıhlarken diğeri omuzlarına dolandı ve dövme-li parmaklar da gırtlığına kapandı. Kadın haykırırcasına ağzını koca-man açtı ama hiç ses çıkaramadı. Kıvranıp debelense de bala yapış-mış bir eşekarı gibi kapana kısılmıştı. Yerden kesilmiş çizmeleri boşluğa sessizce tekmeler savurdu.

“Ama yemeğinizi zehirleyen bendim,” dedi Sunny.

“Tam üç gün ishal oldum!” Çam yarması kemerinden çivili bir nacak çekti. “Belki Sabbas seni parçalar hâlinde alınca kızmaz.”

“Durun bir dakika!” Alex açık avucunu iki adama doğru sallaya-rak gözlerin kendisinden ayrılmadığından emin oldu. Vigga o sırada kurbanını sıktıkça sıkıyor, önkolundan aşağı akan kanlar dirseğin-den yere damlıyordu. “Anlaşmaya varabiliriz!”

Kel olanı gevrek gevrek güldü. “Bize ne verebilirsin ki?”

“Mücevherler.” Alex herkesin dualarına cevaben bir azizin adını anan rahip misali kelimeyi uzattı. “Onları bir yere gömdüm.”

O iki çirkin surat da kuşku ve açgözlülük savaş verirken hemen arkalarındaki kadın yoldaşlarının gözleri belerdi ve tekmelerinin ye-rini seğirmeler aldı.

“Onlara mücevherlerden bahsetme!” diye tısladı Sunny zira in-sanlar hep bilmemeleri gerektiği söylenen şeyleri bilmek isterdi.

Bu müdahale açgözlülüğe geçici bir zafer kazandırdı. Çam yar-ması dudaklarını yaladı. “Mücevherlerin mi var?”

“Ben prensesim, değil mi?” diyen Alex prenseslere yaraşır bir ta-

vırla çenesini kaldırırken, Vigga içi yeni geçmiş bebeğini beşiğine yatıran bir anne misali kadının cesedini samanlara nazikçe bıraktı.

“Nerede?” diye sordu kel olanı. Vigga o esnada ölü kadının kemerinden bir hançer çekip arkadan sessizce sokuldu.

“Yakınlarda.” Alex sırtıtmaya başladı. “Çok yakınlarda.”

“Nerede?” diye sordu bu sefer çam yarması, gözleri tamahla parlayarak.

Alex sır paylaşırcasına ona doğru eğildi. “O sikik kışında.”

Vigga işte o zaman hançeri kel adamın başına tepeden saplayarak kafatasını ıslak bir çatırtıyla çökertti. Adamın gözlerinden biri yuvasından fırladı ve çam yarması arkadaşının yanağına kanlar sıçradı.

Ceset gevşekçe yere yığılırken çam yarması hızla arkasına döndü. Vigga zor bir soru sormuş ve onun yanıtını bekliyormuş gibi kaşlarını merakla kaldırarak adamı süzdü.

Çam yarmasının yüzü bembeyaz oldu. “Başka bir Danimarka kurdu...”

Vigga sivri dişlerini gösterdi. “Ben İsveçliyim.”

Çam yarması baltasını savurdu. Vigga bir şap sesiyle bileğinden yakaladı ve diğer elinin ayasıyla adamın önkoluna bir tane patlattı. Kemik tam ortasından kırılarak âdeta ikinci bir dirsek yarattı. Balta uyuşmuş parmaklarının arasından düşerken acı ve hiddetle kükre-yen adam sağlam eliyle kıvrık bir hançer çekti.

Vigga yine bir şap sesiyle o kolu da yakaladı ve onu daha beter şekilde kırdı. Sivri bir kemik parçasının kılı deriyi yarması sonucu etrafa kan fışkırdı. Adam feryat ederek dizlerinin üstüne yığıldı ve bıçak baltanın yanına düşüp takırdadı.

Vigga adama doğru eğildi. “Şimdi de tekme mi atacaksın? Haydi at bakalım.” Dönüp bağırdı. “Hazırsız!”

Biri üstünde hâlâ birkaç yaprak olan büyük bir ağaç dalıyla kapıdan içeri daldı. Tulumunu giymediği için Sunny’nin sırtım gibi, vahşi ve tıraşsız adamı tanınması biraz zaman aldı.

“Yaşıyorsun!” diyen Alex gülümsemeye başladı.

Diaz Birader iki cesede göz gezdirdi. “Görünen o ki Mevla’nın bizimle işi henüz bitmemiş.”

Bazen tehlike geçinceye dek kendini koyuvermezdin. Dizlerinin titredini hissedenden Sunny’nin gözkapakları titreşti ve hemen sonra dizlerinin üstüne yığıldı. Biri yüzünü sıvazlayarak ona, “İyi misin? İyi misin?” diye sordu.

Vigga boğazından kavradığı son katili şiddetle sarstı. “Ona zarar mı verdin?” Kırık kolları çaresizce sallanan adam inleyip ciyakladı. “Seni götünden başlayarak ikiye yaracağım!”

“Attan çifte yedim,” diye mırıldandı Sunny. Baş tüy gibi hafiflemişti.

“Attan mı?” Vigga, Alex’in çaldığı ata döndü. “Bu lavuktan mı?”

“Hayır, hayır!” dedi Alex. “Başka bir attan.”

“Dua etsin de elime düşmesin!”

“Sakin ol, Vigga,” diyordu Diaz Birader. “Sakin ol!”

“İşinize yarayabilirim!” diye ciyakladı çam yarması. Sunny’ye göre sağlam bir ders almıştı. Ne kadar korkunç biri olursan ol, daima senden daha beterleri de vardı ve ne kadar çok kabadayılık yaparsan, kolların o kadar çabuk kırılırdı. “Size Sabbas’ın ne planladığını söyleyebilirim!”

“Dük Sabbas mı?” diye sordu Diaz Birader. “İmparatoriçe Eudoxia’nın ikinci oğlu mu? O burada mı?”

“Bizi Balkanlar’ın yarısı boyunca kovaladı,” diye dişlerini sıkarak mırıldanan Sunny bir dirseğinin üstüne uzandı.

“Buraya geliyor!” diye sızlandı çam yarması. “Yanında efsuncuları ve Danimarka kurdu... Ahh!”

“Vigga, lütfen!” Vigga’yı tutsaklarından ayırmaya çalışan Diaz onunla birlikte silkelenmekten başka bir sonuç alamadı.

“Yardımcı olabilirim!” diye inildedi adam. “Sabbas’a mesaj götürebilirim!”

“Doğru söylüyor!” diyen keşiş, Vigga’nın yumruğunu adamın artık büsbütün yırtılmış ceketinden nihayet ayırabildi. “Sana onu bırakmanı emrediyorum!”

“Gerçekten doğru söylüyor,” diye homurdandı Vigga. “O konuda haklısın.”

Alex yanaklarını şişirip ellerini dizlerine dayadı. Uzun bir iç çeken Diaz Birader kurdu yavaşça bıraktı. İki kolu kırık adam Vigga’ya elinden geldiğince sırtıttı. Çektiği acı düşünülürse çabası takdire layıktı.

Vigga ona öyle sert bir yumruk attı ki, eli çam yarmasının burununu kafasının içine göçertti. Geriye savrulan adam duvara çarpıp sekti ve kirli samanların üstünde taklalar attı. Kanlı bir tür gurultu çıkardıktan sonra da hareketsiz kaldı.

Vigga burnunu çekti. “Al sana mesaj.”

Diaz Birader cesede bakakaldı. "Sana onu incitmemeni söyledim!"

"Bana onu bırakmamı söyledin. Ben de bıraktım."

Sunny samanlara sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı.

Değiştiremeyeceği şeyler için neden kaygılandı?

Muhteşem Bir Etkinlik

Balthazar başka şartlar altında böyle bir debdebeden ve resmiyetten zevk alırdı.

Acı verecek kadar dik bir duruşla eyere yan oturan Kontes Jovanka pırlantalarla ışıltılıydı. O ne kadar minyonca, bindiği küheylan da o kadar heybetliydi. Saflarından ayrılıp hakarete varan bir ahestelikle gitmekte olduğu dikilitaşların oraya yaldızlı dört direk kullanılarak zümrüt yeşili, devasa bir tente kurulmuş, tentenin altına da bir kalenin yemek salonuna yakışacak kadar büyük ve cilalı bir masa yerleştirilmişti. Jovanka şölen günlerine özel en iyi kıyafetlerini giymiş askerlerden ve uşaklardan, kâtiplerden ve kodamanlardan, fedailerden ve nedimelerden teşkil bir ok başının elmas ucu gibiydi. Özellikle Sincellus Ignatios zaten görkemli başlığını yarı kıymetli taşlarla süslü ve düşmanın kolaylıkla yaklaşan bir kuşatma kulesi zannedebileceği kadar uzun bir başkısıyla değiştirmişti. Öte yandan, aynı ciddiyetle karşı yamaçtan tören adımı inmekte olan diğer delegasyonun da rakamlar veya şaşaa bakımından onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Flamalar dalgalanıyordu, koşumlar şingirdiyor, gün ışığı cilalı zırhlardan ve altın ipliklerinden yansıyor.

Ne yazık ki ışıltılı bir kalabalık tamı tamına zafer kazandığında görmek isteyeceğin bir seyirci kitlesiyken, küçük düşerek yüzünün kızarmasına tanık olmasını isteyeceğin sonuncusuydu. Balthazar'ın bir mezar soyguncusundan gasp edilmiş çizimleri vıcık vıcık birer paçavraya dönmüştü. Bir cesetten aşırılmış gömleği kirden kaskatı kesilmiş, sincap yağına bulanmış ve ölü birinden geçen bitlerin istilasına uğramıştı. Kısacası, gerek fiziksel gerekse duygusal sınırları zorlayan, aç ve pislik içindeki Balthazar, Avrupa'nın önde gelen sihir kullanıcılarının birinden ziyade bir bok toplayıcısının asistanının asistanına benziyordu.

Surat asarak kontes ile maiyetini sersefil takip eden Balthazar önce her biri yetişkin bir insandan daha uzun dış taş halkasından,

sonra da ilkinin iki katı uzunlukta olup çatlaklarından yabani çiçekler fışkıran iç halkadan geçti. Geçerken de tüylerinin diken diken olduğunu, parmak uçlarının karıncalandığını, *gücün* o enfes varlığını hissetti. Burası sıradanın esrarlıyla bulunduğu, pek çok sihir türünün en etkili olduğu, enerji akımlarının bir araya geldiği ve dünyalar arasındaki sınırların iyice inceldiği bir yerdi. Sunduğu imkânlar eskiden Balthazar'ı heyecana boğardı. Şimdiyse hissettiği tek şey Papa'nın doyumsuz bağının, perişan hâldeki sindirim sistemine yaptığı sonu gelmez baskıydı.

Kont Radosav dizginlere sertçe asılarak savaş atını şaha kaldırdı. Kontes Jovanka onun tantanasına zıt olarak bineğini vakur bir sadelikle durdurdu. İki asilzade orada toplanmış ordularının gözü önünde dikilitaş halkasının iki tarafından bakıştı. Esintide çimenler dalgalandı, tente uçtu. Taşların arasında bir yerde yuva kurmuş bir kuş belki de huzurlu sabahının böyle beklenmedik biçimde bölünmesinden irkilip cıvıladı. Balthazar geçirtisini bastırdı.

Kalabalık maiyetlerin her üyesi âdeta dile getirilmemiş bir anlaşmayla karşı taraftan kötü kötü süzecek bir mevkidaşını seçti. Ignatios onunki kadar şaşaalı bir cüppe giyen rahibeye bakışlarını kenetledi. Balthazar nemrut çehreleri tararken ani bir teşhis şoku yaşadı. Baptiste'in yenini nazikçe çekti.

"Hı hı," diye mırıldandı kadın. "Hayatın boyunca tanıyabileceğin en öldürülmesi zor hergele çifti."

Çünkü orada, Kont Radosav'ın maiyetinin arkasında, Balthazar'ın hatırladığından bile daha asık suratlı Thornlu Jakob ile ayrı düştükleri günden bile daha genç görünen Baron Rikard vardı. Vampir kaygısız bir selamlamayla iki parmağını alnına bastırdı.

"Artık şu işi bitirelim," diye hırıldayan Radosav eyerinden atladı, pırlantalı kılıç kemerini düzeltti, sonra da masaya doğru ilerledi.

Kontes Jovanka parmaklarını şıklattı. Bir piyadesi kendini dörtyak üstünde yere atarak sırtını bir basamak hâline getirdi. İkisi daha kontesi cennetten gelen ufak tefek bir melekmiş gibi eyerinden almak için ellerini uzatırken, bir çift nedime de elbise kuyruğunun köşelerini yakaladı ve hanımları masaya doğru âdeta süzülürken kumaşın çimenleri okşamasını sağladı.

"Olayı tam bir gösteriye çeviriyorlar," diye mırıldandı Balthazar.

"Ah, bu da bir şey mi," dedi Baptiste. "Sen asıl ikiz Frenk krali-

çeleri ile Burgonya imparatoru arasındaki barış müzakerelerini görecektin. Tam üç ay sürdü.”

“Sen de orada mıydın?”

“Akitanya düşesinin tarafsız gözlemcisiydim.”

Balthazar başını hoşnutsuzca iki yana salladı. “İlla bir adım önde olmak zorundasın, değil mi?”

“Zorunda değilim.” Baptiste şapkasını kullanarak kendini mütevazı bir tavırla yelleyip başıboş buklelerini uçuşturdu. “Kendiliğinden oluveriyor.”

Kont Radosav duyulur bir sertlikle eldivenli yumruklarını cilalı masaya koydu ve küçümseyici bir edayla dudak bükerek sert bir ifade takındı. Kontes Jovanka ise tırnaklarını inceleyip iç geçirdi, başını otoriterce kaldırdı ve o da kendi dudak büküşüyle adamın gözlerine baktı.

“Kocacığım,” diye tısladı.

“Karıcığım,” diye hırıldadı kont.

Balthazar kaşlarını çatı. “Bekle... ne?”

“Bekle... ne?” diye homurdandı Jakob. Nezaret ettiği müzakerelerin sayısını unutmuştu. Çatışmanın bitmesinden genellikle hayal kırıklığı duyar, bazen kavgayı tekrar başlatmaya çalışırdı. Fakat evli bir çift arasında gerçekleşen bir barış görüşmesine hiç katılmamıştı.

Baron Rikard kaşlarını kaldırdı. “Herkes biliyor sanıyordum.”

“Bazılarımız romantizme karşı o kadar hassas değiliz,” diye mırıldandı Jakob, sonra da buruk denebilecek bir tavırla ekledi: “Belki o alandaki tecrübesizliğimizdendir...”

“Ben romantizme karşı hep *acı çekecek kadar* hassas olmuşumdur,” dedi Baron Rikard, Radosav bir sandalyeye çöküp eşini kötü kötü süzerken. “Bu sanırım aşkın nerede bitip nefretin nerede başladığını anlamanın zor olduğu hadiselerden biri,” diye devam etti, Kontes Jovanka kocasının tam karşısındaki sandalyenin ucuna ilişip ona küçümseyici bir bakış atarken. “Lucrezia ve ben de onlara çok benzerdik. Deyim yerindeyse, kedi köpek gibiydik ama tabii daha büyük bir eve sahiptik ve çevremize çok daha fazla zarar verirdik. Hiçbir konuda anlaşamazdık. Tartışırken kıyameti koparırdık! Ama barışmalarımız...” Baron gözlerini kapadı. “Karım insafsız, pervasız, bencil bir ylandı. Tanım, onu ne çok özölüyorum.”

Sincellus Ignatios masaya deri ciltli bir defter yığını bırakırken bir patırtı çıktı. Vincenza Ana da kocaman bir harita açtı.

“İçimden bir ses bu işin uzun süreceğini söylüyor.” Jakob kollarını göğsünde kavuşturdu ve belindeki ağırları geçirmeye yönelik beyhude bir çabayla ağırlığını bir ayakından diğerine verdi.

“Doğu ve Batı kiliselerinin gerçek bir silahlı çatışmaya yeğledikleri tek şey varsa, o da uzun soluklu bir hukuki çekişmedir,” dedi Baron Rikard. “Ama duruma bir de iyi tarafından bakın.”

“İyi taraf var mı ki?”

Vampir fısıldamak için eğildi. “İkimizin de zamanı tükenecekmiş gibi değil.”

Saatler geçti. Güneş yükseldi. Tentenin gölgesi çimenler boyunca ağır ağır kayarken açılan belgeler tüm masayı kapladı. İki rahip her ayrıntı hakkında kıran kırana didişirken, sözlü düelloları yer yer Kontes Jovanka'nın tıslayarak yaptığı yorumlarla ve Kont Radosav'ın bağırarak ettiği itirazlarla bölündü. Her iki Kilise de kürsüden Kurtarıcı'nın cömertliğini methedebilirdi ama pazarlık masasında pek bonkörlük gösterdikleri söylenemezdi.

Kont Radosav kendisine şarap getirtti ve içtikçe daha da öfkelendi. Sonra yalnız başına içmekten bıkip herkese şarap getirtti. İtidal yeminli Jakob her zaman yaptığı gibi ikramı geri çevirdi ve yine her zaman yaptığı gibi yeminlerinden büyük pişmanlık duyarak herkesin içmesini seyretti.

Onun keyfi yerine gelmese de diğer herkesinki gelmeye başladı. Muhafızlar esas duruşta dikilmekten vazgeçtiler, ardından dikilitaşlara yaslandılar. Sonunda çimenlere uzanıp önce silahlarını bıraktılar, sonra miğferlerini çıkardılar ve birbirlerine karışıp diğer taraftaki eski silah arkadaşlarını selamladılar.

“Jakob, seni gidi ihtiyar hergele!” diye seslendi Baptiste. Şapkasıyla kendini yelleyen kadın rahat adımlarla oraya gitti. “Seni burada görmek ne güzel.”

“Baptiste.” Jakob tutuk boynunun izin verdiği ölçüde kafa salladı. “Hayatta olmana sevindim.”

Bir süre konuşmadan bekleyip Vincenza Ana'nın haritasında bir sınır çizmesini, akabinde de Sincellus Ignatios'un ellerini kaldırarak bıkkınlığını göstermesini seyrettiler.

“Şimdi senin de hâlâ hayatta olmama sevindiğini söylemen lazım,” dedi Jakob.

Baptiste omuz silkti. “Sen hep hayattasın. Bir kontun maiyetine nasıl düştün?”

“Alışıldık şekilde. Öldüğümü sandılar, onun ceset arabalarından birine atıldım ve daha sonra bir vampir onu ikna etti. Ya sen bir kontesin emrine nasıl girdin?”

“Ah, Jovanka’yla eski dostuz.”

“Zaten hep bir yığın dostun olageldi,” dedi Jakob, sesinin kıskanç çıkmaması için uğraşarak.

“Yine de ona ta buralarda rastlamak büyük şans.”

“Zaten hep çok şanslı olageldin,” dedi Jakob, sesinin kıskanç çıkmaması için uğraşarak.

“Senin şans dediğine ben dikkatli hazırlık, sağlıklı temkin ve asla çıkıntılık yapmamak derim.”

“Biz Kutsal Menfaat Şapeli’yiz. Daima çıkıntılık yaparız.” Jakob yanık bileğine hayal edilebilecek en buruk ifadeyle dik dik bakan Balthazar’a göz attı. “Bakıyorum da sihirbazımızı canlı tutmuşsun.”

“İşimi kolaylaştırmadı. Bir-iki gün daha geçse, onu kendi ellerimle öldürebilirdim.”

“Kimse seni suçlayamazdı.” Jakob sesini biraz alçalttı. “Bağından rahatsız oluyorsa, Prenses Alexia halen yaşıyordur.”

“Öyle gözüküyor,” diye mırıldandı Baptiste. “Balthazar onu bulmasını sağlayacak bir ritüel hazırlayabileceği fikrinde. Burada. Dikilitaşlarda.”

“Ona güveniyor musun?”

“Başka ne seçeneğimiz var?”

“Her zamanki gibi,” dedi Jakob. “Yani hiç yok.”

“Biz Kutsal Menfaat Şapeli’yiz,” dedi Baptiste. “Asla farklı bir seçeneğimiz olmaz.”

“Sırada,” diyen Vincenza Ana’nın kalem ucu kadının upuzun listesindeki bir maddenin daha üstünü çizdi, “nehir ile Aziz Kır Petar mabedi arasındaki tartışmalı otlak meselesi var...”

Kontes Jovanka dik oturdu. “Otlığı istiyorum!”

“Ekselansları?” Sincellus Ignatios mürekkepli parmağını bir defterdeki liste boyunca gezdirdi. “Önemli bir arazi değil. Belki toplamda üç dönümlük bir...”

“Oranın benim için...” Kontes kocasına göz attı. “Manevi değeri var.”

Kont Radosav kadehini bıraktı. “Kontesle orada tanışmıştık. Su

kenarındaki kadim bir sgt koruluğunda." Yüzü belli belirsiz yumuşadı. "Hoş bir yer."

Kontes Jovanka yutkundu. "Bana annenin en sevdiği yerin orası olduğunu söylemiştin."

"Oraya defnedilmek istedi ama..."

Kontes elini nazikçe Ignatios'un koluna koydu. "Otlağı almak istiyorum..." dedi yumuşak bir sesle, masanın karşısındaki kocasına bakarak. "Alayım ki sgtleri kestirip yaktırayım." Dişlerini göstererek tükürürcesine konuştu. "Tıpkı kasabamı yaktırdığın gibi, aşağılık herif!"

"Kurtarıcı yardımcımız olsun," diyen Baptiste of çekip başını ellerine dayadı.

"Size lanet olsun, madam!" diye patlayan kont, ayağa fırlayarak sandalyesini geriye devirdi. "Bir adam böyle melun bir cadalozla nasıl barışabilir ki!"

Tiz bir sesle, "Asıl size lanet olsun, bayım!" diyen kontes, eliy-le havayı yararken neredeyse muhafızlarından birini tokatlayacaktı. "Böyle bir erkek bozuntusuna ödün veremem!" Sincellus Ignatios'u iterek geçti ve otoriter bir tavırla masa boyunca yürüdü. Nedimleri elbisesinin kuyruğunu yakalamak için birbirlerini ezdiler.

"Gelin, sakın kalalım..." diye yakardı Vincenza Ana ama kont onu omzuyla itti ve gözlerini eşininkilerden ayırmaksızın masanın ucuna ilerledi.

"Eyvah," diye mırıldandı Baron Rikard, dirsekleri üstünde doğrularak. Az öncesine kadar ellerini ensesinde birleştirmiş hlde çimenlerin üstünde yatıyor ve bulutları seyrediyordu.

Dikilitaşların dört bir yanında cinayet düşüncelerini kafalarından çıkarmış ve huzurlu bir gleden sonrayı iple çekmeye başlamış muhafızlar mutsuzca kıpırdandılar. Zırhlı yumruklar kabzaları kavradı, kalkanların kayışlarından geçti, kınlarındaki kılıçları gevşetti.

"Eyvah," diye mırıldandı Jakob. Bazen yle bir an gelip çatar ki, bir kırılma noktası yaşanır. Sonrasında işler tek şekilde gelişebilir. Jakob yağmur güverteyi ıslatmadan birkaç dakika önce fırtınayı hissededen yaşlı bir denizci gibi şiddetin yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Kayıtsız şartsız teslimiyetinden başka hiçbir şey beni tatmin edemez!" diye bgren kont masanın bir ucundan dolaştı ve eşine doğru bir adım attı. Arkasındaki subaylarından biri geride bıraktık-

ları tepede dizilmiş askerlere doğru bir elini tedirgince kaldırıp hücum sinyali vermeye hazırlandı.

“Teslimiyet mi?” dedi kontes dudak bükerek ve o da kocasına doğru bir adım attı. “Hah! Seni topuğumun altında ezeceğim!”

Silahlı hizmetliler asilzade çifte neredeyse algılanamayacak mesafede yaklaştılar. Silahsız hizmetlilerse asilzade çiftten neredeyse algılanamayacak bir mesafe kadar uzaklaştılar.

“Eyvah,” dedi Baptiste.

“Merhamet dileneceksin!” diye hırıldadı Kont Radosav.

“Merhamet ciyaklayacaksın!” diye tısladı Kontes Jovanka.

Dört bir yanda dişler sıkıldı, dualar fısıldandı, kışlar kasıldı. Kont burun deliklerini görkemli bir şekilde genişletip daraltarak eşine yukarıdan baktı. Kontes bağrını amirane bir edayla indirip kaldırarak kocasına aşağıdan baktı.

Feci bir an boyunca dünya nefesini tuttu.

Derken o kuş tekrar cıvıladı. Kontes Jovanka kocasını yakasından, Kont Radosav ise karısını dekoratif göğüslüğünden kavradı. Birbirini sıkıca kucaklayan çift rahiplere, hizmetlilere, ordulara ve diğer herkese aldırış etmeden hararetle öpüşmeye başladı.

Jakob kaşlarını kaldırdı. “Beklenmedik bir gelişme.”

“Romantizme karşı hassas biri için değil,” diyen Baron Rikard tekrar yere uzandı.

Her iki maiyettekiler tuttukları nefesi toplu hâlde verdiler. Karşıt taraflardaki adamlar birbirlerine omuz silkip gözlerini devirdiler. Kılıçlar kınlarına yerleşti. Katliam atlatıldı.

Jakob elini kılıcının kabzasından ayırıp sızlayan parmaklarını salladı ve huzurla iç geçirdi. Yoksa hüsrarla mıydı?

Evli çift bakışmalarına yetecek kadar birbirinden ayrıldı.

“Seni seviyorum, ahmak herif,” diye çattı kontes.

“Tanrım, seni seviyorum,” diye hırıldadı kont.

Ardından tekrar öpüşmeye koyuldular. Sincellus Ignatios masanın karşısındaki Vincenza Ana’ya baktı. “Aziz Gloria Türbesi’ne çekilip son ayrıntıları orada kararlaştıralım mı?”

Vincenza Ana bir elini bezgince salladı. “Hay hay.”

Baptiste önce kadının parmaklarına, sonra yamacın yukarısında toplanmış ordulara doğru kaşlarını çatarak dudaklarını sessizce oynattı.

“Yine ne işler çeviriyorsun?” diye sordu Jakob.

“Tek bir insanın, bir örgü yeğün, bir teberin, kılıcın, hançerin, atın, çadırın ve birkaç aylık erzağın bedelini hesaplıyorum...” Kadın şapkasını geriye itti. “Ve tüm bunların ne kadara mal olduğunu merak ediyorum.”

“Karım Lucrezia bir keresinde tüm tavsiyelerime karşılık savaşa tutuşmuştu,” dedi Baron Rikard düşünceli bir edayla. “Toplamda belki yarım düzine muharebe atlattık ve şu tesadüfe bakın ki hepsini kazandık. Buna rağmen atılımımız tümüyle yıkıcı sonuçlar verdi. Bazen aynı parayla gerçekleştirebileceğimiz *dekorasyonu* düşünürüm ve üzüntümden kahrolurum.” Güzel bir şeye dokunurcasına elini kaldırdı. “Kırmızının tarif edemeyeceğim bir tonunda perdelik bir damasko kumaşı vardı ve ondan mahrum kaldım.” Parmağının tersiyle bir gözünü sildi.

Radosav eşini yerden kaldırdı ve Jovanka bacaklarını onun beline dolayıp ellerini adamın saçlarında gezdirdi. Ağızları boğuk bir homurtu ve inilti düetiyle birbirine kenetlendi. Geri geri yalpalayan kont masaya çarpınca birkaç kadeh devrildi, haritaların üstüne şarap döküldü.

“Bu ikisi savaşa tutuştu...” Balthazar kollarını göğsünde kavuşturarak çifti süzdü. “İlgilenmekle sorumlu oldukları bölgeye yangın ve cinayet yaydılar, sayısız ölüme ve yıkıma yol açtılar. Tüm bunları bir... sevgili kavgası yüzünden mi yaptılar?”

Baron Rikard şapkasını geri itip gökyüzünde süzülen bulutları seyretti. “Bir de bize canavar diyorlar.”

Tamahım Bir Kıtlıktır

Kont ile kontes tahminen son zamanlardaki husumetleri kadar yoğun bir cinsel sergüzeşte atılmak için herkesten önce atlarına binip gitmişlerdi. Balthazar hangisinin daha büyük olduğundan emin değildi: Tiksintisi mi, yoksa kıskançlığı mı? Kendisinin en son cinsel sergüzeşti bulanık bir anıdan ibaretti ve açıkçası o olayı unutmak daha iyiydi. *Sergüzeşt* kelimesi o talihsizliğe *gereğinden fazla saygınlık* katmaktaydı.

Rakip rahipler kadim bir tapunun yasal jargonu üstünde didişmeyi sürdürerek oradan ayrılmışlardı. Doğu ve Batı kiliseleri arasındaki asırlara yayılmış teolojik, mali ve siyasi kan davası yatak odasında çözülemeyecek kadar karmaşıktı. Muhafızlar husumetin bittiğini bildirmek amacıyla dağılmışlardı ve vadinin birbirine zıt taraflarındaki iki silahlı kamp delinmiş birer su tulumu gibi yavaş yavaş sönerken, keyfini çıkardıkları ayrıcalığı idrak etmelerini sağlayacak hayal gücünden yoksun askerler banal hayatlarına dönüyorlardı. Beylerinin ve hanımlarının arkasından ter döken uşaklar masayı ve tenteyi nihayet oradan götürmüşlerdi. Neticede güneş tepelere doğru alçalırken ve dikilitaşların gölgeleri uzadıkça uzarken orada bir görüşme gerçekleştiğinin tek delili ayaklar altında ezilmiş otluk bir alan ile kontesin bir ara ısırıp bıraktığı egzotik meyveydi.

Baptiste tam da bu hususun altını çizercesine bir çobanın inatçı bir keçiye yapacağı gibi çizmesinin ucuyla Balthazar'ı dürtükledi. "Nazlı prensesimizi arama vakti geldi galiba, ne dersin?" Yüzü asık hâlde kollarını göğsünde kavuşturmuş Jakob'a ve dikilitaşlardan birine yaslanarak sivriltilmiş bir çırpıyla dişlerini karıştıran Baron Rikard'a göz attı. "Burada kalanların Kara Sanat'tan ürkeceklerini sanmam."

"Öyle gözüküyor." Balthazar bezgince ayağa kalktı ve bacaklarındaki ölü adam pantolonunun nemlenmiş apışarasını çekiştirip iç geçirdi. Aslında of çekti demek daha doğrudu.

Ne kadar basit olursa olsun, bir ritüel hazırlamak eskiden Balthazar'ı neredeyse sınırsız heyecana boğardı. Riskler, zorluklar nelerdi? Bunlar nasıl azaltılabilir, aşılabilirdi? Kelimeleri biçimlendirmenin en etkili yolu, sembollerin en tesirli dizilimi, en zarif el hareketi dizisi neydi? Sihir yalnızca uygulamalı bir ilim olmayıp aynı zamanda bir sanat, gösteri, kendini ifade etmenin en ulvi tarzı değil miydi?

Şimdiyse hafif bir asabiyetten, böylesine alçalmış olmanın verdiği rahatsız edici tiksintiden ve tabii bağın daimi çekiştirmesinden başka şey hissetmemekteydi.

“Bana sivri bir şey gerekecek,” dedi. Baptiste ile Jakob üzerlerinde taşıdıkları ölüm aletlerinden birine uzanırlarken de ekledi: “Suda yahut daha da iyisi sütte yüzecek bir şey. Pusulamızın ibresi olarak.”

Baron Rikard elindeki küçük tahta parçasını gösterdi. “Bu nasıl?”

“Bir vampirin kürdanı.” Balthazar hiçbir heves göstermeden çırpıyı çekip aldı. “İç karartıcı ama bir o kadar da münasip.”

“Ya sonra?” diye sordu Jakob.

Balthazar gidip dikilitaş halkasının tam ortasına oturdu. “Bunu gömeceğiz.” Çimenleri parmaklarıyla yolmaya başlayarak nemli toprakta birkaç santim uzunluk ve derinlikte minik bir mezar açtı.

Bu umutlarının ve hırslarının mezarıydı. Eskiden olduğu adamın mezarıydı. Elbette ki ufacıktı ama zaten prestiji de küçüldükçe küçülmemiş miydi?

Ağır ellerini kaldırıp hareketlere başlarken çatlak tırnaklarının altına kaçmış, yara kabuklu parmaklarına bulaşmış, alacalı avuçlarının çizgilerini doldurmuş kiri ve Venedik'teyken bileğini dağlayarak kurtulmaya çalışıp da ağır bir başarısızlığa uğradığı kızarıklık izini gözden kaçırmadı. Eskiden ne de güzel elleri vardı.

“Diyelim ki Alexia'yı bulduk,” diye mırıldandı. “Ya sonra?”

“Onu Truva'ya götüreceğiz,” dedi Jakob alışlageldik dobralığıyla.

“Yani zorluklara ve açlığa göğüs gererek daha başka ölümcül kuzenlerle, Eudoxia'nın çılgın deneylerinin menfur sonuçlarıyla ve de muhtelif efsuncularla, paralı askerlerle ve canavarlarla mı cebelleşeceğiz?”

“Büyük ihtimalle,” dedi baron.

“Bir teşekkür, ödül veya salıverilme umudu olmaksızın.”

“Pek fazla teşekkür almadığımı sana gönül rahatlığıyla söyleyebilirim,” diye homurdandı Baptiste.

“Alçakça aşağılanmaların aşağı yönlü bir sarmalına yakalandık desene.”

“İşimiz bu,” diye hırıldadı Jakob.

“İşksiz bir zindanda esir tutulmadığımda bile Papa bağının mecazi kodesinde ömür boyu hapis yatacak, on yaşındaki bir kızın kaprislerine köle olacağım.”

“Kız zamanla büyüyecek,” dedi baron neşeyle.

“On üç yaşındaki bir kızın kaprislerine köle olmak kulağa daha iyi gelmiyor.”

“Muhtemelen çok daha kötüdür,” dedi Baptiste. “Ama sen kendini böyle bir çıkmazda bulan ilk kişi kesinlikle değilsin.”

“O kadarını daha önce *fazlasıyla* netleştirdin.” Balthazar yavaşça doğrulup avuçlarındaki tozun toprağın en azından bir kısmını silkeledi. “Kutsal Menfaat Şapeli’nden resmen bir varloklar, cadılar ve sihirbazlar *kafilesi* gelip geçmiş ve hepsi de şana, şöhrete ve servete kavuşmuş.” Üç meslektaşının ümit vermekten uzak suratlarına baktı. “Ah, durun, pardon, hepsi de *gebermiş*.”

Baptiste sabırsızca ensesini kaşıdı. “Semavi Koro tarafından mahkûm edildin. Alternatifi ne?”

“Alternatifi mi?” Balthazar mahzun bir tebessüm etti. “Doğrusunu istersen, yoldayken Papa bağını koparmadaki mutlak başarısızlığımın üstüne bir de Venedik’teyken Papa bağını koparmadaki mutlak başarısızlığım eklendiğinden beri ben de tam bu soruya kafa yoruyorum.” Bağın artık tanıdık gelen o çekişini, çirkin mide bulantısını, böyle çaresiz bir anda yaraya tuz basarcasına ağzını dolduran acı safra tadını hissetti. “Ahmaklar için bir köle, bitler için ziyafet, geri zekâlıların keyfi için bir şakayım. Eskiden değer verdiğim ne varsa benden çalındı. Kitaplarım. İtibarım. Özgürlüğüm. Geleceğim.”

“Trajik bir öykü,” dedi Baptiste tırnaklarını inceleyerek.

“Peki ama bu öykü bir yere varacak mı?” diye sordu Jakob.

“Hiçbir şeyim kalmadı.” Balthazar dikilitaşların en uzununa döndü. İki dikeyin üstünde bir üçüncüsünün dengelenmesiyle o sırada batan güneşin içinde parladığı kaba bir geçit oluşmuştu. Burada, kanallann bu kavuşumunda, dünyalar arasındaki sınırın en ince olduğu yerde. “Dolayısıyla... kaybedecek bir şeyim de kalmadı.”

Ellerini kaldıran Balthazar pis tırnaklarıyla çağrı işaretini yaptı. Bu karşılama hareketi aslında gereksizdi ama zaman zaman biraz rol kesemedikten sonra sihirbaz olmanın ne anlamı vardı?

“Bekle...” diye mırıldandı Baron Rikard, alnının pürüzsüz derisi kırışarak. “Ne yapıyor...”

Ve Balthazar aklındaki ismi söyledi.

Demonolojinin en çok korkulan ve nefret edilen Kara Sanat olmasının elbette ki fevkalade sebepleri vardı. Kartaca’nın Cadı Mühendislerinden başlayarak bu branşın en güçlü kullanıcıları bile sıklıkla kendilerini yok ederler ve yanlarında götürdükleri masum insanların, hayvanların, şehirlerin ve kırsal kesimlerin miktarını dert etmezlerdi. En itinalı hazırlıklarla bile en kudretsiz cehennem varlığını fani dünyaya zorla getirip kendi iradene bağlamak tehlikelerle dolu bir girişimdi.

Peki ama gelmek isteyen bir iblisi getirmek?

İşte onun için tek yapman gereken doğru yerde bulunup... çağırmaktı.

Baron Rikard’ın yüz ifadesinde aniden katıksız bir dehşet belirdi. “Hayır!...” Fakat artık çok geçti.

Dünyalar arasındaki kapı açıldı ve güneş battı. Gün ışığı ve diki-litaşların sınırı dışındaki her şey ânında kayboldu.

Dünyalar arasındaki kapı yetişkin bir adamın üç katı boyunda olmasına rağmen yaratığın oradan geçebilmek için başını eğmesi gerekti.

Balthazar sadece şöyle bir bakabildi. Ağrıyan gözlerini yere dikmeden önce ancak o kadarına cesaret edebildi. Fosforlu mürekkep kadar, yanardöner yağ kadar siyah renkli, kocaman bir geyik boynuzu görür gibi oldu. Boynuzun yirmi dokuz ucuna yüzükler, küpeler ve halhallar takılmış, aralarına ışıltılı zincirler asılmıştı. O zincirlere de inciler, mücevherler, adaklar, fidyeler ve de gece göğünün altındaki her kültürden kurbanlar asılmıştı.

Gelmek isteyen bir iblisi getirmek için tek yapman gereken onu çağırmaktı.

Asıl sorun o geldikten sonra başlardı.

Baptiste ümitsiz bir dehşet gurultusuyla dizlerinin üstüne yığıldı, ellerini yüzüne kapatıp yan devrildi ve yattığı yerde tortop olup titredi.

Ağzı bir karış açılan, yara izleri her zamankinden bile daha renksiz yanaklarında apaçık meydana çıkan Jakob öylece donakaldı.

Konuşma yetisini bir tek Baron Rikard kaybetmedi. “Dur, seni ahmak,” diye fısıldayan vampir bir elini gözlerine kapatırken diğ-

rini karşısındaki menfur sahneden korunmak istercesine kaldırmıştı. “Onu geri gönder! Kapıyı kapat...” Sesi tizleştikçe tizleşerek sonunda ciyaklama hâlini aldı, ardından o da kayboldu. Ortama öyle tam, öyle mutlak bir sessizlik çöktü ki, ne bir arı vızıltısı, ne bir kuş cıvıltısı ne de otlarda bir rüzgâr hışırtısı işitilir oldu. İblis bir geminin delinmiş gövdesinden içeri dolan buzlu denize benzer bir sesle konuştu.

“Buraya... *davet...* edildim.” Sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsünden farksızdı. “Daveti geri mi alacaksın, seni parazit, seni solucan, seni sülûk? Beni kovacak mısın? Seni *küstah kabuk*?”

“Hayır,” dedi baron nefes nefese. “Ah, hayır.”

“Ben Aşağının Dükü Shaxep. Tamahım bir *kıtlıktır*. Gıptam bir *vebadır*. Şehvetim *seldir*. Hiddetim *kasırgadır*.” Son sözcük yakınlarda çakan bir şimşek gibiydi. İblis kudretli kanatlarını açarak dikilitaşları daha bile koyu bir karanlığa gömdü. Balthazar’ın yüzüne çarpıp gözlerini yaşartan bal kokulu rüzgâr nefesini kesti. Ayaklarının etrafında siyah tüyler ve sapsarı toz zerrelere uçuşurken bunun şimdiye kadarki en iyi fikri olmayabileceğini katıksız bir dehşetle fark etti.

“Susacağım,” diye sızlandı Baron Rikard.

“*Harika* seçim,” diye mırıldadı iblis. Memnuniyeti neredeyse öfkesi kadar feciydi ve ağrıyan gözlerinin yere dikili olmasına rağmen yaratığın bakışlarını kendisine çevirdiğini hisseden Balthazar’ın dizleri titredi. “Bu vesileyle, Balthazar Sham Ivam Draxi... artık işe *ko-yulalım*.”

Yumuşak ve yavaş ayak sesleri gitgide yaklaştı. Her birine donmuş çimenlerin hafif çıtırtısı eşlik etti. “Beni *çağırmaya* yeltendin, ben de çağrını *yanıtlamaya* tenezzül ettim. Bil ki *facianın* eşiginde-sin. Bil ki *sonsuzlukla* pazarlık hâlindesin. Bil ki varlığının ta kendisi bir *iplikten* sarkıyor. O nedenle...” Yaratık Balthazar’ın önünde durdu. Katladığı kanatları tıkırdayıp hışırdarken boynuzlarındaki mücevherler cınlayıp şingırdadı. Sonra her şey duruldu ve yine sessizlik çöktü. “Neye ihtiyacın var?”

Balthazar dudaklarını yaladı. Söylemeye gerek bile yok ama o, sözlerini daima dikkatle seçen bir adamdı. “Senden ricam...”

“Annen sana terbiye vermedi mi?”

“Annemi hiç tanımadım,” diye fısıldadı sihirbaz.

“Bak bu pek çok şeye açıklık getiriyor. Benden ricada bulunurken yüzüme bak.”

“Cesaretim yok,” diye fısıldayan Balthazar, yanaklarında donan gözyaşlarının çıtırtısını duydu. Önündeki kırağı çalmış çimenlerde yarattığın ayaklarını görebiliyordu. Bir kuşunkilere benzeyen ayak parmakları kan rengiydi. Birer hançer kadar uzun tırnaklara karanlık bir parıltı saçan sarı desenler çizilmişti. “Bakarsam uhrevi güzelliğin beni delirtir.”

“Hımmmm.” Kanatlarını düzelten iblisin tüyleri hışırdadı. “Bayıldım. Elinin altında böyle *şahane* bir yağcılık olduğunu hayal et.”

“Sana onu ve daha fazlasını teklif ediyorum.” Balthazar dizlerinin üstüne çöküp ellerini kavuşturdu. “Yeter ki beni bağlarımdan kurtar.”

Shaxep *cık cık cık* diye dilini şaklattı. Çıkardığı her ses Balthazar’ın kafasına çivi gibi saplandı. “Tercihim kölelikten kurtarmak değil, köle etmektir, çocuk-adam. Seni bu zincirlerden kurtarırsam, daha ağırılarını takman gerekir. Bana ebediyen borçlanırsın.”

“Ama o zincirleri takmayı,” diye fısıldayabildi Balthazar titreyen kollarını uzatıp bileğindeki yanığı göstererek, “kendim seçmiş olurum.”

“Yeter ki asla... seni uyarmadığımı söyleme. Şimdi...” Balthazar kendisine doğru eğilen yarattığın mevcudiyetini hissetti ve bağırsaklarını oracıkta boşaltmamak için kendini zor tuttu. “Dur... *bakayım*.” Sert bir ayazla sihirbazın burnundaki kıllar dondu. Üşümekten ziyade dünyanın ötesinden gelmiş bir gücün huzurunda bulunmanın katıksız dehşetini ve coşturucu heyecanını hissediyordu. O gücün karşısında yaradılışın kuralları bile bozulurdu. O güç meleklere bile meydan okuyup...

“Hayır.” Asabi denebilecek bir homurtu duyuldu. “Kusura bakma. Sana bu konuda yardım edemem.”

“Bekle...” diye fısıldadı Balthazar. “Ne?”

“Seni sınırsız bir servete kavuştursam veya düşmanlarını tuza falan çevirsem olmaz mı? Her şey kabulüm. Bir tek... bu değil.”

“Ama... sen...”

“Evet, Aşağının düküyüm ama kurallar ve sınırlar var.” Shaxep kış rüzgârını andıran bir sesle iç geçirdi. Kanatlarının ürpermesiyle yere altın tozu yağdı. “Hırslıların iş işten geçene kadar anlamadıkları bir şey vardır. Güç bir kafestir, Balthazar Sham Ivam Draxi.”

“Yapamaz mısın?” diye mırıldandı Balthazar. “Sen? Bunu *yapamazsın*, öyle mi?”

“Bunun bana *mutluluk* verdiğini mi sanıyorsun?” İblisin sesi yine gök gürültüsüne döndü ve sihirbaz onun upuzun gölgesinde büzüldü. “O kadar ‘tamahım bir kıtlıktır’ nutku bile attım.”

İblis sırtını dönerken Balthazar ona şöyle bir bakmaktan kendini alamadı. Gözüne yarattığın sırtı, kanatlarının devasa gölgeleri arasındaki kıpkırmızı kas demetleri takıldı. İblisin derisine yaldızlı işaretler, çemberler, oklar, semboller, akıl sınırlarını aşan hipnotize edici sarmallar kazınmıştı. Tüm bunların ortasında hiç durmadan eriyik altın akıtan koca bir yara vardı. Shaxep kapı aralığında durdu ve zincirlerini, taçlarını, bileziklerini şingirdatarak arkasına döndü. Balthazar onunla göz göze gelmemek ve orada hiçbir faninin aklına bile getirmemesi gereken soruların yanıtlarını görüp de ânında delirmemek için bakışlarını kaçırdı.

“Yine de ruhuna ilgi duyuyorum,” dedi iblis. “Aslına bakılırsa, hiç de fena bir ruh değil. O nedenle aramaktan çekinme. Başka bir ihtiyacın olursa.”

Kapı kapandı ve güneş bir parmak şıklatmasının aniliğiyle tekrar belirdi. Arılarıyla, kuşlarıyla ve batı tepelerini gül pembesine boyayan kızılımsı gün ışığıyla o hoş akşamüstü vakti geri geldi.

Tek değişiklik dört bir tarafa saçılmış siyah kuştüyleriydi. Bir de altın tozları.

“Aman Tanrım,” dedi Baptiste hıçkırarak. Çimenlerde biraz sürünüp kustu.

“Sen ne halt yedin?” diye hırıldayan Baron Rikard sihirbazı omuzlarından tuttu ve şiddetle sarstı.

Balthazar onu görmedi bile. Duymadı bile. “Yapamadı,” diye fısıldadı, bileğini kaldırıp yanık izine bakarak.

“Gördüm,” diye fısıldayan Jakob’un yüzünden aşağı yaşlar akıyor, kocaman açılmış gözleri artık günbatımından başka bir şeyi içermeyen boş kemerli kapıdan ayrılmıyordu. “Onu *gördüm*.”

“Shaxep bile...” diye fısıldadı Balthazar, “*yapamadı*.” Baron Rikard’ın yüzüne çevirdiği gözlerini kırıştırdı. “Bir yanılsama olmalı... o yaratık Shaxep olamaz!”

“Olamaz mı?” diye haykırdı Baptiste. “Ortalık iblis tüyleriyle kaplı!” Halihazırda eriyerek yanardöner zift lekelerine dönüşen obsidyen rengi tüyleri hışımla işaret etti.

“Öyleyse başka bir anlaşma yapmıştır,” diye mırıldandı Balthazar. “Belki de Kardinal Bock’la... beni kandırmak için!”

“Demek bir kardinal bir iblisle anlaşma yaptı,” diye homurdandı Baptiste. “Kendini *o kadar* önemli mi sanıyorsun, seni *pervasız ka-
cık!*”

“Gerçeği öğreneceğim...” diye fısıldadı Balthazar, bileğini dalgınca kaşıyarak. “Meselenin özüne ineceğim. *Yapacağım. Mecburum.*”

“Akıllı insanların en büyük sorunu,” diye mırıldanan Jakob yara izleriyle kaplı ellerinden birini yara izleriyle kaplı yüzüne sürerek gözyaşlarını sildi, “her şeyin akıllıca olması gerektiğini zannetmele-
ridir.” Dönüp Balthazar’a baktı. “Ama bu çok basit. Ortada bir tertip, hile falan yok. Papa Benedicta’nın bağı bir Cehennem Dükü’nün bile koparamayacağı kadar güçlü.”

“Ah, tabii ya!” diye ciyakladı Balthazar, sesinden tahkir damlayarak. “Çünkü o gülünç çocuk gerçekten de Yeniden Dirilmiş Kurtarıcı. Dolayısıyla da acınası bağı *bizzat Tanrı’nın* kelamı!”

Bu sözler elbette espriydi. Hem de Balthazar’ın aklına gelebilecek en saçma espri. Ama kimse gülmedi. Baptiste ağzını silip ona dik dik baktı. Jakob ellerini beline koyup ona dik dik baktı. Alaycı ifadesi hiç bozulmayan Baron Rikard bile en ufak bir tebessüm etmedi.

“Bekleyin...” Ensesindeki tüyler diken diken olan Balthazar ürkekçe geriledi. “Buna gerçekten inanıyor olamazsınız...” Gözlerini hiç şüphesiz hayatı boyunca karşılaştığı en kurnaz yaratıklardan biri olan Baron Rikard’a çevirdi. “Buna... gerçekten inanıyor olamazsın, değil mi?”

“Kuşkularım vardı.” Vampir dilinin ucuyla sivri dişlerinden birini yaladı. “Şimdiye kadar. Ama bağı koparılabileceğini ispatlamaya yönelik delice çabaların tam aksini ispatladı. Shaxep bile o işin altından kalkamadı.” Çaresizce omuz silkti. “Ondan daha büyük kaç güç var?”

Balthazar’ın başı dönüyordu. Bunu inkâr etmeyi, burun kıvrıp geçmeyi her şeyden çok istiyordu. Öyle yapmak amacıyla ağzını açtı ama bir süre hiç ses çıkmadı. Sonunda kendini tiz bir kahkaha atmaya zorladı. Bu, gün boyunca kustuğu tüm sahte kıkırdamalar arasında en az ikna edici olanıydı. “Eh, Kurtarıcı aramıza döndüyse,” dedi kulağa igneleyici bir sataşmadan ziyade çaresizce viyaklama gibi gelen bir üslupla, “Mahşer Günü’nün de eli kulağındadır!”

Sessizlik uzadıkça uzadı.

“Nihayet,” diye homurdanan Thornlu Jakob bezgince arkasına döndü. “Kafasına dank etti.”

Ahir Zaman

Alex başını önüne eğmiş güçlkle ilerliyordu. En iyisi gözlerini yolda tutmaktı. Ait oldukları yer orasıydı. Başını kaldırırsa ufkun ne kadar uzakta olduğunu, yolculuğunu muhtemelen ne denli boktan geçeceğini ve hedefine ulaştığında kavuşmaya değer bir şey bulamayacağını görürdü.

Keyfinin yerinde olmadığı güvenle söylenebilirdi.

“Ata bir de sen binmek ister misin?” diye sordu Sunny.

“Ben mi? Hayır. İstedğim son şey o. Atlardan nefret ederim.”

Tanrım, ata bir de o binmeyi çok isterdi. Günlerdir zorladığı sol ayağı sanki boydan boya su toplamıştı. O da yetmezmiş gibi bir tavşan deliğine girdiği için sağ ayağı da mahvolmuştu. Artık hangi bacağı üstünde topallayacağına karar veremiyordu.

Omuzlarını kukuletasının iki yanında kabartmış, kollarını kaburgalarına sarmış Sunny yaralı olduğu kadar kuşkulu da görünüyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Alex, *ölüyorum* dercesine. Lakin Sunny bir fareyi yarım kilometre öteden görebilmesine karşın her türlü kişisel imaya kör gibiydi; bahsi geçen ima, tokatlanmış kıcı andıran bir suratla hemen yanında ağır aksak seyretse bile. Veya belki de Sunny kişisel imaları apaçık görebiliyordu ama Alex’in hatırına attan inmek istemiyordu. Zaten bunda şaşılacak bir şey de yoktu zira aralarında bir dostluk varsa bile Alex o dostluğu berbat etmişti. Onun gibi açgözlü bir süprüntüyü kim öpmek isterdi ki? Parmak uçlarını iyi denebilecek bir şeye değdirdiği anda daha fazlasını elde etmek için o şeyi avuçlayarak mahvetmişti.

Dikkatini dağıtma ihtiyacıyla yolun kenarındaki bir dizi çarpık direğe kaş çattı. Direkler oraya sarhoş biri tarafından dikilmişçesine yamuk yumuktu. Birinin tepesinde çürümüş yünleri uçuşan eski bir koyun kafatası duruyor, başka birinden sarkan demir çember yahut bakır teker rüzgârda takırdayıp şingirdiyordu. “Bunlar da ne böyle?” diye sordu.

“Putperest havası var,” diyen Vigga yalınayak yürümesine rağmen her nedense ayaklarıyla hiçbir sorun yaşamıyordu. “Bana yurdumu hatırlatıyor... ama iyi bir açıdan değil... Gerçi yurdumu hatırlamanın zaten iyi tarafı yok, o ayrı... tabii geçmişteki başka şeyleri de...” Kafası karışmışçasına cümlesini yarım bıraktı. “Neden bahsediyorduk?”

“Çitten,” dedi Sunny.

“O çit ortak bir Papa ve Patrik Meni’nin duyurusu,” dedi Diaz Birader, uzattığı seyrek sakalını kaşıyarak.

“Patrik neyi?” diye homurdandı Vigga.

“Meni,” diye çıkıştı Diaz, en yakındaki direğe doğru el sallayarak. Keşişlerden ve kurtkadınlardan büyük ihtimalle doğal yol arkadaşları olmazdı ama ikisi birbirine her zamankinden çok sinirlenir gibiydi. “Burası Kalyatta Baronluğu’nun sınırı olmalı. Orada otuz yıl önce Uzun Veba salgını yaşandı. Nüfusun çeyreği öldü.”

“Kulağa fena geliyor,” diye mırıldandı Alex. Aklına Uzun Veba’nın Kutsal Şehir’e uğradığı günler geldi. Muhafızların hastaları veba evlerine doldurmaları, yakılan cesetlerden yükselen duman kokusu. Ahalinin dumanları defetmek için azizlerin isimlerini sayıp dökmesi. Koroların gece gündüz feryat ederek Mevla’dan af dilemesi.

“On yıl içinde bölgeyi vuran dördüncü salgındı,” dedi Diaz Birader. “İnleten hastalık daha da beterd. Manastırımın kütüphanesinde onu anlatan bir kitap vardı. Ölüler mezarlara sığmayacak kadar çok olduğundan onları yüz cesetlik gruplar hâlinde çukurlara gömmüşler. Bölgedeki kutsanmış toprakların her santimi; her mabedin, kilisenin ve şapelin altı onlarla dolup taşmış...”

Çitin ötesindeki arazi pek farklı değildi ama yaşananları bilmek nedense oraya tehditkâr bir his katmaktaydı. Koskoca bir eyalet haritadan silinmişti. Ürperen Alex çalıntı paltosunu yırtık ceketine biraz daha sıkı sardı. “Kulağa gerçekten fena geliyor.”

“Kavgalı Doğu ve Batı kiliselerini beraber hareket etmeye zorlayacak kadar fenaymış. Tüm baronluğu lanetli ilan edip boşaltılmasını buyurmuşlar ve tasdikli bir ilahi müdahale tarafından ferahlatılana dek oraya girilmesini yasaklamışlar.”

“Görünüşe bakılırsa, oraya Tanrı hiç uğramamış...” diye mırıldandı Sunny.

“Öyle yapmak huyudur,” dedi Alex.

“Bir tarafta salgın hastalık.” Diaz Birader direklerin ötesindeki çalılık sahipsiz toprakları karamsar bakışlarla süzdü. “Öbür tarafta

savaş.” Sonra da kısa süre önce geride bıraktıkları yanıp kül olmuş köy harabesini yine karamsar bakışlarla süzdü. “İnsan neredeyse bunun Ahir Zaman olduğunu düşünecek.”

Vigga hıhladı. “Siz rahipler hep Ahir Zaman dersiniz. Köyümdeki gothi* gibi. Ah, kehanetler! Bakın kargalar nasıl uçuyor! Ragnarok geldi gelecek! Kasaplar et, fişicılar fişi, sizse Ahir Zaman satarsınız. Kilise banklarınızı öyle doldurursunuz.”

“Putperestlerin de kilise bankları oluyor mu?” diye sordu Alex.

“Eh, belki oturak demek daha doğru. Zenginlerinkilerin üstüne koyun postu serilebilir.”

“Anlattığın öykülerde her şeyin koyun postu var,” dedi Sunny. “Seni dinlerken insan İskandinavya’nın kandan, teknelerden ve koyun postlarından ibaret olduğunu düşünüyor.”

Vigga elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. “Bak bu...” Düşünürken kafasını kaşıdı. “...aslında hiç fena bir özetleme değil ama asıl mesele...” Ufka doğru dalıp gitti. “Asıl mesele neydi?”

Diaz Birader gözlerini devirdi. “Her muhabbette aynı şeyi yapıyorsun! Dizginleri eline alıyorsun ve arabayı derhal yoldan çıkarıp çamura saplıyorsun. Sonra da oturup, ‘Nasıl böyle oldu ki?’ diye soruyorsun.”

“Ama bunun sıkıcı olmadığını itiraf etmelisin!” diyen Vigga kahkahalara boğuldu. “Freya’nın boku aşkına, suratlarınız amma da asık.” Kolunu Alex’in omuzlarına attı ve kızı inletecek kadar sertçe sıktı. “Ahırda o hergeleleri öldürdüm, değil mi? Bir daha kimseyi rahatsız edemeyecekler.”

“Beni endişelendiren o ölü hergeleler değil,” dedi Alex sesi boğuk çıkarak. Vigga’nın ezici kolunu gevşetmek için omuzlarını silkti ve başını çevirip geldikleri tarafa göz attı. “Halen sağ olanlar.”

“Sana tavsiyem, asla arkana bakma.” Vigga genç kızın omuzlarını bırakarak ona rahat bir nefes aldırdı, sonra da iri ellerinden biriyle Alex’in başını tutup biraz acı verecek şekilde önüne döndürdü. “İleri bak. Garezlere ve pişmanlıklara bulaşan çamuru kazıyıp at. Kaygının kime ne faydası var ki?” Sonra da parmaklarıyla Alex’in saçlarını karıştırdı.

“Ben hep bol bol kaygılanmışımdır,” dedi Diaz Birader. “Hem de iştirak etmediğim katliamlar hayret verici sayıda olmasına rağmen.”

“Bir-iki tanesine katıldığını adım gibi biliyorum,” dedi Vigga.

* İskandinav paganizminde bir tür din görevlisi. -çn

“*Failden ziyade tanık olarak...*”

“Anlatmaya çalıştığım şu ki, geçmişi fırlatıp atmalısın. Tıpkı ceviz kabukları gibi.” Vigga öyle sertçe silkindi ki, elleri kollarının ucunda sağa sola savruldu ve saçları yüzüne döküldü. Onları suratından uzaklaştırmak amacıyla alıdduğunu öne çıkarıp üflledi. Saçları bu sefer de ağzına girdiği için onları tükürmesi gerekti. “Anlatmaya çalıştığım...” diye konuştu, derken tırmandıkları yokuşun tepesine ulaşmıştı ve ellerini beline koydu. “Ne anlatmaya çalışıyordum?”

“Çamura saplanmış bir araba,” diye söylenen Diaz Birader onun yanında durdu. “Dingillerine kadar.” Alex de onlara yetişti ve aşağıdaki vadiye göz gezdirdi.

Vadinin tabanında bir köy vardı. Kutsal Şehir’de büyümüş bir kız için matah bir yerleşim yeri sayılmazdı ama aşağının ayaz alacakaranlığında titreyen ışıklar dikkat çekiyordu. Bir de havada belli belirsiz bir müzik mi duymaktaydı? Burnuna yemek kokuları çalınınca acı verici bir özlemle ağzı sulandı.

“Şuna bakın!” Diaz Birader’in omzuna bir şaplak atan Vigga adamı neredeyse o tuhaf çitten geçirip yasaklı Kalyatta Baronluğu’na uçuracaktı. “Medeniyet! Paramız var, değil mi?”

“Var,” diye yanıtladı Alex. Vigga’nın öldürdüğü hergeleler onu avlamak için iyi bir ücret almış olmalıydılar. Genç kadının üstünde taşıdığı üç farklı kese, her iki çorabı ve gömleğinin altına sarılı bazı katlanmış paçavralar gümüş sikkelerle şıngır şıngırdı. Alex’in iki küçük altın sikkeyi kışına sokası gelmişti –küçükken, Keseci Gal’in soygundan dönen çocukları soyduğu zamanlardan kalma bir alışkanlık– ama öyle bir işlem biraz zeytinyağı olmadan pek rahat gerçekleştiremeyeceği için onları yenlerine sıkıştırmakla yetinmişti.

“Belki bir samanlık bulabiliriz,” dedi Sunny kocaman gözlerle. “Geceyi kapalı bir yerde geçiririz.”

“Kendimize kahrolası bir akşam yemeği ısmarlarız,” diye şakıdı Vigga, neredeyse parmak uçlarında dans ederek. “Biraz kuzu pirzola hiç fena olmaz, değil mi, Birader? Hele bir de güzelce sosa bulanırlarsa!” Göge uluyan kadın uzun diliyle sivri dişlerinin uçlarını yaladı. “Baldr’ın makatı aşkına, onlardan bir düzine yiyebilirim!” Koşar adımlarla yokuşu inmeye başladı.

Alex dönüp Diaz Birader’e endişeli bir bakış attı. “Oraya gitmek pek iyi bir fikir olmayabilir.”

Kasabadan tarafa surat ekşiten Diaz dağınık sakalını tekrar kaşıdı. “Olmayabilir.”

“Özellikle de Vigga'yı oraya götürmek hiç iyi bir fikir olmayabilir.”

“Gerçekten olmayabilir.” Diaz dönüp kıza baktı ve çaresizce omuz silkti. “Ama sevgili Aziz Beatrix biliyor ya, kuzu pirzolaya hayır demem.”

Eliaçıklar

“Aklını çelemeyeceğimden emin misin?” diyerek sırttı eteklerini kaldıran papa, boyalı dudakları meşale ışığında parlarken.

Truva patriği boynunda taşıdığı altın tekeri kavradı ve gözlerini semaya çevirdi. “İffetim ne pahasına olursa olsun satılık değildir, şeytan!”

Kalabalık –tabii yaklaşık iki düzine köylüye, birkaç tüccara, bir keşişe, bir prensese, bir kurtkadına, gölgelerden ayrılmayan tedirgin bir elfe ve şaşkın görünümlü bir köpeğe kalabalık denilebilirse– alkışlamayı ihmal etmedi. Eh, gerçi köpek gereken donanıma sahip olmadığından öyle bir şey yapmadı ama Alex her ikisine yetecek kadar yüksek sesle el çırttı.

“Aktörleri oldum olası çok sevmişimdir,” diye açıkladı omzu üzerinden.

“Hımmm,” diyen Sunny onun kadar hevesli değildi. Halihazır-daki performans Antakyalı John’un sıklıkla onarılmış sivri kulaklı mankenleri pataklamasıyla açılmıştı. Sunny’nin eski sirk yöneticisinin de hiç kuşkusuz şahitlik edebileceği gibi, bu en somurtkan seyirci kitlesini bile neşelendirmenin iyi bir yoluysa da elfin gözde gösterisi olmaktan çok uzaktı.

“Bütün o saçma sapan öyküler, hazırcevap konuşmalar, kostümler ve soytarlıklar,” diyordu Alex, “insanı bir süreliğine dünyadan uzaklaştırır. Açlığını, borçlarını, başkalarından gördüğün haksızlıkları, senin onlara yapmak zorunda kaldıklarını ve belki bir de kışındaki sikkeleri sana unutturur.”

“Kışındaki?..” dedi Sunny. Fakat Alex ona kulak asmadan sözlerini sürdürüyordu.

“Ayrıca en iyi aktörler kalabalık seyirci kitlelerinin dikkatini üzerlerinde toplarlar. O yüzden yankesiciliğe daha uygun bir yer bulamazsın.”

“Hımmm,” diyen Sunny söyleyecek zekice veya gülünç bir şey akıl edebilmek isterdi ama beynindeki raflar tamtakırdı.

“Küçükken onlara katılmayı hayal ederdim. Tiyatro bana cennet gibi gelirdi. Dahil olunacak bir kumpanya. Devamlı yollarda, devamlı hareket hâlinde. Pişmanlıkların çok gerilerde. Asla nefret edilecek kadar uzun süre tek bir yerde kalmadan, başka biriymişsin gibi davranarak para kazanmak. Küçükken bundan başka şey istemezdim. Başka biri olmak...” Genç kadın sözlerini orada noktlayıp sahneye kaş çattı.

Sunny ondan bu hâliyle hoşlandığını söylemek istedi. Hem de diğer herkesten daha çok hoşlandığını. O öpüşmeden beri bunu söylemek istiyordu. Fakat başkalarının gözü önünde olmaları, yanlarında peşin hükümler veren Diaz Birader ve espriler yapan Vigga gibi birilerinin bulunması işini kolaylaştırmamıştı. Şimdiyse aradan çok zaman geçmiş, vaziyet bir duvardaki harcın donması gibi kaskatı kesilmişti.

Alex bazen gülümsemeye çalışırcasına Sunny'ye bakıyordu. Sunny de ona gülümseyerek karşılık vermeye çalışıyordu ama aptal suratı isteğini yerine getirmiyordu. Aptal surat! Alex de biraz kırgın görünüyordu ve onun bu hâli Sunny'ye ıstırap çektiriyordu.

Gerçi Sunny'ye ıstırap çektiren şeyin her nefes alışında halen şiddetle sızlayan kaburgaları olması da mümkündü.

Bir sonraki hamle diye bir şey olacaksa, bunu Sunny'nin yapması gerekiyordu ama ömrünün büyük kısmını duvarlar inşa ederek geçirmişsen, canının istediğinde onları yıkamazdın. Sunny her gün birkaç kez kendisini cesaretlendirmeye çalışıyor, sonra da Alex çok rahat olduğu için belki de birilerini öylesine öpmenin onda huy olabileceğini düşünmeye başlıyordu. Belki Alex her önüne geleni öpüyordu ve aralarında geçeni çoktan unutmuştu. Bu düşünce ne gariptir ki Sunny'yi pek mutsuz ediyordu. Antakyalı John'un hiç kuşkusuz şahitlik edebileceği gibi, insanlar elflerden tüm kalpleriyle nefret ederlerdi ama Sunny'nin tecrübelerine göre elflerle sevişmeyi de çok isterlerdi. Dolayısıyla Alex'le arasında geçenler onun ilk öpüşmesi olmaktan çok uzaktı ama uzun zamandır tekrarlanmasını arzuladığı ilkiydi.

Papa eteklerini kaldırarak herkese kocaman, sahte kukusunu gösterdi. Herkesin gülüşmesi Sunny'ye iyi bir fırsat verdi. Öne eğilen elf çekinerek bir parmağını Alex'in omzuna değdirdi...

“İşte!” Vigga önünden paldır küldür geçip Alex'in eline et dizili başka bir şiş tutuşturdu. İriyarı bir kadın kıvılcımlar çıkaran ateşte

bunlardan pişiriyordu. Kapkara kesilip yağlı bir sosa bulanmış etler Sunny'nin damak tadına hiç hitap etmiyordu.

"Berbat görünüyorlar," diyen Alex gözlerini kapayıp etleri kokladı. "Ama tatları nefis." Parçalardan birinden ısırık kopardı.

"Bunun koyun eti olduğundan şüpheliyim," dedi ön dişleriyle kendi şişini kemiren Diaz Birader.

"İnsan eti olduklarını öğrensem bile yemekten vazgeçmem," dedi Alex ağzı dolu hâlde.

"Sunny?" diye sordu Vigga, ona doğru bir şiş sallayarak.

Sunny kukuletasını daha da indirip duvarın önündeki gölgelere çekildi. "Karnım tok."

"Eh, ot parçasından daha kalın değilsin." Vigga uzun dilini çıkarıp şişin tamamını ağzına soktu ve tüm etleri tek seferde emerek şişten aldı. Diaz Birader gıkını bile çıkarmadan onu seyrederken dövme yanaklarını şişirerek, ağzına giren saçları tutup çekerek ve sahneden tarafa mutlu ama şaşkın gözlerle bakarak lokmasını çiğnedi. "Bu lavuklar orada ne halt yiyorlar yahu?"

"Piyesin anafikri," dedi Alex, "düzüşmenin kötü bir şey olduğu."

Vigga yana eğilip bir parça kıkırdak tükürdü. "Bunlar aşağıya yukarı, gündüze gece de derler. Sanki herkesi mutsuz edene kadar kendileri mutlu olamıyorlar. Yemin ederim, ellerinden gelse güneşi bile söndürürler. Bir sikke daha ver bakayım, Alex."

Alex kadının avucuna küçük bir gümüş sikke çarptı. Vigga daha fazla et almaya giderken Sunny kıza doğru eğildi. "Bana o sikkeyi kışından çıkarmadığını söyle."

"Şu günlerde oraya sadece altın sokuyorum." Alex çenesini mağrurca kaldırıp tekrar piyese döndü. "Bilmem farkında mısın ama ben bir prensesim."

Oyun elbette günahkâr papanın cehenneme –daha doğrusu, Sunny'nin dikildiği yerden zar zor görebildiği ellerce oynatılan tahtalara boyanmış alevlerin arkasına– sürüklenmesiyle sonlandı. Patrik On İki Fazilet'in, özellikle de Hayırseverlik ile Cömertlik'in önemi hakkında gümür gümür nutuk attı. Akabinde bundan tamamen bağımsız bir davranış sergileyerek elinde bağış çanağıyla sahneden atladı. Bunun üzerine seyirciler, Sunny'nin kukuletasını indirip herkese kulaklarını gösterse yapacaklarından daha çabuk dağıldılar.

Yine de Alex aktörlerin emeğini karşılıksız bırakmadı. Genç kadın

para saklayacak yeni yeni yerler icat ederek büyümesine rağmen fırsat bulduğunda eliaçık biriydi. Truva patriği çanağına nelerin şingirdediğini görünce bir tutkal hatasından dolayı biri aşağı sarkmış gür kaşlarından birini kaldırdı. “Tanrı cömertliğini mükâfatlandırırsın, evladım,” diyen adam yakından bakıldığında üstüne epeyce bir saç kepeği dökülmüş cüppesinin önünde çember işareti yaptı.

“Günahkâr papanız epey güldürdü,” dedi Alex. “Ne var ki bunun Batı’da hoş karşılanacağını sanmam.”

Patrik kıza doğru eğilip mırıldandı: “Doğu’da papa günahkâr, Patrik erdemliyen Batı’da rolleri değiştiririz.”

“Ya ortada?” diye sordu Diaz Birader.

“Seyircilerinin fikirlerinden emin değilsen, mümkün olduğunca muğlak olmaya çalış.”

Cehennem azabından kurtulmuş papa rahat adımlarla yanlarına geldi ve biraz havalanmak için kıyafetini tutup silkeledi. “Ahalinin ruh hâlini yanlış değerlendirdik diye birden fazla köyden eli meşaleli ayaktakımınca kovalandığımız oldu,” dedi kadın.

Vigga dinlerken düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “Kim kovalanmadı ki?” Aktörler ondan fuzuli bir tedirginlik duyarmış gibi degillerdi. Sıradışı şeylere alışmaksızın gezgin bir gösteride yer almak zordu ama bunun da sınırları vardı ve o yüzden Sunny kukuletasını indirmekten kaçındı.

Diaz Birader hâlâ sıkıntılı görünüyordu. “Hiç kuşkusuz, iyi bir piyes yalnızca seyircinin önyargılarına hitap etmeyip onları Kurtarıcı’nın *hakikatine* doğru yönlendirmelidir, değil mi?”

“Teoride kulağa harika geliyor.” Patrik, tacını çıkarıp saçları seyrilmiş ve kirden biraz kabuk bağlamış kafa derisini kaşıdı. “Ama inan bana, öyle yaparak doğru düzgün bahşiş alamazsın.”

“Zina...” Diaz Birader boğazını temizledi. “Tabii ki bir *günahtır*...” Tekrar boğazını temizledi. “Fakat... o tür günahkârların tarihinde davranışlarına tövbe edip Kurtarıcı’nın bağrına dönenlere dair bol miktarda örnek bulunur...”

“Yalvarırım Kurtarıcı’nın bağrını bu konuya dahil etme!” dedi papa vaaz verircesine, dindar bir edayla gökyüzüne bakarak.

“Öyleyse Mevla’ya sığınıyorum! Mesele şu ki öyle bir şey yüzünden cehennemi boylamak... şey...” Diaz Birader boğazını bir kez daha temizledi. “Kindar bir Tanrı yerine bağışlayıcı bir Tanrı’ya inanmayı yeğlerim.”

“Zaten hepimiz yeğlemez miyiz?” diye bıyık altından mırıldandı Sunny ama mevcut delillerin Diaz’ı desteklediğinden emin değildi.

“Giydiğim cüppeye rağmen ben bir rahip değilim, ahbap,” dedi patrik. “Ama bana öyle geliyor ki, papanın işlediği için cezalandırıldığı günah zinadan çok riyakârlık.”

“Aynen öyle,” diye lafa karıştı papa, Doğu ve Batı kiliselerinin maalesef sahne dışında rastlanmayan bir birlikteliğini sergileyerek. “Nitekim doğadaki bütün hayvanlar çiftleşir.”

“Şansları yaver giderse,” dedi çenesine yağ bulaşmış ve yanakları ağzındaki etten şişmiş hâldeki Vigga.

“Ama yalan söylemezler,” diye belirtti patrik. “Bir şey öğütleyip de onun aksini yapmazlar. Kendileri günahlarla dolup taşarken başkalarını yargılamazlar.”

“Doğru,” dedi Diaz Birader, bunun duymayı umduğu yanıt olduğundan emin değilmişçesine kaş çatarak. “Hımmmm.”

“Ama katkınızdan dolayı en içten teşekkürlerimi sunarım.” Patrik yere kadar eğildi. “Söylemesi üzücü ama bugünlerde eliaçıklarla pek karşılaşmıyoruz.”

“Sahiden de içinde bulunduğumuz zamanın bir emaresi.” Alex belli belirsiz sırtarak Sunny’ye göz attı. Sunny kendi aptal suratına da aynı şeyi yaptırmaya çalışırken papa tekrar söze girdi.

“Geçen günkü o adam kimdi?” Kadın sabahleyin izlemeyi umdukları doğu yolunu başıyla işaret etti. “Hani altın sarısı bir pelerini vardı.” Sunny ensesinin karıncalandığını hissetti. “Hayatım boyunca gördüğüm en aptal pelerindi ama adamın kendisi sahiden de eliaçık biriydi.”

“Adı neydi?” diye soran Alex kaygısız bir tavır takınsa da Sunny kızın sesindeki gerginliği duyabildi.

“Sakız?” diye fikir yürüttü Papa’yı canlandıran kadın. “Hayır! Sabbas.” Bu tam olarak tatsız bir sürpriz sayılmazdı çünkü kötü haberler Sunny’ye asla sürpriz olmazdı. Onlar daha ziyade başına geleceğini bildiği şeylerin usandırıcı bir doğrulamasıydı. “Bir kız arıyormuş.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex, neredeyse inleyerek.

“Kendisine, ilave bir katkı karşılığında canının istediği her rolü oynayabileceğimi söyledim ama belirli bir kızı aradığını söyledi.” Kadın daha yakına eğildi. “Majesteleri Alexia Pyrogennetos! Truva tahtının çoktandır kayıp vârisi!”

Patrik etrafına parlak renklere boyanmış birkaç pano yerleştirilmiş yassı bir at arabasından ibaret olan sahnesini düşünceli gözlerle süzdü. “Bundan güzel bir piyes çıkacağını düşünmedim değil.”

“İnandırıcılığı biraz zorlama,” dedi Diaz Birader endişeli denebilecek bir sesle.

“Sahnede geçirdiğim kırk yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların doğru giydirilmiş her boka inanacağıdır. Herhalde siz seyahatleriniz sırasında bir prenses görmemişsinizdir, değil mi?”

“Her gün kraliyet aileleriyle haşır neşir oluruz!” diyen Alex zoraki bir kahkaha attı.

“Tüh.” İç geçiren papa başındaki boneyi çekip çıkardı. Kadının başından aşağı şaşırtıcı miktarda kızıl saç yayıldı. “Şu Sabbas denilen adam yüklü bir ödül teklif ediyordu. Alanı da eliaçık yapmaya yetecek kadar.”

“Tabii alan kişinin öyle bir eğilimi varsa,” diye ekleyen patrik başlığını yamuk denebilecek bir açıyla yeniden taktı ve cafcacılı bir kutsama işareti yaptı. Artık sakalını çıkarıp da küçük çenesini gözler önüne serdiği için hareketleri eskisi kadar etkileyici değildi ama sesinin çınlamasına diyecek yoktu. “Şansınız yaver gitsin, evlatlarım!”

Alex bir an Sunny’yle göz göze geldi, ardından başını çevirdi. “Giderse bu ilk olur.”

Çamura Saplanmış Araba

“Nedendir bilmem ama...” diye mırıldandı Diaz Birader, “o yasaklayıcı salgın çitini gördüğüm zaman kısa süre içinde onun yanlış tarafına geçeceğimi anladım.” Yolun bir yarısı eski fırtınalar tarafından alınıp götürüldüğü, diğer yarısıysa şimdiki fırtınayla tehlikeli bir tutkala dönüştürüldüğü için adımlarını sinir bozucu bir dikkatle atıyordu. “Bende bu şans varken kurtkadınlardan, yengeç-adamlardan ve efsunculardan kurtulsam bile bir hendeğe düşüp boynumu kırarım.”

“Umalım da öyle olsun,” diye mırıldandı Vigga. Zaman zaman –genellikle düzüşürlerken– keşişe kanı ısınacak gibi olmuştu ama Alex ile Sunny’yi bulduklarından beri Diaz ilk başta izlenimini verdiği asabi mıymıntıya dönmüş, üstüne inatçı bir karamsarlığa da kapılmıştı. Yoksa karamsar bir inatçılık mı demek lazımdı? Belki ikisi de. Sanki Diaz bir kurtkadınla yattığını fark edebilecek başkalarıyla yan yana gelinceye kadar öyle bir şey yaptığının ayırdına varmamıştı.

Vigga’nın sabrı eskiden beri teknedeki en sağlam halat olagelmemişti ama yoldan çıkıp da yasaklı Bilmem Ne Baronluğu’na girdiklerinden beri her adımda daha da inceliyordu. Hava karardığında ay neredeyse dolunay hâlinde olacaktı ve Vigga onu bulutların ötesinde, ufkun hemen arkasında hissedebiliyordu. Aynı anda hem üşüyor, hem uyuşuyor, hem de gıdıklanıyordu. Yakası dar olmamakla birlikte fazlasıyla dar geliyor, bu yüzden onu çekiştirip duruyordu. İçinden dikişleri koparıp giysilerini çıkarmak ve hırıltılar çıkararak gür çalıların arasına dalmak geliyordu. Islak kürkü mehtapta parlarken ıslak burnuna avın yapış yapış kokusunu çekmek, etin iyisini bulmak için ağzından salyalar akıtarak ortalıkta dört dönmek istiyordu.

Fakat kurda tasma takacağına dair kendi kendine söz vermişti. Göğüs kemiğini ovuştururken yüzünü buruşturdu ve ağzından buhar çıkararak derin bir nefes verdi. Temizdi; endişelenecek bir şey yoktu.

“Yemin ederim ki cezalandırılıyorum.” Diaz Birader yağmurun şakır şakır yağdığı göğe bakarak başını iki yana salladı, ardından cezasının bir parçasıymış gibi Vigga’ya göz attı.

“Seni kim öykünün kahramanı yaptı?” diye sordu Alex, kendi vıcık vıcık çizmelerine bakarak. Birinin ayakucu açılmış, altında kırık ayak tırnaklarının gözüktüğü oynak bir ağız ortaya çıkmıştı. “Belki cezalandırılan kişi benimdir.”

“Veya ben,” dedi Vigga, Diaz Birader’e göz ucuyla sert bir bakış atarak. “Ne de olsa pis bir putperest, eli kanlı bir vahşi ve tövbe etmeyen bir zinacıyım!”

Mahcup bir suskunluk yaşandı. “Eh, tövbe etmekle meşgul biriyle zina yapmak istemezdin, değil mi?” diye sordu Alex. “Öyle bir şey bütün keyfini kaçırırdı!”

Kimse gülmedi.

“Bu belki bir lütuftur.” Sunny etrafına sular akan kukuletasının altından dışarı bakındı. “Yağmur bizi gizliyor. Kokumuzu örtüyor.”

“Sence hâlâ peşimizdeler midir?” diye sordu Alex.

“Kurtadamları varsa...” Vigga durdu ve geldikleri tarafa kötü kötü baktı. “Onları atlatmak için birkaç damla yağmurdan fazlası gerekir.”

Yaratığı orada bir yerde hissedebiliyor, neredeyse kokusunu alabiliyordu. Diğer kurtadam çahıların arasında çömelerek çamurdaki ayak izlerinin üzerine eğiliyor, onun kokusunu içine çekiyordu. Onun izlerini takip ediyordu. Kılılı pezevenk onu avlıyordu.

“Durumu tersine çevirmeliyiz,” diyen Vigga’nın sesinde kurdun hırıltısı vardı. “Biz onları avlamalıyız.”

“Dördümüz mü?” Diaz Birader hıhladı. “Üstünde uyuyabileceğimiz kuru bir yer bulabilirsek şanslıyız demektir. Askeri strateji uzmanı olmayabilirim ama...”

“Manastırda onu öğretmediler mi?” diye homurdanan Vigga, ağzının kenarından biraz salya silmek zorunda kaldı.

Diaz Birader gözlerini kurtkadınıninkilere dikip ona doğru bir adım attı. Vigga’ya o bakışlarda az da olsa küçümseme görmüş gibi geldi. “Fakat Papa Cenapları başınıza beni geçirdi ve ben bile başarı şansı düşük olduğunda kaçmak gerektiğini bilirim.”

“Başarı şansı çok düşükse ve yardım gelmeyecekse işler değişir.” Vigga dişlerini göstererek keşişe doğru bir adım attı. “O zaman en az bekledikleri anda, kendi seçtiğin yerde ve zamanda düşmanın

üstüne çullanırsın. İçlerinden en güçlüleri öldürüp geri kalanların moralini bozarsın ve onlara kanlı bir ders verirsin!”

“Bu dediğin kulağa...” Diaz kadının kokusunu almışçasına gözlemini hafifçe kırıştırdı, sonra çenesini sıkıp sözcüğü âdeta Vigga’nın suratına tükürdü. “Absürd geliyor. Prenses Alexia’nın canını tehlikeye atamayız!”

“Öyleyse sen onunla yola devam ederken ben geri dönüp...”

“Hayır! Zaten cemaatimin yarısını kaybettim. Geri kalanımızı Truva’ya *mutlaka* ulaştıracam! Kimse savaşmayacak!”

Vigga küçümseyici bir homurtu çıkardı. “Kazanırsan nasıl da bir zafer elde edeceksin! Kaybedersen de anlı şanlı öleceksin ve... ne bileyim işte...” Gothi bu konuda konuşurken Vigga onu anlı şanlı ölmeye kadar dinlemiş, sonra da ipin ucunu kaçırmıştı. “Valkürler* sana Valhalla’da yer ayıracaklar... gibi bir şey.”

Diaz Birader çenesini kaldırıp Vigga’yı küçümseyici bakışlarla süzdü. Kadın daha uzun boylu olduğu için çenesini epey bir kaldırması gerekti. “Ben *Valkürlere* inanmam.”

Vigga’nın burun delikleri hışımla genişleyip daraldı. “Ben de *keşişlere* inanmam ama işte karşımdasın.”

Yağmur atıştırmayı sürdürürken orada öylece beklediler. İkisi de sırlıklam, ikisi de soluk soluğaydı. Diaz’ı öpmek Vigga için hiç zor olmazdı. Asıl zor olan hiddet, gıdıklama ve ay birbirine karışırken bunu yapmamaktı. Adamın dilini emmek, onu çamura devirmek ve uzun, alçak bir hırıltı çıkararak...

“Yeter!” diye çıkışan Alex işaretparmağıyla Diaz Birader’in göğsünü dürttü. Geriye yalpalayan keşişin neredeyse çamurda ayağı kayacaktı. “Sen, kurdu kızdırmayı bırak!”

“Hah!” dedi Vigga. “Ona ağzının payını... Of!” Alex bu sefer de onu dürttü.

“Ve sen, Valhalla’ya değil, Truva’ya gidiyoruz! Sayıca çok daha azız, Sunny hâlâ yaralı ve aramızdaki tek gerçek dövüşçü sensin!”

“Tam da mememi dürttün,” diye söylendi Vigga, acıyan yerini ovuşturarak.

“Uslu dur, yoksa öbürünü de dürterim!” Alex önce ona, ardından Diaz’a dik dik baktı. “İkinizin arasında ne haltlar döndü ki?”

Yine mahcup bir suskunluk yaşandı.

* Viking inanişına göre savaş meydanında can veren savaşçıların ruhlarını cennete götüren dişi melekler. —çn

Vigga dudaklarını yaladı. “Şey...”

Diaz Birader yutkundu. “İıı...”

“Şu ne?” diyen Sunny yolun ilerisini işaret etti.

Yağmur Vigga’nın o kurşuni perdenin ötesini görebileceği kadar azalmıştı. Güneydeki ağaçların arkasında yükselen bir bayır, bayırın sonunda da insan elinden çıkmış gibi duran tırtıklı bir dış hat vardı.

“Çan kulesine benziyor,” dedi Diaz Birader, yağmurda gözlerini kısarak.

Vigga saçlarını geriye atarak sırtından aşağı soğuk sular akıttı ve harabeye yollandı. “Belki hâlâ çatısı vardır,” dedi.

Yeminler

“Fena görünmüyor,” dedi Alex, harap yapıyı süzerek. Binanın ön cephesi, onu ayakta tutan tek şeyin ölü sarmaşıklar olduğuna yönelik güçlü bir izlenim uyandırıyordu.

“Aziz Demetrius Abbeyi*,” diye fısıldadı Diaz Birader. Bahçe kapısının kemeri üstündeki ıslak nişe şifacılar hamisinin bir heykeli yerleştirilmişti. Heykelin bir zamanlar takdis edercesine kalkık duran eli bilekten kırılmıştı.

“O en sevdiğim azizlerden biridir!” dedi Sunny.

“Sahi mi?”

Hem o hem de pejmürde atı Diaz’a uzun bir bakış attı. “Bir elf için hepsi de aynı kapıya çıkar.”

Diaz Birader iç geçirdi. “Keşifler burada özverili bir gayretle hastaları tedavi ederlermiş. Ta ki mekânı terk etme emri verilene dek. Bazıları ölüm döşeğindekiilere son dualarını etmek için geride bile kalmış.”

Vigga manastırın duvarlarına doğru yayılan ot bürümüş mezarlığa kaş çattı. Son birkaç on yılda toprak batmış, ısırgan otu kaplı mezar taşları bir çamur birikintisinin içinde sağa sola yatmıştı. “Burası hayaletli çıkarsa bana da son duamı eder misin?”

“Senin Valhalla’ya gittiğini sanıyordum,” dedi Sunny.

“Orası ilk tercihim ama birden fazla yere bahis koymaktan zarar gelmez.”

“Cennet tövbeli günahkârlar içindir,” diye homurdanan Diaz Birader uzun zaman evvel menteşelerinden kopmuş ve kapı aralığında çürüyüp gitmiş abbey kapısına yaklaştı. Kapıya gömülü tahta tablete oyulmuş yazılar zamanla aşınmıştı ama yüzeyine hem çember hem de beş ispitli teker damgaları basılmıştı. “Papa’nın ve Patrik’in mühürleri. İçeri girmek aforozla cezalandırılır.”

* Manastıra benzeyen ama daha büyük ve daha bağımsız dini tesis. —çn

Sunny omuz silkti. “Hiç foroz edilmedim ki aforoz edileyim.”

“Benim de bir Papa’yla ve iki kardinalle çok az muhabbetim var.” Alex keşişin etrafından dolaşıp tasasız adımlarla çürümüş kapıya gitti ve suların aktığı kemerin altından geçti. “Sanırım bize muafiyet ayarlayabilirim.”

Kırık çatı oluklarından şakır şakır su akan avlunun bir köşesi doğaçlama bir gölete dönmüş, yan taraftaki bir revağın çatısı çökmüştü. Karşısındaki sahne Diaz Birader’in hatrına kendi manastırını—sabah duasına giderken diğer keşişlerle beraber kolonad boyunca tek sıra hâlinde ilerlemesini, kış ayazında nefes verdikçe ağzından buharlar çıkmasını— getirdi.

Çatı kirişlerinin arasında örümcek ağlarının uçtuğu cereyanlı bir koridora girdi. Su damlatan bir sızıntı haricinde dam hâlâ sağlamdı ve zemin kuruydu. Sıralar hâlinde dizili tozlu sandalyelere ve masalara onlarca yıldır en sürülmemişti. Tüm bunlar kendi manastırındaki yemekhaneye öyle çok benziyordu ki, her iki bina da aynı plana göre inşa edilmiş olabilirdi. Tatsız tuzsuz yemekler, boğucu sessizlik, ezici rutin, bir öncekinin aynısı günler...

Yüksek bir takırtı Diaz’ı irkiltti. Vigga sırlıklam paltosunu bir masanın üstüne atmıştı ve şiddetle silkinerek etrafa su sıçratmaktaydı. Kurtkadm ağzından da su püskürtüp öne eğildi ve saçlarını iki eliyle tutup sıktı. Islak gömleği sırtına yapıştığından Diaz’ın gözüne alttaki tasarımların silüetleri takıldı. Islak pantolonu da kıcına yapıştığından şeklini tahmin etmeye gerek yoktu. Zaten Diaz’ın tahmin yürütmesi lüzumsuzdu; Vigga’nın kıcının nasıl görüldüğünü, hatta nasıl bir his verdiğini tamı tamına biliyordu ve...

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye mırıldanarak arkasına döndü ve bir eliyle pantolonunu gizlice düzeltirken diğerini gömleğinin içine sokup mübarek tüpü tuttu.

Sunny atı içeri sokmuştu ve bir yandan kendi kaburgalarını tutarken bir yandan da eyer kayışının tokasını açmaya çalışıyordu. Diaz dikkatini dağıtma hevesiyle oraya yöneldi. “Dur yardım edeyim,” deyip sırlıklam olmuş eyeri kaldırıp yere attı.

Islak kukuletasını indiren Sunny ata usulca bir şeyler mırıldanarak hayvanı tımar etmeye başladı. Birkaç başboş tel dışında soluk saçları kafasına yapışmış ve bir kulağı aradan dışarı taşmıştı. Elflerin elbette ki sivri kulakları vardı; bu genellikle onlar hakkında öğre-

nilen ilk şey olurdu. Fakat Sunny'nin kulak uçlarından biri tırtıklı biçimde kopuktu.

Sunny keşîşi kendisine bakarken yakaladı. İçerinin loşluğunda gözleri kocamandı. “ Kesip attılar,” dedi. “Koyun kırkma makasıyla.”

Diaz Birader yutkundu. “Kim yaptı?”

“Tanrı düşmanı olduğumu söylüyorlardı. O yüzden herhalde Tanrı'nın dostlarıydı.” Sunny atı tımar etmeyi sürdürdü. “Lakin beklediklerinden çok daha fazla kanadı. O yüzden diğerini ellemediler.” Öbür kulağını göstermek için başını çevirdi ve ucuna fiske attı.

Diaz Birader yutkundu. “Bu...” Ne diyeceğini bilmiyordu. Doktrinsel açıdan bakıldığında Sunny sahiden de Tanrı düşmanıydı ama o olmasaydı, kutsal görevleri Adriyatik'in dibini boylardı. Diaz bir ruhu olduğuna yönelik çok daha az kanıt taşıyan pek çok insan tanı-mıştı. Dikkatini başka şekilde dağıtma umuduyla biraz vicdan azabı çekerek öteki tarafa döndü.

Alex soğuk şömineye bakarak ellerini ovuşturmakla meşguldü. “Sizce ateş yakabilir miyiz?”

“Denemekten zarar gelmez.” Vigga bir sandalye kaptı, başının yukarısına kaldırdı ve havada ısıklık çalarak bir diğerine doğru savurdu. Her iki sandalye de paramparça oldu. Vigga delice bir sırtışıla sivri dişlerini gösterdi ve çıplak topuklarından biriyle vura vura tah-ta parçalarını ufaltmaya koyuldu.

Zahmetsiz kuvvet. Neşe dolu yabanilik. Edebe veya kısıtlamalara yönelik katıksız horgörü. Gözlerini kaçırın Diaz Birader'in apışar-sında yine bir düzeltme yapması gerekti. “Sevgili Aziz Beatrix...”

Saf düşünceler. Sıkıcı düşünceler! Kurtarıcı aşkına, burası bir manastırdı; üstünde durulacak saflık ve sıkıntı kıtlığı olmaması gerekirdi. Diaz yemek zamanlarında vaizin ayetlerden alıntılar yaptığı, boş konuşmaları ve uygunsuz düşünceleri ayıpladığı, biraderlerin zihinlerini daha ulvi meselelere odakladığı tozlu kürsüye elini koydu.

Bir şapele açılan gıcırtılı kapıyı itti. Mekânın tavanına kuşlar yuva yapmış, zemin onların dışkılarıyla kaplanmıştı. Diaz'ın kendi manastırının şu veya bu azize adanmış yarım düzine mabedi vardı. Buradakinin kaliteli bir vitraylı penceresi vardı. Dışarıdaki günbatımının kan kırmızısına boyadığı camda, Kurtarıcı tekerin üstünde işkence görürken tasvir edilmişti. Sahne son derece dindarca olup hesinlikle tahrik edici değildi.

Diaz Birader dizlerinin üstüne çöktü, ellerini kavuşturdu ve sefil hâlde Tanrı'nın kızının çehresine baktı. "Ey dünyanın ışığı," diye fısıldadı, "ne yapmalıyım?" Kurtarıcı suskunluğunu korudu ve Diaz Birader yüzünü buruşturdu. "Şey, kurallara göre ne yapmam gerektiğini biliyorum: Kurtkadınla yatma. Veya... en azından *bir daha* yatma." Kahkahayı andıran acınası bir ses çıkardı, sonra bunu yarıda kesti. Tanrı'nın her şeyi bilen kızı muhtemelen bir kıkırdamayla ikna edilemezdi; özellikle de bu kadar yapmacık bir tanesiyle.

"Ben sadece... Neden bu kadar *baştan çıkıyorum*?" Kurtarıcı yine suskunluğunu korudu ve Diaz Birader yine yüzünü buruşturdu. "Şey, genel anlamda nedenini elbette biliyorum: Baştan çıkarılmaya *direnmek* için. Bunu anlıyorum. Ne de olsa, sınanmadığı sürece herkes metanetini koruyabilir, değil mi? Ama sınanıyorsam da başarısız oluyorum. Hem de *tamamen*." Dua etmeyi bırakıp yaltaklanmaya geçtiğinin farkındaydı ama elinde değildi. İkisi arasındaki sınır hep silik olagelmmişti.

"Mesele bedensel zevkler değil..." Kurtarıcı suskunluğunu korudu ve Diaz bir kez daha yüzünü buruşturdu. Gerçeği çarpıtıp durduktan sonra günah çıkarmanın anlamı neydi? "Şey, *sadece* bedensel zevkler değil..." Aman Tanrım, o sözcüğü telaffuz etmek bile aklına bedensel, korkutucu sertlikteki kaşların üstüne gerilmiş dövmeli, sıcacık, terle kaplı bir teni getiriyordu. "Gerçi o zevkler..." Doğru sözcüğü aradı. "Etsel mi?" Kötü bir seçim. Kesinlikle berbat. "Beni asıl baştan çıkaran şey farklı biri olma fırsatı! Tam anlamıyla daha iyi biri değil ama... olmayı yeğlediğim biri." Daha en başta haylazlıkları nedeniyle manastıra düşmüş bir adam. Diaz yeniden yüzünü buruşturdu. Son zamanlarda devamlı yüzünü buruşturur olmuştu. Bu artık yüzünün standart şekli hâline gelmişti.

"Bana... *yol gösterilmesi* lazım." Diaz artık yaltaklanmayı da aşarak büsbütün mızızlanmaya başlıyordu. "İmanım... *sarsılmış* durumda..." Hatta imanının bir kurtkadının kalçalarından çok daha zayıf olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçi kalçalar söz konusuysa Vigga'nın kilerin sahiden muazzam olduğu inkâr edilemezdi. Onları avuçlarının altında tahtadan oyulmuş gibi hissetmek... "Hayır!" diye tısladı. "Hayır, hayır." Ereksiyon olmuşken dua etmek manastırda görülmemiş şey değildi ama kesinlikle tasvip edilmezdi. Kurtarıcı'nın hüsra-
nına sırtını dönen Diaz donakaldı.

Vigga elinde nemli bir battaniyeyle kapı aralığındaydı. Yağmur dışarıda şırırdar, tıpırdar, pıtırdar ve şırıldarken bakıştılar.

“Dua mı ediyorsun?” diye sordu kadın.

Diaz Birader yutkundu. “Eh, ben keşişim.”

“Ah, doğru ya. Bazen bunu unutuyorum.”

“Açıkçası ben de.” En azından daha iyi günlerinde.

“İşe yaradı mı bari?”

“Keşiş olmak mı? Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, pek sayılmaz.”

“Duayı kastettim.”

“Kendime karşı dürüst olmam gerekirse,” Diaz olabilecek en kötü uzunlukta olan ve sürekli kaşınan sakalını sıvazladı, “pek sayılmaz.”

Vigga yere oturup sırtını duvara yasladı. “Sunny içeride ateş yak-tı.” Battaniyeyi açıp dizlerine serdi ve pencereden tarafa baktı. “Ay bu gece dolunaya yakın olacak. O yüzden... biraz azabilirim. En iyisi burada kalayım ki kimsenin asabını bozmayayım...”

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Diaz Birader.

Vigga ona çevrili gözlerini kuşkuyla kıstı. “Ben aşağılık bir put-perestim, Birader. Dahası, cani bir vahşi ve tövbesiz bir zinacıyım. Semavi Mahkeme’nin suçlu bulduğu bir kurtkadm olduğuma değin-miyorum bile.”

“Şey, evet, eminim ki... pek çok pişmanlığın vardır ama...” Diaz kapıya göz atıp sesini alçalttı. “Demek istediğim, ikimiz söz konu-suyken bütün kabahat bende. Sen bildiğinden şaşmadın. Herhangi bir yeminini bozmadın.” Gözlerini yere dikti ve çizmelerinden biri-nin yırtık ucuyla iki parke arasındaki oluğu dürtükledi. “Tanrı bili-yor ya, bana benim sana ettiğimden çok daha iyi muamele ettin. Hak ettiğimden çok daha iyi. Eğer bir canavarsan da...” Başını kaldırıp kadına baktı. “En azından dürüst bir canavarsın.”

“Hah.” Vigga gözlerini biraz daha kıstı. “Benden tiksindiğini sa-nıyordum.”

“Çok daha kötüsü.” Diaz titrek bir nefes aldı. “Tam tersini hisse-diyorum.”

Terk edilmiş bir manastırdaki harabeye dönmüş şapelde, aralık-sız su şırıltıları hariç tam bir sessizlik içinde birbirlerini süzdüler. “Eh, *kalmak* istersen...” Vigga battaniyenin bir köşesini kaldırıp na-zikçe çekti. “Sanırım sana uzun süre unutamayacağın bir gece vaat edebilirim.”

“İşte buna... inanırım.” Diaz Birader’in gözleri kadının yanındaki noktaya dikiliydi. Orası da diğer her yer gibi aşınmış bir taş zemindi ama her nedense öyle çekiciydi ki. Derin bir nefes alan keşiş gözlerini kapadı. “Teklifine minnettarım. Tahmin bile edemeyeceğin kadar. Ama... öyle bir şey tekrarlanamaz.” Vitraylı pencereye, Kurtarıcı’nın yüzüne şöyle bir baktı. “Bir daha... *asla*... tekrarlanamaz.”

“Diaz Birader?”

Şafak yüzüne öyle acı verici bir ışık düşürüyordu ki, inleyen Diaz gözlerini örtmek için bir elini gevşekçe kaldırdı. Koyu bir figürün etrafında çok renkli ışıklar parlıyordu. İlahi bir ziyaret mi gerçekleşiyordu? Rüya mı görüyordu? Ölüyor muydu? Cennetin kapısı önünde yapılacak bir mülakatın kendisi için iyi geçmeyeceğine dair Diaz’ın içi içini yiyordu.

“Diaz Birader?”

Bir meleğin değil de Prenses Alexia’nın konuştuğunu anlayınca kapıldığı ilk his ilahi adaletten kaçınmanın verdiği rahatlama, ikincisi hâlâ onları bekleyen kilometreleri ve tehlikeleri hatırlamanın verdiği yılgı, üçüncüsüyse prensesin yüzündeki yoğun şok ifadesinin ve son derece sıcak bir şeyin üstünde yatmanın verdiği kafa karışıklığı oldu. Söz konusu sıcak şey hafifçe inip kalkıyor, aldığı her nefeste belli belirsiz bir hırıltı çıkarıyordu.

“Aah!” Battaniyeyi üstünden atan Diaz Birader apar topar ayağa kalkarken Alex’in gözlerinin daha da irileşmesine bakarak, üzerinde mevcut şartlar altında absürd denebilecek kadar uygunsuz bir aksesuar olan Aziz Beatrix tüpünden başka bir şey olmadığını fark etti. Elini battaniyeye attı, sonra Vigga’yı dövmeli haşmetiyle gözler önüne sermeden çıplaklığını gizleyemeyeceğini anladı. Böylece iki eliyle birden mahrem yerlerini kapamakla yetinmek zorunda kaldı.

“Açıklayabilirim!” dedi.

Alex battaniyenin altında hafifçe kıpırdanmaya başlayan Vigga’ya, ardından Diaz Birader’e, sonra onun üst üste konmuş ellerine baktı. Yüzünde acımaya varacak kadar yoğun bir kuşku ifadesi belirdi. “Sahi mi?”

Diaz belki de ilahi bir ilham alma umuduyla bir müddet ağzı açık dikildi. Fakat hiç kimse Tanrı’nın inayetiyle dolmayı ondan daha az hak etmemişti. Omuzları çöktü. “Kesinlikle açıklayamam.”

“Eh... ben sadece güneş doğdu demeye gelmiştim...” Alex geriledi. “Yani... yola çıksak iyi olur...” Kapıya doğru âdeta koşan genç kadın omzunu kapı çerçevesine çarptı ve boğuk bir acı ciyaklaması çıkarıp eşigi tökezleyerek aştı.

“Kahretsin!” diye tıslayan Diaz Birader, görünüşe bakılırsa kuş pisliğiyle kaplı bir yere bıraktığı pantolonunu kaptı.

“Artık biliyor,” diye homurdanan Vigga saçlarını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı, sonra da kollarını başının yukarısına kaldırıp uzun uzun gerindi.

“Evet!” diye çıkıştı Diaz Birader, nemli gömleğini üstüne geçirirken. “Bence de!”

“Eh, öyleyse burada kal.” Kadın, Diaz’ın bir süre öncesine kadar son derece itici bulduğu ama şimdi Tanrı yardımcısı olsun ki... başka türlü karşıladığı o dişlek sırtışını takındı. “Burada sana verecek bir şeyim var.” Battaniyenin hareketine bakılırsa, bacaklarını açtığına hiç şüphe yoktu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayan Diaz yutkunarak vitraya baktı.

Belli ki sabırsızlanarak bir müddet daha bekleyen Vigga başıyla aşağıyı işaret etti. “Kukumu kastediyorum.”

“Evet, sanırım o bilmeceyi çözdüm.” Diaz çizmelerini eline aldı, aletini bacağına yan tarafına sıkıştırmak için elinden geleni yaptı ve kendini kapıdan tarafa attı. “Prenses Alexia! Alex! Bekle!” Tozlu yemekhaneye doğru aceleyle ilerlerken sesinin tövbekâr çıkması için var gücüyle uğraştı. Tanrı biliyordu ya, on yıl boyunca tövbe etmekten başka şey yapmamıştı. O konuda becerikli birisi varsa, bu kendisi olmalıydı. “Büyük bir... hata ettiğimin farkındayım...”

“Bak onu iyi bildin!” diye tersledi Alex, eşyalarını çantasına doldururken. “Sonuçta sen keşiş değil misin?”

“Şey, evet, galiba...” Gerçi Diaz aşukları her kilometrede kendini giderek daha az keşiş gibi hissettiğini itiraf etmeliydi. “Yani elbette öyleyim... ama öyle olmayı hiç istemedim...”

“Bana prenses olmayı gerçekten istedim mi diye bir sor bakalım. Haydi, sorsana.”

“Bunun... nasıl bir...”

“İstemedim,” dedi Alex. “Ettiğin yeminler yok mu?”

“Şey, evet, sanırım...” Diaz çizmelerinden birini ayağına geçirdi. Aslında tabanındaki delik zamanla hemen hemen tüm çizmeyi kapladığı için öyle yapması pek gerekli değildi. Nasıl ki Diaz gerçek bir

keşişin taklidi hâline gelmişse, çizme de gerçek bir çizmenin taklidi olmuştu. “Ama Vigga bir yasal boşluk lehine güçlü bir argüman ortaya koydu...” Alex’in yüz ifadesi son derece şüpheliydi ve Diaz onu suçlayamayacağını itiraf etmeliydi. “Gerçi o argüman artık kulağa pek de inandırıcı gelmiyor...”

“Ah, öyle mi dersin? Hem de bir şapelin zemininde?”

“Şey, böyle bir konuda konuşurken...” Diaz Birader diğer çizmesini belirli bir hedef gözetmeksizin salladı. “İşin *nerede* yapıldığının pek bir fark yarattığından emin değilim.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Sunny. Kukuletasını takip kollarını göğsünde kavuşturan elf duvara yaslanırken görünür olsa bile neredeyse görünmüyordu.

“O...” Alex parmağını Diaz Birader’e, sonra da kapı aralığına doğrulttu. “Ve Vigga...”

Sunny umursamazca burun kıvrıdı. “Eh, o kadarı besbelli.”

“Sahi mi?” diye sordu Alex sertçe.

“Vigga rutubet gibi. Ona zaman verirsen her tarafa yayılır.” Sunny omuz silkip başka tarafa döndü. “Ben seni haberdar ederim.”

Alex çantasını omzuna asıp kapı kemerine yollandı.

“Lütfen!” Diaz Birader kızın peşinden hoplayarak avlunun kasvetli ışığına çıktı ve bir yandan onu takip edip diğer yandan da diğer çizmesini giymeye çalıştı. “İzin ver açıklayayım...”

“Açıklamamanı tercih ederim,” dedi Alex sertçe, ardından sesini yumuşatarak bezgin bir tavırla iç geçirdi. “Demek istediğim... günahlarını bağışlamak falan bana düşmez. Ben hırsızım sonuçta. Affımın bir değeri var mı ki?”

“Benim için var,” dedi Diaz Birader.

“Eh, madem öyle.” Alex parmağını belli belirsiz bir daire çizecek şekilde salladı. “Seni affediyorum, evladım.” Bıyık altından buruk bir sesle mırıldanarak yemekhaneden tarafa göz attı. “Benimkisi muhtemelen yalnızca kıskançlık çünkü yapmaya cesaret edemediğim şeyi sen yaptın.”

Diaz Birader prensese bakarak gözlerini kırıştırdı. “Bir kurtkadinla yatmayı mı kastediyorsun?”

“Bulabileceğin her avuntu kırıntısına iki elinle birden yapış.” Alex kısa bir süre duraksadı ve ufak bir homurtu çıkardı. “Kutsal Şehir’de tanıştığım o ukala keşişi hatırlıyor musun? Seni bulduğum yerde... onu bulmayı hayal etmek zor.”

“Doğru.” Bu söz Diaz’a ilk tanışmalarında kızın nasıl biri olduğunu hatırlattı: Sokak kedisi kadar ürkek ve kuşkucuydu. “Görünüşe bakılırsa... hiç kimse böyle bir yolculukta aynı kalamıyor.”

“Bilmem,” diye mırıldandı Alex. “Sanırım ben şimdi de eskiden olduğum kadar süprüntüyüm. En azından prenses olmaya yaklaşmış değilim...”

“Kusura bakma ama sana katılmıyorum,” dedi Diaz. “*Tam olarak beklediğim gibi biri çıkmadığını itiraf etmeliyim. Ama zorluklar karşısındaki cesaretinden, sadakatinden ve güler yüzlülüğünden sürekli etkileniyorum. Hatta...*” Aklına böyle bir kelime gelmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı. “Liderliğinden de.”

Alex kuşkuculuğundan sıyrılamamış olacak ki kaşlarını çatı. “Gördüklerimden sonra gönlümü almaya mı çalışıyorsun?”

“İşe yarıyor mu?”

“Birazcık.”

“Truva imparatoru muhtemelen yağcılığa alışmalıdır.” Diaz kıza göz ucuyla bakarak sırtımayı dener. “En azından okuma bilen bir süprüntüsün.”

“Hatta yazmayı da.” Alex de ona sırtarak karşılık verdi. Manastırın kapısız kapı aralığından giren gün ışığı yüzüne vurduğu için bir gözünü kısarken diğerini şafağın parıltısına karşı kapadı. “Tabii iyi günümde.”

Gurur

Alex avlu kapısından çıkarken uzun zamandan beri ilk defa gülüm-süyordu.

Aziz Demetrius Abbeyi gün ışığında farklı görünüyordu. Bir kâbuslar kalesine daha az benziyor, az da olsa yıkık dökük bir albe-niye kavuşuyordu. Eğik ve nemli mezar taşları arasında gerili örüm-cek ağlarındaki çiy taneleri ışıltılarıyla bir elmas yığını andırıyor, ot bürümüş yolu kuşatan ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu.

Alex bunlardan hiçbirini istememişti. Bir imparatorluğun vârisi olmak. Hayvan-adamlar tarafından avlanmak. Keşişleri kurtkadın-larla yatarken yakalamak. Kibirli sihirbazları yumruklamak ve gö-rünmez elfleri öpmek. Fakat –en çılgın anlarında– atıldığı serüvenin pek de kötü sonuçlanmayabileceğine inanmaya başlıyordu. En azın-dan Bostro'nun pensesinden kaygılanmasına gerek yoktu...

Diaz Birader hızla uzanıp onu bileğinden tuttu.

Alex adamı o zaman gördü. Muhteşem bir ata binen, soylu ya-kışıklılığı olan yabancı, bir kraliyet avında borazanın ötmesini bek-leyen bir veliaht prence benziyor, omuzlarının üstünde toplanmış yaldızlı pelerini bineğinin sağrısını kaplıyordu.

Alex'in tebessümü her zamanki gibi çabucak söndü ve dudakla-rının kenarları sarkarken, iki ağız halatlarla ve makaralarla birbirine bağlýmış gibi adamın dudakları yukarı kıvrıldı. Marcian'ın tebes-sümünün kaynağı hiddet, Constans'ınki açgözlülükse bununkinin kaynağı katıksız bir gururdu ve her nasılsa üçünün arasında en be-teri olmayı başarıyordu.

Adam atını biraz yürüttü. "İzin verin, kendimi takdim edeyim..."

"Seni durdurmamın bir yolu var mı?" diye söylendi Alex.

"Ben... Dük Sabbas." Adam ismini her andığında keyif duyuyor-muşçasına telaffuz etti. "Mystras ve Konya lordu, Girit Filosu amira-li, Kraliyet Ahırının vasisi ve İmparatorluk Avı reisi. Ayrıca impara-toriçelerin oğlu, torunu ve büyük torunu." Daha geniş bir kitleye hi-

tap edercesine göğre bakarak konuşuyor, hiçbir şeyi iki defa istemek zorunda kalmamış birinin ses tonunu kullanıyordu.

“Tahmin etmiştim,” dedi Alex.

“Ve sen...” Sabbas o kahrolası tomarlardan birini çıkardı ve tahmin etmesi kolay mührün ağırlığıyla kendiliğinden açılmasını sağladı. Alex’in kimliğini doğrulayan Papalık beratı. Görüldüğü kadarıyla Truva tahtına ilgi duyan herkes beratın bir kopyasını almıştı. “... çocuk Papa’nın evcil müneccimlerine göre kuzenim olmalısın. Ulu Alexia Pyrogenetos!”

Alex surat ekşitti. “Öyle birini hiç duymadığımı söylesem?”

“Sana taklitçi kadar yalancı da demek zorunda kalırdım.” Sabbas belgeyi yere attı ve atının toynakları altında ezerek çamura gömdü. “Senin kadar kısa boylu, pejmürde, her türlü ayırt edici vasıftan yoksun birinin,” derken inanmazlığın verdiği tiksintiyle dudak büktü, “sırf içinde doğduğu odadan dolayı Truva tahtında benden daha fazla hakkı olabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

Alex dükü kötü kötü süzdü. “Bütün bunları, tüm o süslü püslü unvanlarını anneciğinden almış bir adam söylüyor.”

Sabbas her şeye sahipken aslında onları hak etmedikleri söylenenlere has hışımla sararıp soldu. Diaz Birader genç kadını bileğinden nazikçe çekerek avlu kapısına doğru geriledi. “Belki de onu kızdırmamalıyız...”

“Bu pislik zaten kızgın doğmuş,” diye homurdandı Alex ama gidecek bir yeri olmadığını görünce keşişle beraber geriledi.

“Vakit geç oluyor.” At sırtındaki bir kadın Sabbas’a arkadan yaklaştı. Kazınmış kafası bronzdan dövülmüş gibiydi ve boynuna pek çok farklı metalden yapılmış bir zincir sarılıydı.

Onu başka bir kadın takip etti. İlkine öyle çok benziyordu ki, ikiz oldukları kesindi. Bu kadının boynundaki zincirin halkaları farklı renklerde camdan üretilmişti. “Hiç kalkmayacaksınız sanmıştık.”

“Büyük ihtimalle kalktığınıza pişmansınızdır.” Mezarlığın sağ tarafındaki çalılıklardan suratından yoksulluk okunan bir adam çıktı ve ucu çatallı bir mızrağa rahatça yaslandı. Alex bunun gibi mızrakları daha önce de görmüştü. Bir adamı boğazından yakalamak ve kol mesafesinde çaresizce tutmak için tasarlanırlardı. Muhtemelen prensesler üstünde de işe yarardı.

“Veya en azından....” Yabancı aksana sahip hırıltılı bir ses ile sahibi, soldaki ağaçların arasından sıyrıldı. Alex onu yanan kasabanın

ateşleriyle aydınlanırken de görmüştü ama adam gün ışığında daha bile iriyarıydı. İliklenmemiş paltosu kaslı, kıllı göğsünün ve iç içe geçmiş dövmelemlerle kaplı karnının bir bölümünü açıkta bırakmıştı. Sırıtırken ağzındaki sivri dişleri sakallarının arasından meydana çıktı. “Çok yakında öyle olacaksınız.”

Mezarlığın etrafındaki ağaçlık alanda daha başkaları belirdi. Hepsinin gözlerinde daha acımasız insanların aksine hırsızlar, katiller ve kâfirleri yakalayarak geçimini sağlayan avcıların aç bakışları vardı. Bu çok çeşitli kalabalık kılıçlarla, baltalarla, yaylarla, hatta Bostro’nun pensesini şirin gösteren kancalı, çivili ve zincirli tuhaf tuhaf silahlarla donanmıştı. Bu insan avcılarını sürüsü, bu kara korsanları ekibi her yanı sarmıştı.

Alex’in elinden gelen tek şey gerilemeyi sürdürmek ve Sunny’nin onları bu çıkmazdan kurtarmasının bir yolunu bulmasını ummaktı.

Sunny bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

Sayıcı ona bir dezavantajlıydılar ve durum her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu. Düşmanların arasında bir kurtadam da olduğu için Sunny onun rüzgâra göre bir hayli aşağısında kalmaya mecburdu. Dahası, bir değil iki efsuncu olduğu için onların gözüne de görünmemesi gerekiyordu. Üstüne üstlük, Sabbas’ın taktığı o koskoca pelerin hiç içine sinmiyor, kumaşın altında kötü bir sürpriz olabileceğinden çekiniyordu; tabii sürpriz derken doğum günü pastası gibi hoş bir tane değil. Gerçi hayatı boyunca kimsenin Sunny’ye doğum günü pastası almışlığı yoktu. Zaten daha doğum gününü bile bilmiyordu. Fakat onlardan bahsedildiğini duymuştu ve öyle bir pasta almanın hoş olabileceğini düşünüyordu. Belki kendine öyle bir hedef koyması iyi olurdu.

Tabii sonraki bir saati sağ salim atlatabilirse.

Çifte yedikten sonra biraz iyileşmişse de nefesini tutarken kaburgaları hâlâ sızlıyor, açlıktan başı zonkluyor ve bu hergeleler klasik bir zamanlamayla tam da ihtiyaç gidermek için çömeldiği esnada çıkageldiklerinden karnı ağrıyordu. İşin kötüsü, kıcını silmek maksadıyla hazırladığı güzel birkaç yaprak heba olmuştu.

Sunny’nin o konudaki tercihi sarmaşıktı. Sarmaşık yaprakları pürüzsüz olmakla beraber kolay kolay yırtılmazdı.

Dostlarını bu çıkmazdan kurtarmanın bir yolunu göremese de,

en iyi işlerini doğaçlama davrandığında ortaya koyardı. O yüzden derin bir nefes aldı ve tutarken yüzünü buruşturdu, sonra da mezarlığın kenarından ayrılıp değerlendirecek bir fırsat aradı.

Karşılaştığı ilk avcının kurulu ama eğik bir arbaleti vardı. Sunny bir mezar taşının üzerinden uzanıp parmağının ucuyla oku yuvasından çıkardı ve kirişi kanatçıklara denk getirdi. Bir sonraki adamın kıvrık kılıcının kabzasına büyük bir deri ilmik takılıydı. Adam öne çıkarken başparmağıyla ilmiği açtı. Sunny de onun yanına diz çöktü ve ilmiği tekrar taktı.

“Bizi peşinden bayağı koşturdun!” diye böbürleniyordu Sabbas. “Truva’ya haftalar önce dönüp mirasımı almayı umuyordum ama onun yerine Tanrı’nın bile unuttuğu bu Avrupa’nın kokuşmuş kol-tukaltında dört dönüyorum.”

“Yoksa duymadın mı, seni gidi yaldızlı bok?” Vigga çalım satarak avlu kapısından çıktı ve Alex’in omzuna ağır bir şaplak attı. “Miras onun.”

Vigga’yı görünce Danimarkalı öyle derin bir hırıltı çıkarmaya başladı ki, Sunny sesi ayak tabanlarında duyumsadı. Adam kocaman yumruklarını sıkarken ellerinin üstüne dövmelenmiş uyarılar kıvrılıp büküldü.

“Ayrıca teolojik açıdan,” diyen Diaz Birader prensesin yazılarını düzeltirken yaptığı gibi işaretparmağını ders verircesine kaldırıp Vigga’nın omzu üzerinden baktı, “genellikle Tanrı’nın her yerde olduğuna inanılır.”

Sunny bir ağacın arkasına sığınmış ve kaburgalarını tutarak bir-iki sığ nefes almıştı. Çektiği acıya karşı dişlerini sıkarak ciğerlerini yine havayla doldurdu ve tekrar açığa çıktı.

Parlak pirinç düğmeli ceket giyen tombul bir adam atını Sabbas’ın yanına kadar sürdü. Ata yüklənmiş eşyalara kaliteli deri kılıflarda duran birkaç av mızrağı da dahildi. Adam mızraklardan birini çekip aldı ve gümüş kaplı küt ucu öne gelecek şekilde hevesle uzattı.

“Mızrak, majesteleri?”

“Gerek yok.” Sabbas bir masa örtüsündeki kırıntıları süpürürcesine elini Diaz Birader’e doğru salladı. “Geri kalanınıza hemen hemen hiç ilgi duymuyorum.” Sunny yanına yaklaşırken at huzursuzca kıpırdandı ama Sabbas dizginlere sabırsızca asılarak hayvanı sakinleştirdi. Yine bir çifte yerse sabahı iyice berbat olacağından Sunny buna minnettar kaldı. “Çok isterseniz sizi öldürebiliriz,” diye

devam etti dük, yemeği tuzlu mu yoksa tuzsuz mu tercih ettiklerini sorarcasına, “ama isterseniz çekip gidebilir ve hayatta kalabilirsiniz.”

Diaz Birader bir fırtınaya çıkarcasına yüzünü buruşturdu. “Korkanım ki...”

“Korkmalısın da,” dedi efsunculardan biri.

“...bu teklifi reddetmek zorundayız.” Diaz prensesin önüne geçip bedenini kısmen siper etti. Epey dar yapılı olduğu için bu yaptığından pek hayır gelmezdi ama Sunny yine de adamın jestini takdir etti.

“Papa bağı.” Vigga bileğini kaldırıp gösterirken Sunny sancılı bir zahmetle Sabbas’ın eyer kolanının ilk tokasını açtı ve kayışı gevşetmek için dikkatle kaydıldı. “Ama dört sebep daha var.”

At tekrar kıpırdanınca Sabbas dizginlere sertçe asıldı. “Lütfen bizi aydınlat.”

“Daha kahvaltı etmedim,” diye hırıldayan Vigga bir parmağını kıvırdı. “Ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam.” İkinci parmağını da kıvırdı. “Ve *sikik suratından* hoşlanmadım.”

Sessizlik uzadıkça uzadı. Sunny o arada ikinci kayışı da gevşetti ve toka iğnesini bükerek yerinden çıkardı.

“Sadece üç sebep saydın,” dedi diğer efsuncu.

Vigga eline bakıp kaş çattı ve göğü işaret ettiğini gördü. “Ah. Eh, benim asıl olayım saymak değil... öldürmektir.” Son parmağını da kıvrarak yumruk yaptığı elini diğeriyle tutup parmak eklemlerini çıtlattı. “Eee, siz palyaçolardan ilk hangisiyle kapışacağım?”

“İlk rakibin ben olacağım.” Danimarkalı paltosunu omuzlarından atıp yere bıraktı. “Ve de son.”

Adamın vücudu en az Vigga’nınki kadar dövmelele ve yara izleriyle kaplıydı ama koyu kılları ve boğum boğum kasları daha bile fazlaydı. Katillerin geri kalanı gerilerken bir kadının yolundan çekilmek zorunda kalan Sunny bir mezar taşının üstüne çıkıp dudağını ısırđı, ardından bacaklarını sarkıtıp taşın arkasına atladı ve orada soluklandı. Tüm bu ürkütücü hergelelerin korktukları bir hergele vardı ve bu çok doğaldı. Kızgın bir kurtkadm, dostlarını da düşmanları kadar kolayca parçalardı...

Bu düşünce Sunny’ye bir fikir verdi.

Nefesini tutarak mezar taşının arkasından çıktı ve yanından geçerken kadının beline takılı kındaki hançeri aşırđı. İnce ve keskin yalım tırtıklıydı. Yani mesela kığına sokulması hâlinde bir kurdu tam da çileden çıkaracak türden bir silahtı. Aynı şey o yengeç-adamda işe

yaramamıştı ama belki şans bu sefer Sunny'nin yüzüne gülerdi.

“Pis kokun günlerdir burnumda,” diye Vigga'ya hırıldadı Danimarkalı, ağzından salyalar akarak.

“Senin de hoş koktuğun söylenemez.” Vigga düşünceli bir edayla havayı kokladı. “Burnuma şey gibi geliyor... *sidik ve korkaklık*.”

Danimarkalı dudaklarını kıvrıp dizlerini büktü. Sunny kaburgaları sızlayarak, yüzü yanarak, bıçağın sapı avucundan neredeyse kayarak ve gözlerini Danimarkalının pantolonunun kalça kısmından ayırmayarak parmak uçlarına basa basa yaklaştı. Sanki inci bulmak için suya atlamış bir dalgıçtı ve yüzeye çıkarken kullanmak üzere nefesinin birazını saklaması gerektiğini bilse de yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Lakin elinde bıçağıyla peşinde olduğu şey istiridye değil, bir kurtun kıcıydı ve kazanacağı şey de inci değil, bir canavarı kudurtmaktı.

“Bıktım bu kurtlardan.” Sabbas gözlerini bıkkınlıkla devirdi. “Pekâlâ. Ne yapacaksanız çabucak yapın.”

“Sen tasalanma.” Sunny çenesini sıkarak bıçağı kaldırırken Vigga da delice bir tebessümle kendi dişlerini gösterdi. “İşimi kaşla göz arasında bitireceğim.”

Danimarkalı kükreyerek yerinden fırlayıp topuğuyla Sunny'ye toprak sıçrattı ve mezarlığı ok gibi katetti. Vigga da aynı anda hırlayarak ona doğru atıldı ve iki boğanın kafa kafaya toslamasını andıran bir gûmbürtüyle çarpışıp yere düştüler. Orada bir yaprak ve toprak bulutu kaldırarak ıslak çimenlerde yuvarlanırlarken iki mezar taşını kırdılar ve üçünü yıktılar.

Yüzü çamura bulanmış Sunny elinde bıçağıyla donakaldı. En iyi işlerinden bazılarını plansız programsız ortaya koyardı ama bu güzel bir örnek olmamıştı.

Ağaçlara doğru gerilerken bıçağı bulduğu yere, yani kadının belindeki kına geri koydu. Sonra kadının dikkati düelloya tutuşmuş kurtta olduğundan bıçağı tekrar aldı ve kadının kemerinin arkasını keserek pantolonunu neredeyse düşecek hâlde bıraktı.

Rakibinin üstüne çıkan Vigga adamın kafasını toprağa çarptığında kollarından yukarı enfes sarsıntılar yayıldı. Haykırarak Danimarkalıya yumruk attı ama adam kütük gibi kollarından biriyle kendini savunurken diğeriyle de kadını fırlatıp attı. Islak çimenlerde yuvar-

lanan Vigga sırtarak doğruldu ve yumruklarından birini açıp düşmanını yanına çağırdı.

Danimarkalı ona o kadar hızlı hücum etti ki, çıkardığı rüzgârda yapraklar uçtu. Savurduğu yumruk Vigga'nın çenesini sıyrıp geçti, kulaklarını vızıldatıp kanını kaynattı.

İyi bir dövüş gibisi yoktu. Ne içinden çıkılmaz tartışmalar ne de parmaklarının arasından kayıp giden kaypak anılar. Sadece sen, düşmanın, nefesin, ellerin ve kuvvetin.

Vigga'nın yumruğu adamın karnına gömüldü ve oflayan Danimarkalının sıcak nefesi yüzüne çarptı. Kadının diğer eli rakibinin kaburgalarına inerek onu döndürdü. Ağacımsı bir kütleyi andıran Danimarkalı daha iri, daha ağırdı. Vigga bir keresinde bir ayıyla kapışmıştı ve o hayvan şimdiki rakibinden daha yavaş, daha sakin çıkmıştı. Vigga gülümserken adamın da gülümsediğini, kanlı dişleriyle bir hilal yarattığını, gözlerinin yaşam ve ölüm aşkıyla parladığını gördü.

Yumruğu adamın omzundan sekti ve Vigga'ya dengesini kaybetti-ren Danimarkalı onu tutup havaya kaldırdı. Vigga'nın saçları yüzüne düşerken mezarlık tepetaklak oldu. Ağaçlar, yıkık duvarlar ve ağzı açık suratlar art arda geçip gitti. Danimarkalı onu bir lahit kapağına çarparak dişlerini takırdattı ama Vigga da adamı bırakmayıp beraberinde devirdi. Aralarında güreştikleri mezarlar enkaza döndü. Ten tene, nefes nefese abanıp tırmaladılar, itişip kakıştılar, birbirlerini parçalamaya uğraştılar.

Harcadığı çabayla, kapıldığı korkuyla ve oynadığı kumarın nesiyle Vigga'nın kalbi gümür gümür attı. Bu tanrıların önündeki büyük sınavdı; bileğin ve yüreğin kasları yırtmakla tehdit eden nihai imtihandı.

Vigga bir bacağı rakibinin altına soktu ve onu bir tekmeyle kendisinden uzaklaştıracak nefesi buldu. Danimarkalı geri geri yalpala-yıp bir ağaca çarparken küçük adamlar yolundan kaçıştılar. Vigga yumruğunu savurdu ama adam eğildi ve kadının parmak eklemleri ağaç gövdesinden kocaman bir parça kopararak havayı kıymıklarla doldurdu.

Vigga'nın uyanan kurdu giderek kızışıyor, adamın kurdunun koku-sunu alabildiği için hırlayıp salyalar akıtıyordu. Ona öyle yakındı ki onu ısırarak, tadacak, kemirecek, yutacak gibi oluyordu.

Adamın üstüne atlarken tırnaklarından pençeler çıktığı için

yumruklarını sıkmakta zorlandı. Dili, dişleri, kemikli çenesi yüzünden yutkunmakta da. Açık ağzından Danimarkalının kıllı göğsüne salyalar aktı.

“Kurtarıcımız...” Diaz Birader, Aziz Beatrix’in kanıyla dolu olan tüpe o kadar sert asılıyordu ki zincir ensesine batıyordu. “Tanrı’nın sağ kolu...” Kendisi adına istekte bulunma hakkını yitirdiğini biliyordu. “Yakarışma kulak ver...” Fakat Alex kısmen de olsa ahlaklı birine benziyor, bu da hatırı sayılır bir mesafedeki en iyi insan olduğu ve bağışlanma fırsatını hak ettiği anlamına geliyordu. “Bizi kötülüklerden koru...”

Danimarkalı tam o sırada Vigga’yı perişan hâldeki bir melek heykeline çarpıp etrafa yosunlu taş parçaları saçarak Diaz’ın duasının bir nidayla kesilmesine sebep oldu.

Diaz üstünlüğün hangi kurtta olduğunu bilmiyordu. Hatta hangisinin hangisi olduğunu bile kestirmekte zorlanıyordu. Yaratıklar öyle hızlı hareket ediyorlardı ki bir dövme, kıl, yırtık giysi ve savru lan yumruk fırtınasına benziyorlardı. Belki yumruk kelimesini kullanmak yanlıştı zira insandan daha aşağı bir şeye doğru gerçekleştirdikleri dönüşüm çoktan başlamış gibiydi.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı dövüşü seyrederken bir o tarafa bir bu tarafa seğiren Alex.

“Ne yapabiliriz ki?” diye mırıldandı Diaz Birader. Daha şimdiden oradaki avcılardan biri başıboş bir pençe tarafından boydan boya yarılmış bulunuyordu ve Diaz bir sonraki kurbanın kendisi olmasını hiç arzulamıyordu.

Yaratıklar yakında bir yere yuvarlanırlarken Diaz avlu kapısına sokuldu. Üstte kalan Danimarkalı sağ eliyle Vigga’nın boğazını sıkarken soluyla kadının bileğini kavradı. Vigga’nın sağ eliyse adamın yüzünü tırmalarken diğeri onun bileğine yapıştı. İkisi de baştan aşağı kan, ter, toprak ve yaprakla kaplıydı.

Derken Vigga dişlerini göstererek kafasını kaldırdı ve iki kurt yüzünü buruşturan Diaz Birader’in gözleri önünde birbirine tükürdü, birbirini yırttı, birbirinin ağzını ısırdı... veya...

“Ah,” dedi Alex.

“İh,” dedi Diaz Birader.

Kurtlar hâlâ dövüşüyorlardı. Bir bakıma. Ama belki aynı zamanda başka bir şey de yapıyorlardı.

“Bunlar sakın?..” Efsunculardan biri yüzünü başka tarafa çevirdi. İkizi burnunu kıvırdı. “Iyy.”

Yaratıkların hareketlerinin belirli bir ritim kazandığı inkâr edilemezdi.

Sabbas şakaklarını ovuşturdu. “Tanrı aşkına...”

Vigga bacaklarını Danimarkalının beline dolamış vaziyette tekrar yuvarlandılar ve üzerlerinde kalmış az miktardaki giysiden de sıyrıldılar. Dövmeli derilerden kıllar fışkırdı, bükülen uzuvlardan eklemeler çıktı, her biri ötekiyle beraber kıvrılırken neyin kurt neyin insan olduğu anlaşılamadı.

Dönüşümün ve çiftleşmenin ortasındaki iki hayvan talihsiz bir avcıya doğru tıslayarak yuvarlanırken adam kendini yana atmak zorunda kaldı. Yaratıkların önlerine çıkan bitkilerin kopma sesi azalıp gitti. Uzaktan eşzamanlı ulumalar geldi, sonra bunu mahcup bir sessizlik izledi.

İnsan avcılarının gözleri yeniden Alex ile Diaz Birader’e çevrildi. İkili mahvolmuş mezarlığın öbür tarafındaki boş kapı aralığına sığınmış beklemekteydi.

Sabbas iç geçirdi. “Kurtlar, ha?” En yakındaki arbaletçiye el etti. “Artık onları öldürebilirsin.”

Silah kırışının tınladığını duyan Diaz Birader yakıcı acının beklentisiyle kasıldı. Fakat ok gelip kaburgalarını deleceğine arbaletten çaprazlamasına fırladı ve havada döne döne uçup on adım uzaktaki yıkık duvardan zararsızca sekti.

Göründüğü kadarıyla Diaz Birader’in apaçık günahlarına rağmen Kurtarıcı henüz ona sırt çevirmemişti. “Bir mucize...” diye fısıldadı keşiş.

“Nasıl yani?” diyen arbaletçi silahına şaşkın şaşkın baktı, ardından dehşet içerisinde geri geri yalpaladı. “Nasıl yani?” Bacağına bir kol yapışmıştı. Toprak öbekleriyle kaplı kararmış, kemiksi bir kol. Bir mezar taşının yanındaki ısırgan otları sallandı, toprak kabardı, sonra da yarıldı. Havayı avuçlayan daha başka eller ortaya çıktı ve dehşete düşmüş adamı bacaklarından yakaladı.

“Hepiniz!” diye hırıldadı Sabbas. “Hemen...”

Bozulma aşamasındaki bir cesedin arkadan tutup çürümüş dişlerini sağrısına geçirdiği savaş atı kızgın bir kişnemeyle şahlandı, eyerin gevşemiş kayışları serbestçe sallandı. Dört bir yanda toprak şişiyor, yerden çıkan cesetler avcılarla boğuşuyordu.

Metal zincirli efsuncu öne çıktı ve parmaklarını elmas şeklinde birleştirdi. Bir sözcük söylemesiyle toprak sarsıldı, yarıldı, içi bitki kökü ve taş kırıntı dolu iki titreşim tümsek hâlinde yükseldi. Tümsekler denizdeki dalgalar gibi birbirine çarparak bir düzine cesedi araya kısırdı ve onları ezerek tekrar yere gömdü. Çenesi ve kollarından biri kopan bir ölü, cam zincirli efsuncuya doğru uzandı. Kadın küçümseyici bir tavırla elini savurdu ve yerden sökülen bir mezar taşı havada döne döne gidip cesedi belinden ikiye ayırdı. Üst yarı çimenlere yuvarlanırken bacaklar kadına doğru yalpalamayı sürdürdü.

Dudaklarını büzen efsuncu sert bir tekmeye bacakları başından savdı. “Nekromansörleri var!” diye bağırdı.

“Avrupa’nın en iyi,” diye mezarlığın öbür tarafından bir ses geldi, “üç tanesinden biri!”

Ağaçların arasında yırtık pantolonu yıpranmış bir sicimle belinde duran Balthazar Sham Ivam Draxi vardı. Sihirbaz parmaklarını bükerek ellerini titreşim pençeler hâline getirip kaldırdı. Yer patlarcasına yarıldı, mezar taşları yıkıldı, altüst olan topraktan cesetler fıskırdı.

Diaz Birader gözlerinin önünde Kara Sanat’ın en karasının icra edilmesinden mutluluk duyacağını daha önce aklının ucundan bile geçirmemişti. Fakat şimdi havayı sevinçle yumruklamaktan kendini alamadı.

Sihirbazın saçları ani bir hava akımıyla uçuşurken Thornlu Jakob onun yanından dörtnala gümbür gümbür geçti ve sabah güneşi altında ışıldayan kılıcını çekti.

En Son Son Direnişimiz

İlk adamın gözleri faltaşı gibi açılırken kafası Jakob'un kılıcı tarafından karpuz gibi yarıldı.

Sürprizler bin adama bedeldir. En eğitimli bölüğü acemi bir ayak takımına, en kül yutmaz şövalyeyi yeniyetme bir ayakçıya çevirir.

Bir sonraki adam yayını doğrultabilir, dönüp kaçabilirdi ama elinden aval aval bakmak dışında bir şey gelmedi. Jakob'un onu ezip geçmesi için dizginleri şöyle bir silkmesi yetti.

Demir Nizam Şövalyeleri muharebeye dudaklarında dualarla giderler, hiçbir anlamı kalmayana dek "Kurtarıcımız" lafını durmaksızın yinelerler, savaş meydanında bir yoncaya üşüşmüş arılar gibi uğuldarlardı. Kana batıp çıkarken bir merhamet duası hırıldamak Jakob için ömür boyu başvurduğu bir huy olagelmişti ama yıllar geçtikçe dualardan, hatta sonrasında küfürlerden bile vazgeçmişti. Artık tek yaptığı sızlayan dişlerini sıkıp çenesini yormamak ve daha ulvi amaçları daha çok imana, daha az eski yaraya sahip kişilere bırakmaktı.

Kızıl sakallı bir adam ona doğru hücum ederken kavisli kılıcını çekmeye yeltendi...

Fakat yalım kınına takılıp kaldı. Adam ilmiğı kabzadan çıkarmayı unutmuştu. Jakob böyle armağanları geri çevirerek kendini Avrupa'nın en çok nefret edilen adamlarından biri yapmamıştı.

Kızıl Sakallı'nın kafasını iskaladı ama yine de hamlesinin açısıyla adamın omzunu yarmayı başardı ve onu bir mezar taşına doğru fırlattı. Adam düştüğü yerde ulurken yerden çürümüş eller fırladı, vücuduna çürümüş kollar sarıldı.

Ölüler boş gözyuvalarıyla, kemiklerinin üstüne gerilmiş kağıdımsı derileriyle her yerdeydi. Yapışıyorlar, asılıyorlar, ısıyorlardı. En usta dövüşçüler olmasalar da davetsiz şekilde karşısına çıktıkları kişileri muhakkak korkutuyorlardı. Jakob'un ömrü boyunca gördüğü diğer tüm cafcıflı kılık kıyafeti gölgede bırakacak kadar gü-

l n  bir pelerin takan bir adam, o sırada yaldızlı mızrağıyla onlardan birini d rt kl yordu ama silahı zaten  l  bir düşmana karşı kötü bir tercih olduğundan cesedin kafasını kaplayan çürümüş deriden parçalar koparmak hariç eline hiçbir şey geçmiyordu.

Bindiği at ufalanmış bir mezar taşının üzerinden atlarken eyerde kalmakta zorlanan Jakob ağrıyan eliyle dizginleri sıkıca tuttu. Muharebe yeni başlamasına rağmen vücudu daha şimdiden acıyla dolup taşıyordu. O ebedi bir zayıat, daimi bir yaralıydı. Neyse ki Kont Radosav'a geri vermeyi ihmal ettiği at savaş için iyi eğitilmiş yaman bir hayvandı ve böyle kanlı bir kapışmaya h la hevesliydi. Işın büyük kısmını o halletmekteydi.

Pelerinli adam nihayet cesedi tekmeleyerek savuşturdu ve kendi savaş atını döndürdü. O mızrağını doğrulturken Jakob da onu karşılamak için kalkanını kaldırdı...

Atı ileri fırladığında çaresiz bir ciyıklama koparan adam üstünde oturduğu eyerle beraber hayvanın sırtından aşağı kaydı. Yere düşerken bir eliyle pantolonunu tutan, diğeriyle de ağır ağır üstüne gelen cesede telaşla vuran bir paralı askeri kıl payı ıskaladı.

Jakob muharebe sırasında hiç olmadık şeylerle karşılaşmıştı; kime sorulduğuna bağlı olarak akla hayale sığmaz şanslar veya Tanrı'nın inayeti. Fakat bu kadar talih görünmez bir elfin eserinden başka şey olamazdı.

Mezarlık tam bir kargaşa sahnesine dönmüştü. Jakob düşmanların arasında kendine kanlı bir yol açmış veya en azından o yolu a an ata sımsıkı yapışmıştı. Balthazar kendi eyerinde şiddetle sarsılarak yanından d rt nala geçip gitti. Baptiste de atının sırtında  ne eğilmiş h lde onu takip etti. Kadın bir eliyle dizginleri tutarken diğeriyle şapkasını kafasına bastırmıştı. Ne de olsa, çok tecrübeli bir biniciydi. Bir ayını Iskenderiye'deki Hipodrom'da at yarıştırarak geçirmişti.

Toynak patırtıları Jakob'a Kerak kuşatmasını kaldırmak için yaptığı hücumu hatırlattı. O akşam bin iki yüz askeri Avrupa'daki en sağlam kalelerden birine götürmüştü. Bu sabahsa kimlik bunalımı yaşayan bir nekromansörü ve hoşnutsuz bir zıp kıyı kapısı bile olmayan bir manastıra götürüyordu. Kariyerinin bundan daha iyi bir  zeti zor bulunurdu.

Takırtılar eşliğinde taş döşeli avluya girerken niyeti, Kerak'ta açlık çeken şövalyeler onun başarisından dolayı Tanrı'ya şükretmek için kendilerini yere atarlarken yaptığı gibi atından atlamaktı.

Lakin aksiyona doymamış atının başka fikirleri vardı. Jakob mucize eseri bir bacağını hayvanın sağrısından aşırmaı becerse de diğey ayağı üzenğıye takıldı ve küfürler hırıldayarak avlunun bir köşesindeki koca su birikintisine doğru sekmek zorunda kaldı.

“Kahretsin! Dur!” Sonunda ayağını kurtarıp yan devrildi ve düştüğü yerde ağzına yabancı otlar kaçtı.

“Yaşıyorsunuz!” dedi Alex heyecanla. Genç kadın halen büyük ihtimalle görüp görülebilecek en uygunsuz Doğu imparatoriçesiydi.

“Eh...” Jakob dişlerini sıkarak yerden kalktı. “İnsanın her dileği gerçekleşmiyor.”

“Kurtarıcı'ya şükürler olsun ki buradasınız!” Diaz Birader tulumunu kaybetmiş ve sakal bırakmıştı. Gömleği yırtık, saçları başı dağılmıştı. Bu hâliyle şaşırtıcı derecede iyimser bir dilenciye benziyordu.

“Böyle bir şeyi hayatta kaçırmam,” cevabını verdi şaşırtıcı derecede karamsar bir dilenciye benzeyen Balthazar.

“Bir son direniş daha,” diye homurdanan Jakob kalkanını kaldırdı.

“Sadece bu yolculuktaki üçüncü seferimiz.” Baptiste eskiden bir pencere olan eğri bûğrü deliğın pervazından içeri göz attı. “Onlara ne zaman sadece direniş demeye başlayacağız?”

Muharebenin coşkusu dinliyordu. Yaşlanmış bir ayyaşın âlemleri gibi keyif her seferinde daha kısa sürüyor, arkasından gelen acı ve tiksinti daha çabuk ortaya çıkıyordu. Jakob avlu kapısının yanındaki taşlara yaslanıp mezarlığa göz gezdirdi. Deneyimli katiller grubu şoku çabucak atlatıyor ve Balthazar'ın son ceset-kuklalarını da hışım la pârçalara ayırıyordu.

“Aman Tanrım!” Alex başını ellerinin arasına aldı. “Bu tam da handaki gibi!”

“Hayır, hayır,” dedi Balthazar sıkılı dişlerinin arasından. “Hanın kapısı vardı.”

Soluklanmak için kısa süre önce açılmış bir mezara giren Sunny başının arkasını eğik mezar taşına dayadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, soluklanmanın pek iyi gittiği söylenemezdi. Aldığı her nefeste kaburgalarına bir bıçak saplanıyor, verdiğindeyse sırtına bir çekiç iniyordu sanki. Nefesini tutup hareket etmek ne kadar zor olsa da bunu yaparken dövüşmek daha da zor işti.

Fakat her şeyin mükemmel olmasını beklersen asla bir şey yapamazdın.

Thornlu Jakob ekseriyetle suratsız birine göre etkileyici bir giriş yapmakta sahiden uzmandı. Hücumu bir-iki avcıyı cansız, birkaç tanesini de acıyla ulur vaziyette bırakmış ve neticede ortalığı bir güzel karıştırmıştı.

Sabbas altın sarısı pelerinine tutunmuş bir ceset kolunu çekip almaya çalışarak efendisinin yanında koşuşturan uşağından bir mızrak daha kaptı ve onu manastıra doğru öfkeyle kaldırıp bağırdı: "Hepsini öldürün!"

Sunny gizlice oraya gidip adamın taşaklarına bir tekme atmayı çok isterdi ama fevri davranmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Diaz Birader'in hiç kuşkusuz usandırıcı bir şekilde öğütleyeceği gibi, sabır On İki Fazilet'in önde geleni ve diğer hepsinin kaynağıydı. Zaman er veya geç herkesin taşaklarına hak ettiği tekmeyi atardı.

Şu an için efsuncular çok daha büyük bir endişe kaynağıydı.

El ele tutuşan kadınlar gözleri kapalı vaziyette mezarların arasında yürüyorlardı. Önünden geçtikleri yerlerde topraktan taşlar fırlıyor veya mezarlardan emiliyor, bunlar havada birbirine karışarak fırl fırl dönüyordu. İkilinin uçuşan toprak ve savrulan taş kınığı girdabıyla çevrelenmesi çabuk oldu. Çakıl kasırgası kaşla göz arasında ölüleri ya etlerini kazıyarak iskelete çevirdi ya da ezerek gübre hâline getirdi.

Sunny derin bir nefes aldı, sonra da mezardan dışarı fırlayıp manastıra doğru koştu. Zaten avcılarının çoğu da öyle yapıyordu. Bağcıklarını birbirine bağladığı adam onları daha yeni çözebilmişti. Sunny omuz atarak onu bir mezara devirdi. Kapı kemerinin altındaki iki avcının arasından geçerken birinin suratına dirsek attı, adamın silah arkadaşına savurduğu kızgın yumruktan eğilerek sakındı ve sonunda avluya girdi.

Avludaki kargaşanın dışarıdakinden aşağı kalır yanı yoktu.

Bir avcı yerde hareketsiz yatıyor, başının etrafına kırmızı bir birikinti yayılıyordu. Bir başkası bacağına tutarak ve arkasında kırmızı bir iz bırakarak avlu kapısına doğru sürünüyordu. Jakob daha şimdiden iki arbalet okunun saplandığı kalkanının arkasına sığınarak harap hâldeki revağa doğru parke taşlarının üstünde inatla geriliyordu. Manastıra kadar sürdüğü at karşı köşede çılgınca tepinirken Jakob ile kalkanının arkasına yığılmış Balthazar, Alex

ve Diaz Birader de Sunny'nin görebildiği kadarıyla zavallı hayvan kadar panikliyordı.

Biri iriyarı, diğeri ufak tefek iki avcı Jakob'a farklı yönlerden saldırma niyetiyle sağa ve sola dolaşıyorlardı. İriyarı olanı ölü silah arkadaşının üzerinden geçerken ceset altına yay koyulmuşçasına zınk diye doğrulup oturdu ve beyni yarılmış kafatasından akarak dişlerini avcının uyluğuna geçirdi.

Ufak tefek olanı karşısına alan Jakob adamı kalkaniyle geri püskürttü. Yaşlı şövalyenin arkasından atılan Baptiste hançeriyle avcının bacağına yarıp bir diğeriyle suratına kesik attı. Fakat bu eylem birbirlerine sarılmış Alex ile Diaz Birader'i açıkta bıraktı.

Bir avcı Sunny'nin yanına diz çöküp kurulu arbaletiyle Alex'e nişan aldı.

"Elime düştün, küçük kaltak," diye fısıldayan adam tetiği çekti.

Fakat hiçbir şey olmadı çünkü Sunny gelip bir parmağını tetiğin arkasına dayamıştı. Adam hışımına abanarak elfin parmağını tetik ile dipçik arasında ezerken Sunny dudağını ısırarak zorunda kaldı ama Jakob o sırada geri çekildi ve kalkanını ötekilere tekrar siper etti.

"Ne oluyor yahu?" Arbaletçi silahını eğip tetik mandalını kurcalamaya başladı. Sunny'nin diğer eliyle mandalı aşağı itmesi, sonra da tetiği bizzat çekmesi zor olmadı. Okla ayağı yere mihlanan adam avazı çıktığı kadar ulurken Sunny silahı avcının ellerinden çekip aldı ve ağır arbaleti fırlatıp attı. Baptiste hemen Jakob'un kalkanının arkasından çıktı ve sirkte provası yapılmış bir gösteri icra ediyorlarmışçasına arbaleti havada ustaca kaptı.

Nefes alma ihtiyacıyla ciğerleri cayır cayır yanan Sunny yaralı arbaletçinin etrafından dolaşıp diğerlerine doğru giderken Diaz Birader'in, "Planın bu muydu?" diye ciyakladığını işitti.

"Neden illa benim planımın olması gerekiyor?" diye homurdandı Jakob, gerileyerek revağın kemerlerinden birinin altına girerken. Yapının çatısı uzun zaman önce çökmüş, çıplak çatı kirişleri açıkta kalmıştı. "Ya *senin* planın ne?"

Jakob avluyu koşarak kateden kısa boylu, geniş omuzlu bir herifi karşılamaya hazırlandı ama Sunny bir ayağını uzatıp yanından son sürat geçen adama çelme taktı. Savaş narası şaşkın bir nidaya dönüşen avcı sendelerken Jakob yana çekildi ve ustaca bir vuruşla adamın kafatasının arkasını uçurdu. Sunny en sonunda yaşlı şövalyenin arkasına geçti ve sırtına yaslanarak bir nefes alabildi. Jakob'a

yaslanmanın hoş bir aşinalığı yok değildi. Tıpkı en gözde ağacına sarılmak gibi.

“Seni görmek güzel,” diye mırıldandı elf.

“Seni görmemek de,” diye homurdanarak yanıtladı Jakob.

Jakob kalkanına bir darbe alırken Sunny sarsıntıyı onun omuzlarından hissetti ve nefes aldığı gibi dönerek oradan çekildi. Sinsi bir avcı yaşlı şövalyenin yanına geçmişti ve mızrağını ona saplamak üzereydi. Sunny sıırığı yakalayıp topuklarını yere sertçe bastı. Mızrak yerinden kıpırdamayınca avcı epey bir şaşırdı ve Sunny aynı anda hem mızrağı hem de nefesini tutamayacağından, etrafına bakınıp onun silaha asıldığını gören adamın şaşkınlığı daha da arttı.

Avcının ellerini açmasıyla mızrağın küt ucu Sunny’nin ağzına çarptı ve elf geri geri yalpaladı. Sinsi adam ona dönüp eline bir balta aldı. “Seni gidi...”

Baptiste arbaletin ucundaki ayaklıkla adamın kafasına bir tane patlattı. Başını tutmak için baltasını bırakan avcı Sunny’ye doğru sendeledi ve Jakob ona kalkanının kenarıyla vurarak adamı sütunlardan birine doğru savurdu. Sütuna toslayan avcı Sunny’ye doğru sekti ve elfi bir su birikintisine devirdi.

“Şunu gördünüz mü?” Uzun boylu bir avcı tam da ona –daha doğrusu, en son nefes aldığı yere– bakıyordu. Adam birikintinin yüzeyindeki gammaz dalgalanmalara bakarak mızrağını doğrulttu.

“Nereye gitti?” diye sordu kısa boylu bir tanesi ve topuzunu sağa sola savurdu. Silahın gagaya benzeyen başı Sunny’nin burnunun bir santim uzağından ıslık çalarak geçti ve kendini geriye atan elf yine su birikintisine bastı. Sırtı duvara çarpan Sunny nefesini bırakmadı ve uzun boylunun ileri fırlayan mızrak ucundan eğilerek sakındı. Kısa boylu avcı topuzunu savurarak üstüne geldi ama adam bacakları açık bir duruş tercih ettiği için Sunny kendini yere atıp adamın çizmelerinin arasından geçti ve arkasındaki kuru toprakta ayağa kalktı. Adamın uzun boylu arkadaşı başka tarafa bakarken hızlıca nefes aldı, sonra da kısa boylunun apışarasına elinden geldigince sert bir tekme attı.

Sunny en iyi işlerini doğaçlama davrandığında ortaya koyardı, bu yüzden adam iki büküm olduğunda o ikisini merdiven gibi kullanarak sağ çizmesini avcının kıkına, diğerini ise başının arkasına bastı, sonra da sağ ayağını uzun boylunun omzuna koyup havaya sıçradı. Nefesini bırakmadan boşlukta uçtu, sütunlardan birinin kırık başını

yakaladı ve kendini harap hâldeki kolonadın tepesine çekti. Cığerleri patladı patlayacak durumdaki elf sırtüstü dönüp oraya uzandı ve beyaz göğē bakarak kaburgalarının sızısına, ağzındaki kuruluğa, ellerindeki yanmaya ve de duvara çarptığı göğsündeki morarmaya rağmen sessizce soluklanmaya çalıştı. Dışarı taşan ayaklarının görülmemesi için de dua etmekten geri kalmadı.

Dövüşün hâlâ kıran kırana devam ettiğini duyabiliyordu. Silahlar çınıyor, adamlar sövüp sayıyor, yaralılar avaz avaz uluyordu. Sabbas o sırada, “Tanrı aşkına, şu hergeleleri gebertin!” diye hırıldıyordu.

Sunny bir nefes daha alıp tuttu ve apar topar doğruldu.

Revağın çökük çatısı solundaydı ve çürümüş tavan kirişlerinin arasından bir kapı aralığının yanındaki Jakob’u görebiliyordu. Yaşlı şövalye kalkanını havada tutarken ötekiler kapıdan telaşla geçiyorlardı. Sunny’nin sağındaki avluda avcılar parmaklarıyla gösteriyorlar, bağıyorlar, Kutsal Menfaat Şapeli cemaatine doğru akın ediyorlardı.

Sunny boştaki bir taşı kapıp arbaletçilerden birine attı. Taş hedefini ıskalasa da adamın kafasının yeterince yakınından geçti ve irkilen avcının oku boşa gitti. Başka bir okçu dönüp yayını çatı kirişlerine doğrulttu. Oradan ayrılmanın akıllıca olacağını düşünen Sunny harap revağın damı boyunca seğırtti ve önüne çıkan tüm taş parçalarını tutup avcılarının arasına fırlatarak şaşkınlıkla sağa sola dönmelerini sağladı.

İnsanlar her zaman yukarı bakmayı akıl etmezdi ama ikizlerden birinin kısılmış gözleri kolonadın tepesine çevriliydi. “Yukanda...”

Bir sonraki taş kadının alnına isabet etti. Tiz bir çığlık atan efsuncu geri geri yalpalayıp bir duvara çarptı. Sunny bir jeomansörü* taşla vurmakta ilahi bir adalet olduğunu düşündü ama kadının ikizi durumun eğlenceli tarafını görmüyordu.

Diğer efsuncu hiddetli bir haykırışla avuçlarını duvara doğrultup bir toz ve kıymık fırtınası kaldırdı. Temposunu artıran Sunny revağın tepesi boyunca tabana kuvvet koşsa da patlamanın ucuna yandan yakalandı. Yanağı çizilen elfin aşağı yuvarlanmasına ramak kaldı.

Sunny yıkık duvarın dar şeridi boyunca ilerlerken her adımı bir öncekinden daha sallantılıydı. Derken ayağını gevşek bir taşā basıp dengesini kaybedecek gibi oldu ve telaşlı bir nefes almaktan başka çaresi kalmadı.

* Uzmanlığı toprak olan büyücü. –çn

“İşte!”

Kolonad Sunny'nin çizmeleri altında darmadağın oldu. Kendini havada bulan elf çırpınıp boşluğu avuçlayarak düştü. Yer yerin her zaman yaptığını yaptı ve hızla yaklaşıarak onu karşıladı. Dikenli bir ısırgan otu kümesinin içine yuvarlanan Sunny yattığı yerde kaburgalarını tutup uzun uzun inlerken üstüne moloz yağdı.

Kapıdan içeri daldıklarında telaşlı nidaları boğuk bir tını kazandı. Avlunun aydınlığından sonra odanın loşluğu kapkaraydı ve dar pencerelerden giren ışık huzmelerinde tozlar uçuşmaktaydı. Gözleri karanlığa giderek alışan Balthazar örümcek ağlarıyla kaplı sıralar halinde uzanan çürümüş karyolalarla dolu uzun bir koridor gördü ve keşişlerin acı sona kadar ölüme mahkûm kurbanların yardımına koştukları revire geldikleri sonucuna vardı.

Yağmurdan kaçarken hastalık yuvasına tutulmuşlardı.

Jakob kalkanını bir kenara atıp omzunu kapıya dayadı ve abanarak o durumdaki bir kapı için mümkün olduğu kadar kapattı. En az şövalyenin kendisi kadar eski ve bakımsız durumdaki kapının çarpılmış kalaslarının arasından ışık sızıyordu ve demir aksamın büyük bölümü pas tutmuştu. Mandalı kurcalayan Diaz Birader kapının işlevsel bir kilidinin olmadığını ve duvara tek bir menteşeyle tutunduğunu gördü.

“İşe yaramıyor!” diye tantana kopardı keşiş.

“Görebiliyorum,” diye hırıldadı şövalye.

“Altına sıkıştırarak bir şey bul!”

Balthazar söylenenlere kulak asmiyordu. O ikiz efsuncuları gözlemledikten sonra düşünceler hâlâ zihninde birbirini kovalıyordu. Sözümona iki zıt disiplin olan jeomansi ve aeromansi* uzmanı kadınlar yalnızca hayli etkili bir uyum içinde çalışmıyorlar, aynı zamanda seçili elementlerini etkilemek için *özdeş tekniklerden* yararlanıyorlardı...

“Yaralanan var mı?” diye homurdandı Jakob.

“Asıl yaralanmayan var mı?” diye tersledi Baptiste. Büyük bir arbaleti bırakıp bir çizmesini Jakob'un yerde duran kalkanına dayadı ve tahta yüzeye saplı arbalet oklarına asılmaya başladı.

“Sihir kullanımı...” Balthazar düşünceli bir tavırla tıpkı o ikizle-

* Havayı esas alan sihir disiplini. —çn

rin yaptıkları gibi ellerini birbirine dayayıp avuçlarını ileri uzatmıştı. “*Maddeden* geçen bir dalganın yaratılması...” Aynı şeyin suyla yapıldığını görmüşlüğü vardı ama bu... sakın elementlerin tabiatı konusunda çok uzun zamandır en üst otorite kabul edilen Hasdrubal ile Cellibus köklü bir hata yapmış olmasınlardı? Belki toprak ile hava aslında birbirinin zıddı olmayıp her nasılsa aynı şeyden yaratılmıştı...

“Sunny burada mı?” diye ciyakladı Alex.

“O öyle bir akılsızlık etmez,” diye homurdandı Jakob.

“En azından yine bir aradayız.”

“Ah, evet,” dedi Baptiste. “Ayrı ayrı ölseydik yazık olurdu... kah-retsin!” Oklardan biri kanlı ellerinde kırılınca diğerini kanırtmak için bir hançer çıkardı.

“Tanrım...” diye fısıldadı Balthazar. Huşu uyandıran bir aydınlanmanın eşiğinde titrediğini hissedebiliyordu. Maddenin *tamamının* esasen ortak bir tabiata sahip olması mümkün müydü?

Güçlü bir darbe kapıyı yegâne menteşesinde sarstı ve sihirbazı daldığı düşüncelerden çıkardı. “Sevgili Aziz Beatrix...” diye sızlanan Diaz Birader koşup Jakob’un yanında tahtaya dayandı ve kapı daha başka darbelerle sarsılırken harap hâldeki çizmelerinin topuklarıyla kirli zeminde izler bıraktı.

Prenses ile keşişi manastır girişinde büzüşmüş vaziyette gördüğünde Balthazar’ın onları canlı bulmaktan kaynaklanan beklenmedik sevinç hissettiği bir an olmuştu. Lakin kavuşmalarından çok kısa süre sonra cemaatin o yarısını neden diğeri kadar az sevdiğini hatırlamaya başlamıştı.

“Ah, sevgili Aziz Beatrix...”

“Onun bizi bu çıkmazdan kurtaracağını hiç mi hiç sanmam,” diye tersledi Balthazar. Hurdaya çıkmış yatakların pek çoğu hâlâ kullanımdaydı. Balthazar o yataklarda yatanların manastır boşaltılırken yardım edilemeyenler oldukları kanaatindeydi. “Günü kurtarmak yine Balthazar Sham Ivam Draxi’ye düşüyor!” Bir battaniyenin güve yeniği kalıntısını çekip alarak etrafa toz yağdırdı ve ölüm sancılarında donakalmış en vasat, en kurumuş cesedi meydana çıkardı.

“İyy,” dedi Alex geri çekilerek. “Salgından mı ölmüşler?”

“Bir salgından ölme fırsatı yakalarsak mucize sayacağım.” Balthazar ölüleri kaldırmaya koyuldu. Alışlageldik saygılı iknasına vakit yoktu; organlardan geriye kalanları apar topar canlandırması, onları ebedi istirahatlerinden kabaca çekip ayağa dikmesi gerekiyordu.

“İyy,” dedi Baptiste, yanındaki çürümüş yatakta yatan ceset bir bacağını geride bırakıp doğrulurken. Bir adım hoplayan ölü bir diğere takıldı ve ikisi birlikte karyolaların arasına kapaklandı.

“İyy,” dedi Diaz Birader, dağıldı dağılacak kadavralar iki yanına gelip kendilerini kapıya atarlarken. Birinin çenesi derhal yerinden kopup keşişin omzuna düştü ve Diaz dehşetle onu oradan silkeledi.

“Mevcut malzemelerle elimden geleni yapıyorum!” diye hırıldaayan Balthazar, daha fazla cesedi kalkıp kapıya doğru topallamaya, yalpalamaya ve sendelemeye teşvik etti. “Birazcık *takdir* istemek çok mu?”

Harcadığı çabadan dolayı yüzünü ter basıyordu ama adaleleri saman kadar narin olan ölümler fazla yaşlı, fazla kuruydu. Yatağından doğrulan bir tanesinin kafası koptu. Bir diğeri yürürken darmadağın oldu ve geriye yalnızca paçavralarla kaplı göğüs kafesini peşi sıra sürükleyen bir kol kaldı. Belki pabuçlarını bağlaması gereken biri çıksa yardımını dokunabilirdi ama ölümüne dövüşte sağlayacağı fayda asgariydi.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu?” diye çıkıştı Baptiste, Jakob’un kalkanını hançeriyle eşeleyerek. “Avrupa’nın en becerikli nekromansörü olduğunu sanıyordum... Hah!” Son ok da yerinden çıkınca onu utkuyla havaya kaldırdı.

“Bu cesetler kısmen *mumyalanmışlar!*” Balthazar yüzündeki teri sildi. “Hepsi de *kâğıt* gibi! *Hazırlık* yapacak vaktim olsaydı...”

“Onlardan bize bir saat vermelerini isteyeyim mi?” diye hırıldadı Jakob, kapı sert bir sarsıntıyla aralanırken. Yaşlı şövalye dönüp onu tekrar kapatmak için yüklendi. “Şu kapı aralığını kontrol edin!”

Alex odanın arka tarafındaki kemerli girişe koştu, sonra da gözlerini aşağı çevirip öylece dondu. “Bak bu hayra alamet değil.” Zemin-den hissedilemeyen bir cereyanın hareketlendirdiği tozlar yükseliyordu. Yerlere saçılmış sıvalar hafif bir tıslamayla titreşmeye başladı, ardından onlar da havalandı. “Hayra alamet değil, haksız mıyım?”

Âdeta sorusuna cevaben yüksek bir gümbürtü koptu ve duvarda çatlaklar belirdi. İçten dışa yayılan beş çatlak bir yıldız şekli oluşturdu. “Büyüleyici...” diye mırıldandı Balthazar. O ikizlerden biri hayatı boyunca karşılaştığı en yetenekli jeomansör olabilirdi. Eudoxia’nın öğrencileri böyle başarılarla kadirlerse Balthazar, imparatoriçe gerçekten yıldırım düşürebiliyor muydu diye merak etmeye başlıyordu.

“Büyüleyici mi?” Baptiste bir elinde çalıntı arbalet, diğerindeyse buluntu bir okla sihirbazı itip geçti. “Yoksa ölümcül mü?”

“İkisi de,” diye itiraf etmek zorunda kaldı Balthazar. “Belki de yer değiştirmeliyiz...”

“Nereye gideceğiz?” diye feryat etti Diaz Birader.

Keşiş ilk defa haklıydı. Açıkça ifade ettiği itirazlarına rağmen manastıra doğru son sürat at koştururlarken görebildiği kadarıyla, yapı her iki tarafında sarp kepezlerin bulunduğu bir sırta kurulmuştu. Bu durumun mekânda uzun zaman önce ikamet eden keşişlerin tefekkür-cü inzivaları için harikulade bir konum olduğuna kuşku yoktu ama can havliyle kaçma teşebbüsündeki karman çorman bir kâfirler çetesine avantaj sağlamadığı kesindi. Gittikleri istikamette onları dimdik bir uçurumdan başka hiçbir şeyin beklememesi ihtimali çok yüksekti.

Yine de o çatlaklar yayılırken, titreşerek havada uçuşan taş ve harç parçacıkları tavana doğru döne döne yükselirken Balthazar biraz uzaktaki yüksek bir uçurum fikrini üzerine yıkılacak taşların muazzam ağırlığına yeğlediğini keşfetti. Uçurumdan endişelenme işini oradan aşağı düşerken yapabilirlerdi. Zaten Semavi Saray’dan ayrıldıklarından beri başka bir halt yedikleri yoktu. Kutsal Menfaat Şapeli ayaküstü düşünmeyi gerektiren bir kurumdu.

“Neresi olursa!” diye kükredi Balthazar. “Duvarları yıkıyorlar!” O bunları söylerken bir çift taş blok sarsılarak yerinden çıkıp zemine yuvarlandı ve orada sarsılmayı sürdürdü.

“Yürü!” diye Diaz Birader’e bağırdı Jakob.

“Sevgili Aziz Beatrix...” diye sızlanan rahip kapıyı bırakıp tabanları yağladı.

“Sen de,” diyen Balthazar uzanıp Jakob’un hançer izli kalkanını kayışlarından tuttu. Cismin ağırlığına bir an için şaşırmadan edemedi.

Yaşlı şövalye hâlâ kapıya yükleniyor, Balthazar’ın cesetleri onun etrafına yığılıp kalıyor, çizmeleri kopuk beden parçaları arasında kayıyordu. “Prensese buradan götür.”

“Kahramanlık edecek vakit yok.” Çatı kirişlerinden biri sağır edici bir çatırtıyla yarılıp damdaki deliklerden içeri ışık dolunca Balthazar yüzünü buruşturdu. “Her ne günah işlemişsen, bir moloz tepesinin altında bağışlanacak değiller!”

Jakob’un kıstığı gözleri o loş ışıktaki parladı. “Günahlarımın umurunda olduğumu bilmiyordum.”

“Benimki tamamen bencilce bir karar! Sen bana kalkan tutarken sağ kalma şansım daha yüksek.” Balthazar kalkanı Jakob’a ittirdi. “Artık bütün manastır başımıza çökmeden önce *lütfe*n buradan çıkabilir miyiz?”

Diaz Birader kendini kapı aralığından dışarı attığında dosdoğru Alex’e çarptı ve ikisi birlikte metruk bir kilisenin taş döşeli göçük zeminine kapaklandı. Bulundukları yer keşişlerin günde üç defa ilahiler okumak için uğradıkları manastırın kalbiydi. Artık duyulabilen yegâne şarkılar virane çan kulesine yuva yapmış kuşlardan geliyordu.

Duvarların çoğu halen asıl yüksekliğinde olup boş pencerelerdeki telkâri taş işçiliği yerini korumuştur. Dökülmemiş sıva öbeklerinde zengin freskler göze çarpıyordu ama çatı çökeli çok olmuştu. Yukarıdaki aydınlığın önünde siyah duran koca kubbelerden bazıları hâlâ ayakta idi. Ötekilerse yıkılmış, dikenlerle kaplı taş yığınlarından ibaret hâle gelmişti. Mihrap taşı hâlâ yerli yerindeydi. Siyah bazalt blok tıpkı Diaz Birader’in hapsedildiği –kendi kendini hapsettiği– manastırdaki gibiydi.

Daha mutlu zamanlarda, mihrabın ötesinde Kurtarıcı’nın semaya yükselişini, azizlerin eylemlerini veya haklı bir savaşa yürüyen melekleri resmederek semaviyi yeryüzüne taşıyan bir vitraylı cam olmalıydı. Şimdiyse oradaki tek şey göğe serpişmiş bulutlardı. Manastır belli ki Uzun Veba’nın akabinde kaderine terk edilmişti ve kilisenin tüm arka duvarı çökerek uçurumun dibini boylamış, uçları kırık döşeme levhaları boşlukta kalmıştı.

Diaz Birader yokuş yukarı seğırtti, sonra arkadan gelen kıpırtılı toprak gıcırtilarının dişlerini kamaştıran bir gümbürtü hâlini almısıyla o tarafa döndü.

Alex onun koluna yapıştı. “Diğerleri nerede?”

“Geliyorlar,” diye homurdandı Baptiste. Buluntu arbalet okunu dişlerinin arasında tutan kadın, silahın kırığını iki eliyle birden çekmeye çalışmaktaydı. “Kahretsin!” Kiriş elinden kayınca sıyrılan parmaklarını hızlı hızlı salladı.

Gümbürtü kulak çınlatan bir patırtıya dönüştü. Kapı aralığından harap hâldeki nefe* toz püskürürken Diaz Birader geri geri tökezleyerek öksürdü. Bunu daha yumuşak birkaç takırtı izledi.

* Kilisenin ana bölümü. –çn

Hepsi de nefesini tutup bekledi.

Derken toz bulutunun içinden bir eliyle yıpranmış kalkanını, diğeriyle de Balthazar'ın omzunu tutan Jakob çıktı. İki adamın da üstü başı kan ve toz kaplıydı.

“Kurtarıcı'ya şükürler olsun,” diye fısıldayan Diaz Birader onlara yardım etmeye gitti.

“Ona Truva'ya ulaştığımızda şükret,” diye inledi arbaleti kurma gayretiyle silahın dipçigini karnına dayayan Baptiste.

“Bu taraftan!” Alex kilisenin yıkık arka tarafındaki kapı aralığına doğru nef boyunca koşmaya başladı. Diaz Birader asırlar boyunca günde üç kez düzenlenen ayinler sonucu aşınmış yüzeyi camsı bir parlıtya kavuşmuş mihrabın yanından geçerek onun peşinden gitti.

“Dikkatli olun!” diye arkalarından homurdandı Jakob. Sözü hırıltılı bir öksürükle son bulurken Alex ileride göğün alabildiğine yayıldığı tırtıklı kenar boyunca dikkatle yürüdü. Yabani otların ve ağaç fidanlarının kök saldığı yamaca halen inatla tutunan birkaç bayrak vardı...

Binanın koca bir bölümü bir gümbürtü eşliğinde aşağıdaki boşluğa düştü. Diaz Birader o bölümle beraber kayıp giden Alex'in yüzünü görür gibi oldu. Bacakları aşağıda kalan genç kadın yokuş aşağı uzaklaşırken çökük zemini panikle tırmalıyordu.

İleri atılan Diaz çenesini yere çarpsa da kızı bileğinden yakaladı. İkisi çaresizce bakışırken Diaz da onun peşinden kaydı. Görüş alanına giren mide bulandıracak kadar yüksek uçurum dimdik değilse bile yeterince dikti ve sivri kayalar çok aşağılardaki ormana kadar inmekteydi. Alex ayak basacak bir yer ararken çizmeleriyle yerlerinden söktüğü taşlar seke seke yuvarlanıp gitti...

Diaz Birader'in karnına bir şey battı. Baptiste onu pantolonundan yakalamıştı. Diaz bacaklarına asılan kadının homurdandığını işitti. Kendisi de dişlerini azimle sıkarak Alex'in bileklerini çekti. Baptiste'i yakalayan Balthazar da ıhlarak kendi ağırlığını insan zincirine ekledi. Alex santim santim yükselmeye başladı...

Cart diye bir ses çıktı, bir şey yırtıldı; Diaz Birader prensesi bırakmayı reddediyor olabilirdi ama buluntu pantolonu onun kadar inatçı değildi. Diaz pantolonunun gitgide yırtılan bel kısmından sıyrılmakta olduğunu hissetti. Can havliyle son bir kez asıldı. Alex hırlayarak çırpındı, elini nihayet sağlam bir çıkıntıya attı ve kendini ufalanan kenardan yukarı çekmeyi başardı.

Dördü beraber terli, tozlu, soluksuz bir yumak hâlinde mihrap taşının dibine yığılıp uçurumdan aşağı baktılar.

“Öbür tarafa,” dedi Alex nefes nefese.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Jakob, kalkanını yukarıda tutarak onlara doğru gerilerken.

Avcılar kilisenin eski ana kapısından içeri doluşuyorlar ve bunu dua etmek için yapmıyorlardı. Bazıları kana bulanmıştı. Hepsi de kızgındı. Sayıları en az bir düzineydi. Diaz Birader isabetli bir sayım yapabilecek durumda değildi. Avcılara eşlik eden ikiz efsuncuların tıpatıp aynı ölümcül bakışları mihraba çevriliydi. Çıplak taş duvarlardan yavaş bir alkış sesi aksetti ve grubun arkasından Sabbas çıktı. Absürd pelerini hâlâ sırtındaydı. Yanında göğsüne üç mızrak bastırmakta olan üstü başı toz içinde kalmış uşağı vardı.

“Cesurca bir gayret!” diye seslendi Sabbas, Alex keşişi mihrabın arkasına çekerken. Bir yanlarına kaskatı taşı, öbürüneyse bomboş göğü aldılar. “Ama görünüşe bakılırsa yolun sonuna geldiniz!”

Truva Meleği

Sunny büyük bir çabayla doğrulup oturdu.

Kaburgaları her zamankinden daha fena zonkluyordu. Ağzının yanı sıra kolu da ağrıyor, üstüne üstlük bir ısırgan otu kümesinin içine yuvarlandığından her tarafı yanıyordu.

Güçbela doğruldu. Pantolonu yırtılmış, derisi soyulan bacağı kanamıştı ama uzuv hâlâ doğru yerlerden kıvrılıyordu. İçinde bulunduğu çatısı çoktan çökmüş oda belki bir depoydu ama artık yabancı otlardan ve su birikintilerinden başka bir şey ihtiva etmiyordu. Etrafında kızgın sesler yankılanıyordu. Çığlıklar ve bağrışlar, çatırtılar ve patırtılar. Demek ki çatışma hâlâ sürüyordu. Odanın yegâne kapı aralığına doğru bir adım atan Sunny donakaldı.

“Neredesin?..” Homurtu ile şakıma arası ses son derece nahoştu. “Burada olduğunu biliyorum...” Sesin sahibi âdeta mızırdanıyordu ama kim mecbur kalmadıkça mızırdanırdı ki? “Gizlenmene gerek yok...” Sunny bu sesi daha önce de duymuştu: Sabbas’ı ilk kez gördüğü ateşin etrafında. İvedi bir saklanma ihtiyacı duyan elf elinden geldiği kadar derin bir nefes aldı ve yerinden fırlamaya hazır hâlde cömeli bekledi.

Görüş alanına önce adamın mızrağı girdi. Çatallı ucun çifte yalımlarının iç kısımları tırtıklıydı. Sunny’ye iri balıkların yakalanmasında kullanılan kancaları hatırlattı. Kancaya takılmak istemeyen elf yeni sürülmüş sıva misali duvara iyice yayıldı.

Mızrağın sahibi silahından daha bile itici çıktı. Tel tel saçları çiçekbozuğu suratının iki yanına sarkan adam çok uzun boylu, çok cılızı. Damarlı boynuna birbiriyle uyumsuz çalıntı zincirler takılıydı.

“Pek kurnazsın, değil mi?” Adamın fıldır fıldır dönen gözleri dehşet verecek kadar dikkatli, dehşet verecek kadar kurnazdı. Etraftaki otlar ve su yüzünden hareket etmesi zor olduğu için Sunny hiç kıpırdamadı. “Pek kurnazsın ama bir tek sen öyle değilsin...”

Adam havada koca bir yay çizdiği mızrağını duvarlara sürttü,

sonra aynı şeyi daha alçaktan yaptı. İlk geçişte başını eğen Sunny bir köşeye sindi ve mızrak burnunun önünden geçerken sivri uçları şaşı bakarak seyretti. Silahın çıkardığı rüzgâr burnunda rahatsız edici bir gıdıklanmaya sebep oldu ve Sunny onu oynatmak zorunda kaldı. Bu hareketi gıdıklanmayı daha da şiddetlendirdi. Tanrım, artık hapşırarak istiyordu ve havası hızla tükeniyordu. Yüzünü sıcak basıyor, sağlam kulağının ucu âdeta yanıyordu.

“Geldiğim yerde...” diye mızırdanan avcı ağır ağır sırtını dönüyordu, “bana Adam Yakalayan derler çünkü ele geçiremeyeceğim kimse yoktur.”

Adam boşluğa hamle yaparak mızrağını soluna ve sağına, yükseğe ve alçağa acımasızca uzattı. Yan dönen Sunny kaburgalarının ağrısıyla yüzünü buruşturarak karnını içeri çekti. Işıltılı uçlar önce bir yanından, sonra daha bile az mesafeyle diğerinden geçti. Çatalın tırnaklarından biri neredeyse gömleğinin açıktaki eteğini delecekti.

“Neden ortaya çıkmıyorsun?” diye tekrar mızırdandı adam, oda da dört dönerek. “Göster kendini.”

Sunny neden öyle bir şey yapsındı ki? Böyle mızırdanan, böyle bir sırtışı ve mızrağı olan birine hem de? Bu hiç de cazip bir davet değildi. Tekrar sırtını dönmeye başlayan adam elinde mızrağıyla yabani otların arasına girdi. Attuğı her adım yumuşacık ve sessizdi.

Sunny’nin kaburgaları acıyla dağlanıyordu. Baş zonkluyor, gözlerinin önünde parlak benekler uçuşuyordu. Adam ağır ağır dönme-yi sürdürürken Sunny kendini biraz daha dayanmaya zorladı. Avcının sırtı karşısına gelince de ani bir nefes aldı.

Sadece bir baş seğirtisi. Belki de göz ucuyla atılan bir bakış. Sunny çoktan yok olmuştu ama Adam Yakalayan utkulu bir bağrıyla dönüyor, belinden hızla bir şey çıkarıyordu.

Fırlattığı cisim koca bir örümcek ağı gibi havada açıldı. Sunny belki daha iyi bir günde onun altından geçecek kadar hızlı davranabilirdi. Fakat hırpalanmış, yorulmuş, acıkmış ve doğru düzgün soluklanamamıştı. Üstüne kapanan ağ görüldüğünden çok daha ağırdı. Elf debelenip çırpınsa da ondan sıyrılamadı. Hatta karşı koydukça ağa daha da dolandı ve diz çöktüğü köşede büzüşürken sivri bir şeyin böğrünü dürtüklediğini hissetti. Sonunda direnmeyi kesti.

“Şışt, şışt, şışt.” Adam mızrağıyla yine dürterek onu inletti. Artık nefesini tutmasına gerek yoktu. Avcı onu görse de görmese de ağı elbette görebiliyordu. Bu yüzden Sunny ıslık gibi bir sesle soludu.

“Böylesi daha iyi.” Adam gelip yanına çömelirken ve uzun parmaklarını ağına içine sokarken Sunny hiç de öyle düşünmüyordu. “Şuna da bak hele.” Her zamankinden daha fazla mızırdanan adam kafasını ve saçlarını geriye itip hâlâ sahip olduğu kulak ucunu baş ve işaretparmaklarının arasında acı verecek kadar sıkı. “Belki bundan böyle bana... Elf Yakalayan derler.”

“Sana bir teklifim var!” diye bağırdı Jakob, avcılar nefin karşı ucunu kuşatırlarken. Durum vahimdi ve yaşlı şövalyenin silah arkadaşları toplamda tek bir arbalet okuyla mihrabı kendilerine siper etmişlerdi. Vakit en ufak bir fırsatı bile değerlendirme vaktiydi.

“Bana cesedinden alamayacağım ne verebilirsin?” diye dalga geçti Sabbas. Dalkavuklarından bazıları da onunla beraber kıkırdadı.

Jakob göğsünü şişirip dimdik durdu. “Onur!” diye kükrediğinde sözcük harap duvarlardan yankılandı ve gülüşmeleri aniden sonlandırdı.

Jakob’un onuru bir faziletten fazlası kabul ettiği, ona pırlantalardan bile daha fazla değer verdiği bir dönem olmuştu. Onura duyduğu arzu onu karanlığa sürüklemişti ve orada, dostlarının naaşları arasında onurun gerçek değerini keşfetmişti. Fakat bu dersi bizzat öğrenmesi gereken birileri hep çıkardı.

“Sen ve ben!” Jakob kılıcıyla harabeye dönmüş nefi işaret etti. “Hemen burada! Ölümüne!” Ölümün bazı kimseleri diğerlerinden daha kolay bulduğuna değinmedi. O dürüstlük yemini etmişti, her ayrıntıyı sayıp dökme yemini değil.

Sabbas artık kendisine bakan adamlarına göz gezdirdi. Hepsi de onun hakkında içinden hüküm veriyordu. Meydan okumayı kabul etmesi için iyi bir sebep yoktu. Hatta neredeyse kötü bir sebep dahi yoktu. Olan tek şey gururdu. Fakat Jakob gururu çoğu kimseden daha iyi bilirdi. Gençliğinde onu neredeyse ölümle sonuçlanacak kadar tecrübe etmişti. Ve upuzun ömrü boyunca altın sarısı pelerinli bu ahmak kadar gururla dolup taşan birini hiç görmemişti.

Sabbas çenesini kaldırdı, gözlerini kıstı ve uzun bir suskunluk yaşandı.

“Lordum,” dedi uşağı, “sakın ola...”

“Şışt.” Sabbas bakışlarını rakibinden ayırmaksızın uzanıp parmaklarını şıklattı ve Jakob doğru bir tahminde bulunduğunu anladı.

Doğumdan itibaren her türlü avantaja sahip kimseler, genellikle o avantajları baştan beri hak ettiklerini ispatlamak için yanıp tutuşurlardı. Uşak keskin bir nefes aldı, ardından bir mızrağı efendisinin eline tutuşturdu.

“Yanındaki... meslektaşların,” diyen Sabbas mihraba doğru dudak bükte, “müdahale etmeyecekler, değil mi?”

“Onurları üstüne,” dedi Jakob. Söz konusu meslektaşlara suçunu kabullenmiş bir hırsız, mahkûm edilmiş bir kâfir ve de Baptiste dahil olduğu için Jakob onurlarının onları herhangi bir şeyden alıkoyacağını hiç sanmıyordu.

Efsunculardan biri tiksintiyle homurdandı. “Bir nekromansöre asla güvenme. İzin ver...”

“Bir katakulliye kalkışırlarsa,” diye tersledi Sabbas, “kiliseyi başlarına yıkabilirsin. O zamana kadar bu işe karışma.” Tekrar Jakob’a dönüp buyurgan bir edayla başını kaldırdı. “Öyleyse ölümüne!”

“Zaten onsuz düello pek bir şeye benzemez.” Jakob dükün adamlarını yavaşça inceledi, sonra uzun uzun burnunu çekip yerlerinden çıkmış döşeme taşlarına tükürdü. “Doğrusunu istersen, yandaşların beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ağabeyin Marcian adamlarını bir çiftlikten toplamıştı. Öbür ağabeyin Constans ise bir kaya göletinin dibinden.” Hafifçe çömelererek bir dövüş duruşu aldı; en azından dizlerinin elverdiği kadarıyla. “Anneniz size hiç oynayacağınız oyuncaklar vermedi mi?”

“Ah, ben Eudoxia’nın armağanlarından payıma düşeni fazlasıyla aldım.” Sabbas yanıldığını asla itiraf etmeyen bir adamın tebessümüyle gülümsedi. “Kardeşlerim dar görüşlü tanrılar gibi annemizin deneylerini kendilerine benzetmeyi arzuladılar. Marcian onları kendi adına fetihler yapacak kasaplara çevirdi. Constans onları kendi adına çalıp çırpacak korsanlar gibi giydirdi. Her ikisi de hırs eksikliği çekmiyordu.” Boştaki eliyle yaldızlı pelerininin tokasını açtı. “Ama onlarda vizyondan eser yoktu.” Dük tek bir hareketle pelerini fırlatıp attı. Sonra da muazzam bir hisırtı ve hava akımıyla kilisenin nefinde kudretli kanatlar açtı. Kanatların beyaz uçları neredeyse iki yandaki sarmaşık kaplı sütunlara değecekti.

“Şimdi...” Sabbas bir yumruğunu beline dayadı ve mızrağının küt ucunu yere vurarak bir tangırtı çıkardı. O hâliyle kanatlı bir insan heykeli gibiydi. “Bana neden Truva Meleği dediklerini artık görüyorsunuz!”

Jakob kakhahalara boğuldu. Elinde değildi. Öksürdü, biraz ge-
girdi ve ağzına gelen safrayı yutarken kalkanını kaldırıp kendine
müsamaha gösterdi. “Melekler ve şeytanlar gördüm, çocuk.” İç geçi-
rip manşetiyle gözlerini sildi. “Melekler beni daha çok korkuttular.
Onlara daha az akıl erdirebildim.” Sabbas’ı tepeden tırnağa süzüp
hıhladı. “Sırtına tavukçu artıkları dikerek melek olamazsın.”

Tebessümü yavaş yavaş yüzünden silinen Sabbas kaşlarını çattı.

“Göreceğiz,” dedi.

Alex’in hayatının son birkaç ayında delilik standart hâline gelmiş,
dehşetengizlik şaşırtıcı olmaktan çıkmış, imkânsız rutin olagelmişti.
Fakat o bile bu gelişme üzerine kaşlarını kaldırdı.

“Kanatları var,” diye mırıldandı. İnsanın bazen gördüklerini dile
getirmesi gerekirdi. Bu durum en azından dükün sırtındaki tuhaf
pelerine açıklama getirmişti. Adam büyük ihtimalle üstüne uyan bir
şey bulmakta zorlanıyordu.

Sabbas geriye kaykıldı, ardından öne eğilip yumruklarını sıktı ve
bacaklarını açtı. Bir yandan da o akıl almaz kanatları gitgide artan bir
hızla çırpıkça çırpıyordu.

Alex çıkan toz, kum ve tek tük tüy fırtınasına karşı gözlerini kıs-
tı. Kalkanını sımsıkı tutan Jakob o borada yerini korumaya çabalar-
ken Sabbas koşmaya başlayıp havaya sıçradı ve kudretli bir kanat
çırpışla nefin üzerine yükseldi.

Duvarlardan yankılanan bir narayla dalışa geçip mızrağını
Jakob’un kalkanına indirdi. Kalkanın kenarı çenesine çarpan yaşlı
şövalye yosunlu döşeme taşları boyunca kayıp gitti.

Yere konan Sabbas bir şaklamayla kanatlarını tekrar açtı. “Sana
tavukçu artıkları neymiş göstereceğim, seni lanet olasıca kadim *en-
kaz*.”

“Ne yapacağız?” diye tısladı Alex, mihrap taşının üstünden ba-
karak. Avcılardan birkaçı kilisenin yanlarında ağır ağır ilerliyor, bir
sütunun gölgelerinden çıkıp bir diğerine giriyordu. Ötekilerse arba-
letlerini kuruyorlar, sadaklarından ok alıyorlar, ekseriyetle bir ölüm
sağanağı yağdırmaya hazırlanıyorlardı. Göğüslerinde kavuşturduk-
ları kollarıyla düelloyu sabırsızca seyreden iki efsuncu ise onları
uçurumdan aşağı savurmak ya da binayı sarsarak paramparça etmek
için hazır ve nazır bekliyordu.

“Müdahalede bulunursak bizi öldürürler,” diye homurdandı Baptiste. Yere sırtüstü uzanıp bir ayağını arbaletin ayaklığına dayayarak silahın kirişine iki eliyle birden asıldı.

“Peki ya bulunmazsak?” diye sordu Alex, Jakob yavaşça yerden kalkarken. “Bizi serbest mi bırakırlar? Bir mihrabın arkasına sinip öylece bekleyemeyiz!”

“Sinip bekleyecek başka bir yer bulmak istersen önden buyur!” diye tersledi Balthazar. “Sinecek yerim genişler!” Arbaletle boğuşan Baptiste’i itekledi. “O kahrolası şeylerden birini ateşlemeyi biliyor musun ki?”

“Bir yazımı av bekçisi olarak geçirmiştım,” diye hırıldadı kadın. “Ayrıca bir okçuluk müsabakasında ikinci oldum.”

“Öyleyse neden kendi yayın yok?” diye sordu Diaz Birader, Jakob ile Sabbas karşılıklı daireler çizmeye başarlarken.

“Çünkü bilmem fark ettin mi ama,” diyen Baptiste boynundaki damarları şişirerek belini geriye eğdi ve kirişe var gücüyle asıldı, “bu şeyleri kurmak tam bir bela.”

Sözümona Truva Meleği ayakları yere ucu ucuna degecek kadar hızla kanat çırparak ileri atıldı ve mızrağının şimşek gibi darbeleriyle Jakob’un kalkanında oyuklar açtı. Silahın ucu kalkanın kenarından kayıp omzunu parçaladığında yaşlı şövalye bir homurtu çıkardı. Mızrak gardım alttan geçip kalçasını çizdiğinde de mihrabın önünde bir dizinin üstüne yığıldı. Sabbas sırtarak dans edercesine geriledi.

“Fevkalade, majesteleri!” diye seslendi uşak. Adam kibarca alkış tutabilmek için yedek mızrakları kolunun altına sıkıştırmıştı.

“Tabii ki öyle!” diye çattı Sabbas, sonra tekrar önüne döndü ve zar zor doğrulmakta olan Jakob’a sırtarak mızrağını parmaklarında ustaca çevirdi. “Kolay kolay pes etmiyorsun. Bak buna saygı duyabiliirim.” Mızrağının küt ucunu yine döşeme taşlarına vurarak yüksek duvarlardan yankılanan bir çınlama çıkardı. “Ama sanırım süren doldu.”

“Yıllar içerisinde pek çok kişi bana aynı şeyi söyledi,” dedi Jakob. “Ve ben hâlâ buradayım.” Hamle yapsa da Sabbas kılıcı karşıladı ve yalım tiz bir gıcırtyla mızrağın yaldızlı sırtına sürttü.

“Var olduğunu inkâr etmiyorum. Aynı şey karıncalar ve frengi için de geçerli.” Sabbas rakibini geriye itti. “Ve onların da prensesini kurtarma ihtimalleri seninki kadar.”

Alex dükün sonunu sahiden de frenginin getirebileceğini tah-

min ediyordu ama öyle bir şey kendisini canlı tutacak bir zaman aralığında gerçekleşecek değildi. Adamın kanatlarından biri hızla savrulup Jakob'un omzuna çarptı ve onu yanlamasına yalpalattı. Diğeriyse başına yandan vurup onu tekrar taşların üstüne yıktı. Sabbas şövalyenin kılıcının yaldız kaplı mızrakta bıraktığı çiziyi ovuşturdu.

“Tam bir vandallık.” Dük öne eğilerek kanatlarını yeniden çırpıttı. Çıkardığı fırtınayla Alex'i mihrabın arkasına sinmeye zorlarken sinnek kıstırmış bir oğlan çocuğu gibi gülümsedi. Ayaklarını kırık döşeme taşlarına sürterek rüzgâra tüm kuvvetiyle karşı koyan Jakob uçuşum kenarına doğru kaydı...

Sabbas ansızın durdu ve dengesini kaybeden Jakob ona doğru tökezledi. Truva Meleği aynı anda ileriye dans etti. “Al bakalım!” Sabbas mızrağının küt ucuyla vurarak Jakob'un kalkanını yana itti ve yamulan kasnaktaki bir kalası yerinden çıkardı, sonra da sivri tarafı uzatarak yalpalayan yaşlı şövalyeyi göğüs kemiğinden şişledi.

“Oooooof...” diye nefes verdi mızrağın kırmızı ucu sırtından çıkan Jakob. Gözleri pörtleyen şövalye bir an olduğu yerde sallandı. “Bak bu biraz... acıttı.” Kan öksürüp dizlerinin üstüne yığıldı. Hasarlı kalkanı ve çentikli kılıcı ellerinden gevşekçe sarktı.

Sabbas kıpkırmızı bir püskürtüyle mızrağını çekip çıkardı ve mihraba döndü. “Ortaya çık, kuzen...” diye şakıdı.

Alex sapını terli eliyle kavradığı bıçağını arkasında tutarak ayağa kalkmaya koyuldu ve sahte gözyaşları akıtmaya hazırlandı. Nahif görünecek, düşmanlarını özensiz davranmaya iterek yanına çekecekti. Sonrasında da toplayabildiği tüm öfkeyle karna, apışa, boğaza çalışıp...

“Biraz acıttığımı söyledim...” diye Sabbas'ın arkasından bir ses geldi. Gömleği mızrağın açtığı yırtığın etrafında kırmızıya boyanmış Jakob bir dizinin üstündeydi. Kan tükürdü, ardından kılıcına yaslanarak yavaşça doğruldu. “İşimiz bitti demedim.”

“Türünden birini daha önce hiç ağıma düşürmemiştim.” Adam Yakalayan'ın –veya şimdiki adıyla Elf Yakalayan'ın– nefesi yüzüne çarpığında Sunny'nin ona yönelik düşüncelerinde herhangi bir gelişme olmadı. “Tahminimce epey yüklü bir ödül getirirsin...”

“Sana bir teklifim var,” diye bir ses geldi.

Adam Yakalayan bir akrebin süratiyle arkasına dönüp mızrağını kaldırdı.

Bir duvara dayanmış ve başını geriye yatırıp gözlerini kapamış Baron Rikard'ın tebessümüne bir gün ışığı çizgisi vuruyordu. Sunny'nin onu son gördüğü h linden on yaşı genç duruyordu. Özenle tıraşlanmış sakalında bir tutam grilik, göz kenarlarında belli belirsiz birer kırışıklık vardı. Yine de tamamiyle gücünün doruğundaki birine benziyordu. Başını ikiliye doğru çevirirken yüzünde ilgisiz, biraz melankolik bir keyif ifadesi taşıyordu. Sanki bu yaşıananların hiçbirinde aciliyet yoktu.

“Ona karşılık sana canını vereceğim,” dedi baron.

“Benim canımı mı?” Adam Yakalayan mızrağını yukarıda tutarak Baron Rikard'ın etrafında turlamaya başladı ve elini kemerinin arkasına uzattı. Sunny'nin muhtemelen o esnada ağdan kurtulmaya çalışması gerekirdi ama yaralı ve halsizdi. Üstelik son zamanlarda bayağı uğraşıp didinmişti ve ona göre bu sefer de vampir biraz kıcını kaldırabilirdi.

Duvardan ayrılan baronun yakışıklı çehresi o gün ışığı şeridinden uzaklaşıp gölgelere karıştı. Aheste adımlarla yürürken kara gözleri ışıll ışıldı. “Bana kalırsa bu alışverişten k rlı çıkan sen olacaksın ama zaten uzun uzun pazarlık edecek sabrım...”

Adam Yakalayan tek bir hareketle kemerinden başka bir ağ çekip fırlattı. Havada açılan ağ kenarlarındaki ufak pirinç ağırlıkların etkisiyle döne döne uçtu.

“...hiç olmamıştır.” AĞ üstüne kapanırken Baron Rikard öylece dikildi. Sunny yüzündeki iplerin arasından adamın i  geçirdiğini gördü. “ yleyse... cevabın hayır mı?”

Adam Yakalayan utku dolu bir kıkırdamayla ileri atıldı. Mızrağının tırtıklı uçları baronun göğsüne saplandı; daha doğrusu, baron tam o anda siyah bir buhar bulutuna d n şmeseydi saplanacaktı. AĞ aniden yere düşüp mızrağın çatallı uçlarından birine takıldı ve gevşekçe sarktı.

“Ne...”

Duman bulutu olanaksız esintilere kapılmış asma hareketlenerek girdap oluşturdu ve çıkardığı uzantılar Adam Yakalayan'a doğru süzülüp onu sarmaladı. Avcı hışımla darbeler indirdi ama mızrak kullanarak bir sis bulutuyla nasıl d v ş lebilirdi ki? Bulut avcının etrafında u uşup arkasında birikti ve baron ansızın yeniden belirdi.

“Adam Yakalayan artık kimmiş bakalım?” Rikard’ın tebessümü bembeyaz ve geniş mi genişti. Gözleriyse simsiyah ve bomboştu. Avcı ona karşı koydu ama çok daha iriyarı olmasına rağmen baronun kolları neredeyse hiç kıpırdamadı. “Tanrı’ya ve meleklerine kafa tuttum,” diye tısladı. “Kanda yıkanıp altında yüzdüm. Krallar... ayaklarıma... *kapandılar*. Gerçekten bana bir... *çatal* batırabileceğini mi zannettin?”

Baron Rikard şişercesine kabardı, siyah saçları rüzgâra kapılmışçasına uçuştı. Bir yılanın gövdesi gibi kıvrılan boynu ağaç dallarına benzer zonklayan damarlarla kaplandı. Açıldıkça açılan ağzından akıl almayacak şekilde sıra sıra dişler çıktı ve Sunny başını öteye çevirip gözlerini sımsıkı yumdu.

Bir çığlık duydu. Ses zayıflayarak coşkulu bir sızlanma hâlini aldı. Ona feci bir emme sesi ve şapırtılar eşlik etti.

Sunny gözlerini açma cesaretini bulduğunda Adam Yakalayan yerde hareketsiz yatıyordu. Gözleri batık, yanakları çökük, boynundaki diş izleri kırmızı ve kuruydu.

“Aaaaaaaaah,” diye mırıldandı baron, gözkapakları titreyerek. Yanaklarındaki kanı sildi. “Baş döndürücü bir fırt...” Yediği şekerlemenin son artıklarını yalayan bir çocuk gibi parmak uçlarını emdi. Titreşerek açılan gözleri henüz doldurulmamış bir mezar kadar kara, avlanan bir kedininkiler kadar boştu. Mavi dudakları seğirerek dişlerinden geriye çekildi ve Sunny bir an için kendini cehennem çukuruna bakıyormuş gibi hissetti.

Ardından Baron Rikard gülümsedi.

Tebessümü öyle göz alıcıydı ki insanlardan, erkeklerden, vampirlerden, özellikle de yüzüne kan bulaşmış kişilerden pek hazzetmeyen Sunny hafif bir cazibeye kapıldı ve o bembeyaz kolların kendi bedenine dolanmasının nasıl bir şey olacağını, o bembeyaz dişlerin kendi bedenine girdiklerinde neler hissedeceğini, bir de en korkunç canavarların aslında aralarında bulunup bulunmadığını ve bunun ezelden beri böyle olup olmadığını merak etti.

“Adam yakalayanlardan görgü beklenemez. Anlaşıldığı kadarıyla aynı şey elf yakalayanlar için daha da geçerli.” Sunny baronu daha önce hiç bu kadar genç görmemişti ve içinin rahatlamasına rağmen belli belirsiz endişe duymadan edemedi. Zarifçe reverans yapan Rikard’ın kapkara saçlarının bir tutamı yüzüne düştü ve Sunny o kadar güzel bir şeyin bu kadar kısa süreliğine dahi örtülmesinden

üzüntü duydu. “Fakat kendi adap ihlaliinden dolayı özür dilemek-ten başka elimden bir şey gelmez.”

“Özrün kabul edildi.” Sunny ağın filesiyle örtülü ellerini kaldırdı. “Artık şu kahrolası ağdan kurtulmama yardım edebilir misin?”

Sabbas şişlenmesine rağmen hâlâ yaşayan Jakob’u şöyle bir süzdü. Ardından belki de anlaşılır biçimde bundan usandığına karar verdi.

“Hepsini öldürün!” diye haykırdı ve kanatlarını tedirgince çırparak geri kaçtı.

Bir yay kirişinin tınladığını duyan Alex yere yattı. Mihrabın köşesinden seken bir ok havada döne döne kulağının yanından geçti. Avcılar giderek yaklaşıyorlardı. Biri on adımdan daha kısa mesafedeki bir sütuna kadar gelmişti.

“Of, hasiktir,” diye inledi Jakob, uyluğuna bir ok saplandığında. Bir adım yalpalayıp yere kapaklandı. Diaz Birader onu bileğinden, Alex ise sırtından kavradı ve ortak bir inlemeyle şövalyeyi mihrabın arkasına çektiler. Aynı anda mihrap taşına yandan toprak yağdı ve kopan taş parçaları yerden seke seke ilerleyip kenardan boşluğa düştü.

“O kahrolası aeromansör!” Balthazar başını elleriyle örterek büzüldü. “Bizi uçurumdan aşağı fırlatacak!”

“Hiç...” diye hırıldadı arbaletin kirişini nihayet mandala takmayı başaran Baptiste. “Sanmıyorum.” Oku yerine oturtup dizleri üstünde doğruldu ve dipçiği akıcı bir hareketle omzuna dayadı.

Tetiği çekmesiyle yüksek bir tınlama çıktı. Başını kaldırıp mihrap taşının üzerinden bakan Alex cam zincirli efsuncunun bir adım geriye yalpaladığını gördü. Kadın kısa bir süre sallandı. Gözlerini kırptırdı. Ok gözlerinin tam ortasına saplanmıştı. Efsuncu yere yığıldı.

“Hayır!” diye çığlık attı ikizi. Kadının dudakları hiddetle kıvrıldı. Yumrukları hiddetle sıkıldı. Mihraba çevrilen gözleri hiddetle kısıldı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Alex, kadının cüppesinin etrafındaki tozlar sarmal oluşturarak yükselmeye başlarken.

Yer titredi. Döşeme taşlarından birkaçı yerinden çıktı. Gevşek taşlardan bazıları yüksek duvarların tepesinden aşağı yuvarlandı. Tekrar eğilen Alex diğerlerinin arasına sığınıp onlarla omuz omuza verdi ve uçurum kenarındaki kırık parkelerden birkaçının sarsıntıyla kopup düşmesini seyretti.

“Yanlış efsuncuyu vurdun!” diye feryat etti Balthazar. “O kahrolasıca jeomansör burayı sarsa sarsa un ufak edecek!”

“Fikir senden çıktı!” diye tersleyen Baptiste boşalmış arbaletini yere attı. “Keşke bizim de bir efsuncumuz olsaydı!”

“Sihirbaz!” diye kadına neredeyse haykırdı Balthazar. “Ama bana kullanabileceğim cesetler lazım!”

Sabbas dengesini korumak için kanatlarını çırparak efsuncuya bögürüyordu. Fakat ikizinin ölüsü başında bekleyen kadın ona zerre kadar aldınış etmiyordu. Zemin artık okçuluğa müsaade etmeyecek kadar çok sarsılıyordu ve avcılar güvenli bir yere ulaşmak için kaçıyorlardı. Hatta içlerinden biri yukarıdan düşen taşlardan korunmak için kalkanını başının üstünde tutuyordu. İşin iyi tarafı, artık ok atılmıyordu. Kötü tarafıysa, kilisenin arka yarısının tamamı onlar da içindeyken çok yakında dağdan aşağı kayacakmış gibi gözüküyordu.

“Az sonra hepimiz ceset olacağız,” diye sızlandı Alex.

“Cesetler...” Diaz Birader’in gözleri kocaman açıldı. Başını mihra-
bın arkasından uzatıp bas bas bağırdı. “Elinden ancak bu kadarı mı geliyor? Ben *osursam* yer daha fazla sarsılır!”

Kazınmış kafasından terler boşanan efsuncu dişlerini sıktı. Titreyen yumruklarını kaldırmasıyla beraber zemin de onlarla titredi. Döşeme taşları küçük toz bulutları kaldırarak birbirinden ayrılmaya başladı.

“Onu *daha da* kızdırmaya mı çalışıyorsun?” diye ciyakladı Alex.

“On yılda dört salgın...” diye fısıldadı keşiş. “Mezarlara sığmayacak kadar çok ölü.”

“Tarih dersi vermek için daha iyi bir zaman seçebilirdin,” diye hınlıdayan Balthazar yukarıdaki kubbeli kemerlerden harç dökülmeye başlarken yere kapandı.

“Onları çukurlara yüzer yüzer gömdüler. Bulabildikleri her santim kutsanmış toprağa...”

Jakob’un gözleri kısılırken Balthazar’ın kiler faltaşı gibi açıldı. Alex yere yuvarlandı. Zamanın, hava şartlarının ve oradan gelip geçmiş keşişlerin ayaklarının gevşettiği döşeme taşları yerlerinden tek tek fırlıyordu. Yine de Alex bazılarındaki silikleşmiş mezar kitabelelerini görebiliyordu.

“Hastalıktan ölenler mi?” diye mırıldandı Balthazar. “Onlarca yılın cesetleri mi?”

Alex onu gömleğinden kavradı. “Bu işin altından kalkamayacağını mı söylüyorsun?”

“Çok eskidirler.” Sihirbaz gözlerini sıkıca kapadı. “Çok derindedirler.”

“Çok *derinde* mi?” Alex adamı kendine çekip hoyratça sarstı. “O kal-tak kim olduğunu sanıyor?” Balthazar çenesini sıkı. “Balthazar Sham Ivam Draxi’yle aşık atabileceğini mi zannediyor?” Adamın burun delikleri genişleyip daraldı. “Tüm Avrupa’nın en usta nekromansörüyle?” Balthazar’ın gözleri ânında açıldı. “Hem de dev bir kabrin üstünde?”

Balthazar kızın ellerini tokatlayarak kendisinden uzaklaştırdı. “Hiç... sanmıyorum.”

Balthazar mihrap taşına çıktı. Göğsünü şişirip omuzlarını geriye attı, bacaklarını açıp karşısındaki abartılı toprak kazıcıya baktı. Aralarında titremeyi sürdüren otuz adımlık döşeme taşı vardı.

Balthazar meydan okumaların en kabasını yöneltti. Hiçbir inceliğe, hiçbir dalavereye başvurmada zihnini aşağıya yönlendirip taşı, toprağı, bitki köklerini aştı ve manastırın sihirle sarsılan temellerine kadar inip orada ölüleri buldu.

Ayaklarının altında bir sürtünme oldu ve mihrap taşı müthiş bir çatırtıyla ortadan ikiye ayrıldı. Bir yarısı uçuşuma doğru devrildi. Tö-kezleyen Balthazar konsantrasyonunu kaybedecek gibi oldu...

Biri onu bacağından yakaladı. Prenses Alexia çenesini azimle sık-mıştı. Baptiste de öbür taraftan sihirbazın kemerini kavradı ve ikili bir anlığına bakıştı. Baptiste ona belli belirsiz kafa salladı.

Balthazar yaşayan efsuncuyu karşısına aldı. Bu onlarca yıl boyunca sihir camialarında huşuyla tartışılacak bir nekromansi başarısı olacaktı! Ayrıca karşısındaki geomantik kendini beğenmişlik abidesi şu anda Balthazar’ın asistanı gibi faaliyet gösterdiğini tahmin bile edemeyecekti. Dudakları sıkılı dişlerinden sıyrılan sihirbaz bütün gücünü ortaya koydu.

Ölüler isteksizdi. Çok derinlere gömülüydü. Defnedileli çok olmuştu. Fakat Balthazar reddedilmeyi kabullenecek değildi. Talep etti. *Emretti*. Bu işi kitaplar veya halkalar, asalar veya rünler, kut-sanmış yağlar ve hatta *kelimeler* olmadan yapacaktı. Onları şefkatli okşamalarla kıpırdatmayacak, irade gücüyle toprağın pençesinden söküp alacaktı.

“İtaat edin!” diye tısladı.

Yukarıdaki kubbelerden biri çatlayıp yarıldı, titreyen zemine taş parçaları yağdı. Kanatlarını bir kalkan gibi başının üstüne kıvıran Sabbas sallanarak geriledi. İnek ebatlarındaki bir kayanın ezdiği avcının çığlığı yarıda kesildi.

Ölü hiçbir şey Balthazar’ın erişimi dışında değildi. Ne kadar derinlerde olursa olsun. Ne kadar kadim olursa olsun. Çürümüş parçalar hâlinde olsalar bile Balthazar onları bir araya getirecekti. Balmumu kıvamına gelmiş olsalar bile Balthazar onları kendi amaçları doğrultusunda şekillendirecekti.

“İtaat edin!” diye hırıldadı.

Eudoxia’nın öğrencisi çabalarını artırdı ve sırttan bir alaycılık barındıran yüz ifadesiyle zar zor ilerlemeye başladı. Yer sarsıntıları daha da şiddetlendi, aşağıya taş yağarken kilisenin duvarları sallantılarla ufalandı.

Balthazar’ın eksiksiz bedenlere bile ihtiyacı yoktu. Artık bunu görebiliyordu. Onca şey dururken hırs kıtlığı çeker olmuştu. Kendisini *ufaltmalarına* göz yummuştu. *Kuşkuya* boyun eğmişti. Fakat o iş artık *bitmişti*.

Zemine çatlaklar yayıldı, o çatlaklardan yabani otlar çıktı, taşlar ayrılıp içe devrildi.

“İtaat edin!” diye haykırdı Balthazar.

Mahvolmuş nefin zemini yaradılışın sonunu andıran bir sesle içe çöktü ve cehennemin tavanında bir gedik açılmışçasına aşağıdan ölümler fışkırdı.

“Kurtarıcı aşkına,” diye fısıldayan Diaz Birader ellerini gözlerine mi, kulaklarına mı, yoksa burnuna mı kapatacağını bilemedi.

Tanrı aşkına, bu ne murdar bir sahneydi! Çeneler kafataslarından düşüyor, gözlerden solucanlar dökülüyor, küflenmiş kemiklerde yırtık giysiler uçuşuyor veya kararmış kemiklerden et parçaları sarkıyordu. Diaz birlikte gömülmüş, birlikte çürümüş ceset yığınının hangi uzvun kime ait olduğunu ayırt edemiyordu. Dişlerden, tırnaklardan, saçlardan, aşınmış küpelerden, paslanmış kemer tokaların dan teşkil çok parmaklı ve çok ağızlı biçimsiz kütle ayağa kalkıp çukurdan dışarı taşarken dahi dağılıyordu.

Sema aşkına, bu ne murdar bir kokuydu! Diaz bir keresinde Jorge

Birader'in mezarının açıldığı bir azizlik soruşturmasına iştirak etmişti. Naaşın güya bozulamaz olması gerekirdi. Lakin durum tam tersiydi ve nizamının bazı keşişleri kendilerini türbeden dışarı zor atmışlardı. O berbat koku bunun yanında çok sönük kalırdı. Bu çok daha eski, çok daha büyük bir mezardı ve alelacele kapatılıp şiddetle açılmıştı. Havası solunamaz, katlanılamaz, tarif edilemezdi.

Kurtarıcı aşkına, bu ne murdar bir sesti! Melun kütle yalçın bir sahile vuran fırtınalı deniz gibi gürüyor muydu? Sonsuz bir ıstırapla inliyor muydu? Şuursuz bir hiddetle uluyor muydu? Bu dünyadan saliverilip cehenneme dönmek isteyen dilsiz, dudaksız ağızlardan miyavlıyor muydu? Yoksa Diaz Birader sadece çöken kilisenin güm-bürtüsünü, dehşetten kaçmak için telaş eden avcılarının çaresiz feryatlarını ve ciyaklamalarını mı duyuyordu?

"Aman Tanrım," dediğini duydu Alex'in.

Efsuncunun altındaki zemin çöktü ve kadın ölü ikiziyle beraber çukura düştü. Uşak da feryat figan peşlerinden kaydı. Yine de toprak bu hadiseden tiksindircesine sarsılmayı sürdürdü. Kırık döşeme taşları kilisenin arka ucundaki tırtıklı kenardan kopup boşlukta kayboldu. Diaz Birader ve yoldaşlarının sinmiş hâlde bekledikleri mihrap ile uçurum arasındaki alan hızla daralıyordu.

Altlarındaki taşların çöktüğü uç avcı o kokuşmuş girdaba yuvarlandı. Kolların âdeta feci bir kıskançlıkla, feci bir ihtiyaçla körü körüne uzandığı diğerleri geri kaçtı. Hepsi de kucaklandı, sarmalandı, çukura doğru çığlık çığlığa sürüklendi. Giderlerken tırnaklarıyla zemini boşu boşuna tırmaladılar, zaten onlarca yıldır ölü olan şeylere anlamsızca silah salladılar.

Yukarıdan sağır edici bir çatırtı geldi ve kilisenin çan kulesinin üst kısmı yerinden kopup düştü. Yapının nef duvarına çakılmasıyla sarsıntılı toprağa taş parçaları saçıldı, en tepedeki dökme demir kut-sal teker tangırtılar çıkararak yuvarlanıp gitti.

Sütunlardan biri ufalanınca üstündeki kemer ve duvarın koca bir kısmı çukurun içine kaydı. Mihrap taşı çoktan yarılmıştı ve bir gıcır-tıyla daha da kaydı. Diaz Birader tökezleyen Alex'i yakaladı ve kızın Balthazar'ı desteklediği gibi o da kızı destekledi.

Panikle çığlık atan Sabbas koca kanatlarını çırparak harabede sert bir rüzgâr çıkardı. Altındaki zemin çökerken bir-iki adım kadar havalandı ama ölülerin kör açlığından kaçması imkânsızdı.

Uzanan eller ayak bileklerini kavradı, dizlerini tırmaladı, giysile-

rine tutundu. Ölüler birbirlerinin üstüne çıkarken dahi dağılan kıpır kıpır bir dağ yaratmıştı. İçlerinden biri eklem yerlerinden parçalanarak geride dükün kemerinden sarkan çürümüş bir kol bıraktı.

Sabbas var gücüyle tekmeler attı ama kanatlarından biri yakalandı ve cesetler ondan avuç dolusu tüy yolarken avazı çıktığı kadar bağırdı. Diğer kanatsa delice çırpınmayı sürdürdü. Ölüler ordusu onu pençeledi, ısırды ve kendinden menkul Truva Meleği kan revan içinde ve çığlık çığlığa aşağı çekilerek lanetlilerin çürümüş bağrına basıldı.

Vahim feryadı çaresiz bir ulumaya, ardından o murdar çürümüşlük kütlesi üstüne kapanırken boğuk bir iniltiye döndü. Sonunda o ses de kesildi.

Soluk soluğa kalmış Balthazar kırık mihrapta dizlerinin üstüne yığıldı.

Hâlâ çukurda kıvranan cesetler ve ceset parçaları geriye devrildi, çöktü ve hareketsiz kaldı.

Bir avcı sağlam bir sütunun arkasından başını uzattı, sonra da bir sızıltıyla arbaletini fırlatıp attı ve ağlayarak oradan kaçtı.

Eskiden abbeyin nefi olan dev çukurun kenarındaki birkaç taş takırdayarak aşağı yuvarlandı. Akabinde her şey duruldu.

Balthazar'ın bacağını bırakmayan Alex'in mustarip yüzünden sessizce gözyaşları akıyordu. Nekromansörün öbür tarafındaki Baptiste'in gözleri birbirine dolanmış buklelerin ardında kocaman açılmıştı. Kadın bir şeyler söylemeye çalıştı ama hızlı hızlı alıp verdiği her nefes anlamsız bir nidayla sonlandı.

Jakob'un bir homurtuyla elinden bıraktığı kılıcı yere düşüp tangırdadı. Yavaşça sırtüstü devrilen yaşlı şövalye kollarını iki yana açtı ve bulutların gökyüzünde süzülmesini seyretti.

Diaz Birader bir eliyle kırık mihrap taşını hâlâ sımsıkı tuttuğunu fark etti. Ağzı sessizce çığlık atarcasına kilitlenmişti. Keşiş büyük bir çabayla parmaklarını gevşemeye zorladı ve gözlerinde birikmiş yaşları sildi.

“Siktir,” diye fısıldadı.

Mucizevi Bir İlaç

“Hâlâ hayattayım,” dedi Alex ama bunu öyle bir kuşkuyla söyledi ki, cümlesi daha ziyade soru gibiydi.

“Doğru.” Sunny elini kaldırıp kızın yanağını çimdikledi ve sağa sola sallayarak hafifçe dalgalanmasını sağladı. “Görebildiğim kadarıyla öylesin.”

Sabbas’ın kakmalı bankında, Sabbas’ın dolgun minderlerinde, Sabbas’ın şaşırtacak kadar yumuşak gelen yaldızlı pelerini omuzlarına sarılı vaziyette oturuyorlardı. Dahası, Sabbas’ın ateşine bakıyorlar, Sabbas’ın şarabını içiyorlardı. Yaklaşık üç fırt çeken Sunny içkiyi fazla kaçırmıştı.

Eskiden azıcık şarabı bile fazla bulurdu ama son bir-iki saat içersinde dünyası temellerinden sarsılmıştı ve artık buna gerçekten mucizevi bir ilaç gözüyle bakıyordu. İlk yudumda ağzına ayak tadı gelebilirdi ama ne kadar içersen tat da o kadar güzelleşirdi ve şarabın tadı artık şişelenmiş yaz çayırıları, diline vuran gün ışığı gibiydi. Sunny’nin çok sayıda ağrı sızısı hafiften baş döndürücü bir hoşnutlukla ve dünyaya duyduğu iç ısıtıcı sevgiyle azalıp gitmişti. Dünya ondan nefret ediyor olabilirdi ama varsın etsindi. Başkalarının nasıl kimseler olacağını değil, sadece kendinin nasıl biri olacağını seçebildin ve Sunny iyi biri olmayı seçmişti.

En azından yarına kadar.

“Vücuduma bir mızrak saplanmadı.” Alex üzerinde delik olup olmadığını kontrol edercesine karnını yokladı. “Ayrıca bir kılıçla kesilip biçilmedim veya okla vurulmadım...”

“Eh, senin adına ne kadar mutlu oldum anlatamam,” diye hırıldadı Jakob. “Aah!” dedi acıyla, Baptiste göğsündeki koca yaraya iğne batırıp oradan iplik geçirirken.

Çatışmanın akabinde manastır pek cazip görünmemişti. En azından açık veba çukuruna haşmetli katedralinin nihayet inşa edildiğini gören bir mimarın sevinç dolu şaşkınlığıyla bakan Balthazar hariç.

Neticede birbirlerine yaslanarak ve muhtelif yaralarına bastırarak topallayıp t kezlemişler, harap kiliseden ayrılıp harap avluya girmişler, sonra da harap mezarlıktan geçip Sabbas ile avcılarına rastladıkları ormana girmişlerdi. Kampı tam da sözümona Truva Meleği'nin bıraktığı gibi  adırlarıyla, atlarıyla, erzaklarıyla ve bol miktarda şarabıyla eksiksiz vaziyette bulmuşlardı.

Alex şimdi o şarabın bir şişesini sağa sola sallamaktaydı. "Atların toynakları altında ezilmedim veya düşen taşların altında kalmadım. Kanatlı bir adam tarafından uçuruma yuvarlanmadım veya ölüler ordusu tarafından bir veba çukuruna  ekilmedim."

"Sen böyle söyleyince," dedi Sunny, "sevinmemek elde değil."

"Sanırım ben de sağ kaldım." Diaz Birader elinin kabuk tutmuş üstüne kaş çattı, ardından elini ters çevirip aynı şeyi kabuk tutmuş avucuna yaptı. "Her ne kadar bunu pek hak etmesem de. İnsan ister istemez... Tanrı'nın onun için bir amacı olması gerektiğini düşünüyor."

"Öyle bir şeyi..." Baptiste'in iğnesinin her hareketinde Jakob'un yara izli yanağı seğiriyordu. "Tavsiye edemem."

"Bu kafayla," diye mırıldandı iğne oynatırken yara izli dudaklarını düz bir çizgi h line getiren Baptiste, "her şeyi Tanrı'nın planının bir parçası olarak yaptığını düşünmeye başlaman uzun sürmez."

"O noktada da her türlü rezillige bahane çıkar," dedi Baron Rickard. "Asırlardır rezilliklere bahane bulan biri olarak bu konuda sözüme güvenebilirsiniz." Kasadan bir şişe daha alıp ateş ışığında inceledi. "İtiraf etmeliyim ki, kuzeninin uşağında fevkalade bir mahzen varmış."

" ukura düşmesi yazık oldu." Alex kendi şişesini barona uzattı. "Dayım her zaman yeni yeni dükler yaratılabileceğini ama iyi uşakların nadir hazineler olduklarını söylemişti."

" ok teşekk rl r ama ben i e im kadar içtim." Ateş ışığının siyah gözlerinden ve beyaz dişlerinden yansıdığı vampir, Sunny'den tarafa göz attı. "Hem de *mest edici* bir mahsulden."

Sunny tedirgince boğazını temizledi ve soğuga karşı Sabbas'ın pelerinine daha sıkı sarındı. Alex de şişeyi ona sundu.

Şişeyi alırken elfin parmakları onunkilere sürttü ve aralarında garip bir sıcaklık oldu. Genç kadın Sunny'yle göz göze geldi ve aynı şey orada da tekrarlandı. Sunny hemen bakışlarını kaçırdı ve şişeden bir yudum aldı. Şarabı ağızında çalkalayıp yuttu ve kokusunu i ine çekti. Kafası içkinin meyvemsi buharlarıyla doldu.

“Geri geleceklerinden endişelenmiyor musunuz?” diye soruyordu Alex, kamptaki terk edilmiş kaliteli teçhizata göz gezdirerek.

“Çukura düşenlerin mi?” Balthazar yıldızlara baktı. “Endişelenmiyorum.”

“Kaçanları kastettim.”

“Çukura düşen diğerlerini gördükten sonra mı?” Jakob yüzünü buruşturup yere baktı. “Endişelenmiyorum.”

Alex pelerini daha sıkı çekmek için döndü ve omzu Sunny’ninkine sürttü. Kapıldığı rahatlama omzunu tekrar temas ettirmek istemesine yol açtı. Tıpkı ona buna sürtünüp mırıldanan bir kedi gibi. Sunny biraz miyavlamış olabilirdi.

“Haftalardır ilk defa üşümüyorum,” diye mırıldandı.

“Haftalardır ilk defa korkmuyorum,” dedi Diaz Birader.

“Haftalardır ilk defa acı çekmiyorum,” dedi Balthazar.

“Eh, sizin adınıza ne kadar mutlu oldum anlatamam,” diye homurdandı Jakob, Baptiste son düğümü de atıp iplik fazlasını hançerle keserken.

“Arkanı dön.” Baptiste yeni bir ipliğin ucunu yaladı ve iğneden geçirmeye başladı. “Sırtını da halledeyim.”

“*Lanet* olsun.” Jakob yanaklarını şişirdi, ardından sargılı bacağını tutarak güçbela doğruldu ve inleyerek arkasını döndü. Ateş ışığı sırtındaki daha büyük mızrak yarasını aydınlattı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Alex.

“Bundan biraz daha,” dedi Diaz Birader, elindeki şişeye sırtarak. “Sonra da yatağa.”

“Genel anlamda demek istedim.”

“Eh,” diye homurdandı Jakob, “kanatlı kuzenin sayesinde...”

“Ne cömert bir adam!” diye gözlemde bulunan Baron Rikard kollarını kaldırarak kampı işaret etti.

“...atlarımız, malzememiz, paramız var.”

“Çok hoş bir pelerinimiz de,” dedi Sunny, morarmış yanağını yalızlı kumaşa bastırarak.

“Ve de şarabımız!” Diaz Birader’in hızla kaldırdığı şişenin ağzından biraz şarap taşıp yere saçıldı. “Bol bol şarap.”

“On İki Fazilet’ten biri de İtidal değil miydi?” diye sordu Balthazar.

“Evet ama son sıraya yakındır. Hem kim on ikisine birden sahiptir ki?”

“Ben on ikisini birden sayamam bile,” dedi Sunny. Gerçi herkes kurtulacak bir ruhu olmadığını söylediğinden günah işleyip işlememesi fark yaratmazdı. Hatta muhtemelen daha fazla günah işlemesi gerekirdi.

“Kıyıya ilerleyeceğiz,” dedi Jakob, her zamanki gibi yılmadan tahammül ederek. “Bir limana gideceğiz. Ama en işleklerinden birine değil...”

“Kavala’ya ne dersin?” diye mırıldandı Baptiste.

“Kavala yılın bu zamanı pek güzeldir,” dedi baron.

“...sonra da bir gemiye binip...”

“Bu sefer suyun üstünde kalan bir tane olsun,” diye söylendi Balthazar.

“...Truva’ya geçeceğiz.”

“Ya sonra?” Alex ateşe bakarak gözlerini kırptırdı. “Beni şehir kapısında bırakıp gidecek misiniz?”

“Eh...” Diaz Birader bu soruyu ilk kez düşündüğüne yönelik güçlü bir izlenim verdi. “Dük Michael’ın Kutsal Şehir’e ulaştığını, yaralarının iyileştiğini ve Kardinal Zizka’nın ona güvenli geçiş sağladığını varsayarsak... şu an Truva’da bulunması tamamiyle mümkündür, değil mi?”

Alex’in içi hiç mi hiç rahatlamadı. “Amma çok varsayımda buluyoruz.”

“Dük belki dostunun yanındadır. Neydi o kadının adı?”

“Leydi Severa mı?” diye mırıldandı Alex.

“Aynen! Gelişin için hazırlık yapıyorlardır!” Diaz Birader şişesini tekrar salladı. “Belki kalabalıklar bizi alkışlamak için bekliyordur! On İki Fazilet’in en önde geleni Umut değil midir? Diğer hepsinin kaynağı?”

“Belki.” Alex her zamankinden daha kuşkulu görünüyordu. “Gerçi umudun benim için pek bir şey yaptığını söyleyemem...”

“Siz de duydunuz mu?” Sunny çalılardan tarafa göz atınca sallanıp hışırdaıklarını gördü. O tarafa dönen Jakob, Baptiste’in iğnesinden sıyrılırken inledi ve elini götürdüğü kılıcını yere devirdi. Diaz Birader şişesini fırlatacakmışçasına kaldırdı. Sunny gözden kaybolmak için nefes aldı ama o esnada geçirdi ve mahcup bir edayla pelelerini çenesine çekmekle yetindi.

Gölgelerden koskoca bir figür çıktı ve çarpık bacaklı adımlarla ateş ışığına doğru yalpaladı. Omuzlarına kaba kumaştan pis bir bat-

taniye sarılıydı. O battaniye aşağı çekildiğinde çamura, yapraklara, çalı çırpıya bulanmış siyah bir saç yığını ve orasına burasına ikazlar dövmelenmiş sert hatlı bir surat ortaya çıktı.

“Vigga!” Sunny kahkaha attı. “Geri geldin!”

Vigga gözlerini kıstı. “Şarap mı buldunuz?” Yarısı dolu şişeyi el-fin elinden çekip aldı. “Geçen sefer şarap içtiğinde haysiyetini kaybetmiştin.”

“Ben iyiyim. Bak ne kadar iyiyim.” Sunny bir elini hızla kaldırdı ama pelerinin altında olduğunu unuttuğu için o el biraz kumaşa döndü. “Hem zaten haysiyete ne gerek var ki? Yalnız kaldığında ona sarılabilir misin?”

“Sarılamazsın.” Vigga şişeyi kafasına dikti ve boğazını oynata oynata şarap içti. Sunny o heyecanla Alex’in elini mi tuttuğundan, yoksa elinin Alex tarafından mı tutulduğundan emin değildi ama ölü bir meleşin pelerini altında el ele tutuştuklarını fark etti ve kızı bırakmak istemedi.

“Bekleyin.” Vigga duraklayıp ateşin etrafına bakındı. Bakışları sırayla beline kadar soyunmuş Jakob’a, iğne iplik tutan Baptiste’e, elinde bir şişeyle duran Balthazar’a ve son olarak tiksintiyle Baron Rikard’a kaydı. “Ben giderken siz burada mıydınız?”

“Yanınıza hücum ettik,” dedi Jakob. Nihayet kılıcını yerden kaldıran şövalye onu tekrar yere bıraktı. “O sırada iyi bir fikir gibi gözükte.”

“Eh, öyle yapmanıza sevindim,” dedi Alex. “Danimarkalıdan ne haber? Onu öldürdün mü?”

Vigga şişeyi içip bitirdi ve içinden çıktığı çalılara fırlattı. “Öldürmedim.”

“Hıh.” Balthazar kaşlarını kaldırdı. “Birini öldürmemek senden beklenmeyecek bir davranış.”

“Onunla düştük,” dedi Vigga gururla ve Balthazar’ın şişesini elinden alıp uzun bir fırt çekti. Ardından geçirdi ve ağzını sildi. “Orman hayvanları gibi. Hakkında şarkılar yazılacak türdendi.”

Baron Rikard iç geçirdi. “Ne tür şarkılar?”

“Dolunayla falan ilgili olanlar.” Vigga göğü gelişigüzel işaret etti. “İsteseydim bile duramazdım.”

“İstedigini hiç sanmıyorum.”

“Neredeyse istemiş olmayı dileyeceğim.” Vigga dikkatle bir kütü-

ge oturdu, yüzünü buruşturdu, önce bir tarafa sonra diğerine döndü.

“Aziz Stephen’ın çan kulesiyle düzüşmüş gibi hissediyorum.”

Baptiste gözlerini hafifçe kıstı. “Akılda kalıcı bir tasvir.”

“Ama aldığım kadar verdim de!”

“Ona ne şüphe.”

“Danimarka’ya kadar topallayıp sikini bir buzula sokacak.”

Baptiste surat ekşitti. “İşte bir tane daha.”

“Görsen gurur duyardın, Jakob!”

Yaşlı şövalye şöyle bir düşündü. “Duyar mıydım?”

“Sabbas denilen o lavuğa ne oldu?”

“Kanatları çıktı,” dedi Alex ateşe bakarak.

Vigga şişeyi ağzına götürürken donakaldı. “Ah. Pelerin o yüzdemiş. Herhalde üstüne uyan bir şeyler bulmakta zorlanmıştı.” Omuzlarındaki kirli battaniyeyi titizce düzeltti. “O hissi iyi bilirim. Peki uçabiliyor muydu?”

“Çoktan ölmüş bir cesetler ordusu tarafından veba çukuruna çekilmekten kurtulacak kadar değil.”

Vigga düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “Hıh.” Balthazar’a bakarak şişesiyle kadeh kaldırdı ve sihirbaz da ona hafif bir baş sallamayla karşılık verdi. Birbirlerinin eserlerine hakkını veren iki profesyonel rakip gibilerdi.

“*Lanet olsun!*” dedi Jakob sandalyesinde kıvranarak. Baptiste iğnesiyle tekrar sırtını deşmeye başlamıştı.

“Bundan biraz almalısın.” Vigga şişeyi ışığa tuttu. “Kötü şarap diye bir şey yoktur ama bu iyi bir şarap. Acıyı hafifletir.”

“Acının hafiflemesini istemiyor ki,” dedi Sunny. “Jakob acıya bayılır.”

“Bir itidal yemini ettim,” diye homurdandı Jakob, boğum boğum parmaklarıyla taburesini kavrayarak.

Vigga kaşlarını kaldırdı. “Hayat bir şeylere ebediyen bağlanmak için fazla kısa.”

“Senin hayatın fazla mı kısa?” Jakob hıhladı. “Eh, senin adına ne kadar mutlu oldum... ahh!”

“Eee, siz ne yaptınız?” diye sordu Vigga.

“Her zamanki şeyler,” diye yanıtladı Jakob’un yarasını çimdikleyerek kapatan ve iğneyi tekrar deriden geçiren Baptiste. “Azıcık mezar soyduk, eski bir dost tarafından kısa süreliğine hapis tutul-

duk, bazı barış müzakerelerine katıldık. Balthazar bir Cehennem Dükü çağırdı..." İpliğin artan ucunu hançeriyle kesip attı ve geriye kaykıldı. "Sonra yine bir son direniş, depremler, kanatlı götoş, veba çukuru. Tamamdır."

"Sağ ol," diye homurdanan Jakob üstüne yeni bir gömlek geçirdi. Büyük ihtimalle Sabbas'a ait olan gömleğin yakasında ve manşetlerinde epeyce altın ipliği bulunuyor, Jakob'un kendini evlilik piyasasına atmaya kararlı, zengin bir dul gibi görünmesine sebep oluyordu.

"Bütün görevleriniz," diyen Alex gelişigüzel bir el hareketiyle her şeyi ve hiçbir şeyi işaret etti, "bunun gibi midir?"

Baron Rikard gözlerini mutlulukla gece göğüne dikti. "Kutsal Menfaat Şapeli'ne verilen görevler tıpkı cemaatinin mensupları gibidir: Her birinin kendince korkunçluğu var."

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," dedi Sunny. Herkes dönüp ona baktı ve elf sarhoş olup olmadığını merak etti. "Demek istediğim... hepimiz hayattayız ve yine bir aradayız."

"Çok şükür," diye homurdandı kendi nekromantik başarısından aldığı haz bir gün bile sürmemiş olan Balthazar. "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde takılıp kaldık ve dünyadaki imparatoriçe olabilecek son insanın davası uğruna mücadele ediyoruz. Kusura bakma," dedi Alex'e dönüp.

"Yerden göğe kadar haklısın."

"Dahası, on yaşındaki bir Papa'nın hizmetindeyiz," diye devam eden sihirbaz elini Diaz Birader'den tarafa salladı, "ve Semavi Saray'ın en etkisiz keşişinin komutası altındayız..."

"Onunla böyle konuşma!" diye hırıldadı Vigga. "O iyi biri! Dürüst ve cesur bir adam. Ayrıca muhteşem bir sevgili! Şaşırtıcı derecede cüretkâr ve girişken..."

"Bir dakika..." Balthazar'ın yüzündeki şaşkınlığın yerini merak aldı. "Ne?"

"Ah." Vigga gözlerini kırıştırdı. "Hay aksi."

"Sahi mi?" Thornlu Jakob burun kemiğini baş ve işaretparmaklarıyla sıktı. "Yine mi?"

"Ne zaman..." Balthazar'ın bakışları keşiş ile kurtkadın arasında gidip geldi. "Nerede... nasıl?..."

Diaz Birader eziyet çeker gibiydi. "Başka bir konuda... konuşsak olur mu?"

"Yıllar yılı elyazmalarına ışık tuttun," dedi Baptiste, çizmelerin-

den birini çıkarırken. “İlahiler söyleyip manastır bahçesiyle ilgilen-
din. Ama sonra *tek seferliğine* bir kurtkadın düzdün ve herkes varsa
yoksa onu konuşmak istiyor.”

“Aslına bakarsan,” dedi Vigga, “*üç seferliğine*.”

“Bir sefer aksilik kabul edilebilir,” dedi Baron Rikard vaaz verir
gibi bir ses tonuyla, “ama *üç sefer kasıtlı bir günah* gibi görünmeye
başlıyor!”

“Bir seferi bile nasıl aksilik olabilir ki?” diye sordu kafası karışan
Sunny.

“Kardinal Zizka, günah çıkarmalıyım,” diye şakıyan Baptiste di-
ğer çizmesini de çıkardı ve arkasına yaslanıp ateşin karşısında ayak
parmaklarını oynattı. “Tam dua edecekken ayağım kaydı ve tulu-
mum bir çiviye takıldı. Her zamanki gibi Tanrımıza duyduğum sev-
giyle şişen çüküm kazara bir likantropun* kukusuna kaçtı.”

“Duyulabilecek ne varsa duydum.” Balthazar faltaşı gibi açılmış
gözlerini karanlık ormana dikti. “Evren artık benim için hiçbir gi-
zem barındırmıyor.”

“Peki!” diye bağırdı Diaz Birader. “Bağışlanmaya giden yol günah
çıkarmakla başlar.” Şişesinden bir fırt çekip gözlerini yumdu. “*Dört*
kereydi!” diye söyleyiverdi.

Vigga gökyüzüne çevirdiği gözlerini kocaman açtı. “Ah! Haklı-
sın!”

“Gönül ferman dinlemez,” dedi Baron Rikard.

“Anlaşılan kuku da,” dedi Sunny.

“Ve hiç pişman değilim!” diye bağırdı Diaz Birader. Sunny sar-
hoşken başkalarının da sarhoş olup olmadığını kestirmenin zor ol-
duğunu duymuştu ama keşişin sarhoş olduğundan büyük oranda
emindi. “Buna ne dersiniz? Vigga muhteşem bir sevgili.” Şişesini
kurtkadına uzattı. “Şaşırtıcı derecede yumuşak ve duyarlı.”

“Danimarkalının bu konuda sana katılacağını hiç sanmam.” Vig-
ga çalı çırpı dolu saçlarını mütevazılıkla savurup şişeyi keşişin elin-
den kaptı ve onun şerefine kaldırdı. “Ama bazen kendimi aştığımı
olmuyor değil.”

“İşte şimdi duyulabilecek ne varsa duydum,” diye mırıldanan
Balthazar huşuya varan bir ifadeyle hem Vigga’yı hem de Diaz
Birader’i süzdü. “Aynı anda ikiniz birden beni nasıl hem hayal kırık-
lığına uğratıp hem de etkileyebiliyorsunuz?”

* Fantezi edebiyatında belirli şartlar gerçekleştiğinde hayvana dönüşen kişi. —çn

“Ne harika bir şey...” Jakob daha şimdiden bir kan lekesinin yayıldığı gömleğinin göğsünü nazikçe kaşıdı. “Bir insan benim kadar uzun yaşayıp benim kadar çok şey görebiliyor...” Ateşe bakarken gülümsemedi ama tam anlamıyla kaş da çatmıyordu. “Ve buna rağmen dünya onu hâlâ şaşırtabiliyor.”

“Dünya bazen çok acı bir yerdir!” Söyleyecek çok önemli lafı varmış gibi hisseden Sunny sendeleyerek ayağa kalktı. “O yüzden karşılaştığımız her mutluluğa...” Yüzü bu kadar yanarken ve dünya bu kadar sallanırken düşüncelerini düzene sokmak zordu. “Dört elle sarılmalıyız.” Gözlerini yumdu ama böyle yapmak daha bile kötü oldu. Dolayısıyla onları tekrar açtı ve bir elini havaya kaldırdı. “O yüzden kadeh kaldırmak istiyorum...”

Son kelimesini söyler söylemez de geçirip üstüne başına kustu.

“Biraz fazla kadeh kaldırmış gibisin,” dedi Vigga.

“Ah.” Sunny dizleri titreyerek dik durdu ve ıslak çenesini sildi. “Haysiyetimi kaybettim mi?”

“Birazını,” dedi Baptiste.

Jakob karanlığa dalıp gitti. “Ama zaten haysiyete ne gerek var ki?”

“İşte.” Sunny kolunun kaldırıldığını ve Alex’in başının koltukaltından geçtiğini hissetti. Zaten orası böyle bir şey için dört dörtlük bir yer gibiydi. Ayakta tutularak yürütmesine yardım edildi. Bu çok da iyi bir fikirdi zira Sunny’nin bacakları ayrı yönlere doğru bocalamaktan yanaydı.

Sabbas’ın neredeyse pelerini kadar cıvıltılı çadırının içi karanlıktı. Çadır bezinden sızan ateş ışığı yaldızlı yüzeylerden yansımaktaydı. Bir imparatoriçeye yakışacak kadar büyük yatak çerçevesi de o yüzeyler arasındaydı. Sunny hayatı boyunca hiç bu kadar kaliteli bir yatağa uzanmamıştı. Gerçi kıyaslayabileceği fazla rakip de yoktu. Sirkteyken bir köpek sepetinde uyurdu.

Ayağı bir şeye takılınca düşecek gibi oldu ama Alex onu tuttu ve Sunny kendisinden hiç beklenmedik biçimde azıcık kıkırdadı. Aslında kıkırdamakla arası pek iyi sayılmazdı. Sebep belki de gülecek bir şeyinin olmamasıydı.

“Sağ ol...” dedi ansızın soluğu kesilerek. Çadır karanlıktı, fırl fırl dönüyordu ve çiçek kokuyordu. “Yardımanın için.”

Alex’in omuz silktiğini görmekten çok hissetti. “Avcılar peşimdeyken beni hayatta tuttun.”

“Tuttum, değil mi?”

“Ben de en azından yatmana yardım edebilirim. Ne de olsa sarhoşsun.”

“Sarhoş olduğumu mu sanıyorsun?”

Sunny yatağa sırtüstü devrildi. Beraberinde çektiği Alex dizlerinin üstüne düşünce ellerini onun omuzlarının iki yanına dayadı.

Karanlıkta bir müddet öyle kaldılar. Dışarıdan diğerlerinin sesleri geliyordu. Balthazar bir şeyler söylüyor, Vigga gülüyordu. Alex çadıra yandan vuran ateş ışığında sadece koyu bir lekeydi. Derken oradan ayrılacak gibi oldu ve Sunny uzanıp onu tuttu. Kızın yüzünü iki eliyle kavrayıp boynunu uzattı. Yaptığı şey dengesi böylesine bozukken tehlikeli bir davranıştı. Alex'i büyük bir nezaketle öptü ve soluk soluğa tekrar sırtüstü düştü.

Yine sessizlik çöktü. Sunny'nin yüzü karıncalanıyor, nefesi her nasılsa dudaklarını gıdıklıyordu. Onun üstünde donakalan Alex dizlerini elfin kalçalarına bastırıyor, yüzü Sunny'nin parmaklarına sıcak geliyordu. Dışarıda bu sefer de Vigga bir şeyler söylüyor, Jakob'un taklidini yapıyordu. Ötekiler onun derin ve hırıltılı sesine gülüyorlardı. Sunny'nin öpücüğü muhtemelen kusmuk kokmuştu ve Alex muhtemelen onunla öpüşmek istememişti. Yine de Sunny kendini denemek zorunda hissetmişti.

“Diğerlerinin yanına dönebilirsin,” diye fısıldadı Sunny. “Yani istiyorsan.” Genellikle söylemek istediği sözcükleri bulamazdı. Şimdiyse susamıyordu sanki. “Ben kendi başıma iyiyim. Buna alışkırım.”

“Dünya acı bir yer,” dedi Alex. Gözünün kenarındaki parıltı Sunny'ye onun gülümsediğini düşündürdü. Gülümsediğini ümit ettirdi. “Karşılaştığımız her mutluluğa dört elle sarılmalıyız.”

“Bilgece sözler. Çok bilgece.”

“Bundan emin misin?” diye fısıldadı Alex.

Sunny bir elini kızın ensesine götürdü. “Kim emin olabilir ki?”

Alex'i aşağı çekti ve öpüşürlerken gözlerini kapadı. Dudakları, dilleri, sıcacık nefesleri, saçların arasına giren parmakları ve de bacakları birbirine dolandı. Çadır hoşça dönüp durdu ve dışarıda kahkahalar duyuldu...

Ve Sunny yan dönüp midesinde ne varsa yere kustu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aziz Natalia Alevi

Yolun Sonu

“Çok büyükmüş,” dedi Alex.

Şafak öncesinin karanlığında Aziz Natalia Alevi’nin uzaklardaki ışık noktası aşırı parlak bir yıldız misali, âdeta ufkun üzerinde asılı duruyormuş gibiydi. Şimdiyse güneş doğudaki dağları altın sarısına boyarken ve şiş karınlı gemileri nihai durağına doğru yol alırken gizem açıklığa kavuşuyordu.

“Gerçekten çok büyükmüş,” dedi Diaz Birader.

Truva Sütunu öyle devasaydı ki, binadan ziyade arazinin bir parçasına benziyordu. Tepesi ünlü Asma Bahçeleri’nin köpügümsü yeşiliyle kaplı ağaç kütüğü şeklindeki taşçılık dağı denize çıkıntı yapıyor, onun bile üzerine yükselen daha küçük kuleler bir tacın çatallarını andırıyordu.

“Dev gibi ulan,” dedi Vigga.

Üstelik dâhinin biri Alex gibi bir süprüntünün ona hükmetmesinin harika bir fikir olduğuna karar vermişti. Genç kadın içindeki tedirginliği dışarı atabilecekmişçesine çalkalanan karnına bastırdı. Bunun delice bir düşünce olduğunun baştan beri farkındaydı ama er geç aynı şeyi başkalarının da göreceğini ve daha iyi bir fikrin ortaya atılacağını, sonra da hep beraber kahkahalarla güleceklerini sanmıştı. İmparatoriçe yapacağımız o sansarımsı budalayı hatırlıyor musunuz? Yahu aklımız neredeydi?

Gelgelelim Truva’ya varmalarına az kalmıştı ve kimsenin güldüğü yoktu.

Özellikle de Alex’in.

“Hayatta bir şekilde abartılı ve hak edilmemiş bir şöhret kazanan öyle çok şey var ki.” Şehrin üzerine güneşin doğmasını seyreden Balthazar’ın yüzüne ne gariptir ki çocuğumsu bir huşu ifadesi hâkimdi.

“Avrupa’nın en iyi üçüncü nekromansörü gibi mi?” diye sordu Baptiste.

Avrupa'nın en iyi üçüncü nekromansörü cefakâr bir tavırla iç geçirdi. "Ama Truva Sütunu belli ki onlardan biri değil. Bu eserin yapıldığı çağın gölgesinde bizimkisi eften püften bir fikir gibi kalıyor." Alex'e gözlerini kıstı. "Onu kimler inşa etmiş?"

"Kartaca'nın Cadı Mühendisleri," dedi kız derhal. "Lakin söylen-tilere göre iblis Prens Hoxcazish'i mimar olarak görev yapması için kendilerine bağlamışlar."

"Peki neden inşa edilmiş?"

"Kime sorduğuna göre değişir. Tüccarlara göre kara ve deniz ticaret yollarının kontrol altında tutulması için. Rahiplere göre şeytani güçlerin bir tapınağı olarak. Soylulara göre fethedilenlerin yüreklerinde huşu uyandırmak için. Askerlere göreyse elflere karşı bir Doğu kalesi olarak."

"Hepimiz dünyaya kendi saplantılarımızın merceğinden bakarız," diye mırıldandı Jakob.

Balthazar prensese takdirini göstermek için başını belli belirsiz sallıyordu. Ondan alınabilecek daha büyük bir övgü yoktu. "Derslerimi dinlediğine memnun oldum. Tarihçilere göre kadim Kartaca daha bile büyük ölçekli üç sütuna sahipmiş ama şehrin büyük bölümü cehenneme açılan bir geçitten emildiğinde üçü de yıkılmış."

"Herhalde emlak değerleri için umumiyetle kötü bir gün olmuştur," diye gözlemde bulunan Baron Rikard, parmaklarını simsiyah saçlarından geçirdi ve deniz rüzgârının onları ısıtılı bir bayrak gibi uçuşturmasına izin verdi.

"Kartaca düştüğünde Truva Sütunu henüz tamamlanmamıştı." Alex sütunu kentin doğusundaki dağlara bağlayan minicik kemer hattını işaret etti. "Büyük Su Kemeri'ni bitiren, Asma Bahçeleri eken ve Pharos'un inşasına başlayan kişi ileride İnşacı Basil adını alan Birinci Basil'di. Aziz Natalia Alevi onun ölümünden elli yıl sonra yakıldı. Bundan kısa süre sonra da İlahi Ziyaret Bazilikası'nın temeli atıldı ve akabinde... alın size sürpriz... ilahi bir ziyaret gerçekleşti."

Balthazar huysuzca homurdandı. "Artık gösteriş yapıyorsun."

"Eh, işte onu en büyük ustasından öğrendim," diyen Alex bir tarafı gölgede kalan, diğeryse yükselen güneşin ışığıyla aydınlanan Sütun'a uzun uzun baktı. Yapının dibine onun yanında ufacık kalan daha yeni binalardan teşkil bir halı yayılıyordu. "Ya benden nefret ederlerse?" diye mırıldandı. "Yani..." Aklındaki kelimeyi söylemekte bile zorlanıyordu. "...tebaam."

“Ederlerse çoğu hükümdardan daha kötü bir duruma düşmezsin,” dedi Jakob.

“Bir imparatoriçenin rolü *sevilmek* değildir,” dedi Balthazar. “Ona *itaat edilmesi* yeterlidir.”

“Belki nasıl bir şey olduğunu bilseydin, sevilmek hakkında farklı düşünürdün,” dedi Baptiste.

Balthazar karşı çıkacakmışçasına ağzını açtı, sonra da çıkamayacağına anlamışçasına kapattı.

Yeni bir tedirginlik dalgasına kapılan Alex bir kez daha elbisesinin yaldızlı kumaşını çekiştirdi. Birkaç hafta boyunca Avignon’daki bir terziye yamaklık etmiş olan Baptiste, o sabahı ağız dolusu iğneyle genç kadını Sabbas’ın pelerinininden yırttığı kumaşlara sarmakla geçirmişti. Alex’in daha biçimli bir versiyonuna göre hazırlanmışçasına elbisenin beli fazla dar, göğsü fazla şişkindi. Keseci Gal, *Olmak istediğin kişinin taklidini yap ki günün birinde taklit yapmana gerek kalmayın*, derdi. Söyledikleri vaktinin büyük kısmını taklit yaparak geçiren Alex’e bilgece gelmişti ama genç kadın bu sözlerin memelerini büyüteceğinden şüpheliydi.

“Kendimi kahrolası bir doğum günü hediyesi gibi hissediyorum,” diye söylendi.

“Kim doğum günü hediyesi almaktan hoşlanmaz ki?” dedi Baron Rikard. “Sakin korkmayın, majesteleri, bundan daha iyi hazırlanmanızın mümkünatı yok.” Gösterişli bir hareketle kendini işaret etti. “Adap hakkında uzman talimatları aldınız.” Elini Balthazar’a doğrulttu. “Tabii gösteriş...” Diaz Birader’i işaret etti. “Mektuplar...” Jakob’u gösterdi. “Kaş çatma...” Elini Vigga’ya doğru salladı. “Tefrik-sizce katliam alanlarında da...”

“Tefrik neyce?” diye vampire homurdandı Vigga.

“Yani düşüncesizce, ayırım yapmadan,” dedi Baptiste.

Vigga karşı çıkacakmışçasına ağzını açtı, sonra da çıkamayacağını anlamışçasına kapattı.

“Sunny’nin sana verdiği dersler de cabası.” Baron solgun parmaklarını gelişigüzel salladı. “Kimbilir, belki görünmez kunnilingus* alanında bile olabilir...”

“Kunnu ne?” diye homurdandı Vigga.

“Yani...” diye başladı Baptiste.

“Anlamını biliyoruz,” dedi Diaz Birader.

* Kadın cinsel organına yapılan oral seks. -çn

“Son olarak ama ötekilerden aşağı kalmayacak şekilde,” diye bitiren baron elini Baptiste’e doğru salladı, “diğer her şey.” Sıradan halk arasında ne kadar rahatsa yüksek sosyete de bir o kadar rahat olan Baptiste bir reverans gerçekleştirdi. Hareketi parmak ısırtıcı olsa da dize kadar gelen çizmelerinden dolayı biraz garipti.

“Yine de tarihteki en sevimsiz, yeteneksiz, şanssız kimselerden bazılarının tahta çıktıktan sonra makbul birer hükümdar hâline geldiğini de aklında bulundur,” diye sözlerini sürdürdü baron. “Ve sen ortalamanın altında değilsin.”

“Bak bu müthiş bir teşvik,” dedi Alex.

“Elbette.” Baron Rikard gülümseyerek bembeyaz –ve sivri– dişlerini gösterdi. “Benim için *Tanrı*’ya şükürler olsun.”

“Ama ben daha tahta çıkmadım.” Alex yine Sütun’dan tarafa bakarken tedirginliğinin geri geldiğini hissetti. “Halen sağ bir kuzenim var...”

“Arcadius,” diye hırıldadı Jakob.

“En büyükleri,” dedi Balthazar.

“Ve anlatılanlara göre en güçlüleri,” diye ekledi Baptiste.

“Kardeşler taht için azılı rakiplerdi.” Diaz Birader sakalını endişeyle kaşıdı. “Diğerlerini öldürmek onu daha da tehlikeli kılmuştur.”

“Harika,” dedi Alex. “Ne kadar da *harika*.” Yolculukları boyunca önünden geçtikleri her koydan kuzeninin kalyonlarının fırlamasını, her kasabadan paralı askerlerinin ok yağdırmasını veya her buluttan kanatlı kertenkele-adamlarının dalış yapmasını beklemişti. Bu tür hadiseler gerçekleşmeyince genç kadın canına daha bile korkunç yöntemlerle kastedileceğinden emin olmuştu. Ellerini çalkalanan karnına koydu. “O kadar harika ki her an kusabilirim.”

Diğer çoğu şey gibi bu da yakından bakıldığında daha beterti.

Limana doluşan gemiler, annelerinin memesine yapışmaya çalışırken birbiriyle yarışan aç kalmış domuz yavruları gibi iskeleler için itişip kakışıyordu. Kuzey’in hayvan başlı zarif ve amansız gemileri, yelkenlerine altın ipliğiyle Beş Ders’in işlendiği üç güverteli Afrika kalyonlarının yanında cüce kalıyordu. Denizciler arasında Alex’in anlamadığı dillerde selamlamalar ve tehditler uçuşuyor, el hareketleri kuşkuyla yer bırakmıyordu.

Her şeye tepeden bakan Sütun, limanın bir kenarını gölgesiyle

kaplıyor ve arkadaki tırtıklı tepe hattını küçücük gösteriyordu. Doğal uçurumları andıran duvarları bazı yerlerde koskoca ve kesintisiz taş levhalardan ibaretken, diğerlerinde insanüstü bir ölçekte inşa edilmiş yıkık dökük taş işçilikleri taşıyordu: çan kuleleri kadar büyük payandalar, altlarında koca koca sokakların uzandığı kemerli kubbeler. Tamamı yağmur lekeleriyle ve kuş pislikleriyle bezeli bu yapılarda yeşil eğreltiotları kadar kırmızı sarmaşıklar göze çarpıyor, bölgeye akın eden kuş sürüleri yükseklerle yuva yapıyordu.

Yukarıda merdivenleriyle, kapı aralıklarıyla, dumanı tüten bacalarıyla taştan oyulmuş veya baş döndürücü inşaat iskelelerine kurulmuş konutlar bulunuyor, buralara merdivenlerle ve sallantılı yürüyüş platformlarıyla erişiliyordu. Şehre sarkıtılan halatlar ve zincirler, uçlarına takılı kovalara koyulan kahvaltılarının yukarı çekilmesini sağlıyordu. Her yerden su akıyor, Sütun'un yanlarındaki kanallar köpüklü savaklarla ve ısıtılı şelalelerle son buluyordu. Bunlardan saçılan su damlaları aşağıdaki sokaklarda bulunan çatıları karartıyor ve kentin üzerinde gökkuşakları yaratıyordu. Sanki Sütun binalar kadar mekanik bir düzeneğe sahip bir makineymiş gibi Alex o kanalların içinde dev tekerlerin ve canavarımsı çarkların döndüğünü görebiliyordu.

Yelkenler toplandı, gemi kıyıya giderek yanaştı ve Alex'in gözüne insanlar çarptı. Her çatı, rıhtım ve iskele kalabalıklarla doluydu. Mesafe kapandıkça o binlerce çehrenin dosdoğru kendisine dönük olabileceğinden korkmaya başladı. "Acaba..." diye fısıldadı, "beni mi bekliyorlar?"

"Eh, beni beklemedikleri kesin," diye homurdandı Jakob.

"Aman Tanrım." Dolu bir şehir. Dolu bir imparatorluk. Alex fazla pişmiş bir sosis misali kuruyup çatlamış altdudağını kemirdi. Bunlar bir imparatoriçenin dudaklarından olabildiğince uzaktı. Hatta insanın hayatı boyunca görebileceklerinin en kötüsüydü. "Kutsal Şehir'e dönmek için çok mu geç?" diye mırıldandı.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Vigga, ana direğin arkasından bakarak. Tam o sırada kalaslar taşla sürtündü ve denizciler halatları bağlamak için gemiden atladılar.

"İnanılır gibi değil, kurdumuz da pek utangaçmış." Öne eğilen Baron Rikard'ın iç çekişi Alex'in boynunda soğuk bir esinti idi. "Unutmayın, majesteleri, sizin için yabancı diye bir şey yoktur. Olan tek şey sizi tekrar görmekten sevinç duyan eski dostlardır."

“Aman Tanrım.” Bir karşılama ekibi daha şimdiden yakıcı sıcaklıktaki güneşte pişiyordu: ısıtılı muhafızlar, parlak koşumlu atlar. Gruba bir imparatoriçe –gülünç bir sahtekâr değil, gerçek bir imparatoriçe– kadar heybetli bir kadın liderlik ediyordu.

“Her bir takdimde gözlerinizin arkasında bir cömertlik ve güler yüzlülük patlaması gerçekleşmeli. Sosyal havai fişekler görmek istiyorum. Ayrıca, Tanrı aşkına dik dur. Bir ulusu yönetmeye geldin, kayıp bir küpeyi bulmaya değil.”

“Pardon,” diye geveleyen Alex devamlı kabarttığı omuzlarını inmeye zorladı.

“Ve asla pardon deme.”

“Pardon. Kahretsin!”

“Ve asla kahretsin deme.”

İskele kalası taşlar boyunca kaydı. Feci bir sessizlik çöktü.

Ve... yürüyoruz. Tam da baronun ona öğrettiği gibi. Köprücükkemiklerinin arasında herkesin görme zevkini tatmayı hak ettiği paha biçilmez bir mücevher varmışçasına. Alex iskele kalasından aşağı âdeta süzüldü. İskele boyunca kayarcasına ilerledi. Güneşin insafsız sıcaklığı, yüzlerce gözün daha bile insafsız bakışları ve belinde gidecek artmasına rağmen giydiği elbise nedeniyle asla erişemeyeceği bir kaşıntı sanki hayatta en çok mutluluk duyduğu şeylerdi.

Ve... gülümsüyoruz. Mutluydu, güler yüzlüydü ve müstakbel tebaasından yüzlerce kişinin önünde altına sıçacağından zerre kadar endişelendiği yoktu. Gülümsüyoruz. Her şey tam istediği gibiydi ve kesinlikle altına sıçmayacaktı. Gülümsüyoruz. Hava sıcaktı, keyfi yerindeydi ve bağırsakları tamamiyle kontrol altındaydı. Ama olur da altına sıçarsa, hiç kimse bundan keyif almadığını söyleyemeyecekti.

Attığı her adımda onu bekleyen kadının irileştigiğine yemin edebilirdi. Neredeyse Jakob kadar uzun boylu olmakla beraber cildi çok daha güzeldi. İmparatoriçe cildi diye bir şey varsa bu oydu. Hayatınız boyunca görebileceğiniz en güzel cilt ondaydı. Alex kadının karşısında gülünç bir dilenci çocuk gibi hissediyordu. Bir süprüntü bile değildi. Yapışkan bir kir, bir lekeydi. Tanrı aşkına, yoksa hissettiği şey burnunun terlemesi miydi? Ölü bir adamın pelerininin yapılma sapsarı bir sosis derisine tıktırılmış aşağılık bir sonradan görmenin tenine sahip bir bok lekesi.

Alex anormal derecede uzun-ince gölgesinde durduğu kadının

kahkahalara boğulmasını, ardından diğer herkesin ona katılmasını bekledi. *Hayır, cidden, gerçeğini getirsenize.* Fakat kadın öyle yapmaktansa reveransların en saygılısıyla eğildi. Gizli bir platformun üstündeymişçesine akıcı bir hareketle alçalırken eteği ısıltılı bir gölet gibi yerlere yayıldı.

“Prenses Alexia, sizi evinize buyur etmek benim için bir onur. Ben...”

“Leydi Severa olmalısınız,” dedi Alex. “İmparatorluk Meclisi vasisi. Dayım sizden sıklıkla bahsetti.”

“Umarım çok sert sözler sarf etmemiştir.”

“Yakın bir dostu olduğunuzu, ona mektup yollamak için her şeyinizi riske attığınızı, size canı pahasına güvendiğini ve benim de güvenebileceğimi söyledi.”

Leydi Severa öyle bir şey mümkünmüş gibi biraz daha eğildi. “Dayınız çok nazik. Ama tecrübelerime göre... bir imparatoriçenin kimseye fazla güvenmemesi akıllıca olur. Kalkabilir miyim?”

“Ne? Kahretsin, evet! Yani, kahretsin. Evet! Pardon.”

“Majestelerinin *asla* pardon demesi gerekmez.” Leydi Severa kayarcasına doğrularak kızın boyunu en az bir baş –hem de ne baş– kadar geçti.

“Acaba diyorum...” Alex kadına gözlerini kıstı. “Biraz daha az kalkabilir misiniz?”

“Majesteleri üstüne çıkabileceği bir kutu getirtilmesini ister mi? Veyahut benim bir hendek kazıp içine girmemi?”

Alex sırtıtmaya başladı. “İçimden bir ses espri yapıyor olabileceğinizi söylüyor, Leydi Severa.”

“Özel durumlarda espri yaptığım bilinir. Fakat majestelerinin *Leydi* unvanını kullanmasına gerek yok. Severa gayet yeterli.” Kadın biraz eğilip mırıldandı: “İmparatoriçe olarak, siz majesteleri, düzeltilme korkusu duymaksızın bana kaltak, kısrak, domuz veya cadaloz diyebilirsiniz. Hatta selefiniz sıklıkla derdi ve gösterdiği kibar ilgiden ötürü ona hep teşekkür ederdim. Majesteleri her ne arzu ederse onu sağlamak benim için bir vazife ve zevktir. Şu an içinse vazifem ve zevkim sizi Dük Michael’a götürüp...”

“O burada mı?” diye sordu Alex.

“Birkaç haftadır burada ve kente girişiniz için hazırlıklar yapıyor. Sizi süvari alayının sonunda bulunan Büyük Heraklios Asansörü’nde bekliyor.”

“Süvari alayı mı?” Alex’in sesi hafifçe çatladı. Gemiden iner inmez kellesinin uçurulmasını bundan daha fazla beklemişti.

“Truva halkı müstakbel imparatoriçelerini selamlamak istiyor.” Severa beyaz renkli kocaman bir atı işaret etti. “At biner misiniz, majesteleri?”

“Beceriksizce,” diye mırıldandı Alex.

O at eti yığınının doğru yürürken döşeme taşlarına bir kuş pisliği düşüp etrafa sıçradı. Sessizlik tuhaf olmaktan çıkıp endişe verici bir hâl alıyordu. Kalabalıktaki birilerinin, “Bu o mu?” diye mırıldandığını duyar gibi oldu.

“Bekle.” Jakob bir kolunu kaldırdı ve yüreği ağzına gelen Alex adamın nasıl bir tehdit saptadığı merakıyla kalakaldı. Yaşlı şövalye sol eliyle kılıcının kabzasını kavrayarak öne çıktı. Yenilmez bir düşmana karşı hücum emri vermek üzere olan biri gibi derin bir nefes aldı ve hırıltılı sesinin yettiği ölçüde kükredi. “Majesteleri Prenses Alexia Pyrogennetos için tezahürat!”

“Prenses Alexia!” diye bağırdı masum sevinçle dolu tiz bir çocuk sesi. Bu bir barajın yıkılmasına yol açan son bir yağmur damlasıymış gibi her taraftan bağrıışlar, ısıklar, tezahüratlar yükseldi. Damlardaki kuşlar panikle havalandı.

Jakob hoşnut bir homurtu çıkardı. “Biraz dürtölmeleri gerekiyordu, o kadar.”

Sakallı bir çift rahip yaldızlı sırtlara takılı iki ikonla –bir aziz gördüğünde hemen tanıyan Diaz Birader’e göre Aziz Natalia ile Aziz Hadrian’ınkiler– başı çekti. Onları biri içinde mumyalanmış bir ayağın bulunduğu kristal bir kutu taşıyan, diğeryse salamura edilmiş melek tüyleriyle süslü altın göğüslük takan iki rahibe izledi. Onların ardından mor sorguçları esintide sallanan ve tören silahları güneşin altında parıldayan bir düzine muhafız geldi. Muhafızları pırlantalı koşum takılmış şahane bir beyaz ata yan binen ve şıpır şıpır terleyen onur konuğu, yani bir keresinde bir cüzamlının bastonunu çalmaya yeltendiği için evire çevire dövölmüş ve o sırada bir vampirin, bir kurdun ve de ölümsüz bir kitle katilinin beraberindeki hırsız takip etti.

Tüm bunlar Keseci Gal’in gözde özdeyişlerinden birini daha ispatlar nitelikteydi: *Doğru öyküyü anlatırsan, insanlar her yalana kanarlar.*

Truva göz kamaştırıcı güneş ve daha bile göz kamaştırıcı renkler

şehriydi. Parlak kuleler ışıltılı ışıltılı ışıltılı, perdahlı kapılar âdeta yanıp sönüyor, şapel kapılarını çevreleyen ve ayakları ucunda dilencilerin bekledikleri aziz mozaiklerindeki altın ve gümüş fayanslar göz kırptıyordu. İçinden geçtikleri bir çarşıda dünyadaki her şey bedeli karşılığında satılıyordu: kafeslerde gezinen çizgili ve benekli tuhaf tuhaf hayvanlar; cafcacılı tabaklar ve göz alıcı cam eşyalar; capcanlı yeşillerle, kahverengilerle, turuncularla ve sarılarla küvet büyüklüğündeki çanakları dolduran keskin kokulu baharatlar; parlak beyaz keten ve her renkten ipek rulolar. Önünden geçtikleri koskoca bir boyama atölyesinde Sütun'dan dökülen sular birbirinden ilginç tonlardaki havuzlara aktarılıyor, tıpkı onlar gibi ilginç tonlara boyanmış yarı çıplak işçiler içlerine batıp çıkıyordu. Kurumaya bırakılmış uçsuz bucaksız kumaşlar dört bir yanlarındaki direklerden aşağı sarkıyor; parlak mavi, canlı kırmızı ve ışıltılı yeşil kumaşlar dev kalyonların yelkenleri gibi rüzgârda şiştikçe şişiyordu. Sütun'un etrafından dolaşan kıvrık bir bulvarda giderlerken onları sırttan çehrelerle dolu yeni yeni sahneler karşılıyor, kalabalıktakiler Alex'in başını döndürecek kadar şatafatlı şenlik günü kıyafetleri içinde terleyerek tezahürat ediyordu. Neredeyse Kutsal Şehir'deki kadar çok sayıda çan pas yeşiliyle yol yol olmuş bakır kubbeli kiliselerde çınlıyor, bir liman zincirine yapışmış midyeler misali upuzun Su Kemerinin tepesine tutunan şapellerden yankılanıyor, dudak bükerek elleri kılıçtan geçiren cihatçıların pul pul dökülmüş tablolarıyla süslü türbelerden yükseliyordu.

Alex o tablolara baktıkça Sunny'nin nereye kaybolduğunu merak etmeye başladı. Acaba elf hiç çaktırmadan merasime ayak mı uydurmuştu? Kimseye fark ettirmeden kalabalıklara mı karışmıştı? Atının altına mı tutunmuştu? Belki daha sonra Sunny'yi kendi altına da tutundururdu. Alex bu düşünceyle kendini gülümserken buldu. Ama zaten o zamana kadar tebessümler daha kolay gelmeye başlamıştı zira geçit alayı daha bile yükselen tezahüratlar eşliğinde Sütun'un dibindeki geniş bir meydana giriyordu.

"Yoksa beni... seviyorlar mı?" diye Jakob'a mırıldandı. Şövalyenin yara izli ve çatık kaşlı yüzü o çok renkli çılgınlıkta sanki gri bir çapaydı.

"Ah, sana bayılıyorlar," diye homurdandı adam. "Ancak hiç tanışmadığın ve asla da tanışmayacağın birine bayılabileceğin gibi.

Senden ziyade senin fikrine bayılıyorlar. En iyi h  lleri olup çıkma, aklanma, bir bütün h  line gelme düşüncesine bayılıyorlar.” Meydana dizili kalabalıklara bakarak ba  nı iki yana salladı. “Kurallar ne olursa olsun, ne dünya değişir ne de insanlar.”

Baptiste hıhladı. “Sen bu huysuz fosile aldırış etme.”

“  yleyse her şey mutlu sonla mı bitecek?” diye sordu Alex. O sırada ikonlu rahipler, ardından kutsal emanetli rahibeler, son olarak da yaldızlı muhafızlar Sütün’un yan tarafındaki kanala kurulu bir platformun önünde durdu. Parlak giyimli bir grup asilzade platformdan prensesin yaklaşmasını seyrediyordu.

“Ah, hiç sanmam.” Baptiste kalabalıklara bir öpücük yolladı. “Mutlu sonlar sadece henüz bitmemiş öykülerdir.”

“Dayı!” D  k Michael’ın o zenginler grubunda dikkat çeken tanıdık siması diğer herkesten daha fazla gülümsüyordu. Alex adap kurallarını hemen unuttu ve bir çift u  ak yaldızlı bir portatif merdiveni oraya ta  ırken atından atladı. Uzun zaman öncesine ait zaferleri anan iki oymalı sütünün arasından koşarak geçen kız kendini doğruca D  k Michael’ın kollarına attı.

Adam onu kucaklayıp kaldırdı ve bağrına basarak etrafında döndürdü.

“Seni görmek   yle güzel ki,” diye dayısının omzuna mırıldandı Alex. Sözlerinde ne kadar ciddi olduğuna kendisi bile   a  ırmı  tı. Michael’ı topu topu birkaç günlüğüne tanı mı  , sonrasında aylarca görmemişti ama adam hep onun tarafında olmuştu.

“  ok uzun zamandır bugünün hayalini kuruyordum,” dedi D  k Michael. “Asla gelmeyeceğini düşündüğüm zamanlar bile oldu. Yoluculu  un zorlu geçtiğini biliyorum. Yanında olamadığım için çok   zg  n  m.” Prensесin omzunu sıktı, sonra onu kol mesafesinde tuttu. “Ama seni tanımakta zorlandım! Amma da b  y  m    s  n. Annene ne kadar... benzediğini anlatamam...”

“Lütfen bu kadar a  g  zly olmayın, D  k Michael,” dedi sakalı neredeyse kemerine ulaşan kutsal görünümlü ihtiya  r bir herif. “İzin verin, biz de prensese hoş geldin diyelim!”

“Elbette!” D  k Michael gözünden bir damla ya  siler gibi oldu. “Doğu Kilisesi Başkanı Ba  patrik On     nc   Methodius’u takdim etmek isterim.”

Alex'in içinden Büyük Patrik'i dirseğiyle dürtmek ve diğer on ikisine ne olduğunu sormak geldi. Fakat bu sefer Baron Rikard'ın talimatlarına uymanın daha iyi olacağına karar verip bir dizinin üstüne çöktü ve bir prenses gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Hazretleri, Papa Cenapları benden kardeşçe selamlarını, sıhhat temennilerini ve gerek Kurtarıcı'nın böyle iki hizmetkârının gerekse temsil ettiğiniz tek gerçek Kilise'nin iki dalının yakın bir zamanda aynı çatı altında birleşmesi umutlarını size iletmemi istedi."

Patrik gür kaşlarını kaldırdı. "Bunlar samimiyetle ifade edilen dindarca duygular, majesteleri. İmanımızın şiddetle sınandığı bir dönemin ardından Theodosia'nın meşru vârisinin Yılan Tahtı'nda oturması yüreklerimize su serpecek. Anladığım kadarıyla iki Semavi Koro Kâhini tarafından incelenmişsiniz?"

Prensesin ayağa kalkmasına yardım ederken Patrik'in gözünde hesapçı bir parıltı vardı ama Alex çok sevdiği eski bir dostuyla muhabbet ediyormuş ve meşruiyetinin kanıtlanması en sevdiği konuy-muş gibi tebessümünü bozmadı. "Evet, incelendim, hazretleri."

"Gerektiği gibi arındırılmış soluk bir odada mı?"

"Şey, ben bir sihirbaz değil, prensesim ama büyük ve beyaz bir odaydı." Alex kahkaha atıp etrafa gülücükler saçtı. Asilzadelerden çoğunun da gülüşüne eşlik ettiğini görmek içini rahatlatmıştı.

"Yeğenimin Pyrogennetos statüsünü onaylayan beratı gördünüz." Dük Michael beratın dürülüşünü açıp ağır mührü ve abartılı imzaları gözler önüne serdi. "Altında Kardinal Bock'un ve Papa Cenapları'nın imzaları var."

"On yaşındaki Papa'nın mı?" diye soran Patrik alaycı bir ifadeyle dudak büktü ve beratı etraflıca gözden geçirdi.

"Papa'nın," dedi Jakob, zerre kadar gülümsemeden.

"Şu da doğum lekesi mi?" Methodius dönüp Alex'in kulağının arkasındaki deriye göz attı. "Umarım fazla ileri gitmiyorumdur ama meşhur sikkayı görebilir miyim?"

Alex sikkenin kendisine ait yarısını yakasından çıkardı ve kayışı başından aşırıp adama uzattı. Dük Michael da kendi yarısını Patrik'e verdi. Methodius'un ışığa tuttuğu parçaların birbirine benzediği pek söylenemezdi. Michael'inkinin kararmış yüzeyi donuk kahverengiyken, Alex'inki zamanla parlamış, İmparatoriçe Theodosia'nın yüzü yıllar yılı tenine değdikçe aşınarak tanınmaz hâle gelmişti. Buna rağmen

men tırtıklı kenarlarının birbirine uyduğu belliydi. Asilzade kadınlardan birinin nefesi kesildi. Koca bıyıklı bir adam vahametle kafa salladı. Omuzlarına ağır bir altın zincir geçirmiş başka bir adam komşusuna usulca mırıldandı.

Aslında bu matah bir kanıt sayılmazdı. Alex'in koskoca bir imparatorluk şöyle dursun, birkaç bakır sikke uğruna hacıları daha zekice tuzaklara düşürmüşlüğü vardı. Fakat ahaliyi zaten inanmak istediğı bir şeye inandırmak zor olmazdı. Patrik Methodius dönüp Dük Michael'a, Dük Michael da ona baktı. Dayısının sattığı her neyse Patrik'in o şeyi çoktan satın almış olduğu da Alex'in gözünden kaçmadı.

Doğu Kilisesi başkanı bir eliyle sikkenin iki yarısını, diğeriyle de Papalık beratını havaya kaldırarak kalabalıklara gösterdi. O mesafeden bakıldığında tuttuğu şeyler Diaz Birader'in annesine yazdığı mektuplar ve bir boğanın taşakları bile olabilirdi.

"Prenses Alexia Pyrogennetos!" diye gürledi adam. "Theodosia'nın ilk evladı, Irene'in ilk evladı, Semavi Koro Kâhinleri tarafından incelenmiş olup veraset sırasında birinci ilan edildi ve Truva'ya, aramıza geri geldi! Buraya mirasını almaya, insan diyarlarını elflerin dehşetinden koruyup imparatorluğumuzu yeni bir refah çağına taşımaya geldi!"

Bu kadar yüksek ve gür sesle söylenen bir şeyden kim kuşku duyabilirdi? O kalabalıktaki herkes bunun kendisine nasıl bir fayda sağlayacağını düşünürken büyük bir tezahürat koptu ve Alex oracıkta hem Papa hem de Patrik tarafından Truva Yılan Tahtı'nın meşru vârisi ilan edildi. Genç kadın buna inanıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı ve çevresindeki seçkinler grubu takdim edilmenin şerefiyle kocaman gülümseyerek oraya, süprüntü bir hırsızın başına üşüştü.

Dünya ne tuhaf bir yer, değil mi?

Düzenleme
N'Yy.ozlem

Devlerle Düello

Muhafızlar kürsünün kenarına demir bir korkuluk yerleştirdiler. Yaldızlı çarklardan yapılmış zincir takan bir kadın abartılı bir gösteriyle uzun manivelaya yüklendi. Herkesi sallayan bir sarsıntı gerçekleşti ve akabinde birbirine sürten çarkların kulak tırmalayıcı gıcirtısıyla değil de akıcı bir vızzzzz sesiyle hem platform hem de üstündeki en az iki düzine kişi Sütun'un yanındaki kanalda yükselmeye başladı.

"Hayret verici," diye fısıldadı Balthazar.

Meydanın etrafındaki zafer kolonları ve heybetli binalar alçalıp giderken parlak giyimli seyirciler küçülerek anonim bir kalabalık haline geldi. Liman duvarının öbür tarafında masmavi Ege Denizi kendini gösterdi. Grup yükseldikçe yükseldi, ufuk çizgisi uzadıkça uzadı. Bir sokak labirenti yıkık dökük şehir surlarına ve ötesine kadar yayılırken, yer yer bakır pasıyla kaplanmış kubbelerle ve hatta zenginlerin saraylarına kısa zaman önce kurulmuş birkaç tane yenisiyle bezeli kiremitli çatılar düzlüğü pişirici güneşin altında göz kamaştırdı.

Truva. Doğunun İncisi. Balthazar önceleri buraya ulaşabileceklerine ihtimal vermemişti. Gülünç Prenses Alexia'nın sihirli ateşlerle yanıp kül olacağından, yengeç-adamlarca yenilip yutulacağından veya çöken bir manastırın altında kalacağından emindi. Fakat kız şimdi onur konuğu olarak şehrin önde gelenleri tarafından kutlanıyordu. Ayrıca itiraf edilmesi gerekirdi ki, müstakbel imparatoriçe rolünü neredeyse ikna edici seviyede oynuyordu.

Gülümseme tehlikesi altında olduğunu fark eden Balthazar dikkat çekmemek amacıyla kendini bakışlarını kaçırmaya mecbur hissetti. Akıllı bir karış havada o velet için babacan bir gururun en sönük kıvılcımlarını besliyor olabilir miydi? Hatırı sayılır eksiklikleri ne olursa olsun, Alex'in cesareti inkâr edilemezdi. Dahası, genç kadında itinalı bir öğretmen tarafından doğru düzgün uyarıldığında şaşırtıcı derecede kıvrak ve meraklı olabilen bir zekâ vardı. Tabii inkâr edilemeye-

cek bir diğerk şey de hayatta kalmasında Balthazar'ın elzem bir rol oynamış olmasıydı. Balthazar bu başarısının mükâfatlandırılacağından kuşkuluydu. Ne onurlandırılacak ne de makam mevki sahibi yapılacaktı. Ama zaten nihayetinde yabancılardan övgüsünün gerçek bir değeri var mıydı? Balthazar yaptığı şeylerin farkındaydı. Belki bu ona yeterli tatmini sağlardı. Asansörün yanındaki çarkların dönmesini seyrederken tebessümünün genişlediğini duyumsadı.

“Bundan etkilendiysen...” Balthazar dönünce Leydi Severa'nın kendisini yakın bir mesafeden süzmekte olduğunu gördü. “Zirveye ulaşmamızı bekle.”

“Şey... ııı...” Balthazar aylar boyunca yeniden soylu ve görgülü şahsiyetlerle muhatap olmayı düşlemişti. Şimdi tam da bu vasıfların bariz bir timsali kendisine hitap ederken nutkunun tutulduğunu fark etti. “Korkarım barbarların arasında çok fazla kaldım. Sefil görünümümünden dolayı özür dilemekten başka elimden bir şey...”

“Hayalini kurmaktan bile çekindiğimiz tehlikelere göğüs gererek prensesin yuvasına sağ salim dönmesine yardım ettin. Üstündeki her lekeyi bir madalya gibi taşımalsın. Ben...”

“Leydi Severa'sınız elbette. Rıhtımdayken Prenses Alexia'yla konuştuklarınıza kulak misafiri oldum...” Balthazar kadının sadece kusurağ duruşundan değil, onu şaşırtan bir şekilde mütevazılığından da derinlemesine etkilenmişti. Bu kendisinin daha önceleri pek değerk verdiği bir nitelik sayılmazdı ama Leydi Severa'nın statüsünü öne çıkarmayan tavırlarının o statüyü nasıl daha da pekiştirdiğini fark etmemek elinde değildi. Sonuçta nasıl biri kendi önemini devamlı ortaya koyma ihtiyacı hissederdi? Ancak ve ancak aslında önemsiz olanlar. “Adım Balthazar.” Öne eğilerek kadına elinden gelen en basit selamı verirken bir zamanlar aynanın karşısında alıştırtmasını yaptığı şaşaallıların ne kadar gülünç gözükmesi gerektiğini düşündü.

“Sadece Balthazar mı?”

“Dahası da var ama...” Sihirbaz elini sallayarak o tür şatafatları geçıştirdi. “Balthazar yeter de artar.”

“Peki mühendis misin?”

Sihrin mühendisi. Kâinatın yasaklı işleyişinin kurcalayıcısı. Hayatın ve ölümün iç içe geçen zarif çarklarının makinisti! Balthazar dilini tuttu. “Altı üstü amatörüm ve ilgim pratikten ziyade teorik. Doğrusunu isterseniz, son zamanlarda bana maddenin doğasını tekrar düşündüren bazı... fenomenler gözlemledim.” Aeromansör

ve geomansör ikizlerin yaptıkları gibi ellerinin ayalarını dalgın bir edayla birleştirdi. “Toprak ve hava elementlerinin aslında birbirine zıt değil de her nasılsa aynı temel şeyden oluştukları ihtimalini değerlendirmem gerekiyor...”

Balthazar çok az kimsenin kendisi kadar sürükleyici bulduğu konulara girdiğini fark etti ama Leydi Severa’nın gözleri düşünceli bir bakışla kısılmıştı. “Yani hem Hasdrubal’la hem de Cellibus’la kapışma cüretini mi gösteriyorsun?”

Balthazar ona bakakaldı. Tanrı aşkına, Leydi Severa tüm bunlara ilaveten bir de felsefenin temelleri konusunda kapsamlı bir idrake mi sahipti? “Devlerle düelloya tutuşmak gibi bir arzum yok... ama gerçekler beni öyle yapmaya zorlayabilir...” Kadının delici gözleri kendisinde son derece tedirgin edici bir etki yarattığından Balthazar boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı. “Kadim Kartaca mimarisinin bir bölümünün burada, Truva’da sağlam kaldığını biliyordum –harikulade Sütununuz ve Su Kemeriniz gibi– ama mekanizmasının hâlâ çalışıyor olabileceği aklımın ucundan geçmemiştir.”

“İmparatoriçe Eudoxia’nın dezavantajları yok değildi.” Severa bir ressamın dışavurumcu parmaklarıyla maddeleri tek tek saydı. “Mesela efsuncular şûrası, baskıcı evlatları, yargısız infazlar, menfurca deneyler.”

“Ah, evet.” Romantik olmaktan böylesine uzak bir konuya geçmek Balthazar’ı rahatlatmıştı. “Buraya yaptığımız yolculukta onlardan bazılarının saldırısına uğradık. İnsan ve hayvan melezleriydi. Pek çok açıdan çarpık yaratıklardı ama kullanılan sarkomansi müthişti.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Dengini daha önce hiç görmedim. Yaratıkların hepsi de yaman dövüşçülerdi.”

“Eudoxia’nın niyeti savaşçı yetiştirmek değildi. Veya en azından bildiğim kadarıyla o iş ogullarının başlarının altından çıktı. Eudoxia doğumdan itibaren onu imparatorluğun... kusursuzluk idealinden uzaklaştıran tüketici bir hastalığın pençesindeydi. Kendi zayıf bedenini muhafaza etmenin bir yolunu aradı. Sonrasında ilgisi ruha kaydı.” Severa korkuluğu sıkıca tutarak şehre kaç çattı. “Ruhu bulmaya. Serbest bırakmaya. Yakalamaya.”

“Sahiden de etkileyici...” diye mırıldandı Balthazar. Acaba ölü imparatoriçe ruhun bedendeki yerini saptamaya yönelik o çok eski bilmede herhangi bir gelişme kaydetmiş miydi? Bunu düşünürken

merakının kendisini bir kez daha tehlikeli bir zemine sürüklediğini fark etti. “Ve tamamiyle delice! Tanrı’ya karşı işlenen bir suç, vesaire. Eudoxia son derece... zorlu bir işveren olsa gerek.”

Severa bıyık altından mırıldanmak için biraz yaklaştı. Balthazar onun bu davranışına minnettar kaldı. “Tahmin bile edemezsin. Ama hevesli bir tarih öğrencisiydi. Sütun dahilindeki devre dışı kalmış makineleri onardı. Su Kemerî’nin sularıyla çalışan o makinelerin arasında üç de asansör vardı. Tepeye çıkmanın tek yolu onlardır. Tabii kendine *fazlasıyla* güvenen bir tırmanıcı değilsen.”

“Asil bir proje.” Balthazar gülümsemeye cüret etti. “İnsanlar, özellikle de öne çıkan figürler, nadiren tamamiyle kahraman veya canidirler.”

“Her şey görecelidir.” Balthazar kadının yüzünde de belli belirsiz bir tebessüm olduğunu hayal mi etmişti? “Herhalde Papa Benedicta’nın emrinde çalışıyordur?”

Balthazar’ın çoğu tebessümü gibi bu da çarpılarak bir surat ekşitmeye dönüştü. “Kendimi... onun hizmetinde buldum...” Sihirbaz başına tüm bu işleri açan çok sayıdaki kâfirlik, nekromansi ve iblislerle haşır neşirlik mahkûmiyetlerinden bahsetmemeyi uygun buldu.

Severa ona daha da sokuldu. “Çocuğun sahiden de...” Balthazar kadının sıcak nefesini ensesinde hisseder gibi oldu. “...Kurtarıcı’nın İkinci Gelişi olması gibi bir ihtimal var mı?”

Balthazar yutkundu. “Bunu bana birkaç ay önce sorsaydınız, görgü kurallarını ihlal etmek pahasına da olsa yüzünüze karşı gülme mecburiyeti duyardım. Avrupa’da benden daha azimli bir kuşkucu bulamazsınız. Kaldı ki tanışmamızda yeniyetme Pontif bana *hiç de...* etkileyici gelmedi.”

“Anlıyorum.”

“Fakat...”

“Fakat?”

“Eskiden beri bilge biri gibi görülmeyi her şeyden çok arzulamışımıdır. Öyle *olmanın* daha bile iyi bir fikir olabileceğini anlamaya başlamış bulunuyorum. Ve gerçekten bilge biri ne kadar çok şey bilirse bilsin, daima öğrenecek daha fazla şey bulunduğunu kabullenmek zorundadır.”

“Sahiden bilgece,” diye mırıldandı Severa.

“Olaylar beni... Papa’ya bakış açımı gözden geçirmeye itti.”

Asansörün ani bir sarsıntıyla durması sonucu hafifçe yalpalayan

Balthazar kolunu istendişı uzattı ve kadının kendisini sıkıca yaka-adığını duyumsadı. “Şu... olaylardan daha fazla bahsetmek için bana zaman ayırmalısın.” Severa gerçekten de veda edercesine bileğini belli belirsiz sıkmış mıydı? Yoksa Balthazar süzölürcesine uzaklaşan kadının arkasından bakarken buna tüm kalbiyle inanmak mı istemişti?

“Senin kulvarından öylesine uzak ki,” diyen Baptiste eğilip ağzının kenarından konuştu, “âdeta farklı canlı türlerinden geliyorsunuz.”

Balthazar bu yorumu inkâr etmekle uğraşmadı bile. “İnsan arada bir hayal de kurmalı,” diye fısıldadı.

Gökteki Nehirler

Diaz Birader Truva Sütunu'nun tepesine ve bambaşka bir dünyaya adım attı.

Aşağıdaki surlarla çevrili ve parke döşeli şehir kuru ve tozluysa. Yukarıda, yani kraliyet sahasındaysa her şey göz kamaştırıcı bir maviliğin önündeki ısıltılı yeşildi. Ormandakiler kadar görkemli ağaçlar göğü delerken zümrüt yeşili çimenlikler davetkârca yayılmakta, çalılar bir çiçek hazinesi sunmaktaydı. Bütün bitkiler o kadar ustaca dikilmişti ki, tohumlar bizzat Tanrı'nın eliyle ekilmiş gibiydi.

Taş döşeli yolun her iki tarafına kusursuz birer muhafız hattı sıralanmıştı ve Alex yaklaşırken hepsi de askeri kudret gösterisiyle topuklarını aynı anda yere vurup yaldızlı teberlerini indirerek cilalı metalden bir koridor yarattı.

"Amma çok muhafız," diye mırıldandı Diaz Birader, bütün o zırha tasviple kafa sallayarak.

"Amma çok muhafız," diye mırıldandı Alex, başlarının üzerinde asılı duranyalımlara tedirgince bakarak.

"Korkmanın... vazgeçilmesi zor bir alışkanlık olduğunu biliyorum. Hep en zor imtihanlarımızın bizi yolculuğun sonunda beklediğini düşünmüşümdür." Diaz Birader elini bir yeşillik perdesinde gezdirerek çiyli yaprakların parmak aralarını gıdıklamasına izin verdi. "Sakin en kötüsünü geride bırakmış olmayalım?"

"Bundan o kadar emin olma," diye homurdandı Thornlu Jakob. Fakat onun kaskatı kaş çatışı bile yumuşama belirtileri gösteriyordu. Aşağıdaki şehir havasız, pişirici, pis kokulu ve sinekliyken buradaki Asma Bahçeleri'nde serinletici bir esinti cildi okşuyor, parlak güneşi bin farklı şekle ve renge sahip yaprakların arasında oynatıyordu.

Derin bir nefesle çiçek ve reçine rayihalarını içine çeken Diaz Birader o nefesi iç geçirerek verdi. "Cennete bundan daha fazla yaklaşmışlığım yok."

"İmparatoriçe Diocletia'nın saltanatında Tanrı'nın yarattığı her

bitkinin burada temsil edildiğini duymuştum.” Çıkan bir tanyeliyle etrafına minicik pembe taçyapraklardan bir yağmur yağan Alex avuçlarını kaldırdı.

Onu seyreden Dük Michael gülümsedi. “Eudoxia hakkında ne dersen de –ablama öldürmesinin ve tahtı gasp etmesini yanı sıra şu an cehennemde hakkıyla yanan bir zorba ve kâfirdi– ama gerek Sütun gerekse Su Kemerini için hiçbir masraftan kaçınmadı ve bize geçmişin haşmetini az da olsa gösterebildi.” Kıvrık bir kanalın üstündeki köprüden geçerlerken şırıldayan sulara bakarak sırttı. “Ben çocukken burada acı bir sızıntıdan fazlası yoktu, bahçeler susamış palmyelerden ibaretti ve asansörlerden sadece biri çalışırdı, o da ancak canı isterse. Ya şimdi? Dinle.”

Aşağıdaki şehir tezahüratlarla, ticaretin patırtısıyla, gerek dört gerekse iki bacaklı hayvanların böğürtüleriyle gürültüden geçilmezken, burada sadece bitkilerin hisırtısı, kuşların cıvıltısı ve yakınlarda akan suların şırıltısına ilaveten uzaklarda dökülen suların fısıltısı vardı.

“Nehirler,” diye mırıldandı Diaz Birader. “Hem de gökyüzünde.”

“İlkbaharda dağlardaki sular Su Kemerini’nin üzerinden buraya gelir,” dedi Dük Michael. “Ardından ya altımızdaki gizli borulardan geçer ya da kanallara yayılıp Sütun’un yanlarından dökülür. O dökülen sular da asansörleri çalıştırır, aşağıdaki semtlere akarak bahçeleri sular ve umumi hamamları doldurur. Âlimler eskiden çok daha fazlasını yaptığını söylerler ama o sırlar zamanla kaybolup gitmiş.”

“Böyle bir ölçeği,” diye fısıldadı Balthazar, “insanın akli hayali almıyor.” O bile alışlageldik mesafeli üstünlüğünü kaybetmişti.

Dük Michael sırttı. “Sütun’un tepesi birkaç yüz metre genişliktedir. Kartaca’nın Cadı Mühendisleri hırs eksikliği çekmiyorlarmış. Tabii onların bıraktıkları bu mirastan yararlanan atalarım da. Doğu tarafında İlahi Ziyaret Bazilikası’nı inşa etmişler.” Aşağıda kukuletalı hacılarla dolup taşan parke kaplı bir yolu gösterdi. Yolun sonundaki bazilikanın göğün mavisıyla çevrili upuzun cephesi geometrik oymalarla ve ışıltılı melek imgeleriyle kaplıydı. Köşelerindeki dört minare birer çan kulesi büyüklüğündeydi ve uzayıp giden iki çan kulesi daha bile heybetliydi.

Diaz Birader’in Kutsal Şehir’de karşılaşmayı umduğu ama bulmakta başarısız olduğu haşmet işte karşısındaydı. “Gerçekten Tanrı’nın varlığının hissedilebildiği bir yer,” diye mırıldandı gözlerini kısa süreliğine kapatarak.

“Sütun'un batı tarafına da sarayı inşa etmişler.” Dük Michael koyu taştan şeritlerle bezeli baş döndürücü kuleleri işaret etti ve sevecen bir tavırla elini Alex'in omzuna attı. “Senin sarayını. Tepesinde de asırlardır Truva'nın çocuklarına yuvalarının yerini gösteren Aziz Natalia Alevi var.” Bir kılıcın yalımı gibi hafifçe sivrilen Pharos, kocaman Sütun kulesinin üstüne inşa edilmiş devasa kulelerin en uzunuydu. Kubbeli tepesindeki alev gün ışığında bile ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dük Michael yeşilliklerin arasından kısmen seçilebilen daha başka heybetli yapıları işaret etti. “Ayrıca asilzade ailelerin ihtişamlı konutlarını, kara ve deniz kuvvetlerinin karargâhlarını, seçkin imparatorluk askerlerini barındıran kışlaları ve koca bir imparatorluğun her türlü tertibatını kurmuşlar. Şehir içinde bir şehir!”

“Bulutların arasında bir şehir...” Balthazar yanlarındaki bahçelerden yükselen, üzerlerine sanat ve öğrenim sahneleri oyulmuş on yüksek sütunun üstünde duran bir binaya ağzı açık bakıyordu. “Şuradaki ünlü Athenaeum mu?”

“Kırletilip sönükleştirilmiş hâli.” Dük Michael başını iki yana salladı. “Eudoxia âlimleri kovup yerlerine efsuncular ile simyacılar getirdi ve mekânı Siyah Sanat çalışmalarına adadı.”

“Sihir gizemlerinin gün yüzüne çıkarılması,” diye mırıldandı Balthazar. “Yüz kızartıcı bir gizlilikle değil, gururla! Bir düşünün!” Herkesin kendisine baktığını fark edince boğazını temizledi. “Ve tabii... rezilce.”

“Yolda Eudoxia'nın birkaç öğrencisine rastladık,” dedi Jakob.

“Tek kişi veya ikili gruplar hâlindeyken bile yeterince fenaydılar. Bir şura düşüncesi...” Diaz Birader hemen göğsünün üstünde çember işareti yaptı. “Bazıları imparatoriçenin oğullarından herhangi birine sadakat yemini etti,” dedi Leydi Severa. “Diğerleriyse Eudoxia'mn ölümünden sonra kaçıp gitti.”

“Tahta bitleri gibi ışıktan korktular.” Dük Michael dönüp Alex'e gülümsedi. “Hiç kuşkusuz, yeni bir şafağın ve onunla beraber yargılamanın gelişini sezdiler! Şehrin büyük bölümü gibi Athenaeum da yeniden doğmaya can atıyor. Söylenenlere göre kütüphanesi dünyadaki en büyüklerden biri olmayı sürdürüyor.”

Diaz Birader kitapları aylardır aklına bile getirmemişti ama rafların arasında geçen mutlu saatlere dair anıların zihninde canlanması uzun sürmedi. “Kaç cilt?” diye sordu.

“Tek tek saymak bile başlı başına bir uğraş olur,” dedi Severa, “ama yüz binden çok daha fazla.”

Diaz Birader’in ağzı açık kaldı. Eskiden gerçeği abarttığını bile bile manastırındaki kütüphanenin bin kitap içerdiğiyle övünürdü. Yüz bin tanenin nasıl görüldüğünü hayal dahi etmek güçtü. Dizin bile başlı başına kitap olabilirdi! Kurtarıcı aşkına, acaba nasıl bir kayan merdiven sistemi kullanıyorlardı?

“Orayı görmeyi çok isterim,” diye fısıldadı.

“Senin için açılmasını sağlarım. Lakin orada başıboş gezinmeyeceğine söz vermelisin. İçeride hâlâ Eudoxia’nın deneylerinden kalma... şeyler var...” Severa ön basamakların her iki yanındaki temellere oyulmuş ve parmaklıklı kapılarla kapatılmış alçak kümbetleri ihtiyatla süzdü. Diaz Birader onlara bakarken Kutsal Menfaat Şapeli’nin altındaki hücreleri keyfi kaçacak kadar hatırladı. “Öyle şeyleri rahatsız etmek istemeyiz...”

“Büyük büyükbabam binanın bodrumunda bir hayvan koleksiyonu toplamıştı,” dedi Dük Michael. “Kutup’un buz çağından Afrika’nın çöllerine kadar değişen yabancı ve harikulade yaratıklar. Onları incelemeyi, insanları eğlendirip bilgilendirmeyi planlıyordu.”

“Eudoxia o hayvanları farklı bir amaç doğrultusunda kullandı,” dedi Severa.

Jakob gözlerini kıstı. “Demek Marcian ve Constans için dövüşen o şeyler burada yaratılmış.” Diaz Birader tedirginlikle bir adım geriledi. Parmaklıkların ötesindeki gölgelerin derinliklerinde bir kıpırtı görür gibi olmuştu.

“Sabbas da kanatlarını burada alıp kendini Truva Meleği ilan etmiş,” dedi Baptiste.

“Ah, o şımarık mankafaların kibri!” diye ani bir gazezle çıkıştı Leydi Severa. “Hiçbir zaman sahip olmadıkları şey uğruna didişerek kendilerine verilen tüm armağanları heba ettiler! Daha fazlasını yapmam gerekirdi...”

“Onların günahları için kendinizi suçlayamazsınız,” dedi Diaz Birader usulca.

“Hiç kimse elinden gelmeyen şeyler için kendini suçlamasaydı,” diyen kadın hafif bir tebessüm edip Athenaeum’a sırtını döndü ve onları saraya doğru götürdü, “Kilise kepenk indirmez miydi?”

Daha Sen Söylemeden

“İmparatorluk Yatak Odası.” Leydi Severa debdebeli bir kapının kanatlarını iterek açtı. “Pyrogennetos olarak, *burası...* siz majestelerinin doğum yeri idi.”

“Papa’nın Kâhinleri de böyle demişti,” diye mırıldandı Alex. “Kendi hafızam biraz puslu...” Kapının öbür tarafındaki mağaramsı oda üst düzey bir genelev ile şom bir tanrıya ait bir katedralin karışımı gibiydi; her taraf koyu mermer, altın varak ve kesilmiş bir gırtlak renginde ipek kumaştı. Kulenin kalın duvarındaki üç adet kocaman, kemerli açıklık batı göğünün neredeyse akıl almaz bir manzarasını sunmakta, batan güneş bulutları pembeye ve altın sarısına boyamaktaydı.

Esintinin yüzünü okşadığı Alex oraya kadar yürüdü. Çok aşağılardaki limanın görüş alanına girmesiyle de karnında hoş bir çalkalanma oldu. Gemiler sanki Ege Denizi’nin koyu sayfasına beyaz harfler çiziyordu. Görüntü tüm o basamakları çıkmaya neredeyse değiştiriyordu.

“Manzara şahane.” Arkasına dönüp odayı gözden geçirdi. Baron Rikard’dan adap öğrenen birinin dekor konusunda bazı görüşler geliştirmemesi mümkün değildi. “Yine de bu oda *birazcık* bir iblisi yatağa attığın bir yere benziyor.”

“Eudoxia’nın şöhreti düşünülürken beni hiçbir şey şaşırtmaz,” diyen Leydi Severa devasa yatağı inceledi. “Buranın daha az... şeytani hâle getirilmesini emredeceğim.” Parmaklarını şıklatmasıyla duvar kaplamasının bir bölümü öyle hızlı açıldı ki, irkilen Alex canını kurtarmak için yeni bir canavarlar ordusundan kaçmaya hazırlandı.

Onun yerine canavar olmaktan çok uzak dört genç kadın başlarını öne eğmiş vaziyette içeri girdi. Alex’le yaşıt görünmelerine karşın tıpkı Leydi Severa gibi pürüzsüz tenli ve parlak saçlı bir canlı türünden geldikleri belliydi.

O canlı türünün adı zenginlerdi.

Ten renklerine, yüz şekillerine ve yıldırıcı takılara bakılırsa, bu dört genç kadın imparatorluğun farklı köşelerindeki zengin ailelere mensuptu. Hiçbiri bir saldırıda bulunmadı. Tabii aşırı mahcubiyet saldırı sayılmazsa. Gerçi Alex biraz sayıyordu, o başka.

“Bunlar yardımcılarınız,” dedi Leydi Severa. “Athenais, Cleofa, Zenonis ve Placidia. Hepsi de lekesiz ailelerden seçildi.”

“Tabii.” Alex bir balık pazarında bozuk paradan dolayı dayak yerken Dük Michael’la tanışana dek sahip olduğu en yakın aile fertleri, bir çalıntı mal tüccarı ve emrindeki çocuk yankesiciler taburuydu. “Tahtın yakınında lekeli kimseler istemeyiz...”

“Hoşunuza gitmedilerse, aday kıtlığı çekmiyoruz...”

“Hayır!” Severa’nın ses tonu öylesine umursamazdı ki, Alex kadının reddedilenleri pencereden atmasından ve onlar daha denize düşmeden yerlerine yenilerini getirmesinden korktu. “Hepiniz de birbirinizden güzelsiniz.” Uzun boylu olmaları da cabasıydı. “Emim ki benden... çok daha iyi... prensesler olurdunuz...” derken sesi kısılıp gitti ve mahcup bir suskunluğa büründü.

“Öyleyse bunu bir deneme süreci kabul edin, hanımlar. Kendinizi majestelerine vazgeçilmez kılmak için yedi gününüz var.” Kızlar çenelerini boğazlarına dayayıp daha bile fazla eğildiler ve Alex’i oda boyunca uzun bir yolculuğa çıkaran Severa’nın peşine takıldılar. Açık kapıların ötesinde daha başka odalar, goblenlerden ve tablolar-dan göz kamaştırıcı kesitler, çanak çömlekler, vitraylar ve de mumlar göze çarpıyordu.

“Şapelim mi var?” diye sordu Alex.

“Önceki hükümdarların kendi şapel papazları da vardı. Manevi danışman ve günah çıkarıcı. Fakat o makam ne zamandır boş duruyor. İmparatoriçe Eudoxia pek de... sofu bir hükümdar değildi. Bu oda onun zevkine daha çok hitap ediyordu.”

Alex daha başka yedi hırsızla paylaştığının üç katı büyüklüğündeki bir odaya dışarıdan göz gezdirdi. Odaya dev bir bronz küvet hâkimdi.

“İnisiyatif alıp gelişinizin beklentisiyle su getirttim. Majestelerinin o yolculuktan sonra banyo yapmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex ama bu kez iyi bir açıdan. Küvetten buharlar yükseliyor, içinde çiçek taçyaprakları yüzüyordu. Ayrıca suya diline tatlı, burnunaysa keskin gelen bir tür yağ katıldı-

ğından hem ağzı sulanıyor hem de hapşırası geliyordu. “Yoksa zih-nimi mi okuyorsun?”

“Sorumluluğum sadece isteklerinizi tedarik etmek değil, aynı za-manda ne istediğinizi daha siz söylemeden bilmek.”

Alex’in etrafını kuşatan yardımcılar ellerini ona tam olarak değ-dirmeden değdirdiler ve Baptiste’in tüm sabahı ona giydirmekle ge-çirdiği elbisenin bağlarını çözdüler.

“Ah, demek böyle...” Zaten bir süredir boyunu aşan bir durumda olduğunu hisseden Alex, tam da dört yabancı tarafından soyulmaya ihtiyaç duyuyordu. “Dosdoğru girişeceksiniz...”

“Bir daha asla kendi ellerinizle düğme açmanız gerekmeyecek, majesteleri,” dedi Cleofa veya belki de Placidia.

“Çok şükür. Şimdiye kadar... en büyük sorunum... düğmelerdi.” Alex utangaçça boğazını temizledi. Kendini leoparların hizmet ettiği bir gelincik gibi hissetmekteydi. “Hepiniz de o kadar... uzun boylu-sunuz ki.”

“İmparatoriçe Eudoxia sizden daha kısaydı,” dedi Leydi Severa.

“Öyle mi?”

“Ayrıca sol bacağı tutmazdı ve ömrünün büyük bölümü boyunca bastonla yürümesi gerekti. Buna rağmen inanın ki hiç kimse onu hafife almazdı. Koca bir imparatorluğa korku salardı.”

“Korku salmama gerek yok.” Ufacık ödülleri uğruna kıran kırana savaşıyor, üstünde kaybedilmiş kavgalarla dolu boktan bir hayatın izlerini taşıyan Alex kendini garip, cılız ve çirkin hissediyordu. Bir at arabasının ezip geçtiği sol ayak parmakları hep yamuk yumuktu. Sağlam ayağını diğerinin üstüne kaydırarak onları gizlememek için kendini zor tuttu. “Alay konusu olmayayım yeter.”

“Burada kimse gülmüyor, majesteleri...”

Kızlardan biri prensesin elbisesini koluna sererken yüksek ses-li bir takırtı duyuldu. Alex’in yanan bir kasabada kafası kırılan bir askerden çaldığı hançer, mermer zemine düşüp sekmiş ve Leydi Severa’nın ayaklarının dibine kadar gitmişti.

“Ah.” Alex yüzünü ekşitti. “Onun orada olduğunu unutmuştum.”

Severa ölü bir sıçanı kuyruğundan tutarcasına yıpranmış topuzu baş ve işaretparmaklarının arasına alıp silahı boşlukta sallandırdı.

“Makul bir önlem.” Bunu ilk kez yapmadığını düşündüren bir beceriyle hançeri parmaklarında ters döndürüp yenine soktu. “Ama

majestelerinin itirazı yoksa, imparatorluk estetiğine daha uygun bir silah bulacağım.”

Alex boğazını temizledi. “İtirazım yok.”

Küvete batarken ısıdan dolayı nefesi kesildi ve kendini kasti. Sonrasında da parmak uçlarına kadar kademe kademe yumuşadı. Biri saçlarını taramaya başladı. Biri nasır tutmuş topuklarını ovaladı. Biri tırnaklarının altında birikmiş kirleri çıkardı. Alex başkasına yaptırmak şöyle dursun, tırnaklarını bizzat temizlemekle dahi uğraşmazdı.

Göz ucuyla bir ışıltı görüp başını çevirdi. Taraklı kız sessiz sedasız bir bıçak çekmiş, yalımın keskin kenarı günbatımını yansıtmıştı.

“*Hasiktir!*” Dehşete kapılan Alex etrafa su sıçratarak apar topar ayaklandı.

Bıçak tutan eli tir tir titreyen kız bir nida attı. “Çok üzgünüm, majesteleri... Bir düğümü kesecektim, o kadar. Niyetim asla...” Dudağı titredi ve yanaklarından aşağı gözyaşları aktı.

“Aman Tanrım. Kahretsin.” Tenine birkaç acıklı taçyaprağı yapışmış Alex üstünden hoş kokulu sular damlayarak ve karşısına çıkacak tüm rakiplerle kapışmaya hazır bir boksör gibi yumruklarını sıkarak cıvılcıplak dikildi. “Özür dilerim.”

“Majestelerinin özür dilemesi asla gerekmez.” Leydi Severa sakince öne çıktı. “Dük Michael bana her şeyi anlattı.”

Alex yutkundu. “Her şeyi mi?”

“Yeteri kadarını.” Kadın elini uzattı. “Korkunç çilelere göğüs gerdiğiniz bilecek kadarını.” Alex uzatılan eli tuttu. Severa o kadar soğukkanlıydı, o kadar zahmetsiz bir özgüvene sahipti ki, ona dokunmak bile Alex’e kendisini daha güçlü hissettirdi. “Ama o günler artık geride kaldı.” Prensesin küvetten çıkmasına yardım etti. “Mübarek Aziz Natalia’mız gibi siz de ateşten yarasız beresiz çıktınız.”

“Bazen kendimi biraz... yaralı bereli hissetmiyor değilim.”

“Öyleyse kavrulmuş ama sağ olarak.” Severa gözlerini Alex’in üstünde tutarken nazik bir el hareketiyle diğerlerini işaret etti. “Bu odada sizin için canını feda edecek beş hizmetkârınız var.”

Alex her biri ellerinde havluyla çevresini saran kızlara gözlerini kırıştırdı. “Sadakatinizi hak ettiğimden emin değilim...”

“O sadakate çoktan sahipsiniz.” Kızlar dört bir yandan nazikçe bastırarak onu kurulamaya koyuldular. Bir heykelin üstünde çalışan

heykeltıraşlar misali ne dosdoğru ona bakıyorlar ne de gözlerini kaçırıyorlardı. “Dilerseniz daha sonra hak edebilirsiniz.”

“Gördüğüm kadarıyla o iş öyle yürümüyor...”

“İmparatoriçeler için öyle yürür.” Kızlardan ikisi saçlarını ortadan ayırmıştı ve her biri kendi tarafını kurulamaktaydı. “Altınızdaki sarayda, Sütun’daki kulelerde ve bahçelerde sizi korumaya yeminli yüzlerce muhafız var.”

“Yüzlerce mi? Beni neye karşı korumayı bekliyorlar ki?”

“Ne bekliyorlar mı? Hiçbir şey. Neye karşı mı hazırlıklar? Her şeye.” Leydi Severa omuz silkti. Köprücükkemiklerinin etrafındaki çoküntülerin hareket tarzından büyülenmemek elde değildi. “Güvendesiniz.”

Alex titrek bir nefes aldı. “Güvendeyim.” Hâlâ kulaklarında atan kalbi buna henüz bütünüyle inanmamaktaydı. İpini koparmış bir ata tutunan binici gibi çok uzun zaman boyunca kendini şartlandırmıştı. Kızlar etrafında dönüyorlardı. O bıçak hızla uzanıp düğümü neredeyse ona fark ettirmeden kesip attı.

“Güvendeyim,” diye fısıldadı Alex. Kızlardan biri gümüşten yapılmış minik bir topuzu andıran bir cisimle ona enfes kokan su sıçrattı. Bir başkası minicik bir körükle üstüne ısıtılı bir toz püskürttü.

“Güvendeyim,” diye ağzını oynattı Alex. Aynı anda hem soyulmuş hem de yumuşamış teninde hoş bir karıncalanmayla zihninin bir köşesinde bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kızlardan biri onu yumuşacık bir bornozla sarmalarken bir başkası küveti boşaltmak için uzandı.

“Bırak kalsın,” dedi Alex. “Lütfen. Belki daha sonra suda ayaklarımı dinlendiririm.”

“Elbette.” Severa tekrar parmaklarını şıklattı. “Herhalde majesteleri artık biraz yalnız kalmak istiyordur.”

Yardımcılar her nasılsa ona sırtlarını dönmeksizin odadan geri geri çıkmayı becerdiler. Leydi Severa girişte duraksadı. İki eli de birer kapı kanadını tutarken kollarını takdisle açmış bir rahibe benzedi.

Baron Rikard o günkü performansı karşısında muhtemelen bezgince gözlerini yuvarlardı ama Alex en azından kapanışı iyi yapmaya çalıştı. “Verdiğin hizmet kusursuzdu.”

“Her türlü ihtiyacınızda emrinize amadeyiz.” Leydi Severa güzelce yağlanmış kapı dilinin tıkırtısıyla kapı kanatlarını kapattı.

Alex derin bir nefes aldı ve yavaş bir tıslamayla verdi. “Güven-deyim.”

Pencereye doğru yürüdü. Hatta biraz çalım satmayı bile uygun buldu. Sadece bir anlığına bile olsa, Prenses Alexia yerine tekrar Alex gibi yürüyebilmek güzeldi. Yolu üzerindeki tabaktan bir avuç üzüm aldı. Tanrım, ne kadar da tatlılardı. Gözlerini kapatıp onları teker teker damağına bastırarak patlattı, sonra da batan güneşten tarafa baktı. Aşağıdaki şehirden gelen sesler alçaktı. Limanda minicik gemiler yol alıyor, güvertelerinde daha bile minik insanlar koşuşturuyordu. Truva oyuncak insanlarla dolu oyuncak bir şehir gibi görünürken onu böylesine yukarıdan yönetmeyi düşünmek daha kolay geliyordu.

Ensesindeki tüylerin belli belirsiz kabardığını hisseden Alex gülümsedi.

“Artık ortaya çıkabilirsin,” dedi.

Bir anda yanındaki pencereye yaslanırken beliren Sunny tuttuğu nefesini uzun bir iç çekişle verdi. Kukuletasını indirip parmaklarıyla beyaz saçlarını yatırdı. “Asla gitmeyecekler sandım.”

“Ne kadar berbattı, değil mi? Başımda el pençe divan beklenmesinden nefret ediyorum. Yine de küçük insanlara kendilerine ihtiyaç duyuluyormuş gibi hissettirdiği için onların hatırına katlanıyorum.”

“Aziz Alexia. Ne kadar da mütevazı ve cömert.”

“Bana kendi şapelimi vermeliler! Ah, baksana, vermişler de.”

“Biraz küçükmüş,” diyen Sunny aheste adımlarla gidip şapelin kapı aralığından içeriye göz gezdirdi. “Buraya en fazla otuz kişi sığdırabilirsin.”

“Ama yerimiz kalmazsa,” diyen Alex onu tutup yayla gibi zeminde yürüttü, “küvette bir otuz kişilik daha yerimiz var.” Eliyle o tarafı işaret etti. “Senin için dolu bıraktım.”

Sunny kızın yanından eğilerek suyu kokladı. “Yani senin kirinde mi yıkanacağım?”

“Ah... yeniden doldurmalarını söyleyip...”

Sunny beyaz kaşlarından birini kaldırdı.

Alex iç geçirdi. “Ne zaman espri yaptığını hâlâ kestiremiyorum.”

Sunny çekingenliğin öldüğü yerdi. Yaz mevsiminde nehir kenarına giden bir çocuk gibi giysilerinden çarçabuk sıyrıldı ve yaklaşık bir dakika boyunca çoraplarından birini ayağından çıkarmak için hoplayıp zıpladı. Alex kapı aralığında bekleyerek soluk bir çıta kadar sıs-

ka elfi seyretti. Bunu yapabilmesinin ne kadar garip ve hoş olduğunu düşünmeden edemedi.

“O bıçaklı kıza yumruk atacaksın sandım.” Sunny çorabını niha-yet çıkardı ve omzunun üzerinden fırlatıp attı. Uzun ayak başpar-maklarından biriyle suyu yokladı.

“Sanırım hakından gelebilirdim,” dedi Alex.

“Hiç şüphem yok. Onun erişim menzili daha uzundu ama sen köşeye sıkıştırıldığında vahşileşiyorsun.” Sunny suya girerken yüze-yi neredeyse hiç dalgalandırmadı. “Ah.” Gözlerini yumup çenesine kadar battı. “Aman Tanrım.”

“Biliyorum.”

“Aslına bakarsan, Tanrı hakkında karmaşık duygular beslerim ve o da benden nefret eder. Ama yine de aman Tanrım.” Yavaşça suyun altına kayan Sunny’nin beyaz saçları taçyapraklı yüzeyde o kadar uzun süre yüzdü ki, Alex biraz kaygılandı. Derken elf başını hızla yüzeye çıkardı ve uzun bir yellenme sesiyle ağzından su püskürttü. Islak saçları kafasına yapışıkken Alex bir kulağının sivri ucunu ve diğerinin bariz eksikliğini görebiliyordu. Küvetin yan tarafına tüne-di ve parmaklarıyla Sunny’nin saçlarını taramak için uzandı. Bunu yapabilmesinin ne kadar garip ve hoş olduğunu düşünmeden ede-medi.

“Şu Leydi Severa...” Sunny yanaklarını şişirdi.

“Biliyorum.” Alex dalgınca iç geçirdi. “Herkeste bir tane olmalı.”

“Herkesin bir tane alabileceğinden emin değilim. Epey *pahalı* gö-rünüyor.”

“Onu çağırabilirim.” Alex bir elini suda gezdirdi. Parmakları Sunny’nin tenine değdi degecekti. “Sırtını keseletebilirim.”

“Bütün o istilalar, katliamlar, cihatlar ve insan yemeler sebebiyle içimden bir ses elflerin burada Kutsal Şehir’dekinden bile daha az popüler olduklarını söylüyor. Küvetinde onlardan birini bulmak ka-dıncağıza şok geçirtebilir.”

“Ne bileyim, kolay kolay sarsılacak birine benzemiyor.”

“Hem bu odalarda çıplak hâlde bulunan...” Sunny prensesin bor-nozunun önünü iki eliyle kavrarırken parmak eklemleri Alex’in göğ-süne sürttü. “En acayip şeyin...” Yüzünü Alex’e doğru kaldırıp onu neredeyse dudakları birbirine degecek kadar aşağı çekti. “Ben oldu-ğumu sanmıyorum...” Soluması hızlanan Alex gülümserken bunu ya-pabilmesinin ne kadar garip ve hoş bir şey olduğunu düşünmeden...

Sunny'nin bornoza asılmasıyla Alex suya yüzükoyun kapaklandı. Dizleri üstünde doğrulup silkindi ve ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Saçlarımı tekrar taramaları gerekecek."

Sunny dilinin ucunu dişlerinin arasındaki o gedige bastırmıştı. "Desene, küçük insanlar kendilerine ihtiyaç duyuluyormuş gibi hissedecekler."

Alex aşağı bakarak ıslak bornozuna göz attı ve eski içgüdüleri doğrultusunda Keseci Gal'in ona nasıl bir değer biçeceğini merak etti. Ardından parmaklarını şıklatıp ondan bir düzine daha getirtilebileceğini hatırladı. Bornozu çıkardı ve ıslak bir şapırtıyla yere attı.

"Ne yalan söyleyeyim..." dedi Sunny, Alex bir bacağı onun üzerinden aşırıp küvete sokarken. Genç kadın elfin üstüne uzanarak tenini onun kaygan tenine değdirdi. "Ben de tam böyle yapmanı umuyordum."

"Eh..." Alex eğilerek üstdudağını nazikçe öptü. "Sorumluluğum sadece isteklerini tedarik etmek değil..."

Elfin altdudağını nazikçe öptü. "Aynı zamanda ne istediğini..."

Parmaklarını Sunny'nin ıslak saçlarının arasına geçirip onu kendine çekti. "Daha sen söylemeden bilmek..."

Yarının Hayaletleri

Jakob yine son bir gayretle yanan, ktırdayan, titreyen bacaklarını son birkaç basamağı da çıkmaya zorladı ve Truva Pharosu'nun tepesindeki aydınlığa adım attı.

Hızla atan kalbinin en büyük dileğı kendini yere bırakmak ve tutuşmuş biri gibi çığlık çığlığa yuvarlanmaktı. Harabeye dönmüş dizlerindeki histen dolayı onları alevlere boğulmuş hâlde görse şaşırılmazdı. Fakat onun yerine hiç gevşemeyen çenesini sıkı, kemerli girişe tutunarak dengesini sağladı ve homurtu ile inilti arası bir ses çıkardı. Daha önce on bin kez yaptığı gibi acısını tutunacak bir dal gibi kullandı. Başını kaldırdı ve kıstığı bir gözıyla Aziz Natalia Alevi'nin parıl parıl ışığına baktı.

Galerinin merkezindeki kocaman bronz çanaktan yükselerek yukarıdaki bir baca deliğinden dışarı taşan mukaddes ateş, suskun bir rahibeden devamlı ilgi görür, sönmesine asla izin verilmezdi. Işıltılı ayna parçalarından bir mozaiğe kurulu kubbe taş kemerlerden inşa edilmiş bir pasaj tarafından havada tutulur, böylece Aziz Natalia'nın güçlenerek yansıyan kutsal ışığı hem karayı hem de denizi kapsayan kilometrelerce mesafedeki herkese huzur verirdi.

Truva'nın bu en yüksek noktasına ulaşmak için basamaklara göğüs gerenler gözleri ışığa alıştıktan sonra bir meleğin semadan sağlayabileceğine benzer manzaralarla karşılaşırıldı. Batıdaki gök ve deniz batan güneşçe kızıla boyanıyordu. Doğudaki Büyük Su Kemerı kararmış dağlara doğru kıvrılıyordu. Kuzeydeki zikzaklı sahilden ve Çanakkale Boğazı'nın siyah yarığında başlayarak koyu taşra boyunca uzanan yollarda ışık noktaları şehre doğru ilerliyordu.

İyileşmesi gereken çok daha az sayıda ciddi bacak yarası olan Dük Michael birkaç adım uzakta dikiliyor, yumrukları asırlardır gelip giden ziyaretçilerin isimlerinin kazındığı korkuluğa dayalı vaziyette güneye bakıyordu. Elfler o istikametteki Kutsal Topraklardan çıkagelmişler, feci bir bedelle geri püskürtülmüşlerdi.

İşte yine oradan geleceklerdi.

“Hepsine lanet olsun,” diye fısıldadı Jakob.

“Elflerin mi?” Dük Michael ona şöyle bir baktı. Aziz Natalia Alevi yüzünün bir yarısını göz kamaştırıcı bir ışığa boğarken diğer yarısını karanlıkta bırakıyordu.

“Basamakların,” diye homurdandı Jakob, ağrıyan parmak ekle-
miyle zonklayan kalçasını ovuşturarak. “Elfler en azından asırda bir
gelecek kadar görgülüler. Basamaklarsa bana bir an bile rahat ver-
miyorlar.”

“Basamak sevmiyorsan,” dedi Dük Michael kararmış taşraya sını-
tarak, “korkarım yanlış şehre geldin.”

“Ben Kutsal Menfaat Şapeli’ne mensubum.” Jakob kendini ke-
merli girişi bırakmaya, bükük belini doğrultmaya, hırıltılı ciğerleri-
ni durulmaya ve titreyen bacaklarını bir adım daha atmaya zorladı.
Önünden geçtiği rahibe külahlı Alev Kız Kardeşi oturduğu taburede
öyle durgun ve sessizdi ki, içi doldurulmuş bir tulumdan ibaret ola-
bilirdi. Yaşlı şövalye o türbe, bekçi kulübesi ve kartal yuvası karış-
ımını katetti. “Biz nereye gönderilirsek oraya gideriz.”

Dük Michael onu bir halının gerçek değerini kestirmeye çalışan
temkinli bir müşteri gözüyle süzdü. “Ama sen cemaatin geri kalanıy-
la aynı değilsin. Semavi Mahkeme tarafından yargılanmadın.”

“Belki de yargılanmalıydım.”

“Hizmete mahkûm edilmedin.”

“Belki de edilmeliydim.”

“Onlara kendi rızanla katıldın. Hemen şu an çekip gidebilirsin.”

“Onun için evvela basamakları inmem gerekir,” diye mırıldanan
Jakob kendisinden önce burada bulunmuş kişilerin yıllar, on yıllar,
yüzyıllar boyunca silikleşen isimlerinin kazındığı korkuluğa ellerini
koydu.

“Kafana koyduğun her işin altından kalkabileceğine hiç şüphem
yok,” dedi Dük Michael. “Senin kadar tecrübeli bir savaşçı onurlu
bir yeri hak ediyor. Kaderini tekrar kendi eline alabilirsin.” *Kader*
kelimesini telaffuz ederken yumruğunu sıktı ve gözleri parlayarak
oymalara bastırdı.

“Eskiden kadere inanırdım.” Jakob da yara izli ve çarpık parmak-
larını kıvrarak yumruğunu sıktı. “Yüce mertebelere çıkacağıma.
Tanrı’nın gayesinin bir aracı olduğuma! Her engelin süpürülüp atıl-
ması ve bunun için her türlü yöntemin kullanılması gerektiğine. Yol

boyunca imtihanlarla karşılaştım. İman ve azim sınavlarıyla. Kendi kendime bocalayamayacağımı söyledim. Sonuçta hangi yüce amaca kolayca ulaşılabilir ki? O yüzden her şeyi ve herkesi feda ettim. Kendimi şanla sarmalayıp kana buladım. Ve orada, cesetlerden teşkil bir tepenin zirvesinde kaderime ulaşip öbür tarafa geçtim.” Ağrıyan parmaklarını yavaşça açtı ve elini taştan çekti. “Orada hiçbir şey bulamadım. Ve aslında Tanrı’nın planını değil, sadece açgözlülüğümü ve hırsımı haklı çıkarmak için kendi kendime söylediğim yalanları izlediğimi gördüm.”

Dük Michael onu göz ucuyla süzdü. “Bunun üzerine kendini başka birilerinin yayından atılan bir ok hâline getirdin. O kişilerin iyi nişan alacaklarına güvenerek doğruyu ve yanlış bir tarafa bıraktın. Bazıları bu yaptığına korkaklık diyebilir.”

Jakob hırlayabilirdi ama öyle yapmak zor geldiği için bezgin bir homurtuyla yetindi. “İnan bana, bazılarının neye ne diyeceğini umursamayı *çoktan* bıraktım.” Arkasındaki Aziz Natalia Alevi sıcacıktı ve yüzüne çarpan akşam esintisine minnettardı. “Görülecek ne varsa gördüm, ekselansları, sonra bir de onların tekrarlandığını gördüm. Birinin korkaklığı başka birinin ihtiyatıdır. Birinin ihaneti başka birinin cesaretidir. Birinin kaderi başka birinin felaketidir.”

“Öyleyse her şey nerede durduğuna mı bağlı?”

“Benim yaşıma gelen biri durulabilecek her yerde durmuştur. Sadece ok olmak bile yüreğimde kalan tüm imanı gerektiriyor. O oku hedeflemeyi... hâlâ inananlara bırakıyorum.”

“İnananlar demişken...” Dük Michael sırtarak merdivene döndü. Basamakları güçbela çıkan Diaz Birader az önce Jakob’un yaptığından bile daha hızlı nefes alıp veriyordu.

“Kurtarıcı aşkına, ne tırmanış,” dedi keşiş soluk soluğa, yeniyle alnını silerek. Kemerli girişin ötesindeki manzara karşısında gözleri kocaman açıldı, sonra korkuluktan dikkatle sarkınca o açılma daha da büyüdü. Şakiyarak akşam havasında uçuşan küçük kuşlar şehrin çok yukarısında olmakla beraber, onların çok aşağısındaydı. “Kurtarıcı aşkına, ne düşüş.” Alevleri yukarıdaki bacadan dışarı fışkıran maltıza doğru döndü. “Demek Aziz Natalia Alevi buymuş.”

“Üstelik Natalia onu asırlar önce yaktığından beri sönmesine izin verilmemiş.” Dük Michael başıyla rahibeyi ve kadının yanına düzgünce istiflenmiş sedir kütüklerini işaret etti. “Veya verildiyse bile kimse bunu itiraf etmemiş.”

“Peki ya zincir?” diye soran Diaz Birader maltızın yanında asılı durana doğru temkinli bir adım attı. Zincirin her bir halkası kendi kuyruğunu yiyen bir yılan şeklinde tasarlanmıştı.

“Ateşe bir toz dökerek renginin maviye dönmesini sağlıyor. Gören herkese elflerin geldiklerini haber veriyor.” Dük Michael keşişe doğru eğildi. “Yanlış alarm vermemeye bak. Ömrüm boyunca bir kez bile kullanılmış değil.”

Diaz göğsünde çember işareti çizerek bir adım geriledi. “Umalım da bir daha asla kullanılmasın.”

“Umut değerli bir kaynaktır,” diye mırıldandı Jakob. “Kaçınılmaz şeylerle heba etmemek gerekir.”

Alev Kız Kardeşi vahametle kafa sallayarak mutabakatını gösterdi ve konuşmadan daha fazla odun alıp çanağa attı. Alevler daha da parlayarak harlandı.

“Artık sadede gelemim,” dedi Jakob. Ne kadar çabuk bir yere uzanırsa, o kadar mutlu olacaktı. “Prenses Alexia’ya en kısa zamanda taç takılmalı.”

“Ömrümün yarısında bunun hayalini kurdum,” dedi Dük Michael, “ve prensesin tek destekçisi ben değilim. İnsanlar eski ihtişamın geri gelmesi ve geleceğe yönelik yeni umutlar yeşermesi için yanıp tutuşuyorlar. Alex ikisinin de vaadini sunuyor. Burada hâlâ dostları var; eski saray muhafızları komutanı unvanımı geri alabildim. Muhafızlara hizmet yeminlerini tekrarlattım.”

Jakob çenesini ovuşturdu. “Bir yemin faydalı olabilir. Eudoxia’nın şurasından kalanların dağıtıldığından emin misiniz?”

“Hem de dört bir tarafa. Prenses Alexia’nın meşruiyetine direniş daha sıradan bir türde olacak.”

“Sıradan düşmanlar da sıradan olmayanlar kadar insan öldürebilirler,” dedi Jakob. “Doğu Kilisesi?”

Dük Michael iç geçirdi. “Onlarla uğraşmak zor iş. Teker takanlar arasında mütevazılık ve cömertlik faziletlerine pek rastlanmaz.”

“Tecrübelerime göre çember takanların da onlardan aşağı kalır tarafı yok.”

“Ruhbanlık, Papa’nın nüfuzundan, Zizka ile Bock’un kontrolüne girip ayrıcalıklarını kaybedeceklerinden korkuyor. Fakat elfler kıpırdanıyorlar ve Patrik Methodius makul biri. Onu yeğenimin meşruiyetine ikna edebildim.”

“Veya en azından yeğeninizi kendi amaçları doğrultusunda kul-

lanabileceğine,” diye mırıldandı Jakob, Diaz Birader başını iki yana sallarken. “Asilzadeler ne düşünüyorlar?”

“Onlardan biri olarak Avrupa’da daha dar görüşlü bir fitneciler grubu bulamayacağını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.”

“Hem de çok ciddi rakipleri olmasına rağmen.”

“Desteklerine karşılık yüksek bir bedel talep edecekler. Daha şimdiden bana müzmin haksızlıklar dedikleri şeylerin bir listesini sundular. Tabii asıl kastettikleri, ufak tefek şikâyetler ve yüzsüzce şantajlar.”

“Bakabilir miyim?” diye sordu Diaz Birader.

“Lütfen beni onların hatırı sayılır ağırlığından kurtar.” Diaz Birader dükten aldığı kâğıt tomarını Aziz Natalia Alevi’nin ışığında gözden geçirdi. “Ama beni asıl endişelendiren Eudoxia’nın oğulları.”

“Marcian, Constans ve Sabbas öldüler.” Jakob yüzünü buruşturarak Constans’ın, mızrağını sapladığı göğsündeki hâlâ ağrıyan noktaya dokundu.

“Nihayet iyi bir haber.” Dük gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Truva’ya büyük bir hizmette bulundunuz.”

“Büyük ama tamamlanmamış bir hizmet. Arcadius halen sağ.”

“Dördünün en zekisi ve nüfuzlusu. İmparatorluk Filosu’nun amirali. Eudoxia’nın ihmalkâr yıllarında denizcilere maaşlarını ödediği için onlar tarafından çok sevilir. Şehri ablukaya alıp bizi haftalar içerisinde aç bırakabilirdi. Tabii tüccarlar iş kesintisinden dolayı saatler içerisinde ayaklanmayacak olsalardı.”

“Daima ve her yerde siyasetin bir kuralı,” diye mırıldandı Jakob. “Parayı asla durdurma. O hâlde en büyük tehdit Arcadius.”

“Muhakkak. Ama ona karşı bir planım var...”

“Athenaeum.” Diaz Birader asilzadelerin talepler listesinden başını kaldırdı. “Leydi Severa oradaki kayıtlardan bahsetmişti.”

“Asırlarca tutulan kayıtlar,” dedi Dük Michael. “Doğu İmparatorluğu bürokrasi konusunda rakip tanımaz.”

“Onları inceleyebilir miyim?”

“İtiraz edileceğini sanmam ama defterlerin yanından ayrılma. Eudoxia’nın döneminin bazı son derece tehlikeli...” Michael doğru sözcüğü arıyormuş gibiydi. “*Kalıntıları* oranın altında kapalı tutuluyor.”

“Son aylarda pek çok dehşete tanıklık ettim.” Diaz Birader bo-

gazını temizledi. “Daha fazlasını görmek gibi bir arzum *olmadığını* söylersem bana inanabilirsiniz.”

Dük Michael onun listeyi gözden geçirmeye devam ederek basamaklara yollanmasını seyretti ve Jakob’a doğru eğilip mırıldandı. “Keşif bana hep ilginç bir lider seçimi gibi geldi. Onda görüldüğünden fazlası mı var?”

“Herkeste görüldüğünden fazlası vardır,” cevabını verdi Jakob. “Diaz Birader gaye arayan biri. Bu olmadan sahiden de ilginç bir seçim. Ama gayesini bulacak olursa... neler yapabileceğini kim bilebilir?” Basamakları çıkmasının ardından vücudu giderek gevşeyen, ağırları yumuşayarak tanıdık sızılara dönüşen, alevin ısıyla sırtı rahatlayan yaşlı şövalye manzaraya doğru döndü. “İnsan buna bakarken her şeyin mümkün olduğuna inanabiliyor.”

“Daha önce hiç görmemiş birini nasıl etkileyeceğini unutuyorum.”

“Daha önce görmüştüm. Tam bu noktada durmuş ve elflerin ordusuna tanık olmuştum. Ateşleri karanlık taşraya yıldızlar gibi yayılıyordu.” Jakob parmak uçlarının altındaki isimleri yavaşça okşadı. “Sanırım... bunu ben oymuştum.” Çizgiler o zaman ile şimdi arasındaki uzun yıllarda öylesine aşınmıştı ki emin olmak zordu. Neredeyse onları kazıyan adam kadar yıpranmışlardı.

“Biliyordum!” Dük Michael şövalyeye doğru parmak salladı. “Sen İkinci Cihat’ta savaşan Thornlu Jakob’un ta kendisisin! Ama o savaş bir yüzyıldan uzun zaman önceydi! Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Uzun ve trajik bir öykü.” Jakob parmaklarını daha başka isimlerde de gezdirdi. Onları oymuş kişileri düşündü. Gençliğinin akkor potasında dövülmüş o anıların hâlâ bu denli güçlü olması ne garipti. “Şu Sicilyalı Kızıl lakaplı Kral William. Şu da şimdiye dek tanıdığım en yabanıl dövüşçülerden biri olan kâhyası Biordo Ambra. Şuradaki İman Sütunu dedikleri Sör John Galt. Adını tırnaklarıyla kazımişti. Bana hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey gibi gelmişti.”

“Ağır isimler,” diye mırıldandı Dük Michael. “Hepsi de birer kahraman.”

“Dünün kahramanları.” Jakob parmak uçlarını silinmiş oymalardan ayırdı. Yakında onlardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. “Yarının hayaletleri.”

“Lakin sen hâlâ aramızdasın.”

Jakob o kadar boğuk bir sesle kıkırdadı ki, ağzından neredeyse bir homurtu çıktı. “Ben zaten hayaletim.”

“Ah, ben birkaç dövüşten daha alnının akıyla çıkabileceğin fikrindeyim.” Dük Michael güneye ve doğuya –Kutsal Topraklara– doğru kaşlarını çattı. “Bana... elflerden bahset. Sahiden de söylenildiği kadar fenalar mı?”

“Zamanla... insanlardan daha beter olmadıklarını düşünür oldum.” Jakob uzun bir nefes aldı. “Yani... evet.”

Semaya Yakın

“Burası da felsefe bölümü,” diyen Leydi Severa kapı kanatlarını ardına kadar açtı. “Ayrıca tarih, ilahiyat, astronomi ile matematik, doğa ve sihir ilimleri...”

“Sevgili Aziz Jerome...” diye fısıldadı kadını takip eden Diaz Birader. O anda öğrenmenin hami azizinden başka kimin adını anabilirdi ki?

Athenaeum'un merkezindeki rotond* semaya onun ulaşmayı beklediğinden –veya tahminince hak ettiğinden– daha yakındı. Çok yukarıdaki kupollardan** giren ilahi ışık huzmeleri Antik Truva tarihinden sahnelerle süslenmiş bir kubbeyi aydınlatıyordu. O sahneler arasında Hektor'un Aşil'i küçük düşürüşü, Cassandra'nın Odysseus'u kandırışı, Truva Atı'nın yakılışı, Astyanax'ın zaferi ve Miken'in yağmalanışı da mevcuttu. Baş döndürücü sıralar hâlinde uzanarak aşağıdaki duvarları kaplayan en az on adam boyu yüksekliğindeki raflar kıvrık bir uçurumu andırıyor, akıl almaz sayıda kitapla dolup taşan bu rafların önlerinde bir delinin elinden çıkmışa benzeyen bir rampa, merdiven ve basamak ağı bulunuyordu. Binlerce. Dönümlerce.

“Dram ile komedi şu tarafta...” Başka kapıları işaret eden Severa keşişi bir merdivenden indirdi. İçeriye, salonu çevreleyen çok sayıdaki balkonun en alçağından girmişlerdi ve rotond zemini yere gömülüydü.

“Yani hepsi bu kadar değil mi?” diye fısıldadı Diaz, yukarıya bakarken ağzı bir karış açılarak.

“Ah, hayır. Şifalı otlar ile tıp batı kanadında, ilahiyat ile kutsal metinler doğuda, onlardan ayrı bir harita koleksiyonu var, vesaire...”

“İnanılmaz...” diye fısıldayan Diaz Birader'in sözü, bakışlarının

* Genellikle kubbeli bir çatısı olan yuvarlak oda. –çn

** Kendisinden büyük bir çatının veya kubbenin üstünde bulunan kubbe biçimli yapı süslemesi. –çn

raflardan aşağıya kaymasıyla yarım kaldı. Yukarısı cennetse belki de aşağısı cehennemdi.

Daire şeklindeki geniş zemin Vigga'nın sırtından bile daha yoğun biçimde işaretlerle kaplıydı. Halkalar içinde halkalar, beşgenler içinde üçgenler, mide bulandırıcı bir baş dönmesine sebep olacak karmaşıklıkta iç içe geçmiş sembollerden oluşan sarmal çizelgeler. Farklı metallerden dökülmüş, farklı mürekkeplerle boyanmış, mermerden yontulmuş, kargacık burgacık el yazılarıyla yazılmış büsbütün anlaşılmaz metinler. Gördükleri Diaz'a, onu ziyadesiyle tedirgin edecek kadar Balthazar'ın Venedik'teyken hazırladığı tertibatı hatırlattı ama buradaki çok daha büyük ölçekliydi. Aşağıdaki zeminin boydan boya Kara Sanat'la kaplı olduğu söylenebilirdi.

Leydi Severa rünlere sürten elbisesinin hışırtıları ağır sessizlikte yankılanarak o zemini süzülürcesine katetti ve Diaz Birader'in onu takip etmekten başka seçeneği kalmadı. Odanın ortasında tellerle sarılıp sarmalanmış, yanmışçasına kararmış uzun bir bakır çubuk vardı. Çubuğun iki yanına da birer bank yerleştirilmiş, bu banklar bilhassa yoğun görünen yilankavi sembollerle çevrelenmişti. Oraya yaklaşırken bankların âdeta bir mahkûmu sıkıca sabit tutmak amacıyla kalın kayışlarla donatıldığını görmek Diaz'ı daha da tedirgin etti.

"Bu... Eudoxia'nın deneylerinde kullandığı bir aygıt mıydı?" diye mırıldandı.

"Sonuncusuydu," dedi Severa.

Diaz Birader en yakındaki banka bakarak gözlerini kırptırdı. Minder kavrulmuş gibiydi. "Gerçekleştirirken öldüğü..."

"Zaten yıllardır ölüyordu." Severa diğer banka kaş çattı. "Hastalıklı doğmuştu. Theodosia'nın aziz gibi bir ahlaya ve kahraman bir ağabeye sahip yavrusuydu. Bir miktar... küskünlük hissetmesi doğaldı."

"Bu bir imparatorluğu çalmak için bahane olamaz."

"İmparatorluğu koruyordu," dedi Severa. "Veya... sanırım bahanesi buydu. Kendisi öyle kusurluydu ki, kusursuz bir eser yaratmaya can atıyordu. Kocasını onu hüsrana uğratıp sırtından bıçakladı. Sonra aynı şeyi oğulları da yaptı. Bu yüzden kendi kabuğuna çekildi. Kendini buraya, kitaplarının arasına gömdü. Kusursuzluğu sihrinde aradı."

"Ama neticede sihir de onu hüsrana uğrattı..."

“Öyle görünüyor.”

Bakır çubuğa iki kavanoz takılıydı. Merakı korkusuna ağır basan Diaz Birader yaklaşıp birinin ışığı kıran camından içeri baktı. Kavanozda yüzen bir şey mi vardı? Kocaman, siyah, parlak bir kuştüyü? “Eudoxia burada ne yapmaya çalışıyordu?” diye fısıldadı, nedense sesini yükseltmekten çekinerek.

“Belki de özgür kalmaya. Gitgide çürüyen bedeninden. Yaptığı hatalardan.”

“Ona hayranlık duyarmış gibi konuşuyorsunuz.”

Severa başını kaldırdı. “Eudoxia yabanıl, kindar, paranoyak bir despottu. Truva’yı kurtarma çabaları şehre zarar verdi. Bir hayal inşa etme çabaları bir kâbus yarattı. İster deneyleri, ister talebeleri ister oğulları olsun, başarısızlıklarına sırt çevirdi. Fakat yolun sonuna kadar aynı hataları tekrarlamaktan vazgeçemedi. Ona hayranlık mı duyuyorum? Hayır. Ama onu *anlıyor* muyum? Hepimizin kendince sebepleri var, değil mi? Hepimiz de kendi kusurlarımızın tutsaklarıyız.”

Diaz Birader yavaşça kafa salladı. Hiç kuşkusuz, kendisinin de mücadele edilecek kusurları, telafi edilecek hataları vardı. Dük Michael’dan aldığı talepler listesini daha sıkıca kavrayıp omuzlarını dikleştirdi. “Artık yeni bir imparatoriçemiz olacak. Yeni bir fırsatımız. Tek seçeneğimiz... daha iyisini yapmak.”

“Haklısın, Diaz Birader.” Severa çenesini kaldırdı, ellerini kavuşturdu ve bir kez daha o heybetli İmparatorluk Meclisi vasisi hâline geldi. Onun bu hâlini gören biri duygu gibi şeylere sahip olduğunu bile tahmin edemezdi; o duyguların neler olabileceğini tahmin etmek ise hepten imkânsızdı. “Arşiv bu tarafta.” Kadın rotond boyunca ilerledi ve Diaz Birader elindeki işe odaklanmış vaziyette onu takip etti.

Eudoxia’nın hatalarını –tabii kendininkileri de– arkasında bırakmaya hiç de isteksiz değildi.

İç Temizliği

Vigga başını zonklatan ve karnını ağrıtan bir hapsirikle aniden uyandı.

Balgam çıkarıp tükürdü ve diline yapışmış samanları kazıdı. Samanların nerede bitip dilinin nerede başladığını kestiremiyordu ve cıvılcıplak olmasının yanı sıra kan tadı alıyordu. Bunların hiçbirisi alışılmadık olmamakla beraber bir şey kafasını karıştırıyordu.

Madem ki uyanıktı, neden horluyordu?

Bir homurtu duydu ve yanındaki saman yığını hareket etti, ardından kabardı, sonra da dağıldı.

“Ah,” dedi Vigga bir erkeğin açığa çıkmasıyla.

Adamın üstünde de hiç giysi yoktu ve saçları saman doluydu. Neredeyse gözü yaşlı bir şaşkınlıkla kendine baktı. “Neler oldu?”

Vigga gözlerini kıstı. En iyi zamanlarda bile hatırlamaktan nefret ederdi. “Kumarda mı kaybettim?” Onun için kumar oynamak, kumarda kaybetmek demektir. “Süs havuzuna mı düştüm?” Onun için bir süs havuzuna yaklaşmak, içine düşmek demektir. “Bir deveyi mi yumrukladım?” Onun için...

“Kimsin sen?” diye sızlandı adam, kollarını göğsünde tedirgince kavuşturarak.

“Bazen,” diyen Vigga adamın yüzünü nazikçe sıvazladı, “bilmemek daha iyidir.” Saman yığınının çıkıp ahır zeminine atladı. Güneş denen o meraklı angut kalasların arasındaki açıklıklardan içeriye gözlerken, sıkı toprak zemini ışık çizgileriyle kaplamıştı.

Pantolonunun bir bacağına hâlâ ayak bileğine dolanmış hâlde olması Vigga'nın şansınaydı. Fakat diğer ayağını pantolonun diğer bacağına sokmaya çalışırken kayıp düşmesi öyle değildi. Yere yuvarlanan kurtkadm üstüne düştüğü şeyin at dışkısı olduğunu tahmin etti ama pekâlâ kendisinininki de olabilirdi. En azından bir tür dışkı olduğu kesindi. Hem zaten bir kez saçma bulaştı mı ne fark ederdi?

“Kahretsin,” diye söylenen kadın bir çizmesini ayağına geçirdi.

Diğerinin bir at yalağının altında durduğunu görüp oraya gitti ve başını yalağa soktu. Soğuk su yüzünü öptü, sonra da geriye attığı saçlarından aşağı aktı. Vigga'nın bedeni hoş bir ürpertiye kapıldı. Bir at onu bölmesinden süzdü.

“Kendi işine bak!” Vigga hayvana ağzından su püskürttü. “Bön bön bakmanın kabalık olduğunu kimse sana söylemedi mi?”

At kişneyerek başka tarafa döndü. Vigga hayvanın ne dediğini anlamasa da tartışmayı onun kazandığından endişelendi. Bir ahıra bile ağır gelen kokunun farkına vardı. Koltukaltlarını kokladığında, kimsenin şaşırmayacağı gibi, kaynağın kendisi olduğunu anladı. Bu yüzden çabucak su dökündü ve aheste adımlarla ahır kapısına yollandı.

Kapının önündeki aydınlık şeridinde son ve buruşuk bir giysi duruyordu. Vigga bazen düzüstükten bir süre sonra bütün giysilerini özenle katlanmış hâlde bulurdu. Onları çıkarıp atmaktan başka bir şey yaptığını hatırlamadığından bu tuhaf bir durumdu. Fakat yeni kıyafetler giyyormuş gibi hissettiği için aynı zamanda da hoştu. Lakin maalesef bu sabah öyle olmamıştı. Altdudağım öne çıkaran kadın samanlarla kaplı şeyi sağa sola çevirerek ona anlam vermeye çalıştı.

“Bu benim yelegim değil,” diye mırıldandı. Fakat kolaydaki tek yelek olduğu için dikiş yerlerinin itirazlarına rağmen üstüne geçirdi. Deri kumaş onu koltukaltlarından yırtılmakla tehdit etti.

“Bana da bir giysi var mı?” Adam elleriyle hayalarını kapatarak samanlıktan ona bakıyordu.

“Neyim ben?” diye homurdandı Vigga, ahır kapısının kulplarını tutarak. “Terzi mi?”

“Ne olduğunu bilmiyorum ki!”

“Terzi değilim.” Vigga kapı kanatlarına asıldı. “Aah!” Kör edici güneşe karşı elini siper ettiği gözlerinden birini açık tutup diğerini hızlı hızlı kırıştıtararak dışarıya yalpaladı.

Burası bir kanal mıydı? Her iki tarafta insanlarla dolup taşan taş döşeli birer yol vardı ve hızla akan suların iki yakası küçük köprülerle birbirine bağlanmıştı. Gözüne kiremitli çatıları ve uzun pencerele-ri olan binalar, dükkânlar, evler ve kapısının etrafına küçük suratlar çizilmiş bir kilise çarptı. Ayrıca...

Gırtlığının gerisinden uzun, alçak bir hırıltı çıkarmaya başladı. Kurt kaburgalarının arkasından kuşkuyla yaklaştı ve Vigga onu azıcık bile suçlayamadı. Trafiği yarıp geçti ve bir köprüyü sert adımlarla aşır önündeki masalarda müşterilerin oturduğu bir tür tavernaya kadar gitti.

“Neden buradasın?” diye çıkıştı.

“Seni bekliyordum.” Baron Rikard nakışlı gömleğindeki sökük bir ipliği çekiştirdi. Gömleğin yenleri dirseklerine kadar gevşekçe kıvrılmış, önü göbeğe kadar açılarak cilalı fildişi kadar soluk renkte adaleli karnını meydana çıkarmıştı. “Birinin çingar çıkarmayacağından emin olması gerekiyordu. Yoksa *daha başka* çingar mı demeliyim? Dün gece o süs havuzunda yaptıkların... Kurtarıcı aşkına.” Baş ve işaretparmaklarının arasında tuttuğu kadehi kahrolası bir duayen gibi burnunun altında biraz salladı, muhtaçlık ima eden bir ürpertiyle dudaklarını yaladı ve gözlerini kapayıp içkisini yudumladı.

Kadehteki şey şarap değildi. Vigga’nın burnuna tuzlu bir koku çarptı ve kurdun salyaları aktı. Zihnindeki karanlık köşelerde etin iyisiyle ilgili düşünceler canlanarak vicdan azabı uyandırdı. Baron Rikard dönüp bakmadan elinin tersiyle ona doğru bir tabak kaydırdı. Tabakta kanlı sıvıların içinde yüzen iri bir but vardı. “Bunu sana sipariş ettim.”

Bu sefer Vigga’nın ağzı sulandı ama gururu onu dizginledi. “Yoksa beni köpek mi sanıyorsun?” diye hırıldadı.

“Fikirlerimi ne zamandan beri önemsiyorsun?” Rikard siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Asıl soru, *sen* kendini köpek mi sanıyorsun?”

Vigga onu kötü kötü süzdü ama but gibi kokuyor, açlığı sınır tanımıyor, gururuysa her yerinden dökülüyordu. O yüzden bir tabure çekip oturdu, budunu tabaktan kaptı ve dişleriyle parçalamaya başladı. Baron en sinir bozucu ifadelerinden biri olan kendini beğenmiş sırıtışıyla onu seyretti.

“Soru böylece yanıtlanmış oldu,” diye mırıldandı.

“Size... başka bir şey getirebilir miyim?” Masaya yaklaşan garson kız kocaman, nemli ve sevgi dolu gözlerle Rikard’a baktı. “Her ne isterseniz.”

“Hayır, hayır, canım.” Baron gülümseyerek ona doğru eğildi. “Za-

ten *o kadar çok* şey yaptın ki.” Bir mendili dilinin ucuyla ıslatıp kızın yakasının üzerindeki iki küçük kan damlasını sildi. Kız onun dokunuşuyla gözkapaklarını kırıştıtararak çaresizce iç geçirdi.

Çiğre yakın etten son bir ısırık koparan Vigga tiksintiyle homurdandı.

“Lütfen... iş arkadaşşıma aldırış etme.” Baron iç geçirdi. “O böyle biridir.”

“Ve bundan gurur duyuyorum,” dedi Vigga, bundan daha az gurur duyması mümkün değilken.

Rikard kadehini başına dikti, ardından içini yaladı, sonra da masaya dikkatle bırakıp yanına bir çift sikke attı. “Yakın bir zamanda bunların arka tarafında küçük Alex’imizin yüzünün yer alabileceğine inanmak zor,” deyip masadan kalktı ve oradan ayrıldı. Garson kız ellerini göğsüne bastırarak onun arkasından uzun uzun baktı.

Vigga bir yandan kemikte kalmış her et parçasını dişleriyle sıyrırken bir yandan da başını iki yana sallayarak vampiri takip etti. Yine de içinde bulunduğu sokakta kafasını karıştıran bir şey vardı. Biraz ileride yemyeşil bir bitki cümbüşüyle son bulurmuş gibi gözüküyor, daha ötedeys e upuzun kuleler yükseliyordu; tıpkı Sütun’un tepesinde olduğu gibi. Fakat orası çok yükseklerdeyken burası daha alçaktaydı ve gökyüzü her yönde alabildiğine yayılmaktaydı...

“Neredeyiz?” Tavernanın köşesinden başını uzatan Vigga dehşetle geri kaçtı. Alçak bir tırabzanın arkasında şehre, onun ötesindeki liman duvarına ve onun da ötesindeki denize kadar inen baş döndürücü bir boşluk vardı. Hepsi de çok aşağılardaydı ve midesi ağzına gelen Vigga elindeki kemiği düşürüp binanın köşesine yapıştı.

“Tabii ki Büyük Su Kemer i’nde.”

“Yüksek yerlerden hiç hoşlanmam!” Vigga kenardan geri geri uzaklaşırken neredeyse oradan geçen biriyle çarpışacaktı.

“Burası iç savaşı lara, çöken imparatorluklara ve istilacı elflere dayandı,” dedi baron kaygısızca. “Zannımca senin hatırı sayılır ağırlığını bile taşıyabilir.”

“Hepimiz yarasaya dönüşemeyiz,” diye tersledi Vigga. Su Kemer i’nin çok aşağılardan görünen hâlinin anısını kafasından çıkarıyordu. Oradan bakıldığında kemerler ne kadar da zarif, tepeye kurulu evler –*bu evler*– ne kadar da desteksizdi.

“Ne yüksekten hoşlanıyorsun ne de kalabalıktan,” dedi Rikard. “Açıkçası, gerçekten de düşebileceğin en kötü şehre düşmüşsün. Ama sakın korkma, burada uzun süre kalmayacağız. Ne de olsa, görevimiz sonuna yaklaşıyor! Tabii Prenses Alexia’nın taç giyme töreniyle bağlantılı bazı protokol hususlarını gözden geçirmek istiyorsan başka.”

Vigga adama gözlerini kısarak baktı. “Ne hususlarını, ne hususlarını?”

“Bu cevabı kesin bir hayır kabul ediyorum,” diyen Rikard rahat adımlarla yürümeyi sürdürdü. Onun bu yürüyüş tarzına ne denirdi ki? Çalım mı? Kurum mu? Kasıtlılık mı? Ağırlığını topuklarına hiç vermiyor, kalçalarını kıvrıyor, yılan ile insan arası bir yaratığa benziyordu. En can sıkıcı olanı da Vigga’ya tam tersini yapmaktan ve huysuz bir vahşi gibi kamburunu çıkararak paldır küldür adımlamaktan başka seçenek bırakmıyordu. Üstüne üslük, baron onun aklından geçenleri tahmin etmişçesine alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Bilmem farkında mısın ama taşakları ağrıyan bir boğa gibi tepinmen beni daha beter göstermiyor. Bilakis zarafetimi ve inceliğimi önce çıkarıyor. Tıpkı güzel kimselerin genellikle boka düşmüş bir elmas gibi göze batmak için çirkin arkadaşlar seçmeleri gibi.”

“Bana nasıl yürüyeceğimi söyleme,” diye homurdandı Vigga.

“Ah, öyle bir şeyin mümkün olduğunu hayal etseydim bile seni değiştirmeye asla kalkışmazdım. Tüm iticiliğine rağmen hiç kimse senin tam bir orijinal olduğunu inkâr edemez.”

Vigga kaşlarını çatı. “İltifat mıydı bu? Nefret ettiğin birinin iltifatına memnun mu olmalısın, yoksa kızmalı mısın?”

“Bilmukabele. Haklı gerekçelerle birbirimizden tiksiniyoruz ama... dünya sensiz daha donuk bir yer olmaz mıydı?” Baron bir dükkânın önünden geçerken kapıdan çıkan iyi giyimli bir kadın duyulur bir iniltiyle kapı çerçevesine yığılıp kaldı. “İkimize bir bak. Bir çift canavar.”

“Kendi adına konuş,” dedi Vigga. “Ben içimdeki hayvana tasma ve ağızlık taktım.”

“Sahi mi?”

“Üstümde kürk görüyor musun?” Vigga çıplak kollarını kaldırdı. Dirseklerinin altında ince tüyler olduğu doğrudu ama *kürk* diye adlandırılabilen hiçbir şey yoktu.

“Kutsal Şehir’in yakınındaki o handa hiç de tasma takılmış gibi görünmüyordun,” diye gözlemde bulundu baron.

“O arabada günlerce kapalı tutulmuştum.” Vigga nazikçe burnunu çekti. “Biraz bacaklarımı esnettim diye beni kim suçlayabilir?”

“Adriyatik’teki o kalyonda da pek ağızlık takılmışa benzemiyordun.”

“Diaz Birader benden yardım dilendi, ben de onun hayatını kurtarmayı seçtim. Seçtim. Önemli olan bu.”

“Peki ya Aziz Sebastian Manastırı’nda?”

“Danimarkalı kurdunu salınca ben de onunla oynamak için kendimkini saldım.” Vigga o olayın hatırasıyla hafif bir gıdıklanma hissetti. “Kurt çekip gitmiş değil ve asla da gitmeyecek. Bunun farkındayım. Ama ne zaman kurt olacağımı *ben* seçiyorum. Ne eli demirli gothiler, ne kırbaçlı kardinaller, ne sen veya Thornlu Jakob ne de gökteki ay.” Ay deyince aklında tombul ve gümüşü bir dolunay canlanan kurtkadın hoş bir ürpertiye engelleyemedi. “Hele hele kurt asla. Diğer zamanlarda uslu, güvenli ve temiz olacağım.”

“Temiz, ha?” Baron ona bir kaşını kaldırdı. “Saçındaki şu şey dışkı mı?”

Vigga kafasını öfkeyle silerken birkaç saç telini yoldu ve onları parmaklarındaki dışkıya yapıştırdı. Ardından elini hızla sallayarak artığı fırlatıp atmaya çalıştı. “Dışım değil! İçim... temiz.” İki parmağıyla göğüs kemliğini dürterken yelegine de –veya her kimin yelegiyse ona– biraz kaka bulaştırdı. Fakat derdini anlatabilmiş olacak ki, emri alan kurt bir yavru köpeğin uysallığıyla süklüm püklüm uzaklaştı. “Gördün mü? Bu bir kurdun göğsü değil, bir kadının göğsü. Üstelik övünmek gibi olmasın ama bir kadın göğsü için muhteşem bir örnek.”

“Demek öyle?”

“Evet,” dedi Vigga. “Öyle.”

“Eh, madem için temiz...” Yanlarından geçen bir kadın Baron Rikard’la göz göze geldi ve tokat yemişçesine gözkapaklarını kırptırarak yalpaladı. “Seni tebrik ederim...” Baron kadına doğru eğilerek dudaklarını sıyırdı ve dilinin ucunu sivri dişlerinden birinin ucuna değdirdi. Gözünü kadının boğazına dikti...

Ve bakışlarını oradan ayırıp yoluna devam etti. Vigga adamın bıyık altından mırıldandığını işitti.

“Keşke benim içim de öyle olsaydı.”

Güzel Bir Taviz

Truva Taht Salonu huşu uyandırmak için dikkatle tasarlanmış bir mekândı. Diaz Birader'e göre de o amaca ulaşılmıştı.

En başta salonun konumu özenle seçilmişti. Söylendiği kadarıyla taht bir zamanlar sarayın zemin katındaki çok daha büyük bir kabul salonundaydı ama açık göz bir meclis üyesi onun mümkün olduğu kadar yukarıya, hatta Aziz Natalia Alevi'nin hemen altında yer alan Pharos'un en yüksek katına taşınmasını önermişti. En kibirli elçi bile dev pencerelerden görülen görkemli manzaradan etkilenirdi. En kendini beğenmiş kodaman bile hükümdarlarının keyfini kaçırarak kişileri bekleyen baş döndürücü boşluğu sözsüzce hatırlardı. En atletik ricacı bile salona insafsız merdivenlerden yılmış vaziyette ulaşır, dizleri bükülmekten başka bir şeye yanaşmazdı.

Ezici servet gösterisi de cabasıydı. Rengârenk mermerlerden yapılmış sütunlar, insan boyunda kehribar vazolar, zerbaif goblenler ve Akdeniz'in dört bir yanından haraç olarak verilmiş hazineler gözleri kamaştırmak için birbiriyle yarışıyordu. Duvarlara tutturulmuş silahlar ve zırhlar bir orduyu donatmaya yeterdi. Afrika'nın ince sııklı mızrakları, bozkırların altın kabzalı palaları, vahşi Kuzey'in baltaları, inatçı Batı'nın kılıçları Truva'nın asırlardır tüm rakipleri karşısında kazandığı zaferlerin imalı birer hatırlatıcısıydı. Yabancı tasarımları görenin yüreğine korku salan çivili mızraklara, tırtıklı hançerlere ve zalim oklara başköşede yer ayrılmıştı. Bunlar elflere karşı düzenlenen cihatların kutsal emanetleri ve zafer olasılığının birer kanıtıydı.

Son olarak Yılan Tahtı'nın ta kendisi vardı: Muhtelif renklerdeki kesif taşlardan oyulmuş kıvrık yılanlardan oluşan upuzun bir abide. O yılanlar tahtın arkasındaki koskoca pencereden giren ışıkla âdeta canlanarak kıvrır ve dişlerini gösterirdi. Koltuğun efsanelerden çıkmış bir deve uygun olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Tabii bu da Diaz Birader'in dahi inkâr edemeyeceği gibi Alex'in ona oturacağı fikrini biraz gülünç hâle getirmekteydi.

Hiç kimse bu hususun müstakbel imparatoriçeden daha fazla farkında değilmiş gibiydi. Genç kadın tahtın akik basamaklarının dibindeki çok daha küçük bir sandalyede, ayna gibi cilalanmış bir masanın başında, sapsarı yüzünde endişeli bir ifadeyle oturarak tırnaklarını tedirgince kemiriyordu.

Solunda İmparatorluk Meclisi vasisi sarsılmaz Leydi Severa, sağında meşhur Nicaea Dükü Michael oturuyordu. Dükün yanında kaskatı oturan ölümsüz cihatçı Thornlu Jakob bu göz kamaştırıcı ışık cümbüşünde suratsız bir grilik vahasına benziyordu. Onun karşısında da Diaz Birader, yani Truva bir yana Leon'da bile kimsenin adını duymadığı bir manastırın kütüphaneci asistanı oturuyordu. Diaz yanında getirdiği defter, tapu ve belgelere çekidüzen verdi –başarı ancak onları masanın kenarıyla tamamen paralel şekilde hizalayarak sağlanabilirmişçesine– ve Aziz Beatrix'e sessiz bir dua edip Alex'e kafa salladı.

Genç kadın kuliste sahneye çıkmaya hazırlanan bir aktör misali omuzlarını yuvarladı, yanaklarını tokatladı, boynunu esnetti, cömert bir tebessüm takındı ve kendinden emin, rahat, hatta biraz *asil* bir şahsiyet havasına büründü.

“Hazırız,” dedi.

Ömrünün büyük bölümünü beli bükük geçirmişe benzeyen başkâhya yerlere kadar değildi. “Öyleyse Truva İmparatorluğu aristokrasisinin... mecmu temsilcilerini... takdim ederim!” Adam yengeç gibi yan yan uzaklaşırken bir çift zırhlı muhafız upuzun kapı kanatlarını açtı. “Aeolis ve lyonya Dükü Kostas Phrantzes Dukos!” diye devasa bir alnı olan ufak tefek bir adamı değil de elflere karşı kazanılmış nihai zaferi duyururcasına gürledi adam. “Lesbos ve Pylos Adaları vasisi, Plomari'nin koruyucusu, Beşinci İmparatorluk Donanması amirali, üçüncü dereceden Gül Şövalyesi.”

Taht salonuna Diaz Birader kadar hayran kalmadığı anlaşılan Dük Kostas, prensesi adabın elverdiği en hafif kafa sallamayla selamladı ve ağırdan alarak bir sandalyeye doğru burnu havada yürüdü.

“Trakya Düşesi Helen Tzamlakon Arsenios Guilland...” Kocaman bir peruk takmış kadim bir kadın ayak sürüyerek eşiği aşarken kaygılı bir uşağın yardım teklifini öfkeyle reddetti.

Bu böyle sürüp gitti. Birbirinden ağır isimlerin yayılım ateşini unvanlar, rumuzlar ve nişanlar taarruzu izledi. Sandalyeler usandırıcı bir ahestelikle tek tek doldu ve sonunda Prenses Alexia ile dört yar-

dımcısı kendilerinin beş katı büyüklüğündeki takıp takıştırmış bir asilzadeler kalabalığıyla karşı karşıya kaldı. Diaz Birader takdimlerin öğle –hatta belki de akşam– yemeğine kadar bitip bitmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

“Ve son olarak...” diye seslendi başkâhya.

“Ah, evet,” diye fısıldayan Alex tebessümünü biraz daha genişleterek.

“...Majesteleri İmparatoriçe Eudoxia’nın en büyük oğlu...”

“Ah, hayır,” diye fısıldayan Alex’in tebessümü silinmeye yüz tuttu.

“...ve İmparatorluk Filosu başamirali...”

“Kim olduğumu zaten biliyorlar.” Dük Arcadius başkâhyanın omzunu sıvazlayıp ona sır verirmiş gibi göz kırptı. Uzun boylu, ince yapılı ve yakışıklı adam “hayır” sözcüğüyle nadiren karşılaşmış birinin tembel özgüveniyle hareket ediyordu. Alex’i kardeşlerinin küçümseyici nefretlerine hiç benzemeyen mahmur bir tebessümle süzdü. Diaz Birader derhal ona daha bile az güvenir oldu. Diğer kardeşlerin cinai niyetleri daha en baştan açıkça ortaya konmuştu. Arcadius’un nasıl bir oyun oynadığıysa daha sonra anlaşılacaktı.

“Sen kuzenim Alexia olmalısın.” Arcadius topuklarını birbirine vurdu ve diğer ziyaretçilerinkinden çok daha saygılı bir selam verdi.

Alex ona kötü kötü baktı. “Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?”

“Ne, beni mi? Hiç de bile!” Arcadius masanın diğer ucundaki sandalyeye çöktü, arkasına yaslanarak sandalyenin ön bacaklarını havaya kaldırdı, çizmelerinden birini masanın cilalı yüzeyine koydu ve odadakilere sırtıttı. “Ama ben zaten kolayca memnun kalırım. Kime istersen sorabilirsin.”

“Irene’in kızını... bir kez daha aramızda görmekten... sevinç duyduğumuzu söylerken...” Yüzü koskoca bıyığının altında neredeyse görünmeyen bir dük ayağa kalktı. “Tüm topluluk adına konuştuğumdan... eminim.” Oysaki kendisi de dahil hiç kimsenin sevinmiş gibi bir hâli yoktu. “Fakat majestelerinin tahta çıkışını... görüşmeden önce... çözülmesi gereken bazı... haksızlıklar... şikâyetler... borçlar mevcut.”

“Sizin veya başka birinin şikâyetleri ne olursa olsun, veliaht veliahtıdır. O Alexia Pyrogennetos!” Alex adını duyunca buna layık olmaya bileceğinin farkındaymışçasına sandalyesinde iyice dik oturarak biraz daha mağrur bir duruşa büründü. “Truva Pharosu’nda Irene’den doğdu

ve hem Patrik hem de Papa tarafından Yılan Tahtı'nın tek meşru vârisi ilan edildi. Yoksa Doğu İmparatorluğu'nda hürmet, sadakat ve sorumluluk gibi şeyler yok mu?"

"Elbette var. Dük Michael," dedi uzun boynuyla ve tane tane konuşmasıyla Diaz Birader'e bir sokuşunu hatırlatan bir kontes. "Fakat bunlar iki kenarı keskin bir kılıçtır. Ve o kenarlar iki tarafı da keser. Bir imparatoriçe de. Tebaasından. Sorumludur."

"Onların *bakımlarından*," dedi kadim düşes hırıltılı bir sesle, zayıf gözlerini Alex'in sağ tarafındaki bir yere dikerek. "Onların *adaletinden*."

"Eudoxia'nın saltanatı. Kimse için kolay değildi..."

"Bazıları için daha da zordu," diye homurdandı Michael.

"Fakat *hepimiz*," dedi zerbaş şapka takan mülayim bir kont, "yeni bir *istikrar* ve *refah* çağı arzu ediyoruz. Tabii Yılan Tahtı'na çıkan yolun *engebesiz* olmasını da."

"Bir itirazlar çalılığından geçen sonu gelmez bir hukuki bataklık değil." Arcadius üniformasının önünden bir toz zerresi alıp baş ve işaretparmaklarının arasında ovuşturdu. "Eee, ilk kim yakıncak?"

Kadim düşes çenesini öne çıkararak altındaki gerdanını dalgalandırdı. "Belki... kıdem sırasına göre gitmeliyiz."

"Veya mülklerin *boyutlarına* göre," diye gürlendi tombul bir kont.

"Yahut unvanların sayısına göre." Bu yorum gri saçları kafasından patlarcasına çıkan bir dükten gelmişti.

Alex tekrar bir tebessüm takındı ve bunu en solundaki sandalyeye yöneltti. "Neden masayı dolaşmıyoruz?"

"Pekâlâ, majesteleri," dedi koca alınlı adam. "Muhtemelen bildiğiniz gibi, ben Dük Kostas Phrantzes Dukos'um. Ailem atalarınız adına asırlardır Aeolis'i ve İyonya'yı elinde tutmuştur. Lakin bu zamanın çoğunluğunda taht Lesbos Adası'nda bir deniz üssü işletti. Devamlı büyüyen bir kışla, ambar ve istihkâm yelpazesi ailemin gerek karada hayvan otlatma gerekse denizde balık avlama haklarından yararlanmasına mâni oldu..."

Adam kafa ütölemeyi sürdürürken Diaz Birader parmağının ucunu talepler listesinde gezdirerek onları kendi notlarıyla kıyasladı, uygun defterlerdeki uygun maddeleri buldu ve evraklarını şövalyelerin turnuva için teçhizat hazırlaması gibi düzene soktu.

"Bakalım anlamış mıyım," diye araya girdi Dük Michael. "Yeğenimin seni koruma ayrıcalığı için ödeme yapmasını mı istiyorsun?"

“Adil bir tazminat bekliyorum, hepsi bu! Kâhyam ailemin alacaklarının tahmini miktarını çıkardı...”

Diaz Birader’in kalbi artık tıpkı arenaya giren bir şövalyeninki gibi hızla çarpıyordu. Böyle seçkin rakiplerle hukuki bir düelloya tutuşmuşluğu hiç yoktu ama bu alanda kendini yanan bir kalyondan atmaya kıyasla çok daha fazla tecrübe sahibiydi ve o olaydan bile sağ çıkmayı becerebilmişti. Tabii altına kaçırarak, o ayrı. Aziz Beatrix’in tüpünü son bir kez sıktı, sonra da fikrini değiştirmeden önce ayağa kalktı.

“Lordlarım ve leydilerim!” diye seslenirken sesi biraz fazla yüksekti. “Rica etsem araya girebilir miyim?”

Bütün bakışların ona çevrildiği, son derece gergin bir sessizlik yaşandı. Tek istisna gözlerini keşişin sol omzunun üzerindeki bir yere diken kadim düşes oldu. “Bu... kişi de kim?” Kadının kişi sözcüğünü telaffuz ediş biçimi, henüz Diaz’ın o şekilde nitelendirilebileceğine ikna olmadığını ima ediyordu. “Bir keşiş mi?”

“Kendisi Papa Cenapları tarafından,” dedi Leydi Severa, “majestelerini Truva’ya sağ salim ulaştırsın diye seçilmiş.”

“Ah!” diye gürledi tombul kont. “Bir savaşçı keşiş!”

“Açıkcası, ben daha ziyade...” Diaz Birader boğazını temizledi. “Kütüphaneciyim.”

“Bir kitap kurdu, ha?” Kahkahalar atıldı.

“İflah olmaz bir kitap kurdu.” Diaz en yaltakçı tebessümünü takındı. Bir argüman öne sürmeden önce yüzünde hep bu gülümseme olurdu. “O nedenle lütfkâr Leydi Severa’dan büyüleyici Athenaeum’unuza erişim izni aldığım da ne kadar sevindiğimi tahmin edebilirsiniz.” Topladığı kitapları ve kâğıtları sevgiyle okşadı. “Batı’daki manastırlarda bir-iki şey bildiğimizi zannederdik ama dosyalama hakkında bir keşiş olarak geçirdiğim on yılda öğrendiğimden daha fazla şeyi son birkaç günde öğrendim!”

“Ne diyor bu?” diye çıkıştı kulak trompeti* kullanan yaşlıca bir kont. “Ne diyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kadim düşes sandalyesinde çaresizce kaykıldı. “Saçmalayıp duruyor.”

“Böyle söyleyen ilk siz değilsiniz!” Gevrek gevrek gülen Diaz Bi-

* Eskiden işitme güçlüğü çekenlerin kulaklarına dayayarak daha net duyabildikleri huniye benzer bir aygıt. —çn

rader hazineleri cilalı masanın üstüne yaydı. “Artık sadede geleceğim...”

“Eğer... öyle bir şey varsa,” diye homurdandı bıyıklı dük. Bu sözü yine kahkahalarla karşılandı.

“Bu tapular ve lyonya Düklüğü'ne ait mülkleri gösteren bu defterdeki ilgili girdiler, söz konusu toprakların hep imparatorluk malı olduğunu ve Phrantzes ailesine yalnızca kiraya verildiğini doğruluyor. Mühürlerdeki tarihlere bakarak kira sözleşmesinin iki yüzyıl önce sona erdiğini görebilirsiniz.”

“Ne?” Dük Kostas devasa alnını kırıstırarak belgelere kaş çattı.

“Ve korkarım ki bu durum... sadece o topraklar için geçerli değil.” Diaz Birader kötü haber veren bir doktor misali yüzünü buruşturdu. “Onlarca yıldır taht mülklerinin hatırı sayılır bir bölümünde hayvan otlatıyor, hatta inşaat yapıyorsunuz.” Dördüncü kâğıdını masa boyunca itti ve düzgün durması için düzeltti. “İşte borçlarınız için çıkardığım tahmini miktar.”

Dük kâğıdı incelerken o alın bembeyaz kesildi. “Bu rakam doğru olabilir mi?”

Diaz Birader ellerini kaldırdı. “Alelacele hazırlandı. *Kolaylıkla* yükselebilir de.” O tûy kalemi mürekkebe batırıp ucunda kalanı dikkatle akıtırken ve listesindeki ilk maddenin üstünü çizerken mırıldanmalar yükseldi ama kimse kahkaha atmadı. “Peki öyleyse, Paf-lagonya Dükü Eulogius?” Sıradaki adama baktı. Asilzadenin yüzü hayret verecek kadar kırmızıydı. “Tahtın size birkaç kalyon borçlu olduğunu mu söylüyorsunuz? Korkarım orijinal sözleşme yanlış okunmuş olabilir...”

Artık hukuki muharebenin başlamasıyla Diaz Birader en ufak bir korku duymuyor, mekânın şaşaası onu yalnızca daha büyük kahramanlıklara teşvik ediyordu. Sayfaları birbiri ardına çeviriyor, şimşek gibi kıyaslamalar yapıyordu. Toplamlar ne kadar büyük olsa da –bir noktada Yılan Tahtı için koca bir şehrin mülkiyetini aldığı bile oldu– prensipler Asturias'taki manastır mayalama hakları üzerine müzakeretmeye çok benziyordu.

Bir köprünün onarımı konusunda geri adım attı, ardından onun on katı büyüklüğündeki bir yol bakımı faturasıyla karşılık verdi. Iskontolarla ve bileşik faizlerle saldırıp madencilik yasasının ince

hususlarını gün yüzüne çıkardı. Uzun boyunlu kontes onu balık avlama sahalarında faka bastırıldığını sandı, sonra da kendi argümanı sebebiyle bol kazançlı deniz yollarından mahrum kaldığını fark edip gözle görülür ölçüde sarardı.

Güç dengesindeki değişim neredeyse hissedilir düzeydeydi. Alex yaldızlı sandalyesinde giderek daha dik oturdu. Dük Michael'ın tavırlarında artık öfke değil, kibir vardı. Hatta Leydi Severa ağzının kenarını belli belirsiz bir tebessümle rahatsız eder gibi oldu. Diaz listesindeki şikâyetlerin üstünü teker teker çizdi ve güneş zirveye ulaşip alçalışa geçti. Birader öğle yemeği molası vermedi. Yemeye ihtiyacı yoktu. Katıksız idari yönetim onu fazlasıyla besliyordu.

Tapularının sahte, hem de kötü birer taklit olduğu Diaz Birader tarafından açığa çıkarıldığında Kont Julian isimli son aristokrat bundan hiç hoşlanmadı. Sıkılı yumruklarını taklit belgelerin iki tarafına dayadı ve öfkeli bir ifade takındı. “Tanrı’ya yemin ederim ki, bir din adamı olmasaydın düello meydanında tazminat talep ederdim!”

Güçlüler zayıf gördükleri kişilerce kızdırıldıklarında genellikle tehditlere başvururlar. Diaz Birader’in geçmişte bu yöntemle yıldırıldığı olmuştı. Fakat Kurtarıcı, *Kişi sınanmadan gelişemez*, derdi. Diaz o anda Kutsal Şehir’den ayrıldığından beri ne kadar geliştiğini fark etti. Akıl almaz şeylere tanıklık etmiş ve gerçek canavarların gözünün içine bakmıştı. Bunlara kıyasla bu parfümlü ahmaklardan gelen tehditler neredeyse gülünçtü.

Fakat On İki Fazilet’in ilki tevazuydu ve diğer hepsinin kaynağı oydu. Dolayısıyla Diaz Birader ellerini iki yana açmakla yetindi. “Ben altı üstü bir harf adamıyım. Bir düelloda size bir kâğıt kesiginden fazla zarar veremem. Eğer düello meydanında dövüşe davet etmekte ısrarcıysanız...”

“Benimle ve meslektaşlarımla konuşabilirsiniz,” diye hırıldadı Thornlu Jakob. “Papa Cenapları erdemlilerin çözemeyecekleri bir sorunla karşılaştığında bizi gönderir. Dük Marcian’ın, Dük Constans’ın ve Dük Sabbas’ın bu toplantıya katılmalarını engelleyen biziz. İnanın ki...”

“...keşişle muhatap olmak çok daha işinize gelir,” diye tamamladı Alex.

Kimsenin şiddete başvurmamasının dikkat çektiği huzursuz bir suskunluk yaşandı. Bu Jakob’un toplantıya ilk katkısıydı ve başka da bulunmasına gerek kalmadı.

“Bütün bunların hayal kırıklığı yarattığından eminim.” Diaz Birader herkese gülümsedi. “Hayatım boyunca insanları hep hayal kırıklığına uğrattım ve özür dilemek dışında elimden bir şey gelmez ama daha sadece yüzeyi kazıyorum. Majesteleri Athenaeum’daki çalışmalarımı sürdürmemi dilerse... daha başka ne gibi haksızlıklar, şikâyetler ve borçlar açığa çıkarabileceğimi hayal dahi edemiyorum.”

Dük Michael yeğenine döndü. “Majesteleri, Diaz Birader’in Athenaeum’daki çalışmalarını sürdürmesini diliyor mu?”

Arkasına yaslanan Alex düşünceli bir ifadeyle dudaklarını öne çıkardı ve bir tırnağını yavaşça sandalyesinin kolçağına vurarak haris asilzadelerinin huzursuzluğunu artırdı.

“Eminim ki prenseslerine tam destek sözü verenler,” dedi Diaz Birader, “gelecek görüşmelerde onun cömertliğine ve asil hoşgörüsüne güvenebilirler.”

Alex’in tebessümü her nasılsa öncekinden daha samimi görünüyordu. “Zaten hep o özelliklerimle tanınmışımdır.”

“Öyleyse bırakın ben ilk olayım!” Dük Kostas ayağa fırladı. “Müstakbel imparatoriçeye sadakat yemini etmek için!”

“Ben de ikinciyim!” diye bağırdı Paflagonya dükü.

“Majestelerini Yılan Tahtı’nda görmek için sabırsızlanıyorum!”

Kalabalığın üçte biri, daha birkaç ay öncesine kadar Kutsal Şehir sokaklarında dilencilik yapan bir kızı hükümdarları olarak kutlamak üzere ayağa kalktı. Bir diğer üçte birlik kısım da mırıldanarak etrafa bakındı ve ne tarafta yer alacaklarına karar vermeye çalıştı. Geri kalanlarsa söylenerek kaş çattı. Gür bıyıklı dük masanın öbür ucuna döndü. “Söyleyecek bir şeyiniz var mı... Dük Arcadius?”

“Var tabii.” Eudoxia’nın en büyük oğlu ayağım masadan indirip sandalyesinden kalktı ve sıkılı yumruğunu önünde tutarak Yılan Tahtı’na meşum bir bakış attı. “Bir kütüphaneciyle *asla* dalaşma.” Kahkahalara boğuldu, ardından gevrek gevrek güldü, sonrasında iç geçirip bir parmak eklemiyle gözlerini sildi. “Neyse, majesteleriyle tüm bu yaşananlara farklı ışık tutabilecek bir meseleyi görüşmem lazım. Hem de imparatorluk aristokrasisinin temsilcileri olmadan. Ayrıca rica etsem, odadan çıkmaya, girerken ayırdığımızdan daha az zaman ayırabilir miyiz?”

Arcadius’un o konuda endişelenmesine gerek yoktu. Nasıl ki bir dövüş müsabakasında rakipler ringe çalım satarak çıksalar dahi kaybedenler oradan süklüm püklüm ayrılırken ağırdan almazlardı, burada da aynı şey yaşandı.

Kapı kanatları bir tıkırtıyla kapanır kapanmaz Arcadius masaya bir şaplak atıp Diaz Birader'e sırtıttı. "Kuzen, güler yüzlü suikastçına bayıldım! Asıl katilin suratı antika bir örse benzeyen şövalye olduğunu sanmıştım ama bu sabah cinayetleri keşişin işledi!" Bir elini kapıdan tarafa boşlarcasına salladı. "O ahmakları dert etme. Hepsi de küçük köpekler gibidir; etrafına toplanacak büyük bir köpeğe ihtiyaçları var. Asilzadeler dış bilemesine bilerler ama sonuçta... ben hoşnut olursam onlar da olur."

Alex gözlerini kıstı. "Eskiden biraz alım-satım yapardım. Genellikle de satım. İnsan zamanla içten pazarlıklı müşterileri sezebilir hâle geliyor."

"Eh, öyle olduğumu zaten biliyorsun." Arcadius biraz şaşırmış gibiydi. "Hepimiz de vazife icabı taviz vermeliyiz, imparatorluğun iyiliği için ortada buluşalım falan filan? Sonuçta bu öneri benden çıkmadı..." Bakışları ansızın tedirgin bir tavır takınan Dük Michael ile apışıp kalmış Alex arasında gidip geldi. "Yoksa ona söylemedin mi?" Yanaklarını şişirdi. "Benim de dayım olduğunun farkındayım ama bu kadarı da biraz utanç verici."

Alex'in beti benzi attı. "Bu adam neden bahsediyor?"

Fakat Diaz Birader, Arcadius'un oynadığı oyunu çözmüştü. Veya belki de o oyunu oynayan asıl kişi baştan beri Dük Michael'dı. "Evlilikten bahsediyor," dedi usulca.

Alex'in omuzları yine düşmeye başlıyordu. "Evlilik mi? Kiminle?"

"Eh, benimle değil," diye mırıldandı Jakob.

"Üzgünüm, Alex," dedi Dük Michael.

"Ben mi?" diye ciyaklayan genç kadın gözlerini masanın karşı tarafındaki Arcadius'a dikti. "*Onunla mı? Ve benimle mi?*"

"Eh, bu harika bir sohbetti ama düşünüp taşınacak epey bir şeyin olduğunu görebiliyorum." Arcadius uyluklarına birer şaplak atıp aniden doğruldu. "O hâlde teklifime yanıtını dört gözle bekliyorum. Demek istediğim... faydası olacaksa... diz çökebilirdim de. Hayır mı? Hayır."

Muhafızlar onun arkasından kapıyı kapattıkları anda Alex'in son imparatorluk ağırbaşlılığı da buharlaştı. "Yok daha neler!" diye hırıldayarak dayısına döndü.

Dük Michael gemisini fırtınaya sokmakta olan bir kaptanın yüz ifadesini taşıyordu. "Lütfen, majesteleri, önceden söylersem reddedebileceğinizden çekindim..."

“Onu da nereden çıkardın? Kelleni uçurtmalıyım! Kellesini uçurabilir miyim?”

“Şimdi mi?” Leydi Severa soruyu dikkatle değerlendirdi. “Uçur-mamanızı öneririm. Ama tahta çıktıktan sonra? Kesinlikle.”

“Alex!” Dük Michael ellerini ovuşturdu. “Bu plandaki *mantı-ğ*ı görebilmen gerekiyor. Tek bir hamlede en büyük düşmanını en yakın müttefikine çevirebilirsin! Arcadius'un desteği olmadan salta-natın en iyi ihtimalle sallantılı olur. İktidarda kalabilmek için gece gündüz mücadele etmen gerekir. Ama Arcadius eşinken o ahmak-ların hiçbiri sana karşı çıkmaya cesaret edemez. Ülkeyi ciddi ciddi yönetebilirsin! İyi şeyler yapabilirsin!”

Alex bir elini karnına bastırdı. “Galiba kusacağım. Leydi Severa, söyle ona!”

İmparatorluk Meclisi vasisi duraksadı, ardından bir elini nazikçe masaya koydu. “Arcadius kardeşlerine benzemez. Düşünceli, usturu-plu, etkili bir siyasetçidir. Hem soylular hem de halk arasında po-pülerdir.”

Alex başını tuttu. “Sakın bana bu fikri desteklediğini söyleme!”

“Bir de *silsile* gibi hassas bir mesele var. Tahtta güvenle oturabil-mek için sadece bir saltanat değil, *hanedanlık* da sunmalısın. Ortada bir *vârisler* vaadi olmalı.”

“Vârisler mi?” Alex’in gözleri daha da açıldı, sesi daha da tizleşti. “Jakob!”

Yaşlı şövalye huysuz bir homurtu çıkardı. “Yatağın bir tek seni ilgilendirir...”

Alex utkulu bir tavır takındı. “Aynen öyle!”

“Ama.”

Kızın suratı asıldı.

“Askeri açıdan bakıldığında... Arcadius filoyu kontrol ediyor. Kilit kaleleri elinde tutuyor. Geliri ve kaynakları var. Düşmanlarla çevrilisiniz, majesteleri. Bu hamle sizi âcizden üstün konuma taşı-yabilir.”

“Ama...” Alex asilzadeler gelmeden önceki hâlinden daha kam-bur ve ümitsiz görünüyordu. “Kardinal Zizka’ya söz verdim...”

“Bu fikri zaten Zizka verdi!” diye atıldı Dük Michael. “Ben Kutsal Şehir’den ayrılmadan önce!”

Diaz Birader surat ekşitti. Bir kerecik olsun biraz övgü almayı iple çekmişti ama görüldüğü kadarıyla artık herkesin düşünecek daha

önemli meseleleri vardı. Alex ona çaresizce göz attı. Ömrünün on yılını Kilise’de geçiren Diaz onun hâinden kolayca anlamaktaydı.

Fakat hâlden anlamak bir imparatoriçeyi elverişli bir siyasi evlilikten kurtarmazdı.

“Şey...” O gün yüzüncü kez özür dilercesine ellerini iki yana açtı. “Bunun pek çok sorunu çözeceği kesin...”

Hiçbir Şey Olmamak

“Kahrolası Arcadius!” diye hırıldayan Alex yatak odasında volta atıyor, bunun için her iki yönde epey bir yürümesi gerekiyordu.

Sunny yatakta uzanıyordu. Bunu son zamanlarda bol bol yapıyordu. Ne de olsa, bir imparatoriçenin vârislerinin dünyaya geldiği yatakta yatma imkânı ne sıklıkla bulunurdu? Hatta herhangi bir yatakta? “Taht salonuna girmesini seyrettim,” dedi tavana bakarak. “O kadar da kötü birine benzemiyordu...”

“O lanet dördünün en beteri!”

Sunny yıllar içerisinde bazı gerçekten berbat kişilerle karşılaşmıştı ama Marcian’ın, Constans’ın ve Sabbas’ın her biri kendi açısından onlarla aşık atabilirdi. Elf dirseklerinin üstünde doğruldu. “Ne yaptı?”

“Benden kendisiyle evlenmemi istedi!” diye yumruklarını sıkarak haykırdı Alex.

“Ah.” Sunny’nin aklına söyleyecek başka söz gelmedi. Bu durum Alex’e kendini daha iyi hissettirir gibi gözükmedi. Genç kadın yatağın kenarına çöküp yüzünü ellerine bıraktı.

İnsanlar ne tuhaftı. Sunny de onlardan biri olsaydı, belki doğru sözleri akıl edebilirdi ama olmadığı için edemedi. İçinden derin bir nefes alıp gözden kaybolmak, parmak uçlarına basa basa odadan çıkmak ve bu muhabbet hiç gerçekleşmemiş gibi davranmak geldi. Bir şeyler olmamış gibi davranmakta üstüne yoktu.

O konuda tecrübesi çoktu.

Fakat Jakob hep, *Hayat kolay olanı yapmaktan ibaret değildir*, derdi ve bunu ondan iyi kimse bilemezdi; adamcağız asırlardır hayatlaydı ve her seferinde zor olanı yapmıştı. Bu nedenle Sunny nefes alsa da gözden kaybolmadı. Onun yerine yatakta emekleyip Alex’in yanına oturdu.

“Sana bir şey göstereceğim,” dedi. Cevap gelmeyince Alex’i omzuyla dürttü. “Sana kendini daha iyi hissettirecek.”

Alex yüzüne kapattığı parmaklarını aralayıp açılan boşluktan göz ucuyla baktı. “Arcadius’un cesedi mi?”

“O kadar da iyi değil.” Sunny kızı bileğinden tuttu ve odanın öbür tarafına götürüp şapele soktu. Vitraylardan giren çok renkli ışıktaki toz zerrecikleri uçuşuyor, Kurtarıcı her zamanki gibi tekerin üstünde Tanrı’nın doymak bilmez düşmanlarından eziyet görüyordu.

“Yoksa bana dua mı ettireceksin?” diye sordu Alex.

“Hayır.” Sunny duvara yaslanıp parmaklarını dökümlerden aşağı kaydırды. Sonunda ulaşması en zor noktalara büyük bir ustalıklarla gizlenmiş minik mandalları bulup onları birbirine bastırды.

Duvar kaplamasının bir bölümü tıkırdayarak içe savruldu ve zifiri karanlık bir kareyi meydana çıkardı.

“Gizli bir kapı mı?” Alex’in sesi heyecandan biraz tizleşmişti. Zaten Sunny de böyle olmasını ummuştı. “Onlar sadece kötü öykülerde olmaz mı?”

“İyi olan bazılarında da var.” Kapının öbür tarafında bir fener vardı. Aygıt cam siperliği indirildiği zaman bir kıvılcım çakacak biçimde akıllıca tasarlanmıştı. Sunny onu yaktı ve tutuşan fitil ikisi de uzun boylu olmamasına rağmen içinde eğilmeksizin ucu ucuna durabilecekleri bir pasajı gözler önüne serdi.

“Burayı nasıl buldun?”

“Şu günlerde boş oturmaktan başka yapacak bir şeyim yok.” Sunny genç kadını peşinden çekerek pasaja girdi. “O yüzden bir cereyan hissedince onu takip ettim.” Kulenin şekline uygun olarak sola kıvrılan pasaj o kadar dardı ki, omuz namına pek bir şeyi olmayan Alex bile kendininkileri biraz içe çekmek zorunda kaldı ve örümcek ağlarına takılmamak için başını eğdi. “Ama böyle bir yer? Asıl bir-iki gizli geçit *olmasaydı* hayal kırıklığına uğrardım.”

Bir gün ışığı parıltısı taşların kenarını öptü ve yarık şeklindeki penceresinin altında tozlu bir bankın bulunduğu ufak, kubbeli bir odaya girdiler.

“Gizlenme yeri,” dedi Sunny. “İmparatoriçenin alelacele kaçması gerekirse diye.”

“Tam da ihtiyacım olan şey.” Alex daracık, sarmal merdivene göz attı. “Nereye gidiyor?”

“Aşağı tarafı misafir konutlarına, mutfaklara ve depolara iniyor. Yukarı tarafıysa taht salonuna kadar çıkıyor. Oradaki manzara harika.”

Alex kendini banka bıraktı. “Bir tırmanışla başa çıkabileceğimden emin değilim.” Dönüp sırtını duvara yasladı ve çıplak ayaklarını banka doğru kaldırıp dizlerini göğsüne dayadı.

“Şahsen bana hiç evlilik teklif edilmedi,” dedi Sunny yavaşça, “ama bu mesela bir kalyon tarafından toslanmaya kıyasla hayır diyebileceğin bir şey değil mi?”

“Hiç kimse öyle olduğunu düşünürmüş gibi değil.”

Sunny yine söyleyecek söz bulamadı. “Ah.”

Saçları hafif esintide uçuşan Alex pencereden dışarıya sersefil baktı. “Dük Michael tek hamlede en büyük düşmanımı en yakın müttefikime çevirebileceğimi söylüyor.”

“Müttefikler iyidir,” dedi Sunny.

“Leydi Severa vâris vaadinin istikrar getireceğini söylüyor.”

“Herkes... istikrarı sever.”

“Jakob bunun askeri açıdan mantıklı olduğunu, Arcadius’un filoyu kontrol ettiğini ve bizi birkaç haftada aç bırakabileceğini söylüyor.”

“Jakob’ın askeri konularda benim ömrüm boyu öğrenebileceğimden daha fazla şey unutmuşluğu var. Ama aç kalmayı denedim ve öyle yapmanızı önermiyorum.”

“Ayrıca Diaz Birader bunun bir yığın sorunu çözeceğini söylüyor.”

“Doğru.”

“Sesi üzgün çıkıyordu. Zaten hep öyle çıkıyor. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Sebepler yığınla.” Sunny kendisinden hadisenin “Arcadius’la evlenmeme” tarafına dair bazı hususlar sıralamasının beklendiği hissine kapıldı. Lakin bu onu ilgilendiren bir konuya hiç mi hiç benze-miyordu. Az sonra Alex tekrar konuştu.

“Fark ettin mi bilmiyorum ama... ben evlenecek biri değilim.”

“Bir imparatoriçeye öyle bir seçenek sunulduğunu sanmam.”

“Bir imparatoriçeye bir hırsızdan daha az seçenek sunulduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Yine de daha güzel kıyafetler sunulduğu kesin.”

Alex çenesini oynatarak tekrar pencereye döndü. “Bunun komik davranılacak bir zaman olduğundan emin değilim.”

“Öyleyse ciddi davran.”

“Ne?”

“Vakit geldi de geçiyor.” Sunny omuz silkti. “Sen alevin altında doğmuş İmparatoriçe Alexia Pyrogennetos’sun!”

Alex o ufacık girintide kıvrılmış otururken kaderinde bir imparatorluğu yönetmek olan veliahttan ziyade bir esintinin yanağını okşamasına can atan bir mahkûma benziyordu.

“Hayır,” dedi usulca. “Değilim.”

“Belki henüz değilsindir ama olacaksın. Sen *Prenses Alexia*’sın...”

“Hayır!” Alex gözlerini yumup dizlerine sıkıca sarıldı. “Değilim işte!”

Sunny gözlerini kırıştırdı. “Nasıl yani...”

“Annem peynir satardı!” diyen Alex o kadar öfkeli görünüyordu ki, Sunny bir adım geriledi. “Üstünde süt sağdığı tabureyi saymazsan kahrolası bir tahtın vârisi falan değildi!”

Sunny yine gözlerini kırıştırdı.

“Annem peynir sattı, sonra da öldü. Çünkü insanlar öyle yaparlar.” Tüm öfkesi akıp giden Alex boynunu büktü. Tekrar pencereden tarafa dönmesiyle yüzünün bir yanı ışığa boğuldu. “Babam hendek kazardı ve yedi yaşımdayken beni Kutsal Şehir’e gezmeye götürdü. Oraya vardığımızda bana daha fazla bakamayacağını söyleyip hırsız olmam için beni Keseci Gal’a sattı ve onunla... onunla orada tanıştım.”

“Tanıştın...” Sunny aklındaki soruyu sormak istediğinden emin değildi. Yanıtı duymak istediğinden de. “Kiminle?”

“Alexia’yla,” dedi Alex.

Sunny bir kez daha gözlerini kırıştırdı. “Ah.”

“Günün birinde bana sikkeyi gösterdi.” Alex zincirin ucundaki sikkeyi, kabaca kesilmiş o yarım biçimli parlak bakır parçasını eline aldı. “Ayrıca bana doğum lekesini de gösterip kim olduğunu söyledi. Ona inanmadım. Öyle bir şeye kim inanırdı ki? Yılan Tahtı’yımış, yok daha neler!” Kaşlarını çatıp ayak tırnaklarından biriyle oynadı. “Ama sözlerine kendisinin inandığını

görebiliyordum ve bu beni kıskançlıktan çatlatıyordu. Çünkü o bir şey olduğunu düşünüyordu. Bense hiçbir şey olmadığını biliyordum.”

Sunny yeniden gözlerini kırıştırdı. “Ah,” dedi yine. Bu gitgide alışkanlık –üstelik kullanışsız bir alışkanlık– hâline geliyordu.

“Derken uzun veba patlak verdi ve Alexia da talihsizlerden biriydi. O... öldü. Çünkü insanlar öyle yaparlar.” Alex veya her kimse ağlamaya başlamıştı. “Ben de hırsız olduğum için sikkeyi çaldım. Sonra bir teli onun doğum lekesi şeklinde kıvrıp kulağımın arkasını yaktım ve onu da çaldım çünkü süprüntünün tekiydim. Hatta adını bile çaldım çünkü artık... hiçbir şey olmak istemiyordum.”

Sunny dikildiği yerde genç kadına bakakaldı. “İyi de... Kâhinler seni...”

“Onların tek yaptıkları elimi tutup saçmalamaktı! Kuleler, elfler ve ateşler hakkında. Söylenenlerin anlamına Bock karar verdi. Bock ve gerçek dayım bile olmayan dayım! Galiba... bunun doğru olmasını istiyorlardı. Ne yapacaktım ki? Bir düke ve bir kardinale yanıldıklarını mı söyleyecektim?”

Sunny bu sefer “ah” bile diyemedi. Deniz fenerinin kalın duvarlarının derinliklerine gömülü o gizli odaya çöken sessizlik âdeta kabirlerdeki gibiydi.

“Çekip gidebiliriz.” Alex oturduğu yerde öne eğilip Sunny’nin elini tuttu. “Ben buraya ait değilim. Buralara kadar kaçıp geldik, neden daha ileriye gitmiyoruz? Ait olduğumuz bir yer buluruz.” Bu hâliyle muhtaç, çaresiz ve telaşlı görünüyordu.

Sunny ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Fakat girmeyeceğini biliyordu. Ne yapılması gerektiğini de. Herkesin iyiliği için.

Kendisinden başka herkesin.

Kendini kaskatı tuttu. Yüzünün duygularını dışa vurmasına engel oldu. Bunda zorlanmadı. Yıllardır duygularını dışa vurmuyordu. “Sence ben nereye aitim?” diye sordu.

Alex tokat yemişçesine irkildi. Sunny o sözü söylerken hangisini daha çok inciteceğinden emin değildi. Yine de söylemişti. Alex’in söylemesine gerek kalmasın diye. “İyilik yapma fırsatı yakaladın. Bunu heba etmemelisin. Sonuçta dünyada iyilik namına fazla bir şey yok. Hiçbir şey olmamak mı istiyordun?” Alex’in elini tutmak, hem de sımsıkı tutmak istedi. Fakat kızın elini şöyle bir sıvazlamakla

yetindi. Lakayt, dostane bir tavırla. Sonra da bıraktı. “Eh, artık bir şeysin.”

Alex gözlerini elften ayırmadı. “Ama sen ve ben hâlâ...”

“Hiç sanmıyorum. Bunun... ebediyen sürmeyeceğini zaten biliyorduk.” Oysaki Sunny bu konuyu düşünmek için daha önce kendisine izin vermemişti. “Tahta çıktığında Papa’nın bağı beni Kutsal Şehir’e geri yollayacak. Orada da yenisini alacağım.”

Alex tekrar ona uzanacak gibi oldu. “Ama sen hayatımdaki tek...”

Sunny bir adım geriledi. “Başka birini bulursun. Sen prensessin. Bense elfim. Kulağa bayat bir şaka gibi geliyor. Öyle de.”

Bunu sessizlik izledi. Karanlıkta. İkisi birbirine çok yakın ama akıl almayacak kadar da uzaktı.

Sonunda Alex ayağa kalktı. Baron Rikard’dan öğrendiği gibi dimdik durdu. “Haklısın.” Elbisesinin önünü düzeltti. “Artık... şapşalca davranmayı göze alamam.” İmparatoriçe dairesine doğru Sunny’nin yanından geçip gitti.

“Alex!”

Genç kadın göz kenarlarında bir ümit parıltısıyla arkasına döndü.

“Feneri yanına al.” Sunny feneri uzattı: “Ben onsuz da görebiliyorum.”

Jakob pencerenin önündeki ışık huzmesinde diz çöküyor, öne eğdiği başıyla ve kavuşturduğu elleriyle şehitliğe hazırlanan yaşlı bir azizin portresine benziyordu.

Sunny kapıyı biraz daha aralayıp boşluktan yanlamasına geçti, sonra da kabalık etmemek için gıcırdayacağını anladığı biraz yamulmuş bir döşeme tahtası seçip tüm ağırlığını ona verdi.

Başını çevirince boynundan duyulur bir çıtırtı çıkan Jakob yüzünü buruşturdu. “Sunny? Sen misin?”

Elf tuttuğu nefesini verdi ve yatağa oturup başını önüne eğdi. “Kaç görünmez elf tanıyorsun?”

“Gelen Kutsal Ruh da olabilirdi,” diye homurdanan şövalye yavaşça doğruldu.

“O seni neden ziyaret etsin ki?”

Jakob duvardaki açık panele ve ötedeki karanlık yarığa gözlerini kıstı. “Gizli geçidimiz mi var?”

“Böyle bir yerde olmayacak da nerede olacak? Ne yapıyorsun?”

Jakob yalan söylemeyi düşünmüş de vazgeçmişçesine iç geçirdi. “Dua ediyorum.”

“Artık Tanrı’ya inanmadığını sanıyordum.”

“Belki de... onun bana hâlâ inandığını umuyordum.” Yaşlı şövalye tekrar yüzünü buruşturup yatağa, Sunny’nin yanına doğru çöktü. Az bir mesafe kala kendini bıraktı ve hem o hem de yatak çerçevesi kendi iniltileriyle yakındı.

“Alex’in yatağı seninkinden daha güzel.”

“Eh, o prensesken ben katilim.”

Sessizlik uzadı. Jakob matah bir konuşmacı sayılmazdı ama sessizlikte tam bir ustaydı.

Sunny yavaşça nefes aldı. “Bence Arcadius’la evlenecek.”

Jakob da yavaşça nefes aldı. “Bence sonuçta öylesi daha iyi olacak.”

“Kimin için daha iyi?” diye fısıldadı Sunny. İçinden ağlamak geliyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunun yerine yana eğildi ve eğilmeye devam etti. En sonunda Jakob’un kucağına devrildi ve ellelerini göğsünde kavuşturdu. Bir süre sonra Jakob kollarını ona doladı.

Sunny’nin yaşlı şövalyeden beklediği son şey nezaketti ama Jakob ömrünü elf öldürerek geçirmiş bir insana göre onlardan birine sarılmakta şaşırtacak kadar hünerliydi.

“Tek isteğim... bir şeydi,” dedi Sunny. “Kendim için.”

“Bunu senden daha fazla hak eden yok.”

“Ama olmadı.”

Yine bir sessizlik. Uzaklarda, pencerenin ötesindeki boşlukta turlayan kuşlar ötmeyi sürdürdü.

“Gençliğimde,” dedi Jakob, “bir hedef doğrultusunda çalıştığımı sanırdım. Uzun zaman ayakta kalacak bir şey inşa ettiğimi düşünürdüm. Kusursuz bir hâl. Dünyanın. Kendimin.” Sunny’nin altındaki bacaklarını sırayla oynattı. “Benim yaşıma geldiğinde hiçbir şeyin ilelebet sürmeyeceğini anlıyorsun. Ne aşk, ne nefret, ne savaş ne de barış. Bir şey sona ermemişse... yeteri kadar beklememişsin demektir.”

Sunny burnunu çekti. “Kendince beni avutuyor musun?”

“Sana doğruyu söylüyorum. Bir şeye sahiptin. Bu kadarına şükret.” Jakob uzun, dertli bir iç geçirdi. “Ama artık ondan vazgeçmen gerekiyor.”

Kılıç ve Kitap

İlahi Ziyaret Bazilikası, Jakob'un orayı son ziyaretinden beri hemen hemen hiç değişmemişti.

Derinlerinde her bir adımın, sözcüğün veya fısıltının bir yankılar silsilesi doğurduğu engin sessizlik. Cilanın ve bayat tutsunun acı-tatlı kokusu. Binlerce kişinin sığıdığı, asırların sofu kışları tarafından aşındırılarak aşındırılarak koyu bir ışıltı kazanmış sonu gelmez bank sıraları. Erimiş balmumu tümseklerinden çıkıntı yapan mum ormanları önünde başını eğmiş kırmızı başlıklı rahibeler. Mihrabın üzerindeki kocaman çelik ve altın tekere takılı yüz mızraklı yıldız. Jakob daha doğmadan savaşılmış ve kazanılmış, sonra da kaybedilmiş Birinci Cihat'ın mukaddes kahramanlarının silahları. Ve ortada her biri salamura edilmiş bir melek tüyü içeren beş cam kavanoz. Söz konusu tüyler Aziz Hadrian'ı mihrabın altındaki derinliklerde kapalı duran bazilikanın temel taşını koymaya itmiş ilahi ziyaretin kutsal emanetleriydi. Patrik ile koca bir rahip taburu koyu parlıklar saçan pırlantalarla bezeli yaldızlı cüppeleriyle şimdi o temel taşının üzerinde duruyorlar, tek seferde bir taç giyme töreni ve bir imparatorluk düğünü yönetmeye hazırlanıyorlardı.

Mozaikli zeminden gölgeli kubbeye kadar çerçeve çerçeve tıkıştırılmış dönümlerce ikondan duvar zor görülüyordu. O ikonlardan bazıları Jakob'un avucu kadar küçükken, bazıları bir ahır kapısı kadar büyüktü. Bazıları gümüş ve altın bir tabana gömülüyken, bazıları kabaca oyulmuş ve asırlar boyunca sevgi dolu parmak uçlarınca parlatılmış tahtaya takılıydı. Binlerce aziz, kanatlı insan şeklinde ve yahut soyut melek: göz halkaları, kanat sarmalları, ateş huzmeleri, açılmış parmak koruları.

Figürlerden biri Jakob'un dikkatini bilhassa çekti. Resimdeki figür gözlerini dindarca semaya çevirmiş bir aziz gibi değil de yarı izleriyle ve belli belirsiz bir tebessümle resmedilmişti. Sanki faziletleri düşünmektense aklına bir espri gelmişti de gülmek için uğraş vermektedir.

“Aziz Stephen mı?” diye sordu Diaz Birader.

“Büyük koruyucu. Savaşçıların hamisi.” Jakob oraya uzandığını, parmaklarının çerçeveye değmek üzere olduğunu fark edip elini geri çekti. “Yıllarca bunun gibi bir ikon taşıdım. Kalkanımın arkasına vidalanmıştı. Hiç de bunun kadar kaliteli değildi, altı üstü bir karalamaydı.”

“Ona ne oldu?”

“Bir dostumla beraber gömdüm.” Jakob suratını ekşitti. Sızıları alışkındı ama şimdi hissettiği bayağı keskindi. “Veya belki de bir düşmandı.”

“şunlar kimlerin mezarları?” diye soran Diaz Birader k rs s yle, ithaflarıyla ve zamanın aşındırdığı sıra sıra kabirleriyle yanlarındaki türbeyi işaret etti.

“İkinci Cihat’ta şehri savunurken canlarını vermiş Truva kahramanlarının. şuradaki güya Kızıl William.” Jakob başını kaldırıp çatık kaşlı kusursuz bir savaşçı heykeline baktı. “Heykeltıraşın onunla tanıştığını hiç sanmam. Bir bacağının öbüründen kısa kaldığını ve Avrupa’daki en eğri burnun onda olduğunu asla tahmin edemezsin. Ona bir de şimdi bak. Ebediyen genç. Ebediyen görkemli.”

Diaz Birader h l  kendi kemik kargolarını bekleyen bir çift boş taş kutuyu başıyla işaret etti. “Belki bir gün onun yanında kendine yer bulursun.”

Jakob hıhladı. “Tanrım, umarım bulmam.”

“ yleyse ne umuyorsun?”

“Uykumda sessizce ölmek ve geride bir iz bırakmamak.”

“Sen mi?” Diaz Birader gerçekten hayrete düşmüş gibiydi. “Hayatın hiç kuşkusuz anılmalı! Ka  cihatta savaştın?”

Jakob’un i  çekişi göğsündeki eski yaraları sızlatacak kadar derindi. O yaraların her biri kendi başarısızlık, hata ve pişmanlık  y k s ne sahipti. “Elflere karşı iki. Livonya’daki putperestlere karşı bir. Burgonya’daki Sarimitlere karşı bir. Bavyera’daki Kuşkuculara karşı bir ama aslında orada doğru düzgün savaşılmadı; yapılan şey tam bir katliamdı. Ardından Papa Dördüncü Innocent’in Beş Ders Müritleri’ne karşı başlattığı var.” Bu seferki hıhlaması karnının derinliklerini ağrıttı. “O cihatta Afrika’ya ulaşmadık bile. İkmal için Sicilya’da mola verirken Messina’yı yağmalamak çok daha kolay gözüktü. Sonrasında da hiçbir g nahımızdan arınmadan süklüm püklüm eve döndük.”

“Olsun varsın,” dedi Diaz Birader. “Sen Papa’nın bizzat emir verdiği kutsal bir savaşçısın!”

“Papa henüz iyi bir insan sarrafı olmayabilir.”

“Prenses Alexia’yı korumak uğruna her şeyi riske atmanı kendi gözlerimle en az dört kez gördüm!”

“Ölemeyen biri riske de giremez, Diaz Birader.”

“Ama büyük muharebelerde çatıştın, büyük zaferler kazandın, büyük yaralar aldın...”

“En büyük muharebelerimi kendime karşı verdim ve hepsi de mağlubiyetle sonuçlandı. Ayrıca hak ettiğimden çok daha az eziyet çektim.”

Diaz Birader ortalarda bir yeré dik dik bakmakta olan Kızıl William heykelini inceledi. “O yüzden mi hep daha fazlasının peşinde-sin?”

“Neyin daha fazlasının?”

“Eziyetin. Selametten mahrum olduğunu mu farz ediyorsun?” Diaz Birader üzerlerindeki yankılı karanlığı işaret etti. “O hüküm ancak Tanrı verebilir.”

“Ölemeyen biri hakkında hüküm verilemez.”

“Ölemeyen biri vakit doldurarak kefarete ödeyemez. Kendi kendini suçlamak, kendi kendini yargılamak, kendi kendini cezaya çarp-tırmak...” Diaz Birader başını nazikçe iki yana salladı. “Bütün bunlar buram buram küstahlık kokuyor, Thornlu Jakob. Kibir kokuyor.”

“Nihayet kalbimde yatanı görebiliyorsun, Diaz Birader. Sandı-gımdan daha bilgeymişsin.”

“Başkalarının hayatları, başkalarının seçimleri hakkında bilgelik etmek kolaydır.”

“Lakin bunu çok az kimse becerebilir. İtiraf etmeliyim ki, tanış-tığımızda senin için büyük umutlar beslemiyordum.”

“Eh, yumuşak, toy ve bencildim. Aradan geçen zamanda fazla değişiklik olduğundan emin değilim...”

“Bence oldu.” Jakob’un methiyeler düzmekle arası hiç iyi olma-mıştı. Gençliğinde bunun sebebi, altın biriktiren bir ejderha gibi tüm methiyeleri kendisi için istemiş olmasıydı. Yaşlılığındaysa sebep bir şeyden hoşlanmasınm o şeyi yıkıma sürükleyebileceğinden kork-masıydı. Fakat bazen doğru bir söz bir hayatı ışıga götürebilirdi ve değişen bir hayat da dünyayı değiştirirdi. Belki azar azar ama daha iyiye doğru.

“Fazlasıyla uzun ömrüm boyunca,” diye söze girdi, “bir kılıç adamı olageldim. Karşımdakileri yüreklerinde gördüğüm mertlikle, cesaretle, beceriyle değerlendirmeye yatkın oldum. Bir süredir kendimi o huydan kurtarmaya çalışıyorum ama benim yaşımda alışkanlıklardan vazgeçmek zor oluyor.”

“Kılıca makul bir saygı duymayı öğrendim, inan bana,” dedi Diaz Birader. “Kılıç tehlikeleri kesip atabilir ve erdemlileri koruyabilir. Tıpkı Aziz Stephen’inkinin yaptığı gibi. Tıpkı seninkini de yaparken gördüğüm gibi.”

“Güzel günlerde ben de öyle düşünmeyi severim. Ama bir kılıç adamının yapabileceği tek şey kendisinden daha iyi kimselerin değerlendirebilecekleri fırsatlar yaratmaktır. Kitap adamları yüceltmeye değer bir eser ortaya koyabilsinler diye onlara yer açmaktır.” Kabirlere sırtını dönüp Diaz Birader’e kafa salladı. “Gel asıl onları analım. Geçen gün taht salonunda beni epeyce etkiledin.”

Diaz Birader şövalyeye gözlerini kırıştırdı. “İtiraf etmeliyim ki yolculuğun büyük bölümü boyunca kendimi pek... rahat hissetmedim. Taht salonundayken beni ilk kez kendi savaş meydanımda görmüş olabilirsiniz.”

“Eğer hep öyle savaşıyorsan, belki de görkemli bir kabri sen hak edersin.”

“Veya ben.” Kızıl William’ın heykeline sırttan Baptiste çalımlı adımlarla yanlarına yaklaştı. “Buranın biraz albenili bir heykele ihtiyacı var, sizce de öyle değil mi?”

“Peki ithafında ne yazacak?..” Balthazar da çalımlı adımlarla kadının peşinden geldi. İkisi kedi-köpek gibiydi. Devamlı didişmeler de birbirlerinin kıcını koklamaktan bir türlü vazgeçemiyorlardı. “Başarısız berber çırağı, başarısız kasap çırağı, başarısız terzi çırağı, başarısız ressam modeli?”

Baptiste gururla başını kaldırdı. “Bilmeni isterim ki müthiş bir ressam modeliydim.”

“Herhalde bu yüzden o işte bir hafta tutunabildin,” diye alay etti Balthazar. “Büyük bir heykel hak etmek için çıkıntılık yapman gerekir.”

Vigga suratını diğerlerinin arasına soktu. “İkiniz düzüşseniz, herkes daha rahat eder.”

“İhh,” diyen Balthazar tiksintiyle dudak büktü.

“Veya biriniz diğerinizi öldürse.”

“Hımm,” diyen Baptiste düşünceli bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

Vigga aralarına daldı. “O zaman kabir *bana* kalır!”

Diaz Birader mihraba giden rahipler alayına tedirgin bir bakış attı. “Patrik kendi bazilikasında putperest bir kurtkadının heykelini tasvip eder mi emin değilim.”

Vigga hüsrana uğramış gibiydi. “Haklısın.” Sonra hemen şenlendi. “Ya din değiştirirsem? Sonuçta Odin’in son zamanlarda bana ne hayrı dokundu ki?”

“Odin’in Odin’den başka kime hayrı dokundu ki?” diye mırıldandı yakındaki bir bankta aylaklık eden Baron Rikard.

“Vaftiz edilmeliyim!” Vigga bir elini Jakob’un omzuna sertçe indirerek onu irkiltti. “Ah. Sakat omzun diğeri sanıyordum.”

“İkisi de sakat,” diye homurdanan Jakob omuzlarını çıtırtılar eşliğinde yuvarladı. “Hem sen zaten vaftiz edildin.”

“Öyle mi?”

“İki defa. İlk olarak kurdu def etme gayretiyle Papa Pius tarafından.”

“Beni yıkatan o yaşlı kadın mı?” Vigga burun kıvrırdı. “Kokumdan rahatsız olduğunu sanmıştım.”

“Mantıksız bir varsayım değil,” diye mırıldandı Balthazar.

“Vücudumu neden daha iyi ovmadıklarını merak etmiştim...”

“Sonra bir de Köln’de,” dedi Jakob. “Hani hacılarla beraber, hatırladın mı? Kuyruğa girdiklerini görünce sen de girmek istedin.”

“Ekmek dağıtıldığını düşünmüştüm. Ama bu neden sonrasında bizi nehre batırdıklarını açıklıyor...” Vigga gözlerini kırıştırdı. “Ekmeğin neden ufacık ve tatsız tuzsuz olduğunu da.”

“O yediğin şey Kurtarıcı’nın bedeninden bir parçaydı,” dedi Diaz Birader.

“Hayır, hayır, altı üstü bir krakerdi.” Vigga kaşlarını çatı. “Bekle... öyleyse ben de Kurtarılmışlardan biri miyim?”

Jakob uzun bir iç geçirdi. “Kıymeti olan herhangi bir açıdan değil.”

“İşte şeref konuğumuz da geldi...” diye mırıldandı Diaz Birader. Prenses Alexia’nın banklar arasındaki koridorda süzülürcesine yürümesini seyrederken kızını evlendiren bir baba misali yüzünde bir kıvanç tebessümü vardı.

“İnsan onu neredeyse bir prenses sanıyor,” dedi Balthazar, gururlu değilse bile en azından küçümseyici de olmayan bir sesle.

“Kızımız...” Baptiste gözünün kenarından bir damla yaş siler gibi yaptı. “Ne kadar da büyümüş...”

Alex taç takma törenine hazırlıklı gelmişti. Altın ipliğiyle “Kurtarıcımız” yazısının işlendiği elbisesinin kürk kenarlı kuyruğu dört yardımcısı tarafından taşınıyor, ileri geri sallanan elleri ışık huzmelerinden geçtikçe taktığı mücevherler parıltıyordu. Bir imparatoriçeye uygun olarak bir uşak alayının başını çekiyor, iki yanındaysa Dük Michael ile Leydi Severa yürüyordu. Leydi Severa cüsse bakımından bir hayli ufak tefek olsa da kesinlikle diğerlerinin gölgesinde kalmıyordu.

“Majesteleri!” Genç kadın yaklaşırken Baron Rikard yerlere kadar eğildi. Prensesin dört yardımcısı kasap arabasının başındaki kediler misali onu bakışlarıyla büyülenmişçesine takip etti. “Bu ne ihtişam! Anlaşılan Görgü konusundaki derslerimi iyi dinlemişsiniz.”

“Fazladan gayret göstermem gerektiğini düşündüm.” Alex başıyla eşlikçilerini işaret etti. “Veya dürüst konuşmak gerekirse, onların göstermeleri gerektiğini. Hiçbir kız aynı günde hem Doğu imparatoriçesi olarak taçlandırılıp hem de en kötü düşmanıya evlenmez, değil mi?”

Dük Michael ona doğru eğildi. “Konu evlilikten açılmışken, majesteleri...”

Alex yüzünü buruşturdu. “Açmak zorunda mıyız?”

“...bir... ricada bulunmalıyım.” Dük Michael yutkunup elini uzattı. Gülümseyen Leydi Severa da kendi elini kaldırıp nazıkçe onunkiye koydu. “Leydi Severa ile benim uzun yıllardır yakın dost olduğumuzu biliyorsunuz.”

Alex gözünü ikilinin ellerine dikti. “Hı hı...”

“Ekselansları Truva’ya döndükten sonra,” dedi Leydi Severa, “eskiden beri birer dosttan... çok daha fazlası olduğumuz açıklık kazandı.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Balthazar.

“Sana söylemiştim,” diye fısıldadı Baptiste.

“Leydi Severa’dan benimle evlenmesini istedim!” deyiverdi Dük Michael.

“Ben de bu teklifi kabul etmekten onur duydum,” dedi Leydi Se-
vera. “Tabii majesteleri uygun bulurlarsa.”

Kısa bir duraksama yaşandı. Ardından Alex uzunca iç geçirdi.
“Ben kimim ki evliliğin mutluluğunu bir tek kendime saklayayım?”

“Beni Avrupa’nın en mutlu adamı kıldınız!” Dük Michael önce
Severa’ya, ardından diğer herkese kocaman gülümsedi. “Prenses
Alexia adına. Kendimin ve müstakbel karımın adına. Tüm Truva va-
tandaşlarının adına...” Jakob’un elini iki eliyle birden tutup kardeşçe
sıktı. “Yaptığınız her şey için teşekkürler.”

“Biz sadece Cenap’ın bize verdiği görevi yerine getirdik,” diye
homurdandı hiçbir şeyden ama özellikle de minnetten hazzetmeyen
Jakob.

“Ama ne çok uğraştınız! Burada her zaman hoş karşılanacaksınız.
Hepiniz.” Jakob bundan şüphe duysa da yalanı takdir etti. “Bir
gemi ayarlandı ve şu an sizi rıhtımda bekliyor.” Dük, Diaz Birader’in
kolunu sıvazladı ve Jakob’un elini son bir kez sıkıp bıraktı. “Kutsal
Şehir’e yapacağınız dönüş yolculuğunun... biraz daha sakın geçece-
ğine inanıyorum.”

“Çok da emin olma,” dedi Baptiste.

Alex’in gözleri kocaman açıldı. “Gidiyor musunuz?”

“Taç başına değdiğinde,” dedi Jakob, “Cenap’ın koyduğu bağın
şartlarından dolayı gitmemiz gerekecek.”

“İstesek de,” diye huysuzca katkıda bulundu Balthazar, “isteme-
sek de.”

“Belki Sunny...” Alex sesini alçalttı. “Burada olur diye umuyor-
dum...”

“Sanırım öyle de,” dedi Jakob. “Ama kendini göstermesi iyi bir
fikir olmaz.”

“Elflerin Kutsal Şehir’de sevilmediklerini mi sanıyorsun?” Baptis-
te hıhladı. “Burada Paskalya Yortusu gelip çatdığı zaman mahkûmlara
sahte kulaklar yapıştırıp onları sokâklarda avlarlar.”

“Peki.” Alex yutkundu. “Öyleyse ona... üzgün olduğumu söyle-
yebilir misiniz?”

Jakob kafa salladı. “Zaten biliyor.”

“Sonunda vedalaşmamız gerekeceğini biliyordum.” Alex yol
arkadaşlarının her birini tek tek süzdü. “Ama böyle olacağını hiç

düşünmemiştim... Diaz Birader, belki tören başlamadan önce... bir takdiste bulunur musun?”

“Ben mi?” Keşiş nefin ilerisinde yaldızlı cüppesi ışıldayan Patrik’e, ardından kendi mütevazı tulumuna baktı. “Bunu en azından bir piskopos yapmalı...”

“Kurtarıcı sıradan bir çoban değil miydi?”

Diaz Birader sırtıttı. “Teolojik tartışmalarımızı çok özleyeceğim.”

Diaz kabirlerin önündeki kürsüye doğru yürürken Jakob’un aklına İkinci Cihat geldi. Son taarruzdan önceki takdisi, elfleri geri püskürten ve onca kişinin sağ çıkamadığı muharebeyi, omuz omuza diz çöken şövalyeleri, gök gürültüsü gibi bir sesle meleklerin hiddetini Tanrı düşmanlarına yönelten Patrik Kosmas’ı hatırladı.

Diaz Birader farklı bir tür vaizdi. Cemaati karşısında hilal oluştururken ellerini kürsüye nazıkçe koyup tahtanın kenarlarını sevecen parmaklarla okşadı. “Rahip olmayı hiç istememişim,” diye başladı. “Bu mesleğe bir bakıma düştüm...”

“Hem de çük üstü,” dedi Vigga.

“Şey.” Keşiş mahcup bir ifadeyle sırtıttı. “Yanılıyor sayılmazsın. Ama Tanrı’yla fena yollarda göz göze geldiğimiz söylenir. Bende de öyle oldu. İtiraf ediyorum, bu vazifeyi istemedim. Hele hele bu yoldaşları hiç istemedim.”

“Hepimiz hak ettiğimizi buluruz,” diye mırıldandı Jakob.

“Pek çok... açmazı olan çarpık bir yolda ilerledik. Truva’ya asla ulaşamayacağımızı düşündüğüm zamanlar oldu. Tahammülümüz yol boyunca sınandı. Han hepimizin aklında.”

“Keşke unutabilsem,” dedi Baptiste.

“Piskopos Apollonia’nın kahpeliği.”

“Şimdiye dek tanıştığım en kahpelerden biriydi,” diye homurdandı Baron Rikard. “Üstelik zorlu rakipleri olmasına rağmen.”

“İllüzyonistin evi ve konuşan kelleler.”

Vigga güldü. “Amma da sızdırıyorlardı.”

“Denizdeki muharebe de cabası.”

“O yengeç-adamların kokusu hâlâ burnumda,” diye mırıldandı Alex.

“Ve Aziz Sebastian Manastırı’nın altındaki veba çukuru.”

“Güzel zamanlardı,” dedi Balthazar dalgın bir tebessümle. “Güzel zamanlar.”

“Fakat ne yapıp edip her adımda zorlukların hep beraber üstesinden geldik. Birbirimizle savaştığımız da oldu.” Balthazar ile Baptiste aralarında bakiştılar. “Ama sonunda birbirimiz için savaştık. Ve Alex... majesteleri... senin öğrendiğini gördüm. Büyüdüğünü gördüm. Bir zamanlar sansarımsı diye anılan bir kızken imparatorluk yönetecek bir kadın hâline geldin.”

Alex omuz silkti. “Hâlâ biraz sansarımsı olduğumu itiraf ediyorum.”

“İyi bir imparatoriçe biraz dişli olmalıdır,” dedi Vigga.

“Tanrı, azizler ve Kurtarıcı saltanatına gülümsesinler.” Diaz Birader çember işareti yaptı. “Tıpkı neticede yolculuğumuza gülümstedikleri gibi. Yola çıkarken size birer canavar gözüyle bakıyordum. Sanırım altı üstü insan olduğunuzu öğrendim. Belki bir şeytanlar grubusunuz ama bu sefer Tanrı’ya hizmet ettiniz.” Sözü bitince gülümseyip kafa salladı ve kürsüden indi.

Bir şarap şişesini incelemekle meşgul bir duayen gibi keşişi büzülmüş dudaklarla seyreden Balthazar yana eğildi. “Bu işte o kadar da kötü değil, ne dersin?”

“Her şey hesaba katıldığında,” diye mırıldandı Jakob, “beklenen-den çok daha iyi.”

Örnek Alınması Çok Zor Biri

Vigga sıkıntıdan patlıyordu.

Can sıkıcı yaşlı adamlar hiç durmadan şarkılar söyleyip dualar ediyorlardı. Vigga'nın kurtarılmaya dair her türlü arzusu hızla tükeniyor, putperest kalmanın daha iyi olacağını düşünmeye başlıyordu. En azından putperestlerin duaları için gelmeden biterdi.

Hayatın boyunca görüp görebileceğin en uzun sakala sahip bir herif tarla ekmek hakkında o kadar çok kafa ütülemişti ki, sanki bir sabana taç takıyorlardı. O nihayet çenesini kapayıp da Vigga rahat bir nefes aldığı anda, sakalı daha bile uzun başka bir herif ayağa kalktı ve balıkları konu alan bir öykü anlattı.

“Burada neler oluyor?” diye homurdandı Vigga, oturduğu yerde kıpırdanarak. “Bir balığa mı taç takıyoruz?”

“Asıl konu balık değil,” diye fısıldadı Diaz Birader. “Yardımseverlik.”

“Öyleyse neden ondan bahsetmiyorlar?” diye şaşkınlıkla sordu Vigga.

Odin'in, Freya'nın, Freyr'in ve geri kalanların en büyük hayranı olmadığı kesindi –sonuçta onlardan herhangi bir fayda görmemişti– ama en azından onlara akli ererdi. Vigga'nın tanrıları diğer herkes kadar –hatta belki biraz daha fazla– dar görüşlü, şehvetli ve haristi. Zaten diğer herkesten biraz daha fazla değilsen tanrı olmanın gereği neydi? Fakat Kurtarıcı örnek alınması çok zor biriydi. Vigga renkli camdaki tekerde yatarken oyulmak için sabırsızlanırcasına kollarını iki yana açmış kadını inceledi. Bütün o ahlak, fedakârlık ve tahammül. Vigga hiçbir şeye tahammül edemezdi. Isırıkta önce bile.

Jakob ise tam bir tahammül abidesiydi. Hatta yaptığı tek şey tahammül etmektir. Yanındaki bankta yara izli çenesini sıkarak oturan yaşlı şövalyenin işi gücü tahammüldü. Ne içki içer, ne yalan söyler ne de düzüşürdü. Vigga'nın bildiği kadarıyla eğlenmemeye yönelik bir yemin etmişliği yoktu ama etmiş olması da pekâlâ mümkündü. Yaşamadıktan sonra sonsuza kadar yaşamaya ne gerek vardı?

Onun ötesinde Baron Rikard keyif çatıyor, bir genelev kanepesindeymişçesine kollarını bankın arkalığında iki yana açmış oturuyordu. Öbür tarafındaki kadın ikide bir ona göz atıyor, uzun mesafe koşmuşçasına hızlı hızlı nefes alıp verirken bir o kadar da terliyordu. Bir eliyle kendisini yelleyen kadın ısınmak için yalvarmaktan başka her şeyi yapıyordu. Keyfi yerindeyken. erkek denebilecek hemen hemen her şeyin üstüne atlamasına karşın başkalarının o sırtkan cesede nasıl bu kadar düşkün olabildiğini Vigga'nın aklı almıyordu. Ama zaten herkes bildiğini okurdu, öyle değil mi?

Vigga oturduğu yerde tekrar kıpırdandı. Onunkisi bank ısıtmak için yaratılmış bir kış değildi. "Odin'in taşakları aşkına, içim sıkıldı. Bir dakika, eğer vaftiz edildiysem... doğrusu Kurtarıcı'nın memeleri mi olmalı? Öyle diyebilir miyim?"

Diaz Birader şakaklarını ovuşturdu. "Bir bazilikada demesen daha iyi olur."

Alex bir tür tabureye geçip oturdu ve sakalı hepsinden daha uzun bir rahip arkasında dikilerek vıdı vıdı etmeyi sürdürdü. Kızlardan ikisi gelip prensesin omuzlarına mor bir pelerin serdi ve diğer ikili kare şeklinde kocaman bir altın broşla pelerini sabitledi. Leydi Seve-ra genç kadının sol avucuna bir tutam başak koyarken Dük Michael sağına yaldızlı bir mızrak bıraktı. Vigga mızrağın sağa sola oynayan ucuna bakarken Patrik'in gözünün çıkmasını ummaya başladı. Öyle bir olay ortalığı biraz şenlendirirdi ama şans ondan yana değildi.

Yaşananlar saçmalığın daniskasıydı ama Vigga seyircilerin mest olmuş suratlarına göz gezdirirken tüm bunların geçerli bir sebebi olabileceğini düşünmeye başladı. Sırf belirli bir odada doğdu diye doğru düzgün mızrak dahi tutamayan on yedisindeki bir kız tarafından yönetilmeyi seçmek esasen biraz aptalcaydı. Fakat öyle bir fikri bunca şatafatla ve resmiyetle sarıp sarmalarsan, göze makul ve vakur görünmeye başlayabilirdi.

"Yapılması zor olanın," diye kendi kendine mırıldandı, "bozulması da zordur."

Patrik altın bir kaşıkla Alex'in başına yağ döktü. Sonra bir oğlanın taşıdığı minderdeki tacı alıp iki eliyle tutarak havaya kaldırdı ve üstündeki pırlantaların o loş ışıktaki göz kırptığı eşyayı yavaş yavaş, ağır ağır indirerek o anı uzattıkça uzattı.

"Şunu kafasına tak da gidip işeyebileyim!" diye tısladı Vigga. İçeri-si o kadar sessizdi ki, sözleri muhtemelen arka sıralardan bile işitildi.

Patrik ellerindeki altın ağırlığı Alex'in başına yerleştirdiğinde bir değışiklik hissetti. Vigga'yı Truva'ya kadar sürüklemiş olan o kıpır kıpır çekıştirme hissi artık denizin bulunduğu istikametten gelmekteydi.

"Demek hepsi bu kadarmış." Balthazar karnını ovuşturunca Vigga bunu sihirbazın da hissettiğini anladı.

"Bu kadarmış," diyen Rikard gözlerini kapadı. Hepsi de aynı hissin etkisi altındaydı.

Vigga ancak dört asilzade yere eğilince Alex'in o zamana dek altın bir kalkanın üstünde oturduğunu fark etti. Adamlar kalkanı omuzlarına kaldırarak bir açık artırmadaymışçasına genç kadını kalabalığa sergilediler. Herkes bankından kalkıp diz çökerken büyük bir hışırıtı çıktı ve Vigga en azından bacaklarını oynatabildiğine minnet duydu. Başındaki ağırlığın altında sallanan Alex tacın düşmesinden, bunun sonucunda da mızrağı ve başak demetini bırakıp kahrolası şeyi nef boyunca kovalaması gerekeceğinden korkar gibi sık sık yukarı göz atıyordu. Fakat taç yerini korudu ve kızlar şarkı söylemeye, çanlar çalmaya başladı. Vigga kendini gülmekten alamadı çünkü oldu olası -çıktıkları bir yağmada Olaf bir tanesine vurduğundan beri- çanlara bayılırdı. Bunca çan aynı anda çalarak o koca boşluğu çınlamalarla doldururken Vigga her şeye rağmen kurtarılmayı putperestliğe yeğleyebileceğini düşünmeye başladı. Zaten eskiden beri yaptığı seçimlere sadık kalmakta zorlanırdı. Isırıktan önce bile.

"Gitme zamanımız geldi." Jakob bir homurtuyla doğruldu ve onları tek sıra hâlinde oradan götürdü. Vigga dönüp Dük Michael ile Leydi Severa'nın gülümsediği Alex'e son bir kez baktı ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak etti. Fakat işin o kısmını asla göremezdi. Kutsal Menfaat Şapeli bir ceset arabası gibiydi, sadece kokusundan dolayı da değil. İnsanlar bir felaket sırasında onu görmekten mutluluk duyarlardı ama tehlike geçip gittikten sonra kimse onun kapısının önünde beklemesini istemezdi.

Çanlar hâlâ çalarken dev kapıdan dışarı çıktılar ve çok sayıdaki muhafızın arasından geçerek alacalı gün ışığına adım attılar.

"Düğüne kalamayacak olmamız çok yazık." Vigga pantolonunu gevşeterek yoldan ayrıldı ve çalıların arasına çömeldi. "Gerçi bu kalabalık onu da sıkıcı bir angarya yapar, orası ayrı."

"Mecbur musun?" Balthazar gözlerini devirdi. "Burada?"

"Eh, işimi orada da halledebilirdim ama herhalde bankın üstünde birikirdi ve o zaman kimse bana teşekkür etmezdi."

“Haksız sayılmaz,” dedi Baptiste.

“Neden çışin çok geldiğinde... bazen çıkmak bilmez?” Vigga nihayet bir homurtuyla işemeyi becerdi. Pantolonunu ıslatmamak için kalçalarını doğru açıda tutmayı unutmadı; ne de olsa, aynı şey daha önce de başına gelmişti. Çanlardan, görevin tamamlanmasından ve boşalan mesanesinin basit zevkinden dolayı keyfi nihayet yerine gelmişti ama aynı şey başka hiç kimse için geçerli değil gibiydi. Jakob için bu normaldi ama Baptiste genellikle tebessüm etmeyi becerirdi. Baron Rikard bile her zamanki kadar kibirli görünmüyordu.

“Freya’nın kıcı aşkına,” diye homurdanan Vigga kalan damlacıkları bir eliyle tokatladı, sonra da elini en yakındaki yaprağa sildi. “Hepinizin de suratı amma asık.”

“Eh, artık Kutsal Şehir’e doğru yola çıkacağız,” diye tersleyen Balthazar yola devam etti. “Böylelikle de esarete, kırgınlığa ve aşağılanmaya döneceğiz. Köleliğe geri döneceğiz.”

“Ah.” Vigga kaşlarını çattı. “Bak onu unutmuştum.”

Şer Dostlar

Alex dalıp gitmiş hâlde öylece dikiliyor, yardımcıları etrafında koşuşturuyordu. Sanki sabahtan beri bu böyle devam edip gidiyordu. Başında, etrafında, tepesinde vıdı vıdı ediliyordu. Şenlik günü Kurtarıcı'nın alçıdan heykeliymişçesine bir o tarafa bir bu tarafa çevriliyordu. Terzi mankeniymişçesine bir giydirilip bir soyuluyordu. Şapkalıkmışçasına kafasına farklı farklı başlıklar geçiriliyordu. Daha bu sabah giydirildiği her yanına dualar nakşedilmiş bu elbise şimdi kesilerek çıkarılıyordu.

Alkışlardan başının mı döndüğünü, beklentilerden bitap mı düşüğünü, bir imparatorluğu yönetme fikrinden dehşet mi duyduğunu, yoksa bir gerdek gecesine katlanma fikriyle paniğe mi kapıldığına karar veremiyordu. Aynı anda gülmek, kusmak, yatağın altına saklanmak ve rıhtıma koşmak istiyordu.

“Ben Truva imparatoriçesiyim,” diye yaklaşık yüzüncü kez kendi kendine mırıldandı.

“Hiç kuşkusuz, majesteleri.” Leydi Severa bir ata yadigârının sandıktan çıkarılmasını seyredencesine kızın soyulmasını denetliyordu. Artık müstakbel teyzesi olduğunu düşünmek Alex için huzur verici olsa bile öyle düşünür düşünmez aklına daha yeni tamamlanmış kendi evliliği geliyor, bu da kapıya doğru depar atmaya yönelik yeni bir dürtü uyandırıyordu.

“Ben Truva imparatoriçesiyim...” Gözlerini sıkıca yumdu. “Ve kocam yolda.”

“Gerdek geceni *tam* olarak bu şekilde düşlememiş olmalısın.”

Alex hıhladı. “Açıkçası yirmi yıldan uzun yaşayacağımı bile düşlemedim.” Açıkçası aynı şey için hâlâ bahis oynamazdı.

“Endişelenmene gerek yok. Zenonis ve Placidia kapının önünde bekleyecekler. Ben ve Dük Michael da sadece bir kat aşağıda olacağız.”

“Öyleyse kocam bana hançer saplamaya kalkışırsa vaktinde yetişip durdurabilecek misiniz?”

“Kocan sana bir şey saplamayacak,” dedi Leydi Severa. “Yani en azından hançer saplamayacak.”

“En azından hançer saplamayacak...” diye mırıldandı Alex. O sırada kızlardan biri –Alex’e Cleofa gibi geldi ama Athenais de olabilirdi– elbisenin bir dikişini kesti ve diğeri halının üstüne avuçlar dolusu taçyaprağı saçtı.

Leydi Severa nazikçe boğazını temizledi. “Sen... bakire değil misin?”

Alex daha bile yüksek bir hıhlama çıkardı. “Yakınından bile geçmiyorum.”

“Güzel. Güzel.”

“İdeal bir gelinin öyle olması gerekmez mi?”

“İdeal her zaman... ideal değildir. En azından neyle karşılaşacağına dair fikrin var.”

“Yani durum o kadar kötü mü?” Alex titrek bir nefes aldı ve kopan dikiş sesleri eşliğinde verdi. “Aylarca yeni bir şeye dönüşmüşüm gibi hissettim. Şimdi yine başka bir şeye dönüşüyorum. Üstelik o şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Dönüşüm... hayatın bir parçasıdır,” dedi Leydi Severa. “Korkutucu ama gereklidir. Hatta güzeldir. Tırtıl kelebek hâline gelir.”

Alex yutkundu. “Kelebekler fazla uzun yaşamaz.”

Vücuduna sardıkları ipek geceliğin ölüme mahkûm bir güve havası taşıdığı kesindi. Her an üstünden düşecekmiş gibi duran kumaş açık pencerelerden giren meltemde uçuşuyor, görenin hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu.

Kapı çalındı. Muhtemelen alelade bir çalmıştı ama ses Alex’e yerlerine çakılan tabut çivileri kadar ağır geldi. Kızlardan biri –Placidia da olabilirdi, Zenonis de– kapıya bakmaya giderken ötekiler bir son dakika çekiştirme, asılma, fiske vurma ve süpürme telaşına kapıldı. Sanki hafif tokatlarla yanaklarını birazcık kızartmak, mutlu bir evlilik ile bir boka zincirlenmiş olarak eziyetle geçecek bir ömür arasında fark yaratacaktı.

Başına oturttukları altın yapraklardan bir bant alımlı ile buyurgan arasında gidip geliyordu sanki. Aslında bunun son derece uygun bir başlık olduğu söylenebilirdi zira Alex de aynı kararsızlık içerisindeydi ve hangisini seçeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dolayısıyla kapı açılırken kollarını göğsünde kavuşturup karyola direklerinden birine yaslanır gibi oldu ve hafifçe kaşlarını çatsa da birini kalkık

tuttu. Bu hâliyle fırıncı yamağının gelişini çok uzun süredir bekleyen huysuz bir aşçıya benziyordu.

Kapı aralığında beliren Arcadius tül bir bez parçası değil de şahane bir nakışlı tunik, kaskatı kesilecek kadar kolalanmış bir gömlek ve evlenirken de ayaklarında olan pırıl pırıl cilalanmış bir çift çizme giyyordu. Büyük bir zarafetle eğilmesi Alex'in yüreğine su serpti zira kaba biri tarafından öldürölmek yazık olurdu.

"Majesteleri. Yoksa..." Adam belli belirsiz bir tebessümle başını kaldırdı. "Karıcığım mı demeliyim?"

"Ekselansları. Yoksa..." Alex o tabire diş geçirmekte zorlandı. "Kocacığım mı demeliyim?"

Kızların sonuncusu –Alex'e Athenais gibi geldi ama Placidia da olabilirdi– son bir avuç taçyaprak attı ve kapı kanatlarını çekip kapatarak ikiliyi –evli çifti, imparatoriçeyi ve eşini, Alex'i ve birkaç gün öncesine kadar en tehlikeli düşmanı kabul ettiğı adamı– yatak odasında yalnız bıraktı.

Aman ne güzel.

"İtiraf etmeliyim ki birazcık..." Arcadius'un boğazını temizlemesi onun da gerginlikten mustarip olabileceğinin ilk belirtisiydi. "Abar-tılı giyindim." Işıltılı ceketinin düğmelerini açtı ve giysiyi bir sandalyenin üstüne attı, ardından gömlek yenlerini kıvırmaya başladı. "Belki biraz şarap ikimizin de... gevşemesine yardımcı olur."

Alex gevşemeyeli epey olmuştu. Hatta hayatı boyunca gevşediğini hatırlamıyordu. Fakat şimdiye dek kendini şu ankinden daha bile az gevşek hissettiğini hiç sanmıyordu. "Hayır demem," diye mırıldandı testideki şarap iki kadehe şırıl şırıl dolarken. Parlak kırmızı sıvı günbatımında kan gibi görünüyordu.

Arcadius kadehlerden birini ona uzatarak yatağı yaklaştı. "Senin için ne gündü ama."

Alex içine katılmış bir zehrin görölüp görölemeyeceğini merak ederek kadehi aldı. "Üstelik daha bitmedi..."

Adam onun tereddüdünü gördü. "Zehirli olsaydı..." Kendi kadehinden bir yudum aldı. "Kendimi öldürmüş olurdu."

"Zehri sadece benim kadehime koymuş olabilirsin," dedi Alex.

Arcadius kaşlarını kaldırdı. "Tam da annemin yapacağı türden bir şey. Beni gözünde büyütüyorsun." Alex'in kadehini kendisinininkiyle değiştirdi, sonra ondan da içti. "Veya belki yeterince büyütüyorsun."

Alex nihayet bir yudum içmeye cesaret etti. Şarabın tadı hiç fena değildi. Ama zaten bir dükün imparatoriçe üstünde kullanacağı türde bir zehir muhtemelen ne kadar görülebilirse o kadar tadılabilir. Genç kadın yatağın kenarına tünedi. Bahtsız geceliğinin kuyruğunu şavurarak bacaklarını az buçuk örtmeyi denedi ama yaptığı şey bir kuştüyüyle koyun budunu örtmek gibiydi.

Arcadius onu seyretti. "Sanki biraz..."

"Sansarımsı mıyım?"

"Heyecanlı diyecektim."

"Eh, bütün kardeşlerin beni öldürmeye çalıştılar."

"Duydum. Ve yaptıklarını çok... *patavatsızca* buldum." Adam yatağın öbür tarafına dolaştı. "Tek tesellim belli ki işlerinde pek başarılı olmamalarıydı. Onları caydırmayı denedim ama birbirlerinden çok farklı olmalarına karşın üçü de hiçbir şeyden caydırılamamaları bakımından annemize çekmişti. Lakin sana şuracıkta bir söz verebilirim. Ben..." Yatağın öbür tarafına oturup kıza içten gözlerle baktı. "Asla seni öldürmeye çalışmayacağım."

"Zaten bir kocada aranılacak en düşük standart da bu olsa gerek, ne dersin?"

"Korkarım aynı zamanda tarihteki her imparatorluk eşinin karşılamadığı bir özellik." Arcadius çizmelerinden birini çıkarıp attı. "Ama ben bu durumu *büyük ölçüde* değiştirmeyi umuyorum." Diğer çizmeye asılırken homurdandı. "Kardeşlerimden pek çok açıdan farklıydım ama o farklılıklardan belki de en önemlisi..." Çizmeyi nihayet çıkarabildi ve ayağını yatağa koyup ayak parmaklarını oynattı. "En büyükleri olmama rağmen tahta çıkmak için *en ufak* arzu bile duymamamdı."

Alex son derece tecrübeli bir yalancıydı. Belki de Kutsal Şehir'in varoşlarında karşılaşmaya alışkın olduklarından daha yüksek bir seviyedeki yalancılar arasındaydı. Fakat şu an dükün yalan söylediğini sanmıyordu. Şaraptan tekrar içti ve sırtını yastıklara dayadı. "Öyleyse benimle aşk evliliği mi yapıyorsun?"

Arcadius gülümsedi. "Elbette ki enfes görünüyorsun..."

"Hizmetkârlarım tarafından giydirilen bir turp bile enfes görünür."

"Fakat bir turp Doğu İmparatorluğu'nu kurtarmama yardım edemez." Arcadius kıza o içten, biraz keyifli ifadesiyle bakmayı sürdürdü. "Truva liderleri onlarca, hatta belki yüzlerce yıldır kendi kendilerinin en büyük düşmanı olageldiler. Şehrin en parlak çocukları birbirlerini

yediler. Güç için boğuşurlarken ülkeyi zayıflatılar. Üstelik de bunu sivri kulaklı kaçınılmaz bir *kıyametin* gölgesinde yaptılar. Ben atalarımın imparatorluğunu eski şanına kavuşturmak istiyorum. Birlikte... belki bir şansımız olur, ne dersin?"

Alex adamın sözlerini beğendiğini inkâr edemezdi. O sözlerin söyleniş şeklini de. Tanrım, yoksa Arcadius'tan hoşlanmaya mı başlamıştı? Böyle bir şey asla iyi sonlanmazdı. "Arcadius..."

"Dostlarım bana Archie derler."

"Öyle mi?"

"İster inan ister inanma ama epeyce dostum var."

"İnanıyorum."

"Ah, teşekkür ederim."

"Cazibene diyecek yok."

"Ah, teşekkür ederim."

"Ama çok cezbedici ve bir o kadar da fena kişiler tanıdım."

"Eh, en yakın dostlar fena insanlardan çıkar, sence de öyle değil mi? O tür kişiler iyi dostların asla yapmayacakları şeyler yapmaya hazırdırlar."

Son birkaç aydır bir şeytani kâfirler çetesi tarafından sağ tutulmuş olan Alex böyle bir iddiaya karşı çıkamazdı. "O hâlde dost olmamızı mı istiyorsun?"

"Eh, bir evlilikte öyle olmak düşman olmaya tercih edilirmiş gibime geliyor. Annemin en az dört kocayla o tür ilişkiler yaşamasını seyrettim ve hiçbiri iyi bitmedi. Özellikle de erkek tarafı adına. Ben ebeveynlerimizin hatalarını tekrarlamamız için bir sebep görmüyorum, ya sen?"

"Ben ebeveynimi doğru düzgün tanımadım bile."

Arcadius tavana bakarak gözlerini devirdi. "Tanrım, keşke ben de benimkileri tanımasaydım. Yoksa beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun, Alexia?"

"Dostlarım bana Alex derler."

"Mantıklı."

"İster inan ister inanma ama zaten çok az dost sahibim ve onların çoğu da kısa süre önce Kutsal Şehir'e doğru yola çıktı."

"Eğer şer dost diye bir şey varsa," dedi Arcadius, "bence sen onlardan birkaç tane bulmuşsun."

Alex bu yoruma darıldığını fark etti. "Farklı... tellerden çaldıkları kesin."

“Bana aralarında bilhassa tehlikeli bir vampirin yanı sıra bilhassa vahşi bir kurtkadın ve kibirli bir ölü kaldırmacı olduğu söylendi.”

Alex kıt kanaat geceliğini vücuduna biraz daha sıkı sardı. “Hiçbiri-
rimiz kusursuz değiliz.”

“Ah, bak onun *pekâlâ* farkındayım. Bol miktarda kusurum vardır ama ikiyeüzlülük bunlardan biri değil.” Arcadius iç geçirdi. “İttifakımızı gerdekle taçlandırmaya pek can atmadığımı seziyorum ve buna gücenmiyorum. Hatta çekincelerini paylaşıyorum.” Bir elini kaldırdı. “Seni temin ederim ki, benimkisi bir nitelik değil, zevk meselesi. Tahminde bulunmam gerekirse senin...” Kaşlarını kaldırdı. “Deyim yerindeyse parmaktansa yüzük tercih ettiğini varsayabilir miyim?”

Alex de kendi kaşlarıyla ona uyum sağladı. “Öte yandan sen sanırım daha ziyade parmak adamısın?”

“Anlaşılan karım güzel olduğu kadar anlayışlı da.”

“Bu bana tek nefeste hem ahmak hem de çirkin demenin alengirli bir yolu mu?”

Arcadius kızın gözlerinin içine baktı. “Her ikisi için de *tam* tersi.”

“Eh, bu yatak her gece paylaşsak bile muhtemelen birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimiz kadar büyük.”

“Duyduğum kadarıyla iyi bir evliliğin sırrı geniş bir şilteymiş.”

“Yine de er ya da geç ortada buluşmamız gerekecek. Ortada bir...” Alex boğazını temizledi. “*Veliaht* beklentisi var.”

“Ah, evet. Tıpkı senin gibi burada, alevin altında doğacak bir tane. Kafa kafaya verirse... eminim ki karşılıklı tiksintimizi asgari düzeyde tutacak bir yöntem geliştirebiliriz.”

Evliliği Alex’in ummaya cesaret ettiğinden daha medeni bir seyir izliyordu. “Bizim daha fazlasını eklememize gerek kalmadan da dünyada yeterince tiksinti mevcut.”

“Ben de *aynen* öyle düşünüyorum.” Arcadius elinin tersiyle yastıklardan birini kabarttı ve ona rahatça yayılarak gözlerini gece mavisine boyanıp altın yıldızlar serpiştirilmiş tavana dikti. “Belki... şahsen daha çekici bulduklarımızdan biraz destek alabiliriz. Araya da bir perde çekeriz, olur biter.”

“Delikli bir perde mi?” diye mırıldanan Alex de sırtüstü uzanıp tavanı seyretti.

Ona doğru dönen Arcadius baş ve işaretparmaklarını halka yapıp kıza onun içinden baktı. “Sadece küçük bir tane. Ve belki biraz da hoş kokulu bir yağ.”

“Kulağa tam bir şenlik gibi geliyor.”

“Göze tam bir şenlik gibi gözüküyor,” dedi Vigga, geldikleri tarafa özlemle bakarak. Güneş batarken meşalelerle aydınlatılmış rıhtım gürültülü müzikle, tezahüratlarla ve kahkahalarla cıvı cıvıldı. Rengârenk giyinmiş cümbüşçüler yeni bir çağın başlangıcını kutluyorlardı. Bu, Kutsal Menfaat Şapeli’nin doğmasına yardım ettiği ama asla bir parçası olamayacağı bir çağdı.

“Davet edilmememiz ne yazık,” diye homurdandı iskele kalasına doğru gönülsüz adımlarla yürüyen Diaz Birader. “Adım Diaz! Sanırım bizim için Kutsal Şehir’e kadar yer ayrılmış.”

Şapkasından kaptan olduğu anlaşılan adam taş gibi bir suratla dikilen Jakob’u, kaygısızca sırtan Baptiste’i, aylakça kaykılan Baron Rikard’ı, titizlikle dudak büken Balthazar’ı ve tam bir Viking kurtkadını gibi görünen Vigga’yı tek tek süzdü. Son olarak da en kuşkulu bakışlarını yüzü kukuletasının gölgelerinde gizli duran ve sadece soluk saç tutamları dışarı taşan Sunny’ye yöneltti. Elfin büsbütün gözden kaybolması çok daha iyi olurdu ama Sunny’nin nedense öyle yapmaya, konuşmaya, hatta başkalarıyla muhatap olmaya isteksiz bir hâli vardı. Öyle ki elfler bunalıma girebilselerdi, Diaz Birader onu muhtemelen bu kategoriye sokardı.

Kaptan geminin yanından sarkarak suya tükürdü. “Umarım bundan pişman olmam.”

Baron Rikard iç geçirdi. “Korkarım hepimiz gibi sen de umut ile pişmanlığın ebedi kardeşler olduklarını keşfedeceksin.”

Kısa bir suskunluk yaşandı. Diaz Birader vampirin böyle bir dinleyiciye göre biraz fazla felsefe yapmış olabileceğini düşündü.

“Gitmeye hazırız,” diye homurdandı ayakları yere hep sağlam basan Jakob.

Kaptan bir panoya çivilenmiş listeyi gözden geçirdi. “Keşke ben de öyle olsaydım. Ama gördüğünüz gibi...” Omzunda fıçı taşıyan bir denizci Diaz Birader’e sürtünüp geçerken onu neredeyse denize düşürecekti. “Hâlâ yükleme yapıyoruz. Bütün bu yeni imparatoriçe meselesi yüzünden. Her şeyi geciktiriyor.”

“Beni tam altı ay geciktirdi,” diye tersleyen Balthazar keşişin yanından geçip iskele kalasını katetti. “Kıç kasarasında oturup bekleriz.”

“Siz bence...”

Vigga sırtıışıyla adamı susturdu. “Ben istersen oraya değil de se-

nin üstüne oturabilirim.” O söz konusuyken her zaman olduğu gibi tehdidi tekliften ayırt etmek güçtü.

Kaptan edilen lafı her ikisi olarak algıladı. “Hayır, hayır, kış karsası... sizindir.”

“Harika,” dedi Vigga. “Fikrini değiştirirsen seslenmen yeter.”

“Bu kesinlikle Kutsal Menfaat Şapeli’nin uzunca görevlerinden biriydi,” diyordu baron basamakları çıkarken.

“Ama rahibimiz sağ kaldı!” Baptiste sırtını yelken direğine dayadı ve yere oturana dek aşağı kaydı. “Aynı şey daha önce olmuş muydu?”

“Pierraud Ana üç dönem dayanmıştı,” dedi Jakob. “Ama bu dediğim senden önceydi.”

“Sonunda başına ne geldi?”

Jakob küpeşteye yaslanıp denize kaşlarını çattı. “O konunun üstünde durmasak daha iyi.”

Diaz Birader gelecekte beklenenleri düşündükçe Alex’in nihayet tahta çıktığını görmekten gelen herhangi bir zafer hissi hızla kayboluyordu. “Sizce... bundan sonra ne olacak?”

“Kutsal Menfaat Şapeli’ndeki hayatın bir özelliği de bundan sonra neler olacağını asla tahmin edememektir,” dedi Baptiste.

“Dusseldorf’ta iblisler?” diye fikir yürüttü Jakob.

“Wexford’da cadılar?” diye homurdandı Vigga.

“Gdansk’ta goblinler?” diye ortaya attı Balthazar.

“Gdansk yılın bu zamanı pek güzeldir,” diye gözlemde bulundu baron.

“Belki emekliliği ertelerim.” Baptiste suları altın sarısına boyayan günbatımına doğru düşünceli gözlerle baktı. “Bir kere daha neler olacak diye bakarım...”

“Her seferinde,” dedi Jakob başını iki yana sallayarak. “Yol boyunca yakını durur, sonra bir görev için daha kalır.”

“Emin olabileceğimiz tek şey,” dedi Rikard, “üstümüze pis bir işin yıkılacağı.”

“Başka türlü nasıl olabilir ki?” Diaz Birader rıhtımdaki kutlamaları karamsar bakışlarla seyrediyordu. “Temiz işler için Cenap’ın başka hizmetkârları var.”

“Eh, başarılı bir deniz yolculuğunun ilk adımı olarak...” Vigga bir içki şişesi çıkardı ve başparmağının fiskeyle tıpayı denize fırlattı. “Gelin kafayı çekelim.”

“Başarılı bir ittifakın ilk adımı olarak,” dedi Arcadius, “zilzurna sarhoş olmamızı öneririm.”

Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Alex minderlerinin arasına sıkışıp kadehini bitirdi. Eskiden beri şaraptan hoşlanmadığını zannedirdi. Şimdiyse yalnızca kötü şaraptan hoşlanmadığını öğrenmişti. Meğerse kaliteli şarap hiç fena değildi.

“Biraz daha şarap lütfen!” diye koridora kükredi kocası, sonra da sırtarak yatağa doğru ilerledi. “Şarabın çözemeyeceği çok az sorun olduğu kanaatindeyim.”

“Ya kafaya inen bir balta?” diye sordu Alex.

Adam bunu düşünüp omuz silkti. “Daha beter yapacak hâli yok.”

Yardımcı kızlardan biri gözlerini yerden ayırmaksızın onun arkasından içeri girdi. Alex’in Placidia olduğuna karar verdiği kızın elindeki gümüş tepside yeni bir testi vardı.

“Ya bu seferki zehirliyse?” diye sordu Alex. Bu konuda espri yapacak kadar sarhoş olmuştu. Veya belki yarı sarhoş demek daha doğruduydu. Gerdek gecesinden beklediği son şey gerçekleşiyordu; ondan ciddi ciddi keyif almaya başlıyordu.

“Paranoya genellikle bir eşte itici bulunur.” Arcadius testi tepside kaptı ve ibrik ucundan bir fırt çekiverdi. “Ama bir imparatoriçede kesinlikle elzemdir. Sence de öyle değil mi?” Yardımcıya göz atınca alnı kırıştı. “Seni tanıyor muyum?”

“Ö Placidia,” dedi Alex. “Lekesiz bir aileden geliyor.”

“Geri kalanımızın aksine... Az sonra aklıma gelir...”

Placidia başını kaldırdı ve Arcadius parmaklarını şıklattı. “Şimdi hatırladım! Saçların siyah olsaydı... annemin çıraklarından birinden... farkın kalmazdı...”

“Ah.” Placidia başını yan yatırdı ve elindeki tepsiyi fırlatıp attı. Mermer zemine sert bir çınlamayla çarpan tepsi bir kenarının üstünde fırlıdak gibi döndü. “Amma usandırıcı,” dedi.

“Bir dakika...” Alex karyola direklerinden birine tutunarak kendini oturma pozisyonuna çekti. “Ne?”

Zenonis kapının arkasından başını uzattı. Alex onu daha önce gülümserken hiç görmemişti ama kız şimdi gülümsemekteydi. Hem de neşeli, aç bir tebessümle. Üstelik yüzünün bir yanı kanla benek benekti. “Kafalarına dank etti mi?”

“Bir dakika...” Alex neredeyse sızlanacaktı. Sarhoşluğun verdiği

o hoş sıcaklık hızla azalıyor ve yerini t   ler ürpertici bir dehşet alıyordu. “Ne?”

Arcadius bir adım geriledi. “Hayır...”

Placidia onu bileğinden yakaladı. “Evet.”

“Ah!” Suratı acıyla buruşan Arcadius elini çekip kurtulmaya çalıştı. “Ah!” Kolu Placidia’nın tuttuğu yerden başlayarak ağarmaya başlamıştı. Kızın elinden bir kıradı katmanı yayılıyor, adamın tenindeki damarlar mavi-siyah karışımı bir renkle belirginleşiyordu. Arcadius’un elinden d ş rd ğu testi yere çarpıp tuzla buz oldu ve kırık parçaların arasından etrafa yarı donmuş bir şarap birikintisi yayıldı.

Adam Alex’e döndü ve sesinde tuhaf bir  atlamayla ağır ağır konuştu. “Ka ...” diye fısıldarken sözcük gri dudaklarından bir buhar pufuyla  ıktı. Yanakları buzla kaplanırken gözleri bulanık beyaza çaldı.

“Hasiktir!” diye bağıran Alex yataktan apar topar kalkmaya çalışırken örtülere dolandı ve bir yastık yağmuruyla yere kapaklandı.

“Demek alevde doğdun?” Saçları yoktan var olmuş sıcak bir ceyreya uçuşan Zenonis dişlerini göstererek onun üstüne yürüdü; tıpkı handaki pyromans r gibi. Alex o anının dehşetiyle boğulacak gibi oldu. “ yleyse alevde ölebilir...”

“Siktir git!” Alex’in fırlattığı boş şarap kadehi Zenonis’in yanadından sekerek duvara çarpıp parçalandı. Alex hızla döndü ve çıplak tabanları mermer zeminde kayarak şapele doğru emekleyerek üstünde seğirtti.

“Aman Tanrım...” O panikle omzunun üzerinden son bir kez baktı ve gizli paneli a mak için duvardaki mandalları yokladı.

Solgun yanadı kıradııyla ışıldayan, buzla kaplanarak ağarmış saçlarından soğuk bir sis yükselen Arcadius donmuştu. Placidia’nın bir hırıltıyla onu tokatlaması üzerine adamın bütün vücudu paramparça oldu ve cilalı zemine pembe buz parçaları saçıldı. Kadın Alex’e kötü kötü bakarak kocasının donmuş elini omzunun üzerinden geriye attı.

Gizli kapı bir tıktııyla açıldı ve Alex kapı çerçevesini tutarak kendini öbür tarafa attı.

Yanadıdaki kesikten kanlar akan Zenonis nihayet ayağa kalktı. Arkasındaki bir goblenin kararıp dumanlar çıkarmaya başladığı kız ellerini kaldırdı ve avuçlarından k r edici bir ateş dalgası fışkırdı.

Alex'in çarparak kapattığı kapının aralığından giren ısı, surata inen bir yumruk kadar şok ediciydi. Genç kadın geceliğinin kavrulmuş kuyruğunu tokatlayarak ve kükürt kokusundan öksürüp tıksırarak karanlıkta geri geri sendeledi.

"Aman Tanrım..." Neyse ki küçük oyugunda duran feneri el yordamıyla bulacak kadar akli başındaydı. "Aman Tanrım..." Siperliği art arda indirip kaldırarak fitili yaktı. "Aman Tanrım..." Kapı parlamaya mı başlıyordu? Arkasından duman mı sızıyordu? Küçük koridor gitgide ısınıyor muydu?

Alex örümcek ağlarını eliyle yırtarak ufak pencereli odaya doğru tökezledi. Sunny'yle o son ve acı sohbeti orada etmişti. Sunny'nin şimdi yanında olmasını ne çok isterdi. Fakat hepsi de çekip gitmişti. Sunny, Jakob, Vigga, hatta Diaz Birader. Hepsi de Kutsal Şehir'e doğru yoldaydı...

Dük Michael! Dayısının dairesi hemen alt kattaydı. Muhafızlar hâlâ ona sadık olmalıydı. Alex soğuk taşlara yalınayak basarak dar merdivene doğru koştu ve bir basamak indi...

Aşağıdan gelen yankılar duydu. Merdivenlerde ayak sesleri mi vardı? Birileri yukarı mı geliyordu?

"Aman Tanrım..." Alex yanık kokusu alabiliyor, genzi kaşınıyordu. Bir eliyle incecik geceliğinin eteklerini, diğeriyle de feneri tutarak ve çıplak omzunu duvarlara sürterek basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Altın bant aşağı kayarak gözlerini kapattı ve genç kadın onu çıkardığı gibi merdivenden aşağı fırlattı.

Bir kapıyı iterek açtı ve tavana asılı dört fenerle aydınlanan taht salonuna yuvarlandı. Koca pencerelerin ötesinde batmakta olan güneş Yılan Tahtı'nı kan kırmızısına boyamıştı. Dev bronz kapıya atılan Alex kapı kanatlarından birinin kulpuna asıldı. Kanat aralanırken uzaktan yükselen bir cıglığa ek olarak alevlerin çıtırtısını duydu. Kulağına şen kahkahalar çalınır gibi oldu.

Geri çekilen genç kadın panikle etrafa bakındı. Goblenler, heykeller, duvarlara takılı silahlar... Saklanacak hiçbir yer yoktu. Tahtın arkasındaki dar merdiven yukarıya, Aziz Natalia Alevi'ne çıkıyordu. Alex oraya koştu ve basamakları bir köpek gibi dörtayak üstünde tırmandı. Köpek imparatoriçenin hızla alıp verdiği soluklar etrafındaki duvarlardan yankılandı.

Tepedeki galeriye daldığında gözlerini kırıştırdı. Odanın orta-

sındaki çanakdan yükselen Aziz Natalia Alevi gün ışığından daha parlaktı. Koyu bir figür alevin etrafından dolaşırken Alex büzülerek geri kaçtı ama gelen kişi kırmızı kukuletalı bir Alev Kız Kardeşi'ydi. Sessiz kalmaya yeminli kadının görevi maltızı ebediyen yanık tutmaktı.

İçeride korkuluğun önüne yığılmış odun istiflerinden ve aynalı kubbeyi ayakta tutan iki düzine kemerden başka şey yoktu. Derken Alex'in gözüne tavandan sarkan zincir takıldı. Bir süre öylece durup elflerin geldiklerine dair kenti uyarmak için tasarlanmış zincire bön bön baktı. Ama nasılsa kaybedecek fazla şeyi kalmamıştı. Genç kadın Alev Kız Kardeşi'nin faltaşı gibi açılmış gözleri önünde yukarı uzanıp zincirin ucunu yakaladı ve var gücüyle asıldı. Yukarıdaki hazne açıldı ve maltızın içine bir toz döküldü.

Denize simsiyah bir lağım suyu akıntısı karışıyor, Balthazar yayılan dalgacıkların denizden gelen dalgalarca yutulup liman duvarına çarpmasını, oradan sekmesini, sonra da çetrefilli bir dansla kâh ayrılıp kâh birleşmesini büyülenmişçesine seyrediyordu.

Sihirbaz Aziz Sebastian Manastırı'nda karşılaştıkları efsuncu ikizleri düşünüyordu. Farklı sonuçlar veren tıpatıp aynı teknikleri. Dalgalar. Toprakta. Havada. Tüm maddeyi kapsayan ortak bir yapı... Balthazar bu fikri aklından çıkaramıyordu. Öyle kusursuzdu, öyle güzel bir basitliği vardı, evrenin düzeniyle öyle tutarlıydı ki ona inanmaktan vazgeçemiyordu. Sihir kullanarak doğru teknikle herhangi bir şeyin içinde bir dalga yaratmak mümkün olabilir miydi? Eğer öyleyse...

"O da ne?" diye sordu Sunny. Balthazar elfin uzun işaretparmağını takip ederek bakışlarını Pharos'un tepesine yöneltti. Çöken karanlığın etkisiyle daha bile parlak görünen Aziz Natalia Alevi maviye dönmekteydi.

Diaz Birader oraya bakarak kaş çattı. "Bunu ancak bir elf istilasında yaptıklarını sanıyordum."

Balthazar karnında yine o tanıdık boşalmayı hissetti. Tıpkı bağı koparmaya çalışıp da başaramadığını anladığındaki gibi. Tıpkı Sema-vi Mahkeme kararı okunduğu sırada olduğu gibi. Tıpkı Cadı Avcıları mezarlıkta gizlendikleri yerlerden fırladıklarındaki gibi.

“Bir terslik var,” diye hırıldadı Jakob. Aynı şeyi rıhtımdaki cûmbüşçülerden bazıları da fark etmiş, yukarıyı işaret ederek heyecanla konuşmaya başlamışlardı.

Balthazar yüzünü ekşitti. “Bizi ilgilendiren bir şey olmasa gerek.”

“Alex’in başı dertte.” Sunny kış kasarasından güverteye atladı ve son kargonun da yüklenmesi sonrasında kaportaların kapatılmasını emreden kaptanın yanından geçti.

“Bunu bilemeyiz,” diye yakındı Balthazar. “O bunu *bilemez!*” dedi elfi göstererek.

“Kaygılanacak bir şey yoksa,” diye homurdanan Jakob kılıcını kınından birkaç santim çekti, sonra da şak diye tekrar soktu, “hemen geri geliriz.”

“Alex artık Truva imparatoriçesi,” diye mız mızmızlandı Balthazar. “Başı hep dertte olacak. Onu her küçük şeyden kurtaracak hâlimiz yok!”

“Başka hiç kimseden benimle gelmesini istemeyeceğim...”

“Ben geliyorum,” dedi Diaz Birader, tulumunun altında tuttuğu tüpü kavrayarak.

“Tehlikeli olabilir,” diye belirtti Jakob.

Pantolonunun apışarasını tokatlayan Vigga sırtarak doğruldu. “Güvenlinin nesi eğlenceli?” Baptiste de yelken direğine yaslandığı yerden kalkıyordu.

Balthazar onları seyrederken büyük bir homurtu çıkardı. “En azından kendini tehlikeye atmayacağına güvenebilir miyim?”

“Bazen öyle bir an gelip çatar ki,” diyen Baptiste hançerlerini çabucak kontrol eti, ardından başını kaldırıp Pharos’a göz attı ve çenesini sıktı, “çıkıntılık yapmaktan başka çaren kalmaz.”

“Ne?” Balthazar bir an için ona bakmaktan fazlasını yapamadı. “Eh, ben gelmiyorum, işte o *kadar!*”

“Elbette gelmiyorsun.” Baptiste sihirbazın koluna dostane bir şaplak attı ve tez adımlarla basamaklardan güverteye indi. Bu sefer tavırlarında en ufak bir kin yoktu. Tiksinti veya aşağılama da. Lakin her nasılsa, şimdiye dek Balthazar’a söylediği en iğneleyici şey buydu.

“Saatlerdir yelken açmamızı talep ediyorsunuz!” diye bağırdı kaptan, onların iskele kalasından paldır küldür inmelerini seyrederken. “Şimdi tam hazırlanmışken kalmak mı istiyorsunuz?”

“Eh, sizi bekleyecek değiliz!” diye arkalarından böğürdü Balt-

hazar. Alevin rengini ilk fark ettiklerinde yaptığı gibi hâlâ geminin küpeştesine yaslanan Baron Rikard'a döndü. "En azından senin perspektifini koruyor olmana sevindim."

"Daima," dedi vampir, ötekilerin iskele boyunca acele etmelerini alışılğıeldik keyifli bakışlarıyla seyrederek.

"Aylardır o ümitsiz kızı korumakla yükümlüydüm ve buna her kaynağımla karşı koydum. Artık onu kendi hâline bırakmakla yükümlüyken uğraşıp didinmeyi açıkça *reddediyorum!*"

"Son derece mantıklı bir karar. Zaten senden başka bir şey beklemezdim."

"Akıllarından ne geçiyor ki?"

"Kim bilir? Sonuçta her birimiz kendi sebeplerimize dayanarak seçimlerimizi yaparız. Yalnız başımıza. Vicdanımızla baş başa." Rikard sivri dişlerini göstererek sırttı. "Artık ondan ne kadar kalmışsa."

"Eh, doğru," diye homurdandı Balthazar, bu sözlere kafa sallayarak. "Kesinlikle."

"Zaten ben de o yüzden gidiyorum."

Balthazar barona aval aval baktı. "Sen ha?" Ardından Pharos'a aval aval baktı. "Oraya mı?"

"İmparatoriçe Alexia'nın başı deritte olabilir."

"İyi de... sen vampirsin!"

Rikard parmak uçlarını nazikçe göğsüne koydu. "Yani *umursayamaz* mıyım?"

Balthazar'ın ağzı, Baptiste'le yaptığı konuşmadakinden daha bile açık kaldı. "Bunca zaman bağı koparma çabalarımı inceledin... hatta bu çabaları teşvik ettin... sırf kendi bağını da koparabilmek için..."

"Öyle mi sandın?" Rikard cana yakın bir üslupla kıkırdadı. "Çabalarını teşvik ettim çünkü komik buluyordum. Doğrusunu istersen, bağı koparmaya tanıdığım diğer her sihir kullanıcısından daha fazla yaklaştın. Diğer bir deyişle, yanından bile geçemedin. Ama ben kendi bağımı koparmayı hiç istemedim. Buna asla gerek duymadım."

"Ama... Ne..."

Vampir bir elini nazikçe onun omzuna koydu. "Akıllı kimselerin başlıca sorunu her şeyin akıllıca olması gerektiğini düşünmeleridir. Bağ *ruh* üstünde etki gösterir, Balthazar." Omuz silkti. "Ben vampirim. Ruhum yok."

"Ama madem bağ seni etkilemiyor..." Balthazar tuvaleti arayan

kör biri gibi uygun sözcükleri aradı. “Öyleyse... bu yolculuğa çıkmak... *kendi seçimin miydi?*”

“İnsan benim yaşıma geldiğinde,” diyen baron, Balthazar’ı veda mahiyetinde okşadı, “zamanını değerlendirecek *bir şey* arıyor.” Ve bir yarasa bulutu hâlinde dağılıp cıgılık cıgılığa geceye karıştı.

“Kurtarıcı bizi korusun...” Kaptan tam o anda kış kasarasına çıkmayı seçmişti. Gördüğü sahnenin ardından uyuşmuşçasına göğsüne çember işareti çizdi. “Demir alın!” diye adamlarından tarafa uludu. “Hemen yola çıkıyoruz!”

Balthazar iskeleye döndü. “Eh, ben gelmiyorum işte, o kadar!” diye geceye hışımla haykırdı. “Benden istenileni yerine getirdim. Benden istenilenden *fazlasını* yerine getirdim. Beni zorlayamazsınız!”

Oysaki öyle bir şey yapan yoktu.

Şiddetin Dili

Geliyorlardı.

Alex aşağıdaki taht salonundan yükselen ayak seslerini duyabiliyordu. Pahalı pabuçlar pahalı bir zeminde kendinden emin adımlarla yürüyordu.

Genç kadın Pharos'un tepesindeki odaya sersefil göz gezdirdi. Kubbenin içini kaplayan binlerce ayna kırığının yansıttığı ışık artık bunaltıcı bir maviydi.

Geliyorlardı.

Gece feci bir çığlıkla yarıldı. Aşağıdan buhara benzer bir tıslama çıktı ve çığlık gurultulu bir sızlanma hâlini aldı. Sonra yine sessizlik çöktü.

Donakalan Alex'in kafa derisi terle kaplıydı. Alevin ısısından. Tırmanıştan. Katıksız dehşetten. Ağzı açık bekleyen rahibenin suskunluk yeminine mi bağlı kaldığını, yoksa konuşma yetisini mi kaybettiğini kestirmek zordu.

Geliyorlardı. Ve bir çıkış yolu yoktu.

Eh, aslında yirmi tane vardı. Gelgelelim her bir kemerli pencerenin ötesinde Alex'in kararmış imparatorluğunun enfes bir manzarasından ve Avrupa'daki en yüksek boşluktan başka şey yoktu.

Ayak sesleri aşağıdaki merdivene ulaştı.

"Aman Tanrım." En yakındaki açıklığa koşan Alex çekinerek korkuluktan aşağı sarktı. Sarkmasıyla birlikte de midesi altüst oldu.

Altında baş döndürücü loş bir enginlik uzanıyordu. Pharos'un yanı alçalıp gidiyor, onun altında Sütun'un yanı alçalıp gidiyor, onun da altında şehrin topluiğne başı büyüklüğündeki ışıkları, limandaki gemilerin fenerleri ve siyah bir aynaya benzer limandan yansıya gün ışığı kalıntıları kırışıyordu.

Alex selviçelere tırmanarak Constans'ın balık-adamlarından kaçarken çok yükseklerle çıktığını düşünmüştü. Dondurucu Adriyatik'e yaptığı ölüm atlayışı şimdi ne kadar da şirin görünüyordu.

Yine de küçük bir lütuf mevcuttu. İnşacı Basil'in Pharos'u yaptırırken dekoratif taş işçiliğine hayranlık duyduğu hemen anlaşılıyordu. Adam sahte sütunlar, süs amaçlı pencereler ve de bitki, hayvan ve çehre heykelleri için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bu da geride tutunacak bir sürü yer bırakmıştı.

Yüksek, soğuk rüzgâr Alex'in saçlarını yakalayıp sızlayan suratına çarptı ve tül geceliğini tutup tüyleri diken diken olmuş bacaklarının etrafında uçuşturdu.

Basamaklarda birilerinin konuştuğunu duydu.

"Aman Tanrım."

Yüzlerce donmuş parçacığa ayrılan Arcadius'u hatırladı.

Kimse kuşku görmek istemezdi.

Alex kıcını asırlık isimlere koydu, dişlerini sıktı ve bacaklarını boşluğa sarkıttı. Korkuluğun soğuk taşı koltukaltına batıncaya dek ona tutunarak aşağı kaydı ve çıplak ayaklarını çaresizce salladı. Sonunda bir ayak parmağı kulenin yanından çıkıntı yapan bir şeye takıldı.

Bir gargoyl*. Alex bu çirkin hergelelerin yapılış amacını daha önce hiç anlamamıştı ama artık onlara minnettardı. Her iki ayağını birden basamayacağı kadar küçük bir taş kafanın üstünde yan durarak orada sallandı.

Dişlerini daha da sıkarak aşağı baktı ve ayak parmaklarına odaklandı. Onların ötesine değil. İlerideki o yutucu, baş döndürücü boşluğa değil. Minicik binalara, ufacık ışıklara ve dipsiz uçuruma değil. Acaba ayağı kaysa ne kadar sürede düşerdi?

"Aman Tanrım." Kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Yalnızca boynun kırılma veya vücudun patlayarak çorbaya dönse ne fark ederdi? Yaptığı şey tıpkı bir tüccarın drenaj borusuna urmanarak hırsızlık yapmak gibiydi. Ellerini korkuluktan ayrılmaya zorladı ve dizlerini bükerek avuçlarını yavaş yavaş duvardan aşağı kaydırды. Bir omzu soğuk rüzgârda donarken ve diğeri taşa sürterken dengesini kaybetmemek için dua etti.

"Aman Tanrım." Kalbi hem ağzında hem de sızlayan gözlerinin hemen arkasında atar gibiydi. Ağrıyan, karıncalanan parmak uçlarını gargoyla koyup uyluklarını çalkalanan midesine bastırdı. Önce bir ayağını, sonra diğeri heykelden ayırdı. Gargoylun' güdük taş

* Gotik mimaride hem süsleme hem de yağmur oluklarında biriken suların aşağı akıtılması amacıyla kullanılan kanatlı canavar heykeli. -çn

boynuzları kavalkemiklerini, ardından dizlerini, ardından karnını, son olarak da göğsünü sıyırdı. Genç kadın harcadığı çabadan kolları titreyip elleri yanarak kendini aşağıya sarkıttı ve boşluğun üzerinde asılı kaldı. Her kası ağrıyarak vücudunu uzatabildiği kadar uzattı.

Hep daha uzun boylu olmak istemişti ama asla o an istediği kadar değil.

Arayıştaki ayak parmaklarından birinin ucu taş a değdi ve genç kadın kadere güvenip inleyerek kendini bıraktı. Topukları bir pervaza bastı ve orada nefes nefese bekledi. İndiği sığ girinti, tepedeki galerinin kemerli pencereleriyle uyumlu olarak deniz fenerini çevreleyen bir sete dahildi.

“Nerede o?” Ses yukarıdan yankılanırken Alex soluk almaya bile cesaret edemeden kendini taş a daha da bastırdı.

“Sana nerede dedim.”

Ani bir rüzgâr genç kadını Pharos’tan söküp atmaya çalıştı. İmparatorluk geceliğinin kavrulmuş yenleri gözlerine çarparken parmak uçlarını bazı sarmaşık yaprağı oymalarına taktı ve oraya canı pahasına yapıştı.

“Demek bir Alev Kız Kardeşi’sin? Ben sana alev neymiş gösteririm.”

Korkunç bir çığlık atıldı. Parlak bir ışık saçarak çırpınan ve ocakta unutulmuş bir çaydanlık gibi haykıran bir şey önünden hızla geçip giderken Alex’in ağzından dehşet nidası kaçtı:

Rahibe.

“Amma ziyan.” Ses Placidia’ya aitti ama öylesine soğuktu ki, Alex konuşanın daha o sabah saçlarını nazikçe tarayan kızla aynı kişi olduğuna inanamadı.

“Artık konuşmak yok.” Bu seferki Zenonis’ti. “Komplo kurmak yok. O çiroz şeyin pis ayak tırnaklarını kazımak yok. Bize ait olanı geri almanın vakti geldi.”

“Öyleyse minik sıçanımızı köşeye kısıtıp öldürmek zorundayız.”

Alex yeni bir dehşet dalgasıyla Placidia’nın korkuluğ a yaklaştığını ve eğilerek aşağıya bakiğım duydu. Karnını içeri çekip kendini Pharos’a iyice yapıştırdı ve gözlerini sıkıca yumarak yukarının mavi aydınlığından sakındı. Pervaza tutunan ayakları titreyerek parmak uçlarını oymaların arasından çıkardı ve yerini belli etmesin diye savrulan geceliğini kavradı. Dahası, derin bir nefes aldı ve tıpkı Sunny’nin yaptığı gibi gözden kaybolma dileğiyle bırakmadı.

Her an zalimce kahkahalar duymayı, gözkapaklarının arkasından ateş ışığı görmeyi, yakıcı bir acı çekmeyi ve o zavallı rahibenin peşinden düşmeyi bekledi. Truva tarihinin en kısa ve en hüsrana uğratan saltanatı bir insan meşalesiyle sona erecekti...

"Aşağıya." Placidia'nın sesi oradan uzaklaştı. "Taht salonunu tekrar kontrol edelim."

Alex titrek bir nefes verdi. Hiçkirmaya, şiddetle ağlamaya, hatta haykırmaya can atsa da viyaklamaya bile cesaret edemedi. Ayaklarını hareketlenmeye, o taş raf boyunca kaymaya zorladı. Terden yapış yapış olmuş sırtını taşlardan ayırıp duvara döndü ve bir ayağını boşluğa sarkıtıp parmak uçlarıyla bir sonraki girintinin pervazını yokladı...

Bir şey gelip ona çarptı, etrafında uçuşarak onu gagaladı. Bir eli duvardan ayrılan Alex diğerinin etrafında döndü, vücut ağırlığı boşlukta kaldı. Kontrolsüzce savrulurken bir nida atacak gibi oldu...

Yüzünü taşa çarpmasıyla kafasının içi yıldızlarla doldu.

Kırk, titrek tırnaklarla oymalara tutunmayı sürdürdü. Ağzında tuz tadı alıyor, başı dönüyordu.

Ayaklarını bir sonraki pervaza, dışkılarla ve kırk yumurtalarla kayganlaşmış bir çalı çırpı yığınının arasına bastı. Yükseklerle yuva kuran kuşlar. Derin derin soluyarak baş dönmesini ve çenesindeki sancılı zonklamayı geçirmeye çalıştı.

Girintinin yanında bir sütun vardı. Alex ayaklarını sürüyerek oraya yaklaştı, bacaklarını etrafına sardı ve sütunun tepesindeki oyma yaprakları kavradı. Yavaşça inmeye çalıştı ama hemen kaymaya başladı. O zangır zangır titrerken geceliğinin dikişleri patladı, tülümsü kumaş yırtıldı.

Pürüzlü taş yüzey derisini soyarken gözlerini sımsıkı kapayıp sıkı dişlerinin arasından hırladı...

Ayakları bir şeye değdi ve hareketsiz kaldığını fark etti. Sütunun dibinde bir pervaz, yanında da kocaman bir pencere vardı. Taht salonuna açılan pencereden dışarıdaki alacakaranlığa insanın içini ısıtan bir fener ışığı yayılmaktaydı.

Alex sokaklarda pek çok kötü gece geçirmişti ama kapalı bir mekân fikri onu hiç bu kadar cezbetmemişti.

Sıyrılmış ayaklarını pencereye doğru sürüdü ve çerçeveyi kanyan parmaklarıyla tutup odaya göz attı. Atar atmaz da tekrar donakaldı.

Düşmanları oradaydı. Çömelen Placidia'nın zaten uzun olan kol ve bacakları daha da uzun görünüyordu. Gözleri koyu halkalarla çevrili, dudakları soluk mavi genç kadının takıları kırağıyla ışıltıyordu. Zenonis onun yanında dimdik duruyor, Alex'in açtığı kesikten akmış kanlar yüzünü lekeliyordu. Kocaman açık gözlerinde yabancı bir bakış olan kızın kavrulmuş elbisesi ve parlak saçları sıcak bir cereyana kapılmışçasına oynuyordu. Eudoxia'nın şûrasının iki kayıp mensubu başından beri yanındaydı.

Alex içinden sövüp saydı. Güzel insanlar onun gibi bir süprüntüyle mi ilgileneceklerdi? Keseci Gal'ın son dersi aklından uçup gitmişti! Zenginlere asla güvenme. Onlar fakirlerden bile daha kalleşti.

“Nasıl kaçtı ki?” Zenonis pabucuyla bir şeyi dürttü. Eskiden büyük ihtimalle muhafız olan kabarcıklı bir yağ ve kararmış bir zırh yığını.

“Saklanacak bir delik bulmak gerektiğinde,” dedi Placidia her sözcükte ağzından soğuk buharlar çıkararak, “sıçanlar kurnaz yaratıklardır. Diğerlerine bu işi zor yoldan halletmemiz gerekeceğini söyle. Sarayı baştan aşağı arayın. Ona sadık olabilecek herkesi öldürün.”

Zenonis kıs kıs güldü. “Zor yolu severim.”

Kızın ısıltılı bakışları pencereden tarafa çevrilince Alex taşa yaslanıp gözlerini yumdu. Sonra onları açiverdi.

Dük Michael! Dayısını uyarması lazımdı!

O zaman düşük bir ihtimalle de olsa belki bu işten sağ çıkabilirlerdi.

Çıplak kıcı yine ayaz bir esintiyle okşanırken kendi sarayının dışına yapışarak bekledi. Yoksa havada olası bir yağmurun ilk damllarını mı hissetmişti?

“Aman Tanrım...” Hangi kız kendi düğün gününde yağmur korkusuyla yaşamazdı ki?

Gerçi çoğu gelinin kocası dağılarak bin parçaya ayrıldıktan sonra dev bir deniz fenerinin dışına tutunması gerekmezdi, o ayrı.

Jakob'un kelimelerle arası hiç iyi olmamıştı. Fakat şiddetin dilinde o bir şairdi.

Kucakta bir bebek olduğundan beri onunla yatıp kalkmış, daha yü-

rümeyle bile başlamadan onu akıcı şekilde konuşur olmuştı ve –daha başka diller de öğrenmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın– şiddet hâla ilk aklına gelen dil olma özelliğini koruyordu. Taverna kavgasından kıran kırana muharebeye kadar her lehçesine aşinaydı. Her nüktelerini ve deyimini anlardı. Şiddet Jakob’un anadiliydi.

Dolayısıyla onun Truva sokaklarında fısıldandığını duyunca anlamını hemen idrak etti. Cümbüşçülerin gözlerine vahşilik hâkimdi. Çiseleyen yağmurda kollarını kaldırıp tekinsiz bir mavilikle yanmayı sürdüren Aziz Natalia Alevi’ni işaret ederlerken bağrıışmaları tizdi. Hiç kimsenin elflerden hoşlanmadığını söylemek yanlış değildi ama onlar Avrupa’nın çoğu için uzak bir tehditti. *Tabağındaki yemeği bitir, yoksa elfler seni yerler.* Burada, haritanın kenarlarından taşmış olağanüstü bir vahşetin hafızalardaki tazeliğini koruduğu Truva’daydı. nefret ve dehşet bambaşka bir keredeydi. *Kılıcını daima keskin, gözünü hep açık tut, yoksa elfler tıpkı dedeni yedikleri gibi aileni de yerler.*

Asansörün önünde çift saf tutmuş saray muhafızlarının engellediği ıslak bir güruh toplanmıştı. “Her şey yolunda!” diye böğürüyordu komutanları ama çekili kılıcı kimsenin içini rahatlatmıyordu. “Elfler gelmiyorlar!”

“En azından birden fazlası gelmiyor,” diye mırıldandı Vigga, kızgın kalabalığı yararken.

“Ben Diaz Birader’im,” diye seslendi keşiş, çıplak çelikten zerrekadar yılmaksızın kurdun arkasından çıkarak. “Papa Cenapları’nın elçisiyim ve imparatoriçenizin güvenliğinden endişeliyim!”

“Bu atılgan herif kim ve Diaz Birader’e ne yaptı?” diye ağzının kenarından mırıldandı Baptiste.

“Kim olduğunu biliyorum.” Komutanın gergin bir hâli vardı. “Ama endişelenecek bir şey...”

“Öyleyse mavi alev neden?” diye sordu Diaz ve kalabalık kızgın homurdanmalarla onu destekledi.

Jakob keşişin yanından geçti ve bir profesyonelin hâlinde anlayan başka bir profesyonelin tavrıyla komutanı yanına çağırdı. “Kimse başındaki sorunları artırmak istemiyor ama hepimizin hesap verecek üstleri var.”

“Gelin, oraya hep beraber çıkalım,” dedi Baptiste, sırtıırken altın dişleri ışıldayarak. “Her şey yolundaysa, yüreklere su serpilmesine yardım ederiz.”

Komutan orada toplanan ayaktakımını değerlendirdi, sonra da adamlarına göz attı. Biri omuz silkti. Bir diğeri kafa salladı. “Pekala.” Kılıcını kınına sokup asansöre döndü. “Birlikte gidelim.”

Jakob  iddetin dilini akıcı konuşurdu. Aslında ba ından beri kuşkuluydu ama askerler arkalarından sürgüyü yuvasına oturturlarken, komutan manivelaya asılırken, makine bir tangirtıyla canlanırken ve  ehir altlarında küçülüp giderken gördüğü ipuçları kuşkularını alıp götürdü.

Muhafızlardan biri bükülü bir yay gibi tüm ağırlığını  n ayağına verip vücudunu hafifçe döndürmüş bekliyordu. Bir diğeri elini kılıç kemerinde tutuyor, kemer tokasını tedirgince tıpırdatıyo du. Bir    nc s  Baptiste’e biraz fazla yakın durarak onu seyrediyor, ba ının yanındaki bir kas seğiriyordu.

“Bizimle gelmenize sevindim!” Diaz Birader yanındaki muhafıza sırtttı. Keşiş pek çok alanda şaşırtacak kadar bilgili olduğunu ispatlamıştı. Fakat  iddetin dilinde kara cahildi.

Jakob’un etrafında tamı tamına ka  muhafız olduğunu öğrenmek için arkasına dönmesi lazımdı. Fakat  yle yapmak foyasını meydana çıkarabilirdi ve boynunu kesinkes ağırtırdı. Dolayısıyla önüne bakarak uzun bir nefes aldı ve i  çekerek verdi. Ancak böyle zamanlarda kendini gerçekten sakın hissetmesi ne garipti. Neler yaşanacağını bilmek bazen bir yük, bazense harika bir teselliydi.

“Saray muhafızlarınız Avrupa’daki en iyi donanımlı askerler arasında olsa gerek,” dedi.

Komutan onu göz ucuyla s zd . “Her adam kendi zırhının masrafını kendisi  der. Hizmet etmekten işte o kadar onur duyar.”

“Mızraklarınızın sırkaları akasya ağacından mı?” diye beğeniyle sordu Jakob. “Herhalde Afrika’dan getirtilmiştir.”

“En iyisi,” dedi Vigga, etrafına kümelenmiş dört muhafızın mızrak sırkalarına bakarken bilgiç bir edayla kaşını kaldırarak. Hangi dil kullanılırsa kullanılsın, kendisine tembihlenen hemen hemen hiçbir şeye kafası basmazdı ama konu şiddet olduğunda dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı.

“Sen de parameryon* taşıyorsun.” Sol eliyle kılıcını tutan komutan kabzadaki altın kaplamayı göstermek için silahı bıraktı. “Ben hep düz yalımları yeğlemi imdir,” diye devam eden Jakob sağ elini kaygısızca hançerinin üstüne koydu ve başparmağını topuzun altı-

* Süvari kılıcına benzeyen kavisli bir kılıç türü. – n

na takip elini orada bıraktı. “Bunlarla büyüdüm. Ama sizin o süvari kılıçlarınızın ne kadar ölümcül iş çıkarabildiğini kendi gözlerimle gördüm. Özellikle de eyerdayken. İmparatoriçe elitlerinin teçhizatları konusunda tutumlu davranmıyor, ha, Diaz Birader?”

“Sanırım... öyle.” Diaz yaşlı şövalyeye kaşlarını çattı. “Ansızın pek konuşkan oldun.”

“Kendi dilimi konuşanların arasındayım da ondan!” Jakob yanındaki adamın yağmur damlalarıyla boncuk boncuk olmuş omuz plakasına bir şaplak attı. Yüzünde yara izi olan çavuşun erişim dahilindeki en büyük tehdit olduğuna karar vermişti. “Ama pek çok muharebeye katıldım. *Pek çok.* Ve sizin sahip olmadığınız bir teçhizat var. Büyük fark yaratabilecek bir tane.”

“Neymiş o?” diye homurdandı çavuş.

“Görünmez bir elf.”

Bir duraksama oldu. Komutan kararsız bir kahkaha attı. Adamlarından ikisi kıkırdadı. Lakin Jakob taş gibi bir suratla çavuşun omuzunu biraz daha sıktı. Truva çiseleyen yağmurda uzaklaşmayı sürdürürken kıkırdamaların kesilmesi uzun sürmedi.

“Ciddiyim,” dedi Jakob.

Bunlar hünnerli askerlerdi fakat şiddetin dili söz konusuyken kelime hazneleri kısıtlıydı. Meydan savaşı için eğitilmişlerdi, bir asansörde çıkacak sokak kavgası için değil. İçgüdüleri mızraklarını kullanmaları veya kılıçlarını çekmeleri yönündeydi ama bunlar böyle dar bir alanda yetersiz aletlerdi.

Jakob eskiden beri savaş atlarının olduğu bir taarruzda ne kadar rahatsa, bıçaklı bir arka sokak kapışmasında da o kadar rahat olagelmmişti. Komutanın eli kılıcına doğru seğirirken Jakob çizmesini kaldırmaya başlamıştı bile. Çavuşun omzuna yaslanmasına rağmen dizini istediği kadar yükseğe çıkaramadı ama yine de komutanın kalçasına vurarak onu bir adım geriletmeyi başardı. Bu kadarı yetti de artı zira adam orada olmayan bir şeye takıldı, urabzanın üstünden yuvarlandı ve tiz bir çığlıkla gözden kayboldu.

Pek çok dilde tumturaklı bir duraksama yıkıcı etkiler doğurabilirdi. Bir dövüşte vurgulamak istediğin hususları elinden geldiğince çabuk vurgular, böylece rakibinin sana tepki veremeyeceğini umardın. Jakob derhal hançerini çekip topuzu çavuşun ağzına vurdu. Kendi dişlerini yutan adam öksürerek yere yığılırken yaşlı şövalye yalımı öbür tarafa savurdu. Sağındaki asker belini kıvırdığı için han-

çerin ucu adamın gözünü ıskaladı ve miğferinin yanak muhafazasına sürterek suratından koca bir deri parçası kopardı.

Geri geri sendeleyen asker kanlı parmaklarını yarasına bastırarak diğer eliyle kılıcına davrandı. Kılıcı daha yarısına kadar çekmişken Jakob onu köşeye sıkıştırdı, ayağına sertçe bastı, ardından kanlı suratına kafa attı. Son olarak onu kaygan göğüs plakasından tutup silah arkadaşlarından birine doğru fırlattı ve –tam zamanında uzanan görünmez bir ayağın da yardımıyla– ikisini birden tırabzanın üzerinden boşluğa yolladı.

Diaz Birader az öncesine kadar yanında olmaktan mutluluk duyduğu muhafızla boğuşuyordu. Baptiste her elinde birer hançerle hırslayarak bir adamı bıçaklıyordu. Bir diğeri ona aval aval bakıyor, kılıcını çekmek için boş yere çabalıyordu. Adamın koluna asılan Sunny bir anlığına ortaya çıkıp nefes aldı. Jakob bir adım atıp dirseğini adamın boğazına gömdü ve asker boynunu tırmalayarak yere düştü.

Üç muhafız Vigga'nın ayakları etrafında kan revan içinde yatıyordu. Kurtkadm ona bir gürz sallamaya çalışan dördüncünün bileğini yakaladı, diğer eliyle adamın miğferini kavradı ve hızla geçip giden arka duvara bastırdı. Metal gıcırdadı, kıvılcımlar çıktı ve taş yüzeyde upuzun bir kan izi bırakan adam çığlığı bastı.

Son muhafız zırhlı kollarından birini boynuna sarıp boğazına hançer dayadığı Diaz Birader'le birlikte tırabzana dayandı. "Geri durun!" diye böğürdü ağzından tükürükler saçarak. "Geri durun, sizi şeytanlar, yoksa onu gebertirim!"

"Hiç tavsiye etmem!" diye hırıldayan Vigga tuttuğu cesedi bıraktı. Ölü askerin kafası parlak bir et ve çarpık bir metal yığınının dönmüş, kadının dövmeli kolu omzuna kadar kırmızıya boyanmıştı.

"Gelin, bir nefes alalım!" Jakob ağrıyan parmaklarını açılmaya zorlayarak muhafıza avuçlarını gösterdi. "Fevri... *davranmayalım?*"

Yoktan var olan Sunny muhafızın önkoluna yapıştı ve dişlerini adamın yumruğuna geçirdi. Muhafız şaşkın bir çığlıkla hançerini düşürünce Diaz Birader kendini çekip kurtardı. Askerin gözleri tekrar önüne odaklandığında onu iki eliyle birden göğüs plakasından tutan ve tırabzandan geriye yatıran Vigga'yı karşısında buldu.

"Vigga!" Diaz Birader kurtkadının dirseğinden tuttu. "Bekle!"

Vigga dişlerini göstererek adamı gitgide büyüyen boşluğa doğru itti. Onun dövmeli bileklerini ümitsizce çekiştiren muhafızın ayakları yerden kesildi. "Niyeymiş?"

“Sana onu incitmemeni emrediyorum!” diye ciyakladı Diaz Birader. “Yukarıda neler oluyor? İmparatoriçe Alexia tehlikede mi?”

Adam Sunny’ye, Diaz Birader’e, ağrıyan parmak eklemlerini ovuşturan Jakob’a dik dik baktı. “Yapabileceğiniz hiçbir şey yok! Sahtekârınız Yılan Tahtı’nı kirletemeyecek! Onu...”

“Of, kapa çeneni,” diye hırıldayan Vigga adamı tırabzanın üstünden aşırıttı. Başına gelene inanamayan muhafız küçük bir çığlık attı ve boşlukta döne döne gözden kayboldu.

Diaz Birader adamın arkasından bakakaldı. “Onu incitmemeni söylemiştim!”

“Kahretsin.” Vigga kafasını kaşdı. “Doğru. Unutmuşum herhalde.”

Asansörün tepesinde daha başka muhafızlar bekliyordu ama Sunny onlarla vakit harcamadı.

Alex’in ona ihtiyacı vardı.

Nefesini tutup yan dönen elf kükreyerek meydan okuyan adamların ileri doğrultulmuş teber uçlarının arasından geçti ve taş döşeli patikadan çıktı. Asma Bahçeler’nin özenle seçilmiş çalılarını yarararak saraya doğru yol aldı.

Kimsenin şaşırmayacağı gibi sorunlar asansörle sınırlı değildi. Her yönden şiddetin sesi geliyor, meşale ışıklarıyla aydınlanan figürler ağaçların ötesinde patır patır koşuşturuyordu.

Sunny daha önce iki askeri darbenin başlatılmasına katkı sağlamıştı ve her ikisinden de en ufak keyif almamıştı. Bu durum da onlara çok benziyordu. Bir geçirtiyi bastıran elf yüzünü ekşiterek ağzındaki safrayı yuttu. Papa’nın bağı etkisini artırıyor, onu Kutsal Şehir’e doğru çekiyordu. Bu bir iç savaşın ortasında nefesini tutmaya çalışan Sunny’ye gerekmeyen ilave bir sorundu.

Fakat Alex’in ona ihtiyacı vardı.

Islak çimlerin üstünde yuvarlanarak bir hançer için boğuşan iki askerin yanından geçti. Dövüşün dengesini değiştirebilirdi ama hangi tarafa? Kim haklı, kim haksızdı ve bir Tanrı düşmanı olarak o kimdi ki böyle bir karar alacaktı? Dolayısıyla parmak uçlarına basa basa ve suçluluk duya duya ölümüne boğuşan ikilinin etrafından dolaştı, ağzını oynatarak sessizce özür diledi, bir nefes daha alıp tutacak kadar bir ağaç gövdesinin arkasına saklandı ve yoluna devam etti.

Saray kapısının ardına kadar açık olması kötüyü işaretledi. Korunmasız bırakılmış olması daha da kötüydü. Sunny asık suratlı imparator ve imparatoriçe portrelerinin arasından geçerek koridor boyunca sessiz sessiz ilerledi. Yere halıların kısmen emdiği bir kan birikintisi yayılmış, duvarlardan birine yine kaç sıçramış, biri mermer zeminde kırmızı ayak izleri bırakarak oradan uzaklaşmıştı. İşte bu gerçekten diğer hepsinden daha beter bir ayrıntıydı.

Fakat Alex'in ona ihtiyacı vardı.

Doğru paneli buldu, her iki yandaki mandallara bastırdı ve açılan gedikten gizli tünelin karanlığına karıştı. Girdiği yerde tekrar nefes alabildi ve yine ekşi bir geçirti çıkarıp alnındaki teri sildi.

Ardından en yakın merdivene yürüyüp basamakları çıkmaya başladı.

Dük Michael'in penceresinden baş aşağı giren Alex dayısının çalışma masasına düşüp üstünde ne varsa yere saçtı ve en sonunda halıya serilip hıçkırı hıçkırı ağladı.

Ciğerleri alev alev yanıyor, kuş pisliğiyle kaplı ayakları sızlıyor, kendi sarayının yağmurda kayganlaşmış dış yüzeyine tutunmanın gayretiyle her kası titriyordu. Gerdek geceliği yırtılmış, alazlanmış ve ıslanıp tenine yapışmıştı. Vücudunun kemikli her noktası –diğer bir deyişle hemen hemen tamamı– taşlara sürtünmekten soyulmuştu ve soyulmamış kısımlardaki tüyleri soğuktan diken diken olmuştu.

Orada yatıp ağlamaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ama hem kendisi hem de Dük Michael ölümcül bir tehlike içindeydi.

Sıyrılmış dizleri titreyerek ayağa kalkan genç kadın kan içindeki ellerinden biriyle çalışma masasının kenarını tuttu ve diğeriyle masadan düşürdüğü şeyleri dalgınlıkla toplamaya koyuldu: bir tûy kalem, eski bir mum kökü, üstüne yazılmış bir parşömen kâğıdı...

Dünyevi Kurya Başkanı Ofisi'nden Ekselansları Nicaea Dükü Michael'a, Aziz Jerome Festivali, Hoşgörü Ayı'nın beşi,

Balkanlar'daki gözlerim ve kulaklarım beni planlarımızın tüm beklentilerin üstünde meyve verdiğine dair bilgilendirmiş bulunuyor. Dük Sabbas, kardeşleri Marcian ve Constans'a cehennemde katılmış. Ayrıca şeytanlar halihazırda Prenses Alexia'yı Truva'ya götürüyorlarmış.

Bu ilk başta bir komplikasyon gibi gelmesine rağmen yaşananlarda Tanrı'nın elini görmeye başlıyorum zira bana öyle geliyor ki, bir imparatorluk evliliği teklifi Dük Arcadius'u savunmasız duruma sokabilir. O durumda da Eudoxia'nın önceden dikkatle konuşturılmış öğrencileri onu oyundan atabilirler.

Alexia'nın her şeye rağmen tahta çıkarılması gerekebilir ama öyle olursa, bırakalım onunkisi menfaatin gerektirdiği en kısa saltanat olsun.

Yılan Tahtı'na oturmanız, asi Doğu Kilisesi ile onun Batı anası arasındaki hizipleşmenin iyileştirilmesi ve de yaklaşan elf musibetine karşı düzenlenecek yeni bir cihatta Avrupa'nın birleşik kuvvetlerine liderlik etmeniz Papa Cenapları'nın Dünyevi Kuryasının ve hatta insanlığın çıkarına olacaktır.

On üçüncü fazilete bol miktarda sahip ve yapılması gerekenleri yapmaktan çekinmeyecek bir adam olduğunuzu biliyorum. Başarınız için dua ediyorum.

Herhalde bu mektubu yok etmenizin faydalı olacağını söylemeye gerek yoktur.

Zizka

Alex bir an için nefes dahi almadı. Duyduğu dehşet buzlu su misali parçalanmış parmak uçlarına akarken kâğıda öylece baktı.

Dük Michael denecek o düzenbaz herifin tüm bu olup bitenlerde parmağı vardı! Hatta bu işten en kârlı çıkacak kişi oydu! Öz dayısı onu öldürmek için komplo kurmuştu! Şey, elbette ki Michael gerçekte dayısı değildi ama yalancı pezevenk bunu bilmiyordu ki! Alex kırk tırnaklarından akan kanla kırmızıya buladığı mektubu titreyen yumruğunda ezerek buruşturdu. Üstelik Kardinal kahrolası Zizka da dayısıyla işbirliği yapıyordu! Alex kadının tam bir yılan olduğunu daha ilk bakışta...

“Alex! Tanrıya şükür!”

Hızla kapıya dönen genç kadın karşısında dayısını buldu.

“Seni güvenli bir yere götürmeliyiz!” Dük Michael elini uzattı. Öyle içten, öyle dürüst, öyle kaygılı görünüyordu ki Alex'in uzanıp o eli tutmasına ramak kaldı.

“Saray muhafızlarının çoğunun bize hâlâ sadık olduğundan eminim!” Michael ona doğru bir adım atınca Alex geri çekilmekten

kendini alamadı. “Ama kimlere...” Kızın elindeki mektubu fark etti. “Güvenebileceğimizi...” Gözleri buruşmuş kâğıttan yeğenin yüzüne çevrildi. “Bilmiyoruz.”

O Alex'in, Alex de onun gözlerinin içine baktı. Geçirdiği şoku saklaması için artık çok geçti. Okuduklarını belli etmemek için de. Alex anladıklarının anlaşıldığını derhal anladı.

“Ah.” Dük Michael cefakârca iç geçirip kapıyı nihai bir *pat* sesiyle çarparak kapattı. “Sakın bana okumayı öğrendiğini söyleme.”

Burnu, ağzı, gözleri aynıydı ama yüzündeki şefkatten ansızın eser kalmamıştı. Aynı şey vicdan azabı için de geçerliydi. Yoğun hiçbir duygu hissetmediği belliydi. Tatsız bir angaryayla görevlendirilmiş biri gibiydi.

“Tahmin etmeliydim,” diye fısıldadı Alex. “Tahmin etmeliydim.”

“Hadi ama kendine haksızlık ediyorsun.” Dük Michael bir testinin ve kadehlerin durduğu sandığa kadar gidip kendine biraz şarap koydu. “Ne de olsa salağın tekisin. Ailene çekmişsin. Her iki kız kardeşim de budalaydı. Eudoxia ucuz numaralara kafayı takmış, sapkın bir kötürümdü. Irene ise ellerini kirletme cesaretinden yoksun, şımarık bir gösteriş budalasıydı. Hele yeğenlerim hakkında ağzımı hiç açtırma; gazez, tamah, kibir ve üşengeçlik. Yılan Tahtı daha en başta benim olmalıydı.” Şarabından bir yudum içti, ardından daha iyilerini tatmışçasına homurdandı. “Unutma, ben de İmparatorluk Yatak Odası'nda doğdum. Michael Pyrogennetos adı kulağa hiç fena gelmiyor, ne dersin?”

“Öyleyse... beni neden arayıp buldun?” diye fısıldadı Alex. “Neden beni buraya getirmekle uğraştın...”

“Bana yem lazımdı. Hepsi o kadar. Ben şehirde kendime bir yer edinene dek senin ve şeytanların Eudoxia'nın oğullarını oyalayabileceğinizi umuyordum.”

“Papalık beratı böyle ellerine geçti...” diye mırıldandı Alex. “Beratı onlara sen verdin!”

“Beratın birkaç kopyasını önceden yaydım. Kimse seni tanımasaydı, beş para etmez bir oyalayıcı olurdun.” Dük şaraptan bir yudum daha aldı ve düşünceli bir edayla ağzını çalkalayıp yutkundu. “Gerçi Marcian'ın bizi o kadar çabuk bulması işleri biraz yokuşa sürdü. O senin yerini tespit etmeden önce yoldan çekilmiş olmam gerekiyordu. Attan düşüp bileğimi falan burkacaktım.” Üzgün bir

ifade takındı. “Bu hâlde yola devam edemem! Bensiz git, Alex!” Tüm bunlar bir şakaymışçasına gevrek gevrek gülerек başını sağa sola salladı. “Yine de bana kalırsa işler epey iyi gitti, öyle değil mi? Dörtlüden üçünü öldürebileceğini hayal dahi etmemiştim. Aferin!” Kadehini kaldırdı ve başını geriye yatırıp tek dikişte bitirdi. “Üstüne üstlük şans bu ya, Truva’ya sahiden ulaşip son ve en tehlikeli rakibim için mükemmel bir tuzak kurmamı sağladın. Arcadius’a karşı kanlı bir iç savaş daha çıkarmam gerektiğinden emindim.” Tekrar sandığın üstüne bıraktığı kadehi, tabanının etrafında biraz sallandı. “Beni ne kadar büyük bir zahmetten kurtardığını anlata-mam.”

“Sana hizmet edebildiğim için çok mutluyum,” diye hırıldadı Alex.

Michael’ın tebessümü kayboldu. “Eh, Kutsal Şehir’in lağım hendeklerinden topladığımız bir çöpün Yılan Tahtı’nda oturmasına izin vereceğimize bir an bile olsa gerçekten inandın mı? Bir hırsız ve dilenciye koskoca bir hanedanlığın anası mı yapacaktık? Bir süprüntü Truva imparatoriçesi mi olacaktı?” Kılıcını çekti. “Yok daha neler.”

Bir adım üstüne yürüdüğü Alex geri çekildi. Çalışma masasının içine girmek dışında geri çekilme şansı da yoktu. Bir tür silah bulmak için masanın üstünü yokladı ama arayıştaki parmaklarının bulduğu tek şey az önce oraya geri koyduğu tüy kalem oldu.

“Kusura bakma ama...” Dük Michael bir adım daha yaklaştı. “Gerçek bir dövüşte...” Kılıcını kaldırdı. “Kalem kılıçtan keskin değildir...”

Pat diye bir ses çıktı ve adam ileri yalpaladı. Hızla arkasına dönüp boşluğa kılıç savurdu. Alex yalım havayı yararken eğilerek kendini koruyan, sonra tekrar gözden kaybolan Sunny’nin ani ve son derece sevindirici bir kesitini görür gibi oldu.

Hırlayan Dük Michael dizlerini büktü ve gözlerini fıldır fıldır döndürerek odayı taradı. “Seni gidi kahrolası... Ahh!” Gözleri pörtleyen adamın yüzükoyun kapaklanmasına ramak kaldı. Alex de görünür olsun veya olmasın, onun kıcına bir tekme atmayı çok isterdi ama dükün kılıcının ucu tehlikeli biçimde sağa sola savrulmayı kesmemişti. Zaten hemen sonra bileğinin kavrandığını hissetti. O yüzden elinden gelenin en iyisini yaptı ve tüy kalemi adama fırlatıp tökezleyerek koridora çıktı. Tüyün havada süzülmesini seyrederken

kapı çarparak arkasından kapandı. Tekrar ortaya çıkan Sunny kilitteki anahtarı çevirdi, sonra da çıkarıp bir kenara fırlattı.

“Benim için geri mi geldin?” diye fısıldadı Alex.

“Elbette geldim.”

“Seni hak etmiyorum.”

“Elbette etmiyorsun,” diyen Sunny genç kadını koridor boyunca peşi sıra çekti.

Doğru Taraf ve Yanlış Taraf

Vigga bir muhafızın kendi kılıcını kullanarak miğferine öyle sert bir darbe indirdi ki yalın kırıldı ve uç kısım parke taşlarından seke seke uzaklaştı. Zaten kılıçların sorunu da buydu. Eh, tabii bir de saçma sapan fiyatları ve ikide bir yağlanıp cilalanma gereği. Vigga eskiden beri daha okkalı şeyleri yeğlerdi. Başka bir muhafızın yaptığı hamleden eğilerek kaçınırken teberin çıkardığı rüzgâr saçlarını uçuşturdu. Bu kesinlikle daha okkalı bir silahtı, o yüzden Vigga kırık kılıcın kabzasıyla adamın ağzına bir tane patlattı ve muhafızın başı geriye savrulurken teberi çekip aldı. O muhafız yere yığılırken de teberi, ucu ileri dönük şekilde üçüncü adama fırlattı. Asker kalkanını zamanında kaldırarak silahı savuşturmayı başardı ve teber çalılarının arasına düştü. Fakat Vigga o zaman zarfında arayı kapatıp adamın önce bir tarafına, sonra diğerine yumruk attı. Sersemleyen muhafızı göçük göğüs plakasından tutup havaya kaldırdı ve baş aşağı çevirip yere çarptı.

Askerler bu muameleyi belki hak ediyorlar, belki de etmiyorlardı ama bu onları öldürdükten sonra sorulacak, hatta en iyisi hiç sorulmayacak bir soruydu. Hayat karmaşıktı ama bir dövüşün basit olması lazımdı. Doğrulara ve yanlışlara kafa yormaya başladığın anda memene mızrağı yerdin. *Pişmanlıklar bir kavgadan sonra harika şeylerdir*, derdi Olaf hep, *çünkü o kavgadan sağ çıktığın anlamına gelirler*.

“Hadi!” Diaz Birader dinmeye yüz tutmuş yağmurda saraya doğru koşuyordu. Çöken karanlıkta tırtıklı bir gölgeden ibaret binanın pek çok penceresinde ışıklar yanıyor, en tepedeki Aziz Natalia Alevi hâlâ mavi bir parıltı saçıyordu.

“Sahiden de bize önderlik mi ediyor?” diye homurdandı Baptiste, hançerlerinden birini yenine silerek.

“Çıkıntılık yapıyor!” Vigga kahkaha attı. “Kimin aklına gelirdi?” Yerden bir mızrak kapıp sırtarak keşişin peşinden koştu.

Bütün bunlar Vigga'ya ısıriktan önceki o delişmen günleri ha-

tırlatıyordu. Dünya o zamanlar her nedense gözüne daha parlak ve fırsatlarla dolu görünürdü. Bir keresinde eski mürettebatıyla beraber ağzında deniz tadıyla, yüzünde rüzgârın kokusuyla, sıkılı yumruklarındaki balta sapıyla kumsaldan yukarı nasıl da koşmuştu. Gülerek ellerini çalıntı gümüşe daldırmış, serin sikkeler parmaklarının arasından şingirdayarak dökülmüştü. Kıkırdayarak bir domuzu sırf yaşıyor diye öldürmüştü. Yere devrilmiş o keşişi gülümseyerek bıçaklamıştı. Adam inleyerek sürünmüş, akan kanlar fırın zeminine saçılan yeni yağmış kar kadar beyaz unlara karışmıştı. Ciyaklayan rahibeleri şapele doldurup kapıyı sürgülemelelerini seyretmişti. Ötekiler saman çatıya meşalelerini fırlatırlarken kaşlarını çatmıştı. Kendisi de meşalesini fırlatmıştı çünkü bu işler böyle yapıldı. Olaf'a onların başlarına geleni hak edip etmediklerini sormuş, adam omuz silkip geçmişti. *Hak etmeselerdi bizi durdurabilirlerdi.* Bir eliyle onu tırmalayıp diğeriyle bağırsaklarını tutan Harald'a aval aval bakmıştı. Tuzlu kumları pembeye boyayan silah arkadaşı bir şeyler söylemeye çalışmış ama ancak kan oksürebilmişti. Onlar da onu karanın görülmediği bir yerde geminin yanından suya yuvarlamışlar, içlerinden en iyisini unutulmaya terk etmişlerdi. Harald'ın payını aralarında bölüşürlerken Vigga burnunu çekmiş, bütün bunlara değip değmediğini merak ederek yaşlı gözlerle avuç dolusu sikkelerine bakmıştı.

Şimdi de yanaklarında gözyaşları hissediyor, eski günlerin gerçekten daha iyi olup olmadığını merak ediyordu. Belki de olan tek şey ölü dostlar, yanmış rahibeler, saçılmış bağırsaklar, değersiz sikkeler ve beyaza akan kanlardı.

Günler hep kötü mü geçmişti?

Kendisi hep kötü biri mi olagelmişti?

Isırıkta önce bile?

“Sen iyi misin?” diye sordu bacağına tutarak yanında topallayan Jakob.

“Ben mi?” Vigga elinin tersiyle yüzünü sildi. “Tabii.” Kendini gülmeye zorladı. “Yağmurdan yüzüm ıslandı, o kadar.” Oysaki yağmur çoktan dinmişti.

Sarayın önünde bir çatışma olmuştu. Dört bir tarafta ölü muhafızlar yatıyordu. Vigga bunları kendisinin öldürdüğünü sanmıyordu ama ne zaman ceset görse öyle düşünmekten kendini alamazdı. Kan kokusuyla ayaklanan kurt yine kaburgalarının arkasında salya akıt-

maya başlamıştı. Vigga göğüs kemigine tokat atarak inleyen hayvanı geri kaçırttı ve tasmayı kimin tuttuğunu ona apaçık gösterdi.

Artık saraya doğru daha başka muhafızlar koşuyor, taşıdıkları meşalelerin ışığı zırhlarından yansıyor. Heriflere haklarını vermek lazımdı; vazgeçmek nedir bilmiyorlardı.

“Sizce bunlar bizden midir?” diye mırıldandı Diaz Birader.

“Öyle olduklarına güvenmesen iyi edersin.” Vigga başıyla dev deniz fenerini işaret etti. “Yukarı çık ve kızlarımızı bul, Jakob. Ben burada seni kimsenin rahatsız etmemesini sağlarım.”

Jakob dişlerini sıkarak geriye yaslandı ve Aziz Natalia Alevi’ne baktı. “O basamaklar sonunda işimi bitirecek.”

“Ama ben Alex’in yanına kadar gidip de onu öldürürsem yazık olur.” Vigga omuz silkti. “Sonuçta onu şimdiye kadar iki kez öldürmeme ramak kaldı.”

“Haksız değil.” Baptiste dirseğiyle Jakob’u saraya doğru itti ve Vigga’nın soluna geçti. “Ben arkanı kollarım.”

Diaz Birader de çenesini sıkarak Vigga’nın sağında durdu. “Ben de... arkanın diğer tarafını kollarım.”

Gülerek adamın eline mızrak tutuşturarak Vigga bir kolunu Baptiste’in, diğerini keşişin omuzlarına attı.

Bütün bunlar ona ısırdıktan önceki o eğlenceli günleri, dünyanın genç olduğu ve serüvenlerle dolup taşıdığı dönemi hatırlatıyordu. Sanki yine birkaç kafadar kürek arkadaşıyla tüm zorluklara göğüs geriyordu. Baptiste’i şöyle bir sıkıp Diaz Birader’i yanağından öptü. Öpücüğü cinsel değil yoldaşçaydı ama dudakları keşişin sakalından gıdıklanınca aklı biraz oraya da kayd.

“Asla sıkıcı bir ânımız yok, ha?” Vigga muhafızların üzerlerine gelmelerini seyrederek yumruklarını sıktı. “Asla yok!”

Yorgunluktan her yeri ağrıyan ve korkudan titreyen Alex kendi sarayında hırsız gibi sinsi sinsi yürüyor, bir belirip bir kaybolan Sunny’yi takip ederek bir kapı aralığından diğerine, bir köşeden öbürüne, bir merdivenden ötekine geçiyordu. İkili aşağıya doğru dikkatli bir seyir izliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye hırıltılı bir sesle sordu Alex.

“Mutfağa,” diye fısıldayan Sunny bir köşeden yavaşça çıkıp başka bir merdiven boşluğundan aşağıya göz attı. “Sarayın önünde bir sürü

muhafız var. Bazıları seni düşman bellemiş.” Duraksadı. “Belki de çoğu.”

“Yoksa hepsi mi?”

Sunny dilinin ucunu ön dişlerinin arasındaki o boşluğa bastırdı. Alex yutkundu. “Kimlerin sadık olduğunu nasıl anlayacağız?”

“Sadık olmayanlar seni öldürmeye çalışacaklar.”

Alex tekrar yutkundu. “Biz iyisi mi hepsinden uzak duralım.”

“Ben de aynen öyle düşünüyordum,” diye fısıldadı Sunny. Burada, sahne arkasında hiç mermer veya yaldız yoktu. Olan tek şey bayat yemek kokusuydu. Burası muhtemelen uşakların oflaya puflaya Alex’e şarap, meyve, temiz kıyafet veya sıcak banyo suyu taşıdıkları merdivendi. Alex öyle şeylerin nereden geldiğini daha önce hiç düşünmediğini daha yeni fark etmişti. Bir varoшта büyüsen bile şımarılmaya bu kadar çabuk alışman ne garipti.

“Ötekilerden ne haber?” diye fısıldadı Alex.

“Yoldalar. Jakob vazgeçmez.”

“Tabii dizleri tuttuğu sürece.” Alex’in kendi soyulmuş dizleri bile çözülmek üzereydi ve onunkiler yaşlı şövalyeninkilerden yaklaşık bir asır daha gençti. “Sanırım Balthazar’ın biraz yardımı dokunabilir.” Merdivenin sonunda onları eski ve çıplak tuğlalardan duvarları olan gölgeli bir koridor bekliyordu. Çürümüş bir pencerenin köşesi simsiyah küf tutmuştu. “Adam pisliğin teki ama sihirden iyi anlıyor.”

“Sahiden pisliğin teki,” dedi Sunny. “Zaten o yüzden gemide kaldı.”

“Balthazar gemide mi kaldı?”

“Vigga geldi. Baptiste ile Diaz Birader de.”

“Harika. Kurtkadın beni paramparça ettiğinde keşiş parçalarının başında dua edebilir.”

Sunny omuz silkti. “Herhalde öylesi hiç dua edilmemesinden iyidir.”

Alex elfe bakakaldı. Sonra o da omuz silkti. “Sanırım haklısın.”

Bir tarafında kısık alevlerin yandığı uzun, kubbeli bir oda olan mutfağın tavanı on yılların yağ yanıklarıyla kararmıştı. Bir ocağın üstünde gövdesi kısmen pişmiş, ayakları yere serilmiş yüzükoyun yatan bir ceset vardı. Bir başkası büyük bir yükseklikten düşmüşçesine âdeta patlamış, iç organları dört bir tarafa saçılmıştı.

Sunny'yi takip eden Alex ağzını eliyle kapattı. "Neden herkesi öldürmüşler?"

"Öyle yapmak bana kendimi güçlü hissettirdi de ondan." Alex'in tırmaklarını neredeyse ona hissettirmeyecek kadar özenle temizlemiş Cleofa, arkasında Athenais'le karşı taraftaki kapıdan çıktı. Güzelim elbisesinin bir yanı kana bulanmıştı.

"Kaç!" diye tıslayan Sunny gözden kayboldu.

Cleofa'nın söylediği sözle bir sis sarmalı bulut şeklinde yoktan var oldu. Sarmalın merkezinde de bir gölge çömeliyordu.

"İşte!" Athenais havayı tırmaladı ve sis bulutu patlayarak dağıldı. Sunny havaya saçılan yiyeceklerin, şingirdayan çatal bıçakların ve parçalanan çanak çömleklerin arasında duvara çarpıp otladı. Omzuna ve yanağına kıymıklar batan Alex'in nefesi kesildi. Sunny'yi tutup ayağa kaldırdı ve ikisi birlikte bir kapı aralığına daldı. Aynı anda yeni bir rüzgâr Alex'in geceliğini uçuşturdu ve bir bira fıçısının kapı çerçevesine çarpıp patlamasıyla ikisinin de üstü başı sıırılsıklam oldu. Bir tarafında yüzlerce şarap şişesi taşıyan rafların dizili olduğu bir koridora girdiler.

"Majesteleri!" Zeonis en fazla yirmi adım uzakta durmuş sırtıyordu. "Kiler sadece uşaklar içindir."

Kadın etraflarına ısı dalgaları yayan ellerini kaldırdı. Alex raflardan birini kavrayıp haykırdı ve tüm gücüyle asılarak yerinden çıkardı. Yere düşen şişeler tuzla buz olurken raf karşı duvara çarptı.

Kavurucu bir alev sütunu yükseldi. Alex tam çığlık atmak için ağzını açarken Sunny onu bir kapıdan içeri itekledi ve kendisi de peşinden geldi. Fıskıran alevler düşmüş rafları aşip ikilinin etrafını açlıkla yalarken elf kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sürgüyü yerine taktı.

"Aman Tanrım!" Sunny'nin sırtı tutuşmuştu. Alex alevleri panikle tokatlayarak söndürmeye çalıştı.

"Aman Tanrım!" Geceliğinin yırtık kuyruğunun da o akşam ikinci kez tutuştuğunu fark etti ve Sunny orayı tokatlarken feryat etti. İkili orada çığlık çığlığa dönerek birbirini tokatlardı ve sonunda alevler söndü. Havada küller uçuşurken Alex'in burnu yağlı bir yanık kokusuyla doldu.

"Aman Tanrım..." Omzuna bir çatal saplanmıştı. Derinlere kadar girmemişse de saplanmıştı. Alex dişlerini sıktı ve yanık avuçları

acıyla sızlayarak kanlar akan yaradaki çatalı yavaşça çekip çıkardı. Ufak kesiklerle ve çiziklerle kaplı kolu tahta kıymıklarıyla ve çömlek kırıklarıyla delik deşik olmuştu.

“Bir pasaj var,” dedi Sunny nefes nefese. Bulundukları yer her tarafında taburelerin, fırçaların ve cilaların olduğu panelli bir ayakka-bılıktı. İçerideki askılara pabuçlar sıralanmıştı. “Burada bir yerde...” Dişlerini sıkarak panellerden birini yokladı.

“Sunny...” diye mırıldandı Alex. Kadınlar dışarıdaki koridorda rafları sökerlerken çıkan patırtıları, kırılan şişelerin şingirtilerini duyabiliyordu. Sunny kaburgalarını tutarak bir sonraki panele doğru topallıyordu. “Sunny!”

“Biliyorum!” Panelin açılmasıyla Sunny içeri daldı. Peşinden se-girten Alex yanına geldikten sonra da kapıyı iterek kapattı. Karan-lıkta soluk soluğa gerileyen elfin kanlı yüzünde bir ışık çizgisi kaydı.

“Bu tünellerden haberleri var mı?” diye fısıldadı Alex.

“Şişt.” Sunny gözlerini kısarak kulak kabarttı. Belli belirsiz bir hı-sırtı geldi, ardından ses yükseldi. Yaklaştı. Gelenler ayak sesleriydi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex. “Tünellerden haberleri var.”

“Tanrı ruhlarına merhamet etsin.” Diaz Birader ölülerin ve ayrıca kendi kanında boğularak can çekişen bir muhafızın üzerinde çem-ber işareti yaptı.

“Bana sorarsan, insanlar merhameti gözlerinde büyütüyorlar.” Vigga elindeki kırık mızrak sığına burun kıvırdı, sonra onu çalıla-rın arasına attı. “Ruhları da.”

“Yine de Tanrı ruhlarına merhamet etsin,” dedi Diaz Birader. O sırada yaralı muhafızın gurultuları ışığa döndü, ardından sesi sedası çıkmaz oldu. “Tabii bizimkilere de...”

Kısa süre öncesine kadar ona bu maceradaki kötülerin kimler ol-duğu sorulsa, hiç tereddüt etmeden kurtkadını, lanetli şövalyeyi ve elfi gösterirdi. Bazen kimin doğru, kimin yanlış tarafta yer aldığını kestirmek zordu...

Diaz telaşlı bir çığlık duydu ve arkasına dönünce Leydi Severa'nın saray basamaklarından yalpalayarak indiğini gördü. Kadının gözle-rinde panik, yanağında kan vardı.

Severa nefes nefese gelip kendini Diaz Birader'in kollarına bırak-

11. "İhanet... yardımcılar... en karasından Kara Sanat... İmparatoriçe Alexia tehlikede!"

"Endişelenmeyin." Diaz Birader içinde bulundukları şartlara rağmen bu sefer panikleyenin kendisi olmamasından biraz memnuniyet duydu. "Artık güvendesiniz."

"Kimse güvende değil!" Severa uzanıp Vigga'nın bileğini tuttu. "Ama... sen yaralısın."

Vigga kanlı parmak uçlarını kanlı saçlarına değdirip kahkaha attı. "İnan bana, daha ağır yaralar aldım."

"Ve daha ağır yaralar açtı," dedi Baptiste, saray kapısının önüne saçılmış insan enkazına göz gezdirerek.

"Hayır, izin ver." Severa, Vigga'nın suratına dokunmak istercesine elini kaldırdı ama son anda bileğini kıvırdı ve çevik bir hareketle kurtkadının alnına bir fiske attı.

Şaşkın bir sessizlik yaşandı. Vigga'nın sırtı dönük olduğu için Diaz Birader neler olduğunu anlayamadı. Fakat Severa'nın yüz ifadesi değişmişti. Artık korkulu veya telaşlı değildi. Asilzade kadın rıhumdaki ilk tanışmalarında olduğu kadar sakin ve kendinden emin bir tavırla burnunun altındaki kanı sildi. Vigga ağır ağır döndü.

Alnına bir iğne saplanmış, iğneye takılı kare şeklinde küçük bir kumaş parçasına Diaz Birader'in bilmediği bir alfabeden tek bir harf dikilmişti. Harfe neredeyse bir rûn denilebilirdi.

Vigga ile Leydi Severa ağızlarını açıp dudaklarını aynı anda oynattılar. "Silahlarınızı bırakmanız," dediler ikisi de gözlerini tıpatıp aynı tarzda kısarak, "hepiniz için daha iyi olur."

Vigga'yı bir Truva İmparatorluğu leydisinin kültürlü ses tonuyla konuşurken duymak garipti.

Garip ve bir o kadar da tüyler ürperticiydi.

Jakob ağrıyan bacaklarından önce hangisini tutacağını bilemeden sahanlıkta mola verdi. Sonunda kılıcını koltukaltına kıştırıp ikisini birden kavradı ve sızlayan başparmağını kramp giren uyluğuna, diğeriniyse zonklayan kalçasına bastırdı. Bir zamanlar Elflerin Çekici, Livonya'nın Kıyameti, Katarcıların Dehşeti isimleriyle anılan adam bacaklarını ovabilmek için silahlarını yere bıraktı.

“Ne şampiyon ama,” diye tısladı ilelebet sıkılı dişlerinin arasından.

Neden Frenk krallarının başlarını koydukları o kocaman sarayıyla Paris’e gitmemişlerdi? Koca mekânda tek bir basamağa rastlamak bile zor işti. Veya total İmparator David’in ihtişamlı süitini zemin katta inşa ettirdiği ve uşaklarını üst katta yatırdığı Burgonya’ya gidemezler miydi?

“Ama hayıııııı...” diyen yaşlı şövalyenin homurtusu, dizine şiddetli bir sancı girmesi sonucu bir nidayla kesildi.

İllaki Truva, yani bilinen dünyadaki en dikey şehir olmak zorundaydı.

Karşısına savaşçılar dikmelerine bile gerek yoktu. Basamaklar onu mağlup etmeye yeter de artardı. Jakob başını kaldırıp görkemli merdivene baktı. Amansız mermer düşmanları art arda sıralanıyor, daha sonra kıvrılarak yukarıdaki katı ikiye bölüyor, ardından tekrar kıvrılıp onun bir üstündeğinde birleşiyordu. Tanrım, bunun sonu yok muydu? Jakob aynı soruyu en az bir yüzyıldır kendi kendine sorup duruyordu.

Kılıcını denize atması ve Balthazar’la beraber gemide kalması gerekirdi. Hatta ayaklarını sıcak suya sokması ve elinde çiğnemesi kolay bir şeyle Kutsal Şehir’de kalsaydı daha iyi ederdi.

“Ama hayıııııı...” diyen yaşlı şövalyenin homurtusu, sırtını kaplayan acımasız bir spazm sonucu çıkan iniltiyle kesildi.

Sanki kaybedecek daha başka kazanılamaz muharebeler peşinde koşmasa olmazdı. Sanki hiçbir yere çıkmayan bu çarpık yolda ilelebet topallamasa olmazdı. Sanki affedilemezi affettirmek için çabalarken sonu gelmez, ıstıraplı bir çıkmazda kendi kendisiyle boğuşmasa...

Merdiven boşluğunun yukarısında bir patırtı koptu ve Jakob duvardan apar topar ayrılp kılıcını almak için eğildi. Yüksek sesle nefes almamaya çalışarak titrek bir duruşla dizlerini büküp bekledi.

Bazı konuşmalar işitti. Yoksa sesler kadınlara mı aitti? Kızgın çıkışlıkları kesindi.

Yeninin tersiyle alnındaki teri sildi. Parmaklarını tekrar kılıcının kabzasına sardı.

Silah her zamanki gibi bir kilide giren anahtar misali avucuna oturdu. Jakob sızlayan çenesini sıktı ve çarpık omuzlarını kastı.

Daha önce bin defa ulaştığı aynı üzücü sonuca tekrar ulaştı: Elinde bir kılıç tutmadıkça gerçekte olduğu kişi değildi.

Yoluna devam etti. Bir çizmesinin önüne diğerini koydu. Bir adını diğer izledi. Basamaklar bir ordu gibiydi. Birlikte fethedilemez görünebilirlerdi ama her adam tek bir adamdı. Her basamak tek bir basamaktı.

Jakob onları da arkasında yenik bıraktı. Daha önce pek çok düşmana yaptığı gibi.

Daha önce pek çok dosta yaptığı gibi.

Sunny gizli kapıyı yavaşça açıp özel şapele göz attı.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Alex. İyi görünmediği kesindi; soluk soluğaydı, saçları terli yüzüne yapışmıştı, geceliği kavrulup yırtılmıştı, üstü başı kıymıklarla kaplanmıştı, omzuna bir çatal saplanmıştı, kanla kaplı sağ kolu göğsüne dayalıydı.

Sunny ona cesaretlendirici bir tebessüm etmek isterdi ama öyle yapmakta pek becerikli değildi. Zaten onun da harika görüldüğü söylenemezdi.

“Ben hep dikkatliyimdir,” diyen elf nefesini tuttu ve yanık elini incinmiş böğrüne koydu.

Kapı aralığından geçip duvarları azizlerin tetikte bekleyen küçük ikonlarıyla kaplı odaya girdi. Truva’da ikonları sevdikleri belliydi. Sunny tek başlarınayken onları dert etmezdi ama toplu hâldeyken itici bulurdu.

Ona sirkteyken kendisini yuhalayan ve sikkeler fırlatan kalabalığı hatırlatırlardı.

Pencerelerin dışında güneş batmak üzereydi ve o sırada batı denizinin üstündeki kırmızı bir kırpıntıdan ibaretti. İmparatorluk Yatak Odası göz yanıltıcı gölgelerle kaplıydı. Goblenlerden bazıları yanarak kararmış, içeride sakatat taşıyan bir kasap arabası devrilmişçesine mermer zeminin dört bir tarafına benekler ve lekeler sıçramıştı.

“Bunlar da ne?” diye mırıldandı Sunny. “Et mi?”

“Onlar kocam,” diye fısıldadı Alex, dostunun omzu üzerinden bakarak.

“Ah.” Söylenecek başka ne vardı? Sunny tüm o peltelere basmak için odayı kat ederken adım atacağı yerleri dikkatle seçerek

ayaklarını sağı sola kıvırdı, parmak uçlarında yükseldi. “Şuradaki kulak mı?”

“Aman Tanrım.” Onu takip eden Alex elinin tersini ağzına dayadı. “Aman Tanrım.” Bir şeye basınca çıplak ayağı ıslak mermerde gıcırdadı.

“Bundan daha karışık gerdek geceleri olmuş olabilir,” diye mırıldandı Sunny, “ama bu da öyle böyle değil.”

Alex önünden geçtiği bir sandalyeden Arcadius’un gerdek tuniğini kaptı ve kanlı kolunu nakışlı yene sokarken ıhladı. Üstüne büyük gelen giysinin altın ipliğinden çiçeklerle kaplı kumaşı karanlıkta bile ısıltı ısıltıydı.

“Ne var?” diye tısladı, aşırı uzun yenleri kıvrırken.

“Tam olarak arka plana karıştığı söylenemez, değil mi?” diye fısıldadı Sunny.

“Senin için sakıncası yoksa, giyinik hâlde ölmeyi yeğlerim.”

Kapı aralık, ötedeki koridor boş ve karanlıktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı Alex.

“Ana merdiven boşluğuna ulaşp oradan aşağı inmeye çalışacağız.”

“Böyle bir ihtimale karşı orayı gözlemezler mi?”

“İnsanlar bazen en barizi hariç her yere bakarlar.”

“Kulağı inandırıcı gelmiyor. Hem de hiç gelmiyor.”

Sunny başını çevirip Alex’e göz attı ve omuz silktili. “İstersen burada, kocanın yanında kalabilirsin.”

Alex yutkundu. “Öyleyse ana merdiven boşluğuna, ha?”

“İyi fikir.” Sunny basamaklara kadar sessizce yürüyüp aşağı baktı. Nefesini bırakıp Alex’i eliyle yanına çağırdı ve yaklaşan kızın basamaklardan inmesine yardım etmek için elini tutup...

Zımk diye durdu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Alex.

“Şışt.”

Aşağıda bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Alex.

Bunu konuşmalar izledi. “Buraya gelmemiş.” Yardımcılardan biri. Sunny’nin o kızlara kanı hiç ısınmamıştı ama son zamanlarda onlardan iyice bıkip usanmıştı. “Yukarıda olmalı.”

“Öyleyse onu yukarıya doğru güdeceğiz. Elf kaltağı da.”

“Ne kadar kabaca,” diye söylendi Sunny ama çok daha ağır hakaretler de işitmişti.

“Epey kurnaz çıktı,” diye devam etti aşağıdaki ses, “ama onu bulabilirim.”

“Bul öyleyse.” Bunu Dük Michael söyledi. Sunny ona daha sert vurmuş olmayı isterdi. Hatta belki bir baltayla. “Er ya da geç saklanacak yerleri kalmayacak.”

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı Alex. Gözden kaçması mümkün olmayan bir tunikle geriliyor, attığı her adımda kanlı ayak izleri bırakıyordu. Fakat Sunny’de onun arkasını silecek zaman veya ekipman yoktu.

“Geriye,” diye tısladı elf. “Yukarıya!”

“Yukarıya mı?” Alex bir sonraki merdiven boşluğuna, taht salonunda biten sonuncusuna göz attı.

“Veya istersen burada, kocanın yanında kalabilirsin.”

Alex yutkundu. “Öyleyse yukarıya, ha?”

Artıkları Salın

Kan ter içindeki Diaz Birader eşiği t6kezleyerek aştı ve dönüp kapı kanatlarından birini tutarken Baptiste de diğerini kavradı. İkisi beraber harcadıkları çabayla hırlayarak, hacıların ayakları tarafından asırlarca cilalanmış mermer zeminde kayarak kadim tahtaya abandı.

Keşiş saraydan Bazilika'ya uzanan loş caddeden aşağı bakınca, Vigga'nın her zamanki paldır küldür yürüyüşüne hiç benzemeyen zarif adımlarla yaklaştığını ve Leydi Severa'nın ona eşlik ettiğini gördü. Bir kurtkadını ve bir efsuncuyu alt etme şansları zaten yeterince düşük değilmiş gibi düşmanları kendilerinden yana bir saray muhafızları bölümünü de yanlarına almış gibi gözüküyordu.

“Geliyorlar!” dedi nefes nefese.

“Farkındayım!” diye hırıldadı Baptiste, çetrefilli menteşeler itiraz edercesine gıcırdarken.

“İt!” diye oflayan Diaz Birader hareketlenmeye başlayan kapı kanadına omzuyla yüklendi.

Baptiste de belini kıvrıp kendi kanadına yüklendi. “Ne bok yediğimi sanıyorsun?”

“Kilisede... küfretme!”

İki kanat takırdayarak buluştu. Baptiste üç demir sürgüyü yerine oturturken Diaz Birader kapı çerçevesine dayalı duran koskoca tahta çubuğu kavradı. Çubuğun arkasına “Kurtarıcımız” duasının ilk satırını oyulmuştu ama bu durum ağırlığına etki etmiyordu.

“Yardım...” diye fısıldayan keşiş çubuğun ucunu yerden kaldırdı. Harcadığı çabayla tüm eklemleri titreyen Diaz önce bir tarafa, sonra diğerine yalpaladı. “Et...”

“Ne bok...” diye homurdanan Baptiste, devrilip de adamı ezmeden önce çubuğun diğer ucunu yakaladı. “Yediğimi...” Dizlerini bükerek tahtayı omuzladı. “Sanıyorsun?”

Birlikte kaldırdıkları çubuğu yönlendirerek yan devirdiler. Çubuk dökme demir dirseklere düşmeden hemen önce Diaz Birader

ellerini çekti. Tam bitkinlikle ona yaslanıp soluklanacakken kapı kanatları müthiş bir gümbürtüyle sarsıldı ve keşiş geri kaçtı.

“Dayanacak mı?” diye fısıldadı, tavandan toz yağarken gerileyerek.

“Vigga’ya karşı mı?” Baptiste de onunla birlikte geriledi. “Yerinde olsam bahse girmezdim.”

Bazilikada başka bir darbe yankılandı. Diaz Birader irkilirken tahta çubuk takılı olduğu dirseklerde sarsıldı.

“Tanrı’nın evinin kapısına kim vuruyor böyle?”

Diaz hızla arkasına dönünce Patrik Methodius’un kırıksık yüzüyle karşı karşıya geldi. Doğu Kilisesi üst başkanı üniformasını giyen adam ruhani otoritenin tecessümü gibiydi. Ona iki papazdan, dudakları sessiz bir duayla sürekli oynayan bir keşiş üçlüsünden, dev bir mum yüklenmiş bir oğlandan ve ayetlerin pırlantalarla bezeli koskoca kopyasını taşıyan bir diğerinden teşkil maiyet refakat etmekteydi.

Arkalarındaki ikonların altına küçük küçük rahibe, uşak ve bürokrat grupları sinmişti. Bunlar Truva’nın kalbinde şiddet patlak verince bazilikaya sığınmış, diğer bir deyişle Diaz Birader’le aynı fikre kapılmış kişilerdi.

“Hazretleri!” Diaz neredeyse gözyaşları akıttıracak kadar güçlü bir rahatlama hissetti.

“Seni bu perişan hâlinle buraya getiren nedir, evladım?”

“Çok acil bir ihtiyaç!” Diaz Birader doğru düzgün soluklanabilmek için ellerini dizlerine koymak zorunda kaldı. “Asma Bahçeleri’nde, hatta doğruca sarayda çatışma çıktı!” Kapı kanatları duruma ivedilik katmak istercesine yeni bir darbeyle titredi. “Daha saatler önce tam da bu bazilikada taç taktığınız meşru İmparatoriçe Alexia’ya karşı ihanet ve kalleşlik edildi. Leydi Severa peşimizde ve o... o...”

“Çok usta bir yalancı,” diye mırıldandı Baptiste.

“Bir efsuncu!”

Kelime mekânda cınlarken sığınmacıların pek çoğu daha da büzüştü ama Patrik bu dehşet verici bilgiden zerre kadar etkilenmemiş gibiydi. “Pekâlâ farkındayım.”

“Bekleyin...” Diaz Birader yutkundu. “Ne?”

“Leydi Severa, İmparatoriçe Eudoxia’nın ilk çırağıydı. Onu daha başka pek çoğu izledi.”

Kapı daha da şiddetle yeniden sarsıldı. Zangırdayan dirseklerden etrafa kıymıklar saçılırken Baptiste o tarafa tedirgin bir bakış attı.

“Peki siz...” Diaz Birader tekrar yutkundu. “Bundan *memnun* musunuz?”

Methodius gözlerini kısıtı. “Selefim Nectarius son derece iyi ahlaklı biriydi. Eudoxia tahtı ele geçirdiğinde buna şiddetle karşı çıktı. Aşağıdaki kabristanda yer alan lahdi boş çünkü ondan geriye gömecek hiçbir şey kalmadı. Onun halefi olarak seçildiğimde... menfaatlerime göre davranmaktan başka seçeneğim yoktu. Bu senin de çok iyi anlaman gereken bir şey.”

Diaz Birader boğazını temizledi. Kara Sanat kullanımına karşı coşkulu bir duruş sergileme konusunda alışkın olduğu kadar sağlam bir teolojik zemine basmadığı kesindi. Kapı yeniden titredi ve Diaz o dev kitabın arkasına saklanıp saklanamayacağını merak etti. Sonunda saklanabileceğine ama öyle bir şeyin uzun sürmeyeceğine karar verdi.

“Hem İmparatoriçe Eudoxia,” diye sözlerini sürdürdü Patrik, “çok sayıda ve aşikâr kusurlarına rağmen Kara Sanat’ı Athenaeum’la sınırlı tuttu.” Yeni bir darbeyle sarsılan kapıyı işaret etti. “Ve Tanrı’nın evini Tanrı’ya bıraktı. Tabii bir de usulünce atanmış hizmetkârlarına.”

“Yani kendi elleriyle öldürmediklerine,” dedi Diaz Birader.

“Eh, o kişiler halihazırda hiç kuşkusuz cenneti süslemelerine karşın dünyevi hadiseleri o veya bu yönde etkileyemez oldular, haksız mıyım?”

Diaz Birader tanıdık bir boşalma hissine kapılıyordu. “Hazretleri, benim tek isteğim, *bizim* tek isteğimiz Kurtarılmışları bir kez daha Tanrı düşmanlarına karşı bir arada görmek.” Konuşurken sesindeki muhtaçça sızlanmanın farkındaydı ama bundan bir türlü kurtulamıyor gibiydi. “Eğer Doğu Kilisesi tek bir aile olarak Batı’ya katılırsa...”

“Doğu Kilisesi’nin Batı’ya *bağlandığını* görürsün!” diye gürledi Patrik, vaaz verircesine çokbilmiş bir üslupla. “*Kadınlara* boyun eğdiğimizizi, dualarımızı *kadınların* okuduklarını, *kadınlar* tarafından vaftiz edildiğimizi, atandığımızı ve defnedildiğimizi görürsün! Bizi *küçük bir kızın* önünde diz çökerken görürsün! Çalıntı papa beyazı giyen bir kuklanın önünde!”

“Kurtarıcımız da *kadındı!*” dedi Diaz Birader, incinmiş bir hüsrandan asabi bir hınca geçiş yaparak. Belki bu da gelişmeydi. “O Tanrı’nın

selametimiz için canını veren kıızıydı.” Mihrabın yukarısındaki kocaman vitrayı gösterdi. “Kendisi pencerenizde duruyor.”

“Zaten yeri de orası,” dedi Patrik istifini bozmadan. “Kilise politikasını belirlemek değil! *Hayır, Diaz Birader!*” Her duvarı kaplayan binlerce imgeye doğru kollarını kaldırdı. “Melekler dinimize ettiğin ihaneti çaresizlik içinde seyrediyorlar! Ben buna katlanacak değilim! Leydi Severa bana Doğu Kilisesi’nin statüsü konusunda güvenceler verdi.” Nef boyunca yeni bir darbenin gümbürtüsü yankılanırken rahiplerine ilerlemelerini işaret etti. “Açın kapıyı, dostlarım!”

Diaz Birader elini rahiplerden birinin göğsüne koyarak adamı ânında durdurdu. “Şeytanlar kapınıza dayanmışlar!” diye hırıldadı, en sonunda asabi hıncından sıyrılıp öfkeli bir tiksintiye kapılarak. “Ve siz onları içeri buyur mu ediyorsunuz?”

“Şeytanlar *zaten* içerideler!” diye böğürdü Methodius. “Ben onların dışarı süpürecek süpürgeyi çağırıyorum!”

“Of, yeter be.” Ve Diaz Birader yaşlı adamı çenesinin tam ucundan yumrukladı. Dosdoğru geriye devrilen Patrik’in upuzun başlığı yerden sekip koridordan aşağı yuvarlandı ve tıpkı yukarıdaki pencerenin camına işlenmiş Kurtarıcı gibi kolları iki yana açılıp kaldı.

Herkes hayretler içinde bakakaldı. En çok da Diaz Birader.

“Truva Patriği’ni bayılttım,” diye fısıldadı keşiş.

“Gördüm.” Baptiste başını çevirip devrik Pontif’e göz attı. “Belki senin için hâlâ umut vardır.”

Arkalarında müthiş bir çatırtı koptu. Hızla o tarafa dönen Diaz Birader zaten yamulmuş çubuğun bir lif yağmuru arasında parçalandığını gördü. Dirseklerden biri yerinden çıktı ve çınlamalar eşliğinde bankların arasından seke seke uzaklaştı.

Kapı kanatları sallanarak açılırken Vigga kanlı yumruklarını sıkarak aralarından geçti. Rûn takılı iğne hâlâ alnına saplıydı. Onu biraz geriden takip eden Leydi Severa kurtkadınla aynı anda adım atıyor, o ikinci vakti tam da bu koridorda Alex’in peşi sıra yürürken sergilediği kusursuz ağırbaşlılığı bir kez daha ortaya koyuyordu. Nefin karşı ucuna yayılan saray muhafızları bankların aralarına girerek zaten kıt olan kaçış umutlarını tümüyle söndürüyorlardı.

“Gemide kalmalıydım,” diye tısladı Baptiste, mihraba doğru gerileyerek. “Gemide kalmam gerektiğini biliyordum...”

“Herhalde,” diye nahifçe seslendi onunla birlikte gerileyen Diaz

Birader, “Tanrı’nın evine sığındığımızı söylememin bir faydası olmaz.”

Vigga ile Severa aynı ufak tebessümü ederek aynı anda konuştular. “Açıkçası dini hiç o kadar ciddiye almadım. Özellikle de Viking dostunuzun göstermelik bir bağlılık sergilediğinden bile kuşkuluyum.”

“Aslına bakarsan vaftiz edildi,” dedi Diaz Birader.

“Hem de iki kez,” diye belirtti Baptiste.

“Mamafih buranın bunu ihlal ettiği ilk kilise olduğunu hiç sanmam.” Patrik’in geri çekilmiş maiyeti arasındaki mumlu oğlan yükünü bırakıp oradan tüydü. Diğerleri de rahibelerin ve uşakların ağıla sokulmuş koyunlar misali korku içinde toplandıkları mihrabın arkasına kaçıştı. “Bence,” dediler Leydi Severa ile Vigga birlikte, “en iyisi teslim olmanız.”

“Olursak iyi bir muamele bekleyebilir miyiz?” diye sordu Baptiste.

“Teslim olmamanız hâlinde göreceğiniz muameleden daha iyisini bekleyebilirsiniz diyelim.”

Diaz Birader yutkundu. “Yani hızlı bir ölüm.”

“Kulağa klişe geliyor ama insan benim kadar çok sayıda yavaş ölüm gördükten sonra...” Severa ile Vigga yanaklarını şişirdiler. “Hızlısının değerini anlamaya başlıyor.”

Vigga yerde yatan Patrik’in üstünden geçti.

“Kutsal Şehir’de kalmalıydım...” diye mırıldandı Baptiste.

Diaz Birader yüzünü ekşiterek büzüldü ve başını öteye çevirdi...

Aniden rüzgâr esti. Vigga’nın saçları şiddetle uçtu ve hem iğne hem de rün dikili kumaş parçası alnından çıkıverdi, sonra da esintiye kapılarak uçup gitti.

“İşe yarıyor!” diye bağırdı biri. Muhafızlardan biri bankların arasından fırlamış, ellerini birbirine bastırarak ileri uzatmıştı. “Toprak ile hava! Tüm maddenin ortak bir yapısı var!” Sesle beraber ton da nedense kulağa tanıdık geliyordu. “Ben bir dâhiyim!”

Baptiste belki de ilk defa şaşırmış gibiydi. “Balthazar?” diye sordu.

Muhafız miğferini çıkardı ve nemli saçlarını geriye iterek Avrupa’nın önde gelen nekromansörlerinden birinin neşe dolu yüzünü gözler önüne serdi. “Bir kez daha günü kurtarıyorum!”

“Neden ıslaksın?”

“Gemi demir aldı. Yüzmek zorunda kaldım.”

“Neleğ oluyo?” Vigga akşamdan kalma biri gibi alnını ovuşturdu. “Rüyamda bir hanımefendi olduğumu gördüm.” Çizmelerinin arasında hareketsiz yatan Patrik’i şaşkın şaşkın süzdü. “Bu herif de kim?”

“Geri mi geldin?” diye hırıldadı Severa, Balthazar’a öfkeli bir kuşkuyla bakarak. “Neden?”

Balthazar keyifli bir edayla elini salladı. “Buna bir... profesyonellik gururu meselesi diyebiliriz.”

Baptiste biri çizmesinden, diğeri de sırtından iki hançer çekti ve dizlerini büküp bekledi. “Son sözü benim söylememe müsaade etmedin, değil mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Balthazar. “Bayan Ullasdottr?”

Vigga ona göz attı. “Bak bu hoşuma gitti.”

Sihirbaz muhafıza çevrili gözlerini kıstı. “Bana kullanabileceğim birkaç ceset tedarik edebilir misin?”

Vigga bir yumruğunu diğeriyle kavrayıp parmaklarını çıtlattı ve sivri dişlerini meydana çıkardı. “Büyük bir zevkle.”

Alex merdivenden yalpalayarak uzaklaştı ve o akşam ikinci kez Pharos’un tepesindeki aydınlık karşısında gözlerini kırıştırdı. Bu sefer ilkinden daha hırpalanmış, yanmış, terlemiş ve kana bulanmış hâldeydi. Duyduğu ölüme dehşet ise hemen hemen aynı seviyedeydi. Aziz Natalia Alevi hâlâ maltızında cayır cayır yanıyor, ölü kocasının şatafatlı gerdek tuniğine şen bir parıltı katıyordu. Neticede Alex en azından üşümeden ölecekmiş gibi görünüyordu.

“Saklanacak yerimiz kalmadı,” diye geveledi.

Sunny kemerli pencerelerden birine seğirtip korkuluktan aşağı baktı. “Belki duvara tutunarak inebiliriz...”

Alex aynı şeyi tekrar yapma düşüncesiyle gülse mi, ağlasa mı bilemedi. “Beni kesinkes yakalarlar.” Hem sağlam bir zeminde ölmeyi yeglerdi. “Sen git.” Tırnaklarının altında kan birikmiş ellerinden birini Sunny’nin omzuna koydu. Gülümsemeye çalışsa da bu hiç kolay olmadı. “Herkesi kurtaramazsın.”

“Ben sadece seni kurtarmak istiyorum. Birlikte...”

“Senden isteyebileceğimden fazlasını yaptın. Hak ettiğimden çok daha fazlasını.”

Sunny başını iki yana sallayıp duruyordu. “Hayır.”

“Lütfen. Bırak asil olayım. Bir kerelik.” Genç kadın duruşuyla Baron Rikard’ı gururlandırmayı umarak çenesini kaldırdı. “Bırak bunu... hak edeyim. Çaldıklarımı. Alexia’nın mirasını. Adını.”

Sunny omzunu silkerek kızın elini üstünden attı. “Hayır dedim.”

“Of, lütfen tartışmayın.” Cleofa sırtarak basamakları çıkıyordu. Demek ki en azından bir kişi hâlinde memnundu.

“İkinizi de seve seve öldürürüz.” Athenais onun hemen arkasındaydı. “Hatta bu konuda ısrarcıyız.”

Sunny hızla dönüp gözden kayboldu. Fakat Cleofa yine o sözcüğü telaffuz etti ve bir sis bulutu yoktan var olurken alev titreşti. Athenais’in kızgın bir köpek gibi havlamasıyla Sunny havaya fırlayıp Alex’in yanındaki sütuna çarptı. Alex geri geri sendelerken Sunny yere yığıldı ve yattığı yerde inlemeye başladı.

“Bir elf,” dedi Placidia, diğer ikisinin arasına girerek. Mavi dudaklarından soğuk dumanlar yükseliyordu. “Hem de görünmez olabiliyor.”

“Onu parçalara ayıralım,” diyen Zenonis galeriye en son girerek yardımcılar grubunu tamamladı, “ve bunu nasıl yaptığına bakalım.”

Alex yumruklarını sıkarak elfin önüne geçti. “Onu bırakın. Lütfen...”

“Pazarlık edebilecek durumda değilsin,” diyen Cleofa tiksintiyle dudak büktü.

“Haşaratlar imparatoriçesi,” diye tersledi Athenais, hep birlikte prensesin üstüne yürürlerken.

“Tek soru...” dedi Zenonis.

Placidia kırağı kaplı parmaklarını kaldırdı. “Seni eski kocan gibi dondurmali mıyız...”

Zenonis elini Aziz Natalia Alevi’ne doğru salladı ve ateşin daha da parlamasıyla Alex büzülerek geri kaçtı. “Yoksa yakıp kül mü etmeliyiz.”

“Onu kuleden atmaya ne dersiniz?” diye fikir yürüttü Cleofa.

“Bırakın işi toprak halletsin.”

“Böylece ellerimizi onunla kirletmemize gerek kalmaz.”

Placidia kemerli pencerelerin ötesindeki gece göğüne doğru kaş çattı. “Duyuyor musunuz?”

Ve ansızın galeriyi kanat çırpın yarasalar bastı.

Minik yaratıklar içeride çapı gitgide daralan turlar atarken Alex yerdeki Sunny'ye sarıldı. Dört efsuncu başlarını eğerek hayvanlara tokatlar savurdu, sövüp saydı. Sonunda yarasalar titrek bir yığın hâlinde prensesin hemen önüne kondu ve birdenbire Baron Rikard'a dönüştü.

Tek kaşını kaldıran vampir yere serilmiş Sunny'yi, onun başında duran Alex'i, sonra da cehennemin tüm güçlerini onların üstüne salmaya hazır ve nazır dört efsuncuyu süzdü. Bezgin bir sesle iç geçirdi.

"Hanımlar," dedi.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," diye fısıldadı Alex.

"Sanırım bir partiye erken gelmenin *daima* kabalık kabul edildiğini sana söylemiştim."

"Teşrifat eğitmeni," diye tısladı parmakları ısıyla dalgalanan Zenonis ve dizlerini bükerek saldırı pozisyonu aldı.

"Ne kadar münasip," dedi baron, "zira görünüşe bakılırsa bir terbiye dersi gerekiyor." Dört kadının hilal şeklinde etrafına yayılmasını seyretti. "İmparatoriçe Eudoxia'nın şûrasının kayıp mensuplarısınız galiba?"

"Bir zamanlar onun öğrencileriydik," diye hırıldadı Athenais.

Başını gururla sallayan Placidia'nın saçlarından kar taneleri döküldü. "Ve artık Kara Sanat ustalarıyız!"

"Demek karanlığı bildiğinizi sanıyorsunuz?" Baron kederli bir te-bessüm ederek dişlerinin sivri uçlarını gösterdi. "Öyleyse sizi uyar-malıyım..." Ses tonunun büyüleyici bir tarafı vardı. Alex bakışlarını ondan ayıramadı. "Polonya'nın doğu kısmında..." Sanki adam etra-fına ışık saçıyordu. O ışık öyle parlak ve güzel görünüyordu ki, Aziz Natalia Alevi bile onun yanında sönük kalıyordu. "Karımın eskiden malikânesinin bulunduğu yerde..." Ağzı açık kalan Alex her kelime-yi, her heceyi, her nefesi ve çekimi duymaya can atıyordu. "Belirli bir mantı ikram edilirdi..."

Aldığı her nefeste hırıltı ile inilti arası bir ses çıkaran Jakob topal-layarak taht salonuna girdi. En yakındaki sütuna kısmen yaslanıp kısmen çöken ihtiyar şövalye önkolunu serin mermere dayadı ve so-luğu kesilerek bacaklarından önce birini, ardından diğerini salladı.

Silkinerek kalçalarındaki sızılardan kurtulmaya çalışsa da yıllardır olduğu gibi yine başaramadı. Sonunda uzun bir nefes verip kaşınan yüzündeki teri sildi ve Yılan Tahtı'na baktı.

“Hiç şaşırmadım,” diye homurdandı.

Yalnızca imparatorların oturdukları yere rahatça kurulmuş Dük Michael sivri ucunu yere dayadığı çekili kılıcının topuzunu baş ve işaretparmaklarının arasında döndürüyordu. “İyi sürprizler bir kez meydana çıktı mı baştan beri apaçık ortadaymış, hatta... kaçınılmazmış gibi görünmelidir.”

“Dayı?” Jakob bıkkın bir hıhlama çıkardı. “Sürprizin bu muydu? Kötü adam zaten hep dayıdır.”

“Öyleyse bunları öngördün mü?”

“Şey.. hayır.” Jakob ne de olsa dürüstlük yemini etmişti. “Ama eskiden beri iyi kimselerden kuşku duyar ve kötülere güvenirim. Belki onları daha iyi anladığım için.”

“Ne kadar insanca bir zaaf,” dedi Dük Michael. “Fazilet, dürüstlük ve bağışlayıcılık. Hepsi de teoride iyi hoş ama öyle sıkıcı ki. Sen bana asıl hırs, hilebazlık ve intikam ver! Onların cezbedici bir tarafı var, öyle değil mi?” Parmak uçlarıyla tahtın yılan oymalı kolçağını şefkatle okşadı. “Despotları ve fatihleri istediğimiz kadar kınayabilir, diğer ikiyüzlülerle birlikte basmakalıp laflar edebiliriz. Ama sence insanlar karanlıkta yalnızken iyilik yapmayı mı düşlerler?” Başını kaldırıp Jakob'a baktı. “Belki bazıları düşlüyordur. Mesela Diaz Bırader ile onun gibiler. Ama benim öyle düşler kurmadığımı gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Senin hiç kurmadığından da adım gibi eminim. Belki buradan çıkarılacak ders... kişiliğimizi asla değiştiremeyeceğimizdir.”

“Ben değiştirmeyi deniyorum. Uzun zamandır.”

“Herhangi bir başarı sağladın mı?”

“Maalesef pek değil.”

Dük Michael gülümsedi. “Bana hiçbir pişmanlığı olmayan birini göster, ben de sana hiçbir şey becerememiş birini göstereyim.”

“Alex nerede?”

“Üst katta. Yardımcıları her türlü ihtiyacını karşılıyorlar. Peki ya kayıp, melun ve lanetli cemaatinizin geri kalanı?”

“Aşağıda meşguller. Benimle yetinmen gerekecek.” Jakob son cümleyi hırıltılı bir tehdit gibi telaffuz etmeyi denedi ama nefesi kesilince sözünü bir ihtiyarın ıslığıyla bitirdi.

Lakin Dük Michael ayağa kalkarken gülümsemedi. “Kötü şöretli Thornlu Jakob? Büyük Usta ve Cadı Avcısı, cihatçı ve tapınak şövalyesi, şampiyon ve cellat? Kim böyle bir rakipten hüsrana uğrayabilir?” Elinde kılıcıyla basamakları inmeye başladı. “Merak ediyorum da... kaç ölümden sorumlusun? Bin mi?”

Jakob hiçbir şey demeden sütundan uzaklaştı.

“İki bin?”

Jakob hiçbir şey demeden omuzlarını kabarttı.

“On bin?”

Jakob hiçbir şey demeden tahta doğru topalladı.

“Ben de kalkmış...” Dük Michael hazır bir dövüş duruşuna geçti. “Kendimi bu öykünün kötü adamı sanıyordum.”

Vigga bir muhafıza öyle müthiş bir kuvvetle vurdu ki, adamın kendi topuzu göçük miğferinin önüne gömülü kaldı. Ceset daha yere yığılmadan Balthazar onu –mecazen– yakaladı ve muhafızın silah arkadaşlarının şanssızlığına, tüm iplikleri aynı anda çekilen bir kukla misali ayağa kaldırdı.

Suratı tamamen içe çöktüğü için yönetilmesi zor olsa da diğer muhafızlar mızraklarını Vigga'ya saplamaya uğraşırlarken etkili bir canlı kalkan işlevi gördü ve birkaç hamleden sonra her yönden vücuduna saplı kırık mızrak sıırıklarıyla paytak, topuz kafalı bir iğneliğe benzedi.

Vigga o zamana kadar birkaç ceset daha hazırlamıştı ve Balthazar hiç vakit kaybetmeden onları sızdıran, hoplayan, hatta bir tanesi ısırarak kuklalar olarak kavganın ortasına attı. Ah, yeni ölümlerle çalışmak ne kadar keyifliydi! Deyim yerindeyse süregiden bir durumu devralabilir ve onları doğruca eyleme geçirebilirdi. Geçiş sırasında parçalara ayrılmaları gibi bir risk olmamasına ilaveten ölümden önce şiddete azmettikleri için o dürtülerin yankısını kendi silah arkadaşlarına yeniden yönlendirmek çok basit bir işti.

Böylelikle Asma Bahçeleri'nin içinden, iki tarafında ağaçların dizili olduğu yollardan, düzgün sıralar hâlinde dikilmiş gölgeli bitkilerin arasından, tablo gibi köprülerin üstünden ve şırıl şırıl akan süs havuzlarının etrafından çatışarak geçtiler. Dünya harikalarından birini kana buladılar, loşluğu hiddet naralarıyla, acı çığlıklarıyla, dehşet feryatlarıyla cınlattılar. Meşalelerle, ateşlerle, sihir patlamalarıyla

aydınlanan karanlıkta savaştılar. Ölümüne, hatta daha da ötesine dövüştüler. Leydi Severa ile muhafızlarını basilika kapısından başlayıp Athenaeum'un karanlık cephesine doğru Sütun'un tepesi boyunca geri püskürttüler, onları hoplayan, sürünen, yalpalayan ve ayak sürüyen ölümlerle kovaladılar.

Vigga'yla ilk karşılaşmasında Balthazar onu hayvanlardan sadece bir merteye yüksek –veya belki de bir merteye düşük– bir barbar addetmişti. Fakat pahaliya patlayan tecrübeler onu yabanıl şartlarda tam olarak bir barbara ihtiyaç duyulduğunu kabullenmeye itmişti. İnsanlardan doğalarıyla taban tabana zıt vasıflar talep etmek hayal kırıklığında biten bir yoldu. Vigga tümüyle korkusuz, sarsılmaz derecede sadık ve şiddetli ölümlere yol açmada Balthazar'ın karşılaştığı diğer tüm canlı varlıklardan daha ustaydı. Karşılıklı tiksintilerinden vazgeçip profesyonelliğe odaklandıklarında birbirlerine dört dörtlük uyum sağlıyorlardı.

Vigga düşmanları cesetlere, Balthazar da cesetleri dostlara çeviriyordu.

Kurtkadının havaya kaldırıp fırlattığı bir adam ağaç gövdesine çarparak etrafa tahta kıymıkları saçtı. Balthazar adamı hemen ayağa kaldırdı ama leğen kemiği un ufak olmuş asker bir tavuk bacağı kadar çarpıktı. Her halükârda Severa hiç vakit kaybetmeden havaya bir kesik atarak onu ve başka bir yürüyen cesedi bellerinden ikiye ayırdı. Bir çift bacak hemen yığılıp kalırken diğeri birkaç adım daha paytak paytak ilerledi. O sırada belden yukarısı her nedense, “Bir tane buldum, bir tane buldum,” diye hırlayarak ve arkasında ısıltılı bir bağırsak hattı bırakarak çimenlerin üstünde Severa'ya doğru süründü.

Baptiste ile Diaz Birader huşu içinde arkadan geliyorlardı. Aslında dehşet içinde olmaları da mümkündü ama zaten arada ne kadar fark vardı ki? Kalbi âdeta haşlayan bir buhar pompalayan, beyni şimşek gibi çalışan, duyuları jilet kadar keskinleşen Balthazar kendisini daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştir.

Athenaeum'un önündeki bahçede Leydi Severa hızla döndü ve karanlığı o kadar sıcak bir ateş püskürtüsüyle dağladı ki, alevlerin altındaki çimenler kahverengiye döndü. Baptiste bir nida atarken Diaz Birader dehşetle ciyakladı ama Balthazar bu sefer hazırlıklıydı. Çaresiz ikilinin önüne geçti ve ödünç aletlerle üstüne halkalar çizilmiş kâğıdını çıkardı.

Hiç duraksamadan, hiç kuşku duymadan beş kısımlık bir büyü okudu ve Severa'nın alevleri diyagramın merkezine emildi. Çok geçmeden rûnler kâğıdın arkasına bile ışık saçmaya başladı. Parmak uçları ısıdan acısa bile Balthazar kâğıdı bırakmadı. Severa'nın sihri ham ve şiddetliydi ama Balthazar onu kontrol altına aldı, kısıtladı, *yendi!* Severa içgüdü ve tutku dolu gerçek bir sanatçı olabilirdi ama Balthazar ince eleyip sık dokuyan bir mühendisti ve karşı büyüsunü bir pınar gibi şekillendirdi: Ne kadar çok güç emerse, o kadar çok geri verecekti. Dolayısıyla saldırı nihayet sonlandığında kulakları sihrin gürültüsüyle uğuldayan, boğazı kükürt tadıyla yanan Balthazar'ın tek bir sözcük söylemesi yetti ve elleri arasından az öncekinin üç katı yoğunlukta bir ateş patlak verdi.

Gözleri faltaşı gibi açılan Severa hemen başını öne eğip ellerini birleştirdi. Yangın ortadan ayrıldı ve alevler kükreyerek iki yanından geçip gitti. Zırhları demirci ocağındaymışçasına parlayan iki muhafız kömür olup kararmış çimenlere yığıldı. Alazlanmış saçları terli yüzüne yapışan, elbisesinden dumanlar çıkan Severa da geri geri yalpaladı. Arkasındaki bir ağaç meşale gibi yanıyor, çam kozalakları art arda patlıyor, yarık gövdeden reçine fışkırıyor, katliam sahnesine *delice*, titrek bir ışık vuruyordu.

Balthazar durmadı. Kızarmış kâğıdını bir kenara atıp göğsünü kabarttı. Yeni kavrulmuş cesetler daha şimdiden ayağa kalkıyor, dumanlar çıkararak ve için için yanan kollarını ileri uzatarak kadına doğru sendeliyordu.

“Sevgili Aziz Beatrix,” diye fısıldadı Diaz Birader.

Saray muhafızları hiç şüphesiz cesur ve tecrübeli askerlerdi ama canlıların en azimlileri bile ancak bir yere kadar savaşabilirdi. Sağ kalanlar silahlarını bir kenara atıp oradan kaçtılar. Leydi Severa ise üstüne gelen amansız ölümler –ve tabii genzinden yavaşça hırlayan Vigga– karşısında dişlerini sıkarak, ellerini kaldırarak Athenaeum kapısına doğru geriledi.

“Bu... *palyaço* ekibi tarafından...” Severa dudaklarını bükerek onları ölümcül bir bakışla inceledi. “Bu kadar sıkıntıya sokulmak olacak iş değil.”

“Yaman bir sihir kullanıcısısın!” diye bağırdı Balthazar, onun en ufak hareketine karşı tetikte bekleyerek. “Ama alt edildiğini görüyor olmalısın. Her şey bitti!”

“Bilakis, daha yeni başlıyoruz.” Leydi Severa gözlerini sihirbaz-

dan ayırmaksızın başını çevirip omzu üzerinden seslendi. “Artıkları salın!”

Athenaeum’un içinden metal gıcırtiları geldi ve basamakların iki yanındaki parmaklıklı kapılar önce titredi, ardından yükselmeye başladı. Balthazar içeride bir ışıltı görür gibi oldu. Yoksa metruk hayvanat bahçesinin loşluğunda bir şey –hem de devasa bir şey– mi kıpırdıyordu? Karanlıktan hayvan veya insan olmayan, ikisinden de aşağı bir şeyin zonklamalı homurtusu geliyordu.

Balthazar kendini gücüne öyle çok kaptırmıştı ki Eudoxia’nın başarısız deneylerini unutmuştu.

“Eyvah,” dedi.

Parmaklıklı kapılar yükselirken Athenaeum’un girişindeki bir diğeri alçalmaya başladı. Balthazar hiç düşünmeden basamakları ikişer ikişer çıktı ve kapının kazıklı ucu yere çarpmadan hemen önce yuvarlanarak altından geçti.

Minyatür Bir Savaş

Bir kılıç dövüşü minyatür bir savaştır ve savaşlar genellikle bir darbe inmeden önce kazanılır yahut kaybedilir. Talim avlusunda, zırhçı dükkânında, levazım subayının ofisinde. Düşmanı değerlendirip üstünlüklerini tahmin etmekte, kısıtlamalarını öngörmekte, taktiklerini sezmekte. Bir de tabii kendininkileri bilmekte.

İyi bir silahşor bir diğerini daha kılıçlar birbirine değmeden tanıyabilir. Silahın nasıl kavrandığına, çekildiğine, uzatıldığına bakarak. Dük Michael gelip Yılan Tahtı'nın önünde gardını alırken ne panik ne de hırs, ne şevk ne de korku gösterdi. Gözlerinde, açılış hamlesini düşünen bir satranç ustasının sakın bakışları vardı.

Duruşu Jakob'a istemediği kadar Constans'ı ve batan kalyonda kaybettiği o düelloyu hatırlattı. Belki dayı ile yeğen daha mutlu zamanlarda idman yapmışlardı. Belki büyüğü küçüğüne öğretmenlik etmişti. Fakat dayısının kusursuz bir sabitlikle, kusursuz bir paralellikle uzattığı kılıcında Constans'ın kibirli gösterişliliğinden eser yoktu. Michael hüsrana uğramış birinin disipliniyle hareket ediyor, başarısızlık uçurumunun hemen ayaklarının dibinde olduğunu bilerek hiçbir varsayımda bulunmuyordu. Gücünün doruğunu birkaç yıl geride bırakmış olsa da Jakob aynı şeyi o daha doğmadan onlarca yıl önce yapmış bulunuyordu.

Bir kılıç dövüşü minyatür bir savaştır ve savaşta işin püf noktası araziye tanımadır. Her tepe, yol, orman ve dere silah olarak kullanılabilir, kullanılmalıdır da. Özellikle de zayıf tarafça.

Dolayısıyla Jakob yuvarlak zeminin ortasına doğru topallarken etrafa göz gezdirerek her ayrıntıyı belledi. Hünarlı bir silahşorun aralarında mekik dokuyarak rakibinin saldırılarını bozabileceği mermer sütunlar. Ele ayağa dolanabilecek goblenler, kalkan olarak kullanılabilecek heykeller, yanan yağ dökebilecek tavana asılı fenerler. Michael'ın gözü gibi sakındığı ve ondan tarafa hamle yapmaktan çekinebileceği, son derece değerli ama bir o kadar da kırılgan

Yılan Tahtı. Duvarlara takılı, çaresizlik anında yerlerinden kapılıp yararlanılabilecek, asırlar önce ele geçirilmiş ve en son o zaman kan dökmüş silahlar.

Jakob rakibinden aşağı yukarı ölü bir adamın boyu kadarlık bir mesafede durdu.

Kılıç dövüşü minyatür bir savaştır ve kişi savaşta her şeye hazırlıklı olmalıdır. Jakob görülebilecek her şeyi, sonra bir de o şeylerin tekrarını görmüştü. Yaşayan hiç kimse ondan daha büyük bir tecrübe ağırlığının altında gayret sarf etmezdi. Yaşlı şövalye gıcırtilı dizlerini bükerken bin farklı olasılığı, muharebenin gelgitini, muhtemel teknikleri ve olası önlemleri gözden geçirdi. Kullanabileceği ölümcül bir hile cephaneliğini kafasında hazır etti.

Yalımları uçlara yakın bir noktada belli belirsiz bir basınçla birbirine değdi ve Jakob rakibinin gözlerine baktı.

Kılıç dövüşü minyatür bir savaştır. İçinde bir eski kurdun asla unutmadığı örüntüler vardır: kuşku ve huzursuzluk dolu gergin sessizlikler; sahip olduğun her şeyi tek bir manevrayla, tek bir hücumla, tek bir hamleyle riske atarken yaşadığın dehşet dolu kısacık fasılalar. Fakat bunların hiçbirisi diğerlerine benzemez. Sonuç da asla kesin değildir. Zaten insanlar bu nedenle bütün imkânsızlıklara rağmen, sayısız yenilgiden sonra bile savaşmaktan vazgeçmezler. Kazanma şansı hep vardır.

Belki Dük Michael oynadığı kumarın heyecanına kapıldığından olacak, belli belirsiz gülümsedi ve Jakob adamın ağırlığının değiştiğini hissetti. Kılıcının ucuna uygulanan baskının biraz hafiflediğini sezdi. İlk darbenin yaklaştığını fark etti. Gelecek vuruşa cevaben kendini kastı, bileğini bir dürtüş karşısında kıvrılmaya şartlandırdı, bir feyki yanıtlamaya ve saldırı anında dönerek kendini savunmaya tamamen hazır olduğunu sağlama alıp...

Dük Michael'ın gözleri yana çevrildi, kaşları arasındaki deri kuşkuyla kırıştı. "Alex?" diye mırıldandı.

O tarafa göz atan Jakob boynunun çıtırtısıyla surat ekşitti.

Şimşek gibi hareket eden dük bir çelik şingirtısıyla arayı kapattı.

Tırmanıştan sonra bacakları ağır hareket eden Jakob rakibinin kılıç ucunu ancak birkaç santim aşağı itebildi.

Dük Michael'ın yalımı onun en alt kaburgasının hemen altından gömleğini deldi.

Kılıç neredeyse kabzasına kadar bedenine girerken Jakob'un gözleri pörtledi ve topuklarının üstünde hafifçe gidip geldi.

“Ooooooooooof!” dedi hırıltılı bir sesle. Başına ne kadar sık gelirse gelsin, şişlenme hissine bir türlü alışamamıştı.

Kılıç dövüşü minyatür bir savaştır. Bazen kurnazlıkla veya cesaretle kazanılır.

Fakat genellikle aptalca bir hatadan kaybedilir.

Vigga en cesur savaşçılara bile altına kaçtıracak şeyler görmüştü.

Yedikleri mantarların etkisiyle derileri kısmen soyulmuş ve zihinleri çatlamış Gotlandlıların sisten çırılçıplak fırlayışları. Almanya'da cadıların besledikleri iblisten bozma o şuursuz et yığınları. Boyalı mağaradaki o köylülerin suratlarının yarılışı ve baştan beri içeride saklananların meşale ışığında meydana çıkışı...

Fakat Vigga bile kıvrılıp bükülerek, kavrayıp sürünerek karanlıktan çıkan bu şey kadar iğrençliğe tanık olmamıştı. Eudoxia canavarlar yaratmıştı ama o canavarların açık ara en kötüsü, artık parçaları gelişigüzel birleştirerek ortaya çıkardığıydı.

“Tanrı yardımcımız olsun...” diye fısıldayan Diaz Birader geri geri sendelerken kendi ayağına dolandı ve yere sertçe oturuverdi.

Yaratığın o kadar çok uzvu vardı ki Vigga onları sayamadı. Her yönde çıkıntı yapan bu uzuvların kimi kancalı, kimi çarpık, kimiyse feci derecede kılıydı. Patiler, pençeler ve eller geceyi avuçlarken üç dirsekli ve iki bilekli bacaklarla baştan aşağı dizlerden oluşan kollar vardı. Yaratık uzaklardan gelen bir müziği dinlercesine segiren ve titreyen kulaklarla kaplı bir ayağını yana yatırdı.

“Barselona'dan sonra,” diye fısıldadı gözleri faltaşı gibi açılan Baptiste, “istifa etmeliydim...”

Yaratık orantısız yalpalamalarla ilerlemeye başlayarak eğri büğrü bedenini kötü dikilmiş bir ganimet çuvalı gibi peşi sıra çimenlerde sürükledi ama o çuvalın içindeki yegâne servet kendi tekleyen bağırsaklarıydı. Bu birbirine kaynatılmış leşlerden oluşan koca bir ylandı; gri köseleyle, sarımsı deriyle, çizgili turuncu kürkle ve benekli sarı postla kaplı alacalı bir ejderhaydı. O yol aldıkça yapış yapış spazmlarla karanlıktan yeni yeni dehşetler çıktı. Gergedan, domuz ve geyik boynuzlarına sahip derme çatma bir Jörmungandr'ı* andı-

* İskandinav mitolojisinde dev bir deniz yılanı. -Çn

ran canavarın gövdesi cerahatli yara izleriyle kaplıydı. Muazzam bir sümüklüböcek misali arkasında parlak ve yapışkan bir iz bırakıyor, incecik kuş uzuvları boşluğu çaresizce pençeliyor, toynaklarla biten kütük gibi boğa uzuvları kaslarla dolup taşıyordu.

“Odin’in...” Kırık mızrak sırtığı Vigga’nın gevşeyen elinden düştü. Odin’in neyini anarak sövecekti ki? Her dili bilen Tüm Baba’nın* dahi böyle bir şey karşısında nutku tutulurdu.

Yaratık Vigga’yı gördü. Onca göz hem her şeyi görüp hem de hiçbir şey görmüyor olsa gerekti. Canavar birdenbire kaskatı kesildi ve başındaki uzuv koruluğu geriye kıvrılarak yuvarlak bir ağzı meydana çıkardı. O ağız çiçek gibi açılarak içindeki başka bir ağzı, sonra da bir diğeri gösterdi. Neticede üzgün bir bebek gibi ağlayan bir dişler kuyusu gözler önüne serildi.

Yaratık feci bir süratle ve feci bir açlıkla Vigga’ya doğru atıldı. Bazıları ileriye, bazıları geriye, bazılarıyla yana dönük çok parmaklı ayakları çimenlerde seğirtirken düzinelerce eli kurtkadını kavramak için açıldı. Dişli bir tünele benzeyen ağzından osuruk kokan berbat bir rüzgâr çıktı ve Vigga uzun zamandan beri ilk defa dehşete düşmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Vigga kurda tasma taktığını sanmıştı. Kurda bir evcil hayvan muamelesi yaparak kendini kandırmıştı. Fakat ondan daha kurnaz kurt gölgelerde saklanmış ve uslu bir köpek gibi davranmıştı. Şimdi fırsattan yararlandı ve kadının kaburgaları içerisindeki uyduruk kafesinden fırlayıp onu tek lokmada yuttu.

Dolayısıyla Vigga haykırmak için ağzını açtığı anda çıkardığı ses kurdun korkunç uluması oldu ve o uyumsuz uzuvlar ormanını savuşturmaya çalıştığı anda bunu kurdun korkunç pençeleriyle yaptı. Canavar onu tutup kucakladığında da kurdun sınırsız açlığıyla karşılaştı.

Vigga-Kurt bu kıvr kıvr ucubeyle çiçeklerin arasında yuvarlanarak güreşti, boğuştu. Yaratık uzuv ordusuyla onu yumrukladı, çekti, dürttü ama Vigga-Kurt o uzuvları hançerimsi dişlerinin arasına kıştırıp kana susamış bir hunharlıkla büktü, kemikleri kırıp kasları yırttı, kolları ve bacakları mahvetti. Onun giriştiği yerlerde sağa sola savrulan kol ve bacak kökleri kaldı.

Yaratığı ön pençeleriyle tutarken arkadakilerle onun yara izli karnını yırttı. Yaratık da ağız içinde ağızlarıyla kurdu hüpürtülerle

* (All-Father) Tanrı Odin’in lakabı. —çn

ısırp salyaya buladı, diş korusunu ona geçirerek üstünde başında kesikler açtı. Vigga kıvrılıp bükülerek rakibini deşti de deşti zira etin iyisi diye bir şey varsa, onun Tanrı'ya karşı işlenmiş bu çizgili ve ürkütücü suçun içinde olması gerektiğinin bilincindeydi. O nedenle yaratığın içini açması ve ne gibi hazineler barındırdığına bakması gerekliydi.

Isırırken hatasını anladı. O yaratığın kafa ucunu kemirirken yaratığın vücut kütlesi de onu sarmalamış, Vigga-Kurt boynuzlu, pullu ve kürklü etle dört bir taraftan kuşatılmıştı. Vigga-Kurt üstüne kapanan et yığını yırtarak ve gerek dikenler gerekse kemikler tarafından her yanı çizilerek düşmanının pençesinden sıyrılıp bir şişe tıpası gibi dışarı fırladı. Kürkü kendi kanıyla ve yaratığın sızıntısıyla kaplanan kurtkadın utançla uluyarak debelendi, çırpındı.

Kalıntı mor tırnaklı ellerle yeri pençeleyerek çimenleri kopardı, etrafa toprak yağdırdı, burun deliği kümesinden buharlar fışkırttı. İnsan, keçi ve yılan gözleri fıldır fıldır dönen canavar kocaman toynaklarla zemini ezerek, toprağı sarsıp ağaçları sallayarak, bahçelerde bir yara izi açıp bir yaprak, dal ve çiçek yağmuru yağdırarak yaklaştı.

Fakat Vigga-Kurt sadece dişten ve hiddetten ibaret değildi; o aynı zamanda derin gazezlere ve zehirli bir sabra da sahipti. Kürklü bir hortum gibi ağaçların arasından geçip arkasında pençe izleri ve salya bırakarak oradan sıvıştı. Bir ağaç gövdesine çarpan dehşet yavaşladı, yuvarlanıp yalpaladı, uzuvlarını savurarak bir diğer gövdeyi parçaladı, sonra da Vigga-Kurt'un peşinden giderek fazla dar bir gedikten geçmeye kalktı. İki kalın gövdeli ağacın arasına sıkışan canavar uluyup titreyerek, damarları şişerek çok sayıdaki eliyle kurda doğru ilerlemeye çabaladı. Fakat debelendikçe daha da sıkıştı, yaşlı ağaç kabukları yamalı postunu yırtarken çevresine kanlı köpükler sıçratı.

Vigga-Kurt yaratığın açılıp kapanan dişlerinden sakınarak çok sayıda meme ucu olan karnının altına daldı ve uzun pençelerinden biriyle o karnı boydan boya yarı. Dışarıya simsiyah kanlarla beraber yılan iriliğinde solucanlar saçıldı ve bunlar kıvrınarak birbirine diş şaklattı. Bazılarının ağızları, bazılarının elleri, bazılarının kulakları vardı. Peydahladığı kör yavrularına şuursuzca bir asabiyetle böğüren anneleri o öfkeyle onları ezip parçaladı.

Canavarın kısılıp kalmış bedeninden ayrılan Vigga-Kurt uluyarak zaferini kutladı ve utkusuyla rakibine sataştı. Haykıran artık her

eliyle, ayağıyla ve diliyle ona doğru gitmeye çabaladı. Derken feci bir anilikle ortadan ikiye yarıldı ve yırtılan diyaframından buharı tüten bir bağırsak çorbası aktı. Ön parça arkadan ayrılarak serbest kaldı ve düzinelerce yamuk yumuk uzvuyla Vigga-Kurt'u yakaladı.

Vigga-Kurt onları ısırda da uzuvlar çok fazla, çok kuvvetliydi. Canavar kurdu kendine doğru çekti ve mızımızlanan, köpüren ağzını bir kez daha açtı. Vigga-Kurt üstü başı çizilerek o ağzın içine çekildi ve dişli tünel tarafından tek lokmada yutuldu. Ironinin böylesi zor bulunurdu.

Etin iyisini bir türlü bulamaması boşuna değildi...

Belki de etin iyisi kendisiydi...

Başından beri.

Açık kapı kanatlarının arasından içeri dalan Balthazar kayarak korkuluğun önünde durdu ve Truva Athenaeumu'nun kasvetli rotonduna huşu içinde bakakaldı. Gölgelerle dolu devasa boşluk sadece yükseklerdeki pencerelerden giren uzak ateşlerin ışıklarıyla aydınlanıyordu. Işık bazen dizi dizi uzanan kitaplardaki altın yaldızlı bir ciltten yansıyor, kitaplar uzaklardaki kubbeye kadar aralıksız yükseliyordu. Bunun bilinen dünyadaki en müthiş bilgi hazinelerinden biri olduğuna hiç kuşku yoktu.

Sarayın dışındaki kargaşadan sonra içerisi garipsenecek kadar tenhaydı. Daha da endişelendirici olanıysa, Balthazar'ın attığı her adımın ve aldığı her nefesin bir yankılar korosu yaratmasıydı. Basamaklardan koskoca yuvarlak zemine inerken kalbi âdeta vurmalı bir çalgı çaldı, o zemini kat ederken ağzı kupkuru kaldı. Alnı silebildiği kadar çabucak yenilenen bir ter tabakasıyla kaplı sihirbaz her an karanlıktan ölümcül bir büyü'nün fırlamasına hazırda.

Mermerin üstünde donuk bir metal ışıltısı vardı. Balthazar'ın gözüne üzerlerine semboller yontulmuş devasa boyutlarda zuhurcu halkaları, minicik dizeler hâlinde karalanmış rûnler, göz korkutucu bir ölçekteki ve karmaşıklıkta ayin için hazırlıklar çarptı. Burası deli İmparatoriçe Eudoxia'nın araştırmalarını yürüttüğü, ruhu bulmaya yönelik kötü bitmeye mahkûm çabaları doğrultusunda insanı ve hayvanı birleştirdiği yerdi. Balthazar'ın merkeze yaklaşırken gördükleri de kadının son ve ölümcül deneyinin kalıntılarından başka şey olamazdı.

Hayatı boyunca karşılaştığı en tehlikeli efsuncuyu takibin sihir teorisinde yapılacak bir keşif için ideal fırsatı sunduğu söylenemezdi. Fakat Balthazar'ın doyumsuz merakına sahip bir sihirbaz yollarından geçtiği terk edilmiş araç gereçlere göz atmadan edemezdi. Sonuçta bunlar daha önce tanıklık ettiği hiçbir şeye benzemeyen cisimlerdi...

Şu metalik çubuk ateşte mi kavrulmuştu, yoksa... Balthazar metali kaplayan külümsü birikintiye dokunup baş ve işaretparmaklarının arasında ovuşturdu. Bir yıldırım mı çekmişti? Bakır kısımları sanki aniden gerçekleşen coşkun bir tepkiyle tozlu bir yeşile çalmış bobinler hâlâ asit kokuyordu.

Bu, şimşeklerden, yani doğal fenomenlerin en keyfi, gelip geçici ve şiddetli olanından yararlanmak üzere tasarlanmış bir aygıttı...

“İmkânsız,” diye fısıldadı Balthazar.

Lakin bu kavanozlar... çubuğun her iki yanına dikkatle ayarlanmış bir özenle takılmıştı. İçlerinde yüzen salamura edilmiş bir şey mi vardı? İçerisinin yeterince ışıklandırılmadığına hayıflanana Balthazar neredeyse burnunu bulanık cama bastıracaktı. Tüy müydü bunlar? Çaresizce daveti sonucu Shaxep'in dünyayı ziyareti aklına gelince irkilerek geri çekildi. Kavanozların birine bir iblis tüyü yerleştirilmişti. Diğerineyse bir melek tüyü. Bu zıt manevi kutuplar mistik kuvvetlerin akışını kapsayacak ve kontrol altına alacak şekilde konuşlandırılmıştı. Kâinatın dengede tutulduğu gibi aygıt da dengede tutmak için. Balthazar eğilip altındaki zemine oyulmuş bir rûnı parmak uçlarıyla okşadı. Bu rûnün böyle kullanıldığını daha önce hiç görmemişti. Amaç *enerjiyi bölmek*... sonra da iki banka yönlendirmekti. O banklar gönülsüz bir mahkûmu zaptetmek... veya baygın bir denegi tutmak için kayışlarla donatılmıştı.

Bu yalnızca ruhu saptamak değil, aynı zamanda onu salmak üzere tasarlanmış bir aygıttı.

“İmkânsız,” diye mırıldandı sihirbaz.

Lakin... iki bank. Balthazar bankları çevreleyen labirentimsi yazılara, onları hem ayıran hem de birleştiren geometriye kaş çattı. Düzenek ona bir keresinde gördüğü Napoli'deki Engizisyon tarafından kurulup daha sonra alelacele terk edilmiş soluk bir odayı anımsatmıştı. Engizisyon mensupları kâfirleri avlamak için söz konusu odada kâhinlerden yararlanmışlardı –yüce Tanrım, ironinin böylesi– ama arada farklılıklar vardı. Yürütülen çalışma tutkulu olmak-

la beraber özenli değildi. Balthazar ilk bakışta gördüklerini hatalı zannetti ama onları gözden geçirmeyi sürdürürken durumun hiç de öyle olmadığını fark etti. Burada yönlendirme ve hareket boyutlandırma- ları. Şuradaysa dönüşüm ve takas boyutlandırma- ları. Bunlar kasıtlı ayarlamalardı. Çetrefilli geliştirmelerdi. Dâhiyane düzenleme- lerdi! Sarkomantik unsurlar –beden ve ruh– zarıfçe iç içe geçirilmiş- ti. Projenin katıksız hırsını idrak etmeye çalışan Balthazar’ın zihni allak bullaktı.

Bu yalnızca ruhu salmak için değil, aynı zamanda onu *aktarmak* üzere tasarlanmış bir aygıttı.

“İmkânsız,” diye tıslayan Balthazar başını kaldırdı...

Ve o iki kavanozun kavisli yüzeylerinden yansıyan bir hareket yakaladı.

Hızla dönüp kendini korumak için bir elini kaldırırken Severa’nın dişlerini göstererek eğildiğini ve işaretparmağını kendisine doğrult- tuğunu gördü.

Kör edici bir ışık çaktı ve iç yüzeyleri kitaplarla kaplı karanlık bir kuyuya benzeyen mekân mozaikli tavanına kadar gündüz gibi aydınlandı. Sıra sıra raflara sallantılı rampaların, balkonların ve mer- divenlerin jilet kadar keskin gölgeleri vurdu.

Bir el hareketi yapacak, hatta ses çıkaracak zaman yoktu. Balt- hazar sadece aklından bir düşünce geçirecek kadar vakit buldu: O ayırma rünü. Kafasında canlandırdığı imge o kadar büyüktü ki, tüm benliğini doldurdu ve hem o rünün hem de kalkık elinin sayesinde Severa’nın yıldırımını ikiye böldü.

Arkasındaki raflar infilak etti, kavrulmuş kâğıtlar konfeti gibi et- rafa saçıldı. İki tarafında dumanlar çıkaran parçalanmış kitaplardan teşkil iki farklı heyelan yaşandı. Görüş alanında boşalımın zikzaklı çizgisi kalan Balthazar’ın kulakları gök gürültüsüyle çınlıyor, burnu simyasal bir kokuyla sızlıyor, teni karşı konulmaz bir güçle karınca- lanıyor, ileri uzattığı elinden zemine hâlâ elektrik akımları yağıyordu.

Parmağını henüz indirmemiş olan Severa onu kötü kötü süzüyor, hırıltılı yüz ifadesi yanan kitapların aleviyle aydınlanıyordu. Kendini yeni bir saldırıya hazırlayan Balthazar’ın parmakları havada şekiller çizmek için seğiriyor, kalbi acı verecek kadar şiddetle çarparken ka- dının bir sonraki saldırısına karşı koyacak zihinsel kabiliyete sahip olup olmadığını merak ediyordu...

Fakat o saldırı vuku bulmadı. Balthazar'ın arkasındaki raflardan biri daha çöktü, kavrulmuş ciltlerden birkaçı daha havada süzülüp güneşe fazla yakın uçan, sonra da dinlenmek için yere konan yavru kuşlar misali rûn kaplı zemine düştü.

“Yıldırım fırlattın,” diye fısıldadı sihirbaz, kapıldığı huşu ister istemez sesine yansıyor. Yıldırımın artçı etkileriyle saçları hâlâ dimdik duruyor, önkolundaki kıllardan duman çıkıyordu.

“Sen de onu yakaladın,” diye karşılık verdi Severa. Kadının sesinde belli belirsiz bir beğeni sahiden var mıydı, yoksa Balthazar hayal mi kurmaktaydı?

“Eudoxia'nın öğrencileri bana imparatoriçenin böyle bir şey yapabildiğini söylemişlerdi...” Yine de Balthazar sızlamayı sürdüren gözleriyle tanıklık edene dek buna inanmamıştı. “Tekniği sana da mı öğretti?..” Fakat adına yaraşır hangi sihir kullanıcısı –özellikle de kıskançlığıyla tanınan Eudoxia gibi biri– en derin sırlarını kendine saklamazdı ki? “Yoksa... olabilir mi...” Balthazar'ın teni buz keşti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Müthiş bir idrakin eşigindeymişçesine titrediğini hissetti. Aygıtı göz attı: çubuk, salamura edilmiş tüyler, çifte banklar.

Gözlerinde yanan kâğıtların ışığı titreşen Severa onunki kadar ağırbaşlı bir çehrede garipsenebilecek bir ifadeyle gülümsedi.

Tebessümü coşkulu, utkulu, dizginlenemezdi.

“Eudoxia'nın deneyi,” diye fısıldadı Balthazar, “işe yaramış.”

O tebessüme aşınaydı. Kısa süre önce maddenin doğası hakkındaki teorisini İlahi Ziyaret Bazilikası'nda ispatladığında kendisi de aynısını takınmıştı. Bu, keşfedilmemiş topraklara ilk kez ayak basan, yaradılışın gizemlerini bulup çıkaran, yalnızca meleklerin ve iblislerin ayak basabildikleri yerleri cüretkârca ihlal eden bir sihir kâşifinin gururlu gülümsemesiydi.

“Deneyin,” diye zor duyulan bir sesle fısıldadı, “işe yaramış.”

“İyi bir sürpriz, afallatıcı anilikle bir gizemden çıkmalıdır,” dedi Leydi Severa; daha doğrusu, hizmetkârının bedenini yeni bir elbise gibi giydiği artık anlaşılan İmparatoriçe Eudoxia. “Tıpkı bulutlu bir gökten düşen yıldırım gibi.”

*

“Eh, tüm dikkatiniz bendeysen...” Baron Rikard bütün gözlerin kendisine çevrildiğinden emin olmak için Pharos’un çatı katını inceledi. Herkes huşu dolu bir hürmetle ona bakıyordu. Placidia dizlerinin üstüne çökmüş, mihrabın önündeki bir rahibe gibi ellerini önünde kavuşturmuştu. Athenais ağzını kapatmayı unutmuştu, hatta dudaklarının kenarından biraz salya akıyordu. Sunny’nin yanında diz çöken Alex vampirin kendisinden tarafa göz atmasıyla soluksuz bir heyecan ciyaklaması çıkardı.

“Ki sanırım öyle... *sadede* gelebilirim.” Vampirin teni artık pürüzsüz değildi; gözlerinin kenarlarında kahkaha çizgileri vardı. Fakat o gözler... Alex’in ruhuna bakarak onun en derin arzularını öğrenip o arzuları gerçeğe dönüştürmek üzereymiş gibiydi. Baronun başka tarafa bakması sonucu genç kadın hayal kırıklığıyla hıçkırdı. “Adın ne demiştin?..”

“Zenonis!” Efsuncu öğrendiklerini öğretmenine göstermeye can atan bir talebe gibi kolunu hızla kaldırıp elini salladı.

“Pyromansördün, değil mi?” Baron gülümseyerek birbirinden güzel sivri dişlerini gösterdi. Tanrım, Alex öyle dişleri olmasını ne çok isterdi. “Aleve olan düşkünlüğünü anlıyorum. Ateş çok güzel ama bir o kadar da ölümcüldür. Aslında ölümcül *olduğu için* güzeldir.”

“Ne kadar doğru konuşuyor,” diye mırıldandı kaburgalarını tutarak duvara yaslanan Sunny. Baron Rikard’a çevrili gözleri her zamankinden bile daha iriydi.

“Şışt! Kapa çeneni!” Tek bir heceyi dahi kaçırma düşüncesi Alex için dayanılmazdı. Diğer yegâne ses Aziz Natalia Alevi’nin hafif tıslamaları ve çıtırtılarıydı ama o bile baronun lafına karışmaktan biraz utanır gibiydi.

Genç kadının bakışları, baronun ileri uzanan işaretparmağını takip etti. “Bence ona...”

“Cleofa!” dedi Cleofa hevesle.

“Zaten böyle alımlı leydilere de böyle alımlı isimler yakışır. Bence Cleofa’ya ateşin güzelliğini göstermelisin.”

“Harika bir fikir,” diye fısıldadı Placidia.

“Müthiş bir fikir,” dedi Alex soluk soluğa. Bu kızlarla bir tür tartışmaya girdiğini hayal meyal hatırlıyordu ama baron her ne isterse yerine getirme arzularıyla mutlu mesut birlik olmuşlarken o tür bir

tartışma artık çok aptalca geliyordu. Rikard vampir olamazdı. Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Adam tam bir azizdi. Ondan kuşku duymak imkânsız, onu reddetmek akıl almazdı. O bir melekti. Alex sırf onu keyiflendirmek için başkalarını nasıl yakabileceğini bilmek isterdi. O bir *tanrıydı* ve Alex onu keyiflendirecekse kendini bile hiç düşünmeden ateşe verirdi.

Cleofa dönüp Zenonis'e baktı ve ellerini çırttı. "Bu *muhteşem* bir fikir."

"Sonra da ben!" dedi Placidia, neredeyse olduğu yerde zıplayarak.

"Endişelenme." Zenonis mutlu bir tebessüm etti. Isınan kemikleri parmak etlerinin altından ışık saçıyor, yenleri için için yanarak tütüyor ve gitgide kararıyordu. "Hepinize yetecek kadar ateş var."

Cleofa'nın giysileri alev alırken Alex kavurucu ısının yanağını okşadığını hissetti. Kızın neşe dolu yüzüne son bir kez bakmasının ardından Cleofa'nın saçları meşale gibi tutuştu ve derisi kararıp soyuldu. Efsuncu sevinçle şarkı söyleyerek yere yığıldı. Aslında çıkardığı sesler korkunç bir çığlığı andırır gibiydi. Kız cayır cayır bir coşkuyla çırpınarak yerde yuvarlandı.

Alex yanağından aşağı bir damla gözyaşının aktığını hissetti. Bu, ateşin gösterildiği tek kişinin Cleofa olmasından kaynaklanan saf bir kıskançlık gözyaşığıydı.

"Neden kimse beni seçmez ki?" dedi buruk bir sesle.

"Ben seni seçtim ya," dedi Sunny, acıyla sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Of, git başımdan." Alex soyulmuş dizlerinin üstünde ilerleyerek ve bu sefer kendisinin seçileceğinden ümidini kesmeyerek Rikard'a biraz daha yaklaştı.

"Ne kadar da güzel yanıyor!" Baronun süzgün yüzündeki çukurluklarda ateş ışığı oynaşıyordu. Harcadığı çabayla gözlerinin etrafındaki buruşuk deriler seğiriyordu.

"Ga-galiba." Zenonis hafifçe kaş çattı. "Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin? Belki..."

"Adım gibi eminim," diye tersledi baron. "Şimdi de ateşin güzelliğini görme sırası..." Başını çevirip Athenais'e göz attı.

"Athenais," diyen kızın kusursuzca alınmış kaşları kırıştı. "Ama düşünüyorum da..."

"Sen sadece o mantıları düşün!" diye sıkıdığı dişlerinin arasından

tısladı baron. Sakalına ve şakaklarındaki saçlara artık gri teller karışmıştı. “Domuz etli, hatırladın mı? Biraz soğan da katıp yağda kızartıldılar mı...”

Fakat Alex artık mantıları az önce olduğu kadar büyüleyici bulmuyordu ve yardımcıları da onunla hemfikirmiş gibiydi. Belki de pişmiş et kokusu veya baronun alnındaki kanlı ter tabakası dikkatlerini dağıtıyordu.

Zenonis önce Cleofa'nın dumanlar çıkan cesedine, ardından Placidia'ya baktı. “Mantılar mı?” diye mırıldandı.

Alex başını iki yana salladı. Sanki yapıyor olmaları gereken çok önemli bir şey vardı.

Athenais'in gözleri kocaman aralandı. “Öl!” diye haykırıp barona doğru ellerini açtı. Sütunlardan biri parçalanırken kubbenin bir bölümü onunla beraber gitti ve bomboş gece göğüne koca koca taşlar saçıldı.

Fakat Rikard artık orada değildi. Siyah bir duman bulutu hâline gelmiş, Athenais sağı solu çılgınca patlatırken dağılıp tekrar birleşmişti. Galeriye sıva yağarken Alex çömelip kollarını Sunny'nin başına siper etti. Kavisli tarafı hâlâ aynalarla kaplı bir duvar parçası ikilinin tam yanına düştü. Duman dağılıp girdap oldu ve Athenais'in etrafında toplandı. Tekrar beliren baronun buruşuk yüzü aç bir sırıtışla kaplıydı. Arkadan sarıldığı kızın kollarını gövdesine sabitledi, ağzını fazla genişçe açtı. Çok fazla sayıdaki dişi fazla keskin, fazla beyazdı. Rikard dişlerini Athenais'in boğazına geçirip efsuncunun boynunun yarısıyla beraber omzundan bir parça kopardı. Kocaman delikten dışarı kanlar fışkırdı.

“Hayır!” diye feryat eden Zenonis ışık saçan ellerini kaldırdığı sırada Alex aynalarının parladığı o taş bloğu ellerine alıp ayağa kaktı. “Ben sana şimdi... İhh!” Alex taşı efsuncunun kafatasının arkasına indirdiğinde tok bir çatırtı çıktı.

Saçlarının arasından köpüren kanların alnından aşağı aktığı Zenonis sarhoş gibi döndü. Gözkapaklarından biri kırıştı. Ellerinden biri gevşekçe sarkmıştı. Etrafına halen ısı dalgaları yayan diğer elini kaldırdı. “Ben sana şimdi... gösteririm...”

Alex taşı efsuncunun suratına çarptı. Zenonis geri geri yalpalar-ken Sunny inleyerek bir ayağını uzattı. Ayağı görünür olsa da bu durum etkisini azaltmadı. Zenonis ona takılıp tökezledi, düştü, elini

korkuluğa uzattı fakat ortada bir korkuluk kalmamıştı. Athenais'in açtığı koca delikten geçip havada taklalar atarak geceye karıştı.

Muzaffer bir hırıltı duyan Alex gözlerini kırıştırtarak dönünce Placidia'nın Baron Rikard'ı tuttuğunu ve adamın kollarından yukarı ısıltılı bir kırağı tabakasının yayıldığını gördü. "Elime düştün!"

Kazma gibi dişlerini gösteren Rikard da onu tuttu ve teni çıkırtıdayarak buzlu parmaklarını kızın kollarına doladı. "Hayır..." Placidia'nın ayağı kayarken vampirin yüzündeki deri buruşarak sarıyordu. "Asıl sen..." Rikard'ın saçları buzdan teller hâlinde dökülüyordu. "Benim elime..." Placidia tekmeler savurup debelense de baron son bir gayretle yüklenerek onu Aziz Natalia Alevi'nin içine itti. "Düştün."

Maltız titreşiyor, alevler efsuncunun belini geçmiyordu. Fakat Baron Rikard mor dudaklarından buharlar çıkararak bir kelime söyledi ve ateş aniden harlandı. Alevden diller kükreyerek çökük kub-beden dışarı fışkırdı.

Placidia ciyaklayarak vampiri yanan elleriyle tırmaladı. Fakat siyah gözleri alevlerin ışıyla parlayan Rikard kendi kollarının da tutuşmasına rağmen onu bırakmadı. Kızın çığlıkları gitgide azaldı, sonunda kesildi. Sallanarak geri çekilen baron artık Alex'in onu ilk gördüğü andaki kadar yaşlıydı ama bu sefer eriyen bir buz tabakasıyla kaplıydı ve kolları yanmış sosisler gibiydi. Kendi ayağına dolanan vampir düşüp korkuluğun dibine yığıldı ve üstünden dumanlar yükselerek hareketsiz kaldı.

Geriye yalnızca parlayan közlerin kaldığı maltızdan bir kıvılcım sütunu fışkırdı. Harap olmuş galeriye yağan küller Alex'i, Sunny'yi ve Eudoxia'nın çıraklarına ait cesetleri siyah bir karla kapladı.

Jakob şişlenmiş hâlde ayağa kalktı.

Çektiği ıstırap elbette ki tarifsizdi.

Fakat nefes alabildiğine göre kılıç akciğerini delmemişti. Kalbini de.

Ayakta kalan şövalye dişlerini sıktı. Başını kaldırıp Dük Michael'a baktı ve omuz silkti. "Eh," diye homurdandı, "daha beterlerini de atlattım."

Dük Michael şimdi ne yapacağını bilmeksizin ona bakakaldı. As-

hnda rakibini şişlemek genellikle yeter de artardı, orası ayrı. Dük kılıcının sapına asıldı ama Jakob sol eliyle kavzayı kavradı ve hem acıyla hem de gayretle inleyerek sağ elindeki kılıcı kaldırdı.

Silahını bırakan Michael şaşkın bir nidayla sırtüstü düşerken Jakob'un sarsakça hamlesi başının üzerinden geçti. Dük çizmeleri- nin topuklarını mermer zeminde gıcırdatarak geri geri süründü.

“Tanrım...” diye mırıldanıp apar topar ayağa kalkarken Jakob biri elinde, diğeri karnında iki kılıçla ona doğru topalladı. Karnına saplı kılıcın kabzasına akan kanlar topuzundan aşağı damlıyor, fayanslar- da koyu lekeler bırakıyordu.

Jakob hırlayarak tekrar hamle yaptı. Darbeden kaçan Dük Michael düşecek gibi olup duvara dayandı ve Jakob'un kılıcı –karnın- daki değil, elindeki– kocaman bir saksıya çarptı. Yıldızlı porselen parçaları döne döne etrafa saçıldı.

Michael duvardaki kadim mızraklardan birini kavradıysa da si- lahı orada tutan dirsekler açılmadı. Jakob'un kılıcını savurduğunu görünce telaşla yana çekildi. Kılıç duvarı çenterek oradan sıva tozu yağdırdı. Jakob yeni bir hamleyle zümrüt yeşili bir gobleni yırtarken Michael eğilerek kendini kurtardı.

Dük Michael'ın arayıştaki eli elf hançerlerinden birine denk gel- di. Silaha tüm gücüyle asıldı ama hançer yerinden kolayca çıktı ve dükün yere devrilmesine ramak kaldı. Jakob'un savrulan kılıcından kıl payı sakındı ve şövalyeye sarılıp onunla boğuşmaya başladı.

Jakob'un suratına kafa attığı Dük Michael burnu kanarken geri geri tökezledi, ardından Jakob'un kanında ayağı kaydı. Çizme to- puğuyla yerde uzun bir iz bırakarak devrildi ve tekrar doğrulmaya çalışırken izlerin sayısını artırdı. Düelloları zarif bir satranç maçı olmaktan çıkıp ölümcül bir güldürü hâlini almıştı. Jakob hırıltı ile inilti arası bir sesle ileri yalpalasa da Michael önce bir tarafa, sonra öbürüne yuvarlandı. Jakob'un kılıcı çınlamalarla yere çarptıkça ze- minde uzun çentikler açıldı ve şövalyenin kolu sızladı.

Sonunda sağ omzuyla Yılan Tahtı'na dayanıp kaldı. Aldığı her ne- fese hafif bir ıslığın eşlik ettiğini fark edip aşağı baktı. Elf hançeri kaburgalarının arasına saplanmış, kanlı sap yanlamasına çıkıntı yap- mıştı. Bu güreşirlerken gerçekleşmiş olmalıydı. Jakob nefesi yetseydi kakhaha atardı. Elfler onlarca yıl boyunca kendi hançerlerini ona saplamayı başaramamışken şimdi bunu bir Truva prensi yapmıştı.

“Galiba bu,” diye hırıldadı aldığı her titrete nefeste ağzına kan tadı gelirken ve kabzanın etrafında kırmızı köpükler görerek, “akciğeri buldu.”

“Kazanırsan neler olacağını hiç düşündün mü?” diye sordu Dük Michael, ihtiyatla sütunların arasına çekilerek.

Jakob ışıklı bir iniltiyle Yılan Tahtı’ndan ayrıldı ve inatla adamın arkasından topalladı. Her adım yeni bir batma, her nefes yeni bir saplamaydı. Yine her iki tarafına cesetler yığılmış o tozlu yolda, boz-kırdaki o bitmek bilmez ricatta adım adım yol teper gibiydi.

“Elfler geliyor.” İçerisi kararıyordu. Fener alevleri sönmeye yüz tutuyor, Jakob’un görüş alanında parlak izler kalıyordu. “Sivri kulaklı bir dalga gibi bastıracaklar ve hayattaki tek arzuları insanlığı dünyadan silip atmak olacak.” Elfler zaten hep gelirlerdi. Kimin konuştuğunu, kimin dövüştüğünü anlamak için Jakob’un gözlerini kılması gerekti. Bir sütunun yanında gördüğü ve hamle yapmasına fırsat kalmadan eğilerek kaçan çehre Szymon Bartos’a mı aitti? “Truva o fırtınanın ilk vurduğu istihkâm olacak. Tahtta *Imparatoriçe Alexia* otururken fırtınaya daha mı iyi göğüs gerekecek?”

“Seçim... Tanrı’nın.” Jakob kan tükürüp Kızıl William’a kılıç salladı. Kralın kellesinin bir saniye önce önünde durduğu sütundan iri bir mermer parçası koptu ve yere taş kırıkları saçıldı. Kimse kuşku görmek istemezdi.

“Tanrı’nın kör olduğu söylenir,” diyen Michael öleli çok olmuş bir imparatorun heykeline doğru gerilerken İmparatorun Şampiyonu, Papa’nın Celladı, Nizamın Büyük Ustası Jakob hava ve gözyaşı sızdırarak, normalde bir vücudun içinde kalması gerekirken şimdi pıtır pıtır damlayan türlü türlü şeyle arkasında eğri büğrü bir iz bırakarak onu takip etti. “Ben aynı zamanda sağır, ahmak ve aptal olduğumu söylüyorum. Tanrı ancak kendilerini seçenleri seçer.”

Üst kattan yüksek bir gümbürtü geldi. Tavana asılı fenerlerden biri sallanırken alevi titreşti. Jakob ucunu yere dayadığı kılıcını baston gibi kullanarak güçbela doğruldu. Başını iki yana sallayarak odaklanmaya çalıştı. Görüş alanı dalgalanıyordu.

“İşte bu gürültü...” Dük Michael tavana bakarak sırtıyordu. “Onun *beni* seçişi.”

“Emin misin? Belki patırtıyı Baron Rikard koparmıştır...” Zemin finl fınl dönüyor, fırtınaya yakalanmış bir geminin gövdesi gibi sal-

lanıyordu. “Kahrolası vampirler... hep geç kalırlar.” Jakob pek gülümsemek istemese de kanlı dişlerini göstermeyi başardı. “İnsan merak ediyor. Acaba sen mi zaman kazanıyorsun... yoksa ben mi?”

Son bir gayretle bitkince hamle yaptı ama Michael biçimindeki leke sakınarak heykelin arkasına kaçtı ve Jakob toparlanmaya çalışırken kaidesinin üstündeki taş kütleyi itti. Tam keskin bir ağrıya dengesini kazandığı sırada heykelin üstüne doğru devrildiğini gördü.

“Ha sik...”

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla heykelin altında kaldı ve başını yere sertçe çarptı.

Galiba ağırlığın büyük bölümü üstünde değildi. Yine de yeteri kadarı öyleydi. Sol kolu ezilmişti. Tabii bir kılıçla da şişlenmişti. Hançer de cabasıydı. Kendi kılıcı hâlâ elindeydi. Onu dermansızca, gelişigüzel salladı. Lüzumsuz bir içgüdü icabı.

“Orada kal,” diyen Dük Michael’ın sesi uzaklaşıyordu. “Bu işi daha sonra bitiririz!”

Her nefesi kanlı bir gayret gerektiren Jakob kendini bırakıp tavana baktı.

Artık canı yanmıyordu.

“Al başına belayı,” diye fısıldadı.

Kabul Edilemez Bir Davranış

“Leydi Severa’nın bedenini aldın...” diye fısıldadı Balthazar.

“Açıkçası, benimkisi ölüyordu,” dedi Eudoxia veya Severa ve yahut birinin diğerinin bedenine girmiş ruhu. “Onunkisi ise fevkaladeydi.” Elbisesini sakince düzeltti. “Üstelik yıllardır ağabeyimle beraber kuyumu kazıyordu. Pörsük cesedimin içinde can verdi. En baştan itibaren deli olduğumu düşünerek.”

“Öyle olduğuna hiç şüphem yok,” diye mırıldandı Balthazar. “Hem de tüm ihtişamınla.”

Herhangi bir anlaşmaya varılmamış, bir ateşkes teklifi sunulmamıştı ama gözlerini birbirlerinden ayırmaksızın ikisi de büyük bir temkinle hazır duruşlarını bozup dizlerini doğrulttular.

“Gerçeği görecektir vizyon bir tek sende var,” dedi kadın. “Eğitmeye çalıştığım o dar görüşlü karıncalardan teki bile başarılı olacağını hayal edemedi. Ne bencil nedimlerim, ne çıkarıcı tebaam ne de oğullarım dediğim o gösteriş meraklısı akbabalar.” Tiksintiyle hıhladı. “Kallesiz olduğu kadar kafasız öz ağabeyim bile bu bedende hangi ruhun ikamet ettiğinden o kadar habersizdi ki bana evlilik teklif etti.”

“Ve sen o teklifi...” Balthazar nazikçe boğazını temizledi. “Kabul mü ettin?”

Eudoxia omuzlarından birini belli belirsiz seğirtti. Yaptığına omuz silkme zor denirdi. “Tahta çıkmanın en kolay yolu buymuş gibiydi.” Balthazar bir imparatorluğu gasp etmenin, insanlar ile hayvanları birleştirmenin ve nedimenin bedenini çalmak gibi Tanrı’ya karşı kâfirce bir suç işleyerek tüm bunları taçlandırmanın yanında birazcık ensestini eften püften bir kabahat kaldığını inkâr edemezdi.

“Yıllar yılı aklım fikrim güç kazanmakta ve o gücü elimde tutmaktaydı.” Kadın yavaş adımlarla yaklaşırken Balthazar yeni bir saldırıya karşı tüm duyularını keskin tuttu. “Bu bir huy hâlini aldı. Hatta bağımlılık. Ama şimdi... öyle bir şeyi gerçekten arzuladığımdan bile emin değilim.” Uzanıp banklardan birinin yanık minderine

nazikçe dokundu. “Ölümünden sonra dünyayı görmek gibi eşsiz bir fırsat buldum ve doğrusunu söylemek gerekirse, arkamdan ağlanmadı. Oğullarım mecazi leşimi parçalamak için hiç vakit kaybetmediler. Öte yandan gerçeği törensiz yakıldı.” Bir düşünceyi ilk kez akıl ediyormuşçasına gözlerini kırıştırdı. “Yılan Tahtı bana fayda sağlamadı. Ben de kimseye sağlamadım.”

“Öyleyse Alexia’yı sağ bırakır mısın?”

Eudoxia başını kaldırıp ona baktı. “Mademki böyle bir öneride bulunuyorsun, neden olmasın? Mazlumları hep takdir etmişimdir. Hem hiç kuşkusuz Truva’nın daha beter liderleri de oldu. Taht salonu benim için sonu gelmez bir yılgı ve hüsrana kaynağıydı. Gerçek zaferlerim *burada* kazanıldı!” Kollarını kaldırırken bir saldırıyı geri püskürtmek için elleri seğiren Balthazar geriye doğru istençdışı bir adım attı.

Kırlıgan bir suskunluk yaşandı ve Eudoxia ona gözlerini kıstı. “Bu düelloyu sürdürürsek, muhtemelen sağ kalmayız.”

Balthazar küçümseyici bir ifadeyle başını kaldırdı. “Ölümün bu sefer temelli olacak.”

Eudoxia da aynı şeyi yaptı ve Avrupa’nın en güzel boyunlarından birini çaldığı için en azından kafa kaldırma konusunda Balthazar’ı ağır bir bozguna uğrattı. “Aynı fikirde değilim. Ama galip gelsen bile ne kazanmış olursun? Şöhret? Servet? Özgürlük? İrfan?”

Balthazar soruyu dikkatle düşündü. “Yukarıdakilerden hiçbiri,” diye itiraf etti.

“Alexia’nın imparatoriçe olmasını sağlamakla yükümlüydün.”

“Öyleydim.”

“Benimle düelloya tutuşmakla yükümlü değilsin.”

“Değilim.” Tam tersine, Balthazar bir an önce Kutsal Şehir’e dönmekle yükümlüydü ve bu nedenle gemiden atladığından beri midesi ağzına geliyordu.

“Dolayısıyla bizi birbirimize... ilişmemekten alıkoyan hiçbir şey yok.”

“Bu teklifi beni yakıp kül etmek için elinden geleni yapmadan önce sunabilirdin,” diye gözlemde bulundu Balthazar.

“Elimden gelene denk olduğunu göstererek değerini ispatladın.”

Eudoxia sağlam bir argüman öne sürüyordu. Balthazar daha önce kendisini hiç ölümüne kapıştıklarında olduğu kadar canlı, kadının güçlerine karşı koymak için kendininkileri sınırlarının ötesinde

zorladığında olduğu kadar becerikli hissetmemişti. Eudoxia'nın yıldırımının göz kamaştırıcı izdüşümü geçmekteydi. Elbisesi yanmış, omzundan yırtılmıştı. Saçlarının bir tarafı tokalıyken diğeri aşağı sarkıp karmakarışık olmuştu. Dudağı yarılmış, çenesine parlak bir kan lekesi yayılmıştı. Mücadeleleri sonucunda çalıntı vücudu Balthazar'ınki kadar yıpranmıştı.

Ve asla şimdiki kadar güzel görünmemişti.

“Kendini onlara karşı sınavabileceğın yüce düşmanların olmadan,” diye mırıldandı Balthazar, “yüceliğе nasıl erişebilirsin?”

“Güçlü bir rakipsin.” Kadının bakışları bir anlığına Balthazar'ın yüzünden ayrılıp ayaklarına çevrilmiş ve sonra geri mi gelmişti? “Daha bile güçlü bir müttefik olacağını düşünmemek elimde değil.”

“Yoksa sana...” Boğazını temizleyen Balthazar'ın sesi biraz boğuktu. Böyle bir güzelliğın kendisini çekici bulduğu fikri baş döndürücüydü ama sihir becerilerinin böyle bir dâhi tarafından beğeniyle karşılanmasının yanında sönük kalırdı. “Katılmamı mı öneriyorsun?”

“Bir düşünsene! Senin kalibrende bir sihirbaz ile benim gibi bir efsuncu? Avrupa prensleri, Kilise kardinalleri, hatta elfler önümüzde tir tir titrerler! Dünya ayaklarımızın altına serilir!”

Eudoxia onu yok etme çabalarına ara verdiğinden beri Balthazar başka bir şey düşünememişti. “Teklifin... hatırı sayılır bir çekicilikten yoksun değil. İtiraf etmeliyim ki hırslı biriyim... veya en azından öyleydim...” Balthazar geçirmemek için kendini zor tuttu. “Ama ortada Papa bağı gibi can sıkıcı bir mesele var.”

“Bir çocuğın uyguladığı mı?”

“Prosedüre tanıklık ettiğimde gülüp geçtim.”

“Ama etkili mi?”

“Akabinde hiç gülesim gelmedi.”

“Belki beraber o bağı koparmanın yolunu buluruz ve son gülen biz oluruz.”

Balthazar dudaklarını yaladı. “Shaxep bile o işin altından kalkamadı.”

“Bir Cehennem Dükü'nü davaya mı bağladın?” Balthazar iblisi bağlamaktan ziyade onu çağırıp çok kibar bir dille ricada bulunduğuna değinmek istemedi; Eudoxia'nın Severa'dan çaldığı gözlerindeki saygı kıvılcımı fazlasıyla tatmin ediciydi. “Hayal ettiğimden bile daha gözüpek bir sihir kullanıcısıymışsın.”

“Senin kadar gözüpek bir sihir kullanıcısının bu sözlerini ömür boyu aklımda tutacağım. Fakat işin aslı şu ki...” Balthazar daha önce mümkün olabileceğine asla ihtimal vermediği bir gerçeği fark etti. “Artık özgürlüğüme kavuşmayı arzulamıyorum.”

“Yani bir... köle olarak kalmayı mı seçiyorsun?”

“Dolambaçlı ve doğrusunu istersen son derece tatsız bir yoldan da olsa... Yeniden Dirilmiş Kurtarıcı’nın hizmetine girdiğimi anlamış bulunuyorum.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Ben bir ilim insanıyım. Kanıtları değerlendirdim.” Balthazar omuz silkti. “Hırslı bir sihirbaz kendine bundan daha önemli bir yer bulabilir mi?”

Aslında Eudoxia’nın daha önce yakınlaştığı erkeklerin –dört kocasının ve dört oğlunun– pek de muvaffak olmadıkları hususu aklının bir köşesindeki yerini koruyordu. Fakat başkalarına, hatta kendi kendine asla itiraf etmeyecek olsa da Kutsal Menfaat Şapeli’nde kalması için mücbir bir sebep daha mevcuttu: Bugünkü akıl almaz zaferi Baptiste’in başına kakmaması hâlinde kapılacağı nefes kesici hayal kırıklığı.

Eudoxia bu cevap üstüne tekrar bir yıldırım fırlatsaydı, Balthazar onu suçlamazdı. Fakat kadın düşünceli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırmaktan fazlasını yapmadı. “Erkeklerin hemen hemen asla yapmadıkları üç şey yaptın. Beni etkiledin, ilgimi çektin... ve beni geri çevirdin.”

“Umarım kırıcı davranmamışımdır.” Balthazar gözlerini ondan ayırmadan eğilerek selam verdi. “Ve umarım hâlâ yollarımızı dostça ayırabiliriz.”

“Dostça ayrılmak biraz abartılı bir beklenti olabilir.” Eudoxia elbisesinin eteklerini eski hâlinin yere çizdiği rünlere sürterek karşı taraftaki kapı aralığına doğru geriledi. “Ama canlı ayrılmak? Hay hay”

Gölgelerde durakladı ve Balthazar bir an için etrafındaki boşluğun alevlere boğulacağını sandı.

“Bunu tekrar yapsak iyi olur,” dedi kadın.

Sihirbaz gülümsedi. “Dört gözle bekliyor olacağım.”

“Kurtarıcımız...” diye fısıldadı Diaz Birader.

Daha birkaç hafta önce güzelliğiyle ona kendini cennetteymiş gibi

hissettiren Athenaeum'un önündeki Asma Bahçeleri Kutsal Şehir'in en usta ressamlarının bile hayallerinde canlandıramayacakları bir cehennem sahnesine dönmüştü. Bir kasırga çıkıp da bir mezbahayı yerle bir etseydi, arkasında daha büyük bir kıyım bırakamazdı. Sonbaharda dökülen yapraklar gibi etrafa saçılmış biçimsiz uzuvlar, ölü muhafızlar ve ne idüğü belirsiz iç organlar, yanan bitkilerin titrek alevlerinde parlamaktaydı.

Kurtarıcı aşkına, görkemli palmiyelerden biri şıpır şıpır kan damlayan bağırsaklarla kaplanmıştı.

“... sen ki Tanrı'nın sağında oturursun...” diye devam etti keşiş.

Dehşetin bir de arka tarafı vardı: Bir Viking gemisi uzunluğundaki başsız yılan. Bir zamanlar İmparatorluk Hayvanat Bahçesi'nde sergilenen her şatafatlı derinin bir araya getirilmesiyle oluşmuş alacalı canavar hâlâ ağaçların arasına sıkışmış olup ikiye bölünmüş bir solucan gibi kıvranıyor ve etrafına kan püskürtüyordu. Bunun ezelden beri yaradılıştan peydahlanmış en korkunç garabet olduğuna kuşku yoktu. Ta ki bakan kişi afallamış gözlerini ön kısma çevirme hatasını yapana dek: Az evvel Vigga'yı tek lokmada yutmuş kıç-ağız çevreleyen oynak, şekilsiz bir uzuv korusuna sahip yırtık bir örümceğimsi et torbası.

“Ölümün nefesi ensemize vursa da,” diye fısıldadı Diaz Birader, “*korkmayacağım.*”

Ön parça yuvarlanıp geçirdi, sonra da arkasında karmakarışık bir bağırsak yığını bırakarak onunla Baptiste'e doğru süründü. Alt kollar mahvolmuş gövdeyi hayret verici bir süratle çekerken üsttekiler ileri uzandı ve yaratığın soyularak açılan ağzında kanlı bir diş kuyusu ortaya çıktı.

Baptiste'i tutup geriye çeken Diaz Birader onun önüne geçti ve yakasından Aziz Beatrix tüpünü çıkarıp yumruğunda sıktı. Aklına daha iyi bir fikir gelmemişti.

“Zayıf bir vasıta olduğumun farkındayım,” diye tısladı, bu sefer ezberden okumayıp tüm ruhunu sözcüklere dökerek, “ama yine de beni ışıqla *doldur.*”

Şişkin kalıntıların dikiş yerlerinden sızdıran, gözleri yuvarlanan, kulakları seğiren, uzuvları oynayan canavarımsı artık yığını, yeri pençeleyerek ona yaklaştı.

“Beni kötülüklerden koru ki faziletlerine göre yaşayabileyim! İşini yapabileyim!”

Diaz yaratığın ekşi nefesini hissedebiliyordu. Burnu onun leş kokusuyla doluydu. Olup olabilecek en korkunç ölümle karşı karşıyaydı ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

“Beni kötülüklerden koru!” diye hırıldayarak gözlerini kıstı. Aziz Beatrix’in kanını o kadar sıkı kavradı ki tüp avucuna battı. “Ya şimdi ya da asla!”

Yaratık görünmez bir duvara çarpmışçasına sarsılarak durdu.

Tüm parmakları oynatarak irkildi.

Ağzını göğe doğru kaldırıp hayaletimsi bir uğultu çıkardı, her uzvunu oynattı.

Dualarının nihayet kabul olduğuna inanmakta zorlanan Diaz Birader ona bakakaldı. “Bu bir mucı...”

Yaratık patlarcasına yarıldı ve keşişin üstüne kan yağdı. Bedeninin bölük pörçük çuvalı dikiş yerlerinden yırtılırken içinden bir şey çıktı. Cam kadar siyah pençeleri hırıltılı bir hayvan burnu izledi ve Vigga-Kurt bir kan seliyle beraber lime lime olmuş dehşetin içinden doğdu. Kürkü sümüşe bulanık kurtkadm uluyup homurdanarak kendini ateş ışığına çekti.

“Evet!” diye fısıldadı Diaz Birader.

Kurdun gözleri ona çevrildi. Bunlar yaşayan her şeye yönelik yaralı bir nefretle yanan bir şeytanın gözleriydi. Vigga-Kurt derin bir homurtu çıkararak bir kan buğusu püskürttü ve art arda titreyerek silkindi. Eudoxia’nın eserinin seğirmeyi sürdüren enkazından çıkıp ağzını kocaman açtı ve üzerinden buharlar yükselen upuzun dilini çimenlere sarkıttı.

“Hayır,” diye fısıldadı Diaz Birader. Dev hayvan üstüne gelmeye başlayınca geriye doğru çaresizce, dizleri titreyerek adım attı. Vigga-Kurt yürürken geriye kıvrılmış bir bacağı peşinden sürüyor, keçeleşmiş tüylerini kabartarak kocaman omuzlarını yuvarlıyor, insan ellerini andıran devasa pençeleri kanlı bir çiyle ısıldayan çimenleri koparıyordu.

Diaz kolunu tutan bir elin kendisini yana ittiğini hissetti ve Baptiste önüne geçti.

“Vigga...” diye yumruklarını sıkarak hırıldadı kadın. Sertçe bir adım öne çıkıp boynunu uzattı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. “Bu kabul edilemez bir davranış!”

Canavarımsı kurt geriye kaydıldı. Baptiste’ten ve –Kurtarıcı’ya şükürler olsun ki– Diaz Birader’den uzaklaştı. Artık hayvana biraz

daha az, insana biraz daha fazla mı benziyordu? Yoksa Diaz o saç perdesinin ardında bir hayvan burnundan çok bir insan burnu mu görüyordu?

Eudoxia'nın en sapkın deneyinin arka yarısı geri planda son ölüm çırpınışlarını yaparken tuhaf bir sessizlik oldu.

Derken Vigga-Kurt siyah dudaklarını hançer uzunluğundaki dişlerinden sıyırdı ve yeri titreten bir hırlama çıkardı. Çenesinden akan kanlı salyalar kanlı çamura düşüp etrafa sıçrarken onlara doğru yavaşça yürümeye başladı.

Karşılarındaki şey Vigga değildi. Halen fazlasıyla kurdun ta kendisiydi.

“Hayır,” diye tekrar fısıldadı Diaz Birader.

“Barselona’dan önce...” Baptiste yutkundu. “İstifa etmeliydim...”

“Yürüebilir misin?” diye sordu Alex.

“Yürümesem olmaz mı?” Sunny başını yeniden kırık korkuluğa yaslayıp kanlı dişlerini gösterdi. “Burada... yatayım işte.”

“Hayır.” Alex elfin gevşek kolunu omzuna aldı. “Bir imparatorluk kararnamesi veriyorum.”

“Elf olmanın tek iyi tarafının... öyle şeylere itaat etmemek olduğunu sanıyordum...” Alex onu da beraberinde çekerek doğrulurken ikisi de ofladı. Şanslarına Sunny’nin kilosu aşağı yukarı orta boy bir ev kedisi kadardı çünkü Alex daha ağır bir şeyi yerinden oynatabileceğinden kuşkuluydu. Onlar merdivene doğru topallarken kubbedeki yarıklardan gece göğü görünüyor, Aziz Natalia Alevi sönmeye yüz tuttuğundan sağlam kısımları kaplayan ayna parçaları kızıla çalışıyordu. Gözleri kapalı, kolları pişmiş hâlde duvar dibinde yığılmış yatan Baron Rikard eski püskü bir paçavra yığınınına benziyordu. “Vampirimizin daha iyi görüldüğü zamanlar oldu.”

“Daha beter de,” diye homurdandı Sunny.

“Bundan bile mi?” Alex dikkatli adımlarla Cleofa’nın hâlâ dumanı tüten cesedi ile Athenais’in boğazından etrafa yayılmış geniş kan birikintisinin arasından geçti.

“Kırk yılını bir kemik yığını olarak harcadı. Bunu da atlatır.”

“Ben o kadar emin degilim,” diye mırıldandı Alex. Hırpalanmış, derisi soyulmuş genç kadının her yeri ağrıyor, ölü kocasının tuniğiyle kaplı yırtık kolu bilekten omza kadar sızlıyordu. Sunny’yi daha iyi

bir pozisyona alıp basamaklardan aşağı yalpalamaya koyuldu. “Bu hayatımın en kötü gecesi idi...”

“Üstelik daha bitmedi,” dedi öbür taraftan gelen Dük Michael.

Sunny ciğerlerini ani bir nefesle doldurdu. Hemen gözden kaybolursa da Michael yumruğunu çoktan savurmuştu. Çenesine darbe alan elf tekrar görünür oldu ve yanlamasına savrulup başını duvara vurdu. O yere yığılırken Alex de onunla beraber düştü. Kolunu elften ayıran Alex basamaklardan geriye apar topar kaçarken Sunny de baygın vaziyette öbür tarafa serildi.

“Şuranın hâline bak.” Dük Michael parmaklarını açıp kapatarak harap olmuş galeriye girdi ve Alex’in imparatorluk haysiyetinden uzak bir telaşla yerde geri geri sürünmesini seyretti. Kız ondan uzaklaşırken zemini kaplayan sıva döküntüsü, mıcır ve ayna kırığı katmanında eğri büğrü bir iz kaldı. “Mukaddes fenerimizi sönmeye bırakmışsın.” Titrek alevin maltızında yağ fıkırdamaktaydı. Placidia’nın cesedinin tanınabilir tek kısmı kenardan aşağı sarkmış bir bacaktı. Bacağın dizden aşağısı büyük ölçüde yanmadan kalmıştı ve son derece kaliteli ayakkabısı hâlâ ayağındaydı. “Belki de kötü yakıt seçiminden.” Dük çizmesinin ucuyla o sarkık bacağı dürttü. Uzun bir kıvılcım ve kül yağmuruyla kopup yere düştü.

“Doğaçlama yapmam gerekti,” diye mırıldandı Alex. Zaten senelerdir başka bir şey yaptığı yoktu. Apar topar ayağa kalkıp dövüşte kullanabileceği bir şey, kaçabileceği bir yer bakındı. Fakat Dük Michael rahat bir özgüven sergileyerek özenle istiflenmiş kütüklerin üzerinden geçti. Etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu ve bunu ikisi de biliyordu.

“İnsanlar Aziz Natalia Alevi’nde kendilerine bir kılavuz ararlar,” dedi adam, közlerin üstüne yeni odunlar atarak. “Onu hep üstlerinde görmeyi beklerler; tüm sabitliği, saflığı, göz alıcılığıyla. Tıpkı sana bakarken imparatoriçelerini görmeyi bekledikleri gibi.”

“Dur... sakın söyleme... ya da imparatorlarını, değil mi?”

Dük Michael kıza sırtıttı. “Öğreniyorsun.” Eline bir matara alıp odunların üstüne yağ döktü ve ateş büyük bir açlıkla harlanırken geri çekildi. Aynalardan tüm parlaklığı ve beyazlığıyla yansıyan ışık galeriyi tekrar amansız bir aydınlığa boğdu. “Alev yeniden canlandı... tıpkı Truva’nın da kılavuzluğum altında yenileneceği gibi.” Avuçlarını birbirine vurarak temizledi ve Cleofa’nın kızarmış cesedine basıp geçti. “Doğru düzgün yardımcıları bulmak o kadar zor

ki. Eudoxia'nın mankafa cadalozlarını senin şu şeytanlar ufku aşana kadar beklemeleri için uyarmıştım."

Alex yavaş yavaş gerilemeyi sürdürse de kaçacak yeri hızla tüketiyordu. "Sanırım bana bir an bile daha katlanamadılar."

"Bunun için benim beklediğim kadar beklemeleri gerekirdi. Bir-iki gün herhangi bir fark yaratmazdı." Dük galerinin yan tarafındaki yamuk delikten dışarı baktı. O deliği Athenais açmıştı. Zenonis oradan aşağı düşmüştü. Şimdi de Alex'i oraya doğru sürüyordu. Deniz fenerinin duvarı yıkılmışken ve ortada bir sütun yahut korkuluk yokken gece göğünün koca bir parçası görülebiliyor, karanlık taşranın üzerinde yıldızlar ışıltı ışıltı parlıyordu. "Fakat bazen her şeyi kaybetmemiz gerekir ki kazanabilelim."

"Herhalde her şeyi çalabilelim demek istiyorsun."

"Eh, bundan iyi anlarsın. Hırsız olan sensin. Gerçi itiraf etmeliyim ki, sana şimdi bakan biri bunu göremez. Kutsal Şehir'de bulduğum somurtkan sokak sıçanıyla karşılaşmayı bekliyordum. Gemiden dört dörtlük bir prenses indiğinde ne kadar şaşırdığımı bilemezsin." Gerileyen kıza doğru bir adım atıp onu tepeden tırnağa süzdü. "Bilmem farkında mısın ama bana anneni hatırlatmaya başlıyorsun. Kendisini zehirlediğimi fark ettiği zaman yüzünde tıpatıp aynı ifade vardı."

Alex gözlerini kırptırdı. "Annemi... ne?"

"Sonrasında Eudoxia'yı suçladım ve tabii herkes o eğri büğrü cadıdan tiksindiği için sözüme inandılar."

Alex karşısındaki adama daha kötü bir gözle bakabileceğini sanmazdı ama herif bunun da bir yolunu bulmuştu. "Daha en başta... iç savaşı sen çıkardın..."

Dük Michael bezgin bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Yıllar evvel kimin ne yaptığını gerçekten eşelemek zorunda mıyız? Önemli olan tek şey..." Burnundan hoşnut bir nefes alıp verdi. "Benim galip gelmem. Korkarım kılıcımı dostun Jakob'da bıraktım ama seni kolayca boğabilirim. Bu imparatoriçeler için bilindik bir gelenektir. Yoksa kafanı kırmamı mı istersin?"

Alex her iki seçeneği de sevmedi. Gerilemeyi sürdürse de bir-iki adım sonra topukları boşluğa basacaktı.

"Tabii aşağıya da atlayabilirsin." Dük Michael tüm bunlar birbirlerine destek olarak atlatmaları gereken üzücü bir ihtiyaçmışçasına omuz silkti. "O zaman yere çakılana kadar birkaç saniyen daha olur. İş ciddiye bindiğinde insanların birkaç saniye için her şeyi yapabi-

leceklerini keşfettim. Özellikle de... eh..." Adam tembelce tebessüm etti. Tebessümünde belli belirsiz bir aşağılama vardı. Alex ancak o kadarını hak ediyormuşçasına. "Senin gibi bir süprüntüyseler."

Alex'in aynı lafı kendisi hakkında kaç defa ettiğini ancak Tanrı bilirdi. Fakat *bu herifin* ağzından duymak?

İmparatorluk Yatak Odası'nda doğup da ne kadar zor bir hayat yaşadığından yakınan bu kibirli, şımarık hainin ağzından?

Bir insanın isteyebileceği her şeye sahip olmasına rağmen daha fazlasını da çalabilmek için kız kardeşlerinden birini öldüren, diğerini itham eden ve bir savaş başlatan bu kendine acıma meraklısı yalancının ağzından?

Alex hayatı boyunca hep kendisini ezmek isteyen hergelelerle muhatap olmuştu. Ama bu aşağılık herif? O hepsinden kötüydü.

Genç kadın eskiden beri canı istediğinde ağlayabilme yeteneğine sahip olagelmişti. Şimdi de yüzünü buruşturup gözyaşı musluklarını açtı. Tıpkı Jakob'un ona bir defasında yapmasını söylediği gibi.

"Sahi mi?" diye dudak büktü Dük Michael.

"Yalvarırım..." diye büzüşerek sızlandı Alex. Bıçağı olmasa da arkasında tuttuğu elini titrek bir yumruk yaptı. "Ölmek istemiyorum."

"Tanrı aşkına." Dük Michael iyice yaklaştı. "İmparatoriçe ilan edildin. Bari hiç olmazsa..."

Alex yerinden fırlayıp açıktaki eliyle adamın gömleğini kavradı ve sağ yumruğunu ağzına indirdi.

Bu hayatı boyunca attığı en iyi yumruktu. Gafil avlanan Michael'ın kafası geriye savruldu. Lakin Alex iriyarı bir kadın değilken o iriyarı bir adamdı. Dük yere yıkılmayıp sadece geriye doğru şaşkın bir adım attı. Alex saatlerdir imparatoriçe ve aylardır prensesti ama ömrü boyunca bir sokak çocuğu olagelmişti. O yüzden Kutsal Şehir'in varoşlarında yaptığını yapıp dükün üstüne atladı.

"Canın!" diye haykırarak kollarını omuzlarına, bacaklarınıysa beline doladı. "Cehenneme!" Sözlerini şuursuzca bir hırlamayla tamamlayıp dişlerini dükün burnuna geçirdi ve elinden geldiği kadar sertçe ısırdı.

Avazı çıktığı kadar uluyan Michael kıza asıldı, onu üstünden atmak için telaşla çırpındı. Sonunda Alex'in böğrüne bir yumruk indirmeyi başardı. Ağzı acı dolu bir nidayla açılan genç kadın daha fazla tutunamadı.

Adamın hızla gelen yumruğunu göz ucuyla görür gibi oldu, ar-

dından kafasında şimşekler çakarak kendini korkuluğun dibine yığılmış hâlde buldu.

Başını sersemce iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

Kalk, Alex, kalk.

Tanrım, suratı baştan aşağı zonkluyordu. Yine:

Yuvarlanıp kısmen oturur pozisyona geçti. Gövdesine dolanan koca tunik öyle ağırdı ki.

Alex'i yere yıkabilirlerdi ama kimse onu orada tutamazdı. Gözlerini kırpıştırıp inleyerek odaklanmaya çalıştı. Zar zor bir dizinin üstüne kalktı. Deniz feneri jöleden yapılmışçasına sallanıyordu.

Dük Michael tepesinde dikiliyor, kanlı ellerinden biriyle burnunun parçalanmış enkazını tutuyordu. "Beni ısırdın!" diye bağırdı, sadece acıyla değil, hınçla da.

Alex kesinkes yenilecek ve büyük ihtimalle ölecekti ama bu rezil rüsva herifin canı cehennemeydi. "Süpvüntü seğsin," derken dili biraz zor döndü ama yine de dük kastedilene anladı. Dişlerini kırmızı bir tebessümle gösteren genç kadın kahkaha attı. "Sen Avrupa'nın en büyük süprüntüsüsün."

"Seni küçük *kaltak*." Michael onu boğazından kavrayıp havaya kaldırdı.

Alex nefes alamıyordu. Debelenip kıvranan genç kadın tekmeler savurdu. Ayak parmakları pütürlü döşeme taşlarına sürtündü. Michael vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyordu. Nasıl olmuştu da Alex daha önce bu aşağılık suratı görmekten mutluluk duymuştu?

Nefes alamıyordu. Adamın ellerini tırmalayıp omuzlarını çekiştirirdi. Fakat kolları hiç de yeterli gelmedi. Hep daha uzun boylu olmak istemişti. Michael'ın parçalanmış burnundan sakalına kanlar akıyordu.

Nefes alamıyordu. Boğazından gıcırtilar ve gurultular geliyordu. Suratı zonkluyor, ciğerleri âdeta patlıyordu. Cayır cayır yanan ateşe rağmen Pharos'un tepesi gitgide kararıyordu.

Alex kanının kulaklarındaki uğultusuna rağmen bir tıptırtı, bir hışırtı duyar gibi oldu. Ses merdivenlerden geliyordu.

Dük Michael'ın gözü seğirdi. Başını hafifçe çevirip o tarafa göz attı. Bu da Alex'in vücudunu bükerek ona yaklaşmasına, kıymıklarla kaplı kana bulanmış kolunu onunkinin altından uzatmasına ve kalan son kuvvetiyle kırık tırnağını gözüne batırmasına yetti.

"Aah!" Kızı bırakan Michael kırık korkuluğa, gece göğünün o

simsiyah kesitine doğru geri geri yalpaladı. Tam o sırada Aziz Natalia Alevi'nin kükreyen sütunundan bir şey fırladı.

Thornlu Jakob kanlı dişlerini delice bir hırıltıyla meydana çıkarmıştı. Karnına bir kılıcın, böğrüneyse bir hançerin kabzası saplıydı.

Panikli, ıslıklı bir nefesle ciğerlerini dolduran Alex geriye tökezlerken takılıp düştü. Aynı anda yaşlı şövalye cehennemden gelen bir iblis gibi alevleri yardı. Giysileri, saçları, hatta sakalı alev almıştı. Bir kolu savrulurken diğeri gevşekçe sarkan adam sallantılı bir adımla hücum etmekten ziyade yere kapaklandı.

Dük Michael dönmeye çalıştıysa da önce Jakob ona çarptı. Michael iriyarı biriydi ama Jakob da öyleydi ve yaşlı şövalye elinden geleni ardına koymadı.

İkisinin de ayakları yerden kesildi. Gece göğünün önünde alevlerle sarılı olarak bir an boşlukta asılı kaldılar.

Sonra da düştüler.

Hırpalanmış boğazı hızlı hızlı nefeslerle sızlayan Alex yattığı yerde ağzı açık öylece baktı. Ardından yüzükoyun dönüp kenara kadar süründü.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı.

Ateşten bir benek Sütun'un yanından hızla düştü, denize doğru alçaldıkça küçüldü.

Derken bir anda söndü.

“Lanet olsun,” diye tısladı çarka asılan Balthazar. Eskiden beri ağır işlerle arası iyi olagelmemişti ve dahası, vücut hırsızı eski imparatoriçeyle yaptığı sihir düellosunun ardından iliklerine kadar bitkindi. Onu ayakta tutan tek şey kazandığı zaferi Baptiste'in başına kakma düşüncesi idi.

“Lanet olsun.” Harcadığı çabayla kolları ağrıyarak, yıldırımın kavurduğu elleri sızlayarak, alını boncuk boncuk terle kaplanarak uğraşırken Athenaeum'un girişindeki kapı sinir bozucu şekilde kademe kademe yükseldi.

O günkü olayları hatırlattığında –ki bunu artık saat başı yapmaya niyetliydi– kadının yüzünün alacağı ifadeyi hayal etti. *Seni frenomansi yoluyla kontrol edilen bir kurtkadından kurtarmamı hatırlıyor musun? Ardından Avrupa'nın en güçlü efsuncusuyla çekişip berabere halışımı? Veya bir dakika. Onu yerle yeksan etmemi! Sonuçta sıkacağı*

Annesi Diaz Birader'i aileleri daha da küçük düşmesin diye Kilise'ye sokmuştu. Fakat Diaz her nasılsa Dünyevi Kurya başkanının bunu duymak istediğini sanmıyordu. Ayrıca Diaz Birader'in tecrübeleri *dahilinde* bir şey varsa, o da insanlara duymak istediklerini söylemekti.

“Elbette,” dedi yavan bir tebessüm etmeyi becererek. “İyilik yapmak için.”

Artık bu ne anlama geliyorsa.

palavrayı düzeltebilecek kim vardı? *Ve de onu güya ölmüş İmparatoriçe Eudoxia'nın reenkarnasyonu olarak ifşa edebilen tek kişi olduğumu ispatlamamı!*

“Lanet olsun!” diye hırıldadı tekrar, çarka sabırsızca asılmayı sürdürerek. Baş eziyetçisine karşı bunca zamandır hayalini kurduğu nihai ve ezici zafer artık parmaklarının ucundaydı. Ne kadar kaypak olursa olsun, o eziyetçinin artık pes etmekten başka seçeneği kalmayacaktı!

Balthazar Sham Ivam Draxi... diyecekti Baptiste, her bir heceyi doğru telaffuz ederek. Ardından şahane bir yenilgi ifadesi takınacaktı. *Baştan beri hakkında yanılmışım. Meğerse küçümsenecek biri değilmişsin. Bilakis sadece günümüzün değil, tüm zamanların en maharetli sihirbazlarındanmışsın. Aslında Baptiste bu tarz konuşan biri değildi ama söyleyeceklerinin özeti böyleydi! Muazzam güçlere, eşsiz bir idrak kabiliyetine ve hiç de itici denemeyecek baldırlara sahipsin!*

Baptiste gözlerinin içine bakacaktı. *Baştan beri hakkında yanılmışım.*

Geri geldin. Bizim için. Benim için. Sen...

Duraklayan Balthazar dalıp gitti. “İyi birisin,” diye fısıldadı.

Çarkı bıraktı ve zincirler şingirdarken o aceleyle kazıklardan birine takılıp gömleğini yırtarak parmaklıkları kapının altından geçti.

“Neler olduğunu tahmin bile edemezsin!” dedi gururla, başını eğerek karanlığa çıkarken. “Severa meğerse...”

Esrarengiz, tekinsiz ve sapkın şeylere Balthazar’dan daha fazla tanıklık etmiş çok az kimse vardı. Fakat Athenaeum’un önündeki bahçede onu bekleyen murdar sahne onu bile duraksattı.

Sanki hayvanlarla, insanlarla ve vücut sıvılarıyla dolu dev bir çuval müthiş bir yükseklikten düşüp patlamıştı. Her tarafa kan sıçramış, Athenaeum’un sütunları kırmızıya boyanmış, kırık ağaç dallarına egzotik canlı türlerinin postlarından parçalar takılmış, yapış yapış çimenliğin her santimi tanımlanamaz organlarla kaplanmıştı.

Bu mezarlık avlusunun ortasında Diaz Birader diz çöküyor, onun biraz ilerisinde Vigga elleri ve dizlerinin üstünde duruyordu. Kadının büyük ölçüde çıplak ve kana bulanmış olmasının yanı sıra ağlamaya benzer garip bir sızlanma çıkarması, kısa süre önce dönüşüm geçirdiğine işaret ediyordu. Bu da mekânın hâlini epeyce açıklıyordu. Ceset yaratma konusunda sahiden de Vigga’nın üstüne yoktu.

Burnunu kırıştıran Balthazar bir ayakkabısıyla basamaklardaki et

parçalarını süpürdü ve tiksintiyle homurdanarak korkunç derecede çarpılmış kopuk bir kolu kenara tekmeledi. Diaz Birader anlayışlı bir ruh hâlinde değil gibiydi. Dönüp bakmaya bile yeltenmemişti.

“Dediğim gibi...” Balthazar mide bulandırıcı bir ölü et, eğri büğrü kemik, yamuk yumuk kol ve bacak, diş ve de boynuz yığınının etrafından dikkatle dolaştı. “Neler olduğunu tahmin bile...”

Vigga'nın önce iniltili bir hıçkırık, sonra da boğulurcasına bir gurutlu çıkarmasıyla cümlesini yarım bıraktı. Kurdun üstündeki kanın azımsanamayacak bir kısmının *kendisinden* aktığı açıktı. Dövmeli sırtında upuzun, sızıntılı bir kesik vardı. Bacaklarından biri hiç de sağlıklı görünmeyen bir şekilde yırtılıp bükülmüş, bir kolu ve o koldaki bazı parmakları eğrilmişti. Yüzünden sarkan şey bir deri parçası mıydı? O yaranın gerçekten sarılması gerekiyormuş gibiydi.

“Baptiste nerede?” diye sordu Balthazar, etrafa göz gezdirerek. “Muhakkak saklanıyordur. O kahrolası kadın *asla...* çıkıntılık... yapmaz...”

Kana bulanmış yüzünden aşağı şıpır şıpır gözyaşları akan Diaz Birader başını yavaşça sağa sola salladı. Balthazar kurtkadın ile keşişin arasında bir şeyin yattığını fark etti. O şey bir leş miydi? Ceset feci şekilde çarpılmış, kafatasının büyük bölümü eksilmişti. Kırık bacaklarındaki şeyler... dize kadar gelen çizmeler miydi?

Balthazar'ın aniden ağzı kurudu. Dört ayak üstünde titreyen, zırlayan, kanayan Vigga'ya baktı.

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı.

Kurtkadın öne eğilip yüksek sesle öğürdü. Bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlarken bir yandan da kanlı sakatatlar kustu. Öksürdü ve sarsılarak ağzından bir şey çıkardı. Dişlerinin arasına uzun, kanlı bir cisim sıkışmıştı. Siyah, kıvrıkcık saç demetleri.

“Sen ne yaptın?” diye sordu Balthazar.

Vigga perişan bir sesle uluyarak ellerinin üstünde sallandı ve tekrar istifra etti. Gitgide genişleyen kan birikintisine siyah et parçaları saçıldı. Orada ışıldayan bir şey vardı. Sakın bir... altın diş olmasındı?

Vigga aldığı her sert nefeste sızlanarak, yüzünden yaşlar boşanarak ona uzun uzun baktı.

Balthazar kadının üzerine eğilerek haykırdı. “Sen ne yaptın?”

Derin Cepler

Taht salonunun kapı kanatları savrularak açıldı ve Zizka kendinden emin adımlarla içeri daldı. Kenarları kardinal kızılı vakur siyahlar giyen kadına, başlarını önlerine eğmiş bir düzine rahipten oluşan suskun bir heyet eşlik ediyordu. Göz kamaştırıcı mekândan ve görkemli manzarasından yahut yılanların arasına karamsar bir sessizlikle kurulmuş Alex'in huşu uyandırıcı görüntüsünden, hatta çıkmak zorunda kaldığı merdivenlerden yılmışsa bile hiç belli etmiyordu.

“Majesteleri,” diye hitap edip belli belirsiz eğildi. Alex'in bilerek pudralamadığı yüzünü ve boynunu kaplayan boksör morluklarına göz gezdirirken istifini dahi bozmadı. “Size Papa Cenapları'nın selamlarını iletiyorum ve onun hem elçisi hem de temsilcisi olarak diz çökmemin yasak olduğunu üzümlere belirtiyorum.”

“Sanki aksi hâlde ayaklarıma kapanırdın,” diye sessizce homurdandı Alex.

“Ve Diaz Birader.” Zizka tahtın sağındaki basamaklarda dikilen adama döndü. “Seni tebrik etmek iste...”

“Aslına bakarsanız Diaz Baba,” dedi Diaz.

Zizka yılmadığı gibi şaşırmadı da. Diaz'ın keşiş tulumu yerine giydiği rahip cüppesini ve tahta çember yerine taktığı gümüş tekeri şöyle bir süzmesi, neler olduğunu çözmesine yetti. “Demek Majesteleri seni Doğu Kilisesi'ne dahil etti.”

“Kişisel papazım ve günah çıkarıcım olarak,” dedi Alex, çabucak öfkelenmemek için kendini zorlayarak. “Sadakatini ispatladı. Ve benim konumumdaki biri güvene paha biçemez.”

Diaz Baba kolay kolay tepesi atan biri değildi. Kardinale kocaman gülümsedi. “Saray şapeli önceki tapınağımdan çok daha mütevazı bir yer. Yine de yeni rolüm kısıtlı yeteneklerime daha uygun olduğunu düşündüğüm idari sorumluluklar getiriyor. Umarım sunduğu fırsat için Cenap'a teşekkürlerimi iletirsiniz ama zaten hatırladığım

kadarıyla, siz ekselansları, Kutsal Menfaat Şapeli vikarlarının görevlerinde... uzun süre kalmalarının beklenmediğini beyan etmişsiniz, öyle değil mi?”

Kardinal Zizka hiç istifini bozmadı. “Semavi Saray böylesine ümit vaat eden bir ilahiyatçıyı kaybetmenin eksikliğini mutlaka çekecektir ama sensiz yolumuza topallayarak da olsa devam etmeye çalışacağız. Neyse. Öncelikle, Papa Cenapları’ndan bir armağan getirdim...” Zizka’nın parmak şıklattığı bir rahibi başını önüne eğerek ileri çıktı ve pırlantalı bir kutu uzattı. “Mübarek Aziz Natalia’nın asırlar sonra hem onun hem de sizin doğum yerinize iade edilen bir kutsal emaneti. Truva imparatoriçesi olarak layık olduğunuz makama kavuşmanızdan dolayı Papa’nın duyduğu sevincin bir ifadesi. Tabii benim de...”

Alex başını geriye atıp tavana, “Hah!” diye bağırmaktan kendini alamadı.

Rahip kutuyu tutan elleri titreyerek tedirgince donakaldı. Hanımı kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. “Majestelerinin yararına harcadığım onca çabadan sonra sözlerimden nasıl kuşku...”

“Ah, *en ufak* bir kuşkum yok!” Alex de kendi parmaklarını şıklattı. Dük Michael’a yazılmış mektubu çıkaran Diaz Baba podyumdan inip onu Zizka’ya sundu.

Kardinal önce Diaz’a, ardından Alex’e göz attı. Mektubu aldı. Şöyle bir salladı. Sabırsız bir el hareketiyle başka bir rahibi yanına çağırdı. Adam ona kulplu bir lens uzattı. Lensi gözüne dayayan Zizka mektubu eğerek yeterince ışık almasını sağladı ve uygun mesafeyi bulana dek ileri geri oynattı. Kısa süreliğine gözlerini kısıtı. Kendi mührü ve imzası. İhanetinin inkâr edilemez kanıtı. Lensi indirip rahibe geri verdi, ardından bir el hareketiyle adamı başından savdı. Kâğıdı iki parmağı arasında Diaz Baba’ya uzatarak bezgin bir iç geçirdi.

“Eh, ona mektubu yakmasını tam da bu yüzden söylemiştim,” dedi umursamazca.

Alex kardinale bakakaldı. “Hepsi bu mu?” Aslında ne beklediğini bilmiyordu. Soğukkanlılıkla çürütülebilecek eften püften inkârlar. Hışımla reddedebileceği yalvar yakar af ricaları. Fakat böyle... duygusuzca omuz silkmek? “Dayımla komplo kurdun...” Dayısıyla komplo kurulması bir çocuk oyununda hile yapılmasıyla eşde-

germişçesine kendi sesinde duyduğu kırgınlık genç kadının içinde birikmiş öfkeyi taşırdı. “Hem de beni öldürmek için!” Cümlesinin sonunda avazı çıktığı kadar bağırdığı için Dük Michael’in yumruk attığı yerdeki kaburgalarına bir ağrı saplandı. Bu da kıza sesini daha da yükselttirdi.

Diaz Baba irkildi. Muhafızlar mutsuzca kıpırdandılar. Zizka’nın rahipleri gerilediler. Kutuyu tutan, yükünü göğsüne bastırarak büzüldü. Fakat kardinalin kendisi tıpkı şoka ve yılığa olduğu gibi öfkeye karşı da bağışık görünüyordu.

“İnsanlar beni devamlı öldürme girişimlerinde bulunurlar,” dedi kadın. “Başansız olmaları hâlinde üzerime alınmamaya çalışırım.”

Alex kadına bakakaldı. “Ne yaparsın, ne yaparsın?”

“Asabiyetinizi çok iyi anlıyorum...”

“Gazabımı demen daha doğru olur!”

“...ama bir seçimle karşı karşıyaydım. Dünyevi Kurya başkanı olarak beş Kutsal Ana’ya hizmet ettim. Böyle bir rol de bazı şeyler gerektirir. Mesela büyük fedakârlıklar, eziyetli tavizler ve zaruri...”

“Kötülükler mi?” diye tersledi Alex.

“Bir kadının kötülüğü, bir başkasının... *menfaatidir*. Vazifem Cenap ışıktaki kalabilsin diye gölgelerde yürümektir. İmparatoriçe olarak kendinizi sıklıkla gölgelerde bulabilirsiniz. Siz de kendi fedakârlıklarınızla ve tavizlerinizle karşılaşacak, hatta zaman zaman menfaatin gerektirdiklerini yapmaya mecbur kalacaksınız. Büyük koltukta oturmanın bedeli budur.” Kardinalin bakışları Yılan Tahtu’nda gezindi. “Ve bundan daha büyük bir koltuk yoktur. İsteğiniz nedir?”

“Öncelikle bir özür hiç fena olmaz!” diye hırıldadı Alex, incinmiş kaburgalarını ovuşturarak.

“Özür dilerim. Başka?”

Alex asla oradan neyle ayrılacağını düşünüp taşınmadan Keseci Gal’ı görmeye gitmemişti. “Şeytanları istiyorum. Papa’nın bağından salınıp bana devredilmelerini istiyorum.”

Zizka nihayet kaşlarını çattı. “Katiyen olmaz.”

“Pazarlık yapabilecek bir konumda...”

“Ben bir hiçim ama karşınızda Cenap’ın temsilcisi olarak duruyorum ve Cenap da Tanrı’nın dünyadaki sesidir.” Zizka bağırmamakla beraber son kelimeleri neredeyse duyanların kulaklarını ağrıtabilecek

şekilde çıkaracak bir yöntem kullandı. Yankılar dinerken işaretparmağını tavana doğru salladı. “Tahtınız ne kadar heybetli olursa olsun, Mevla’nınki daima sizinkinin üstünde yer alacak. Talebinizi anlıyorum. Hatta size olan saygımı artırıyor. Şeytanlar koruyucularınız oldular. Size en zor zamanlarınızda arka çıktılar. Fakat gerçekte ne olduklarına dair hayallere kapılmayın. Vigga Ullasdottr bir kurtkadına dönüşmeden önce bile kontrol edilemez bir belaydı. Onu şimdi nasıl kontrol altında tutacaksınız? Baptiste’e sormamızı ister misiniz?”

Mahcup bir suskunluk yaşandı. Alex kolunu kaplayan sargıları çekiştirdiğini fark edip kendine hâkim oldu.

Diaz Baba boğazını temizledi. “Vigga’nın tutulabileceği en uygun yerin Semavi Saray olduğunu kabul ediyoruz...”

“Eğer diğerlerinin ondan daha az tehdit teşkil ettiklerini sanıyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz demektir. Baron Rikard’la keyfi yerindeyken tanışacak kadar şanslıydınız. Keyfi kaçtığında Doğu Avrupa’nın koca koca kısımlarını haritadan siler. Hele hele iblislerle pazarlık eden mezar soyguncusu hakkında hiç ağzımı açtırmayın.” Kardinal hıhladı. “Tebaanız o tür yoldaşlar ağırlayan bir imparatoriçe hakkında ne düşünür?”

Alex yutkundü. Fedakârlıklar yapıp tavizler vermeye sahiden mecburdu. “Öyleyse Sunny...”

“Emin misiniz? Elf ömrünü kendi türünden ayrı geçirip bizimkinden eziyet gördü. Şahsen ben aklımdan geçenleri anlamakta zorlanıyorum. Türü tarafından bulunacak olursa, onlara karşı bizimle omuz omuza duracağını kesinkes söyleyebilir misiniz? Ve emin olun ki türü geliyor. Eğer Batı’da elflerden korkuluyor ve nefret ediliyorsa, burada katıksız bir tiksinti ve nefret hedefidirler; hem de geçerli sebeplerle. Onu bir evcil hayvan gibi yanınızda barındırırsanız ve vaziyet anlaşılırsa, tebaanız büyük ihtimalle ikinizi birden yakar.”

Alex bir denemede daha bulundu. “Şeytanlar... cemaat... kötü kalpli değiller...”

“Öyle olduklarını asla söylemedim ki. Kötülükle müzakere edilebilir. Şeytanlar ise çok daha tehlikeliler. Her biri kendince bir çocuk ama aynı zamanda canavarların güçlerine sahipler ve benimle birlikte kontrol altında tutulabilecekleri Kutsal Şehir’e dönmeleri lazım. Açıkçası, böylesi sizin için olduğu kadar onlar için de daha iyi olur.

Er ya da geç onları kendi ellerinizle kafese koymanız gerekir. Yoksa onlar tarafından yok edilirsiniz. Ve bence bunu bilecek kadar zekisiniz.” Doğrusunu söylemek gerekirse, Alex gerçeğin farkındaydı. Keseci Gal’in yanından asla istediklerini tamı tamına alarak ayrılmamıştı ve Zizka bambaşka seviyedeki bir pazarlıkçıydı. “İtiraf etmek gerekir ki, Thornlu Jakob farklı bir vaka,” diye sözlerini sürdürdü kardinal. “Onu burada görmeyi bekliyordum...”

“Denize düştü,” dedi Diaz Baba.

“Dikkatsizlik etmiş.”

“Bu kulenin tepesinden!” diye hırıldadı Alex. “Alevlere boğulmuş hâlde. Hayatımı kurtarıırken. Dostun Dük Michael’dan!”

“Tam da... Jakob’dan beklenecek bir davranış,” dedi Zizka, bu bilgiden de zerre kadar rahatsız olmaksızın. “O kadar ciddi birine göre hep dramatik bir karakteri olageldi. Eninde sonunda karaya vurabilir. Öyle bir durumda size katılmakta serbest. Herhangi bir suçtan hüküm giymedi. Ama bilin ki içlerinden en tehlikelisi o olabilir.” Zizka bir adım öne çıktı. İriyarı bir kadın değildi ama her nasılsa orayı doldurur gibiydi. Tüm o cafcaslı debdebenin ortasında sözünü sakınmayan simsiyah bir kuleydi. “Açık konuşabilir miyim, majesteleri?”

“Cinayete teşebbüs itirafında bulunduğu göre açık konuşmanın pek bir fark yaratacağını sanmam, haksız mıyım?”

“Tanıştığımız zaman karşımda çaresiz bir çocuk gördüm. Terbiyeden, eğitimden veya kişilikten yoksun bir hırsız ve dilenciydiniz. İmparatoriçelik şöyle dursun, buraya bir hizmetçi olarak bile kesinlikle yakışmazdınız. Açıkçası, ilk fırsatta kaçıp gideceğinizden veya bir lokma ekmek için davamıza ihanet edeceğinizden kuşkulandım.”

Kardinal Zizka kızı, hatta içerideki herhangi bir kimseyi karşı çıkmaya davet edercesine sözlerine uzunca bir ara verdi. Kimse öyle bir şey yapmadı.

Bir adım daha yaklaştı. “Dük Michael yılanın tekiydi. Ama yılanlarla nasıl muhatap olunacağını bilirim. Sizin yerinize onu seçmek kendiliğinden verilmiş bir karardı.”

Alex tıpkı Baron Rikard’dan öğrendiği gibi çenesini kaldırdı. “Peki ya şimdi ne görüyorsun?”

“Terbiye taklit edilebilir. Eğitim sonradan edinilebilir. Asıl önemli olan kişiliktir ve o bakımdan...” Zizka kızı dikkatle süzdü. “Gö-

rünen o ki peşin hüküm vermişim. Karşımda akıllı sesleri dinlerse ve akıllıca kararlar verirse rolünü pekâlâ hak edebilecek bir kadın görüyorum.”

“Diğer adayların başlarına gelenler de cabası.” Alex parmaklarıyla tek tek saydı. “Biri bir kurtkadın tarafından parçalandı, biri batan bir gemide kılıçla şişlendi, biri bir ölümler ordusu tarafından veba çukurunun içine çekildi, biri donup yüzlerce parçaya ayrıldı, biri de Avrupa’nın en yüksek noktasından denize çakıldı.”

Bir duraksama yaşandı.

“Anlaşılan karar yine kendiliğinden verilmiş,” diyen Kardinal Zizka bir adım daha attı. “Korkarım kişi ne kadar güçlüyse, o kadar sıklıkla kararların kendiliğinden verildiğini keşfediyor. Kaçınılmaz bir durumla karşı karşıya kaldığımızda güvenlikleri ve refahları için bize bel bağlayanların hatırına o durumdan en iyi şekilde yararlanmak bizim görevimiz.”

“Yani herkesin iyiliği için hislerimi bir kenara koymamı mı öneriyorsun?”

“Ne güzel söylediniz. Bir o kadar da doğru konuştunuz.” Hislerini sesiyle ele vermeyen Zizka bir adım daha attı ve ayak parmakları neredeyse Yılan Tahtı’nın en alt basamağına değdi. “Yine de açık konuşmak gerekirse, pozisyonunuz istikrarsızlığını koruyor. Çok az dostunuz ve pek çok düşmanınız var. İmparatorluğunuz düşmanlar tarafından kuşatılmış durumda. Üstelik daha elflere, taptıkları şursuz tanrılara ve doymak bilmez iştahlarına değinmedik bile. Onlar en cesurların bile düşündükçe titremesini, en güçlülerin bile onlara karşı türlü türlü ittifak kurmasını gerektiren bir düşman. Size ihtiyacınız olan desteği ancak Avrupa’yı tek gerçek Kilise’nin çatısı altında birleştirecek Papa Cenapları sağlayabilir.”

“Papa derken herhalde onun Dünyevi Kuryasını kastediyorsun.”

“Yaşınızın ötesinde bir hikmet sergiliyorsunuz.”

Bir duraksama oldu. Alex başını çevirip Diaz Baba’ya göz attı. Adam kaşlarını kaldırıp belli belirsiz kafa salladı. Konunun buraya varış şekli hiç de hoş değildi. Fakat Alex başından beri buraya geleceklerinin bilincindeydi.

Hırsızlar ve imparatoriçeler. Hepsinin de ellerindekilerden olabildiğince yararlanması lazımdı.

Alex uzun bir nefes alıp konforsuz koltuğunda kaykıldı. “Doğu

ve Batı kiliseleri arasındaki bir birleşimi değerlendirmeye ve büyük hizipleşmeyi sonlandırmaya yönelik gayret göstermeye hazırız.” Gözlerini Kardinal Zizka'ya dikti. “Ama öyle bir şey sizin için pahalıya patlayacak.”

İki kadının birbirini sert bakışlarla süzdüğü uzun bir sessizlik yaşandı. Derken Kardinal Zizka hafif bir tebessüm etti. “Tanrı'nın cepleri derindir,” dedi.

Başka Birinin Zehri

“Kurtarıcı’nın memeleri aşkına, yaşıyor!”

Jakob rüyasında düştüğünü görüyordu.

Yandığını.

Derinlere battığını.

Rüyasında her şeyin sonunu ve akabinde gelen soğuğu görüyordu.

Fakat rüyalarında bile içini kemiren bir sızı vardı ve kıpırdanmaya çalışınca o sızı bir zonklamaya dönüşüp göğsünden tüm uzuvlarına yayıldı.

“Bakın! Kıpırdadı!”

“Nasıl kıpırdamış olabilir, seni salak. Adamcağız günlerce suda kalmış olmalı...”

Jakob bıkkın bir homurtu çıkarmak istese de bir hava akımı olmadı. Ani bir panikle yan döndü ve ciğer dolusu deniz suyunu yarı öksürüp yarı kustu.

“Kurtarıcı’nın memeleri aşkına! Cidden yaşıyor!”

Jakob tekrar sırtüstü uzandı. Her öksürük göğsüne, böğrüne, hatta ayak parmaklarının uçlarına saplanan bir kılıçtı.

Kulağına kuş sesleri çalındı. Ve de dalgaların tahtayı tokatlayışı.

Gün ışığı ısırap vererek tenine batıyordu. Ama zaten her şey öyleydi. Işık, karanlık, kuşlar, konuşmalar.

Başında iki figür dikiliyordu. Hüküm veren melekler misali.

“Nasıl yaşıyor olabilir ki?” diye fısıldadı biri.

Gözleri aydınlığa alışmaya başlayan Jakob gördüklerinin melekler değil, balıkçılar olduğunu fark etti. Toplamda bir şilteyi doldurmaya yetecek kadar sakalı olan biri genç, diğeri yaşlı iki adam.

“İşte o,” diye gıcırdadı Jakob, “uzun hikâye...”

Yine deniz suyu öğürdü, ardından kendini bırakıp orada, sallantılı güvertede öylece yattı. Aldığı her nefeste göğsüne bir bıçak saplantı, verdiklerinin her birinde tuzlu bir hırıltı çıkardı. Bir daha

asla nefes almamak. En büyük umudu buydu. Ve asla gerçekleşmiyordu.

Hâlâ yaşıyordu. Bunu her anladığında hafif bir hüsrân duyuyordu.

Balık kokusu alabiliyordu. Çünkü onlardan bir yığının üstünde çıplak yatıyordu. O günkü mahsulle beraber ağa takılmıştı. Bu kadar acı çekmeseydi kahkaha atardı.

“Truva’ya kim hükmediyor?” diye fısıldadı.

Genç olanı ona gözlerini kırıştırdı. “İmparatoriçe Alexia.”

“Hıh.” Jakob başını geri bıraktı. Altındaki güverte gıcırdıyordu. Mavi gökte bir çift beyaz bulut süzülüyordu. “İşte bu iyi.”

En azından umudu o yöndeydi.

Haklı çıkıp çıkmayacağını zaman gösterecekti.

Bir zamanların anlı şanlı Altın Nizam Büyük Ustası, bir zamanların boyun eğmez Burgonya İmparatoru Şampiyonu, bir zamanların kötü şöhretli Livonya Cihadı Başgenerali Thornlu Jakob bir balıkçının en iyi ikinci ödünç paçavraları içinde kamburunu çıkararak Asma Bahçeleri’nde topallıyor, terleyip küfrediyor, kollarını sardığı akciğerlerinin etrafındaki kısmen iyileşmiş yaralar zaten çektirdiklerinden daha fazla acı çektirmesinler diye sıkılı dişlerinin arasından yalnızca sığ nefesler alıyordu.

Gözyaşlarının arasında soluk bir lekeden ibaret olan bazilikaya varmadan önce durdu ve yoldan çıkıp alnını en yakındaki ağaç gövdesine sürttü. Fazlasıyla uzun ömrü boyunca her seferinde bir öncekinden daha bile perişan hâlde eski yenilgilerin sahnelerine inatla ayak sürümüşü.

“Kendimi hissettiğim gibi görünüyorsun.” Bir bankta kaykılmış oturan Baron Rikard kadim bir kertenkele gibi güneşleniyordu. Vampirde birkaç gün evvel şehirde caka satmış, çamaşırcı kızlardan sokak kedilerine kadar tüm dişilere başlarını çevirtmiş genç tanrıdan eser yoktu. Simsiyah yelesi dökülmüş, geriye beyaz teller kalmıştı. Zümrüt yeşili gözleri bulanıklaşıp kanlanmıştı. Yeni porseleni andıran teni sarkarak eyer köselesine dönmüştü. Gerçi birkaç gün tuzlu suda beklemekten her yanı şişip soyulmuş Jakob’un da ondan kalır yanı yoktu.

“Dük Michael beni şişledi,” diye homurdandı şövalye. “İki defa. Sonra da üstüme bir heykel devirdi.”

“Cehennemde çürüsün,” diye neşeyle homurdandı baron. “Günün birinde uçumuzun hiç kuşkusuz birbirimize kavuşacağımız yerde.”

“Yine de...” Belini doğrultmaya çalışan Jakob bilhassa şiddetli bir batma hissiyle kalakaldı ve girişiminden çabucak vazgeçti. “Lanetlilerin çektikleri işkencelerin... her zamanki sabahlarımdan ne kadar farklı olabileceğini... aklım almıyor.”

“Görmüş olduğum tablolara bakılırsa, daha fazla yaba ve alev.” Baron sargılana sargılana beyaz bir eldiven hâlini almış ellerinden birini kaldıracak gibi olsa da fikrini değiştirdi. “Bir de makata sokulan olmadık cisimler.”

“İblis tabloları... neden hep... makatlı oluyor ki?”

“Bana kalırsa iblislerden çok onları yapan ressamı tasvir ediyorlar. Üstelik bazı kimseler öyle şeylere iyi para ödüyorlar.”

“İblis tablolarına mı?”

“Makata sokulan olmadık cisimlere.”

“Birinin yediği et...” Jakob inleyerek banktaki baronun yanına santim santim çökmeye başladı. Titreyen bacakları daha fazla dayanamayınca da kalan mesafeyi kıcının üstüne düşerek katetti. “Başka birinin zehridir.”

Baronun alaycı tebessümü, yüzündeki pörsük maskede kendini belli etti. “Sen ve ben bir zamanlar yaşadığımız dönemin dehşetleriydik. Bir de şu hâlimize bak.”

“Ne kadar iyi dövüşürsen dövüş, zamanı alt edemezsin. O her imparatorluğu yıkıp geçer, her despotu devirir.”

Baron Rikard'ın pembe kenarlı, kırmızı damarlı, beyazları sarımtırak gözleri yana çevrildi. Yüzündeki tebessümden eser kalmadı. “Haberı duydun mu?”

Jakob yine o tanıdık boşalmayı hissetti. Ölüm yaşlı şövalye için asla bir sürpriz değildi. Hayatı boyunca hep peşinde olmuş ama ona bir türlü yetişememişti. İçinden çekip gitmek geldi. Veya yeniden denize atlamak. Fakat hesaba katması gereken yeminleri vardı. Dişlerini sıktı. Kırbaçlanmaya mahkûm edilmiş biri gibi kırbacın sırtına inmesini bekledi.

“Kim?” diye sordu.

“Baptiste.”

Jakob yüzünü eksitti. İşte bu haber can yakıcıydı. Katlandığı bıçaklanmalar kadar. Tabii ki ölen pek çok kimse tanıdı. Hatta

tanıdıklarının çoğu ölmüştü. Fakat Baptiste hep öylesine canlı gözük-müştü ki. “Neler oldu?” diye fısıldadı.

“Diaz Birader’e göre...” Baron Rikard omuz silk-ti. “Çıkıntılık yap-mış.”

“Öyle yapmaktan hiç vazgeçemedi.” Uzun bir iç geçiren Jakob göğ-e baktı. “Hep ondan önce öleceğimi düşünmüşümdür. Ama zaten aynı şeyi herkes için düşünürüm. Ve hep yanılırım.” Bankın arkalı-ğına takılı bastonu başıyla işaret etti. “Şunu ödünç alabilir miyim?”

Hay hay.” Rikard gözlerini kapadı. “Tekrar kıpırdamam gerekti-ğinde bunu taşınarak yapmayı planlıyorum.”

Son birkaç asırda İlahi Ziyaret Bazilikası’nın içinde fazla bir de-ğişiklik olmamışsa neden son birkaç günde olacaktı ki? Sayısız bank sırası, bir o kadar büyük ikon kalabalığı, bayat tutsünün ekşimtırak aroması ve Jakob sandaletlerini zemine sürtüp ödünç bastonunu tı-kırdattıkça bir yankılar salvosu doğuran sessizlik yerli yerindeydi.

Mamafih İkinci Cihat türbesinde bir değişiklik vardı. O iki boş lahitten biri dolu olup kapağının yeni kesilmiş mermeri eski kah-ramanlar arasında dikkat çekecek kadar parlaktı. Yakınında dikilen Alex’in başındaki altın bant, parmaklarındaki mücevherler ve elbi-sesine dikilmiş inciler mum ışığında parıl parıldı. Jakob yaklaşırken dönüp baktı ve şövalyeyi görünce gözleri kocaman açıldı.

Jakob soluklanmak için duraklayıp bastonuna yaslandı. “Eh, ölü-lerin yürüdüğünü daha önce hiç görmemişsin gibi davranma,” dedi.

“Yaşıyorsun!”

“Daima... Ooof,” diye inledi adam, Alex aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi koşarak kat edip ona sarılırken. Sıkılmanın etkisiy-le yeniden bıçaklanmış gibi hisseden Jakob geriye sendeledi ve kızı da beraberinde götürerek sırtüstü devrilmekten ancak kahramanca bir çabayla kaçınabildi.

“Pardon!” Alex onu bırakıp kendi sargılı kolunu tuttu. “Of.” Göz-leri ve boynu morluklarla çevrilmiş, burun kemiği kabuk tutmuştu.

“İki yaşlı savaş atı gibiyiz,” diye mırıldandı Jakob, elini kaburga-larından çekmeksizin.

“Sen asıl diğer pisliğin hâlini gör. Kaşlarının bir kısmı döküldü mü?”

“Aziz Natalia Alevi’ne verdiğim bir adak.” Jakob bir elini bir kaşı-

nın yansına ve birkaç tutam sakalına mal olmuş alacalı yanığa koydu.

Jakob'un diyaloglarından çoğu gibi bu da mahcup bir sessizlikle sonlandı. İkisi de İkinci Cihat türbesine ve oradaki yeni kabre uzun uzun baktı.

"Duydun mu?" diye usulca sordu Alex.

"Duydum," dedi Jakob.

"Üzgünüm."

"Ben de."

Alex boğazını temizledi. "Heykelini yaptırtayım diyorum." Homurtulu bir kahkaha attı. "Baptiste'i Kızıl William'ın yanında dururken hayal etsene."

"Duysa hoşuna giderdi." Jakob dişlerini sıktı. "Mekâna biraz albeni katar."

"Burada olmaması çok yazık. Muhtemelen heykeli kendi yontabilirdi."

"Sanırım bir yazını taş ustalığı yaparak geçirmişti. Milano düküne haber yollasan iyi edersin."

"Niye ki?"

"Adamda onun bir tablosu olacaktı. Heykel yapılırken o tablo referans alınabilir."

"Milano dükünde neden Baptiste'in tablosu var ki?"

Jakob hafifçe gülümsedi. "Uzun hikâye." Boğazını temizleyip kürsünün yakınında bekleyen bir çift genç kadını başıyla işaret etti. "Bakıyorum da yeni yardımcılara kavuşmuşsun." Kahverengi saçlısı huşudan faltaşı gibi açılmış gözlerle ikonlara bakarken sarışın olanı etraftaki eşyaları bir tefeciye kaçsatabileceğini düşünürcesine daha sinsi bir ifade takınmıştı.

"Kimsesizler." Alex eğilip mırıldandı. "Onları düşkünler evinde buldum."

"Öğrenecek çok şeyleri var."

"Kutsal Şehir'den yola çıktıktan sonra öğrendiklerim kadar değil." Alex iç geçirdi. "Hâlâ öğrenmem gerekenler kadar da. Ama en azından o işle meşgul olurken birbirimizin hâlimden anlayabileceğiz." Kollarında bir bohça taşıyan sarışın kızı eliyle yanına çağırdı.

“Sana bir hediyem var.” Açmaya başladığı bohçanın eski bir muharebe bayrağı olduğu anlaşıldı. “Sonuçta kaç kişi benim uğruma birden fazla kez can verdiğini söyleyebilir ki?”

Jakob bohçanın şekline bakarak içindekini tahmin edebildi. Fakat muhtemelen yüz bin kılıç görmüş o bile bohçanın son köşesi de açıldığı zaman ortaya çıkan şeye hazırlıksız yakalandı.

Kının gümüş kakmalı ve pırlantalı köselesi yıllar içerisinde aşındıkça yumuşak bir parıltı kazanmıştı. Kabzaya altın telinden bir file sarılmış, kutsal teker şeklindeki topuz billur bir taştan oyulmuştu. Kılıcın Jakob’dan bile daha antika bir şaheser olduğu daha ilk bakışta anlaşıyordu.

“Söylentilere göre çeliğinde kullanılan odun kömürü, Kurtarıcı’nın üstünde öldüğü tekerin bir parçasından üretilmiş,” diye mırıldandı Alex.

“Vay be...” Jakob uzanıp parmaklarını kına nazikçe değdirdi. Nasıl değdirmesindi ki? “Çok güzel. Bir kılıcın olup olabileceği kadar.”

“Antakyalı John’a aitmiş.”

“Truva mareşali. Birinci Cihat’ta Kır Leo’nun ordularını elflere karşı yönetmişti...” Jakob bunu söylerken hediyein altında yatan hediyeği anlayıp bir keyif homurtusu çıkardı.

“Herhalde sözü nereye getirmeye çalıştığımı anlamışsmdır.” Alex bir adım yaklaştı. “Herkes elflerin er ya da geç geleceğini ve geldiklerinde de aç olacaklarını söylüyor. Güvenebileceğim bir askere ihtiyacım var. Yeni cihadı yönetecek bir generale. Öncekilerin çoğunda savaşmış birinden daha iyi kimi bulabilirim?”

Alex’e hakkını vermek lazımdı; nasıl sunum yapacağını tamına farkındaydı. Semavi sarayda tanıştığı o üçkâğıtçı sokak çocuğuna benzer bir tarafı kalmamıştı. Jakob kısa süreliğine gözlerini kapadı, sonra aniden açtı. “Bazen şimdiye dek kaç kılıç taşıdığımı merak ederim. Kaçının benim kılıcım olduğunu. Uzun zaman önce, henüz çocukken ilk kılıcımın üretilmesine yardım etmiştim. Biçimsiz bir şeydi ama onunla öyle çok gurur duymuştum ki. Başka bir tanesine asla ihtiyaç duymayacağımı düşünmüştüm.”

Jakob parmak uçlarını altın kavzada gezdirdi. “Burgonya İmparatoru Odo bir turnuvada onun adına Charolais vilayetini kazandı-

gımda bana başka bir tane verdi. Tam bir sanat eseriydi. Kabzası altın bir ejderha gövdesi, kavza yaratığın kanatları, iki küçük yakut da gözleriydi. Silahtan çok mücevherdi ama onu kuşandığında... kendini *kral* gibi hissederdin.”

Dişlerini sıkarak yamuk yumuk parmaklarını kılıcın kabzasına sardı. “Papa Celladı olarak taşıdığımın yalımına ayetler basılıydı. Ucu düzdü; sivri olmasına gerek yoktu. Dengesi de dövüşmeye hiç uygun değildi. Fazla uzun, fazla ağırdı. Ama onu çektiğinde ve hükümlünün başında dikildiğinde...” Antakyalı John’un kılıcını çekerken dalgali çelik yalım kının ağzından kayarak çıktı ve mum ışığını yansıttı. “Kendini *tanrı* gibi hissederdin.”

Alex’in yutkundüğünü duyunca başını kaldırdı. Nasıl olduysa orada olduğunu unutmuştu ve attığı nutuk kızı sanki biraz korkutmuştu. Jakob kendini zorlayarak kılıcı kınına geri soktu ve o güzelim yalımı sakladı.

“Truva’ya ilk geldiğimde senin yaşlarında bir silahtardım. Elfleri görmeye can atardım. Yüce savaşçılara kendimi ispatlamak için yarıp tutuşurdum.” Kızıl William’in heykeline bakarak başını iki yana salladı. “O oğlan böyle bir kılıç kuşandığını, senin gibi bir imparatoriçe adına bir orduyu yönettiğini hayal bile edemezdi.”

“O yüzden evet demen gerekmez mi?”

Uzun bir iç geçiren Jakob sızlayan parmaklarını gevşetti. “O yüzden hayır demem gerekiyor.”

Alex başını iki yana salladı. “Ama birlikte o kadar büyük iyilikler yapabiliriz ki.”

“Bu iş hep öyle başlar. Haklı bir dava. Etmeye değer bir kavga. Her seferinde kendi kendime bunun farklı olacağını söylerim. Ama benim için dövüş devam ettikçe iyilik önemini kaybeder. Bir de bakmışım ki... bir şeytan olup çıkmışım. O yüzden Cenap’ın hizmetine girdim. O yüzden yeminime sadık kalmalıyım.” Jakob önündeki şeyi iten bir ayyaşın buruk pişmanlığıyla parmak uçlarını altın teliyle sarılı kabzadan ayırdı. “Antakyalı John büyük bir kahramandı.”

“Öyle derler.”

“Ve de kana susamış bir haindi.”

“Ha?”

“İlk Cihat’ın ardından imparatora cephe aldı ve Yılan Tahtı’nı ele

geçirmeye çalıştı. Elflerinkinden aşağı kalır yanı olmayan bir iç savaş çıkardı. Binlerce ölüme sebep oldu, yenildi, kör kaldı ve sürgüne gönderilip sefalet içinde öldü.”

“Vay canına. Öykünün o kısmını hiç anlatmazlar.” Alex kılıca bakarak burun kıvırdı. “Eh, zaten sende dursaydı bir trole falan saplı bırakırdın.” Silahı verdiği sarışın nedimesi pırlantalı topuzu düşünceli gözlerle süzerek gülümsedi. “O şeyin yerine konulup konulmadığını kontrol edeceğim,” diye mırıldandı Alex.

Kızın tebessümü ne kadar sinsiceyse reveransı da o kadar beceriksizceydi. “Çok makul bir davranış, leydim.”

“O şakacı aziz kim?” diye sordu Alex.

Jakob türbenin yanındaki ikona bakmakta olduğunu keşfetti. İkon elinden daha büyük değildi. “Aziz Stephen. Savaşçılar hamisi. Çaresizlerin koruyucusu.”

“Uygun.”

“Tapınak şövalyeleri kalkanlarının arkasına onun tasvirini çizerlerdi. Eskiden bende de bir tane vardı ama...”

“İşte.” Alex hiç düşünmeden ikonu takılı olduğu kancadan alıp yaşlı şövalyeye uzattı. “Buradan elin boş ayrılmayacaksın, o kadar.”

Jakob etrafa göz attı. “Emin misin?”

“Ya bu ya da bir dukalık. Galiba İznik boştaydı.” Alex küçük resmi üzerlerindeki yankılı boşluğa ve aziz çehreleriyle kaplı dönümlerce genişlikteki duvarlara doğru salladı. “Hem sanırım bizde yeteri kadar var.”

Jakob dönüp Baptiste’in lahdine doğru bir adım attı ve elini kapağın üstüne koydu. “Ölmesi gereken bendim. Uzun zaman önce. İkinci Cihat’ta. O zaman buraya ben defnedilebilirdim. Kahramanların yanına. Hâlâ öyle bir şeyi hak ederken.”

Alex omuz silkti. “Öyle olsaydı, çaresiz kaldığımda beni kim korurdu?”

Jakob iki eliyle birden ikonu kızdan aldı. “Belki kötü adamlar her şeye rağmen iyilik yapabiliyorlardır.”

“Yeterince yaparlarsa iyi adamlar hâline gelmezler mi?”

“Belki,” dedi Jakob. “Belki günün birinde.” Bunu sırf Alex inanmak istediği için söyledi. Kendisinin inanabileceğinden emin değildi.

“Eh, hâlâ boşta bir mezarımız var.” Alex başıyla Baptiste’in yanın-

dekini işaret etti. Sonuncusunu. “Onu senin için bekletirim.” Eğile-
rek fısıldadı. “şansın yaver giderse diye.”

Jakob bu söze güldü: Canını ne kadar yaksa da bir kolunu Truva
imparatoriesine dolayıp onu sıktı. “İyi şanslar, Alex,” dedi ve he-
men ardından genç kadını bırakıp kapıya doğru topalladı.

“Sence şansa ihtiyacım olacak mı?” diye arkasından seslendi
Alex.

Jakob arkasına dönmedi. “Hepimizin olacak,” dedi.

Tüm Kötü Şeyler

“Seni burada bulabileceğimi tahmin etmiştim.”

“Hoş bir yer.” Sunny başını tekrar arkaya yatırıp kıpırtılı yeşilliklerin arasından mavi göğe baktı. “Yaprakların arasından sızan gün ışığı ve dalların arasından esen rüzgâr.”

“Bitkileri seven bir elf.” Alex morarmış yüzünden gün ışığı çizgileri geçerken kadının yanına oturdu. “Amma klişe.”

“Hoşuma giden şey bitkilerden çok gölgeler. Bazen sadece... nefes alabilmek güzel oluyor.”

Bunu sessizlik izledi. Sunny'nin nasıl bozacağını bilmediği bir sessizlik.

“Gidiyoruz,” dedi bir süre sonra.

“Biliyorum.”

“Büyük ihtimalle bugün. Kardinal Zizka bizi Kutsal Şehir'e geri götürecektir.”

“O ve ben... biraz anlaşmazlık yaşadık.”

“Kardinal Zizka'yı tanımak, onunla anlaşmamaktır.”

“Beni öldürtmeye çalıştı.”

“Eğer teselli olacaksa, o bakımdan yalnız değilsin.”

“Biraz oluyor.” Alex dönüp elfe baktı. “Kim yalnız kalmak ister ki?”

Sunny gözlerini yere dikti. Çizmelerinin arasında çok ilginç bir şey varmışçasına. “Ona kafa tutmandan etkilendim. Herhalde bir imparatoriçenin korkmak gibi bir lüksü olmuyor.”

“Bir imparatoriçe sürekli korkar. Ama belli edemez. Zizka'dan seni serbest bırakmasını istedim ama...”

“Bırakmadı.” Sunny bundan en ufak bir keyif almıyordu. Sonuçta hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

“Kalabilmeni isterdim,” dedi Alex.

“Biliyorum. Ama kalamam.”

“Seninle gelebilmeyi isterdim.”

“Biliyorum. Ama gelemezsin.”

Bir sessizlik daha. “Beni artık kim kurtaracak?”

“Eh, işler iyi giderse... belki kurtarılmaya ihtiyaç duymazsın.”

Alex ona göz attı.

Sunny ağaçlara bakarak yüzünü buruşturdu. “Öyleyse Diaz Baba.”

“O ahmak görünmez bile olamıyor.”

“Belki kendi kendini kurtarman gerekir.”

“Ben de bunu söyleyeceğinden korkuyordum.”

Çıkan bir esinti ağaçları salladı ve aralarındaki boşluktan aktı. O boşluk dar olmasına dardı ama kapanması imkânsızdı.

“Peki ya...” Alex dudaklarını yalayıp sesini bir fısıltıya indirdi. “Gerçek bir... imparatoriçe olmadığımı keşfederlerse...”

“Artık gerçeksin. Nereden gelmiş olursan ol.”

“Ama yaptıklarım... Ben iyi biri değilim...”

“İyi veya kötü olmanı sağlayan şey yaptıkların değildir. Bundan sonra yapacaklarındır.”

Alex hafifçe hıhladı. “Bir elf bir imparatoriçeye fazilet dersi mi veriyor?”

“Birinin vermesi lazım ve rahibin bir kurtkadınla düzüştü.”

Alex bu sefer bir kahkaha hıhlaması çıkardı. Sunny onu güldürebildiğine sevinse de Alex’in tebessümü fazla uzun sürmedi. “Sana verebileceğim... ne var?” diye sordu. “Bir şeyler... hak ediyorsun.”

Sunny durup düşündü. Son bir öpücük isteyebilirdi. İçinden bir ses Alex’in de aynı şeyi istediğini söylüyordu. Fakat bir öpücük bir şeyin başlangıcı, başka bir yere açılan kapıydı. Asıl eğlence öbür tarafta bekleyenlerin vaadiydi. Fakat hiçbir yere çıkmayacağını bildiğin bir öpücüğün... kıymeti neydi? Sahip olmadıklarını hatırlatmaktan başka işe yaramazdı. Asla anlatılmayacak bir öykünün ilk cümlesi gibiydi.

Sunny başka tarafa baktı. “Hiçbir ihtiyacım yok.”

“Belki yeniden görüşürüz,” diye fısıldadı Alex. Sunny ona bakmak istemedi. Kızın sesinden biraz ağladığını tahmin etti ve bunu görmek istemedi.

“Belki.” Jakob hep, *İnsanlar gerçeğin tamamını nadiren isterler*, derdi ve Sunny’nin tahminince bu da o anlardan biriydi. Ayağa kalkıp pantolonunun apışarasını silkeledi. “Belki.”

“Haksızlık bu,” diye çattı Alex, ansızın öfkelenerek. “Benim uğ-

ruma her şeyini riske attın. Hem de tekrar tekrar! Ama ben senin için aynısını yapamıyorum.”

“Öyleyse başka biri için yap.” Bu fikir Sunny’nin hoşuna gitti. Başka birine bir iyilik yapabileceği, onun da aynı şeyi bir başkasına yapacağı ve günün birinde bunun dönüp dolaşıp kocaman bir iyilik halkası yaratacağı fikri. Öyle bir şey henüz gerçekleşmemişti ama umut beslemekten zarar gelmezdi. “Diğer herkes için yap.”

“Halk için, ha?”

“Neden olmasın? Halkı severim.” Sunny uzun bir nefes aldı. “Keşke ben de onlardan biri olsaydım.”

Alex elfe uzun uzun baktı. “Sen hayatım boyunca tanıdığım en iyi kişisin.”

En azından bunu duymak güzeldi. Hatta şimdiye dek birinin Sunny’ye söylediği en güzel söz olabilirdi. Tabii kimse Sunny’ye güzel sözler söylemediğinden bunun pek bir anlamı yoktu ama olsun varsın.

“Bak sen,” dedi Alex, gözlerindeki yaşlara rağmen sırıtarak. “Demek tebessüm edebiliyormuşsun.”

Sunny parmaklarını yanaklarına değdirdi. Sahiden de her zamankinden farklı bir şekil almış gibilerdi.

“Hah,” diye mırıldandı. “Kimin aklına gelirdi?”

Vigga kafesinde yatıyordu.

Onu oraya sürüklememişlerdi. İçine kendisi girmiş, samanları bir kurttan ziyade sıçan gibi eşelemişti. Şimdi de karanlıkta yatıyor ve ne kıpırdıyor, ne konuşuyor ne de düşünüyordu. O sadece bir et yığınıydı; üstelik etin iyisinden değil.

Baştan aşağı kesilmiş, berelenmiş, çiğnenmişti. Devasa dişlerin açtığı zikzaklı yaralar bir salak tarafından dikilmişti. Vigga sargıları kemirerek soymuş, sonra yara kabuklarına da aynısını yaparak yaralarını tekrar açmıştı. Başka bir salak onları tekrar dikerek kapatmıştı. Akabinde Kardinal Zizka kadına bir demir tasma takmış ve sargılarını tekrar kemirirse, kırbaçlayarak postunu yüzeceğini söylemişti. Vigga da sargıları bir daha ellememişti.

Daha önceden kırbaçlanmışlığı vardı ve bu korkunç bir cezaydı.

Bacağı berbat durumdaydı. İyileşip iyileşmeyeceği belli değildi. Vigga şimdilik onun üstüne basamıyor ve bunu umursamıyordu. O

bir hayvandı ve ayakta durmayı hak etmiyordu. Asıl bir tasma takılmayı ve pisliğin içinde yüzükoyun sürünmeyi hak ediyordu. Yattığı samanlara işiyor, yuvarlanarak oradan çekilmekle uğraşmıyordu.

Baptiste dostuydu ve kurt onu öldürmüştü. Baptiste'i öldüren kurt olabilirdi ama kadının kanı Vigga'nın tırnaklarının altında pıhtılaşmıştı. Etinin tadı hâlâ Vigga'nın ağzındaydı. Vigga dilini soyuluncaya kadar kazımış, tükürmüş, hıçkırmış, öğürmüş, ağzına saman doldurup tekrar tükürmüştü ama tadı bir türlü geçmemişti. Asla da geçmeyecekti.

Vigga kütüphanenin altında sürten o artıktan daha acınası ve korkunç bir canavar görmemişti ama kendisi ondan bile daha acınası ve korkunçtu çünkü insan taklidi yapıyordu ve bazen kısa süreliğine de olsa kendini dahi kandırıyordu.

Ama ne de olsa kendisi kahrolası bir salaktı ve her şeye kolayca kanardı.

Vigga temiz değildi. Güvenli de değildi. Tanrı'nın, tanrıların veya yukarıda her ne yaşıyorsa onun can verdiği en kirli ve güvensiz şeydi. Tabii yukarıda herhangi bir şey varsa.

Vigga olduğundan şüphe duymaya başlamıştı.

Karanlıkta konuşmalar duyuldu. "Kafeste tutulmak zorunda mı?"

"Elbette öyle, Diaz Baba. Onun ne olduğunu kendi gözlerinle gördün."

"Kurt... o değil, ekselansları. Kurt... bir lanet!"

Alaycı bir kahkaha atıldı. "O lanetin bozulabileceğini düşünerek kendini kandırma. Vigga ısırdıktan önce bile canavardı. Avrupa kıyılarında dehşet saçan, zevk olsun diye kiliseleri yakıp keşişleri öldüren bir Viking'di."

"Nefretimizi değil, şefkatimizi hak ediyor..."

"İkisini de hak etmiyor. Aynı Semavi Saray'ı koruyan köpekler gibi. Vigga günahkârları mahvedecek, Kilise düşmanlarının yüreklerine korku salacak bir silah olarak kullanılabilir. Zaten sırf bu yüzden yaşamasına göz yumuluyor."

Putperestler onu bir kafese zincirleyip aç bırakmışlar, kışkırtmışlar ve düşmanlarını öldürtmekte kullanmışlardı. Vigga putperestler ile Kurtarılmışların birbirlerinden çok farklı oldukları için değil, bir-

birlerine çok benzedikleri için karşılıklı nefret beslediklerinin artık farkındaydı.

“Bizi kurtardın,” dedi Diaz. Vigga onun daha yakına gelip alçak sesle konuştuğunu işitti. “Beni kurtardın.” Parmaklarıyla kafesin parmaklıklarını kavradığını işitti. Diaz sesini daha da alçaltarak neredeyse bir fısıltıya indirdi. “Birden fazla şekilde.”

“Buna sevindim,” diye samanlara homurdandı Vigga. “Ama kendimi kurtaramam.” Dönüp bakmadı. Diaz’ı görmek istemedi. Zizka haklıydı. İyileştirilemezdi ve ne şefkat ne de nefret hak ediyordu. Kurdun içinde gezindiğini, serbest bırakılmak için sızlandığını duyabiliyordu. Kurt asla uyumuyor, asla tatmin olmuyordu. Hep serbest bırakılmak için sızlanıyordu.

“Güvenli değilim,” dedi kadın. “Temiz değilim.” Samana daha da gömülüp yüzünü sakladı. “Asla da olmayacağım.”

Balthazar iskele kalasını temkinli denebilecek adımlarla kat ederken iğneleyici bir yorum beklentisiyle surat ekşitti. Hantalca denebilecek bir sıçramayla güverteye atlarken o çileden çıkarıcı tebessümü, yara izli dudakların arkasındaki altın diş ışıltısını görme beklentisiyle başını kaldırdı...

Fakat elbette onlarla karşılaşmadı ve bir daha asla karşılaşmayacaktı. Baptiste’in defolup gitmesini ne kadar sıklıkla dilemişti? Dileği nihayet gerçekleşmişti ve her nasılsa kadının yokluğu devasa gözüküyordu. Balthazar söylemesi gerekip de söylemediği şeyleri düşünüp duruyordu. Yapabilecekken yapmadığı şeyleri aklından geçiriyordu. Kafasında giderek daha ihtimal dışı senaryolar ürettiyordu. Hep Baptiste karşısında ezici bir zafer kazanacağını hayal etmişti. Veya belki zamanla birbirlerine saygı, hatta hayranlık besleyebileceklerini. Veyahut... kim bilir, bir şey işte. Bir *netice*. Fakat artık geriye yalnızca cümlelerin ortasında kesilen, yazılırken yarım bırakılan, asla tamamına erdirilmeyen davetkâr bir girizgâh kalmıştı.

Balthazar rüzgârdan rahatsız olmuş gibi davranarak gözlerini silmek zorunda kaldı. Bu yararsız, bencilce, acıklı düşünceleri aklından çıkmaya zorladı. Tanrı aşkına, o Avrupa’nın önde gelen nekromansörlerinden biri, mezardaki gizemlerin üstadıydı! Neden tek bir ölüm bu kadar kafasını karıştırsındı?

Yumruklarını sıkıp ciğerlerini tuzlu havayla doldurdu. Geçmişte

denizi hep horgörmüştü. Mezarlığın davetkâr miazması hariç tüm açık hava kokularını da. Fakat son aylarda diğer pek çok şey gibi o konudaki hisleri de radikal bir değişime uğramıştı.

O yeniden doğmuş, yeni bir gaye benimsemiş bir adamdı! Araştırmalar yaparak geçirdiği uzun yıllarda kendini küçülttüğünün artık farkındaydı. Potansiyelini dar kıskançlıklarla ve sıkışık hırslarla kısıtlamıştı. Fakat Papa'nın hizmetine mahkûm edilmek antik filozoflara layık bir çelişkiyle onu kendi kendini tıktığı hapishaneden çıkarmıştı. Artık büyümeye hazırdı! Dünya olasılıklarla tıklım tıklımdı ve Balthazar gidip onları avucuna almaya kararlıydı!

Yüzündeki kalıcı somurtmayla geminin küpeştesine yaslanan Thornlu Jakob'un yanına gitti. "Cenap bize ne zaman yeni bir görev verir?"

"Becerilerimize ihtiyaç duyduğunda," diye homurdandı kadim şövalye. "Kutsal Şehir'e yapacağımız yolculuk en az iki hafta sürer. Belki üç."

"Ama sakın korkma!" Kardinal Zizka valizlerini taşıyan iriyanı iki uşakla beraber sihirbazın arkasından gemiye binmişti. "Konforlu bir yolculuk olacak."

"Öyle mi, ekselansları?" diye sordu Balthazar.

"En güzel kamara hazır edildi."

"Sahi mi?" Balthazar tutum değişikliğinin başkaları, özellikle de Dünyevi Kurya başkanının ta kendisi tarafından bu kadar çabuk mükâfatlandırılacağını hayal bile etmemişti. "Öyleyse işbirliği ruhuyla paylaşacak müthiş bilgilerim var! Bunu daha önce yapmadığım için özür dilerim. Baptiste'le ilgili... hadiselerden..." Boğazı düğümlenen sihirbaz göğüs kemiğine vurdu ve azmederek konuşmayı sürdürdü. "Daha önce fırsat çıkmadı ama vereceğim bilgiler Leydi Severa hakkında..."

"Ah, elimizden kaçan," dedi Zizka.

"Evet. Lakin akıllara ziyan bir gelişme oldu..."

"Senin elinden kaçırdığın," dedi Zizka.

Balthazar mahcup bir tavırla boğazını temizledi. "İnanıyorum ki söyleyeceklerimi duyduğunuzda..."

"Öyleyse bana söylerken münasip bir şekilde giyinip kuşanmalısın."

Balthazar'ın yüzü asıldı çünkü gardiyan diye tarif edilmeleri daha uygun olacak iki uşaktan yaşlıca olanı biraz zorlanarak heybetli bir

demir zincir çıkardı. Zincirin ucundaki kelepçenin siyah metaline kaba rûnler –kısıtlama ve kontrol rûnleri– kazınmıştı. Bunlar efsuncuların –veya doğal olarak sihirbazların– sihir kullanmalarını önlemeyi amaçlayan bağlardı.

“Ellerini uzat,” diye homurdandı adam.

Balthazar elinden geleni yaparak yavan bir tebessüm etti. “Buna hiç gerek yok.”

“Tebir tedbirdir,” dedi Zizka.

“Ekselansları, lütfen! Birkaç kısa laf edebilir miyim?”

“Bilmem, edebilir misin?”

Balthazar o sahte kıkırtısını çıkardı. Tüm yeni zaferlerine rağmen tedirginleştğinde bundan bir türlü kaçınamaz gibiydi. “Derin bir tasavvura eriştim, ekselansları. Hatta bir aydınlanma bile denebilir! Kutsal Şehir’den buraya kadarki yolculuğumuzda Cenap’ın bağından üç defa kaçmaya çalıştığımı ve üçünde de başarısız olduğumu itiraf etmeliyim. Hatta İznik yakınlarındaki bir dizi dikilitaşa gerçekleştirdiğim son denememde...”

Jakob sert bir nefes aldı ve Zizka gözlerini daha da kısarken Balthazar bir Cehennem Dükü çağırdığını önde gelen bir ruhbanla paylaşmanın pek iyi sonuçlar doğurmayabileceğini fark etti. “Şey, ııı... isterseniz kanıtın *tabiatı* üstünde durmayalım ama neticede Papa Benedicta’nın sahiden de Yeniden Dirilmiş Kurtarıcı olduğuna aklım yattı!”

İkrarı umduğu sevinci uyandırmadı. Zizka burnundan uzun bir nefes aldı ve ölümcül bir yüz ifadesiyle Thornlu Jakob’a bakarak bir kaşını kaldırdı. “Yoksa nekromansörümüz dindarlaştı mı?”

“İmana gerek yok, ekselansları! Ben bir mantık adamıyım ve beni bu sonuca mantık ulaştırdı! Artık Cenap’a hizmet etmek için zorlanmam gerekmiyor!”

“Çünkü onun bağını üç defa koparmaya çalıştın ve üçünde de başaramadın.”

“Aynen öyle!”

Jakob yine sert bir nefes aldı.

“Şey, hayır... o yüzden değil.” Zizka’nın ürkütücü bakışlarında Balthazar’ın konuya bağlı kalmasını çok zorlaştıran bir şey vardı. Çekili kılıçlarla yüzleşirken bile bu kadar kaygılanmamıştı. “Asıl sebep... demek istiyorum ki, ona isteyerek hizmet edeceğim. Sizin anlayacağınız, belki de hayatım boyunca bir gaye, bir misyon, yetenek-

lerimi kullanabileceğim bir *dava* arıyordum!” Balthazar gülümsedi. Zizka gülümsemedi. Balthazar henüz kadının öyle bir şey yapabileceğine dair herhangi bir delil görmemişti. “Hâl böyleyken Tanrı’nın kızının ta kendisine hizmet etmekten daha ulvi bir gaye olabilir mi?”

Zizka’nın kısıtıldığı gözleri azıcık bile gevşemedi. “Nihayet,” dedi, “ortak bir zeminde buluştuk.”

“Buluşacağımızı biliyordum,” diyen Balthazar’ın tebessümü genişledi.

“Aferin sana.” Zizka gardiyanlara el etti. “Artık şunu kafeslere götürün.”

Balthazar ağzı açık kalakaldı. Yaşça büyük gardiyan ağır kelepçeyi uzattı.

“Ellerin,” diye homurdandı adam.

“Ekselansları, lütfen! Kafese gerçekten gerek yok...”

“Gerek olup olmamasının bir önemi yok.” Zizka bu kadarı bile sihirbazın hak ettiğinden fazlaymışçasına sabırsız bir el hareketiyle onu başından savdı. “Ait olduğun yer orası.”

Yaşlıca gardiyan halkalardan birini insafsız tırnakların şingirtisiyle Balthazar’ın bileğine geçirdi. Daha genç olanı sıkıca kapandığını sağlama almak için sessizce öne çıktı. Balthazar etkileri daha şimdiden hissedebiliyordu. Sihirli bir açıdan sanki başını suyun altına sokmuştu ve duyuları ansızın körelmişti.

“Sen bir kâfirsin, Balthazar Sham Ivam Draxi,” dedi Zizka. “Semavi Mahkeme tarafından yargılandın, mahkûm edildin ve cezaya çarptırıldın. Sen bir iblis çağırıcısı ve bir ölü oynatıcısısın.”

“Oynatıcı sözüne gerçekten itiraz etmeliyim...”

“Doğrudan doğruya Tanrı’ya karşı işlediğin suçları ancak ölüp de hak ettiğin gibi cehennemde yanarak bağışlatabilirsin.”

Diğer kelepçe halkası da kapanarak köreltme etkisini güçlendirdi.

“Kurtarıcı’nın bir günahkârın bağışlanmasından sevinç duyduğunu sanıyordum...” diye mırıldandı Balthazar.

“Kurtarıcı duyuyor olabilir,” diyen Zizka arkasını döndü. “Ama tasmanı elinde tutan o değil.”

Balthazar samanlara hiç de gerekmeyen bir sertlikle atılırken yeis feryadına benzer bir ses çıkardı. Kapı bir tangırtıyla arkasından kapandı, birkaç farklı kilidin anahtarları çevrildi, sonra da kaportanın indirilmesiyle geminin ambarı neredeyse zifiri karanlığa büründü.

Burası sadece bir kafes değil, ışıksız bir ambarın derinliklerinde

bulunan kirli samanlarla kaplı küçücük bir kafesti. “Hepsine lanet olsun!” diye hırıldayan Balthazar yeri yumrukladı ve buna derhal pişman oldu. Derken bir kıpırtı duydu ve gözlerini koyu gölgelere dikti. “Kim var orada?”

“Yalnızca ben,” diye Baron Rikard’ın hışırtılı sesi geldi. Karanlığa yavaş yavaş alışan Balthazar adamın kadim gözlerinin çifte parıltısını görür gibi oldu.

“Ve ben.” Bir ışık çizgisinde beliren soluk parmaklar karşıdaki parmaklıkları nazikçe kavradı. Soluk, yara kabuklu, çıkıntılı bir çehre kesitini morluklarla çevrili kocaman bir göz izledi. Sunny başıyla yan tarafı işaret etti. “Ve de Vigga.”

“İh,” diye o taraftan hıçkırığı andıran bir homurtu geldi.

Baptiste’in ölümünden dolayı Balthazar’ın kurtk adına kin güttüğü yoktu. Vigga kendi doğasının azizliğine uğramıştı. Sihirbazın asıl suçladıkları yozlaşmış kardinaller, velet Papa ve baştan aşağı çürümüş Kilise’ydi. Ve onlardan intikamını alacaktı!

“Besi hayvanı muamelesi görüyoruz,” diye hırıldayıp sıyrılmış parmak eklemlerini emdi. “Hatta daha bile beter. Yaptığımız onca fedakârlıktan sonra! Bizi karanlığa hapsediyorlar! Kafeslere!”

“Ben başka nereye gidebilirim ki?” dedi Sunny usulca. Parmaklarını parmaklıklardan ayırıp gölgelere çekildi ve gözden kayboldu.

“Kafeste tutulmalıyım,” diye mırıldandığını işitti Vigga’nın. “Herkesin iyiliği için.”

“Keyfiniz bilir! Ama Balthazar Sham Ivam Draxi bunu kuzu kuzu kabullenecek değil!”

Baron karanlıkta bir yerde bezgin bir hıhlama çıkardı. “Nasıl istersen öyle kabullen. Ama sana söz veriyorum, o veya bu şekilde kabulleneceksin.”

“Hayır...” diye fısıldadı Balthazar. Adına yaraşır hangi sihir kullanıcısı en derin sırlarını kendine saklamazdı? Şans bu ya, Leydi Severa’nın gerçek kimliği sadece Balthazar’ın bildiği bir sırdı.

“Hayır...” Gülümsemeye başladı. Bağlama ruha etki ederdi ve kendisinininkini başka bir bedene aktarmış sihrin hanımından kim ruhu daha iyi bilirdi?

“Özgürlüğüme kavuşmanın bir yolunu bulacağım...”. Balthazar ona bir mesaj ulaştırabilirse, ondan yardım alabilirse belki Eudoxia kadar yetenekli bir efsuncu ile onun kadar yetenekli bir sihirbaz birlikte çalışarak... “Bağı *muhakkak* koparacağım.”

Yaradılışın sütunlarını yıkması gerekse bile bir yolunu bulacaktı. Ağzına gelen ekşi safrayı bastırdı ve parmaklıkları o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri sızladı. “Yemin ederim!”

Jakob yıpranmış küpeşteyi o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri sızladı. Bazen sanki acı çekmediği bir an olursa canını yakmak zorundaymış gibi hissediyordu. Kaşlarını çatarak yeniden şehre göz gezdirdi. Peşlerinden ışığını yollayan Aziz Natalia Alevi akşam göğündeki titrek bir noktadan ibaretti.

“Sahiden de onları karanlıkta tutmak zorunda mıyız?” diye hırlıdı.

“Elbette. Onların ne olduklarını unutuyorsun, Jakob.” Zizka şövalyeye göz attı. “Sana pek çok şey hatırlatılması gerektiğinden şüphelenmeye başlıyorum.”

“Olaylar daha kötü sonuçlanabilirdi.” Bu Jakob’un yıllar içerisinde uğruna savaştığı her dava için söylenebilecek bir söz değildi. “Truva bir zamanlar ellere karşı ulu bir tabyaydı. Kendi gözlerimle gördüm. Doğru liderin yönetiminde tekrar öyle olabilir.”

“Sana canı gönülden katılıyorum.” Zizka dudak bükte. “Zaten o yüzden tahta bağımsız bir hükümdar oturtmak istedim. Öngörülebilir bir hükümdar. Büyük hizipleşmeyi sona erdirecek ve Doğu ile Batı kiliselerini birleştirecek bir tane. İmparator Michael amaçlarınıza dört dörtlük hizmet ederdi.”

“Papa Cenapları’nın koyduğu bağın şartları o değildi,” diye homurdandı Jakob.

Zizka bıkkın bir tıslama çıkardı. “Dürüstlük yemini etmiş birine göre riyakârca davranıyorsun ve fakirlik yemini etmiş birine göre kibrin dudak uçuklatıyor. İtidal yemini etmeseydin, sarhoş olup olmadığını merak ederdim.” Kardinal Zizka ağzını oynattı ve küpeştenin üzerinden denize tükürdü. “Topu topu on yaşında olduğunu unutmamamız gereken Cenap senden Alexia’yı tahta çıkarmanı istedi. O konuda seni tebrik ederim. Başka konuda da etmem çünkü sonrasında olup biten her şey senin kişisel projendi ve yıllar yılı dikkatle kurulmuş planları suya düşürdü. Sorunun ne, biliyor musun, Thornlu Jakob?”

“Bir cadı tarafından lanetlendiğim için ölememem mi?”

“Ah, gel daha açık konuşalım. Sevgilin tarafından lanetlendiğin

için ölemiyorsun.” Kardinal Zizka şövalyeye sokuldu ve başını kaldırıp ona dik dik baktı. “İşin anahtarı da bu! Taşındığın tüm yara izlerine, tüm acı tecrübelerine, tüm sözde şüpheciliğine rağmen on üçüncü faziletten hâlâ tümüyle yoksunsun. *Uslanmaz bir romantik olmayı sürdürüyorsun.*”

Dünyevi Kurya başkanını tutup küpeşteden aşırma ve çalkantılı denize atma dürtüsü çok büyüktü. Jakob daha genç bir adamken sonuçları ne olursa olsun aynen öyle yapardı. Fakat yıllar geçtikçe dürtülerine direnmeyi öğrenmişti. Sızlayan yumruklarını küpeşteden ayırmadı.

“Her zamanki gibi idealistlerin arkalarında bıraktıkları enkazı onarmak pragmatistlere düşüyor.” Zizka küçümseyici bir tavırla arkasına, giderek küçülmekte olan Truva’dan tarafa, yani geçmişe doğru döndü. “Beni düşmanın yapmak istemezsin, Thornlu Jakob.”

“Elbette istemem, ekselansları.” Jakob mütevazılıkla eğildi. Başını kaldırırken boynuna sancı girmesiyle yüzünü ekşitti. Sonra kadınla göz teması kurdu. Bir yanlış anlaşılma olmasın diye de bakışlarını önden ayırmadı. “Ama yapsam bile ilk düşmanım olmazsınız.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Diaz Birader dönünce kapı aralığında Alex’i gördü. Daha doğrusu, Diaz Baba dönünce İmparatoriçe Alexia’yı gördü. Diaz buna alışmanın biraz zaman alacağını düşünüyordu. “Hiç bile.” Elini vitraya doğru salladı. “Ben de... Kurtarıcı’yla konuşuyordum.”

“Çok şey söylüyor mu?”

“Her zamankinden daha fazla değil. Ama harika bir dinleyici.”

“Bak o ikinizin ortak özelliği.” Alex eşikte oyalandı. “Girebilir miyim?”

“Elbette!” Ayağa kalkan Diaz Baba şapeli kapsayacak tarzda ellerini kaldırdı. Semavi Saray’da bulunan bir önceki makamına kıyasla burada daha şimdiden çok daha fazla vakit geçirmişti ve hâinden şikâyetçi değildi. Mekân ebat ve dekorasyon bakımından mütevazı olabilirdi ama Diaz bir ateş topu tarafından kızartılma, bir vampir tarafından emilerek kurutulma veyahut dev bir mezar çukurunda bogulma ihtimalinin burada epeyce düşük olduğu kanaatindeydi.

Aynı şekilde bir kurtkadınla sevişme ihtimali de sıfıra yakındı.

Boğazını temizleyip eliyle Alex'i yanına çağırdı. "Ne de olsa burası senin şapelin."

"İnsanlar öyle deyip duruyorlar," cevabını veren kız içeriye adım attı. "Benim konutum. Benim sarayım. Benim şehrim. Meteliksiz büyüdükten sonra herhangi bir şeyin sana ait olduğunu düşünmek zor. Özellikle de bir imparatorluğun."

"Hiç kuşkusuz o da olur. Bana hep hızlı öğrenen biriymiş gibi gözüktün."

"Öğretmenlerim iyiydi de ondan." Genç kadın işaretparmağını duvarlara dayalı yüksek sandalyelerden birinin kolçağında gezdirip beğeniyle kafa salladı. "Bakıyorum da toz almışsın."

"Başkeşim hep temiz ruh temiz şapelde bulunur derdi. Gerçi kendisi pek temizlik yapmazdı. Buranın hâline bakılırsa selefin, dua ederek pek vakit geçirmemiş."

"Eudoxia mı? Hayır, geçirmemiştir. Ama yine de benden fazla dua ettiği kesin. Sonuçta ben Kutsal Şehir'de büyüdüm. Yerlilerin hiçbirisi kiliseye gitmezdi. Tabii bağış çanağından para aşırarak istemedikleri sürece."

"Aracıları devreden çıkarıp bağışları dosdoğru ihtiyaç sahiplerine ulaştırmaktan daha asil ne olabilir?"

"Ben de hep öyle derdim." Alex sırtıttı. Fakat sırtışı çabucak kayboldu ve yerini düşünceli bir ifade aldı. "Şey... gittiler mi?"

"Gemilerinin limandan ayrılışını pencereden seyrettim." Koyu denizde bir beyaz çizgi daha. "Aslına bakarsan, Jakob'u benim için bir mektup iletmeye ikna ettim."

"Demek nihayet bir tane gönderebildin!"

"Anneme yazdığım kısa bir not, o kadar. Ona nerede olduğumu bildirdim. İşlerin nasıl sonuçlandığını."

"Acaba ne düşünecek? Yani bir imparatoriçeye papazlık yaptığını duyunca?"

Diaz Baba şöyle bir düşündü, ardından kaşlarını kaldırdı. "Ne yalan söyleyeyim... umurumda bile değil."

Alex vakur gözlerle vitraya bakıyordu. "Keşke onlar için... daha fazlasını yapabilseydik."

"Günahlarından arınsınlar diye dua edebiliriz." Diaz sesini alçalttı. "Belki kendimiz için de ederken."

"Yani bağışlanamaz degiller mi?"

“Sanmıyorum. Onlar öyle sansalar bile. Sonuçta günahsız biri var mı?”

“Ben olmadığım kesin.” Alex bir süre kaş çattı, ardından ellerini kaldırıp başını tuttu. “Ben bir imparatorluk yönetmek hakkında ne bok bilirim ki?”

Diaz Birader muhtemelen böyle küfürlü konuşulmasını kınardı ama Diaz Baba kınamayı daha önemli meselelere saklamaktan yanaydı. “Bir imparatorluğu yönetmek bir imparatoriçenin işi değildir,” dedi.

“Öyleyse bir imparatoriçenin işi nedir?”

“İmparatorluğu onun adına yönetecek kişileri seçmek. Naçizane fikrim, majestelerinin daha şimdiden fevkalade bir seçim yapmış olduğu.” Diaz Baba tüpün hâlâ tenine değdiği göğsünü sıvazladı. “Eline yön vermeyi sürdürmesi için Aziz Beatrix’e dua edeceğim.”

“Başımıza gelen onca şeyden sonra ona hâlâ dua etmene şaşırdım.”

“Hem de her zamankinden daha fazla ediyorum! Aziz Beatrix dualarımı kabul etti, değil mi? Kaç defa ölümün eşiğine geldik? Ama ikimiz de aştığımız engellerle güçlenmiş olarak hâlâ ayaktayız ve iyilik yapabileceğimiz bir yerdeyiz. Bütün bunlarda ilahi bir el görüyor musun...”

“İlahi mi?” Alex hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. “Handayken bizi Aziz Beatrix kurtarmadı. Bir kurtkadin kurtardı, hatırlıyor musun?”

Kalbi ansızın neredeyse acı verecek kadar şiddetle çarpmaya başlayan Diaz Baba yutkundu. “O kolay kolay unutulacak bir hadise değildi.”

“Manastırdayken de bizi Aziz Beatrix kurtarmadı. Bir nekroman-sör kurtardı.”

Aklına o veba çukuru gelen Diaz Baba’nın belini soğuk ter bastı. “Hafızalarda kalacak bir diğer anı.”

“Beni kurtarmak için Aziz Natalia Alevi’nden atlayan Aziz Beatrix miydi? Hayır. Lanetli bir şövalyeydi.”

“Kabul ediyorum...”

“Ayrıca o geminin selviçelerinde, savaş mağduru beyabanda ve de bu sarayın gizli geçitlerinde benim için her şeyini riske atan Aziz Beatrix miydi? Hayır. O kişi...” Sesi çatlayan genç kadın bir müddet susarak kendini toparladı. “Sözüm ona bir Tanrı düşmanıydı.”

Diaz Baba'nın bu hususları değerlendirdiği bir sessizlik yaşandı. "İtiraf etmeliyim ki... teolojiyle aram asla iyi olmadı. Ben daha ziyade rakam adamıyım ama... belki kurtkadın, nekromansör, lanetli şövalye, hatta Tanrı düşmanı... Aziz Beatrix'in seçtiği aletlerdi, ne dersin?"

"Yani azizin teki bir hırsızı imparatoriçeye çevirmek için bir dizi şeytan mı gönderdi?"

"Eh, meselenin özüne inersen..." Diaz Baba elini biraz daha tūpūn ūstūnde tuttu. Sonra indirip omuz silkti. "Bana öyleymiř gibi geliyor."

Aziz Tabitha Günü

Tarih Cömertlik ayının dördüydü ve Beckert Ana, Papa Cenapları'yla olan görüşmesine erken gelmişti.

“Tanrı ruhlarına merhamet etsin,” diye mırıldanan kadın, bindiği fayton feryat figan bir çileci kafilesi tarafından sarılırken çember işareti yaparak. Sırtları kan revan içinde kalmış, yüzleri mest gözyaşlarıyla ıslanmış adamlar üzerinde yalnızca “Tövbe et” yazan bir bayrağın altında kendi kendilerini kırbaçlıyorlardı. Neye tövbe edileceğini söylemeye gerek yoktu.

Ne de olsa herkes günahkâr değil miydi?

Fayton kapısının çarparak açılmasıyla curcuna –duaların, ticaretin ve sadaka dilenmenin curcunası– ve de koku –tütsünün, aşırı yüklenmiş lağımların ve yakındaki bir balık çarşısının kokusu– derhal üçe katlandı. Aynı anda arabaya genç bir adam bindi. Beckert’e şaşkın bir bakış atan delikanlı uzun boylu, ince yapılı ve şaşaalı giyimli olmasının yanı sıra çok yakışıklıydı.

Beckert Ana yakışıklı insanlara güvenmezdi. Öyleleri her şeyden paçayı kurtarmaya alışkın olurlardı.

“Çok affedersiniz.” Delikanlı zengin birinin aksanıyla konuştu. Fakat bunu yapma biçimi Beckert Ana’ya o aksanla büyümediğini düşündürdü. “Faytonu paylaşacağımdan haberim yoktu.”

“Kilise’yi bilirsin,” dedi Beckert Ana. “Tasarruf etmeye pek düşkündür.”

Kadının karşısına oturan delikanlı alnındaki teri silerken fayton bir sarsıntıyla hareketlendi ve Kutsal Şehir trafiğinin azami sürati olan kaplumbağa hızıyla ilerlemeye başladı. “Siz de mi Semavi Saray’a gidiyorsunuz?”

“Herkesin oraya gittiği söylenir,” dedi Beckert Ana. “Farkında olsunlar veya olmasınlar.”

“Umarım geç kalmamışsızdır. Sokaklar tıklım tıklım!”

“Aziz Tabitha Günü kalabalığı. Her kürsüden onun kayıtlı mucize-

lerinin resmi okuması yapıyor.” Beckert Ana omuz silkti. “Ama burası Kutsal Şehir. Her gün en az bir azizin günüdür ve herkes her randevusuna geç kalır. Bu durum hesaba katılarak tüm randevular kaydırılır.”

“Demek buraya aşinasınız?”

“Öyleydim.” Beckert kötü bir koku almışçasına yüzünü ekşitti. Sonuçta burası Kutsal Şehir’di. Daima kötü bir koku almak mümkündü; özellikle de yaz ortasında. “Buranın benim için tadı kaçtı.”

“Ama şimdi geri mi geldi?”

“Kesinlikle hayır.” Beckert camdan dışarıdaki bunaltıcı kalabalıklara kaş çattı. “Kardinaller,” diye mırıldandı. “Sözde Kurtarılmışlar. Burayı dünyanın en murdar yeri hâline getirdiler.”

Öğle duasının çanları şehirde yankılanmaya başlıyor, yol kenarı türbelerinden gelişigüzel bir-iki şingirtıyla başlayan gürültü her bir şapel, kilise ve katedral hacıları kapılarından geçirip banklarına ve oradan da bağış tabaklarına çekme gayretiyle kendi telaşlı çınılamalarını ekledikçe ahenksiz bir tantanaya dönüşüyordu. Sanki birinin dindarları soyup soğana çevirmek için inşa ettiği dev bir makine tı-kır tı-kır çalışıyordu.

Yakışıklı delikanlı boğazını temizledi ve bol gömleğinin yakasını silkti. “Hava bu mevsime göre bile sıcak,” diye gözlemde bulundu, bazılarının sessizliği doldurmaya yönelik o tedirgin gereksinimiyle.

Beckert Ana ömrünün büyük bölümünü sessizlik içinde, dahası sıcaklığın o veya bu aşırı ucunda geçirmiş, harita kenarlarının ötesindeki cahil cühela köşelere –Afrika’nın buğulu yağmur ormanlarına, karların asla erimediği Norveç dağlarına, hatta nehrin dondurucu sularında yıkanarak yerlileri hayrete düşürdüğü ve onlardan kendi dillerinde daha fazla buz istediği Novgorod’a– Kurtarıcı’nın kelimelerini götürmüştü. Sıcak hava vücudu arındırır, soğuk hava zihni açardı. Bedensel rahatsızlıklar ne kadar büyük olursa, iman o kadar saflaşır.

“Ben zorlu hava koşullarına alışkınım,” dedi kadın.

“Öyle mi? Buraya nereden geldiniz?”

“İngiltere’den.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

“Onları suçlama, akılları o kadarına eriyor. Ya sen?”

“İskenderiye’den.”

“İskenderiyeli gibi görünmüyorsun.”

Delikanlı gülümseyerek gümüş bir dişi meydana çıkardı. “Melezim de ondan. Büyük-büyük ebeveynlerimin hiçbirisi aynı ülkeden değil. Her yerden ve hiçbir yerdenim.”

“Peki her yerden ve hiçbir yerdenken ne işle meşgulsün?”

“Biraz o, biraz bu.” Delikanlı tırnakları törpülenmiş gibi görünen elini uzattı. “Adım Caruso.”

Beckert onun elini, ardından tebessümünü değerlendirdi. Delikanlının kendini özel biri sandığı kesindi. Çoğu kimse öyle zannederdi. Fakat Beckert onun aslını astarını görebilmekteydi. Dış katmanları soyulduğunda çoğu kimse aynıydı. “Ama herhalde başka adlar da kullanıyorsunuzdur,” dedi.

Delikanlının tebessümü biraz genişledi. “Mecbur kaldığımda.”

Beckert adamın elini sıkıca kavradı. “Ben daima Beckert Ana’yım.”

“Alman mısınız?”

“Bağırsaklarımı açıp düzeltirsen, üzerlerinde *Svabya malı* yazdığını görürsün.”

“Tıpkı en kaliteli zırhlar gibi.”

“Ama ben onlardan daha sağlam üretildim.”

“Umarım bağırsaklarınız açığa çıkmaz!”

Beckert Ana hıhlayıp tekrar camdan dışarı baktı. “Göreceğiz.”

Fayton bir fırın kadar sıcak, bir mezbaha kadar işlek ve bir kenef kadar köhne meydanda ağır ağır yol aldı. Bir yanda lisanslı dilencilerle tıklım tıklım dolu badanalı bir ağıl ile bir grup çocuğun teşvikler böğüren seyirciler önünde saman dolu elf kuklaları yakutğu umumi cezalandırmalara ayrılmış ıhlamur ağacından bir platform vardı. Öbür yandaysa boyalı dudaklarını büzerek güneş yanığı uzuvlarını öğle sığağında sergileyen fahişeler toplanmıştı.

“Böyle bir şeye ihtimal vermezdim,” diye mırıldandı Beckert, “ama burada her zamankinden daha çok fahişe olması mümkün.”

“Fahişeleri uygun bulmaz mısınız?” diye sordu Caruso, belli belirsiz bir tebessümle.

Delikanlı onu yanlış tanımış olabilirdi. Fakat onunla alay ediyor da olabilirdi. Şahsen Beckert Ana her türlü kibre uzun zaman evvel sırt çevirmişti ama bir rahiple alay etmek dinle alay etmek, dinle alay etmekse Tanrı’yla alay etmektir. Bu da daha en baştan engellenmesi gereken bir şeydi. Beckert gözlerini hiç kırıştırmadan veya oynatmadan delikanlınıninkilere dikti.

Suçlanan birine bakar ve o kişinin kalbinden geçenleri zaten bildiği için ithamların doğrulanmasını bekler gibiydi.

“Annem fahişeydi,” dedi Beckert. “Üstelik de söylenenlere bakılırsa çok iyi bir tane. Ayrıca çok iyi bir anneydi. Biri hakkında yalnızca mesleğine bakarak hüküm vermek ahmaklıktır. Tıpkı bir frengi kurbanının çıbanları gibi fahişeler de hastalık değil, onun belirtileridirler. Onlar altı üstü bir arzuya yanıt verirler. Beni endişelendiren şey o arzunun, o hastalığın boyutları. Özellikle de burada, Kutsal Şehir’de, kadim Kartaca’nın harabelerinde, yüzlerce kilisenin gölgesindeyken. O kiliselerin mukaddes çanları çaldıkça tüm gözlerin semaya çevrilmesi gereken yerde.” Yine gözlerini kırpmıştırmadan veya oynatmadan delikanlıya doğru eğildi. “Söyle bana, Caruso Efendi, Kurtarıcı’nın affedemeyeceği tek günah nedir?”

Delikanlı biraz tedirgin görünmeye başlamıştı, bu da onun yürekli olduğunu gösteriyordu. Çoğu kimse çok daha önce bir özür geveler ve yolculuğun geri kalanı boyunca dudaklarını mühürlerdi. “Şey, itiraf etmeliyim ki bir ilahiyatçı değilim...”

“Az biraz her şey olan biri, az biraz ilahiyatçı da olmalıdır, ne dersin? Kurtarıcı dürüstçe itiraf edilen ve kefareti ödenen her türlü günahı bağışlayabilir. Bu da irtikâbı bağışlanamayacak yegâne günah hâline getirir.” Beckert dişlerini göstererek bir sonraki kelimesini tükürüncesine söyledi. “Sahtekârlık, Caruso Efendi. Olduğundan daha üstün, soylu, kutsalmışsın gibi davranmak... hiç kuşkusuz en kötü sahtekârlıktır. Uygun bulmadığım şey işte *bu*.”

Bunu bir sessizlik izledi. Beckert başka bir alayla karşılaşmayacağına hüküm verene dek onu bozmadı. “Peki, söyle bana. Her yerden ve hiçbir yerden olan birini Kutsal Şehir’e getiren ne?” Gerçi daha şimdiden tahminleri vardı.

“Ah, şey...” Caruso bir mektup çıkarıp gösterdi. Kaliteli kâğıdın bol miktarda kırmızı balmumundan dökülmüş mührüne Papalık’ın çapraz anahtarları basılmıştı. “Çağırdım. Cenap tarafından.”

“Randevun Cenap’la olabilir,” dedi Beckert Ana, “ama görüşeceğin kişi Kardinal Zizka.”

“Dünyevi Kurya başkanı mı?” Delikanlı gözlerini kırpmıştırdı. Aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı. Bizzat Papa’yla görüşseydi böylesine korkup heyecanlanmazdı. Bu durum pek çok şeyin göstergesiydi ve hiçbirisi iyiye işaret değildi. “Mektupta birinin yerine geçeceğim yazıyor ama... o kişinin kim olduğuna değinilmiyor.”

“Zizka gizemlere hep bayılmıştır.”

“Ekselanslarıyla tanışıyor musunuz?”

“Küçükluğümüzden beri. Rahip okulunda aynı hücredeydik.”

“Öyleyse eski dostsunuz?”

Beckert Ana gevrek gevrek güldü. Aslında pek sık gülmezdi ama bu sefer dayanamamıştı. “Tanıştığımız andan itibaren birbirimizi hakir gördük. Ve hayranlık duyduk. Çünkü her birimizde ne varsa diğerinde hiç yok. Fakat diğeri ne olursa olsun Kilise’nin ona ihtiyaç duyduğunu biliriz. Zizka deniz gibidir. Hep açıtır; asla tatmin olmaz. Daima akar, geri çekilir, uyum sağlar, gelgit kadar güvenilmezdir. Prensipleri tekerine çomak sokarsa yenilerini edinir.”

Caruso yutkundu. Belki de Avrupa’nın en güçlü kadınının böylesine umursamazca aşağılanmasından şok olmuştu. “Kendisi galiba bir siyasetçi...”

“Hem nimeti hem de laneti.”

“Ama siz öyle değil misiniz?”

Beckert gözlerini genç adama tekrar dikti. Tıpkı bir zamanlar hükmü açıklarken mahkûmlara yaptığı gibi. “Ben suyun çarpıp dağıldığı kayayım. Benim nimetim de odur.” Uzun bir nefes aldı. “Ve tabii lanetim.”

“Yıllar geçtikçe... deniz kayayı aşındırır.”

“Bak onun *pekâlâ* farkındayım. Zizka beni de çağırttı.” Beckert iki parmağıyla kendi mektubunu çıkarıp gösterdi. “Birinin yerine geçmem için.”

“Kimin?” Heveslenen Caruso’nun aksanı biraz bozulmuştu. Yoksa Beckert daha altta kaba bir Alman tınısı mı duyuyordu?

“Yazmıyor. Ama tahmin edebiliyorum. Zizka benden eski görevimin başına geçmemi istiyor. Bir şapel. Semavi Saray bünyesinde.”

Caruso kaşlarını çattı. “Becerilerimin bir şapelin işine yarayacağını sanmam.”

“O kadar emin olma.” Beckert Ana uzun bir nefes daha aldı. Korkusundan da kibriyle beraber vazgeçmişti ama hafızasındaki ismi dile getirmekten hâlâ çekinmekteydi. Sanki telaffuz edilene dek ondan sakınılabilirmiş ama söylendiğinde kaçınılmaz hâle gelecekmiş gibi. “On Üçüncü Şapel,” dedi usulca, delikanlının nasıl yanıt vereceğini şimdiden bilerek.

“Semavi Saray’da toplam on iki şapel yok mu? On İki Fazilet’e karşılık on iki şapel.”

Beckert Ana bu kadar kolayca haklı çıktığına gülümsedi ve arkasına yaslanıp kendini faytonun sarsıntularına bıraktı. “Azıcık ondan azıcık bundan anlıyor olabilirsin, Caruso Efendi. Fakat fazilet konusunda...” Yeniden dışarıdaki kalabalıklara göz gezdirdi. Hacılarla. Ve de fahişelere. “Daha öğrenecek çok şeyin var.” *

Teşekkür

Her zamanki gibi onlarsız olmayacak dört kişi:

Onu okumaktan gözleri ağrımış Bren Abercrombie.

Onu duymaktan kulakları ağrımış Nick Abercrombie.

Sayfaları çevirmekten parmakları ağrımış Rob Abercrombie.

Beni ayakta tutmaktan kolları ağrımış Lou Abercrombie.

Ardından kıdemli azizler:

Katie Espiner, Anna Valentine, Paul Stark, Paul Hussey, Cait Davies, Jenna Petts, Marcus Gipps ve Brendan Durkin de dahil ama onlarla sınırlı kalmamak üzere *Şeytanlar*'ı bizim boyutumuza getirmeye cüret eden British Yayıncılık'ın Cadı Mühendisleri. Tabii ardından dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar kitaplarımm yazılmasına, yayımlanmasına, tanıtılmasına, çevrilmesine ve hepsinden de önemlisi *satılmasına* yardımcı olan herkes.

Tek gerçek Kilise'yi denizin öbür tarafına, hatta Yeni Dünya'ya yaydıkları için: Lindsey Hall ve Devi Pillai.

Tasarım Kara Sanatı'yla ilgili suçlar işlediği için: Will Staehle.

Sıklıkla yaralanan ama asla bozguna uğramayan yılmaz cihatçı: Tim Miller.

Avrupa'daki en iyi üç –belki de iki– sesli kitap okuyucularından biri: Steven Pacey.

Bağış çanağını ustaca tuttukları için: Robert Kirby ve Ginger Clark.

Aviles'teki o kesimhanenin işletmecileri: Diego Garcia Cruz ve Jorge Ivan Argiz.

Yolları benimkiyle internette, barda veya yazarlar odasında kesişen ve yardım, destek, kahkaha ve çalmaya değer bol bol fikir sunan bütün yazarlar. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Ve son ama ayrıca ilk olarak:

Kardinal Redfearn. İlahi borazanlar yeni bir cihat duyurduğunda tüm yazarların tek bir yöne gitmeleri dileğiyle...

